

Giới thiệu Phi Thăng Chi Hậu

Tác phẩm Phi Thăng Chi Hậu là một trong những bộ truyện tiên hiệp hay nhất của tác giả Hoa Tranh. Truyện mở ra một thế giới hoàn toàn mới lạ với các truyện huyền hoặc tiên hiệp trước đây, đem lại cảm giác mới lạ cho người đọc. Thế giới trong truyện theo từng chương truyện mở dần ra trước mắt người đọc.

Trong truyện, mỗi một hành tinh có con người sinh sống là một vị diện, chỉ khi phi thăng con người mới bước chân vào thế giới Thái Cổ, ở đó, con người dần hiểu về mối quan hệ giữa Yêu ma- Huyết tộc- Thiên đường- Con người.

Mỗi một thế giới đều có các tầng cấp biệt khác nhau, thứ nhìn thấy ở mỗi thế giới chỉ là bề nổi của một tảng băng chìm khổng lồ. Đứng đầu Thái Cổ: 4 vị Chí Tôn. Đứng đầu Huyết tộc: Không rõ. Đứng đầu Thiên đường: 13 vị Quang Minh chủ thần. Đứng đầu Ma tộc: 13 vị Hắc Ám chủ thần. Các thế giới này tự sát chém đánh lẫn nhau nhằm giành quyền kiểm soát các vị diện để hoàn toàn chương ác cả vũ trụ..

Bạn đang đọc truyện *Phi Thăng Chi Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Phi thăng chi tế, mộng tỉnh chi thì

Trên thế gian có loại người sinh ra đã không tầm thường.

Từ 3 tuổi học đức kiếm, 5 tuổi tập kiếm, 6 tuổi có chút thành tựu, 7 tuổi rời khỏi nhà đi bái sư học kiếm thuật, nhưng chân chính danh sư đâu dễ tìm được. Những kiếm sư mà mọi người biết không ai đủ tài năng dạy người được 1 tháng tròn. Cuối cùng 8 tuổi, lần thứ 10 rời khỏi sư môn, vào chốn hoang dã, sống cuộc sống cô mao ẩm huyết. Coi tự nhiên là sư phụ, học theo động vật, tự sáng tạo thân pháp, bộ pháp, kiếm pháp. 5 năm sau rời khỏi nơi hoang sơn. Cầm kiếm dài 3 xích, khiêu chiến người luyện võ trong thiên hạ. Bách chiến bách thắng, trở thành thanh niên kiếm khách cao thủ. Mười sáu tuổi khiêu chiến đại vũ học tông sư kiếm ma độc cô bại thiên, cuối cùng chiến bại lần đầu tiên trong đời. 17 tuổi dựa vào võ học đã biết tự sáng tạo 'Diệt Ma Tâm Kinh', trong sơn động ở quan thương trúc ngộ 'Liễu Như Tuý Phong thân Pháp', dựa vào đó tái khiêu chiến kiếm ma độc cô bại thiên, cuối cùng thắng lợi. Trên giang hồ mang danh 'Phong thần'. Được coi là đỉnh phong cao thủ trong giang hồ. Sau đó trong 5 năm, đánh bại vô số cao thủ, gần như trở thành vô địch.

Tịch mịch trong giang hồ, một mình trên đỉnh cao phong, không có địch thủ. Hết cách, đành tự coi bản thân là địch thủ tập tã hữu hồ bác chi thuật, 3 năm thành công, có thêm kỳ thuật ấy vũ công lại bước thêm 1 tầng. 3 năm sau cuối cùng không còn dùng kiếm, mỗi ngọn cỏ cành cây đều có thể làm kiếm. Lại 2 năm sau, tự quên hết võ học bản thân. Do vậy chân chính bước vào con đường võ học. Chừng 30 tuổi, so võ công cùng vũ giả trong thiên hạ, không biết đến từ thất bại. 33 tuổi phá toái hư không, bạch nhật phi thăng, để lại sách 'Diệt Ma Tâm Kinh' cùng Liễu như tuý phong thân pháp cho người có duyên. Không ngờ sau khi phi thăng, bí kíp võ học để lại dẫn đến một trường giang hồ đại sát lục kéo dài suốt 30 năm.

"Vô lâm chiến sử - kiếm thần phong vân vô kị truyện"

-Bách hiểu sanh chấp bút.

"Nếu như nói bạch nhật phi thăng là cực đỉnh của võ học thì ta đã đứng trên cái cực đỉnh đó. Nhưng khi võ học của ta vừa đạt đến đỉnh phong ta chợt nhận ra tất cả mới chỉ mới bắt đầu."-Phong vân vô kị ngữ.

"Chào mừng người đến với Thái cổ thời đại, 12 vạn ức niên trở lại đây, người là phi thăng giả thứ 17894564. Là dẫn đạo giả của người, ta mong người có thể sinh tồn trong thời đại tàn khốc này, chân chính trở thành 1 thành viên của chúng ta"- Còn chưa mở mắt, Phong vân vô kị đã nghe thấy một âm thanh già nua.

Quá trình độ thiên kiếp tiêu hao hết chân khí trong thể nội của hắn, lúc này cảm giác mệt mỏi chưa từng có bao trùm hết toàn thân, hắn thậm chí không thêm trở dậy, tất cả chỉ vì quá mệt mỏi. Phong vân vô kị há mồm thở nặng nhọc, một luồng không khí ẩm mốc tràn vào phổi làm hắn bất giác trợn mi mắt.

Mang theo tia hi vọng hắn hỏi: "Đây không phải là tiên giới sao?"

"Không phải, trước giờ đều chưa từng có tiên giới." Câu trả lời đơn giản mà rõ ràng.

"Là phi thăng giả đầu tiên trong 1 vạn năm nay người có 3 cơ hội khả dĩ hỏi ta những gì người cần biết. Vừa rồi là câu đầu tiên."

Phong vân vô kị cảm giác thân thể cuối cùng có chút sức lực, cuối cùng mở mắt, trước mặt hắn là một lão già gầy ốm, trên mặt đầy dấu vết của tuế nguyệt, lão già im lặng đứng giữa khu vực thiên địa tàn phá nhìn hắn.

Sau nhìn xung quanh, Phong vẫn vô kị chấn kinh. Ở nơi đây với những gì ẩn tượng về tiên giới không có nửa điểm tương tự. Trước mắt chỉ thấy vô số tàn tích như đã trải qua nhiều ngàn khủng bố đại chiến.

Sau khi chấn kinh, Phong vẫn vô kị hồi lại thần. Trầm mặc 1 lúc, hắn liền sử dụng cơ hội thứ hai: "Nói cho tôi biết tôi nên biết những gì".

Lão già trong mắt loé lên một tia tán thưởng, ngay sau đó là sự cô đơn cùng tịch mịch hiện lên trên mặt lão. Thở dài, lão già đột nhiên hỏi: "Trong mắt ngươi nhân loại có phải là đứng đầu vạn vật, tất cả các sinh vật khác đều ở dưới nhân loại?"

"Đương nhiên, câu này lão cần phải hỏi sao?"

"Vậy thì đáng tiếc ta đành phải nói cho ngươi biết sự thật, loài người từ trước đến nay không phải là đứng trên cùng trong các sinh vật, mà ngược lại, tại vũ trụ đa nguyên này, nhân loại chính là sinh vật tối thấp kém." Lão già không nói thì thôi, đã nói thì thách phá kinh thiên.

"Trước nay không có cái gì là tiên giới, tiên giới chỉ là thứ chúng ta nói dối để kích lệ các người. Cũng có thể nói là để giúp các người thoát khỏi tù ngục."

"Cái gì!" Toàn thân khí huyết sôi sục, cảm giác bị lừa dối nặng lên ngực hắn, làm hắn có cảm giác là ảo giác, ngay sau khi trầm mặc lúc lâu Phong vẫn vô kị đứng dậy mạnh mẽ tóm lấy cổ lão già phẫn nộ nói: "Tại sao? tại sao lại vậy?"

"Đó là vấn đề thứ 3 hả?" Về mặt nào già vẫn vô bi trấn tĩnh như không nhìn thấy hắn đang cầm cổ mình, Phong vẫn vô kị như bị điện giật đã vội vàng buông tay.

"Nhớ lúc trước, khi ta biết chân tướng sự thật, cũng như ngươi rất bàng hoàng mê mang." Lão già thở dài một hơi, nhìn phi thăng giả trẻ tuổi trước mặt trong mắt hiện lên sự thương cảm.

"Mạnh được yếu thua, kẻ biết nghe thì sống sót, đó là phép tắc bất biến của vũ trụ. Nhưng con người thật quá yếu ớt. Vì để phát triển loài người bọn ta bắt buộc dĩ phải thiết kế cái nhà tù này. Thân ở trong đó, các người không thể phát hiện sự thật này, đúng thể, loài người thật quá yếu. Như từ nơi ngươi đến, những bình dân bách tính không được bọn ta chân chính thừa nhận, tuy bọn ta cũng đã từng là một trong số đó."

"Nhớ ta vừa nói với ngươi không? Ngươi là phi thăng giả thứ 17894564, con số đó có phải rất lớn không? Nhưng không muốn cũng phải nói cho ngươi biết số đó rất bé, bé đến nỗi có thể đếm được, không quân là yêu ma hoặc thiên sứ cánh dài, quân tộc của bọn chúng, mỗi tộc số lượng đều bách ức, thiên ức. Còn chưa kể yêu ma cùng thiên sứ bản thân mạnh hơn con người quá nhiều. Bây giờ ngươi sau khi phi thăng vui hay buồn? Hay là nghĩ ta đang nói đùa?"

"Thật đáng tiếc nói cho ngươi biết đó là sự thật. Trong 3 năm này ngươi sẽ nhận được bất kể sự giúp đỡ nào ngươi muốn, không biết trong thời gian ngắn ngủi này, đã là giới hạn chúng ta có thể làm, sẽ nhận lại được gì. Ba năm, trong 3 năm, như quả ngươi không có cách trở thành cường giả ngươi sẽ bị loại bỏ một cách vô tình. Yêu ma bọn chúng dù sao cũng không chán ghét việc ăn thịt một con người. Dù sao nếu chuyện đó xảy ra, cũng thật là một chuyện đáng tiếc."

"Hiện tại ngươi có thể hỏi câu hỏi thứ 3 của ngươi được rồi."

Phi thăng giả trẻ tuổi hình như đang xem xét vấn đề thứ 3, im lặng đứng yên. Nhưng lão già trước mặt cũng không vội, im lặng đợi hắn nói.

"Theo như lão nói, thế giới này mạnh được yếu thua, nhưng yêu ma tự hồ ăn thịt loài người, nếu đã như vậy, nói cho tôi biết chỉ có số lượng vài ngàn vạn người tại sao lại có thể sinh sống trong thế giới này."

Tướng là vấn đề đơn giản, không ngờ lúc lâu không thấy lão già trả lời. Ngẩng đầu lên, Phong vẫn vô kị phát hiện trên mặt lão già đang có kỳ quái biểu tình, lúc thì như hồi ức, lúc thì như bội phục, lúc lại như thất thần.

Thở dài thêm một lần nữa, lão già thật sự chú ý đến phi thăng giả trẻ tuổi, nói: "Hi vọng sự xuất hiện của ngươi có thể để tình cảnh của loài người chúng ta tốt hơn bây giờ. Còn về vấn đề thứ 3 ngươi vừa nói, mỗi loài đều có cách tồn tại, đối với những cách tồn tại này mà nói hủy diệt không gian mà người sống là chuyện rất dễ dàng. Nhưng trong loài người, không nghĩ ngờ gì cũng có cường giả."

"Ngươi đã sử dụng hết 3 câu hỏi của ngươi, bây giờ ngâm mòm, trên đường đến vũ học thánh điện, không có sự cho phép của ta không cho ngươi mở mồm." Lạnh lùng nói xong, lão già nắm lấy tay Phong vẫn vô kị trực tiếp bay lên không trung.

Tiếng gió vu vù thổi qua hai tai, 2 người ở không trung phi hành, trong lúc vô ý tầm nhìn của Phong vẫn vô kị trải suốt khu vực rừng rậm nguyên thủy, mắt nhìn thấy một yêu ma mạnh mẽ đang đánh nhau cùng một hồng hoang mãnh thú to lớn, còn có vài ba khối thịt máu me đầm đìa đang bị chúng tranh dành.

Bạn đang đọc truyện *Phi Thăng Chi Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Nhân tộc thánh địa

Đây là ngọn cự phong chọc trời cao hàng nghìn trượng, diện tích chân núi vài vạn mét vuông, cự phong trên đỉnh có một khu vực bằng phẳng rộng vài ngàn mét vuông, phía trước có toà điện thuần do một khối đá lớn tạo thành chính là Cổ lão thánh điện, ngay phía trước là cửa lớn cao hơn tám mươi trượng, cột trụ công chi do một khối đá thô to tạo thành, từ bên ngoài nhìn vào, cả toà đại đường như một Trên bảng cửa chính chỉ có một chữ cổ "Vũ".

Khi Phong vân vô kị đến Vũ điện học đường, phát hiện các tấm đá thô rộng rãi hai bên đường đã ngồi đầy người, mỗi người chiếm không gian trên một tấm đá, không đến nỗi chật.Đám người này có già có trẻ, mỗi người đang nhắm mắt tự tu, nếu không phải lão già nói cho hắn biết, những người này đã đạt đến bình cảnh, là vũ giả khổ tu ở thánh điện, hắn đã cho rằng bọn họ chết hết rồi.

Hai người xuyên qua đường lợp đá vụn đến cửa chính, tiếng chân như làm tỉnh nhiều vị vũ giả đang khổ tu, mở mắt kinh ngạc nhìn lão già cùng Phong vân vô kị, bọn họ lại nhanh chóng nhắm mắt chìm vào khổ tu.

Cửa chính,2 vị anh vĩ nam từ đầu tóc bạc trắng, dung mạo chỉ khoảng ba bốn chục tuổi đang ngồi ngay tại cửa chính, nhìn thấy theo hướng thánh điện đi tới, một người mở mắt ra, ngay lúc ấy, Phong vân vô kị cảm giác cả đất trời như bừng sáng, đặc biệt là trong trong mắt xán lạn đầy cảm quan ấy.

"Kiểm soát,đây có phải là vị phi thăng giả mới thuộc nhân tộc?"Nam tử hỏi, thanh âm bình đạm, nghe không thấy nửa điểm sắc thái tình cảm.

Gật gật đầu, lão già nói:"Đúng vậy,thị giả đại nhân,bây giờ đến 3 năm sau, vũ học của hắn đều do các ngài phụ trách."

Gật đầu,nam tử nói:"Rõ rồi, bây giờ ngươi khả dĩ đi được rồi."Nghe thấy thế, lão già cười cười vỗ vai Phong vân vô kị, nói:"Bây giờ tất cả đều nhìn vào bản thân ngươi đó.Nhớ có chuyện gì không rõ,ngươi khả dĩ hỏi 2 vị thị giả đại nhân, 3 năm sau, cho dù ngươi có hay không có thành tựu gì ,nếu mất mạng chỉ có thể trách ngươi thôi".Nói đến câu cuối mặt lão già hướng ý khích lệ.

Phong vân vô kị bình tĩnh gật đầu, không động thanh sắc, tiền lão già dường không bay đi biến mất khỏi nhãn tiền, hắn từ từ đi đến bên cạnh 2 vị thị giả, y dạng ngồi xuống.

"Tên?"Thị giả bên trái không mở mắt. tiếng nói là ông ta phát ra.

"Phong vân vô kị"

thị giả bên phải xuất một ngón tay tại không trung long hành phượng vũ viết 4 chữ 'Phong Vân Vô Kị',sau đó hỏi:"Bao tuổi?"

"Ba mươi ba."

Nghe thấy thế, thị giả bên trái cuối cùng mở mắt, làm người ta giật kinh chính là trong mắt thị giả là một màu trắng, không có lấy một chút màu đen.

"Ba mươi ba,có thể ở tuổi còn trẻ như vậy mà phi thăng, ngươi là người thứ 23" Ngay sau đó, thị giả bên trái lại nhắm mắt, đồng thời tại không trung viết ba mươi ba, tay trái vỗ, các chữ lập tức bay thẳng lên trời, khi cách mặt đất khoảng ba chục trượng, không trung đột nhiên xuất hiện một lớp khói mỏng, cùng xuất hiện với lớp khói còn có dày đặc các chữ hiện lên rõ ràng,sau đó lớp khói mỏng biến mất.

"Tốt rồi,đăng ký đã hoàn thành, ngươi muốn học pháp thuật hoặc võ học đều có thể tìm ông ta."Nói xong, thị giả bên trái 2 tay từ từ để lên 2 đầu gối, cuối cùng không có cử động gì nữa, Phong vân vô kị không thể từ trên người ông ta cảm nhận một chút khí tức của sự sống, nếu như không phải vừa rồi cùng ông ta nói chuyện, hắn còn nghi hoặc đây là thi thể của cường giả sau khi tọa hoá lưu lại.

"Ngươi muốn học pháp thuật hay võ công?"Thị giả bên phải, nam tử có mắt như sao sáng cười nhìn phong vân vô kị.

"Võ công"

"Ngươi biết pháp thuật là gì không?"

"Không biết".Trả lời rất nhanh gọn.

"Vậy tại sao ngươi muốn học võ công?"Nam tử ngạc nhiên hỏi.

"Tôi nguyên là một người luyện võ nhập đạo, bạch nhật phi thăng, tại sao phải chọn pháp thuật?"Lúc này đến phong vân vô kị tò mò.

"Thì ra như thế, xem chừng ngươi còn chưa biết, học tập pháp thuật mà nói phát triển so với võ học nhanh hơn nhiều, mà khả dĩ cùng đạt được cùng dạng hiệu quả.Người mới phi thăng số nhiều nhanh chóng tuyển chọn pháp thuật.Đã biết như vậy ngươi còn kiên trì học võ học sao?"

"Đúng thế"Phong vân vô kị khẳng định.

"thế cũng tốt, theo ta"thị giả bên phải cuối cùng mặt nghiêm túc đứng dậy quay người hướng trong đại điện đi tới.

Bên trong thánh điện,một hành lang tối om trông dài vô hạn, hai bên được tường đá phân thành vô số không gian nhỏ.

Hơn vài vạn gian phòng nhỏ làm phong vân vô kị cảm thấy hoa mắt, bên trong mỗi căn phòng nhỏ phát ra khí tức đều như nhật nguyệt thiên địa không thể dò nông sâu. Thánh điện thị đưa Phong vân vô kị đến một căn phòng tối om, lòng bàn tay ấn vào mặt tường một cái, theo sau đó là một loạt âm thanh ì ầm cùng vang lên, mặt đất chia làm 2 nửa, từ từ rút về 2 bên tường, bên dưới là một thông đạo tối đen.

Thị giả đứng ở cửa thông đạo chỉ hướng giai kê không biết tên nói với phong vân vô kị: "Xuống đi, trong đó có cất giữ vô số võ học bí kíp, chỉ còn xem ngươi có thể chọn được cao cấp võ học bí kíp hay không thì phải nhìn vào may mắn của ngươi. Cuối cùng tặng ngươi một câu: Muốn trở thành cao thủ chân chính chỉ có tự sáng tạo võ công riêng cho bản thân, thánh điện võ học tuy nhiều nhưng đại đa số là cơ bản võ học, tất cả là nhìn vào vận số của ngươi thôi."

"Đa tạ!" Nói xong phong vân vô kị bước tiến vào trong bóng tối.

Nhìn trong bóng đêm đối với một vũ giả mà nói là tối cơ bản năng lực, do vậy bên dưới thánh điện không có chút ánh sáng nhưng đối với phong vân vô kị mà nói không có gì trở ngại.

Vị Thị giả đó từng nói qua, bí kíp võ học trong thánh điện vô cùng nhiều, nhưng sau khi trực tiếp tiến nhập vào thông đạo tối đen bên dưới thánh điện phong vân vô kị mới chân chính hiểu ý nghĩa của câu nói ấy.

Võ học trong thánh điện khắc trên mặt đá ở 2 bên thông đạo, dày đặc những ký tự vô cùng nhỏ, nếu không để ý khó mà nhận ra. Còn chuyện khác chưa nói đến ấy là những thông đạo không phải thẳng đến lòng núi mà không ngừng dẫn vòng quanh trong lòng núi, cả ngọn núi cao ngàn trượng, như thế mà nói không gian khắc hoạ võ học đồ phổ vô cùng lớn.

Phong vân vô kị một bên tính toán trong lòng về thời gian, một bên xem các võ học khẩu quyết cùng đồ phổ, đó chính là kỹ thuật học được trước khi phi thăng tá hữu hồ bắc, nhất tâm nhị dụng hiệu quả. Qua một ngày một đêm, phong vân vô kị bước đi trên thai giai mới qua được 8 cách, khả dĩ tưởng tượng võ học ở đây phong phú như thế nào.

Thời gian 3 năm rất ngắn mà muốn tường xem hết võ học trong thông đạo ít nhất cũng vài tháng, còn chưa nói các gian phòng, trong thánh điện có hơn vài vạn gian, võ học quý tinh bất quý đa do vậy muốn chọn một môn võ học thích hợp không dễ dàng.

Một tháng trôi qua, phong vân vô kị đang xem các võ học, đến bây giờ bắt quá mới đi qua hơn nghìn thai giai. Nhưng càng tốn nhiều thời gian về sau, hẳn cuối cùng phát hiện những võ học đồ phổ không phải thủ bút của một người. Bút tích mỗi người cách viết chữ cũng không giống nhau. Sau khi phát hiện điểm ấy phong vân vô kị bắt đầu nhắm mắt sờ võ học đồ phổ trên tường.

Mỗi người khắc võ học lưu hạ lại trên tường đa số đều lưu lại ít hay nhiều khí tức của bọn họ. Bản thân tu vi càng cao, khí tức càng mạnh. Dựa vào cảm ứng khí tức của người sáng tạo vũ học lưu lại trên tường, Phong vân vô kị nhanh chóng tiến hành tuyển chọn, chỉ gần một ngày, hẳn đi hết 300 bậc thạch giai.

Trong thông đạo, phong vân vô kị không phải là người tham quan duy nhất, tại thạch giai thứ 3 vạn hắn gặp một vũ giả lão đạo ôm một cây tú kiếm như si như cuồng xem xét bí lục trên tường. Nhìn thấy phong vân vô kị mắt không thêm mở nhanh chóng từ bên cạnh đi qua, mũi hắn ta hừ một tiếng như là không thèm quan tâm.

Sau 3 tháng phong vân vô kị cuối cùng đến cuối thông đạo, cuối thông đạo màu đen là một thạch bích trống trải, ngoài ra không còn vật nào khác. Cả quá trình đi đến đây phong vân vô kị cảm thụ được vài chục vạn khí tức bất đồng, các khí tức có mạnh yếu cũng bất đồng. Sau quá trình xem xét các bí kíp võ học đồ phổ trong bí đạo phong vân vô kị luôn nhắm mắt theo thông đạo quay lại.

Khi quay lại tại thạch giai thứ 4 vạn hắn tìm được một thứ là một đoạn văn tự ngắn khắc ở bên dưới thạch giai trong khi các vũ học khác khắc trên tường. Đoạn văn tự nhỏ lộ ra khí tức vô cùng kì quái so với các văn tự lưu lại trong thông đạo hoàn toàn không giống. Điểm này làm phong vân vô kị chú ý.

Đoạn văn có khoảng vài trăm chữ nhỏ mở đầu, có tên của võ học tâm pháp là 6 chữ cổ triện 'Ý Niệm Kiếm Thể Đại Pháp', sau đoạn văn tự có lời nhấn lưu lại của người tạo ra công phổ.

-Đoạn công pháp này chỉ là sơ giai công pháp, ngày sau tập công pháp này cần người tập luyện tự sáng tạo thành hay không thành nhất thiết tùy thuộc vào bản thân và số mệnh. Ngay cả bản thân cũng chưa luyện thành công pháp này, Ta vốn nghĩ huy đi nhưng tâm huyết đã bỏ ra không nhẫn tâm huy. Người tập công pháp này thấy đoạn văn tự nhớ lấy cẩn thận, cẩn thận.

Bạn đang đọc truyện *Phi Thăng Chi Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Ý niệm kiếm thể đại pháp

Nửa năm sau đó, phong vân vô kị cuối cùng cũng bước khỏi thông đạo âm âm dưới lòng đất. Cúi đầu đi qua cửa thánh điện, tại giây phút được nhìn thấy

ánh mặt trời, phong vân vô kị như sinh ra cảm giác cách thế.

"Ta nguyên nghĩ ngươi phải mất hơn 1 năm công phu tìm kiếm mới có thể từ trong đi ra, không ngờ ngươi đã nhanh chóng ra ngoài như vậy."Thị giả bên phải quay lưng về phía phong vân vô kị nhật lời nói.

"Sao, chọn được võ học ngươi cần rồi hả?"

Phong vân vô kị nhìn bầu trời thâm thấp, trên trời mây đen dày đặc đang kéo đến, bóng đen khổng lồ bắt đầu trải xuống trên mặt đất, ngay cả ở nơi cùng trời cũng hiện một tầng âm ám.

Nhanh chóng bước qua thị giả, phong vân vô kị chênh mảng nói:"Đừng vậy."Sau đó biến mất khỏi khu vực quản lý của thị giả.

Nghiêm trang bên ngoài Thánh điện trông như một đại bình nguyên vô bờ bến.Nghiêm trang do không biết bao nhiêu khối đá tảng tạo thành, hiện tại ở nghiêm trang không ít người.Nhưng mỗi ngày đều có người từ khối đá bản đứng dậy, đi xuống núi, nhưng mỗi ngày cũng có người lên núi tọa hạ tại khối đá bản.

Sau khi đợi nửa ngày, cuối cùng phong vân vô kị tại một gốc cây dong khổng lồ cao vài chục trượng tìm được một khối đá tảng không, rồi tọa hạ trên mặt khối đá.

Bên cạnh, còn ngồi 4 vị tu luyện giả, 4 người này trầm nhập trong tự tu,đối với phong vân vô kị đến không quản không hỏi.

Tinh thần ý niệm kiếm thể đại pháp, đệ nhất trọng thiên, chia 3 tầng, phân biệt là :Bác kiếm, Ngự kiếm thuật, ngự kiếm chi thuật.Ba tầng này đối với phong vân vô kị mà nói thì là kỹ thuật xử kiếm trong truyền thuyết, nhưng trong tinh thần ý niệm kiếm thể đại pháp viết đó chỉ là cảnh giới đẳng cấp thấp nhất.

Trong thái cổ thời đại, mỗi loại võ công bí kíp tu luyện đến trình độ nhất định đều có uy lực kinh thiên địa khốc quỷ thần.Cho dù là loại võ học nào thì 'Diệt Ma Tâm Kinh' mà hần sáng tạo ra đều không thể bằng được.

Do hần bởi kiếm mà thành danh bởi võ mà nhập đạo.Ba thức bác kiếm thức ,ngự kiếm thuật thức, ngự kiếm thức đối với hần mà nói tuy tối tăm mờ mịt khó hiểu nhưng cũng là có một điểm khởi đầu. Duy có khó khăn nhất là thể nội chân khí của hần tại thể giới hần đến khả dĩ xưng hùng hậu nhưng ở đây thì căn bản không bằng ai.Bên cạnh, 4 vị cao thủ trầm nhập trong tự tu, chỉ cần vô ý phát tán khí thể ra bên ngoài đã làm hần cảm thấy chấn kinh và khiếp sợ, trong đó còn một người luyện cực âm nội lực càng làm hần có cảm giác chìm trong băng điều.

Bác kiếm, xử kiếm, ngự kiếm, 3 chiêu trong kiếm đạo tục thể là cực đỉnh tuyệt học nhưng tại nơi đây sau khi đã thuộc ý niệm kiếm thể đại pháp tâm pháp, tự khoách trương mở rộng, phong vân vô kị phát hiện trong trang có ít nhất 3 ngàn người thân mang kiếm đạo tuyệt học, trong đó vài người đã tu luyện thành công ngự kiếm.

Trong nghiêm trang không gian có hạn, không cho phép thoải mái luyện tập thi triển quyền cước, vì vậy phương pháp tu tập duy nhất là tu tập tại tâm niệm.

Bác kiếm, kĩ xảo dùng kiếm thuần túy. Chữ 'Bác' viết bên cạnh là chữ 'Mã' ý chỉ nhanh, bên phải 2 X, ý chỉ song kiếm.Bác kiếm giả là song kiếm hổ bác, hổ kích, kĩ xảo chuyển phương hướng, đó cơ bản là tu tập vũ học tối cơ sở của thượng thừa kiếm đạo.

Nhân quan tị ,tị quan tâm, nhắm mắt khoanh chân, nhập định vào bất ba chi cảnh.Ngay với thiên tư của phong vân vô kị, đoạn tối cơ sở kiếm kĩ này làm hần mất thời gian một tháng để đã tọa. Khi thanh tỉnh lại, mở mắt, nửa thốn kiếm mang từ trong mắt xạ ra. Tay trái xử kiếm kỹ trước khi phi thăng, tay phải bác kiếm, thi triển tả hữu hổ bác chi kích, từ chiều đối chiều bắt đầu, cuối cùng kết quả thật rõ ràng, bác kiếm thuật tại thể tục được liệt vào cực đỉnh kiếm thuật là có đạo lý. Lưỡng kiếm trong quá trình va chạm cuối cùng chuyển được quỹ tích của kiếm đạo, chiêu kiếm tăng thêm hoàn mỹ, tại thiên biến vạn hoá bác kiếm thuật chỉ cần có cơ hội có thể nhất kích sát.

Còn đang tu tập đệ nhất tầng tâm pháp, phong vân vô kị kinh hãi phát hiện, bản thân có thể cảm ứng khí tức của những người phát ra không đến 1 phần ngàn công lực. Nhưng trong vài vạn người có hơn một vạn người mà phong vân vô kị không cảm ứng được sinh khí của bọn họ, giống như họ là những người chết.

Phong vân vô kị hiểu có thể làm được giống như thị giả như vậy tất liễm khí chi thuật phải cực cao, đương nhiên vũ công cũng không thể kém.Nhìn lại từ một khía cạnh khác ,phong vân vô kị đang tu tập tâm pháp đệ nhất tầng rõ là vô cùng yếu, hơn nữa không bằng một phần vạn của bất kỳ người nào yếu nhất.Tuy nhiên hiểu đó là hiện tượng tất nhiên của tân phi thăng giả, nhưng phong vân vô kị còn có chút bất mãn, càng có thêm động lực để tiến lên.

Đệ nhị tầng tâm pháp, ngự kiếm thuật.Ngự kiếm thuật còn cách gọi khác là dĩ khí ngự kiếm chính là thuật trong truyền thuyết kiếm tiên, dĩ khí ngự kiếm, lấy đầu địch thủ từ ngoài ngàn dặm, đó không phải là truyền thuyết, ít nhất phong vân vô kị đã từng gặp qua loại kiếm thuật ấy. Chữ 'Ngự', có 'Mã' ý chỉ kiếm bay cực nhanh, bên phải chữ X thêm một nét ngang là chỉ nhất kiếm cùng kiếm khí, ngự kiếm thuật bản chất từ cách thay đổi quỹ tích chuyển động của song kiếm hổ bác, chỉ là sử dụng khí thay cho một thanh kiếm để thanh đổi quỹ tích của chiêu kiếm.

Tu tập ngự kiếm thuật đối với nội lực yêu cầu phi thường hà khắc cũng cực tổn chân khí, nên tu tập ngự kiếm chi thuật trước tiên cần có nguồn nội lực vô cùng mạnh mẽ. Nhưng đáng tiếc chính là, trong tâm pháp của ý niệm kiếm thể đại pháp không có công quyết đề thăng nội lực, giống như người sáng tạo tâm pháp này bản thân là cường giả có vũ công đã đạt đến trình độ nhất định.

Phong vân vô kị thiên tư tuyệt đỉnh, từ khi sinh ra có năng lực đã nhìn một lần không bao giờ quên. Trong dung đạo dưới thánh điện, bí kíp võ học khắc trên đó có tới hơn mười vạn, ngay cả hần cố gắng cũng không thể nào nhớ hết, vì thế hần tuyển chọn những chữ công pháp khẩu quyết được khắc lên

với khí tức mạnh mẽ để ghi nhớ lại. Nhưng dù như vậy vẫn còn hơn vài ngàn công pháp, đó là cực hạn của hắn rồi. Công pháp càng mạnh sức ép lên tâm thần càng mạnh, số lượng càng lớn càng tổn tâm sức.

Chọn đi chọn lại, cuối cùng Phong vân vô kị tuyển chọn khí tức mạnh mẽ nhất là 'Cửu Chuyển Sinh Tử Huyền Công'.

Cửu chuyển sinh tử huyền công, điều kiện luyện tập phi thường hà khắc yêu cầu người luyện tập phải trải qua 9 lần khảo nghiệm ở 'Tử cảnh'. Mỗi lần như vậy võ công lại tăng nhiều lần, như vậy thì cũng đáng, nhưng loại công pháp này cần người luyện tập huỷ một thân tu vi mới có thể luyện tập. Điều này đối với cường giả tu vi đã đạt đến đỉnh cao mà nói, là chuyện không thể chấp nhận. Nhưng đối với phong vân vô kị mà nói tuy nội công của hắn rất thâm hậu nhưng thâm hậu là ở cái thế giới trước khi phi thăng. Tại đây, bất kì người nào cũng có thể giống như đập chết một con gián đập chết hắn, đã thế, hắn quyết định bỏ thân công lực này.

Luyện Cửu chuyển sinh tử huyền công bước đầu tiên là tán công tủy đoạn toàn thân thất kinh bát mạch làm chân khí trong thể nội tiêu tan. Sau bước đầu tiên của tâm pháp còn có lưu ngôn của người sáng tạo: Bước đầu tiên 10 người còn 6, có tính nguy hiểm cực cao nếu người luyện tập ý chí không kiên định không thể luyện tập huyền công này.

Tán công, là chuyện rất dễ dàng, tủy đoạn toàn thân thất kinh bát mạch, có thể nói là trở thành một phế nhân còn tập võ công ở đâu. Chỉ cần là người biết võ học đều không tin công quyết này, vài trăm triệu năm trở lại đây, luyện tập qua công quyết này tuyệt đối không quá 2 người. Mọi người đại đa số khi nhìn thấy bước đầu tiên của công pháp thậm chí còn chưa tính là công pháp đệ nhất tăng đã lùi bước, Nhưng phong vân vô kị vẫn lựa chọn công pháp này. Theo lý giải của hắn điều kiện càng hà khắc, càng cổ quái, giống như loại công pháp này một khi luyện thành uy lực càng kinh thiên hải địa.

A! Phong vân vô kị đau đớn kêu lên, âm thanh vang 9 tầng trời, vang vọng tại ngiên mông, ngàn vạn tia máu từ chân lông của hắn chảy ra, ngay cả trong mắt, mũi lỗ tai đều chảy máu, thống khổ vô cùng như thế này dù là người sắt cũng không chịu nổi. Chỉ trong giây phút toàn thân hắn ướt đầm máu tươi.

Cuối cùng chân khí trong cơ thể đã tiêu tan, phong vân vô kị cố gắng chịu đựng sự thống khổ xé gan ruột, trong cơ thể vận chuyển cửu chuyển sinh tử huyền công tâm quyết của đệ nhất chuyển. Cửu chuyển sinh tử huyền công đệ nhất chuyển tâm pháp: sinh tử do mệnh. Là một đoạn nội công phi thường huyền ảo, chỉ vừa niệm qua đoạn tâm pháp khẩu quyết, sự thống khổ trên cơ thể đã đỡ hơn trước nhiều. Nhanh chóng sự thần kì của tâm pháp đệ nhất chuyển hiện ra. Tàn kinh đoạn mạch giống như được quán nhập vào lực sống, nơi kinh mạch bị đứt dần dần tự sinh ra nhục nha, nhục nha ở 2 bên đầu kinh mạch tự giao triển kết hợp lại, nhanh chóng từng đoạn kinh mạch liên tiếp được nối lại, trong cả quá trình phi thường đau đớn. Đến lúc này phong vân vô kị mới hiểu tại sao cửu chuyển sinh tử huyền công ngay cả người tạo ra cũng coi điều kiện là vô cùng hà khắc nhưng không giải thích rõ ràng, chỉ bởi trong cả quá trình thống khổ người thường khó có thể chịu đựng, nhưng nếu so sự thống khổ này so với lợi ích luyện tập sau này thì chỉ là chuyện nhỏ.

Mất một tháng, im lặng đã toạ không nói không cử động. Trong 1 tháng này thất kinh bát mạch trong cơ thể hắn cuối cùng cũng tự nối lại toàn bộ, đến khi đoạn kinh mạch cuối cùng được nối lại, trong cơ thể hắn xuất một luồng chân khí nhỏ. Cổ chân khí này tuy rất yếu, nhỏ như sợi chỉ nhưng cực thuần túy, so với diệt ma chân khí của hắn thuần túy hơn vài vạn lần.

Chân khí càng thuần túy, uy lực càng lớn, đó là những gì người luyện võ biết được.

Tâm pháp đệ nhất chuyển sinh tử do mệnh, đến giờ khả dĩ là đã luyện thành, sau đó chuyện cần làm là tăng sự thuần uy của chân khí trong cơ thể cùng với số lượng. Đệ nhất chuyển tâm pháp còn có một đoạn chữ ngoài lề như là tâm pháp sau khi hoàn thành trúc cơ. Phong vân vô kị không do dự vận hành đoạn tâm pháp này. Nhưng không ngờ là sau khi vận hành đoạn tâm pháp chân khí linh hoạt trong cơ thể trở nên chậm chạp, tốc độ vận hành chỉ còn đạt đến 1 phần ngàn so với trước. Một cổ khí tức tụ tập tại ngực hắn làm hắn thấy khó thở.

Làm một vũ giả chân chính, bốn tính là tâm chí kiên định. Như phong vân vô kị chính là loại vũ giả ấy. Hắn một mực kiên trì thôi động vận khí theo đoạn tâm pháp khi chân khí trong cơ thể vận hành được một chu thiên, phong vân vô kị toàn thân nhất chấn theo đó là mười vạn lỗ chân lông trên cơ thể đều mở lớn, nguyên khí từ thiên địa hải gian hùng dũng nhập vào cơ thể. Phong vân vô kị mừng rỡ đưa đoạn nguyên khí ấy toàn bộ nhập vào cơ thể chiếu theo đoạn tâm pháp ấy mà vận khí.

Nhưng phong vân vô kị không biết, ngiên mông ở thánh điện bởi vì hắn mà xuất hiện một con lốc lớn, mà lại có xu thế phát triển càng lúc càng lớn.

Các vũ giả bên cạnh phong vân vô kị đã bị kinh động, từng người mở mắt ra, kinh hãi nhìn thiên địa nguyên khí hình thành con lốc từng cổ nhập vào cơ thể tiêu tử trước mặt. Theo đó chu vi con lốc mở rộng ngay cả những vũ giả tu vi cao cũng bị đánh thức, bởi vì bọn họ phát hiện thiên địa nguyên khí bên ngoài đang bị một lỗ đen hút sạch, làm trên cả ngiên mông người đứng dậy càng lúc càng nhiều, cứ như thế suốt 3 ngày.

Trên ngiên mông, các vũ giả kinh kì nhìn tiêu tử trong trung tâm con lốc, thông qua khí tức, cảm ứng của bọn họ cảm giác rõ ràng tu vi võ học của tiêu tử không cao, nguyên nhân duy nhất là vì uy lực công pháp của hắn.

Sau cùng, ngay cả hai thị giả ở cửa thánh điện cũng đã bị kinh động, từng người đứng dậy, hướng về phía con lốc đi tới...

Bạn đang đọc truyện *Phi Thăng Chi Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 4: Thái Cổ hiệp nghị

"Thị giả đại nhân, vũ học trong thánh điện hơn một triệu loại, không biết tiểu tử này luyện loại võ học nào mà có uy lực lớn như vậy, như là cá voi hút nước, hấp thu thiên địa nguyên khí tôi chưa từng nhìn thấy." Khi 2 vị thị giả đến bên cạnh phong vân vô kị, một nữ tử xinh đẹp chỉ phong vân vô kị hỏi.

Thị giả bên trái mở to mắt, trong đôi mắt trắng bạch xuất ra mông lung thanh khí, sau giây lát, ông ta thở dài một hơi: "Vũ học người này tu luyện, các người tuy chưa từng nhìn thấy nhưng chắc phải từng nghe qua 'Cửu Chuyển Sinh Tử Huyền Công', đó là tên của vũ học, ở số 12564 trong thánh địa vũ học, là nơi khắc bí lục của đoạn vũ học này, tin rằng trong các người có người đã từng nhìn qua đoạn bí lục đó."

"Thì ra là vậy, không ngờ tiểu tử này chọn lựa môn vũ học cửu tử nhất sinh, nghe nói người luyện tập vũ học này là chuyện đã xảy ra ngàn vạn năm trước rồi, nghe nói người đó luyện cửu chuyển sinh tử huyền công đến đệ lục chuyển cảnh giới thì cả thái cổ, người có thể đánh bại ông ta chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay, đáng tiếc ông ta sau khi luyện đệ thất chuyển thì bạo thể thân vong. Lúc ấy người luyện đoạn bí lục này còn có danh xưng là vũ học kỳ tài, có thiên thần hỗ trợ, không ngờ do tu luyện đoạn huyền công mà có kết cục như vậy." Một nam tử áo choàng dài hình như rất có hiểu biết, nghe thấy thị giả với 'Minh Nhân' đã nhìn xuyên thấu vũ học của phong vân vô kị, nói.

"Các người như muốn học 'Cửu chuyển sinh tử huyền công', có thể đến số 12564 trong vũ học thánh địa tìm tâm pháp của công pháp này. Đối với vũ công này ta có chút hiểu biết. Tu luyện cửu chuyển sinh tử huyền công, bước đầu tiên là tán công!"

"Tán công! Ta luyện đến nay, tâm lực bỏ ra không thể kể hết làm sao chỉ vì một đoạn công pháp mà tán công được. Thị giả đại nhân, người này có phải vừa mới phi thăng?"

Hai vị thị giả gật đầu, mọi người nghe thấy thế lộ ra biểu tình như thừa khó trách rồi từng người rời đi.

Phong vân vô kị cảm giác tia chân khí trong cơ thể vốn nhỏ mảnh đã trở nên thô to, liền dừng lại, theo đệ nhất chuyển tâm pháp, thì đệ nhất chuyển công pháp đã đại công cáo thành rồi. Mở mắt, phong vân vô kị phát hiện 2 vị thị giả đứng trước mặt hắn.

"Phong vân vô kị, võ công của người là cửu chuyển sinh tử huyền công phải không?"

"Đúng vậy." Phong vân vô kị gật gật đầu.

"Thật đáng tiếc phải nói cho người biết chuyện này, do người luyện võ công quá bá đạo, lúc người luyện võ công này những người khác khó có thể từ thiên địa không gian hấp thu được thiên địa nguyên khí. Nói như vậy, chỉ cần người luyện võ công này, những người khác không thể tự tu bình thường. Do vậy, theo quy củ của thánh điện, mặc dù người chưa ở thánh điện được đủ 3 năm, nhưng chúng ta đặc biệt cho phép người tại phụ cận thánh sơn tự do luyện tập, trong đủ 3 năm này người được sự bảo hộ an toàn của thánh điện."

Phong vân vô kị nghe thị giả nói thế, không nói gì, quay đầu xuống núi, hắn cơ bản cũng cảm giác được, trên thánh điện luyện tập vũ học không thể toàn lực triển khai, tu luyện cửu chuyển sinh tử huyền công cũng có áp chế, tựa như trên thánh điện có cấm chỉ. Do vậy, đệ nhất chuyển đã luyện thành, hắn quyết định rời khỏi thánh điện, lúc này nghe thị giả nói là hợp ý hắn.

Hai vị thị giả đối với hành vi của phong vân vô kị có chút bất ngờ, nguyên là bọn họ chuẩn bị một phiên thương lượng trả giá, bất quá tiểu tử này thật là ngay thẳng.

"Tà thị, người thấy hắn có năng lực luyện hoàn chỉnh Cửu chuyển sinh tử huyền công không?" Hữu thị giả đợi sau khi phong vân vô kị rời đi mới nói chuyện với tả thị, trong âm thanh có chút lo lắng. "Nếu tộc của chúng ta có thêm một người luyện thành cao thủ cửu chuyển sinh tử huyền công, đối với tình cảnh khó khăn trước mắt của tộc chúng ta cũng là một sự trợ giúp không nhỏ."

Tả thị ngẩng đầu lên trời thở dài một hơi, nói: "Mọi vật cạnh tranh, kẻ có thể thích nghi thì sống sót. Từ sau khi đế mị thần đại nhân mất tích đến nay, địa vị của tộc chúng ta giảm dần, tôi cũng mong trong tộc xuất hiện một vị cao thủ có thể cùng thiên thần ma bọn chúng đối kháng, nhưng cửu chuyển sinh tử huyền công trong những vũ học đã có là khó luyện nhất, điều kiện hà khắc nhất, hơn nữa tình thế hiện tại, luyện công pháp cửu chuyển sinh tử huyền công cả đời chỉ sợ khó mà thành công."

"Ồi, nếu trước thần ma chi chiến lần này, tộc chúng ta không thể xuất hiện thêm một vị thần vực cao thủ, đến lúc đó hiệp định cùng thần ma chi sợ phải thay đổi mất."

Hai vị thị giả trên mặt lộ ra cổ lo lắng, im lặng đứng trên nghiêm trang, lâu lâu thở dài một hơi, chỉ vung tay, đã quay người về cửa chính thánh điện ngồi xuống.

Thăng đến biên giới của thánh sơn, phong vân vô kị mới phát hiện một sự thật, biên giới thánh sơn có vực sâu ngàn trượng, với thật lực của phong vân vô kị không có khả năng như các vũ giả thái cổ khác, đằng không phi hành, mà tại thánh sơn từ sơ khai đến nay mặc nhận người lên thánh sơn có năng lực phi hành. Lúc này phong vân vô kị lâm vào tình cảnh khó khăn, muốn quay về nhờ 2 vị thị giả giúp đỡ, nhưng lại không muốn mất mặt. Nghĩ đi nghĩ lại, chỉ có ý niệm kiểm thể đại pháp, đệ nhất trọng thiên, đệ tam tầng ngự kiếm chi thuật có thể giúp đỡ được. Tốt là ngự kiếm chi thuật chỉ là một môn kiếm kỹ, không cần luyện nội lực, không ảnh hưởng đến người khác. Do vậy, phong vân vô kị ở bên bờ vực toạ hạ, 2 tay đặt lên đầu gối, tại đó luyện tập đệ tam tầng ngự kiếm chi thuật.

Ngự kiếm chi thuật, uy lực lớn hơn ngự kiếm thuật, nhưng cùng ngự kiếm thuật không quá khác biệt. Có thể nói chính xác hơn, ngự kiếm chi thuật đa

phần là môn tuyệt khoái phi hành chi thuật , ngự kiếm phi hành, đương nhiên , ngự kiếm chi thuật có thể khả dĩ đối địch , hơn nữa uy lực còn mạnh hơn ngự kiếm thuật.

Cùng là chữ 'ngự', nhìn vào mặt chữ mà nói, có thể thấy sự bất đồng. Ngự giả (ngự kiếm thuật) , 'ngự' này cần người trên kiếm thi triển hao phí tâm lực ; Nhưng cũng là ngự giả (ngự kiếm chi thuật) nhưng là ngự mà sử , dùng kiếm như một ngón tay rõ ràng không như dạng ngự trên hao phí tâm lực . Đạt đến ngự kiếm chi thuật , kiếm dài 3 xích cũng chỉ như ngón tay nhất dạng linh hoạt , có thể nói thân cùng thân tại , thân cùng kiếm tại , là nhân kiếm đã hợp nhất.

Ngự kiếm chi thuật, so với ngự kiếm thuật càng thêm thâm ảo , do vậy thời gian tu luyện cũng dài hơn. Mất 3 tháng mới từ trong đá toạ tỉnh lại, phong vân vô kị cùng lắm mới tu được một nửa ngự kiếm chi thuật, ngự kiếm phi hành.

Nhưng đã có ngự kiếm phi hành pháp môn, nhưng không có một thanh kiếm . Nguyên do trước khi phi thăng phong vân vô kị đã đạt đến cảnh giới không kiếm, mỗi cành cây , ngọn cỏ trong tay đều khả dĩ là kiếm . Do vậy chỉ cần tâm động , tức một ngọn cỏ té , 2 ngón tay cầm khẽ chấn động , nguyên là lá cỏ té mềm mại đã thẳng như trường kiếm , cứng như sắt, sắc như kiếm. Hai chân chẳng không nhảy lên , đứng trên lá cỏ phong vân vô kị tại không trung để lại một đạo lưu quang hướng thánh sơn đi tới.

Đất đai rộng lớn, một khu hoang sơ, cỏ mọc cao quá thân người, cây cao hơn trăm trượng, trong rừng sâu, hồng hoang mãnh thú đi lại , núi cao chạm mây, yêu thú hoành hành. Tầm mắt nhìn qua cảnh tượng bên dưới , phong vân vô kị dần hiểu rõ tình cảnh của loài người. Ở thánh điện một thời gian , hắn đã dần tiếp xúc với sự thật : không quân là yêu thú , ma thú hay yêu ma, sinh ra đều mạnh hơn loài người , thời gian càng lâu sức mạnh của yêu ma lại càng mạnh. Từ khi vũ trụ sơ khai đến vài tỉ năm lại đây, trong vũ trụ đã sớm sinh ra không biết bao nhiêu yêu ma cường đại. Loài người muốn cùng yêu ma sinh tồn đâu có dễ dàng , cũng không biết trong loài người đã có xuất hiện bao nhiêu người đủ sức mạnh hủy thiên diệt địa, ngay yêu ma cũng phải kinh sợ van phần , không ngờ bất yêu ma bọn chúng cùng loài người ước định. Nội dung là nhân loại có thể bảo tồn thứ nguyên, tại đó phát triển sinh sản , ngay cả người thái cổ cũng không được xâm phạm, càng không thể truyền thụ bọn họ vũ học cao cấp , cũng như thế yêu ma bọn chúng cũng không được phép tiến nhập thứ nguyên. Nhưng đổi lại yêu ma bọn chúng trong tình huống không hủy diệt thứ nguyên có thể ăn thịt loài người. Thứ nguyên mà Phong vân vô kị sinh sống vốn là một thứ nguyên như chuồng gia súc nuôi dưỡng loài người. Mỗi người mới từ thứ nguyên phi thăng lên, mới được nhận chân chính là người thái cổ thì trong 3 năm , phi thăng giả có thể an toàn ở thánh điện, yêu ma không được tập kích nhân loại ở thánh điện. Nhưng sau 3 năm dù thế nào , Thái cổ nhân tộc không được bảo hộ nữa , giữa thái cổ nhân tộc và yêu ma tuân theo vũ trụ phép tắc , mạnh được yếu thua , yêu ma khả dĩ săn bắt loài người , đồng dạng loài người khả dĩ săn bắt yêu ma.

Hiệp nghị này có vẻ công bằng, Nhưng kì thật một điểm cũng không công bằng .Không nói số lượng yêu ma đã là hàng chục hàng trăm triệu, nhưng tộc người thái cổ số lượng không đủ một triệu , yêu ma mới sinh có ưu thế người thái cổ không thể bằng được , bọn chúng không cần trải qua tu luyện có thật lực mạnh mẽ , nhưng loài người phải mất nhiều năm dài luyện tập mới mới có thể có thực lực cùng yêu ma tranh đấu.

Bạn đang đọc truyện *Phi Thăng Chi Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: chí tôn yết ngữ

Núi cao chọc trời, trên một tảng đá hơi nghiêng, một thân ảnh ngồi bên trên, mi mắt rủ xuống, tóc dài quá vai. Trên vai trên đầu, cát bụi tích lũy dày cả xích, không rõ trên núi đã khổ tu bao nhiêu năm tháng. Mỗi ngày , trên đỉnh núi gió nổi từng trận kéo dài, ngay cả nham thạch cũng có thể bị huỷ nhưng vô pháp lay động thân thể ấy.

Đột nhiên người khổ tu mở đôi mắt , nhãn tinh sáng như sao phát xuất một đạo tinh mang, miệng hú một tiếng , tiếp đó người ấy bật dậy từ trên núi nhảy xuống , ở giữa không trung vẽ lên một nửa vòng tròn ,bật ngược trở lại , đứng trên đỉnh núi, nhìn xuống mặt đất. Thân thể lặc đù sạch bụi bám trên vai và đầu.

Hốt nhiên người ấy như có dự cảm ngẩng đầu nhìn lên trời ,trời xanh trên cao , mây trắng thưa thớt, cầu vồng nổi đất và trời ,nhưng trước mặt bỗng xuất hiện một nam tử.

"Thật cao hứng, ngươi trong 3 năm cuối cùng cũng có thành tựu. Nhưng , lần này ta đại biểu thánh điện báo cho ngươi, hôm nay là tròn 3 năm, ngươi không được xuất hiện trong 100 dặm phạm vi thánh sơn. Từ nay sinh tử của ngươi do ngươi tự lo."

Người khổ tu, chính phi thăng chưa lâu phong vân vô kị. Vài năm khổ tu , hôm nay cứu chuyển huyền công đệ nhất tầng 'sinh tử do mệnh' đã thành. Còn Ý niệm kiếm thể đại pháp , hắn cũng hoàn toàn tu thành ngự kiếm chi thuật.

Nghe thánh điện sứ giả nói xong , phong vân vô kị vẻ mặt coi thường, tóc dài tung bay. quay đầu chuyển thân, từ đỉnh núi cao ngàn trượng nhảy xuống , tại không trung vẽ nên một vòng tròn rồi tiêu thất trước mắt sứ giả.

Ngoài thánh sơn , trừ màu xanh đậm của núi non trùng điệp, một thân thể to lớn của hồng hoang dã thú đi lại giữa rừng rậm, nơi nó vượt qua cây cối gãy

đỏ . Phong vẫn vô kị phi hành sát mặt đất không dám đi lại quá gần.Chỉ nhìn từ khí tức , khí tức của yêu thú này mạnh hơn hẳn quá nhiều.Trong thái cổ, nguy hiểm quá nhiều, trên trời có thân thể to lớn của yêu cầm, mặt đất có những hung thú to như quả núi., tất cả đều được tận mắt nhìn thấy, tuyệt không nhầm lẫn, báo cho phong vẫn vô kị thế giới này nguy hiểm chân thật như thế nào.

Thái cổ thế giới vượt xa tưởng tượng quá nhiều,phong vẫn vô kị suốt mấy ngày liền trù trên thánh sơn , các nơi khác đều không gặp được người nào khác. Tối ngày thứ 5, phong vẫn vô kị đang muốn như hàng ngày , tìm một cây cỏ thụ cao để qua đêm, trong lúc vô ý phát hiện , ở trên một ngọn núi phía xa có ánh lửa. Ánh lửa không như loại lửa của yêu thú phun ra có mang theo sắc đỏ mà đây chính là lửa đơn thuần.Nơi có lửa, chắc phải có người. Trong lòng tò mò , Phong vẫn vô kị đang không bay về phía ngọn núi.

Quác!

Một tiếng chim kêu phá màn đêm yên tĩnh,dưới ánh sao, một con chim khổng lồ sải cánh dài hơn ba mươi trượng bay đến, hai cánh vỗ tạo nên từng trận gió lớn.Phong vẫn vô kị trong lòng run sợ, dùng ngự kiếm chỉ thuật bay lên, đằng sau yêu cầm ráo riết đuổi theo không tha. Không quân phong vẫn vô kị chuyển hướng như thế nào thủy chung không thoát được khỏi yêu cầm. Muốn đến chỗ có ánh lửa nhưng sợ mang nguy hiểm cho người còn chưa biết mặt. Chỉ đành dẫn theo con chim bay xung quanh đây núi .Từng tiếng chim kêu vang đến điếc tai.

Không còn cách nào khác, phong vẫn vô kị tìm ngọn núi cao hơn trăm trượng dẫn theo yêu cầm đằng sau,liên tục chuyển hướng để né tránh yêu cầm sau lưng, tay phải giơ lên hút vào tay một cành tùng đầy lá, dùng ngự kiếm pháp làm lá cây cứng như thép bắn về phía yêu cầm.

Nghe thấy một loại âm thanh đinh đang không ngừng như sắt thép va chạm.Lá tùng có thể dễ dàng xuyên qua sắt đá nhưng trên lưng yêu cầm như chạm phải sắt thép tinh luyện không thể xuyên qua lớp da của nó.

Yêu cầm tuy không thụ thương nhưng trong lòng đã nổi giận , cánh phải vung lên ầm một tiếng đập vào ngực phong vẫn vô kị , chỉ nghe thấy tiếng xương gãy liên tiếp vang lên,ngay sau đó,phong vẫn vô kị bắn thẳng về phía sau, cánh chim mang theo sức mạnh đập hẳn bay thẳng vào một ngọn núi.

Yêu cầm không tha cho hẳn , kêu lên một tiếng, tại không trung chuyển ngang thân hoá thành một đạo tàn ảnh thẳng hướng phong vẫn vô kị bay tới.

"Xong rồi, không ngờ đến chỉ là một con yêu cầm phổ thông có thần lực như vậy, ta căn bản không bằng một phần trăm."Phong vẫn vô kị trong lòng nghĩ, toàn thân truyền lại từng trận tê liệt đau đớn, vào lúc hẳn nghĩ hẳn chắc chắn chết thì không trung truyền lại một tiếng kêu phẫn nộ.

"Súc sinh,còn không quay lại."

Âm thanh từ tứ phương truyền lại , không thể nhận ra từ hướng nào truyền lại. Nhưng yêu cầm sao có thể vứt bỏ miếng thịt ngon trước mắt, trong mắt hung quang loạn bạo , thẳng hướng phong vẫn vô kị bay đến.

"Không biết tốt xấu".Người kia như phẫn nộ, một cổ đao phong mang theo tiếng gió rít từ giữa không trung truyền lại , yêu cầm vốn đồng bì thiết cốt dễ dàng bị chia ra 2 nửa như cắt đậu phụ.Máu đen tung bay đầy trời, thi thể yêu cầm chia làm 2 nửa rơi xuống bên dưới.

"Hôm nay ngươi gặp ta cũng coi như có duyên , có thể, ngươi và ta cùng tộc , ta cứu cho ngươi một mạng". Tiếng người ấy nói, trong tiếng âm vang, một hấp lực vô cùng lớn đưa phong vẫn vô kị rời khỏi đồng đất đá trên không trung về lên một cung tròn rơi xuống đỉnh núi.

Nơi này có mảnh đất trống, một người đàn ông trung niên thân mang áo choàng dài đang ngồi phía trước, trước mặt ông ta có đốt một đồng lửa, trên đồng lửa đang nướng một khối thịt lớn, bên cạnh ông ta là một thi thể yêu thú không toàn vẹn.

Người đàn ông trung niên trên mặt đầy màu sắc thương tang , bộ râu xen kẽ những sợi bạc trắng, chỉ có đôi mắt , nhìn trong đêm sáng như ngọc. Trên thân đeo một bả trường đao cổ , từ đao thoát ra nùng nùng sát khí . Người đàn ông một tay quay nướng thịt , một tay đưa ra áp vào đầu phong vẫn vô kị , trong lòng bàn tay phát ra lượng lớn uân nhân chi khí , đoàn khí trắng như có sinh mệnh chui vào đầu phong vẫn vô kị , chỉ trong giây lát nghe thấy từng tiếng nổ xương từ trong người phong vẫn vô kị, một cỗ lực lượng hùng hậu trong cơ thể vận chuyển xúc tiến máu huyết toàn thân vận chuyển.

Phong vẫn vô kị bái lạy trên mặt đất thành tâm nói:" Cảm ơn ân cứu mạng của tiền bối".Hắn cảm thấy lần này không những thương thế toàn thân đã khỏi mà còn thấy công lực tăng thêm một tầng.Người đàn ông trung niên thân nhiên thu nhận một lạy , tuý tay đưa một xiên thịt yêu thú nướng cho phong vẫn vô kị.

Nhìn thấy phong vẫn vô kị có chút chần chừ, người đàn ông cười lạnh ."Ngươi mới phi thăng phải không , yêu ma ăn thịt người , người ăn thịt yêu ma, đạo lý này ngươi sẽ sớm rõ ràng thôi.Mặt đất mệnh mỏng, trừ cây cối ra , những sinh vật có thể đi lại đều mạnh hơn loài người.Nếu ngươi nghĩ không thông, sau này cùng loại động vật đẳng cấp thấp đi ăn quả đại đi."

Người đàn ông tay đưa ra không rút lại chỉ lạnh lùng nhìn hẳn. Trầm mặc 1 lúc, phong vẫn vô kị cúi đầu nhận miếng thịt yêu thú nướng.Người đàn ông trung niên mặt lộ ra nụ cười, thông dong từ thân trên yêu thú cắt thêm một miếng thịt ném lên đồng lửa.

"Ngươi công lực quá thấp, chỉ là một con chim bình thường ngươi không đối phó nổi. Nếu ngươi muốn sống để ta chỉ cho ngươi con đường sáng."

"Cảm ơn tiền bối chỉ điểm"

"tiền bối?Hừm, ta phi thăng từ tám mươi vạn năm trước, ngươi gọi ta một tiếng tiền bối cũng không sai .Tiểu tử nghe cho rõ , ta nói sau đây cùng tính mạng của ngươi có liên quan."

"Thái cổ thời đại, trời đất mệnh mỏng, dài không biết hàng trăm vạn dặm , rộng không biết hàng trăm vạn dặm , núi cao sông sâu , yêu cầm tấu thú càng

không biết bao nhiêu mà kể. Trong không gian đất trời này, yêu thú nhiều con người ít, cũng nói thiên địa của loài người không bằng thiên địa của yêu ma. Vài trăm triệu năm trở lại đây nếu không phải trong loài người có một nhân vật kinh thiên động địa, thì loài người bây giờ còn là thức ăn cho yêu ma. Kinh thiên động địa là một cường giả diệt thần sát ma, không biết tốn bao nhiêu thời gian trong thái cổ thế giới tìm được một khu vực rộng lớn cho loài người sinh sống. Trong khu vực ấy yêu ma cường đại tất cả đều bị giết sạch, chỉ còn lại những yêu cầm yêu thú yếu ớt, người vừa gặp một trong số chúng."

"Yêu ma hầu như không biết số lượng hàng trăm ngàn triệu, chỉ nói một tộc thiên sứ tại tây phương thiên đường đã hơn 600 triệu, hơn nữa số lượng không ngừng gia tăng. Nhưng nhân tộc của chúng ta chỉ có vài nghìn vạn, hơn nữa lại không đoàn kết một khối. Tư tâm của loài người quá lớn, khó thu phục nhân tâm. Trong khu vực của loài người phân biệt tứ phương thống trị. Băng điện, nơi đây toàn bộ là nữ tử, điện chủ xưng băng nữ, bên dưới là thánh cô, võ công cao thâm mật trắc. Băng điện trên núi băng cao hàng vạn trượng, chu vi vài vạn dặm xung quanh, toàn bộ đều là núi băng, cực khó tìm được. Một phương là đao vực, Đao vực có 3 vị chí tôn là đao thánh, đao đế, đao hoàng. Vị nào cũng tồn tại ngang với đỉnh cao yêu ma. Đao vực trực tiếp thu nạp vũ giả luyện đao. Ma Vực, là một phương toàn bộ tu luyện ma công, hành vi độc ác, tâm thủ ngoan lạt, loài người vốn số lượng ít, nhưng trừ bị yêu ma giết hại thì còn lại là bị người của Ma Vực giết hại. Người người ghét cay ghét đắng Ma Vực, dù thế nào cũng là người cùng tộc với ta, tuy luyện vũ công của yêu ma nhưng cuối cùng thì vẫn là đồng loại, nhân loại số lượng ít, không nỡ đồ sát. Ma Vực có tam đại ma tôn, võ công thì có thể nói ở đỉnh cao. Tuyệt vực, nơi đây ở phương bắc, nhiệt độ cực thấp, yêu thú cũng không dám lại gần, càng không nói là loài người. Tuyệt vực không có người ở, nhưng thường có vũ giả tu luyện âm hàn nội công đến đây, những người này không ai không là cao thủ. Tại tuyệt vực có truyền thuyết trăm triệu năm trước, tuyệt thế cường giả ở thời kì chúng thần đại chiến, chiến đến ngủ say ở đó. Những chiến tộc tùy tùng thường đến đây nhưng rất ít người tự xưng chiến tộc. Trừ 4 phương thế lực này, còn các tự do tán tu. không đồng ý gia nhập vũ giả phương nào. Trong những vũ giả đó, sợ rằng có đỉnh cấp cao thủ. Nghe nói Đao vực tam chí tôn từng từng gặp một vị đỉnh phong cao thủ, cố toàn lực cũng không lưu hạ được đôi phương. Người đó danh 'Phá Nguyệt'. Thuộc cao thủ trong những người tự do tán tu, chuyện đây khó mà biết được, nhưng đã xác nhận có ít nhất 6 vị đỉnh phong cao thủ."

"Tôi vừa nghe cao thủ trong tộc của chúng ta cùng thần ma ngang hàng, thậm chí bách ép thần ma phải cùng nhân tộc thương lượng một hiệp nghị không biết có phải một trong những vị chí tôn không." Phong vân vô kị hốt nhiên hỏi.

Người đàn ông trung niên như không nghĩ đến câu hỏi ấy, sau lúc lâu, ngẩng đầu nhìn từng đám mây bay qua đỉnh núi lạnh lùng nói: "Bắc hải hiền viên khâu, tây địa thương ngô uyên, cứu nghị hữu phủ sơn, thương khung tàng minh vực. Nếu như ngươi thực lực đủ mạnh, ngươi sẽ hiểu."

Nói xong, đột nhiên đằng không bay lên, như cánh chim lớn trầm nhập vào màn đêm đen.

Bạn đang đọc truyện *Phi Thăng Chi Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: huyền minh quyền

Sau khi vị cao nhân ấy rời đi, Phong Vân Vô Kị không dám ở lại chỗ đóng lửa, trong trời đất này, những thứ có thể tiêu diệt hắn quá nhiều. Lúc này, vội vàng dập lửa, đến giữa lưng chừng núi, dùng sức đào một cái hang nhỏ, chui vào bên trong, thu liễm tinh khí toàn thân, như một tượng đá, ngồi trong đó, không chút động đậy.

Quả nhiên, không có cường đại khí tức của người ấy áp chế, nơi đóng lửa đã tắt, do máu chảy ra từ thân xác của yêu thú, phát tán ra vị máu tanh, nhanh chóng kéo từng con yêu thú to lớn đi đến. Dưới ánh trăng tròn, ánh sao lấp lánh, Một âm ảnh to lớn từ trên đỉnh núi hạ xuống chiếm cứ một phần khu vực lớn.

Khí tức âm sâm giống như hàn châm đâm vào Phong Vân Vô Kị đang lẫn trốn trong núi, đỉnh núi truyền lại những tiếng nghiêng rằng không ngừng đập vào tai, đôi khi lại có tiếng gầm rú của yêu thú. Cũng không biết đã trôi qua bao lâu, cũng có thể mùi máu của thi thể yêu thú quá nồng, vượt trội so với khí tức của Phong Vân Vô Kị, thủy chung yêu thú trên đỉnh núi vẫn không phát hiện hắn.

Sau khi tìm kiếm chán chê, yêu thú trên đỉnh núi không ngờ nhìn mặt trăng kêu khóc một hồi dài rồi rời rít mang theo tàn tích của yêu thú đến bên sườn núi, từ sườn núi ném xuống, ngay cách thân Phong Vân Vô Kị không xa, hắn nhìn rõ ràng thân thể yêu thú, còn có 2 bên thân mở ra đôi cánh dài. Đến nửa đêm, những con yêu thú quay về ẩn náu trong rừng sâu, tiếng gầm rú phát ra không ngừng. Nhìn dưới chân núi tối đen, cùng với ánh sao nhấp nháy không rõ, nghe tiếng gió thổi qua giữa nửa đêm, Phong Vân Vô Kị đột nhiên sinh ra cảm giác giác cô đơn tịch mịch vô cùng, phảng phất như cả thế giới rộng lớn này chỉ còn mình hắn. Một cỗ hàn ý chạy qua tim, bất tri giác hắn thân người hắn khẽ run, ngay sau đó tỉnh ngộ lại, hắn vốn từ sớm đã là người hàn thử bất xâm..

Trên trời mây đen mãi không tan, bầu trời chỉ có chút ánh sáng duy nhất từ phía đông truyền lại. Trên trời bỗng đột nhiên truyền lại tiếng quát: "Triệu vô cực, mau đưa ra huyền minh quyền quyền thượng, ta tha mạng cho ngươi, bằng không đừng trách ta vô tình."

Âm thanh phần nộ của một người trẻ tuổi nói: "U vô tà, ác ma như ngươi, ngay cả ta có chết, cũng không đưa huyền minh quyền giao cho ngươi." Phong vân Vô Kị cảm thấy kì quái, nhìn xung quanh, thấy trên trời có 2 tàn ảnh màu đỏ, một trước 1 sau. Người đằng sau thân hình như chim ưng, mặc áo màu tím cổ đuôi không tha, người đằng trước là một thanh niên tuấn tú, tay cầm một thanh kiếm dài phát ánh sáng, 2 người một trước 1 sau, tại không trung

truy đuổi.

"U Vô Tà, sư phụ của ta là tri kỉ của ngươi, đưa huyền minh quyền do ngẫu nhiên lấy được cho ngươi mượn xem, không ngờ ngươi đột nhiên hạ thủ, không những đoạt huyền minh hạ quyền lại còn đánh lên hại sư phụ ta. Như hiện nay vì quyền huyền minh thượng quyền này ngươi đuổi theo ta 7 ngày 7 đêm rồi, huyết cừu như thế này, ta Triệu Vô Cực không báo thù không làm người." Thanh niên nói như không phải nói với U Vô Tà mà như giải thích cho Phong Vân Vô Kị nghe. Ở nơi hoang dã, chỉ cần có người đồng đạo, gặp nhau lập tức có cảm giác, 2 người này đã sớm phát hiện Phong Vân Vô Kị ẩn thân ở trên núi.

Quả nhiên, người tên Triệu Vô Cực chuyển hướng bay đến, ở không trung nhẹ giọng nói: "Huynh đài phía trước, có thể giúp tiểu đệ một tay không."

"Tiểu tử, không nên quan nhiều chuyện, mạng của Triệu Vô Cực đã là của ta Hàn Tri Thiên Ma rồi." Người tên U Vô Tà có điểm tâm cơ, ám nêu danh tự, muốn gây ảnh hưởng không cho đối phương xuất thủ.

Phong Vân Vô Kị nghe qua tên U Vô Tà, đã nhận ra người này chắc thuộc một phái tự do, có thanh danh tà đạo cao thủ, vũ công chắc có thành tựu.

Phong Vân Vô Kị mắt nhìn thấy bọn họ 2 người bay đến, trong lòng tính toán, bản thân tự biết tu luyện cừu chuyển sinh từ huyền công và ý niệm kiếm thể đại pháp mới tiểu thành, tuyệt đối không phải đối thủ của bất kỳ ai trong thế giới này, hấn cũng biết, thái cổ thế giới này, phạm là cao thủ đều có thủ đoạn ẩn tàng thực lực. Trong nhân tộc, vài vạn năm không có phi thăng giả, Nền nếu có thể nhìn thấy vũ giả, võ công tuyệt đối không yếu giống như Phong Vân Vô Kị. Do vậy 2 người nhận người trước mắt là giả trừ ăn thịt hổ, cố ý ẩn tàng thực lực.

Hai người này, vì quyền huyền minh quyền mà đến, trong thánh địa vũ học có cả triệu loại võ học, cũng không biết huyền minh quyền là loại võ học gì, mà làm hai người tranh giành nhau. Triệu Vô Cực nhìn thấy Phong Vân Vô Kị còn im lặng đứng ở trên sườn núi, có chút vội vàng nói: "Huynh đài chỉ cần cứu tính mạng của tại hạ, tại hạ quyết có hậu báo." Nói xong nghiêng người, dừng lại ở bên cạnh sườn núi, thấy Triệu Vô Cực mặt tím tái, chân run rẩy, rõ là chân khí đã mất quá nhiều.

Đối với trong vùng hoang sơn đột nhiên xuất hiện vũ giả, U Vô Tà đang cố phán đoán, hấn từ trước đến giờ chưa từng làm chuyện gì mà không nắm chắc, không rõ lai lịch đối phương quyết không khinh cử vọng động. Nhưng người trước mặt, thể nội chân khí thật quá yếu ớt, làm hấn không đoán thấu, đành dừng lại ở ngoài 30 trượng.

"Vị huynh đệ này nếu có thể giúp ta bắt hấn, ta U Vô Tà nguyện cùng huynh đệ hưởng dụng võ học đỉnh cao huyền minh quyết." U Vô Tà thậm có chủ ý, chỉ cần quyền thượng huyền minh quyết lọt vào tay tranh thủ thời cơ lúc đối phương không phòng bị, sát nhân diệt khẩu, nếu bản thân không đánh lại đối phương, tranh thủ cao chạy xa bay, nói về khinh công, U Vô Tà tự nhận đó là sở trường của hấn.

Phong Vân Vô Kị không động thanh sắc, chung thủy trên mặt không lộ xuất một chút biểu tình nào, đối phương võ công cao hơn bản thân quá nhiều, chỉ cần có sắc mặt lạ, nói không chừng họ nhận ra, lúc ấy, cho dù mình không tham gia, cũng bị sát nhân diệt khẩu. Khi U Vô Tà nói thì Phong Vân Vô Kị nhìn thấy trong mắt đối phương loé lên một tia hàn quang, như vậy làm sao còn không biết chủ ý của hấn.

Tâm khê động, đột nhiên có một chủ ý.

Ngón tay như kiếm, tâm khê động, nghe thấy một âm thanh càng lúc càng rõ, sau đó một đạo tàn ảnh xuất hiện trên không trung, hàn quang toả ra từ một thanh trường đao dài 3 xích, không biết đao là loại bảo vật gì mà đao thân phát tán hàn khí, mặt đao sáng như gương. Phong Vân Vô Kị dùng kiếm ý ngự đao, linh hoạt ở không trung bay vài vòng rồi quay lại nhập vào vỏ đao của U Vô Tà. Sau đó một từ không nói chỉ hai mắt nhìn chằm chằm vào U Vô Tà.

Về mặt của U Vô Tà trở nên thật khó nhìn, ồm tay nói: "Không ngờ, thì ra là cao thủ đao vực tiềm tu tại đây, Tại hạ đã làm phiền. xin thứ lỗi, ngày sau nhất định đến tận nơi cáo tội." Nói xong, phi hành đi mất.

"thì ra huynh đệ là người của đao vực, cảm ơn giúp đỡ." Triệu Vô Cực ồm tay nói.

"Không cần, ngươi với ta lập tức mau rời khỏi đây, càng nhanh càng tốt, đợi U Vô Tà hấn quay lại, cả hai chúng ta chỉ sợ khó giữ được cái mạng nhỏ này." Phong Vân Vô Kị nói xong từ sườn núi đi xuống, hướng về một ngọn núi khác đi tới.

"Cái gì!" Mặt Triệu Vô Cực vô cùng hoang mang, rõ ràng U Vô Tà vừa sợ chạy mất, sao người trước mặt lại nói hấn sẽ quay lại.

Tuy không hiểu nhưng Triệu Vô Cực cũng đi theo, nhưng hấn nhanh chóng phát hiện kỹ thuật ngự không của đối phương không được nhanh, điều này cùng với những cao thủ trong ấn tượng của hấn không giống.

"Tiền bối, xin thứ cho tại hạ không rõ, vừa rồi tiền bối nói cần đi nhanh chóng, nhưng tại sao còn thông dong không khẩn trương, hay là đùa tại hạ." Trong lời nói có chút bất mãn.

Phong Vân Vô Kị cười khò, "Ta luyện là một trong những bí kíp ngự kiếm kỳ thuật trong thiên hạ, nói về tốc độ tuyệt đối không kém, chỉ bất quá kỹ thuật có tốt cũng cần nội công duy trì à, ngươi tưởng ta không muốn nhanh sao. Nếu khinh công ngươi cao minh như vậy thì đưa ta đi luôn vậy,"

"A!!!~"

"Ngươi chẳng lẽ giờ còn không nhìn ra ta chỉ là một phi thăng giả mới hay sao, nói về bối phận, ngươi còn là tiền bối của ta, vừa rồi ta thừa cơ hấn không dự phòng, dùng kiếm ý điều khiển đao, hấn trong lòng đầu tiên đã có chủ định, nghĩ ta võ học cao minh, nên mới chạy đi, đợi đến lúc hấn hỏi quá thân, nghĩ đến ta vừa dùng chỉ là kiếm quyết, tự nhiên hiểu, chúng ta giờ không chạy đi, đợi hấn hiểu chuyện quay lại sợ rằng không sống hết ngày

hôm nay."Phong Vân Vô Kị giải thích cặn kẽ lại.

Về mặt của Triệu Vô Cực đột biến đổi vài lần, đầu tiên còn nghi ngờ, sau thì hiểu dần, cuối cùng trở nên vội vàng, lập tức một tay cầm tay Phong Vân Vô Kị, nhanh chóng bay về phía trước.Hai người tìm đến một ngọn núi không xa, ở thân núi đào một cái hang chui vào bên trong, bên ngoài động có cây cối che khuất, nhìn khó nhận ra.Hai người ẩn thân bên trong thu liễm tinh khí toàn thân, Một chút cũng không cử động chăm chú đối diện nhau.

Quả nhiên, một lúc sau, U Vô Tà quay lại, bức bối chửi ầm ĩ, ở không trung nhìn quanh rồi vội vàng trong khu vực tìm kiếm, nhưng cuối cùng không tìm được gì, trong lòng điên tiết, ở giữa không trung tay phải vận xuất ra một quang cầu, như sét đánh nổ trên ngọn núi ngay nơi Phong Vân Vô Kị ẩn trốn.Vừa nghe ầm một cái cả ngọn núi cát bụi bốc lên mù mịt sau khi bị gió thổi tan,cả ngọn núi thấp đi vài chục mét.

Đi ở khu vực này tìm rất lâu, cuối cùng U Vô Tà cực kỳ bất cam tâm ra đi.

"Triệu Vô Cực, còn cả tiểu tử ấy nữa, nếu để ta gặp được các ngươi, ta nhất định băm các toái thi vụn đoạn, hai người các ngươi cô mà sống đi, Hừ!"Trong sơn cốc còn vọng lại câu nói của u vô tà trước lúc ra đi.

Bạn đang đọc truyện *Phi Thăng Chi Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: thần vực

Đội đến U Vô Tà đã đi rất lâu, hai người cũng chưa dám đi ra, lo lắng hẩn chỉ giả vờ, đội đến lúc trời tối, hai người mới từ chỗ ẩn thân đi ra.

"Triệu huynh ,xin hỏi huynh có thể đối phó được yêu thú ở đây không?" Phong Vân Vô Kị hỏi.

"Có lẽ không có vấn đề, ta phi thăng từ 20 vạn năm trước, theo sư phụ Thiên Vân Kiếm Tà đã rất lâu rồi, đối phó với yêu thú ở đây thì không có vấn đề gì. Nhưng ra khỏi lĩnh vực cư trú của loài người thì yêu thú bên ngoài ta không có khả năng đối phó." Triệu Vô Cực tại đỉnh núi dùng kiếm dọn sạch một khu đất, sau đó đã kiếm ít cành cây nhỏ, tay phải khẽ búng, đầu ngón tay hiện lên một ngọn lửa, Phong Vân Vô Kị nhìn thấy ngọn lửa ấy, biết người này tu luyện cực dương nội lực, hơn nữa cũng đã có hoá hầu.

Triệu Vô Cực được nghỉ ngơi một lúc đã khôi phục hơn nửa công lực, bốn phía không có người, hai người thông báo tên, sau đó ngồi bên đồng lửa nói chuyện.

"Triệu huynh, tại hạ vừa mới phi thăng, có nhiều sự tình không rõ, không biết Triệu huynh có thể giải thích cho tại hạ được chăng?"

"Ngươi hỏi đi, tại hạ nếu biết nhất định sẽ trả lời".

"Đệ nhìn U Vô Tà hình như vì huynh có huyền minh quyết mà đến, theo tại hạ biết trong thánh điện vũ học cất hơn 1 triệu loại, trong đó chưa chắc đã không có võ học nào mạnh hơn huyền minh quyết, không biết bọn huynh không đến thánh điện tìm kiếm vũ học mà lại vì một quyền huyền minh quyết đánh nhau?"

Triệu Vô Cực trong mắt loé lên một tia quang mang kì quái: "Ngươi thật là không biết hay giả không biết"

Nhìn thấy Phong Vân Vô Kị gật đầu, tiếp theo nói: "Xem chừng ngươi mới phi thăng thời gian rất ngắn nếu không thì không thể không biết, thánh điện vũ học trên thánh sơn, chưa nói đến điều kiện để mỗi người lên thánh sơn đều rất hà khắc, cả đời không quá 5 lần. Hơn nữa chính như ngươi vừa nói, thánh điện vũ học quá 1 triệu, trong đó chọn lựa mất rất nhiều thời gian và tinh lực. Còn chưa nói là :Thánh điện vũ học trong đó đa số là vũ học bình thường ,rất ít đỉnh cao vũ học, hơn nữa luyện tập rất khó, mà chưa chắc đại thành, người không có thiên tư rất khó luyện tập, còn nữa những võ học của đương kim thành danh cao thủ ,người tương bọn họ chân thật mang toàn bộ võ học để lại thánh điện sao ?Tại thánh điện nhìn thấy đỉnh cao vũ học hầu hết đều là tàn quyền, không hoàn chỉnh, uy lực không bằng bản chính. Hơn nữa những vũ giả ở lại thánh điện rất nhiều, chẳng lẽ chưa từng tập qua những võ học ấy ?Võ học như vậy khả năng tấu hoá nhập ma là rất cao."

"Thì ra là thế." Nghe Triệu Vô Cực nói, Phong Vân Vô Kị lơ mơ có chút lo lắng, bản thân có 'Cửu Chuyển Sinh Từ Huyền Công' cùng 'Ý Niệm Kiếm Thể Đại Pháp' đều lấy từ đại điện, liệu có vấn đề gì không."

"Thánh điện vũ học không ngờ có nhiều khuyết điểm như vậy!"

"Tuy nhiên có khiếm khuyết nhưng tuyệt đại đa số công pháp đều hoàn chỉnh, luyện đến cực hạn, có thể ngang bằng thượng vị yêu ma .Hơn nữa như quả may mắn mà nói có thể đạt được bản công pháp đỉnh cao hoàn chỉnh, chỉ là xác suất quá thấp thôi."

"Không biết võ công của triệu huynh có phải là lấy được từ thánh điện hay không." Thấy Triệu Vô Cực gật đầu Phong Vân Vô Kị hỏi tiếp "Còn một

chuyện tại hạ vẫn không hiểu, như quả đã có công pháp tự nhiên phải nhanh chóng tu luyện đến hoàn chỉnh, không cần bái sư, sao sau khi phi thăng, Triệu huynh vẫn cần bái sư?"

Triệu Vô Cực thở dài một tiếng, lại một lần nữa vì kiến thức của Phong Vân Vô Kị mà thấy thương cảm: "Nhu người nói cũng không sai lắm, nhưng đây là thái cổ thời đại, tình huống phức tạp vượt quá bất cứ người nào tưởng tượng, còn chưa nói là tình cảnh nguy ngập của nhân tộc, tuy mỗi người đều có tâm mong thay đổi tình huống này, nhưng nhân tâm khó dò, giữa loài người cừu sát, cũng chỉ vì tầm nhìn của không ít người bị mờ đi vì dục vọng. Sự phụ từng nói qua nơi có người là nơi đó có tranh đấu, Như quả nếu bái nhập làm môn hạ của một vị tự nhiên có người bảo hộ, bản thân an toàn thêm một phần. Ngoài ra, ôi, người từ thứ nguyên đến đây không biết quá trình luyện tập khó khăn trập trùng, mỗi người đều gặp không ít bình cảnh, nếu như chỉ một người tự mong đột phá, có khả năng cả đời chỉ dậm chân tại chỗ. Nếu có một vị sư phụ, kinh nghiệm của ông ấy có thể giúp người vượt qua bình cảnh, tu vi tăng thêm 1 tầng không giản đơn như yêu thú thời gian càng lâu, tu vi càng cao."

"Nói đến các thế lực, Ma vực, đạo vực bọn họ 4 phương thế lực gia nhập vào đó không phải là tốt hơn sao?"

Triệu Vô Cực mi mắt đã hiện lên vẻ ưu tư mà Phong Vân Vô Kị quen thuộc, trầm mặc một lúc có chút tức giận nói: "Bốn phương thế lực ấy đều tranh đấu, tranh đoạt quyền lợi, đánh giết lẫn nhau, nhân tộc số lượng vốn ít

Ôi, trừ bị yêu ma giết hại, còn lại đều chết do bọn họ tranh đoạt mà ra. Ta không thích tranh đấu như vậy, nên mới chọn lựa một phái tự do, như thế nào cũng không gia nhập tứ phương ấy."

"Chẳng lẽ không thể can thiệp để dừng lại sao? Loài người chúng ta không phải có tồn tại những thế lực mạnh sao? Bọn họ vì sao không lộ mặt can thiệp?"

"Chuyện này ta cũng không biết, sự thật, đây cũng là chuyện nhiều người nghi hoặc, chỉ cần người mạnh mẽ nhất của loài người xuất hiện, tin rằng, cho dù là tuyệt vực hay ma vực thì không ai dám phản kháng. Nhưng thực sự thì như thế này, cũng có lúc ta cũng rất kì quái. Cho đến gần đây ần ước thành một cách lí giải."

"Cách lí giải có phải là chuyện này được cho phép?" Câu này là Phong Vân Vô Kị nói.

Triệu Vô Cực kinh ngạc quay lại nhìn Phong Vân Vô Kị sau đó mới nói: "Sự thật thì lí giải như vậy được rất nhiều người đồng tình, do vậy, thánh tôn của tứ vực không có cớ gì. Không sai, đây chính là điều được cho phép. Ta đoán, 'Bọn Họ' tất cả mong thông qua phương thức ấy có thể làm cho tộc chúng ta không ngừng lớn mạnh, tốt nhất là có thêm vài người có thể đối kháng với sự tồn tại của chủ thần, như vậy mới có thể cải biến tình huống của tộc chúng ta. Chúng ta số lượng không bằng yêu ma, cũng không bằng người chim ở thiên đường, không thể thủ thắng bằng số lượng thì chỉ có thể bằng chất lượng thủ thắng. Một khi đạp nhập 'Thần Vực', cho dù một cao thủ thần vực nào đều có thể dễ dàng đối phó vài chục vạn thậm chí trăm vạn yêu ma."

"Bọn họ' là ai?"

"Ta cũng không biết, không ai biết, cho đến hiện nay chỉ biết một vị, hiền viên đại đế." Triệu Vô Cực trên mặt thể hiện sự bội phục, kính trọng trong lòng. "Ôi, đáng tiếc hiền viên đại đế trong thần ma chi chiến đã mất tại bắc hải. Đó là tổn thất lớn nhất của tộc chúng ta. Mỗi năm đều có rất nhiều người đến lăng của bắc hải hiền viên phúng điệu một lần. Quanh lăng bắc hải hiền viên phương viên ngàn dặm, cấm được đánh giết lẫn nhau. Nơi đây cả yêu ma mạnh nhất cũng không dám đến gần. Hiền viên đại đế 4 chữ ấy, không những hướng về cả loài người, mà cũng nhận được cả sự kính phục và sợ hãi từ trong thâm tâm của yêu ma bọn chúng."

Triệu Vô Cực nói xong liền trầm nhập vào ký ức, Phong Vân Vô Kị cúi đầu, 2 người ở bên đồng lửa đều có tâm sự. Lúc lâu, Phong Vân Vô Kị hình như đã hạ quyết tâm, nhẹ giọng nói với bản thân: "Ta nhất định bước lên Thần vực lĩnh vực, dù phải trả bất cứ giá nào. Gặp thần giết thần, gặp phật giết phật."

Triệu Vô Cực kinh dị nhìn hán, nhưng nhanh chóng cúi đầu, giả như không nghe thấy, ánh mắt trở nên mê mang...

Bạn đang đọc truyện *Phi Thăng Chi Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Ăn cốc

Một đêm bình yên, cũng có vài con yêu thú lại quấy rầy, bị Triệu Vô Cực thi triển thủ đoạn, đến nỗi nghe thấy tiếng đã chạy. Trời phía đông sáng dần, Triệu Vô Cực sửa sang lại quần áo, đứng dậy, nhìn về phía Phong Vân Vô Kị, rồi lại nhìn về phía chân trời, nói: "Ta chuẩn bị đi thăm một người bạn của sư phụ, Diệt Ma Thủ, sau đó ở đó một thời gian, người muốn thế nào cứ nói, không ngại thì chúng ta có thể cùng đi."

"Ồ đây mọi thứ đều không quen, đang không có nơi để đi, tiện thể cùng huynh đi một chuyến vậy, ít nhất dọc đường cũng có người chiếu cố."

Triệu Vô Cực mỉm cười, sau đó quay đầu, từ trên đỉnh núi nhảy xuống, ở không trung vẽ lên một tàn ảnh màu đỏ rồi bay về phía đông. Phong Vân Vô Kị thì triển ngự kiếm chi thuật, vọt vàng theo sau.

Ba ngày sau, Phong Vân Vô Kị cuối cùng theo Triệu Vô Cực đến một sơn cốc rất lớn, trong cốc sương khói lằng lằng không nhìn rõ mọi vật xung quanh. Tại cách cửa cốc một khoảng, Triệu Vô Cực gọi Phong Vân Vô Kị xuống đất, hai người đi bộ thẳng theo hướng cửa cốc. Cửa cốc rất nhỏ, nơi ra vào, có 2 chữ to bằng cát đỏ 'Ẩn Cốc'. Phong Vân Vô Kị nghi hoặc nhìn Triệu Vô Cực, nhưng Triệu Vô Cực như không nhìn thấy, đi thẳng qua, đến cửa cốc, dưới mặt đất ngồi hai lão già râu tóc bạc trắng, cong người bái một bái, sau đó cầm lấy một con dao con nhỏ nhún dưới mặt đất, nhẹ nhàng cắt trên ngón tay trở một đường, con dao nhỏ ấy trông như hơi cùn, không ngờ lại sắc bén vô cùng, dễ dàng cắt trên ngón tay trở của Triệu Vô Cực. Một giọt máu tươi từ vết thương rơi xuống trúng vào một cái chén đá dính liền với mặt đất. Trong chén đá một màu đỏ tươi, đáy chén đã đọng một lớp màu đỏ đen đen.

2 lão già râu tóc bạc trắng khi Triệu Vô Cực cắt ngón tay trở thì ánh mắt hạ xuống cùng nhìn về phía chén đá, mắt ỷ gật đầu, sau đó quay ra nhìn về Phong Vân Vô Kị.

"Cứ làm như vừa rồi." Triệu Vô Cực đưa con dao cho Phong Vân Vô Kị, sau đó nói: "Đây là để phòng tránh yêu ma cao cấp xâm nhập được vào trong cốc. Có loại yêu ma thiên sinh đã có phép biến hoá vô cùng cao minh, ngay cả dinh phong cao thủ cũng khó mà nhận ra, do vậy chỉ có thể nhận ra từ huyết dịch mà thôi."

Phong Vân Vô Kị hiểu ra, nhận lấy con dao, tại ngón trở cắt một cái, để dòng máu rơi vào trong chén đá.

"Hai người các ngươi vào đi. Nhớ lấy, sinh tử có số." Nói xong 2 lão già râu tóc bạc trắng vung tay, nhắm mắt không nói thêm.

Trong Ẩn cốc, vách đá cao chọc trời, giữa 2 bên vách có đào vô số hang động, dày đặc xen kẽ nhau, ở sát động có thể ẩn ước thấy có người ngồi bên trong không cử động.

"Trong Ẩn cốc, thực lực càng mạnh, nơi ở càng cao, lấy 300 thước làm mốc, người ở dưới 300 thước, đều không được làm phiền việc thanh tu của người ở từ 300 thước trở lên. Nơi đây vài vạn năm trước đã qua một lần, vài nghìn năm trước cũng đã qua một lần nữa. Nhưng chưa từng nhìn thấy cao nhân ở từ 300 thước trở lên. Trong bọn họ, có người đến nay đã thanh tu vài chục vạn năm không hề cử động."

Phong Vân Vô Kị có chút buồn cười, nghĩ, bay lên trên nhìn một lần cũng được mà. Triệu Vô Cực cười nhìn Phong Vân Vô Kị như đã nhìn thấu suy nghĩ của hắn, đối với hắn nói: "Ngươi thử bay lên trên cao 300 thước xem sao."

Phong Vân Vô Kị nghe thấy hắn nói, cảm giác từ 300 thước lên trên có gì đó cổ quái, cũng không nói thêm gì, hai chân khẽ nhún, sau đó như tên rời cung bắn thẳng lên cao. Càng lên cao, Phong Vân Vô Kị cảm thấy trở lực của không khí càng trở nên nặng nề, đến độ cao 200 thước trở lên, tốc độ bay không khác đi bộ là bao, cố gắng lên đến độ cao 250 thước, cũng không thể lên thêm được nữa. Không gian bên trên dường như trở nên vô cùng bền chắc, như một khối sắt lạnh không lồ, không cho phép người lại gần.

Chân khí trong cơ thể đột nhiên dừng lại, giống như hiện tượng kiệt sức, bắt đầu trĩ, Phong Vân Vô Kị cuối cùng chậm chậm xuống dưới mặt đất,

"Sao?"

"Đệ chỉ có thể lên đến nơi cao khoảng 250 thước."

"Một vạn năm trước, ta chỉ có thể lên đến nơi cao 280 thước, sau này cũng chỉ có thể lên thêm 2 thước, không thể lên tiếp. Càng lên cao, những khí tức của cường giả càng dày đặc, loại khí tức do vô ý tụ tập lại một chỗ ấy so với tấn công bình thường không khác nhau bao nhiêu. Ta và ngươi công lực quá thấp, không có cách nào vào thượng tầng. Những gì nhìn thấy trong ẩn cốc này, đều là người ở nơi dưới dưới 300 thước. Người ở ba trăm thước trở lên trên đã lâu không thấy lộ mặt rồi."

Phong Vân Vô Kị ngẩng đầu nhìn trời, cảm thấy trên trời nung hậu linh khí cùng với sự cuốn hút khí lưu, cảm thấy tò mò hỏi: "Bọn họ...đều đang tiềm tu sao?"

"Không sai".

"Trong ẩn cốc này có linh trận của chí tôn, tốc độ hội tập linh khí tự nhiên so với tự tu nhanh gấp trăm, ngàn lần, do vậy nhiều tu hành giả của tự do hệ phái đều tụ tập đến đây tu hành. Đương nhiên, kì thật tối trọng yếu là..." Triệu Vô Cực nhìn vào mắt Phong Vân Vô Kị nói bình đạm nói: "Thái cổ thế giới này, tuyệt đối không giống những gì ở không gian chúng ta từng sinh sống, chỉ cần vài chục năm, có thể đại thành một công pháp. Người của tộc chúng ta tuy không thể bằng tộc người chim ở thiên đường, cũng không bằng bất kỳ 1 tộc nào trong yêu ma bọn chúng, nhưng số lượng cũng không ít. Nhưng dọc đường đến đây ngươi nhìn thấy bao nhiêu người? Không có phải không, chính là như vậy. Ở thế gian này, chân chính có uy lực lớn, công pháp có đại thần thông, không mất vài vạn năm, mười vạn năm, thậm chí 100 vạn năm, căn bản không thể đại thành. Công pháp có uy lực càng mạnh, thời gian bỏ ra lại càng lâu. Người Thái cổ ít gặp, nguyên nhân lớn nhất là đại đa số đều đang trong tiềm tu. Ta cũng đã tu luyện vài vạn năm, cũng có chút thành tựu. Nhưng ta khó mà chịu đựng kiểu tu luyện cùng vô tận tuế nguyệt ấy, nên mới hay ra ngoài. Trong ẩn cốc này, từ 300 thước trở lên trên, có lẽ đều là những cường giả đang tu luyện công pháp có uy lực lớn chẳng."

"Lâu thế sao!..." Phong Vân Vô Kị buột miệng nói, trong lòng nghĩ đến ý niệm kiếm thể đại pháp lấy được trong thánh điện, không biết cần tốn bao nhiêu lâu có thể đạt đến cảnh giới đại thành, vài vạn năm? hay là vài chục vạn, trăm vạn? Nguyên bản thân cùng với mọi người đã có chênh lệch lớn về thời gian, nếu như cần thời gian dài như vậy mới có thể đại thành, vậy trong vài vạn năm ấy, một khi trên đường gặp yêu ma cường đại, thậm chí kẻ thù trong loài người thì nên làm thế nào.

Nghĩ đến đây, Phong Vân Vô Kị vắt trán suy nghĩ, tuy trong lòng đã hiểu luyện võ không thể vội vàng, nhưng dọc đường nhìn thấy ngay cả yêu thú cấp thấp bản thân cũng không thể dễ dàng đối phó, hiện thực tàn khốc này khiến hấn trong lòng lo lắng không yên.

"Đi thôi, Thuyền đã đến đầu cầu kiều thì phải xuống, chúng ta nên vào bên trong đã." Tay vỗ vào vai Phong Vân Vô Kị một cái, Triệu Vô Cực thu tay bước nhanh về phía trong cốc đi tới. Phong Vân Vô Kị hồi lại thần, vội vàng theo sau Triệu Vô Cực.

Càng đi vào sâu, bên trong ắc cốc không gian càng rộng rãi, sương khói cũng mờ dần, đến nơi cách cửa cốc nghìn thước đã không còn chút sương khói nào.

Ở một khu gần đáy vách vực, đến một hang động sâu đen ngòm, Triệu Vô Cực dừng lại, đối với cái hang cung tay nhẹ giọng nói: "Văn bối Triệu Vô Cực xin đến bái kiến tiền bối Diệt Ma Thủ."

Trong động im lặng bao trùm, như một cái đầm chết, Phong Vân Vô Kị không cảm thấy bên trong có một chút sinh khí nào, nhưng tiếng của Triệu Vô Cực vừa dứt, trong hang động nổi lên một trận gió to, một cỗ khí tức mạnh mẽ như bão lớn từ trong hang động phát ra, loại áp lực vô hình này, tạo thành từng cơn gió như đao kiếm, từ trong hang động phát ra, dưới áp lực, Phong Vân Vô Kị bị ép liên tiếp lùi lại. Lòng ngực khó thở, cơ hồ thổ huyết.

Thanh âm hùng hồn của chủ nhân động khẩu vang bên tai Phong Vân Vô Kị, "Đây là ai, tại sao dẫn theo một người lạ ta chưa từng gặp mặt đến đây. Kì quái, người thực sự là ai, sao công lực lại thấp như vậy, cả thái cổ này, chắc không còn ai yếu hơn người nữa."

"Đây là một vị phi thăng giả mới, người này phi thăng mới được ba năm mà thôi. Văn bối trên đường gặp hấn, được hấn viện thủ giúp đỡ, thoát qua nguy hiểm, thuận tiện đưa hấn đến ắc cốc." Triệu Vô Cực thần thái cung kính nói.

Ồ! người trong động ngạc nhiên kêu một tiếng, sau đó không thấy nói thêm. Nhưng Phong Vân Vô Kị phát hiện môi Triệu Vô Cực máy động, hiển nhiên là đang cùng chủ nhân động truyền âm nhập mật nói chuyện.

Bạn đang đọc truyện *Phi Thăng Chi Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Ắc cốc tu hành giả

Phong Vân Vô Kị vội theo sau Triệu Vô Cực, thần thái ung dung, đi từng bước vào trong hang động màu đen, hang động không sâu, vách động sạch sẽ, nền đất không dính chút bụi nào, không bản như Phong Vân Vô Kị tưởng tượng trước đó, nghiêm chỉnh mà nói, hang động này vô cùng sạch sẽ.

Sau vài bước chân, khuôn mặt của chủ nhân hang động xuất hiện trước mặt Phong Vân Vô Kị, người này tóc rất dài, trên mũ có cài một cái trâm dài. Khuôn mặt chất phác, những nếp nhăn trên mặt nói nên tuổi tác đã cao, chiếc áo màu tro rộng bó lại cả thân hình gầy ốm, ngay cả hai chân cũng ẩn dưới vạt áo màu tro bạc.

Ở đỉnh hang động của người ấy, có treo một viên ngọc châu to như trứng ngỗng, đang phát ra ánh sáng nhàn nhạt, thứ đó, Phong Vân Vô Kị từng ở thế giới trước khi phi thăng thấy qua, chính là một viên bích trần châu.

Trông hang động, trừ khối đá tròn lồi lên mà người ấy đang ngồi, không còn vật nào khác, giản dị đến không thể giản dị hơn được nữa. Sinh hoạt của tu hành giả đơn giản đến thiếu thốn, tằn tiện được gì thì tằn tiện.

"Tự tiện", chủ nhân hang động từ dưới tay áo lộ ra một bàn tay, chỉ chỗ nền đất trống bên cạnh, nói, bàn tay ấy nhanh chóng lại tiến vào trong ống tay áo rộng, nhưng Phong Vân Vô Kị ánh mắt khẽ biến đổi, tại sát na vừa rồi, Phong Vân Vô Kị đột nhiên phát hiện, bàn tay ấy hoàn toàn không thích hợp với dung mạo khô héo của chủ nhân hang động, bàn tay ấy trong sáng đẹp như ngọc, giống như tạo từ thủy tinh, ắc ước có ánh ngọc loé lên, so với bàn tay con gái còn nhỏ mịn, dễ nhìn hơn.

Triệu Vô Cực nghe thấy, khẽ vén vạt áo, ngồi ngay bên cạnh chủ nhân hang động, sau đó gọi Phong Vân Vô Kị, trong mắt lộ ra ý "Cứ làm như thế".

Phong Vân Vô Kị có chút ngập ngừng nhìn quanh mặt đất trống trải, nghĩ một chút, ngồi ngay bên cạnh Triệu Vô Cực.

"Nghe nói người là người mới phi thăng?" Chủ nhân hang động đột nhiên mở đôi mắt, trong mắt loé lên tinh mang, như một ánh sao băng, một màu trắng xoá, trong giây phút ấy, Phong Vân Vô Kị như thấy cả hang động sáng như ban ngày.

"Đúng thế."

Chủ nhân hang động dùng ánh mắt cổ quái nhìn Phong Vân Vô Kị, tuy không có ác ý, nhưng thật khiến người khó chịu, may mắn cuối cùng ánh mắt người ấy dời đi, thờ dài một hơi: "Đã bao nhiêu năm rồi? Trong cái hang động này, không biết đến thời gian, ta đã lâu lắm không nghe nói có phi thăng

già. Những năm tháng này, phi thăng giả càng lúc càng ít, nhưng ít còn tốt hơn so với không có."

"Cố gắng nỗ lực, ta nhìn ngươi thiên tư không tồi, luyện võ đạo không giống như ở nơi ngươi đến, không có lối tắt. Muốn sống ở thế giới tàn khốc này, chỉ có 2 chữ khổ tu... Đương nhiên, có thể ngươi đối với hai từ tàn khốc mà ta nói không thể lý giải, nhưng điều đó cũng không quan trọng. Ở đây lâu, ngươi tự nhiên hiểu được thôi. Ở đây có tự linh trận, tu hành có thể nói bỏ một được gấp nhiều lần, các ngươi không ngại có thể ở lại." Nói xong, Chủ nhân hang động, cũng tức là người mà Triệu Vô Cực nói là Diệt Ma Thủ nhắm mắt, trầm nhập vào trong tự tu, trong hang động trở nên âm đạm hơn.

"Cám ơn tiên bối!" Triệu Vô Cực không phải lần đầu tiên đến đây, cảm ơn xong, quay đầu nói với Phong Vân Vô Kỵ: "Diệt Ma Thủ tiên bối là như vậy, chỉ cần có thời gian là trầm nhập tự tu, hôm nay chúng ta đến đây, ông ấy có thể mở mắt ra là đã khó gặp. Kì thật không phải chỉ mỗi Diệt Ma Thủ tiên bối như vậy, nhiều người khác cũng như vậy. Ở đây lâu, ngươi sẽ hiểu, năm tháng đối với cao thủ đều tịch mịch như vậy."

Nói hết, Triệu Vô Cực 2 tay đặt lên đầu gối, nhắm mắt bắt đầu tự tu, một làn khói mỏng màu trắng từ cơ thể của hắn thoát ra, bay quanh thân thể.

Thuy chung, Phong Vân Vô Kỵ chỉ cùng vị Diệt Ma Thủ nói qua một câu, nói có hai chữ, vị Diệt Ma Thủ ấy không con để ý tới hắn. Chuyện này làm Phong Vân Vô Kỵ có chút kì lạ cùng không quen. Nhìn Triệu Vô Cực đang tự tu, Phong Vân Vô Kỵ không có chuyện gì làm, không muốn cũng phải ngồi thiền.

Quả nhiên, như chủ nhân hang động nói, nơi đây linh khí vô cùng hùng hậu, thiên địa nguyên khí như vật chất từ các lỗ chân lông toàn thân nhập vào cơ thể, chuyển hoá thành một cỗ chân khí lưu động, cảm giác này thật là sáng khoái vô cùng. Dần dần Phong Vân Vô Kỵ cũng trầm nhập vào trong tự tu, vào trạng thái vô ngã.

Không biết qua bao lâu, khi Phong Vân Vô Kỵ mê man tỉnh lại, thanh tỉnh lại thì bên tai nghe thấy bên ngoài hang động có tiếng chửi quen thuộc: "Triệu Vô Cực, ngươi cái đồ nhất gan, còn tên tiểu tử không biết sống chết kia, cút ra đây cho ta, hừ Triệu Vô Cực, lão tử biết ngươi không có nơi chấp chừa, nhất định trốn trong ẩn cốc. Nói cho ngươi biết, nếu không chịu đưa ra huyền minh quyển, đừng mong sống qua ngày hôm nay. Không quản các ngươi chạy đến đâu, lão tử cũng tìm được các ngươi. Ra đây, ra ngay đây, lão tử biết các ngươi 2 tên nhất gan đang trốn trong đây, đừng tưởng chạy... Mẹ kiếp, không ra cũng được, các ngươi không ra, lão tử tự vào, tìm từng người một."

Nghe tới đây, Phong Vân Vô Kỵ đã kinh tỉnh, âm thanh đó không phải của U Vô Tà thì của ai. U Vô Tà đã có lý giải rõ ràng về Triệu Vô Cực, không ngờ dễ dàng truy tìm đến đây.

Quay đầu, vừa định gọi Triệu Vô Cực nhưng đúng lúc Triệu Vô Cực mở mắt ra.

"Hừ! U Vô Tà lại ở đó giả trang, nơi đây hang động rất nhiều, hơn nữa U Vô Tà võ công có cao, cũng không dám ở ẩn cốc này đánh rắm, hắn mà dám làm loạn, tự nhiên có người thu thập hắn." Không biết lúc nào Triệu Vô Cực đã tỉnh lại, chỉ nhìn qua đã rõ ý của Phong Vân Vô Kỵ.

Quả nhiên, bên ngoài hang nghe thấy một tiếng kêu gào như như sấm nổ: "Người nào đấy, dám vào hang của ta đánh rắm!" Rõ là U Vô Tà xâm nhập vào làm chur hang bị kinh tỉnh, trong âm thanh phần nộ có thể thấy, chủ nhân hang động phi thường phần nộ.

"Hừ. Lão già, có thấy trong cốc có người mới vào, trong đó một người mặc áo nho sinh màu trắng, tuổi không quá bốn mươi, khuôn mặt trông như thiếu niên? Nói cho ta biết, ta sẽ đi, còn không ngươi không dễ chịu gì đâu.!" U Vô Tà cũng không phải người dễ trêu vào, âm thanh của y cường đại vang cả ẩn cốc.

"Hỗn trướng! Ta đang tu hành công pháp, có lúc nào rời khỏi đây chưa!" Chủ nhân hang động đã phần nộ.

"Hừ, ngươi cho ta là thằng ngốc chắc, tuy nói trong tu hành, đóng cả 6 giác quan, không nghe không biết vật ngoài thân, nhưng còn chưa nói, tu hành giả các ngươi khi tự tu chẳng lẽ không lưu lại bên cơ thể nửa phần thần thức, lắng nghe động tĩnh bên trong cốc, các ngươi làm sao lại không biết. Đồ đáng chết, tiếp một churong của ta!"

"Ngươi dám! Đây là..." Câu nói đột nhiên ngắt quãng, sau một khoảng yên tĩnh, đột nhiên một tiếng sét đánh trong cốc nổ ra, ngay sau đó một cỗ khí lưu mạnh mẽ từ ngoài hang tràn vào trong động, như sóng lớn đánh tới, đánh mạnh vào thân người Phong Vân Vô Kỵ.

A, hự! Phong Vân Vô Kỵ hự một tiếng, cả thân thể bị một cỗ lực lượng cường đại đẩy về phía sau đập vào vách đá, rũ người xuống, cơ thể bị cỗ đại lực đập dính vào tường, tâm tạng đau như xé, một dòng máu tươi chảy ra từ miệng.

Chỉ là một chút áp lực sinh ra do quyền kinh va chạm, đã có thể làm tâm tạng Phong Vân Vô Kỵ trọng thương, so sánh mà nói, Triệu Vô Cực tốt hơn nhiều, trừ sắc mặt có chút trắng bệch, không có chuyện gì. Còn chủ nhân hang động vẫn không cử động, kinh khí sản sinh do giao chiến đến ngay cả vạt áo màu tro của ông ta cũng không bị lay động.

"Đó là khoảng cách tuyệt đối sao?" Thất lạc cực độ làm Phong Vân Vô Kỵ thương thế thêm nặng, phun ra một ngụm máu tươi, từ trên vách động trượt xuống, lăn ra trên mặt đất.

Bạn đang đọc truyện *Phi Thăng Chi Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 10: Bất tốc chi khách

Một cỗ nội lực thuần hậu và mạnh mẽ đột nhiên từ hàng trăm huyết đạo trong cơ thể truyền vào cơ thể, tại kinh mạch Phong Vân Vô Kỵ vận chuyển một vòng, trong vài nhịp thở, đã chữa thương thể của Phong Vân Vô Kỵ được 7,8 thành.

"Tốt rồi, người có thể dậy được rồi. Người này không biết có phải tu ma đạo không mà hành vi điên cuồng như vậy. Các người làm sao mà động đến người ấy?" Trong đầu truyền lại âm thanh quen thuộc của chủ nhân hang động.

Thương thể tuy nặng, nhưng Phong Vân Vô Kỵ không hôn mê, sau khi đỡ, Phong Vân Vô Kỵ mở to mắt, không có ai đứng đằng sau hắn vì hắn chữa thương, Triệu Vô Cực còn không lo nổi bản thân, không thể giúp hắn, chỉ có thể là chủ nhân hang động làm.

"Cám ơn tiên bối giúp đỡ." Phong Vân Vô Kỵ cảm kích nói, trong lòng đánh giá tu vi Diệt Ma Thủ thật là sâu không thể đoán, loại năng lực cách không truyền công hắn còn không dám tưởng tượng đến.

"Có lẽ nhanh thôi." Triệu Vô Cực đột nhiên tự nói một mình.

Phong Vân Vô Kỵ đang lăm lăm không hiểu hắn nói thế có ý gì, đang định hỏi hắn, liền cảm giác có hai cỗ khí tức cực lớn đang nhanh chóng lại gần, chớp mắt đã xuất hiện cách hang động không xa.

"Trường lão!" ngoài hang truyền lại tiếng tu hành giả ở một hang động khác kinh hô.

"Trường cái gì mà trường, a, thì ra là hai vị trường lão, tại hạ Hàn tri Thiên Ma U Vô Tà, đây là, vừa rồi..." Nguyên vừa rất tự đại U Vô Tà lúc này nói lấp bắp, như là nhìn thấy khác tính. (chữ 'trường' và 'trưởng' đồng âm)

"Ấn cốc trọng địa, không cho đánh lộn! Hừ!" Âm thanh vừa dứt, nghe thấy một tiếng động vang vọng, U Vô Tà kêu thảm một tiếng, âm thanh càng lúc càng nhỏ, cuối cùng theo hướng ngoài cốc truyền đi, Phong Vân Vô Kỵ trong lòng nổi lên suy đoán không biết có phải U Vô Tà bị trường lão nào đó của ấn cốc đuổi đi không, U Vô Tà biết nghe lời như vậy sao?

"Bây giờ không cần lo nữa, U Vô Tà làm việc phô trương, hành động quá tà đạo, ấn cốc này nổi danh, nhưng hắn đến đây không nhiều, không biết đến trường lão của ấn cốc, đó là vũ giả ở lại tu hành từ vài trăm vạn năm trước. Trừ những cao thủ tiềm tu từ 300 thước trở lên, cả ấn cốc đều không ai có thể bằng được. U Vô Tà không biết nặng nhẹ, ở trong cốc ra tay, là hắn tự mang khổ vào thân thôi," Bên tai truyền lại âm thanh hưng phấn của Triệu Vô Cực, ấn cốc này hắn đến không nhiều nhưng cũng đã ở đây không thời gian không ngắn, mỗi truyền văn trong cốc đều không giấu được hắn. Quả nhiên ngoài cốc truyền lại âm thanh già nua, từ âm thanh đoán ra là của một trong hai vị trường lão: "U Vô Tà, hành vi của người đáng bị trừng phạt, người bị cấm bế trong Diệt Bích động ở ấn cốc 10 ngày..." Vị trường lão ấn cốc ấy, một bên nói, một bên theo hướng ngoài cốc mà đi, tiếng phá không khí truyền nhập vào trong tai thì người đã biến mất ngoài cốc.

"Không nói chuyện!" Diệt Ma Thủ đột nhiên mở mắt ra, không thèm nhìn Triệu Vô Cực, Triệu Vô Cực trong lòng phát lạnh, vội cúi đầu xuống.

"Xin lỗi tiên bối, văn bối biết sai rồi." Triệu Vô Cực vội vang nói. Diệt Ma Thủ miễn ý gật gật đầu, tiếp tục nhắm mắt vào.

Phong Vân Vô Kỵ có chút kì lạ nhìn qua Diệt Ma Thủ, trong lòng có điều không hiểu.

"Vô Kỵ huynh, chúng ta ra ngoài đi." Trong tai truyền lại âm thanh nhỏ mà rất rõ ràng, chắc Triệu Vô Cực sợ làm kinh động Diệt Ma Thủ, đành truyền âm nhập mật cùng Phong Vân Vô Kỵ nói chuyện.

"Triệu huynh. Vị Diệt Ma Thủ tiên bối này hình như có chút không thân cận tình người thì phải." Phong Vân Vô Kỵ nhăn trán, truyền âm nhập mật trả lời. Truyền âm nhập mật chi thuật, chỉ cần dùng nội lực biến âm thanh tập trung thành một sợi, chẳng phải là cái gì khó hiểu, sớm trước khi phi thăng, Phong Vân Vô Kỵ đã biết dùng, bây giờ dùng tự nhiên không có vấn đề.

Triệu Vô Cực một bên kéo Phong Vân Vô Kỵ, hướng ngoài hang động đi ra, một bên truyền âm nói: "Ấn cốc này mỗi một cái hang động, tương đương với một cái mật thất dùng bế quan, tuy không có cửa, nhưng ấn cốc cũng đã là cường đại thánh địa, người thường mà dám lại kiếm chuyện, cũng chỉ có U Vô Tà vừa rồi... Bỏ đi, không nói hắn nữa, mỗi cái hang động, là một trọng địa riêng, nếu không phải sự phụ ta cùng với Diệt Ma Thủ tiên bối từng là tri âm, chúng ta căn bản không được cho phép tiến vào trong đó. Diệt Ma Thủ tiên bối chưa có đuổi chúng ta ra đã là ân lớn rồi."

"...Vũ giả ở Thái cổ, đều như vậy sao?"

"Đương nhiên. Không phải, nơi bế quan, ngoại trừ ấn cốc ở đâu có nơi bế quan rõ ràng thế này. Ừm, những thứ này người sẽ sớm lí giải được thôi, có thứ cùng nguyên bản không gian chúng ta từng sống không giống, cần chú ý, không được phạm vào cấm kị của người khác, đến bị đuổi giết còn không rõ chuyện gì xảy ra."

"Cám ơn Triệu huynh nhắc nhở, đúng rồi, huynh chuẩn bị ở lại đây bao lâu? Phong Vân Vô Kỵ truy hỏi.

Sắc mặt Triệu Vô Cực khi nghe Phong Vân Vô Kỵ nói xong, đột nhiên biến đổi, da mặt biến đến trắng bệch, nghiêng răng nói: "Một ngày làm thầy, cả đời

là thầy, sư phụ ta rất tốt. Không ngờ một ngày bị Hàn Tri Thiên Ma U Vô Tà tên tặc tử dùng thủ đoạn vô sỉ giết hại, ta nhất định phải giết hắn trả thù. Ta Triệu Vô Cực là người tuy lười biếng, không thích luyện công, nhưng đã nói câu này, nhất định làm được." Tay phải Triệu Vô Cực đặt lên ngực trái, run run. Phong Vân Vô Kị biết, ở ngực hắn giấu chính là huyền minh quyền quyền thượng mà sư phụ để lại, Triệu Vô Cực rõ ràng mang hết hi vọng trông gửi vào bản công quyết mà hắn từng nói rất có danh tiếng.

"Trong ản cốc đầy linh khí, ở đây tu hành thu được gấp nhiều lần, tôi quyết định ở đây khổ tu huyền minh quyền, không thành công không ra khỏi ản cốc. Vô Kị huynh, nếu như huynh muốn, cũng có thể ở lại, trong ản cốc sẽ có người an bài hàng động mới cho chúng ta, bên trong mỗi hàng động đều có vô số tụ linh trận nhỏ, so với chúng ta tự tu thì tốt hơn nhiều. Tuy nhiên. Một khi huynh quyết định ở lại, ít nhất trong một ngàn năm, huynh không được phép rời khỏi nơi đây."

Phong Vân Vô Kị ngạc nhiên: "Sao lại vậy?"

"Cái đó, nói không hay, là quy định của ản cốc, mục đích ban đầu không ai biết, nhưng mỗi một loại công pháp tu luyện đều không ít hơn ngàn năm, do vậy, quy củ này trước giờ chưa có người phạm phải. Mọi người cũng không có thúc ước."

Phong Vân Vô Kị lắc đầu, nói: "Chỉ sợ không phải, tu hành tuy nói cần thời gian, nhưng nó không phải là điều kiện duy nhất, luyện võ đạo, vận khí, kì ngộ, linh ngộ cũng không thể thiếu. Chỉ cần một lúc ngộ ra thì hàng trăm suy nghĩ đều thông. Việc cũ ví dụ, chỉ cần một khi đắc đạo, lập tức bạch nhật phi thăng. Nếu là một vị khổ tu, chỉ sợ không hẳn có thể thành tựu."

Triệu Vô Cực nhất chân, mắt ngầy dại nhìn Phong Vân Vô Kị, nửa ngày sau mới ngẩng đầu nhìn trời thờ dài một tiếng: "Không trách huynh hơn ba mươi tuổi có thể phá bỏ bức ngăn không gian, ngộ tính này quả không phải người thường có thể so sánh, công pháp luyện được thành tựu, vài vạn năm, trăm vạn năm ở Thái cổ cũng thường thấy, không tính là gì, mọi người đều coi thể là bình thường, chỉ có câu nói vừa rồi của huynh, là lần đầu tiên tôi được nghe, từ tế suy nghĩ, như là nắm bắt được gì đó."

Phong Vân Vô Kị trong lòng có ý riêng, hắn luyện là ý niệm kiếm thể đại pháp, chỉ trọng thứ nhất đã phi thường gian nan, có luyện lâu dài cũng khó thành, giống như đạt đến bình cảnh, nhưng hắn trước khi phi thăng là cao thủ kiếm đạo, về kiếm đạo đều một mình linh ngộ, mới có thể trong 3 năm bước vào trọng thiên thứ nhất của ý niệm kiếm thể đại pháp, tiền cảnh như vậy trong môn võ học này thật không thể nói gì hơn.

Thái cổ thể giới này, luyện võ tốn vạn năm đến vài trăm vạn năm, chỉ sợ cùng với chữ 'Ngộ' có quan hệ, nếu có thể 'Ngộ' nói không chừng rút ngắn rất nhiều thời gian. Nhưng Phong Vân Vô Kị cũng đã dần lý giải, những khoáng thể kỳ công, thời khí, vận khí cần đủ chân khí, mà thiên địa linh khí tuy hùng hậu, nhưng không thể dùng, hơn nữa, nếu có, thì vô cùng ít, lại nói thiên địa linh khí chỉ có thể chuyển hoá thành rất ít chân khí tinh thuần.

Nội lực trước khi phi thăng cùng những công quyết người thái cổ luyện thật là cách nhau một trời một vực, trong đó nguyên nhân lớn nhất, là ở độ tinh thuần của chân khí. Nội lực luyện được trước đây, căn bản giống như một vật phẩm thủ công thô, không thể so sánh cùng chân khí của vũ giả thái cổ luyện.

Bạn đang đọc truyện *Phi Thăng Chi Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11: Điều linh yêu thú

Trong ản cốc, hàng động hàng vạn, trong ản cốc này, không biết có bao nhiêu người, không ai biết. Trong cốc mỗi sáng sớm đều có sương khói dày đặc, phải đến buổi trưa mới dần dần tiêu tan, đây là kì quan lớn của ản cốc. Nói ản cốc này là một nơi tập trung nhiều người, nhưng trong cốc trống trải, trừ ngoài cửa cốc mấy vị như khúc gỗ, già cả đầu tóc bạc trắng khó thấy nói một câu, còn thì khó mà gặp được người khác, ít nhất ở trong cốc hơn mười ngày, Phong Vân Vô Kị trong cốc thấy không quá ngàn người, đối với ản cốc có diện tích cực lớn này thì đó là quá ít.

Hơn mười ngày trước, có một vị tu đạo giả áo tím từ trong cốc đi ra, thần sắc lãnh đạm hỏi, ai là vũ giả mới gia nhập ản cốc. Triệu Vô Cực trả lời một tiếng sau đó được dẫn đi. Phong Vân Vô Kị suốt quãng đường đều đi theo, đi theo đạo nhân ấy vào một cái động mới, trong động không có ai, từ đất mới trên vách động mà nhìn thì rõ ràng đây là hàng động mới.

"Sau hôm nay đây đã là hàng động của ngươi, tu luyện cho tốt, trên động có bố trí tụ linh trận mới khắc lên không bao lâu, cần một người trong trận mới phát huy bình thường. Nếu tụ linh trận có vấn đề gì, ngươi có thể đến hàng động số 123561 tìm ta."

Đạo nhân nói xong liền đi mất, như là có việc gì gấp giúp cần làm. Phong Vân Vô Kị đã biết. Thái cổ vũ giả này, vì muốn tăng cường thực lực thật nhanh nên như thế, nếu không phải ản cốc trường lão yêu cầu, có lẽ ông ta cũng không từ trong nhập định tỉnh lại, giúp một đệ tử hậu bối tạo một hàng động.

"Vô kị huynh, tôi đã thỉnh cầu ản cốc vào đây ở, trong 1000 năm sau này, tôi không thể ra khỏi đây. Vô kị huynh, nếu huynh đồng ý, không ngại cùng tôi tu luyện, huynh thấy thế nào?" Đạo nhân đi rồi, Triệu Vô Cực truy hỏi.

Phong Vân Vô Kị thở dài một tiếng, cười khổ nói: "Vô cực huynh, nói thật với huynh, công pháp của đệ vô cùng đặc thù, đối với các huynh mà nói, nội lực tích lũy cần rất nhiều thời gian, nhưng võ học của đệ tuyệt đối không giống thế. Dễ thành nhưng khó tăng, luyện dễ, mỗi một cảnh giới, một khi tiến nhập, không có trở ngại nào, một ngày tiến ngàn dặm, so với tu hành giả bình thường nhanh hơn vô số lần. Nhưng cũng do thế, nếu muốn từ một cảnh giới, đề thăng lên một cảnh giới khác, so với tu hành phổ thông khó hơn vô số lần, rất có khả năng, vĩnh viễn không thể tiến nhập cảnh giới khác, không giống công pháp các huynh tu luyện, có khó thế nào, thì cũng chỉ cần tốn vài chục vài trăm vạn năm, tự nhiên lên đến đỉnh phong. Đệ luyện 2 loại võ học, trước mắt, đều đạt cảnh giới đầu tiên, nếu muốn tiếp tục tiến, trông vào khổ tu, là chuyện không có khả năng. Huống hồ, đệ vừa phi thăng, với thái cổ hiểu biết có hạn, nhiều thứ đệ vẫn chưa biết. Tốt là có thể nhờ thời gian này ở bên ngoài lịch duyệt, một mặt đến các nơi của thái cổ, một mặt nói không chừng có kì ngộ, có thể phá bình cảnh này, tiến nhập cảnh giới cao hơn, nói thế cũng không chắc đâu."

Triệu Vô Cực kinh ngạc nói: "Có kiểu công pháp đó sao?" Triệu Vô Cực có biết nhiều loại võ học, nhưng chưa từng nghe nói có loại công pháp luyện để tiến cảnh cực khó, lúc này đoán Phong Vân Vô Kị không muốn cùng hắn ở lại trong cốc, vì an ủi hắn, mượn một lí do cho có.

Nhìn Phong Vân Vô Kị gật gật đầu, Triệu Vô Cực trong lòng thở dài một tiếng, có chút thâm ý nói: "Vô kị huynh thể giới thái cổ này nguy cơ bốn bề, an toàn đảm bảo duy nhất là thực lực, huynh phi thăng chưa lâu, còn chưa nắm được, được rồi, có chuyện, người khác có nói thế nào, cũng không tin, không trải qua thật khó mà hiểu rõ ràng. Vô kị bảo trọng, sau một ngàn năm gặp lại."

Nói xong, Triệu Vô Cực quay người, dứt khoát đi vào trong hang động mới, trước mặt Phong Vân Vô Kị toạ hạ, hai tay hạ xuống để lên trên hai đầu gối, mắt nhắm vào, không cử động.

Phong Vân Vô Kị nhìn qua đã biết Triệu Vô Cực triệt để quan bế 6 giác quan, động tĩnh ở bên ngoài khó làm kinh động hắn. Nguyên kiểu bế quan này không có chuyện không để ý sự tình bên ngoài, nhưng Triệu Vô Cực đến giờ, tuy phi thăng vài vạn năm, nhưng công lực vẫn chưa đủ, căn bản không có khả năng lưu lại một tí thần thức bên ngoài cơ thể,

"Hắn đã hoàn toàn quan bế 6 giác quan, vì vậy, xin rời khỏi chỗ này, đợi bốn đạo tạo một đạo môn hộ rồi nói." Sau lưng, có một đạo nhân hắn chưa từng thấy tay cầm một cái phát trần, nói.

Phong Vân Vô Kị quay lưng đi ra khỏi động, im lặng nhìn đạo nhân vung tay vẽ trên không trung các đạo phù văn, bắn lên không trung, những đạo phù văn có ánh sáng chuyển động, giữa các đạo như có các sợi tơ liên hệ. Đạo nhân ấy trong miệng phát ra tiếng ngâm nho nhỏ, sau giây lát các phù văn hợp thành một thể, hình thành một bức tranh cổ quái, dần dần mờ dần, cho đến biến mất.

"Đó là pháp thuật sao?"

Đạo nhân kinh ngạc nhìn qua Phong Vân Vô Kị, sau đó lộ ra nụ cười ôn hoà: "Cái gì là đạo pháp, cái gì là võ học? Phải? Hay không phải? Ừm, người mới phi thăng của nhân tộc, nếu người có thể sống trong thế giới này, sau vạn năm người sẽ rõ thôi."

Nói xong đôi chân đạo nhân khẽ nhún, đạp không một đạp, hoá thành một đám mây, đạp không mà đi, biến mất trong ánh sáng đỏ, với thị lực của Phong Vân Vô Kị cũng không nhìn rõ ông ta biến mất như thế nào.

"Đành vậy," Phong Vân Vô Kị quay đầu nhìn Triệu Vô Cực đang an tĩnh ngồi thiền trong hang động sau lưng, nói, "Nghìn năm sau chúng ta gặp lại."

Hết lời quay người từ từ đi mất, trong lòng tràn đầy hoang mang, bằng hữu đầu tiên trong thái cổ đã chia tay như thế, trong ngàn năm không thể gặp mặt.

Ôi nghìn năm!

Lại trong ản cốc ngày ngốc mất cả tháng, mỗi ngày, Phong Vân Vô Kị sáng sớm tỉnh dậy, ra bên ngoài hít một hơi mang theo khói trắng và linh khí trong không khí, sau đó đến bên ngoài hang động của Triệu Vô Cực nhìn.

Cuối cùng một ngày, Phong Vân Vô Kị quyết định rời khỏi đây, nơi đây, không phải nơi hắn thích.

Cửa cốc, hai vị lão nhân vẫn như trước, an tĩnh ngồi thiền, mi mắt trắng rũ xuống, hai mắt nhắm nghiền im lặng.

Sau đó hút lấy một vật, dùng ngón kiểm chỉ thuật, Phong Vân Vô Kị như sao băng nhanh chóng bay đi, ản cốc đằng sau càng lúc càng nhỏ...

Trên không trung cách ản cốc vài trăm dặm, sau lưng đột nhiên truyền lại một tiếng kêu to, Phong Vân Vô Kị quay người nhìn, giật mình kinh hãi, sau lưng cách xa ngàn dặm một con chim khổng lồ với đôi cánh dài hơn trăm thước, đôi mắt đỏ hồng, hai vuốt màu vàng kim, sắc như kiếm đang vỗ cánh, như tia sét bay đến. Trong chớp mắt, con chim khổng lồ đã bay qua vài trăm dặm, nhanh chóng nhắm hướng Phong Vân Vô Kị bay đến.

Trong cảm ứng thần thức, con chim khổng lồ này như một con bão, khí tức mạnh vô cùng, hơn xa trên người Triệu Vô Cực.

Vù!

Từng tiếng vượt không truyền tới, là hai cánh của con chim vỗ mạnh, dưới đôi cánh, hàng trăm chiếc lông chim như các cây kiếm bắn ra trên không, chặn hết đường thoát của Phong Vân Vô Kị.

"Không xong, con chim này không ngờ biết võ công," Phong Vân Vô Kị trong lòng phát lạnh, thực lực của con chim này hơn cả hắn có thể nghĩ.

Bằng công lực mà nói, bằng công lực của Phong Vân Vô Kị mới phi thăng ba năm, hoàn toàn không thể so sánh cùng con chim này, khoảng cách thực lực không lời nào diễn tả hết.

Nhưng Phong Vân Vô Kị trước khi phi thăng tu kiếm đạo, sau phi thăng, luyện ý niệm kiếm thể đại pháp, càng là đỉnh cao của kiếm đạo.

'Ngự kiếm' hai chữ, chỉ nhẹ nhàng vận dụng vào một pháp quyết, lập tức đẩy hết được lông chim với sức mạnh xuyên sắt đá ra khỏi quỹ đạo của chúng.

Lông chim bắn tới, hoàn toàn không thể bằng sức mạnh bản thân so sánh, muốn hoàn toàn khống chế hơn nghìn cái lông chim, tuy không có sức mạnh, nhưng chuyển hướng đường đi chuyển, đối với một đỉnh phong kiếm đạo cao thủ mà nói, không có vấn đề.

Đờ được đột tấn công đầu tiên, Phong Vân Vô Kị như thiểm điện từ trong khoảng không lông chim bao trùm thoát ra.

Sau lưng gió lớn thổi tới. Phong Vân Vô Kị trong lòng sợ hãi vô cùng, không dám quay đầu, trên không chuyển hướng né tránh, nhanh chóng bay đi, không dám bay thẳng, hoàn toàn không so sánh được tốc độ với yêu thú này.

Thái cổ thể giới, núi cao chọc trời, liên miên bất tuyệt. Lúc này thành bảo hộ tốt nhất cho hắn. Nhưng con chim khổng lồ như bị kích nổi giận, luôn đuổi theo sau, dễ dàng ở trên đường đập rơi các khối đá núi. Con chim cánh cứng như sắt, dài hơn trăm thước, khi bay qua khe núi, không tránh được đập trúng một quả núi. Đất đá cứng rắn, dưới cánh của nó như đậu phụ, dễ dàng bị đập nát, từng khối đất đá lớn rơi từ trên không xuống, sau lúc lâu tiếng vọng mới phát ra.

Bạn đang đọc truyện *Phi Thăng Chi Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 12: Oan gia lộ trách

Giữa dãy núi, dưới tán bụi rậm, một bóng đen im lặng đứng đó, tuy nhiên chưa đến gần, nhưng Phong Vân Vô Kị cảm thấy khí tức mạnh mẽ của đôi phượng.

"Xin hỏi, vị huynh đài phía trước có thể giúp một tay không?" Phong Vân Vô Kị cấp bách nói, con chim khổng lồ đằng sau càng lúc càng gần, thanh thế của con chim rất lớn, dưới hai cánh đất đá rơi, đổ, tiếng ầm ầm không ngớt. Nhờ vào kỹ xảo né tránh cao siêu, Phong Vân Vô Kị có thể bắt con yêu thú có các phương diện rõ ràng đều vượt quá hắn ở đằng sau, điều này cũng chẳng dễ dàng gì, chân khí tích lũy trong ba năm được hắn phát huy tác dụng lớn nhất. Nhưng nhanh chóng tiêu hao sau vài canh giờ, cuối cùng có hiện tượng cạn chân khí. Nhìn thấy có người trước mắt, Phong Vân Vô Kị vội vàng kêu gọi. Người ở Thái cổ, mỗi người đều mạnh hơn hắn quá nhiều, nghĩ chắc đủ sức đối phó với yêu thú này.

Bóng đen đằng xa hình như giật mình, không ngờ ở nơi này gặp được đồng đạo, sau đó phản ứng lại, hoá thành một đạo ánh sáng uyển chuyển, nhanh chóng bay tới.

"Ha ha ha, thiên đường có lối người không đi, địa ngục vô môn người lại đến, tiểu tử, cuối cùng ta cũng tìm được người." Một trận âm thanh ngông cuồng từ không trung đi tới, bóng đen đã lại gần, Phong Vân Vô Kị cẩn thận nhìn, không khỏi thán kêu khổ. Cứu tinh cái gì, rõ là người bị ả cốc trưởng lão giam giữ, vừa mới thoát ra chính là Hàn Tri Thiên Ma, U Vô Tà !

U Vô Tà trong mắt lộ ra sự hung dữ cùng thù hận, áo choàng tím ở không trung lật phất, chỉ vung tay, tiện phát ra một cỗ khí lạnh, xâm nhập vào cơ thể vốn đã kiệt lực của Phong Vân Vô Kị, phong bế huyệt đạo của hắn, tay trái vung lên lập tức đỡ lấy hắn.

Quác! Con chim khổng lồ vừa vượt qua một ngọn núi cao, đuổi theo đến đây, nhìn thấy vật săn bị đánh cắp, kêu to một tiếng, hai cánh giương lên, bay nhanh như tên bắn lại gần.

"Ồ, đây là..." U Vô Tà giật mình, giữ Phong Vân Vô Kị ngẩng nhìn con chim đang lại gần.

Tuy đối với sự xuất hiện của yêu thú có chút ngoài ý muốn, nhưng U Vô Tà không quan tâm, nhìn yêu cầm bay lại gần, Hừ lên một tiếng, loáng một cái, một chương võ về hướng cái mỏ sắc nhọn màu vàng kim của yêu cầm. Hàn Tri Thiên Ma không biết dùng loại công pháp gì mà vung chương lên, khí lạnh toả ra bốn xung quanh, lạnh đến thấu xương.

"Không trách tiểu tử người kêu cứu ở đây...Á! Hoá hoàng loạn... Khốn kiếp, người làm sao trâu đến cả con vật này!" U Vô Tà tay phải tức thì vỗ về phía yêu cầm, nhìn thấy yêu cầm dừng đôi cánh, không ngờ từ trong cơ thể phun ra một luồng hỏa diễm nóng bỏng, mười hai cái lông đuôi mĩ lệ, đẹp đến từ thân sau xoè ra, sau một lúc, trong chớp mắt, cơ thể yêu cầm thân hình to ra, so với thân hình to lớn lúc này, lại càng to thêm không ít, hơn nữa ở ngoài cơ thể bao phủ một ngọn lửa đủ nóng để nung chảy sắt đá.

Một chương của U Vô Tà vỗ ra, đẩy yêu cầm lùi lại trăm trượng, nhưng hắn thì bị đẩy lùi đến vài trăm dặm.

Á! U Vô Tà, đau đớn kêu một tiếng, Phong Vân Vô Kị phát hiện tay trái hắn không ngừng run rẩy, một luồng khói mỏng bay ra xung quanh, ảm ước có

mùi vị thịt cháy. Bàn tay đã cháy đen, lòng bàn tay có ngọn lửa thấp thoáng lúc ẩn lúc hiện.

Phong Vân Vô Kị thở ra một hơi khí lạnh, con yêu cảm thấy đột nhiên hình dáng biến to ra, uy lực lớn đến kinh người, trong khu vực trăm dặm, nhiệt độ tăng lên nhanh chóng, ngay cả núi đá cũng bị nung chảy, huống hồ là con người.

"Người không ngờ treu vào con chim này, võ công thì không cao mà bản sự kiếm chuyện thật không nhỏ." U Vô Tà cảm hận nhìn qua Phong Vân Vô Kị, nhắm hờ mắt, thâm vận công trị thương. Một loạt tiếng động lách cách truyền lại, bàn tay U Vô Tà có một cổ băng mỏng bằng mắt thường có thể nhìn thấy đang đóng lại nhanh chóng, trong chớp mắt, đã kết thành một lớp băng giáp dày, bao lấy cả cánh tay, băng giáp từ khuỷu tay đến khớp ngón tay thì dừng lại, đốm lửa trông như ảo giác lúc này hiện ra uy lực cường đại, ngăn cản băng giáp đi tiếp.

U Vô Tà nhìn qua đốm lửa trong lòng bàn tay, sắc mặt trở nên trắng bệch, nhìn lướt qua về phía yêu cầm giờ như một mặt trời nóng bỏng, cấp lấy Phong Vân Vô Kị nhanh chóng cúp đuôi chạy trốn, vội vàng như chó nhà có tang. Phong Vân Vô Kị để ý, bàn tay phải của hắn những đốm lửa nhỏ mờ dần ẩn vào trong lòng bàn tay.

Tiếng gió lướt qua bên tai, bởi công lực mạnh mẽ duy trì, hai người dần dần đã bỏ lại con yêu cầm, U Vô Tà hạ xuống trên một ngọn núi lớn ngón tay búng liên tiếp, điểm các huyết đạo ở ngực Phong Vân Vô Kị, ném hất qua một bên, lạnh lùng hừ một tiếng: "Đừng có loạn động"

Sau đó, ngồi xuống, khí lạnh hùng hậu từ trong cơ thể hất phát ra, mặt đất dưới chân kết thành một lớp băng, nhưng ngọn lửa cùng hất tranh đấu vẫn chưa bị hất áp chế, lúc này một đoàn hỏa diễm lớn bọc U Vô Tà bên trong, lớp băng vừa xuất hiện, giây lát đã chảy ra. U Vô Tà thân thể chấn động, một cổ băng khí mạnh mẽ từ cơ thể phát ra, hỏa diễm hùng hậu yếu đi không ít, thế lửa càng lúc càng nhỏ, cuối cùng dần dần nhập vào cơ thể U Vô Tà. Đến khi trời tối, U Vô Tà mới từ trong ngồi thiền tỉnh lại.

U Vô Tà mở mắt ra, trong mắt không ngờ phát ra ánh sáng đỏ, sáng như hai cái đèn, trong mắt sớm đã nhìn qua Phong Vân Vô Kị dưới mặt đất, lạnh lùng nói: "Tiểu tử, người thật không tồi, lần trước gặp nhau, người giả mạo người đao vực, làm lão phu thật mất mặt, lần này gặp lại không ngờ treu vào loại tiên thiên yêu cầm như hỏa hoàng loan, bị nó hạ vào cơ thể ta một chút bắt diệt chân hỏa, người nói, ta nên làm thế nào với người?"

Roi vào tay người trong tà đạo, Phong Vân Vô Kị kêu khổ không ngừng, nhưng trước mắt nằm trong tay người ta, đành để người ta muốn chém muốn giết, biết làm thế nào được, thở dài một tiếng, trả lời: "Người muốn làm sao thì làm, roi vào tay người cũng là số của ta. Tuy nhiên người nói ta giả mạo người của đao vực, câu đó có chút không đúng, thủy chung ta không có nói ta là người đao vực, tất cả đều là người phán đoán."

"Ta nói người mạo xưng thì là người mạo xưng, không cho người phủ nhận." U Vô Tà phát bực nói, tuy nhiên câu tiếp theo làm người sắp chết như Phong Vân Vô Kị thoải mái hơn: "Hừ hừ, không ngờ lần này ta được phúc trong họa, ta luyện là hàn băng quyết, dẫn nhập thứ bắt diệt chân hỏa ấy, nghĩ chắc chết, không ngờ ngược lại, có bắt diệt chân hỏa giúp đỡ, làm ta lĩnh ngộ được băng hỏa quyết, thủy hỏa tương khắc, băng hỏa tương dung, uy lực tăng lên không ít. Lần này tạm tha người một mạng. Tuy nhiên, người đừng vui mừng sớm, huyền minh quyền, ta nhất định phải lấy được. Tiểu tử Triệu Vô Cực không đi cùng người sao, y đâu rồi?"

"Ta không biết, ta cùng y không bao lâu thì đã chia tay rồi."

"Hừ người đừng hòng lừa ta, ta đối với tiểu tử Triệu Vô Cực đã hiểu quá rõ, người cứu y, y tất cảm ơn người, nhưng tiểu tử người, thì ra người nguyên là một phi thăng giả mới, nếu biết, y nhất định giúp người một tay, nhìn hướng người đến phải chăng tại ẩn cốc?" U Vô Tà thật không ngu, một câu đã phá câu nói dối của hắn, khả năng suy đoán của y lại càng làm Phong Vân Vô Kị trong lòng kinh ngạc.

"Người dám khẳng định như vậy, sao không vào ẩn cốc mà tìm y? Hừ hừ, người không ngờ tự nhận thông minh, tại sao lần trước bị dọa đến bỏ chạy?"

Cho dù da mặt U Vô Tà có dày đến đâu, nhưng bị người ta nói, cũng có chút xấu hổ: Nơi ẩn cốc hắn vừa bị bắt, không biết làm thế nào thoát ra được, làm sao còn dám quay lại, tự cho đầu vào lưới, Phong Vân Vô Kị chính là nhìn vào điểm ấy, mới dám lấn át hắn.

"Hừ, không thèm nói với người", U Vô Tà vung tay áo, quay người, vung tay một cái, từ trên núi bắt lấy một cành cây, tay phải búng ra một đốm lửa, cành khô liền cháy lên. Trời tối đen, hai người ở bên đống lửa, không nói gì, Phong Vân Vô Kị không muốn nói, U Vô Tà thì căn bản là không dám nói.

Bạn đang đọc truyện *Phi Thăng Chi Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Tà đạo thánh địa u minh phong

Một đêm nhanh chóng trôi qua, bất tri bất giác, Phong Vân Vô Kị không ngờ lại cùng người trong tà đạo ngủ một chỗ, không ngờ lại có chút cảm giác an toàn, ít nhất không cần lo lắng yêu thú hoành hành. Do vậy cả một đêm này, Phong Vân Vô Kị lần đầu tiên từ khi phi thăng được ngủ say.

Khi ánh mặt trời chiếu lên người, Phong Vân Vô Kị từ trong giấc mơ tỉnh dậy, vừa mở mắt liền nhìn thấy đôi mắt màu lửa đỏ đang nhìn hắn, ánh mắt

mang theo tia kì quái.

"Tiểu tử, ta nhìn căn cốt của ngươi không tồi, ngộ tính thì tuyệt đỉnh. Ngươi vừa phi thăng không lâu, nghĩ chắc cũng chưa bái sư, không bằng làm đệ tử của ta, thế nào?" U Vô Tà đột nhiên nói ra câu ấy, Phong Vân Vô Kị giật mình, từ từ nhìn, thấy mặt U Vô Tà rất nghiêm túc, rõ là trải qua một phen xem xét mới đưa ra quyết định này.

"Ngươi đã phi thăng bao lâu rồi?" Phong Vân Vô Kị truy hỏi.

"Ta phi thăng đến nay cũng đã một trăm năm mươi vạn năm, ngươi hỏi làm gì? Là lo ta công lực không đủ để làm sư phụ ngươi sao?"

"Không phải," Phong Vân Vô Kị lắc đầu đáp: "Không ngờ ngươi phi thăng lâu như vậy, nghĩ chắc đã thu không ít đồ đệ, ngươi đã có đồ đệ còn thu ta làm đồ đệ làm gì?"

"Ta chỉ thu qua một đồ đệ" U Vô Tà trên mặt biểu hiện tịch mịch cùng đau đớn: "Đáng tiếc, y đã chết rồi, ôi, chết trong tay một con yêu ma cao cấp."

Phong Vân Vô Kị trong lòng chấn động, đây là lần đầu tiên hắn nghe thấy một cao thủ thái cổ bị yêu ma giết hại, nguyên muốn hỏi cho rõ, nhưng nhìn thần sắc U Vô Tà, tự hồ không nên đề cập đến vấn đề này.

"Sao, quyết định chưa?" U Vô Tà ngừng đầu truy hỏi.

Phong Vân Vô Kị ngửa đầu lên: "Nếu ta nói không đồng ý thì ngươi bỏ qua quyết định đấy sao?"

U Vô Tà lắc đầu: "Nếu chỉ vì một câu của ngươi mà ta phải bỏ quyết định ấy, sau này truyền ra ngoài, ta không có mặt mũi nào."

"Vậy như thế đi, ngươi hỏi ta có nguyện ý làm đệ tử của ngươi hay không, kì thật không cần ta trả lời, ngươi đã quyết định rồi. Hỏi ý kiến của ta, chẳng qua là hình thức. Nếu đã vậy, ngươi hà tất hỏi ta nữa?" Phong Vân Vô Kị coi thường nói.

"..." U Vô Tà nhất thời bối rối, nguyên là hắn tính toán, nếu tiểu tử này đáp ứng quá nhanh, hẳn còn do dự một lát, đâu có ai muốn nuôi sói trong nhà, nếu tiểu tử cứng đầu, chỉ cần xuất ra ít thủ đoạn, để cho hắn biết, cái gì là hảo hán biết tình thế trước mắt, nhưng hiện tại...

U Vô Tà lúc này khó chịu vô cùng, đột nhiên một churong vỗ vào sau gáy Phong Vân Vô Kị, đánh hắn hôn mê, ngay sau đó, cấp Phong Vân Vô Kị, U Vô Tà nhanh chóng thẳng hướng nơi ở của người trong tà đạo chính là đỉnh u minh phong bay tới.

Sau khoảng 2 ngày, U Vô Tà mang Phong Vân Vô Kị đã vượt qua không biết bao nhiêu ngàn dặm, đợi đến Phong Vân Vô Kị tỉnh lại, thì đã ở trên một nơi u ám, có mây bay ngang qua, một nơi có chập trùng dãy các núi băng, trên mỗi ngọn núi đều có các thân ảnh, một cỗ sát khí, tà khí vọt lên tận trời, làm nơi băng tuyết này như dưới địa ngục.

"U Vô Tà, ngươi lần này quay về, lấy được bảo bối gì?" Một âm thanh âm u đột nhiên xuất hiện bên thân, Phong Vân Vô Kị giật mình một cái, tiếp đó tập trung nhìn quanh, phát hiện trước mắt có thêm một người đàn ông áo đen, người này chân đạp hư không, khoanh tay đứng đó, dưới lòng mây vô ý hiện lên một cỗ âm sát chí khí.

"Ngươi đến làm gì?" U Vô Tà khi người này xuất hiện, rõ ràng càng thêm cẩn trọng, Phong Vân Vô Kị cảm giác rõ chân khí trong thể nội U Vô Tà nhanh chóng lưu động, một cánh tay đang ở sẵn thế phòng bị, tùy lúc xuất thủ.

"Hừ, U huynh lúc nào lả gan lại trở nên bé như vậy, nếu không phải là một quyền huyền minh quyền, sao giá trị cho huynh cẩn thận như vậy." Người đàn ông đó nói, ánh mắt luôn đánh giá Phong Vân Vô Kị lúc này đang ở bên sườn U Vô Tà: "Đây là ai?"

"Không cần nói với ngươi." U Vô Tà lạnh lùng nói, chậm chậm nghiêng người bay qua bên cạnh, trong thời gian rất ngắn hai người gần nhau, Phong Vân Vô Kị phát hiện ánh mắt hai người loé lên sát cơ.

U Vô Tà ở trên ngọn núi băng cao ngàn trượng thì hạ xuống, thả Phong Vân Vô Kị ra, không ngờ lại giải khai huyết đạo cho Phong Vân Vô Kị.

"Không cần phải chạy trốn, nơi đây là nơi cư trú của người trong tà đạo, với công lực của ngươi, chỉ cần chạy khỏi phạm vi động phủ của ta, tất bị săn lùng, ngươi nếu không cần mạng, không ngại có thể thử." U Vô Tà lộ ra một nụ cười tà ác, đối với Phong Vân Vô Kị nói: "Từ nay về sau, ngươi yên tâm theo ta cùng tu luyện trong U Minh Phong thôi. Ha ha, không muốn làm đồ đệ của ta sao? Ta U Vô Tà đã nói ra quyết không thu hồi lại."

Phong Vân Vô Kị ở trên đỉnh núi, dưới đỉnh núi trống trải, là mặt đất đầy tuyết trắng tinh, trong đầu nhanh chóng nghĩ cách. Ở chỗ khắp nơi là núi này, núi dày đặc như rừng, mỗi một ngọn núi đều bị một khí tức âm u, lạnh lẽo bao trùm, nơi Phong Vân Vô Kị đứng ở đỉnh núi trong giây lát có vô số thân thức âm u tà ác xâm soi, sớm biết rõ tình trạng trong khu vực, các thân thức âm tà thay nhau trên thân thể Phong Vân Vô Kị không ngừng đi đi lại lại.

"Lãnh địa của U Vô Tà ta, kẻ nào dám đến quấy rầy." U Vô Tà hừ một tiếng, thân thể chấn động, một cỗ thân thức rộng lớn nổ ra, đẩy các đạo thân thức của người trong tà đạo chấn khai, cử chỉ này thật vô cùng ngông cuồng.

Bạn đang đọc truyện *Phi Thăng Chi Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14: Địa ma kiếm

Đều nói người trong tà đạo hành sự, chỉ cần thích thì làm, không thể suy đoán theo thường tình, Phong Vân Vô Kị đã tính toán xong. Theo lý U Vô Tà không giết hán, cũng không có lý do thu hán làm đồ đệ, nhưng sự thật thì không như vậy. Không quản Phong Vân Vô Kị nguyện ý hay không, ở trong U Minh Phong, trong thời gian ngắn, hán không có khả năng bước khỏi nơi đây. Chu vi xung quanh dãy núi đều là nơi ẩn thân của người trong tà đạo, người nào thần thức cũng ngồng cuồng trên thân Phong Vân Vô Kị đi đi lại lại, trong thần niệm đều là ác ý.

"Quyển này là băng hoa chỉ quyết mà ta tu luyện, ngươi hãy lấy mà xem trước đi, có cái gì không hiểu, đến hỏi ta." U Vô Tà từ hồ băng nơi đỉnh núi, đưa tay bỏ ra một quyển sách, ngay sau đó lãnh đạm hỏi người, ở hồ băng ngồi xuống, hấp thu tiên thiên hàn khí hùng hậu quanh đây.

Phong Vân Vô Kị không muốn cũng phải nhận lấy, hán hiện tại thiếu sót là hỏa hầu chứ không phải là công pháp gì, còn về mặt công pháp, hán thân mang ý niệm kiếm thể đại pháp, cũng cừu chuyển sinh từ huyền công hiện đã đủ dùng. Do vậy không coi quyển sách ấy ra gì. Trên đỉnh núi, không có việc gì làm, chỉ có thứ dễ nhìn là từng khối băng lớn trên dãy núi, mỗi khối như lăng mộ băng băng phóng đại hàng vạn lần, đứng giữa trời đất, thật là kì quan.

Cừu chuyển sinh từ huyền công, là một loại võ học ảo diệu, mỗi khi tiến thêm một chuyển uy lực tăng lên mười lần, cứ như vậy, khi đạt đến đệ cửu chuyển, trên căn bản, công lực đạt đến kinh thể hải tặc, là cảnh giới chém thần giết ma, nhưng theo hiện nay đã biết, môn võ này không biết ai sáng tạo ra, nhưng tu luyện đến cảnh giới cao nhất mới là đệ lục chuyển. Tuy nhiên chỉ là đệ lục chuyển nhưng uy lực đã có thể để vị tiền bối tu luyện cừu chuyển sinh từ huyền công có thể ở thế giới thái cổ tùy ý tung hoành, dám nói người có thể thắng ông ta, trừ vài vị chí tôn, thì số người còn lại chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay.

Phong Vân Vô Kị tĩnh lặng ngồi trên đỉnh núi, tóc dài ngang vai, hai mắt nhắm nghiền, tâm pháp cừu chuyển sinh từ huyền công đệ nhị chuyển trong lòng vận chuyển, tinh tế linh hoạt. Tuy chưa đột phá đệ nhị chuyển, nhưng Phong Vân Vô Kị có cảm giác, đệ nhị chuyển tùy lúc có thể đột phá, khiếm khuyết duy nhất là hán cũng không rõ căn cơ duyên gì.

Trên đỉnh núi tự tu không biết bao lâu, khi Phong Vân Vô Kị mở mắt ra một lần nữa, thấy chân khí trong cơ thể gia tăng không ít. Trong U Minh Phong, tiên thiên hàn khí sung mãn, tu luyện công lực có tính hàn tiến cảnh thần kỳ, tu luyện công lực khác tính chất cũng không kém là bao.

Ngưỡng mắt nhìn lên, U Vô Tà vẫn hai tay bấm bí pháp, nhắm mắt tự tu, trên lông mày của hán đã kết một tầng sương lạnh, băng tầng bên dưới thân cùng băng tầng trong cơ thể đã hợp vào làm một, chột nhìn qua thì chỉ như một bức tượng băng.

Nhìn từ tình huống của U Vô Tà, trong thời gian dài, hán không tỉnh dậy được, giữa hai chân của hán, có để một quyển bí kíp đã đóng băng, trên sách có ba chữ cổ 'Huyền Minh Quyết' trông rõ ràng.

"Hay là lấy quyển huyền minh quyết này lại, xem chừng Triệu Vô Cực nhất định rất cần nó" Phong Vân Vô Kị trong lòng tính toán, nhưng cuối cùng thì đã bỏ qua, chu vi quanh U Minh Phong tròn không biết bao nhiêu người trong tà đạo, có thể đi khỏi nơi này hay không còn là vấn đề. Nghĩ đến có thể thoát khỏi đây, cũng là chuyện đã rất lâu sau này, do vậy, chuyện sách huyền minh quyết, cũng không cần vội vàng.

Cừu chuyển huyền công đã không có khả năng đột phá thêm, Phong Vân Vô Kị liền bỏ qua, chuyển qua tu luyện ý niệm kiếm thể đại pháp. Ý niệm kiếm thể đại pháp này nghiêm chỉnh mà nói, cũng không phải nội công khẩu quyết gì, chỉ là một loại kĩ xảo võ công, một phương pháp tu tâm đặc thù.

Ý niệm kiếm thể đại pháp đệ nhất trọng thiên, ba tầng cảnh giới, bác kiếm thuật, ngự kiếm thuật, ngự kiếm chi thuật, Phong Vân Vô Kị bằng kinh nghiệm trước khi phi thăng đột phá liên tiếp. Nhưng tu luyện cừu chuyển sinh từ huyền công thật quá đặc biệt, đệ nhất trọng thiên yêu cầu tấn công, đó là công lực trước khi Phong Vân Vô Kị phi thăng tích lũy vài giáp công lực, toàn bộ thành tro, nhưng chỉ được đến đáng thương ba năm công lực.

Ai cũng biết, công quyết gì thì cũng cần công lực mạnh mẽ duy trì, nhưng ba năm công lực có thể duy trì ngự kiếm phi hành, không thể không nói đó đã là kì tích rồi.

Ý niệm kiếm thể đại pháp, ba tầng cảnh giới của đệ nhất trọng thiên là địa ma kiếm, Thiên ma kiếm, đạo pháp kiếm. Ba loại cảnh giới, nhìn trên danh tự, Phong Vân Vô Kị không thể phán đoán đặc tính của ý niệm kiếm thể đại pháp đệ nhất trọng thiên. Ý niệm kiếm thể đại pháp rất kì quái, khi đột phá được một tầng cảnh giới, tâm quyết của tầng tiếp theo tự động hiện lên trong đầu.

Những đoạn chữ cổ tối tăm mù mịt từ trong đầu Phong Vân Vô Kị hiện ra, ngay cả Phong Vân Vô Kị ngộ tính có cao, muốn lĩnh ngộ đoạn văn tự này, đã rất vất vả. Trong não, Phong Vân Vô Kị không ngừng phân tích, diễn giải đoạn văn tự. Cũng không biết qua bao nhiêu lâu, trong đầu Phong Vân Vô Kị đã dần hiểu ra. Ý niệm kiếm thể đại pháp đệ nhất trọng thiên này, là một loại kĩ đặc vượt qua chiều thức kiếm thuật truyền thống. Chỉ vừa vận khởi kiếm quyết của địa ma kiếm, Phong Vân Vô Kị liền cảm thấy rõ ràng, như đang nắm một lực lượng mạnh mẽ, mất đất dưới chân, một thanh kiếm lớn dưới sự khống chế của hán từ từ phá đất mà lên. Đây là sức mạnh Phong Vân Vô Kị chưa từng có.

Rắc! Băng tầng dưới thân phát ra tiếng động, từng vết nứt từ trung tâm là Phong Vân Vô Kị như một chiếc lưới trải ra bốn phía, giữa các vết nứt có các vết nứt rất nhỏ, đan xen vào nhau, quấn vào nhau, nơi vết nứt, vô số hạt băng vụn nổ bắn ra.

Bởi một cỗ lực lượng vô hình điều khiển, những mặt băng vỡ vụn bay trên không, quay xung quanh Phong Vân Vô Kị ,dần dần thành một đám sương mù, thành một con gió lốc,nhanh chóng chuyển động.

Con lốc quay vài chục vòng , phạm vi càng lúc càng thu nhỏ, cuối cùng nổ tung ra phạm vi vài thước.Nhưng chuyện lạ đã xảy ra, mặt bang trên không dần hình thành một thanh kiếm to lớn, thân kiếm có lưỡi kiếm lộ ra, còn lại bao gồm chuôi kiếm ẩn trong mặt đất dưới Phong Vân Vô Kị .

Kiểm khí mạnh mẽ trên đỉnh núi phát ra gió mạnh, kiếm khí hùng hậu cuối cùng làm tỉnh U Vô Tà .

"Kiếm khí thật hùng hậu!" Trong giây phút cảm thấy kiếm khí, U Vô Tà buột miệng nói, nhưng nhìn rõ tình huống, U Vô Tà sắc mặt thay đổi liên tục, ánh mắt không ngừng loé lên một tia sát cơ, nhưng trong chớp mắt trở nên do dự .

Chỉ trong thời gian nháy mắt, tân phi thăng giả trước mắt có đột phá làm người khác không thể coi thường.Bằng cảm ứng của U Vô Tà , tự nhiên hiểu rõ uy lực của một kiếm này, cũng cảm giác chân chính uy lực của một kiếm này chưa được thể hiện ra.

Trong lòng U Vô Tà đang do dự, đột nhiên nghe thấy một tiếng hự , ngẩng đầu nhìn, Phong Vân Vô Kị sắc mặt trắng bệch , ở miệng chảy ra một dòng máu tươi, do công lực không đủ duy trì kiếm ý, đã nhận phải sự phản phệ của kiếm ý.

U Vô Tà loáng cái xuất hiện trước thân Phong Vân Vô Kị , một chưởng vỗ ra, chân khí lạnh lẽo bằng bạc nhập vào cơ thể Phong Vân Vô Kị , giúp hắn chịu được kiếm ý này.

A! Phong Vân Vô Kị trong mắt quang mang loé lên, hai tay nắm chặt chém xuống một kiếm, tiếng động ầm ầm vang lên không ngớt, thanh kiếm lớn kết thành từ băng mạnh mẽ từ lòng đất xuất ra, một kiếm chính hướng U Vô Tà chém tới.

"Tiểu súc sinh, ngươi dám!" U Vô Tà kêu to một tiếng, một chưởng vỗ vào Phong Vân Vô Kị , nhưng kiếm khí bằng bạc đã chém trúng ngực hắn trước.

U Vô Tà kêu á một tiếng, như điều đứt dây, từ đỉnh núi bắn đi, đập mạnh lên một ngọn núi băng, thân thể khảm sâu vào bên trong.

Bạn đang đọc truyện *Phi Thăng Chi Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15: Phá diệt đạo chủ

Ầm!Băng tuyết tung toé, U Vô Tà từ trong núi băng phá vỡ lớp băng ra ngoài, chân bước trên không, vẻ mặt lãnh lẽo thẳng hướng ngọn núi bay tới.Giữa đất trời gió tuyết lẫn lộn,bao phủ cả khu vực, nhưng không khí tuy lạnh cũng không có cái biều tình lạnh của U Vô Tà .

U Vô Tà thực sự đã nổi giận, một lúc sơ xuất, đúng lúc không phòng bị, bị tên chết tiệt cho một chiêu cái gì mà địa ma kiếm đánh cho chui vào trong núi, trong U Minh Phong này toàn là tà đạo tu hành giả, chuyện mất mặt này đã bị bọn họ nhìn thấy hết.

Áo choàng của U Vô Tà bay phấp phới, loáng một cái, đã xuất hiện trước mặt Phong Vân Vô Kị . Phong Vân Vô Kị lúc này đang quỳ xuống mặt đất, hai tay chống xuống đất, thở nặng nhọc. Tai nghe thấy tiếng bước chân của U Vô Tà , đầu không ngẩng lên cười nói: "Sao, muốn đánh à?" Nói xong lại thờ hồng hộc.

"Ngươi nghĩ ta có nên hay không?" U Vô Tà vẻ mặt rất lãnh lẽo truy hỏi.

"Ta chỉ mượn cơ hội phát tiết kiếm ý hỗn loạn trong cơ thể, bằng công lực của ngươi , chẳng lẽ chịu không nổi mà bị địa ma kiếm với vài năm công lực đánh bị thương? Nếu đã không bị thương, ngươi nghĩ có cần nổi giận như vậy không?" Phong Vân Vô Kị ngẩng đầu , bình tĩnh nói.

Phong Vân Vô Kị có biểu tình như vậy làm U Vô Tà trong lòng rất khó chịu, nghĩ hẳn U Vô Tà muốn giết một người đâu có khó gì, nhưng có câu nói vừa rồi, U Vô Tà tự thấy không nên giết y.

"Ha ha ha! U Vô Tà huynh không ngờ danh vang xa ngàn dặm, lại bị một tiểu bối hậu sinh đánh đến chui vào trong núi, thật là quá mất mặt rồi! Ha ha! Nhanh lại đây nào, mọi người nhanh lại nào, đến ngắm Hãn Tri Thiên Ma của chúng ta đại phát thần uy, bị đồ đệ đánh bay." Một thiếu niên áo đen không biết lúc nào đã xuất hiện sau lưng U Vô Tà , sau lưng đeo một thanh kiếm dài màu đen, tóc dài tung bay, chính đang chân bước trên không, chỉ vào U Vô Tà cười lớn.

"Chuyện của lão phu,lúc nào cần đến ngươi chỗ vào." U Vô Tà lạnh lùng nói, không nói không rằng một chỉ xuất ra, một điểm tinh hoà nửa xanh nửa đỏ từ trên ngón tay bắn ra, vô thanh vô tức bắn tới thiếu niên áo đen.

"Băng hoá chi".Thiếu niên ấy sắc mặt biến đổi, hẳn là người biết người biết ta, chân phải đạp một cái, thân thể né sang một bên, hiểm hóc thoát được hoá

quang.

Bùm!Điểm tinh hoà khí chạm vào ngọn núi băng cao vài ngàn trượng mạnh mẽ phình to, bốc lên thành quãng lửa nóng bỏng,thể lửa không ngừng to lên, ánh lửa xen hai sắc xanh đỏ bao trùm cả ngọn núi,lửa cháy cao hơn mười trượng.

"Tốt lắm,không ngờ ngươi mới ra ngoài một thời gian ngắn đã tu luyện thành công băng hoà chi bá đạo như thế." Thiếu niên nghiêng răng nói: "Ngươi phá động phủ của ta, ta Nạp Lan Nhựt Dung tạm thời ghi nợ với ngươi."

"Hừ,nắm đấm ai cứng thì đạo lí là của người ấy, đạo lí này ngươi phải sớm hiểu rõ mới đúng." U Vô Tà ngạo mạn nói.

"Đã vậy, toà động phủ đó đệ cũng không cần nữa, núi băng phía đông, nơi đó có động phủ đệ nhìn hợp mắt,cũng tốt đến đó xin vị đạo huynh ở đó nương lại.Gặp lại sau, cáo từ." Tà kiếm Nạp Lan Nhựt Dung không nói thêm, quay đầu định đi.

"Không tiễn." U Vô Tà cung tay nói.

"Ha ha...phá động phủ của ta, nghĩ ta muốn đi sao, không dễ thế đâu, ngươi hãy ăn một kiếm của ta đã!" Tà kiếm vừa đi vài bước đột ngột quay lại, chỉ nghe keng một tiếng,thanh kiếm đen dài sau lưng mạnh mẽ rút ra. Trong thời gian rất ngắn kiếm rút ra, trên đỉnh đầu mây gió gào thét, một cổ sát khí vọt lên tận trời cao từ trong kiếm phát ra, kích thích chiến ý.

Tà kiếm vung trường kiếm lên, một đạo kiếm khí dài hơn mười trượng với khí thể kinh thiên động địa chém tới U Vô Tà ,nhanh chóng vượt qua khoảng cách vài chục trượng ,gần như lúc rút kiếm, lưỡi kiếm đã đi tới ngực U Vô Tà .

"Ha ha, ngươi tên tà kiếm, ta Hàn Trì Thiên Ma làm sao không biết, đang đợi ngươi đó." U Vô Tà cười ác độc ,không quan tâm trường kiếm sắp đâm vào tâm tạng, một chưởng vỗ vào vai tà kiếm.

Lòng chưởng mà U Vô Tà vỗ ra có một ngọn lửa xen kẽ sắc xanh đỏ trông rất rõ.Tà kiếm như cục kì có kị ngọn lửa, thân thể bật bắn lại nhưng trường kiếm trong tay tăng tốc đâm tới U Vô Tà , sát na trường kiếm rời khỏi tay, không trung có tiếng ma kêu quỷ khóc của vạn oán hồn.

"Người này sát khí quá nặng, không biết có phải là do tu luyện một loại công pháp tàn nhẫn , nhìn vào khí thể này, chỉ sợ số người đã bị cây tà kiếm này uống máu đạt đến con số khủng bố rồi."

U Vô Tà như biết cây kiếm lợi hại , rút tay phải về , liên tục vỗ ra vài chưởng, bức khai tà kiếm, nhưng đằng xa thiếu niên tay phải bấm kiếm quyết, huy động liên tục, không ngờ là ngự kiếm quyết đánh quần lấy U Vô Tà .

"Nạp Lan Nhựt Dung, lão phu còn muốn hạ thủ lưu tình, ngươi đừng ép ta ra tay." U Vô Tà lạnh lùng quát, trên mặt có một lớp sương lạnh bao phủ.

Tà kiếm Nạp Lan Nhựt Dung biết rõ không đánh lại, nhưng lúc này không chịu kém, khu vực quanh đây tà đạo tu hành giả sớm bị kinh động, vài ngàn đạo thần thức từ bốn phía không có kị đi đi lại lại, quan sát tình huống trận đánh.Trước mặt nhiều đồng đạo, Tà kiếm Nạp Lan Nhựt Dung sao dám mất mặt, lúc này đang thăm kêu khổ, sớm biết U Vô Tà luyện thành băng hoà chi bá đạo thì đã không ra chọc vào hắn, lúc này đã cười lên lưng hổ thì khó xuống được

"Ta sợ ngươi sao, tiếp chiêu." Lần này Nạp Lan Nhựt Dung hai tay hợp trước ngực , bắt quyết thành hình khung, chớp mắt,một cây trường kiếm do âm ảnh tạo thành xuất hiện giữa hai tay, âm ảnh trường kiếm một phân ra 2 , hai phân ra 4, bốn phân ra tám, .. Nhanh chóng trước thân tà kiếm Nạp Lan Nhựt Dung đã có hai mươi tư thanh âm ảnh trường kiếm.

"U Vô Tà , tiếp Tử vong âm ảnh của ta !" Nạp Lan Nhựt Dung kêu dài một tiếng, tóc xoã tung bay,thân người mạnh mẽ vươn cao,từ trên cao hạ xuống, hai tay vung lên xuất hai mươi tư cây âm ảnh trường kiếm, trường kiếm rời tay bay đi, trong chớp mắt không nhìn thấy tung ảnh.

U Vô Tà sắc mặt biến đổi: "Ngươi không ngờ dùng loại tuyệt học này, hừ, ngươi dám dùng, ta còn sợ cái gì." U Vô Tà quát lạnh một tiếng, một đoàn băng sương phong bạo từ cơ thể phát ra, phát tán ra theo bốn phương tám hướng ,cả không khí cũng bị đóng băng.

Đỉnh đỉnh đỉnh!Liên tục hai mươi tư tiếng vang lên, sau mỗi tiếng 'Đỉnh' sắc mặt U Vô Tà trắng bệch thêm một phần.Nhưng vài trăm vạn năm khổ tu của U Vô Tà không thể coi thường, vô hình băng sương phong bạo không yếu đi chút nào, khí thể không giảm phát tán ra bên ngoài.

Nạp Lan Nhựt Dung gào lên một tiếng, xống áo tan tành , một đoàn khí đen nhìn thấy băng mắt thường từ trong cơ thể bay ra, trên vùng băng tuyết bay ra bốn phía, chớp mắt cùng kinh khí do U Vô Tà phát ra xung đột.

Ầm ầm ầm!

Tiếng nổ vang lên liên tiếp, chấn kinh từng đợt phát ra bốn phía,nơi nào chấn kinh đi tới, núi lở đá rơi , vô số núi băng cao lớn cùng bị phá hủy,băng khối rơi như mưa.Khu phụ cận chính là nơi tà đạo cao thủ tu hành, bên ngoài cơ thể bọn họ còn lưu một tia thần niệm, căn bản trước khi chấn kinh đánh đến núi băng, đã ra khỏi động phủ, thân giữa không trung.Do nguyên nhân là chấn kinh của cao thủ đánh nhau, trong không gian phụ cận, xuất hiện dày đặc vài ngàn bóng người bay đến, những người này động phủ bị hủy, tà đạo tu hành giả bọn họ mặt đầy tức giận.

Nguyên lai vốn bình tĩnh như U Minh Phong lúc này bắt đầu ồn ào, bên tai đầy tiếng chửi rủa của người tà đạo.

Veo!Một lá cờ màu đen từ trên trời rơi xuống, vượt qua 2 người đang đá đấu, rơi xuống nơi cách Phong Vân Vô Kị không xa, cả lá cờ chỉ có mặt cờ trên mặt băng.Trên lá cờ màu đen có chữ bằng chỉ vàng, hai mặt mỗi mặt chỉ có một chữ, chính diện là chữ 'Phá', mặt sau là chữ 'Diệt'.

Trên trời một bóng đen lướt qua, là một người trung niên áo xanh, ánh mắt như điện của người này lướt qua những người có mặt, sau đó nhìn 2 người đang giao thủ, quát to : "Phá diệt đạo chủ có lệnh, gọi hàn tri Thiên Ma U Vô Tà , tà kiếm Nạp Lan Nhược Dung nhanh chóng đến Phá diệt đại điện gặp mặt."

Nói xong tay vung cao lấy lá cờ vào tay, đầu không ngừng lên lướt người bay đi, chớp mắt biến mất trên trời.

U Vô Tà cùng Nạp Lan Nhược Dung khi lá cờ xuất hiện thì sắc mặt cùng biến đổi, đợi người trung niên áo xanh nói xong, cùng nhẹ giọng nói: "Dạ!"

Những người tà đạo xung quanh, khi lá cờ xuất hiện như nhìn thấy ma, cùng trốn đi mất...

Bạn đang đọc truyện *Phi Thăng Chi Hậu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Hư không phá diệt điện

Phá diệt đạo chủ, từ lúc đạo pháp thành tựu đến giờ đã không biết bao nhiêu ngàn vạn năm, khi còn chưa có nhiều tà đạo tu chân, y đã tồn tại.

Phá diệt đạo chủ, vui buồn thất thường, võ công rất cao, luyện võ công 'Phá Diệt Đạo' có đặc tính phá tất cả các ma thể, công pháp, rất đáng sợ.

Theo U Vô Tà nói, U Minh Phong địa thế giáp với Tuyết Vực và Đào Vực, U Minh Phong là nơi đa số cao thủ tà đạo tụ tập, nhưng Đào Vực ngay bên cạnh trước giờ không ý kiến, trong đó nguyên nhân lớn nhất là do phá diệt đạo chủ tu luyện phá diệt đạo quá quý dị, ngay thánh chủ đào vực cũng phải cổ kị y.

Phàm là người luyện võ, đều có hộ thể thân công đặc thù, làm cơ thể cứng như sắt thép, nhưng công pháp của phá diệt đạo, chính là khắc tinh của tất cả các công pháp ấy.

Người tà đạo bốn phía đã tản đi hết, chỉ còn Nạp Lan Nhược Dung cùng U Vô Tà hai người sắc mặt trắng bệch vẫn đứng đó. Hai người chỉ vì tranh chút danh khí, làm phá diệt đạo chủ chú ý, đây là điều ngàn lần không muốn.

Hừ! Nạp Lan Nhược Dung lạnh lùng hừ một tiếng, không thèm quay đầu, bay đi theo sứ giả. Nhưng U Vô Tà sắc mặt không dễ nhìn, lạnh nhìn Nạp Lan Nhược Dung bỏ đi, U Vô Tà quay người lại, giận dữ nói: "Đều là chuyện tốt của người."

Phong Vân Vô Kị cười lớn: "Ta? Rõ ràng là người động thủ, cùng ta vô quan, ta xem người sợ cái gì phá diệt đạo chủ, lần này cứ đổ hết trách nhiệm lên người là được rồi."

U Vô Tà trong lòng chán chường, tên khốn này là kẻ thông minh, không dễ dây vào, dây vào chỉ bức mình, đến muốn mượn lời cũng không nổi.

U Vô Tà trên mặt đột nhiên xuất hiện một màu đỏ. Sắc mặt biến đổi, lập tức ngồi ngay trên đất, vụ khí từ trong cơ thể hân nùng nùng phát ra.

Véo! U Vô Tà ngón tay búng một cái, một tia kiếm khí từ ngón tay hân bắn ra, đập vào mặt băng, hình thành một lỗ rộng 3 xích, không biết sâu bao nhiêu. Véo! Lại một chỉ búng ra, lại một tia kiếm khí bắn ra. Một chỉ, lại một chỉ, liên miên bất đoạn kiếm khí từ cơ thể U Vô Tà phát ra.

Một cảm giác không hay bam trùm U Vô Tà, quay đầu, U Vô Tà bức tức đầy đầu: "Tên khốn, người luyện võ công gì vậy, sao quái dị thế này." Bằng công lực vài trăm vạn năm của U Vô Tà, không sợ loại kiếm khí yếu ớt này, nhưng kiếm khí ẩn trong cơ thể, hơn nữa cực kỳ cổ quái, chỉ bằng công lực yếu như Phong Vân Vô Kị sử dụng, đã làm U Vô Tà cảm thấy phiền phức không thôi, vừa đánh nhau với tà kiếm không chú ý khu tán kiếm khí xâm nhập, tạo thành phiền phức như hiện tại.

Nhưng càng phiền phức là, U Vô Tà nghĩ bằng chục chỉ bắn ra, kiếm khí trong cơ thể đáng ra bị khu trừ hoàn toàn, nhưng sự thật là, càng búng càng nhiều, kiếm khí trong cơ thể xuất ra nhiều như vậy, nhưng không hiểu sao, kiếm khí hình thành mới trong cơ thể lại nhiều hơn.

"Sao rồi?" Phong Vân Vô Kị cũng u mê, bằng công lực của U Vô Tà đáng ra không bị thương một chút nào trên người mới đúng, lắc đầu, hân trả lời: "Địa ma kiếm, đó là tên chiêu ta vừa dùng, ta không phải nói với người rồi sao?"

"Địa ma kiếm, không trách!" U Vô Tà sắc mặt vô cùng khó nhìn, vội vàng bay lên trên không, quả nhiên kiếm khí đang bắt đoạn sinh ra trong cơ thể cuối cùng dừng lại, nguyên là địa ma kiếm này người trúng kiếm chỉ cần tiếp xúc với mặt đất, thì trong cơ thể không ngừng sản sinh địa ma kiếm khí.

U Vô Tà nhắm mắt, tâm thần để vào cơ thể, lúc sau một khoả băng tinh xuất hiện tại nơi đầu ngón tay, những kiếm châu hình tròn tại đầu ngón tay hân không ngừng chuyển động.

A! U Vô Tà kêu to một tiếng, ngón tay búng ra, các kiếm châu bắn xuống chân núi, lâu sau truyền lại tiếng băng vỡ.

"Hừ, lần này tha cho ngươi, nhưng không có lần sau đâu. Do ngươi mà ta phá nhiều động phủ của các đồng đạo, hiện nay đã có nhiều kẻ thù, nơi này không thể ở lại nữa, ngươi hãy theo ta đi gặp phá diệt đạo chủ trước, sau đó chúng ta an bài sau."

Phong Vân Vô Kị nhìn qua động phủ mà mình đã ở không được bao lâu, cầm lấy quyển sách dưới mặt đất cho vào trong người sau đó theo U Vô Tà đập không mà đi- nhìn uy lực băng hoá chỉ mà U Vô Tà mới dùng, cùng với thần sắc cố kỵ của Nạp Lan Nhược Dung, băng hoá chỉ này tuyệt đối là môn võ học đỉnh cao khó tìm.

Dọc đường đi qua vô số núi băng, vực tuyết, ở biên giới phía đông u minh phong, một toà đại điện to lớn bằng huyền thiết trôi nổi trên không trung, đại điện cao hơn trăm trượng, bên ngoài đại điện khắc một đồ tượng phức tạp khó nhìn, nhìn qua chỉ có cảm giác lạnh run, bên ngoài đại điện không có người, ngay lối vào cửa cũng không có, đại điện nằm trên một khối băng khổng lồ, như là một khối lục địa, bên dưới nữa, một sợi xích sắt to nối liền đại điện đang trôi nổi trên không với một toà núi băng cao ngàn trượng.

Phong Vân Vô Kị ngẫm tắc lưỡi, vị phá diệt đạo chủ nào thật quá khoa trương, không ngờ bằng công lực, đưa đại điện nặng ít nhất vài vạn tấn trôi nổi trên không, như vậy ít nhất tốn vài trăm ngàn vạn năm công lực, công lực y không biết khủng bố như thế nào.

Đội đi còn cách huyền thiết đại điện chưa được ngàn trượng thì Phong Vân Vô Kị cảm giác không đúng, không khí trước người như ngưng thành vật thật, trên người như vác nghìn cân đá, bị đè roi xuống. Ngẩng đầu nhìn qua U Vô Tà, thấy y như không cảm thấy gì, vẫn đi thẳng tới trước.

Phong Vân Vô Kị nghiêng răng, cổ chống đỡ áp lực đi tới trước. Rắc, xương vai vang lên một tiếng, đồng thời, một áp lực vô hạn tràn vào trong đầu Phong Vân Vô Kị, nơi huyền thiết đại điện như trong giây lát biến thành địa ngục, oán khí hình thành chướng khí, làm mất nhìn không thể xuyên thấu.

Nơi vừa là một toà đại điện lớn, theo Phong Vân Vô Kị bước thêm một bước thì các hình ảnh thay đổi như rơi từ trên trời xuống.

"Đừng cử động! Áp lực do Phá Diệt đạo chủ vô ý phát tán căn bản không phải là loại mà người mới phi thăng vài năm như ngươi có thể chịu được, mau lùi lại." Bên tai truyền lại âm thanh quan tâm lo lắng của U Vô Tà.

"Đây là cao thủ sao?" Phong Vân Vô Kị trong lòng hiểu ra một chút, ngay cả U Vô Tà cũng không có khả năng bằng áp lực trong vô ý phát tán ra làm mình gãy xương vai.

Chậm chậm nhắm mắt lại, tại sát na hai mi mắt nhắm lại, nguyên là nùng nùng hắc chương có cảm giác đã biến mất, bốn phía trống vắng, lạnh lạnh, im ắng đây là thế giới của băng tuyết, nhưng tại trung tâm thế giới băng tuyết này, một đoàn khí tức cuồng bạo đang chiếm giữ, trong khí tức ấy có một bóng người cao lớn ẩn hiện, y là chủ nhân của không gian này. Tại nơi không gian tĩnh mịch này không biết đã tĩnh toạ vài ngàn vài vạn năm, trong tâm tràn đầy sự độc ác.

Bên ngoài vài trăm thước, U Vô Tà đang quỳ trên mặt đất, toàn thân run rẩy, Phá Diệt đạo chủ tồn tại lâu như vậy, nhưng người ở U Minh Phong rất ít được nhìn thấy mặt của phá diệt đạo chủ. Không phải không có lòng tò mò mà do áp lực mạnh mẽ của phá diệt đạo chủ làm bọn họ không thể bước vào toà đại điện đang trôi nổi trên không trung, còn chưa dám nói đến thấy mặt phá diệt đạo chủ.

Bạn đang đọc truyện *Phi Thăng Chi Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: Bất phá bất lập, phá nhi lập hậu

U Vô Tà đối với phá diệt đạo chủ rất kinh sợ, thân hình run rẩy của y đã chứng minh vấn đề. Hư Không phá diệt điện càng lúc càng gần, sức ép càng lúc càng nặng, nhìn vào độ dài quãng đường của U Vô Tà chỉ sợ sức ép của hắn so với thái sơn áp đỉnh không khác bao nhiêu.

Trong Hư Không, tần suất không khí chuyển động theo một cách kì quái, không nghe thấy âm thanh, chỉ có hình ảnh U Vô Tà sợ hãi không ngừng lay lắt, miệng liên tục chuyển động như giải thích điều gì.

Bằng công lực của Phong Vân Vô Kị không có khả năng phá trừ vách ngăn của không gian đặc thù này, cố nghe không thấy gì, cũng đành bỏ qua. Khi Phong Vân Vô Kị nhắm mắt vào không lâu, hắn đột nhiên cảm ứng thấy một ánh mắt mạnh mẽ nhắm vào người hắn.

Bình! Một sức ép vô hình, buộc Phong Vân Vô Kị quỳ xuống. Trong lòng chấn động, không kể trước hay sau khi phi thăng, Phong Vân Vô Kị chưa từng quỳ lạy ai, trong giây phút ngắn ngủi ấy, toàn thân cảm thấy sự si nhục vô cùng mạnh mẽ. Cho dù phá diệt đạo chủ công tham tạo hoá, Phong Vân Vô Kị cũng không tự nguyện quỳ trước mặt hắn.

A! Phong Vân Vô Kị gào lên điên cuồng, cố gắng dẩy dựa đứng dậy, nhưng càng dẩy , sức ép vô hình càng lớn.Rắc! Xương chân Phong Vân Vô Kị gãy rời, máu tươi không ngừng từ thất khiếu chảy ra.

Thân hình tàn tạ của Phong Vân Vô Kị hướng về Hư không phá diệt điện gào lên: "Si nhục hôm nay ta ghi nhớ trong lòng, một ngày sẽ trả lại người gấp bội."

Ầm!

Đại điện chấn động, một sức mạnh vô hình từ trong Hư không phá diệt điện phát ra, đập Phong Vân Vô Kị bay xa vài chục vạn dặm.

"Tiểu nhân vô tri, không ngờ dám đối với bốn toạ điên cuồng, ha ha ha..., Hừ,nghìn vạn năm nay, hần còn là người đầu tiên,Tả hộ pháp nghe lệnh, bắt tên tiểu nhân đó cho bốn toạ.Bốn toạ muốn xem xem y xác lão được bao lâu!" Một âm thanh lớn tràn đầy tức giận từ trong Hư không phá diệt điện phát ra.

Trong Hư không phá diệt điện một người đàn ông tóc màu nâu nghe lệnh bay ra , người này vừa bước khỏi đại điện,trên trời trong đám mây có loé lên tia chớp,người này ngẩng đầu lên.Trong mắt không ngờ không có một chút màu đen. Cả đôi mắt đều trắng bạch.

Người đàn ông tóc nâu tay cầm một thanh kiếm dài, áo choàng lay động, cứ như thể cúi đầu không vội vàng đi ra bên ngoài điện,nhưng nhìn thì chậm, kì thật nhanh vô bì,khi một tia sét đánh về phía đông thì người đàn ông theo tia sét bay về phía đông.

"U Vô Tà , ngươi to gan!" Trên không trung một tiếng quát lớn, nhưng U Vô Tà khi người đàn ông tóc nâu đi khỏi Hư Không điện, đột ngột thoát ra,hướng về hướng Phong Vân Vô Kị bị đánh bay bay tới.Hành động này làm phá diệt đạo chủ đại nộ,một đạo thần thức mạnh mẽ đánh mạnh vào não U Vô Tà .

Hự!Tâm thần U Vô Tà thụ trọng thương, một ngụm máu tươi phun ra.

"Đạo chủ, xin thứ tội, tại hạ tuyệt không có ý mạo phạm, tôi U Vô Tà chỉ có duy nhất một đồ đệ, hơn nữa..." U Vô Tà trên không trung gào to, không quay đầu bay về hướng đông.

"Hơn nữa, y cùng đứa đệ tử đã chết trong tay yêu ma giống hệt nhau, cùng ngao khí, cùng không nghe tôi nói..." U Vô Tà trong lòng khổ sở, U Vô Tà hần chưa có lòng tốt bao giờ, thu đồ đệ có lúc nào cần U Vô Tà hần tự thân đi cầu, tất cả chỉ vì hần quá nhớ nhưng tâm ái đồ đệ của hần,cũng chính là con trai yêu của hần.

Trong kí ức, U Vô Tà nhớ lại tối hôm ấy, bầu trời âm u.

"Mộc nguyệt, lần này đánh nhau cùng yêu ma, cha quyết không cho con đi!" U Vô Tà ngữ khí lạnh lùng nói, vẻ mặt quyết không cho phép.

"Hừ!Ông không cho tôi đi, tôi càng muốn đi, ta chẳng lẽ nhỏ lắm sao, ông để mẹ chết trong tay yêu ma, tôi căm thù ông.Ông không đi báo thù cho mẹ, tôi đi!" Thiếu niên không thèm ngẩng đầu đi thẳng ra ngoài.

"Quay lại!Ngươi dám bước ra khỏi động phủ một bước, thì không còn là con trai của U Vô Tà ta!" Nhiều năm chiều chuộng, lúc này đã làm U Vô Tà cảm thấy hối hận, là con trai duy nhất của hần sao tính khí lại cố chấp như vậy.

"Hừ!Không thể không thấy, nhân tộc chúng ta bị yêu ma đè nén lâu như vậy, thân là một phần tử của nhân tộc, tôi quyết không khoanh tay đứng nhìn, ngay cả năng lực của tôi có thấp hơn nữa!" Thiếu niên trên không nói với U Vô Tà câu cuối cùng, không quay đầu, ra đi trong trời mưa to,ngoài động phủ truyền lại tiếng gào thét của yêu ma...

Khi tin Mộc Nguyệt chết truyền lại, U Vô Tà tâm thần chịu đả kích vô cùng mạnh mẽ, từ đó tính tình biến đổi lớn, đi khắp nơi tìm các loại võ công, chỉ vì muốn mạnh hơn, mạnh hơn nữa vì con trai báo thù.

"Mộc Nguyệt, con ngàn vạn lần không được có chuyện à! Cha đã không thể chịu được đả kích ấy đâu!" Phá diệt đạo chủ tu vi kinh người, chỉ vừa một kích vào tâm thần, làm U Vô Tà tâm thần trọng thương, xuất hiện hỗn loạn, lúc này Phong Vân Vô Kị , ảnh hưởng của Mộc Nguyệt trong não không ngừng xuất hiện, kết hợp cuối cùng trở thành một thể.

Ầm!Trên không tia sét loé lên...

Dưới bầu trời âm u, U Vô Tà nhìn rõ Phong Vân Vô Kị run rẩy thân người như đang nắm lấy cái gì, phía trước hần, chính là người đàn ông áo nâu tóc nâu.

"Địa ma kiếm!" Phong Vân Vô Kị rõ đang cố gắng kích phát tâm thần, khởi động địa ma kiếm vượt quá năng lực bản thân.

Một thanh trường kiếm lớn do mặt băng cùng hơi nước tạo thành lẫn vài điểm màu đỏ, mang theo sức mạnh kinh thiên chém tới người đàn ông tóc nâu, hộ pháp của phá diệt điện.

U Vô Tà nhìn rõ miệng người đàn ông áo nâu động đậy, rõ ràng nói: "Không biết sống chết".

Người ấy không rút kiếm, trực tiếp một chương vỡ phá nát địa ma kiếm, đồng thời dư lực mang Phong Vân Vô Kị sức tàn lực kiệt đập mạnh xuống đất.

A!

Phong Vân Vô Kị kêu thảm một tiếng, ngực vỡ nát, máu tươi phun ra như suối.

"Không!" U Vô Tà gào lên một tiếng, vội vàng xuống dưới, toàn thân hai màu sắc xanh đỏ bạo trướng, giữa 2 tay một đoàn hỏa diễm đánh về hướng người đàn ông áo nâu.

Người đàn ông từ từ ngẩng đầu, cũng không thèm nhìn, trực tiếp đánh ra một chưởng, đánh U Vô Tà bay ra, thật lực chênh lệch quá lớn.

Quay lại nhìn qua cái hố lớn dưới đất, người đàn ông áo nâu quay người chân đạp hư không, như chậm mà nhanh bay đi.

"Mộc Nguyệt, không được có chuyện, ngàn vạn lần không được có chuyện!" U Vô Tà vừa bị đánh bay, vội vàng bật dậy, lao về mặt đất nơi Phong Vân Vô Kị bị đánh bay.

Đây hố, Phong Vân Vô Kị không cử động, cả bộ ngực vỡ nát, máu chảy vung vãi.

U Vô Tà tra xét mũi Phong Vân Vô Kị, không nghi ngờ gì, đã chết rồi, hộ pháp phá diệt điện ra tay, không phải xác nhận đã chết, sao dễ dàng bỏ đi.

"Mộc Nguyệt....Mộc Nguyệt..." U Vô Tà không còn hình dáng cao nhân tà đạo, lúc này ông ta chỉ là một ông lão đáng thương mắt con, nước mắt chảy quanh, U Vô Tà bế Phong Vân Vô Kị không cử động trong hố sâu.

U Vô Tà không có để ý, một loại lực lượng đặc biệt ở cơ thể Phong Vân Vô Kị vận chuyển, cỗ lực lượng này càng lúc càng mạnh, không ngừng lưu chuyển trong kinh mạch, đồng thời tu bổ kinh mạch bị tổn hại.

Không biết trôi qua bao lâu, Phong Vân Vô Kị kêu á một tiếng, lại sống lại, U Vô Tà lập tức cảm giác được.

"Mộc Nguyệt....Mộc Nguyệt! Con không có chết, con không có chết!" U Vô Tà mừng đến phát cuồng.

Bất phá bất lập, phá nhi lập hậu. Cửu chuyển sinh tử huyền công khi Phong Vân Vô Kị nhận vết thương chí mạng cuối cùng đột phá đệ nhất trọng thiên, đã tiến vào đệ nhị trọng thiên 'Sanh Bất Như Tử'. Chân khí lớn hơn chục lần về lượng và tốc độ trong cơ thể vận chuyển.

Cửu chuyển sinh tử huyền công đệ nhị trọng thiên 'sanh bất như tử', đến cảnh giới này, toàn thân như người mắc bệnh nan y, toàn thân không có sinh khí, như người chết vậy, công lực càng cao, tử khí càng nặng. Nên Phong Vân Vô Kị lúc này đang trong một trạng thái đặc biệt...

Bạn đang đọc truyện *Phi Thăng Chi Hựu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Quán đỉnh, bách vạn niên công lực.

Phong Vân Vô Kị trước lúc tỉnh mê hồ nghe thấy âm thanh của U Vô Tà bên tai liên tục gọi 'Mộc Nguyệt, Mộc Nguyệt', mang theo những lời tự nhủ về chuyện trong quá khứ. Qua đó mới biết Mộc Nguyệt là đồ đệ của U Vô Tà, cũng là con trai của y.

Đợi đến lúc tỉnh hẳn, phát hiện U Vô Tà đang lay vai mình, trong miệng điên cuồng gọi tên Mộc Nguyệt, mới biết U Vô Tà nhằm mình với con trai y.

"U Vô Tà, ngươi tỉnh lại, ta là Phong Vân Vô Kị, không phải Mộc Nguyệt." Phong Vân Vô Kị đẩy U Vô Tà ra, nhưng U Vô Tà vội vàng bật dậy, ôm đầu hấn, kêu khóc: "Mộc Nguyệt, con đừng rời khỏi cha, cha chỉ có mình con thôi, nếu con đi rồi, cha biết làm sao? Yêu mà bọn chúng quá mạnh, con đánh không nổi chúng đâu, đừng có đi à!"

Phong Vân Vô Kị đưa tay ra, muốn đẩy y ra lần nữa, nhưng có chút không nhẫn tâm, trong thời gian hấn hôn mê, nội dung những lời tự bạch của U Vô Tà, đã làm hấn hiểu, y cũng chỉ là một kẻ đáng thương.

Thờ dãi một hơi, Phong Vân Vô Kị rút tay lại, nói: "Ngươi nhìn cho rõ, ta không phải là cái gì Mộc Nguyệt, ta là Phong Vân Vô Kị."

Phong Vân Vô Kị nghe thấy kinh ngạc ngẩng đầu, nhìn kỹ mặt Phong Vân Vô Kị, vào lúc Phong Vân Vô Kị cho rằng U Vô Tà đã tỉnh lại, U Vô Tà ôm lấy hai vai hấn, lo lắng nói: "Sao lại như thế này, sao lại như thế này? Sắc mặt của con sao lại tím đen thế này, có phải con trúng phải độc thủ của yêu ma? Đừng có lo, cha nhất định sẽ chữa khỏi cho con."

U Vô Tà không để mất thời gian, cấp thân thể của Phong Vân Vô Kị, để lưng hấn quay lại đối với bản thân, sau đó ngồi ngay xuống, hai tay đưa ra, một tay áp vào lưng Phong Vân Vô Kị, một tay áp trên đỉnh đầu hấn. Phong Vân Vô Kị đang muốn phản kháng, nhưng phát hiện ngay cả khi cửu chuyển Sinh tử huyền công sức mạnh đã tăng mười lần, cũng không phải đối thủ của U Vô Tà, trăm vạn năm khổ tu, cũng không phải ai cũng có thể chống cự, cho dù Cửu chuyển sinh tử huyền công có huyền diệu thế nào đi nữa.

Chân khí hàn tính tràn tới, như nước sông Trường Giang hùng dũng nhập vào cơ thể Phong Vân Vô Kỵ, trên đường chân khí đi qua, đã khai vỡ số ấn huyết. Nguyên là cửu chuyển sinh từ huyền công đệ nhị tầng 'Sanh Bất Như Tử', trong thời gian dài, làm sắc mặt của Phong Vân Vô Kỵ giữ nguyên như người chết, nhưng tại trăm vạn năm công lực tấn công, cửu chuyển sinh từ huyền công mà Phong Vân Vô Kỵ luyện đã đột phá đệ nhị trọng thiên 'Sanh Bất Như Tử', đệ tam trọng thiên 'Tử Cực Nhi Sanh'. Bước tiếp một bước vào đệ tứ trọng thiên là 'Phi Sanh Phi Tử Chi Cảnh'.

Phong Vân Vô Kỵ nguyên phi thăng khi ba mươi ba tuổi, khuôn mặt cũng giữ nguyên hình dạng hơn ba mươi tuổi, nhưng dưới tác dụng đặc thù của cửu chuyển sinh từ huyền công, tóc đen dài trên đầu tự chuyển động, tự tung bay, càng lúc càng đen, da dẻ cũng trở nên trắng trẻo, cơ mặt cũng thay đổi, dung mạo càng lúc càng trẻ ra, cho đến khi trở thành hình dáng thiếu niên mười bảy mười tám tuổi.

Sau lưng có tiếng vật rơi xuống đất, Phong Vân Vô Kỵ quay đầu lại, nhìn thấy U Vô Tà đang nằm trên mặt đất, trên mặt có một nụ cười khổ.

"Vài trăm vạn năm công lực của lão phu, như vừa rồi đã truyền hết cho ngươi rồi. A a" U Vô Tà phun ra một ngụm máu tươi, sắc mặt trở nên đỏ bừng, đôi mắt từ đỏ hồng đã biến thành màu đen, sáng như sao: "Có lẽ đây là báo ứng chẳng, ngươi không phải nói cần báo thù sao, đây là cơ hội tốt nhất đây."

Phong Vân Vô Kỵ trầm mặc im lặng, tiếp theo làm sao đây, hẳn không thể ra tay được, trông bộ dạng của U Vô Tà, y đã tỉnh lại hoàn toàn.

Khởi chân kh trong cơ thể vận chuyển, là chân khí hùng hậu mà Phong Vân Vô Kỵ không dám nghĩ đến, mệnh mỏng như biển lớn, vô cùng vô tận.

Nhìn thấy U Vô Tà không ngừng thổ huyết, Phong Vân Vô Kỵ đưa ra một tay, nắm lấy tay U Vô Tà, chân khí mạnh mẽ truyền vào cơ thể U Vô Tà.

U Vô Tà ho khan, cười thầm nói: "vô dụng thôi, ta biết, thương thế của ta không thể khỏi được, tuy nói ta trong tình huống thần trí mê hồ mang toàn thân công lực cấp cho ngươi, nhưng không phải bản thân chắc chết, thì sao lại làm như thế. Phá diệt đạo chủ công tham toạ hoá, ngay cả bằng ta trăm vạn năm khổ tu cũng không dám trước mặt y quá lời, một chiêu tấn công bằng thần thức của y, đã làm thần thức của ta đến rang giới bị huỷ diệt, như vậy ta chắc chắn chết. Ta khổ tu trăm vạn năm, một thân tu vi tuy không lọt vào mắt siêu cấp cao thủ, nhưng cũng không phải là đồ bỏ. Ngươi mới đến Thái cổ, khiêm khuyết duy nhất là công lực, có trăm vạn năm công lực của ta, ngươi ít nhất giờ có chỗ dựa, ít nhất, ngươi cũng hơn đa số người ở điểm khởi đầu. Đã có công lực duy trì, ta nghĩ, các võ học cổ quái của ngươi, có lẽ đã phát huy ra được 8 thành uy lực rồi."

Nhìn thấy Phong Vân Vô Kỵ vẫn trầm mặc im lặng, U Vô Tà cười thầm vài tiếng, cố gắng đứng dậy, run rẩy đi ra bên ngoài. "Xong rồi, ta vốn đối với ngươi không tốt, không nên đưa ngươi đến nơi này... Ngươi đi đi, ta U Vô Tà tuy đã cùng đường mạt lộ, nhưng quyết không để ai cười vào mặt."

"Ngươi có di nguyện gì muốn ta làm không?" Phong Vân Vô Kỵ đứng thẳng người, bình tĩnh nói.

U Vô Tà cười lớn: "Ha ha ha..., tốt, không hồ là đồ đệ của ta...ta truyền cho ngươi trăm vạn năm công lực, ngươi không cần cảm ơn ta, chỉ cần thay ta giết một cao cấp yêu ma tên là Lộ Tây Pháp là được rồi."

"Ta biết rồi, ngươi đi đi..."

"A a... Cuối cùng cho ngươi một lời cảnh cáo, tuyệt đối không nên đi kiếm phá diệt đạo chủ, tuyệt đối đừng nghĩ thay ta báo thù...không thể phủ nhận, ngươi là người ngoài lạnh trong nóng...Ngàn vạn lần nhớ lấy. Phá Diệt ngươi không thể địch được,

Ngày sau khi ngươi thành đỉnh phong cao thủ, có thể cùng anh hùng trong thiên hạ so cao thấp thì hãy hay. Nên nghĩ đến chuyện bằng danh vọng của Phá diệt đạo chủ, sao có thể sống giữa hai vực Tuyệt vực và Dao vực, mà cả hai vực chủ không động đến y!..."

Phong Vân Vô Kỵ hừ lạnh một tiếng, nói: "Ngay cả không phải vì ngươi, chỉ bằng sĩ nhục ta phải chịu, ta cũng không tha cho y, ta Phong Vân Vô Kỵ đã nói là làm..."

Sau lưng đột nhiên im lặng, Phong Vân Vô Kỵ quay người, chính đang nhìn thấy giây phút cuối cùng của hàn tri Thiên Ma U Vô Tà.

Thân hình cao lớn đứng giữa đất trời, toàn thân công lực mất hết, thân thể y trong gió dần dần biến thành tro bụi, tiêu tán trong không trung, ngay một chút dấu vết cũng không còn...

Ôi!

Phong Vân Vô Kỵ thở dài một tiếng, hai tay giơ lên trời, trên không một đám mây đen đang chuyển động, đầy sự bi thương. Lúc này, Phong Vân Vô Kỵ bắt đầu mê mang, sau khi U Vô Tà chết đi, hẳn nhất thời không biết nên đi đâu làm gì.

Như đang thấy, bóng hình của U Vô Tà xuất hiện trên bầu trời nhìn hẳn. Phong Vân Vô Kỵ trong lòng bây giờ hoang mang, không biết bản thân đối với y hận hay cảm kích nhiều hơn...

Bạn đang đọc truyện *Phi Thăng Chi Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19: Đao vực tuần la sứ

Phong Vân Vô Kỵ đang bay trên không trung, đột nhiên một bóng đen lớn từ trên không hạ xuống, bao trùm Phong Vân Vô Kỵ bên trong. Nghe thấy một tiếng kêu sắc nhọn, Phong Vân Vô Kỵ ngẩng đầu lên nhìn, một cái đầu dài hơn mười trượng, mắt thấy một màu vàng kim xen sắc đỏ, một con yêu cầm từ trên mây nhanh chóng bay xuống.

Cái mỏ sắc dài mở lớn, một cột lửa lớn đường kính hơn ba xích cuộn cuộn bắn về phía Phong Vân Vô Kỵ.

Ngọn lửa còn chưa tới nơi, trong bán kính trăm trượng, không khí như bị đốt cháy, phát ra âm thanh lách tách.

Nếu như là trước đây, nhìn thấy một con yêu cầm mạnh như vậy, Phong Vân Vô Kỵ chỉ có thể chạy trốn, né tránh, nhưng hiện tại, Phong Vân Vô Kỵ không cần như thế nữa.

Áo quần toàn thân lất phất bay theo gió, Phong Vân Vô Kỵ ngẩng đầu nhìn thẳng con yêu cầm, trên mặt không có bất cứ biểu tình gì.

Vào lúc cột lửa phun trúng Phong Vân Vô Kỵ thì, chỉ thấy Phong Vân Vô Kỵ nghiêng người bước sang bên trái một bước, thân thể tùy thế nghiêng theo, ngọn lửa bay sát qua người Phong Vân Vô Kỵ.

"Chết đi!" Phong Vân Vô Kỵ nói lạnh lùng, tay phải chỉ như cây kiếm, chém nghiêng ra một kiếm, chỉ thấy trên không một đạo khí màu trắng mờ mờ lướt qua, con yêu cầm phun lửa mới bay được thêm hơn năm chục trượng, đột nhiên trên cái cổ dài có một vết máu nhỏ, sau đó cái cổ đứt ra làm đôi, cái cổ dài cùng cái đầu từ trên không rơi xuống, nằm vẫn phun ra lửa, còn một nửa thân thể theo quán tính lướt ra xa mới rơi xuống.

Từ vết cắt nơi cổ yêu cầm, một lượng máu lớn chảy ra, mùi máu nhanh chóng cuốn hút các yêu thú thích máu trong rừng tuyết bên dưới. Từng tiếng gầm rú truyền lại, yêu thú với thể hình không lồ như quả núi nhỏ từ các hướng chạy tới, thẳng hướng thi thể yêu cầm rơi xuống.

Vài chục con yêu thú nhanh chóng đến bên thi thể yêu cầm, bắt đầu tham lam cắn xé. Còn có nhiều yêu thú mạnh mẽ đã phát hiện Phong Vân Vô Kỵ trên không, một con yêu thú hình dáng giống linh cầu, lông dài toàn thân, đột ngột ngẩng đầu phát ra một tiếng hú, sau đó vọt lên từ mặt đất, như tên bắn phóng tới Phong Vân Vô Kỵ.

Cái chết của U Vô Tà, luôn làm Phong Vân Vô Kỵ cảm thấy khó chịu trong lòng, ngày trước, có lúc suýt chết trong tay yêu thú, hiện tại, những con yêu thú này lại tìm đến hắn. Phong Vân Vô Kỵ trong lòng đột nhiên tràn đầy sự khát máu.

"Ta cần phát tiết một hồi." Phong Vân Vô Kỵ tay phải giơ lên, trong tay xuất hiện một cây kiếm bằng dài, bởi trăm vạn năm công lực duy trì, mũi trường kiếm có một lớp kiếm khí màu trắng nhạt không ngừng phát ra, thân hình hơi chuyển động, Phong Vân Vô Kỵ từ trên không lao xuống, không né tránh, trực tiếp đón lấy con yêu thú....

Yêu thú rống lên một tiếng, tiếng kêu sợ hãi, thân kiếm rõ đã đâm ngập nhục thể, trong rừng tuyết liên tục vài canh giờ, khi Phong Vân Vô Kỵ rút cây trường kiếm bằng bằng ra từ đầu một con yêu thú cao vài chục trượng, thân thể khổng lồ của nó đổ ra mặt đất, thân thể phân ra làm bốn. Bốn phía quanh yêu thú, còn có nhiều khối máu thịt, đều là thi thể các yêu thú, hiện đã không thể nhìn ra khối nào là thân con nào.

Nơi rừng tuyết đầy mùi máu tươi, lúc này không thể kéo những con yêu thú đầu não giản đơn, có tính khát máu nữa, ngược lại, bọn chúng lùi ra rất xa Phong Vân Vô Kỵ, chui vào tận trong rừng sâu.

Húu! Phong Vân Vô Kỵ đột ngột ngưỡng lên trời hú lên một tiếng, tiếng hú vọng thẳng lên trời, sau lúc lâu tiếng vọng vẫn chưa tắt hẳn. Lúc này trên cơ thể Phong Vân Vô Kỵ là máu tươi của yêu thú, nhưng Phong Vân Vô Kỵ cảm thấy thoải mái hơn nhiều, từ khi đến thái cổ đến nay, không có lúc nào được thư thân, cuối cùng, đã không cần tiếp tục trốn tránh yêu thú nữa.

Phong Vân Vô Kỵ chưa rõ nên đi đâu, thu thập xong đám yêu thú, lúc này cũng không vội, tiện ở lại trên một ngọn núi, trên núi tạo một cái hang động, ở lại trong đây, cửa động lấp lại, đóng cả 6 giác quan, lúc này cũng không cần lo lắng yêu thú ngửi mùi tìm đến.

Trông hang hẹp, Phong Vân Vô Kỵ ngồi bên trong, ngoài cửa hang gió tuyết vẫn thổi, xa hơn nữa là vực sâu trăm trượng, một thế giới lạnh lẽo băng giá, toàn một màu bạc, nhưng tất cả những điều ấy cùng thế giới bên trong hang động vô quan. Cửa chuyển sinh từ huyền công vận khí, từng cỗ hàn băng chân khí mạnh mẽ nhanh chóng chuyển thành chân khí bản thân. Tuy nhanh, nhưng trăm vạn năm công lực không phải tầm thường, ngay với tính chất đặc biệt của cửa chuyển sinh từ huyền công đã không thể trong một lúc mà tiêu hoá hết.

Vận khí chân khí không cần tâm thần không chế, bằng tự động vận chuyển. Phong Vân Vô Kỵ quan sát chân khí trong cơ thể vận hành, cảm thấy không có gì đáng ngại, liền tự trầm nhập vào trong tự tu, bắt đầu tu luyện ý niệm kiếm thể đại pháp.

Ý niệm kiếm thể đại pháp đệ nhị trọng thiên, tầng thứ 2, Thiên Ma kiếm. Một loạt văn tự cổ xuất hiện trong đầu Phong Vân Vô Kỵ, nhưng Phong Vân Vô Kỵ chỉ mới cảm thụ được một nửa, liền cảm thấy chân khí trong cơ thể muốn vận động, vận khí theo một quỹ đạo chưa từng thấy qua, một cảm giác kì diệu bao trùm ở đan điền, Phong Vân Vô Kỵ cảm thấy bản thân ẩn ước nắm được một lực lượng thần kỳ.

Kiếm khí khổng lồ đang hội tụ trong lòng, càng lúc càng mạnh, đến tự tu cũng phải dừng lại, Phong Vân Vô Kỵ toàn lực cố áp chế cỗ kiếm ý không chịu khống chế ấy. Thân thể chấn động càng lúc càng mạnh, Phong Vân Vô Kỵ có một cảm giác trùng động mạnh mẽ, xuất thủ, xuất thủ.

"Không xong,sức mạnh tinh thần của ta bùng nổ, không phải là tu luyện có được, tinh thần ngưng tụ không đủ, khó mà điều khiển được kiếm ý cường độ này...người sáng tạo ý niệm kiếm thể đại pháp này thật quá lợi hại, bản thân đã thêm hơn trăm vạn năm công lực, nghĩ đã đủ sử dụng, không ngờ ý niệm kiếm thể đại pháp này, ngược lại yêu cầu với tinh thần còn nhiều hơn yêu cầu về lực lượng.Không trách tên là ý niệm." Phong Vân Vô Kị trong đầu nhanh chóng suy nghĩ.

Ngoài ngọn núi Phong Vân Vô Kị ẩn thân, từng khối băng tuyết rơi đổ, làm cả ngọn núi như muốn bị đổ vỡ.Vào lúc Phong Vân Vô Kị không có cách nào áp chế cổ kiếm ý ấy thì từ phía đông một cổ khí tức bằng bạc nhanh chóng kéo đến, như sóng thủy triều lên liên miên bất tuyệt, như biển lớn không bến bờ.

"Đao khí!" Cổ khí tức mạnh mẽ ấy Phong Vân Vô Kị không phải không biết, chỉ có người theo đao đao đạt đến trình độ kinh người mới có thể phát ra đao ý ấy.Cổ đao khí mạnh mẽ như thủy triều lên kéo tới, ngay sắc trời cũng bị biến đổi.

Trong cơ thể Phong Vân Vô Kị kiếm ý dưới sự dẫn dụ của đao ý, lúc này nổ ra, vô hạn kiếm ý nghênh đón vô hạn đao ý.Kiếm ý cùng đao khí cùng trên không trung đánh giết,tàn nhẫn điên cuồng.

Mượn áp chế của đao khí, Phong Vân Vô Kị cuối cùng áp chế được cổ kiếm khí khổng lồ, chớp mắt làm kiếm ý đang khiến bầu trời biến sắc biến mất không vết tích.

Phong Vân Vô Kị mở mắt ra,trước hắn là một người cao chạm hàng động, một đại hán cao 8 xích đang im lặng nhìn hắn, toàn thân áo choàng dài, trên ngực dùng chỉ bạc thêu hai chữ 'Đạo Vực', dưới chữ dạng cổ triện là một thanh đao sắc vàng kim.

"Người là ai?Sao lại ở đây?Người có thấy một người đàn ông áo đen qua đây không" Đại hán cao 8 xích bắt đầu truy hỏi, trong lời nói mang theo một cổ ngạo khí.

Phong Vân Vô Kị hiểu rõ, người này là người phát ra vô hạn đao ý.

"Tại hạ đang tự tu, chưa thấy qua ai khả nghi,không biết các hạ xưng hô như thế nào?" Phong Vân Vô Kị đứng dậy, nói. Phong Vân Vô Kị tự thấy công lực không bằng đối phương, hơn nữa người này đứng ở vị trí là cửa ra duy nhất, trong lòng không muốn cùng y nói chuyện, nhưng cũng không dám đắc tội.

Người này trong mắt loé lên tia nghi ngờ, từ tế nhìn qua Phong Vân Vô Kị, hình như có chút cổ kị nói: "Ta là người dưới quyền đạo hoàng Tuân là sứ thứ 17 của Đạo vực, lần này vâng lệnh điều tra chuyện người Ma Vực xâm nhập Đạo vực.Người có phải là hộ vệ Phá diệt điện dưới quyền Phá diệt đạo chủ?"

"Không phải". Phong Vân Vô Kị không muốn cùng y nói chuyện quá nhiều, tên phá diệt đạo chủ vừa lọt vào tai, làm tinh thần hắn dao động.

Người này như nhìn thấy được điều gì, đánh giá lại Phong Vân Vô Kị, sau đó nói: "Đã vậy, tại hạ cáo từ,.Hi vọng huynh đệ sau này gặp lại, huynh đài không biết có phải là một vị đệ tử của Nam thắng Bắc Đầu chương giáo, có một câu xin nhớ kỹ, đây là địa bàn của đạo vực, không phải kiếm tông. Hừ!"

Người này nói xong bay đi mất,biến mất nơi đường chân trời.

Đến khi người ấy biến mất một lúc lâu, Phong Vân Vô Kị mới thở ra một hơi, người này tu vi quá cao mình, cho dù y cực lực thu liễm, nhưng loại đao khí trong vô ý phát ra, có thể dẫn phát chân khí trong cơ thể Phong Vân Vô Kị trùng động,chỉ muốn cùng y đánh một trận, cảm giác ấy vô cùng khó chịu.

"Đó, là người Đạo vực sao? Đao ý thật mạnh,nhưng,tại sao kiếm ý của ta và đao ý của y xung đột nhỉ?" Phong Vân Vô Kị trong lòng suy nghĩ. Rõ ràng, người này nhận nhầm Phong Vân Vô Kị thành đệ tử của môn phái tu kiếm gọi là Nam Thắng Bắc Đầu kiếm phái.Tuy nhiên Phong Vân Vô Kị lười phủ nhận.

Đứng dậy,nhìn thế giới băng tuyết mênh mông bên ngoài cửa hang, Phong Vân Vô Kị hít một hơi dài, sau đó từ trên đỉnh vực nhảy xuống.

Phong Vân Vô Kị muốn bề U Minh Phong trước để xem xét,sau đó đến Đạo vực bên cạnh một chuyến, phi thăng còn chưa lâu, Phong Vân Vô Kị đã nghe thấy truyền thuyết về Đạo vực cùng Tuyệt vực.Đối với 2 nơi này, Phong Vân Vô Kị muốn đi tham quan.

Xác định phương hướng xong, Phong Vân Vô Kị đã xác minh hướng Hư Không phá diệt điện của Phá diệt đạo chủ, đi theo hướng động phủ trước đây của U Vô Tà .

Cùng lần đầu đến đây hoàn toàn không giống nhau,Lần đầu bị U Vô Tà bắt đến thì, Phong Vân Vô Kị chỉ cảm thấy một nơi hoang vắng, trên đỉnh núi tuy có vài bóng người nhưng đều như xác chết, không có một chút khí tức. Lần này công lực bạo tăng, U Minh Phong trong cảm ứng tự nhiên khác biệt.

Ngọn núi cao vài chục vạn trượng này, mỗi khi qua đều bị một loại khí tức bao bọc, đó là do người tu hành quá lâu, làm chân khí cùng ngọn núi dung hợp lại thành một thể.

Phong Vân Vô Kị nhắm mắt lại, vài vạn cổ khí tức cường độ không giống nhau xuất hiện trong não.trong những khí tức này,có khí tức mạnh mẽ vượt xa Phong Vân Vô Kị, nhưng đại đa số khí tức cùng Phong Vân Vô Kị tương đương công lực.Chân khí của mỗi người, không kể công pháp nào, đều mang theo sát khí dày đặc, đó là chứng minh trên tay từng những máu tươi.

"Người không chết!" Sau lưng truyền lại một tiếng kinh hô, âm thanh rất quen thuộc.

Phong Vân Vô Kị quay người lại. Một khuôn mặt quen thuộc hiện ra trong mắt, Phong Vân Vô Kị lộ ra một nụ cười."Thì ra là ngươi."

Bạn đang đọc truyện *Phi Thăng Chi Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: Tây Môn Y Bắc

Người này Phong Vân Vô Kị đã gặp vài lần, nơi ở của y cách động phủ của U Vô Tà không xa, nhưng Phong Vân Vô Kị không phải thực sự quen mặt y. Mà là thần thức của y, trên không trung của U Minh Phong mỗi ngày có vài ngàn cỗ thần thức, thần thức của y đối với Phong Vân Vô Kị là thăm hỏi nhiều nhất.

"Ta nên xưng hô với ngươi như thế nào?" Phong Vân Vô Kị cười nhìn kẻ mới đến.

"Sư phụ ngươi không nói cho ngươi sao? Tiểu quỷ, Trảm Phách Thủ là ta." Người đó cười, tay chìa ra, lúc lắc: "Đưa thứ đó ra đây, ta tha mạng cho ngươi."

"Cái gì?"

"Đừng giả hồ đồ với ta, lão quỷ U Vô Tà lần ấy ra ngoài không phải vì Huyền Minh Quyền trong truyền thuyết sao? Đưa ra đây, ta cho ngươi một con đường sống, hiện tại lão quỷ đã chết, không ai bảo vệ cho ngươi nữa đâu." Trảm Phách Thủ sắc mặt biến đổi, độc ác nói.

"Ngươi nhận thấy ngươi đang cùng ta nói chuyện sao?" Phong Vân Vô Kị thu lại nụ cười, lạnh lùng nói.

Kẻ đó không nói nữa, chỉ ác độc nhìn Phong Vân Vô Kị, một bàn tay bắt đầu mở ra.

Thiểm quang hoá thạch, Phong Vân Vô Kị không nói thêm, chân phải đạp một cái xuống đất, như tia chớp hướng Trảm Phách Thủ lao tới, tay phải nắm trong không khí, một cây trường kiếm bằng trong suốt hình thành, chém một kiếm vào ngực Trảm Phách Thủ.

"Ngươi!..." Trảm Phách Thủ vừa kinh vừa giận, không ngờ Phong Vân Vô Kị đột nhiên động thủ, nhưng từ đó hắn biết, Phong Vân Vô Kị một khi nhận thấy đối phương là địch nhân, không nói lời thừa. Tuy việc xảy ra vội vã, nhưng vài trăm vạn năm công lực của Trảm Phách Thủ không phải vứt đi, tay phải nhanh như điện xẹt giờ ngang trước thân, đỡ trên đường đi của cây trường kiếm.

Ầm! Trường kiếm không ngờ ầm một tiếng nổ thành mạt bằng vụn, nhưng Trảm Phách Thủ cũng bị một kiếm đánh bay, ở không trung bay đi vùn vụt về phía sau. Có câu 'Nhân Lúc Ngươi Bệnh, Muốn Mệnh Ngươi' (* Sấn nhĩ bệnh, yếu nhĩ mệnh) Phong Vân Vô Kị tiện tay vẩy một cái, lại một cây trường kiếm xuất hiện trong tay, hai chân nhảy bắn lên hướng tới Trảm Phách Thủ bay nhanh tới.

"Ngươi dám!" Trảm Phách Thủ phẫn nộ, chốc lát ổn định thân hình, vội một chưởng vỗ ra, một đạo băng chưởng khổng lồ xuất ra, hướng Phong Vân Vô Kị đánh tới.

Trên thân kiếm vang lên không ngớt, keng keng keng!!! Phong Vân Vô Kị trong chốc lát phát ra hơn ngàn kiếm tấn công, khi băng chưởng còn cách một trượng thì bị kiếm đâm hở ra một khoảng trống, sau đó thân người lọt qua, mềm dẻo như rắn xuyên qua chưởng phong, đâm tới hai mắt Trảm Hồn Thủ.

Phong Vân Vô Kị không phải là kẻ mới vào nghề, ở thế giới Thái cổ này, bởi công lực không đủ, cho nên nhiều chiêu thức tinh diệu không xuất ra được, nhưng giờ sau khi nhận được toàn thân công lực của U Vô Tà, Phong Vân Vô Kị đã đứng ngang cùng đại đa số người, thậm chí có mặt còn giỏi hơn, như so sánh về mặt chiêu thức.

Mắt thấy trường kiếm bằng của Phong Vân Vô Kị sắp đâm trúng mắt Trảm Phách Thủ thì, hai ngón tay đột nhiên xuất hiện trong mắt Phong Vân Vô Kị, như từ trước đến giờ nó vẫn ở đó, nhẹ nhàng kẹp lấy, Trường kiếm bằng bằng bị giữ chặt, không thể tiến thêm một phân nào.

Trảm Phách Thủ khuôn mặt lạnh lùng, tay còn lại xuất ra như điện xẹt, đập nhẹ vào trường kiếm một cái, một tiếng quỷ kêu gào từ tay của Trảm Phách Thủ truyền tới, theo đó một đám khói đen từ tay phải thoát ra, theo trường kiếm bằng bằng nhanh chóng lao hướng tới đốc kiếm.

Bằng bàn năng, Phong Vân Vô Kị sát giác đám khói đen có chút quỷ dị, không đợi đám khói đen chạm tới thân thể, còn cách một đoạn, ngón giữa búng một cái, rắc một tiếng, thanh kiếm thuần do hàn khí kết thành gãy rời. Nhưng Trảm Phách Thủ trong lòng bức tức, mắt thấy Phong Vân Vô Kị bật thoát ra đằng sau, làm sao có thể để hắn dễ dàng đi được. Trường kiếm gãy kẹp trong tay trái nhanh chóng bắn ra.

Kiểm bị nhiễm màu đen thành tà kiếm xé gió nhanh chóng hướng Phong Vân Vô Kị bắn tới.

Phong Vân Vô Kị hít vào một hơi, áo trên người bắt đầu rung động kịch liệt, sau đó trong con mắt ngày ngốc của Trảm Phách Thủ, lồng ngực đã chầm

chạm ngửa ra sau,như cây liễu lay động trước gió, đoạn kiếm đáng ra bắn trúng đầu Phong Vân Vô Kị ,chỉ lao sát qua ngực hắn, đâm vào một ngọn núi băng trắng xa nổ tung.

"Hỗn lảo, kiếm vừa rồi của ai?!" Một nam tử sắc mặt dữ tợn từ trong núi băng bay lên, đứng giữa không trung,thét to vang bốn phương: "Trà động phủ lại cho ta!"

Vào lúc Phong Vân Vô Kị bằng Liễu Như Tùy Phong thân pháp né được một kiếm quái dị của Trảm Phách Thủ thì một vật từ ngực hắn rơi ra, bị nam tử đang giận dữ lấy được.

"Huyền Minh Quyền?" Người này vô ý đọc lên.

Trảm Phách Thủ sắc mặt biến đổi, nhìn nam tử trên không, vội vàng nói: "Nguyệt Ma, đó không phải đồ của ngươi, mau trả lại cho ta."

Phong Vân Vô Kị sắc mặt cũng biến đổi,vô ý sờ lên trên ngực, quyền sách U Vô Tà để lại vẫn còn ở đó. Chạm tay vào,một mảnh trống trơn, áo che trước ngực sớm đã không còn, chỉ còn dấu vết rách nát.Ngay Phong Vân Vô Kị cũng không cảm giác thấy.

Phong Vân Vô Kị nhìn về phái Trảm Phách Thủ, ánh mắt trở nên vô cùng cẩn trọng, đám khói quái dị ấy chỉ lướt sát qua, chưa chạm vào người mà y phục đã rách ra một lỗ to, nếu thực sự bị đánh trúng, không biết như thế nào?

Còn về quyền sách, Phong Vân Vô Kị không quan tâm, Huyền minh quyền chỉ có hạ quyền, đa phần đã bị cắt xén, hơn nữa nội dung trong đó Phong Vân Vô Kị đã sớm thuộc lòng, do vậy, không quan tâm việc mất quyền sách.

Phong Vân Vô Kị không quan tâm, không phải người khác cũng không quan tâm, 'Huyền Minh Quyền' mấy chữ nói ra, nam tử ấy đã vội hồi hận, nhìn quanh bốn phía, xung quanh mập mờ những bóng người, còn có vài chục người nhắm hướng đám người Phong Vân Vô Kị bức đến.

Phong Vân Vô Kị lập tức cảm thấy áp lực trên người tăng lên vài lần, dưới sự chú ý của nhiều người, sức ép nặng nề bởi khí tức , ngay như hiện tại công lực hắn bạo tăng, cố cố gắng cũng không bằng.

"Các ngươi muốn làm gì?Đây là sách Huyền Minh Quyền, là ta lấy được trước, kẻ nào dám lấy của ta." Nguyệt Ma giữ chặt Huyền Minh Quyền, cho vào trong ngực áo.

Đánh ! Đánh!

Hai tiếng vang lên, một lão già trông khoảng 60 mắt âm u lạnh lẽo,tóc xoã trước ngực, mặc áo choàng liền đầu, tay phải có đeo một chiếc nhẫn bằng ngọc xanh, vạt 2 người trước thân , đi ra, lạnh giọng nói: "Nguyệt Ma, thứ này ngươi không tiêu nổi đâu, bỏ ra đi."

"Hừ, Âm Dương Tán Nhân, ngươi muốn cướp sao?." Nguyệt Ma phẫn nộ chỉ lão già.

"Ngươi thấy thế nào?" Âm Dương tán nhân cong một ngón tay lên,một chút quang mang màu đen trên đầu ngón tay lập lòe.

Con ngươi của Nguyệt Ma co lại,nhìn chòng chọc vào điểm quang mang màu đen,mồm nói: "Âm Dương tán nhân,ngươi nếu dám ra tay,ta ngươi sau này gặp không chết không nghi."

"Đe dọa lão phu sao?" Âm Dương tán nhân sắc mặt biến đổi,bực dọc nói: "Bằng vào ngươi,dám chọc vào bọn ta."

Âm Dương tán nhân vừa nói xong,sau lưng y lập tức đi ra 7 người cao gầy không giống nhau.

"Bây so với một,ngươi thấy thế nào?Ngươi làm gì có tư cách gì mà cùng ta bàn bạc điều kiện."

"Thật sao?" Một âm thanh bình đạm bay đến,mọi người sắc mặt biến đổi,là ai mà lúc này có gan dám cuất ngôn khiêu chiến.Âm Dương tán nhân nguyên khí động vào, thêm vào 7 cao thủ tà đạo, ai cũng không dám thiếu cẩn trọng chọc vào y.

Mọi người nhìn quanh bốn phía dưới đất, Phong Vân Vô Kị mắt đưa theo,nghe âm thanh phát ra từ dưới chân,liền nhìn xuống dưới.Bên dưới là một nam tử khoảng ba mươi khuôn mặt anh tuấn, toàn thân bạch y bay bay, trên eo lưng đeo một thanh trường kiếm màu tuyết,không nhanh không chậm hướng không trung bay tới.

Người này tuy có một mình,nhưng phong thái vượt trên khí thế mọi người,như trong giữa trời đất này, chỉ có một người, một kiếm.Ngay cả mây đen u ám nhiều năm cũng đã biến thành màu trắng.

Vào sát na người này xuất hiện, đang hiệu trương Âm Dương tán nhân, khi người ấy phá băng tuyết ra, đi từ từ trên không, đều bước lại thì trở nên vô cùng khó nhìn, toàn thân công lực vận chuyển điên cuồng, tay phải ngưng tụ 8 thành công lực, sẵn sàng ra tay.

"Tây Môn,.. Tây Môn Y Bắc ....!!Có người kêu kinh hoàng.

Người ấy ngưỡng đầu lên,tóc dài trắng tuyết, đôi mắt lạnh như hàn băng, đây không phải là trong khoảnh khắc, mà là một loại lạnh lẽo đến thấu xương.

"Muốn ra tay với ta phải không?"

Âm Dương tán nhân lạnh sống lưng, vô ý lùi lại một bước.

Bạn đang đọc truyện *Phi Thăng Chi Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Nhất chiêu, nhất kiếm

Khi nam tử tên là Tây Môn Y Bắc từng bước chậm chậm từ núi băng đi đến không trung thì tà đạo cao nhân xung quanh như thấy ôn thần, từng người bỏ đi, trên không trung một vùng thông thoáng.

"Huyền Minh Quyển? Là vũ học Huyền Minh Quyển trong lời đồn do Minh Vực Thánh Tôn sáng tạo ra, các bản lưu truyền không dưới vài chục bản?" Tây Môn Y Bắc không ngạc nhiên nói, tóc dài từ trên đầu xoã xuống, bao trùm khuôn mặt.

"Sao? Người cũng muốn?" Âm Dương tán nhân trào phúng nói: "Thì ra mọi người cùng một đường, không ai kém ai."

"Bằng vào người, mà dám so cùng ta!" Tây Môn Y Bắc chậm chậm liếc qua Âm Dương tán nhân.

Âm Dương tán nhân im bất, nhưng chợt to gan nói: "Tây Môn Y Bắc, người đừng khi người thái quá, cho dù người là người duy nhất khiêu chiến Phá Diệt đạo chủ không chết."

Phong Vân Vô Kỵ thăm quan sát, phát hiện sau khi kiếm khách tóc trắng quái dị tên Tây Môn Y Bắc xuất hiện, cả tràng đều đã bị y ép đứng im, những tà đạo cao thủ tính tình cô ngao đối với y như mười phần sợ hãi.

Tây Môn Y Bắc nhìn qua Phong Vân Vô Kỵ, Phong Vân Vô Kỵ lập tức cảm thấy kiếm ý nặng sát khí ẩn giấu trong người y, kiếm ý ấy như đã hoá vật thật, chỉ có trong ánh mắt y, mới có thể nhìn thấy.

Các cao thủ Thái cổ, trên dọc đường nhận biết, mỗi một người không nghi ngờ gì đều có khí tức lộ ra, có khí tức vô cùng lạnh lẽo, có khí tức mạnh mẽ, ngay cả muốn lại gần cũng rất khó khăn, rất ít người giống người này, mang kiếm ý toàn thân thu liễm vào trong cơ thể, không lộ một chút nào ra bên ngoài, trừ đôi mắt.

Phong Vân Vô Kỵ lúc này trong lòng rất tò mò, nhìn kỹ lại, giật mình phát hiện, kiếm đạo cao thủ tên Tây Môn Y Bắc, mỗi cử động đều theo một quy luật, mỗi lần y dùng sức trên hai tay, chỉ cần là mượn quán tính là được, mỗi lần y bước chân, đều mượn lực gió. Người này tuy cùng mọi người một kiểu đi chậm trên không, nhưng công lực y tiêu hao ít hơn rất nhiều so với mọi người, thật ra mà nói, người này có một thói quen vô cùng đặc biệt, nghĩa là, không quản làm gì, đều muốn tiết kiệm thể lực hết mức, chân khí cũng vận hành theo phương thức ấy.

"Huyền Minh Quyển trong tay hắn là của người phải không?" Tây Môn Y Bắc quay người, đối với Phong Vân Vô Kỵ nói.

"Chính xác là từ ngực áo ta rơi ra."

Tây Môn Y Bắc chuyển hướng Nguyệt Ma không nói gì, chỉ im lặng nhìn hắn, nhưng ý muốn thể hiện ra thật dễ hiểu.

Nguyệt Ma đứng đó ngây ngốc, có lúc sờ vào Huyền Minh Quyển trong ngực áo, có lúc lo sợ nhìn trường kiếm Tây Môn Y Bắc đeo, trên mặt biểu hiện thần tình do dự.

Lúc lâu, cuối cùng tay Nguyệt Ma trong ngực áo bỏ ra, sợ hãi cuối cùng đã chiến thắng tham lam.

"Từ đây! Huyền Minh Quyển này là ta phát hiện trước, người muốn cầm đi, sao dễ dàng như vậy được." Trảm Phách Thủ đột nhiên cất tiếng ngăn cản.

Tây Môn Y Bắc đột nhiên quay người, tàn ảnh của hàn quang ở eo lưng loé lên, cắt lên một đường cầu vồng, các cao thủ tà đạo mặt không còn chút máu, hàn quang đầy trời làm trời đất biến sắc.

Kiểm quang làm thiên địa biến sắc xuất ra nhanh mà đi còn nhanh hơn, chớp mắt đã đến mục tiêu, Tây Môn Y Bắc bạch y tung bay, một thanh kiếm dài 3 xích đang chỉ thẳng vào cổ Trảm Phách Thủ, hai ngón tay có thể giáp kim đoạn ngọc của Trảm Phách thủ lúc này vẫn giữ tư thế chuẩn bị.

Nhanh, quá nhanh! Tại tràng không một người nào nhìn rõ tủy xuất kiếm như thế nào, kiếm quang loé lên, đã chỉ thẳng cổ Trảm Phách thủ, đến hai ngón tay mà hắn nhờ đó kiêu ngạo còn chưa kịp phản ứng.

Mọi người tại tràng, có người công lực cao hơn Phong Vân Vô Kỵ không ít, nhưng tu vi trên kiếm đạo không có ai bằng Phong Vân Vô Kỵ. Bằng kiếm đạo tu dưỡng của Phong Vân Vô Kỵ, tự nhiên nhìn ra, nam tử kì quái đang thổi tuyết, tốc độ xuất kiếm, đã đạt đến cực hạn của con người. Xuất thủ

trước hay sau, đối với người này không có ý nghĩa gì, cái gì mà chiếm tiên cơ đối người này cũng vô hiệu.

Nhất kiếm tây lai, thiên ngoại phi tiên.

"Ta chỉ có một chiêu, chỉ xuất một kiếm, chỉ cần tiếp được một kiếm của ta, bản Huyền minh quyền này là của người đó." Tây Môn Y Bắc bình tĩnh nói, sau đó từ từ rút kiếm về.

"Thật sao?" Âm dương tán nhân liếc qua Trảm Phách Thủ kinh nghi hỏi.

"Thật!"

"Tốt...." Nhưng câu nói sáng khoái của Âm Dương tán nhân còn chưa nói xong, liền nghe thấy bên cạnh truyền lại tiếng òng ọc, nhin theo hướng tiếng động, nhìn thấy Trảm Phách Thủ một tay bịt lấy cổ họng, một tay chỉ hướng Tây Môn Y Bắc mắt mở trừng trừng, tiếng òng ọc chính phát ra từ cổ họng y.

"Người có ý kiến gì, Trảm Phách Thủ?" Âm Dương tán nhân liếc qua Trảm Phách Thủ, nói lạnh tanh.

"Người....Người...." Trảm Phách Thủ trên mặt tràn đầy sự kinh khủng, trước mắt kinh hãi của mọi người, nơi cổ họng Trảm Phách Thủ đang bịt tay một dòng máu tươi chảy ra, đột ngột cái đầu nghiêng về một bên, từ trên vai rơi xuống, một cột máu từ vết cắt tron nhãn phun ra, sau đó, thân thể hắn rơi thẳng xuống từ trên không.

Tây Môn Y Bắc, một kiếm ấy tuy không đâm trúng cổ hắn, nhưng kiếm khí đã cắt đứt cổ họng hắn. Tại tràng mọi người đều cho Tây Môn Y Bắc hạ thủ lưu tình, không biết Trảm Phách Thủ trong giây phút ấy đã là một người chết.

Một ngọn gió nhẹ thổi qua, thổi tung bay một đám hoa tuyết, một cổ hàn ý bao trùm cả U Minh Phong, những người chứng kiến cảnh vừa rồi, bất giác lạnh sống lưng.

Âm Dương tán nhân về đắc ý trên mặt đã không còn, chỉ còn lại vô hạn kinh khủng.

"Huyền Minh Quyền ấy, ta không cần nữa." Âm Dương tán nhân run run nói, sắc mặt trắng bệch.

Âm Dương tán nhân cùng 7 người sau lưng cùng lùi lại đằng sau, nhưng Tây Môn Y Bắc nhìn cũng không thèm nhìn qua bọn họ.

"Cẩn thận!"

Tây Môn Y Bắc lúc này đang quay lưng lại với đám người Âm Dương tán nhân, từ góc độ của Phong Vân Vô Kị vừa kịp nhìn thấy Âm Dương tán nhân trong lúc định chạy bỗng nhiên quay lại, lộ ra nụ cười dữ tợn, cùng lúc quay người bắn ra một khối lập loè hắc mang.

Mất thấy khối hắc mang chớp mắt đã bắn tới chỉ cách nơi Tây Môn Y Bắc không đầy một xích, nhưng Tây Môn Y Bắc vẫn không cử động, Phong Vân Vô Kị bất giác bắt đầu lo lắng. Nhưng chuyện lạ đã phát sinh, khối hắc mang nho nhỏ còn cách Tây Môn Y Bắc khoảng 3 tấc thì đột nhiên phân 2, tiếp đó lại tiếp tục mỗi phần phân chia thành một nửa. Một nửa, một nửa, lại một nửa....

Khối hắc mang không ngờ phân chia thành vài trăm đến hàng nghìn điểm đen, bắn ra bốn phía.

Ầm Ầm Ầm!

Khi từng điểm bắn vào núi băng thì nơi tiếp xúc hoàn toàn nát vụn.

Vào lúc này, Tây Môn Y Bắc đột nhiên quay người lại, tay phải cầm chuôi kiếm, bắn ra kiếm khí trùng thiên, kiếm khí bắn ra rồi lập tức thu vào, nhưng ở ngoài vài trăm trượng, đám người Âm Dương tán nhân đột nhiên đứng im, liền đó giống như khối hắc mang, chia ra vài phần, từng dòng máu tươi chảy ra, từ không trung rơi xuống....

"Cho người!" Nguyệt Ma vút ngay Huyền Minh Quyền đã nóng trong tay, như vút một hòn đá, sau đó đầu không quay lại, vài giây sau, biến mất trong những ngọn núi mênh mông.

Tây Môn Y Bắc, tay ngửa lên, bản huyền minh quyền liền rơi vào tay y.

"Các người còn ở lại đây làm gì?"

Nghe thấy âm thanh của Tây Môn Y Bắc, các cao thủ tà đạo tranh nhau bỏ chạy, chốc lát đã đi hết sạch, như chưa từng xuất hiện. Phong Vân Vô Kị bất giác cảm thán, uy của Tây Môn Y Bắc, chỉ có thể đến thế mà thôi.

"Cho người!" Đối với Huyền Minh Quyền mà các cao thủ tà đạo tranh đoạt, Tây Môn Y Bắc thuận tay vút ra, nhìn cũng không thèm nhìn qua.

Chương 22: Liễu Như Tuyền Phong thân pháp

"Tại sao?" Đội người tà đạo đi sạch, Phong Vân Vô Kỵ truy hỏi.

"Tại sao cái gì?" Tây Môn Y Bắc ngẩng đầu, nhìn Phong Vân Vô Kỵ, mỗi một cử động, có một vẻ tiêu sái, từ từ phát tán ra xung quanh.

"Tại sao muốn giúp một người lạ như ta?" Phong Vân Vô Kỵ không thừa nhận đối phương vô duyên vô cớ giúp đỡ bản thân.

Tây Môn Y Bắc ngón tay búng ra một cái, Huyền minh quyền vừa bị người tà đạo tranh cướp, đánh nhau vỡ đầu chảy máu bị y vứt về phía Phong Vân Vô Kỵ, sau đó quay người, bước từng bước trên không, hướng về phía xa đi tới.

"Bởi vì ngươi cũng là một kiếm khách." Âm thanh của Tây Môn Y Bắc từ phía trước vọng lại, mang theo một nỗi niềm tịch mịch.

"Bởi vì ta cũng là một kiếm khách?" Phong Vân Vô Kỵ từ tế cân lường câu nói ấy, đến khi ngẩng đầu lên lần nữa thì đã không còn thấy kiếm khách thân bí kia nữa.

"Thiếu niên này, ngày sau ở U Minh Phong, do ta bảo hộ. Ai dám động vào y, thì sẽ như ngọn núi này." Âm thanh của Tây Môn Y Bắc như u hồn dưới địa ngục phiêu đàng trong không trung, nhưng Phong Vân Vô Kỵ biết đó chỉ là âm thanh lưu lại của y từ trước.

Câu nói vừa xong, một ánh kiếm quang từ chân trời loé lên, vừa hiện ra đã biến mất, lúc lâu không có âm thanh, bốn phía một khoảng tĩnh lặng.

Ầm ầm ầm!

Đột nhiên phía trước Phong Vân Vô Kỵ, một ngọn núi cao ngàn trượng đột nhiên từ sườn núi đứt rời ra, từ sườn núi trở lên trên từ từ trượt xuống, rơi xuống sơn cốc, tiếng vọng vang lên trong thời gian dài.

Trời đất thêm im lặng và lạnh lẽo, chỉ còn tiếng gió thổi trong không trung.

Chỉ có một chiều, chỉ xuất một kiếm.

Kiếm đạo như vậy, khả dĩ đã đạt tới đỉnh phong rồi. Phong Vân Vô Kỵ im lặng đứng trên không, nhìn hướng Tây Môn Y Bắc rời đi, đột nhiên có chút sáng tỏ. Người này tu kiếm đã bước vào một thiên đạo, hơn nữa nay đã tu đến cực chí của thiên đạo ấy, tu kiếm như vậy, đã không còn gì nữa. Người như vậy mà nói, chỉ có một chiều, chỉ xuất một kiếm, nhưng một kiếm này, ai có thể đỡ được.

Một chiều xuất ra, một kiếm lập tức phân thẳng phụ, địch không chết, thì ta chết, đó là kiếm thuật sát đạo!

Tình hình Tây Môn Y Bắc xuất kiếm, Phong Vân Vô Kỵ thử nghĩ bản thân đối diện với một kiếm ấy. Một ánh kiếm quang hoành không xuất thế...

Mồ hôi từ trên trán rơi xuống như mưa, một kiếm ấy, Phong Vân Vô Kỵ tự nhận tất từ. Một kiếm ấy, đã mạnh đến độ, hoàn toàn không quản chiêu thức của đối phương, cảnh giới một chiều giết địch.

"Người ấy là người như thế nào? Có thể khả dĩ cầm kiếm, tu đến dạng cảnh giới nghe thấy đã phát sợ ấy." Phong Vân Vô Kỵ lầm rầm nói, đầu hướng lên trời, nhất thời đã phát ngốc.

Lúc lâu, Phong Vân Vô Kỵ thờ dài một tiếng, đi theo phía Nam, thế giới băng tuyết này, không thích hợp cho y ở lại...

Trên đường trải qua từng ngọn núi, vô số đạo thần thức lướt qua trên người y, rồi như thủy triều rút nhanh chóng quay lại, uy danh của Tây Môn Y Bắc, không ngờ lớn như vậy.

Nửa ngày sau, Phong Vân Vô Kỵ cuối cùng đi khỏi thế giới băng tuyết này, đứng ở biên giới tuyết vực, một nửa là băng tuyết, một nửa là vùng đất trời xanh tươi, nh ư ng giữa băng tuyết và đất đai, một bóng người màu nâu, ngao nhiên ở đó.

Bóng người màu nâu quay người lại, một đầu tóc nâu dài tung bay, lộ ra một đôi mắt trắng dã. Người này cười nhìn Phong Vân Vô Kỵ đang bước trên không, nói: "Chúng ta, lại gặp lại rồi."

Sát na người này quay người lại, tâm thần Phong Vân Vô Kỵ chấn động mạnh: "Là người... Hữu hộ pháp của Phá Diệt Hư Không điện."

Người áo nâu gật đầu, thông thả dùng chân phải đạp vào không khí, chớp mắt, biến mất khỏi chỗ cũ, xuất hiện ở nơi trước thân Phong Vân Vô Kỵ không đầy mười trượng, biến hoá do cực tinh đến cực động ấy, làm người nhìn khó chịu vô cùng.

"Người không chết, đạo chủ rất giận dữ." Hữu hộ pháp của Phá Diệt Hư Không điện ngữ khí không có chút biến hoá, như một xác chết biết đi không có tình cảm.

Phong Vân Vô Kỵ hừ lạnh một tiếng: "Các người thật thông minh, tại sao vừa rồi không động thủ, đợi ta rời khỏi nơi này, mới xuất hiện? Liệu có phải là sợ Tây Môn Y Bắc."

"Người áo nâu bình thân gạt đầu, bình đạm nói: "Kiếm đạo của y quá cực đoan, ta không muốn cùng y liều mạng! Cũng không hẳn nếu cần."

"Người ra tay đi." Phong Vân Vô Kỵ không muốn nói nhiều, đã biết rõ đối phương không thể lay động, bản thân chuẩn bị tùy thời đối phó với tấn công của đối phương.

Nam tử áo nâu ngẩng đầu lên, nhìn Phong Vân Vô Kỵ bình tĩnh, trường kiếm từ trong ống tay áo to bên phải xuất ra, trường kiếm tuy chưa rời khỏi vỏ, nhưng Phong Vân Vô Kỵ đã nghe thấy tiếng kiếm reo càng lúc càng rõ.

Một vỏ trường kiếm màu nâu từ trên không bắn ra, Hữu hộ pháp của Phá Diệt Hư Không điện đã biến mất khỏi chỗ cũ.

Không kịp nhìn rõ, linh cảm một ánh kiếm quang sắc nhọn đã sắp tiếp cận thân thể, Phong Vân Vô Kỵ hít một hơi dài, thân thể lập tức trở nên mềm dẻo, trượt ra phía sau.

Nơi nguyên là chỗ của Phong Vân Vô Kỵ, hữu hộ pháp của Phá Diệt Hư Không điện lại xuất hiện, trong tay phải của hắn nắm chặt chuôi kiếm, là một tư thế cầm kiếm kì quái.

Hộ pháp áo nâu ngẩng đầu lên, trong ánh mắt loé lên tia kì dị, sau đó đầu cúi xuống, phía Phong Vân Vô Kỵ, hộ pháp áo nâu lại xuất hiện, một kiếm chém lên một vết, một đạo kiếm khí màu nâu mờ mờ phá không bay tới.

Nhưng Liễu Như Tuy Phong thân pháp của Phong Vân Vô Kỵ đã có thể phát huy mười phần uy lực, chỉ cần một chút gió, có thể làm y mượn thế bay đi, đường kiếm khí chém vào hư không.

Hữu hộ pháp thu lại trường kiếm, quét lên một đường bên thân, rồi như bất động, lập tức Phong Vân Vô Kỵ cảm giác thấy, đó chỉ là một tàn ảnh, bản thân hắn đã không còn ở tại chỗ cũ.

Sau lưng một tia kiếm khí vô thanh vô tức thâm nhập, nhưng chỉ phóng qua bên dưới Phong Vân Vô Kỵ.

Một kiếm lại một kiếm, liên miên bất tuyệt, trên kiếm phát ra lớp khói cô quái tán phát ra, không trung có mùi vị thối nát, trong không trung, đã xuất hiện thêm mười người áo nâu, một người vừa biến mất, lại có thêm nhiều người mới sinh ra, mỗi người áo nâu đều giữ những tư thế bất đồng khi vùng kiếm.

Nhưng càng thêm quỷ dị là Phong Vân Vô Kỵ. Đó không phải là những động tác của con người có thể làm được, thân thể cong cong lướt đi, như một tờ giấy, theo ý về góc độ bề cong. Hữu hộ pháp xuất thủ hơn ngàn kiếm, nhưng không đắc thủ được một kiếm.

"Đây là võ học gì của người vậy?" Âm thanh của hữu hộ pháp trên không vang vọng, một chữ vừa nói, một chữ khác đã phát ra từ hướng khác.

Phong Vân Vô Kỵ từ giọng nói người này đã cảm thấy một chút dậy sóng trong lòng, trong lòng người này đang cực kỳ chán nản cùng buồn bực.

"Liễu Như Tuy Phong thân pháp" Phong Vân Vô Kỵ tiện mồm nói.

Đột nhiên, ảo ảnh đầy trời đột nhiên biến mất hết, cách Phong Vân Vô Kỵ không xa, nam tử áo nâu lại xuất hiện, chiếc áo choàng lớn lay động theo gió.

"Có tuyệt thế thân pháp như thế này, người đã ở vào thế bất bại, kiếm của ta, có mạnh hơn nữa, cũng không thể làm người bị thương." Nói xong, sau đó ngẩng lên, vỏ kiếm từ trên đất bay lên chui vào trong tay y.

Keng! Trường kiếm nhập bao, nam tử áo nâu không quay đầu nhìn hướng U Minh Phong đi tới.

"Đợi ta thu liễm được kiếm khí, không còn phát ra chút gió nào, sẽ lại tìm người!"

Âm thanh xa dần, nhưng người đã không còn tung tích....

Bạn đang đọc truyện *Phi Thăng Chi Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 23: Đại tự tại bất động căn bản ẩn

"Người là Phong Vân Vô Kỵ?" Phong Vân Vô Kỵ vừa qua một ngọn thanh sơn, trước mắt đầy bóng người, hơn mười nam tử thân mặc bạch y, khuôn mặt lạnh lùng đột ngột xuất hiện.

"Các người là ai? Sao lại chặn đường của ta?" Phong Vân Vô Kỵ quát lên.

Mười hai người tự động phân ra, ấn ước chặn hết đường thoát của Phong Vân Vô Kỵ. "Không sai, đại ca, theo lời đồn, Huyền Minh Quyền có lẽ không nghi ngờ gì đang ở trong tay y." Một nam tử áo trắng khác nhìn qua Phong Vân Vô Kỵ nói to.

"Huyền Minh Quyền, các người vì Huyền Minh Quyền mà đến?" Phong Vân Vô Kỵ kinh nghi nói.

"Không sai, quả nhiên là y!" Người đứng đầu một tiếng quát to, mười hai người thân hình vội bắn ra, bao vây lấy Phong Vân Vô Kỵ. Hự! lên một tiếng, mười vị người Dao vực áo choàng tung bay, cơ thể phát ra từng đạo khí tức bá đạo, mười hai cổ đao khí vô hình tung hoành đan xen, hoàn toàn bao vây không gian hoạt động của Phong Vân Vô Kỵ.

Áp lực vô hình, như ngọn núi Thái sơn đè trên vai, cường hoành đè Phong Vân Vô Kỵ xuống.

"A!" Phong Vân Vô Kỵ quát to một tiếng, vô hạn kiếm ý từ trong cơ thể phóng ra, cố gắng chống cự đao khí của mười hai người.

"Hự! Xuống đi!" Mười hai người không biết vô si lấy nhiều đánh ít, đột ngột kêu to một tiếng, toàn lực phóng ra đao khí, mang theo Phong Vân Vô Kỵ rơi xuống mặt đất.

Ầm! Như sao băng rơi, mười ba người rơi xuống mặt đất làm nổ một khối đất lớn.

"Người đừng hi vọng chạy thoát, việc người Dao vực muốn làm, trước giờ không ai có thể chống lại!" Dao đạo cao thủ Vi Đạo nhìn thẳng Phong Vân Vô Kỵ, quát lạnh.

"Các người muốn làm gì?" Phong Vân Vô Kỵ giận dữ quát, mười hai người nguyên công lực không thấp hơn y, lại liên thủ, căn bản y không có cách chống lại, dưới đất lúc này, đôi chân của Phong Vân Vô Kỵ đã ngập vào trong đất, đao khí cùng kiếm khí không chế lẫn nhau, làm y không thể thoát thân ra ngoài.

"Bốp! bốp!" Một trận vỗ tay từ bên cạnh truyền lại, mọi người ngẩng đầu nhìn, thấy một nam tử khuôn mặt tuấn tú đang chậm chậm từ không trung đi xuống. "Người Dao vực quả nhiên là thủ đoạn tốt, lần này vì Huyền Minh Quyền, không ngờ phải đi Dao vực thập nhị cương tiên đến bắt một người mới luyện võ chưa nổi 3 năm, ha ha... quả nhiên là thủ đoạn tốt."

"Người Ma vực? Các người đến làm gì?" Trong mười hai người đi ra một nam tử lông mày dày, mắt to, phần nộ nhìn người mới đến.

"Các người làm cái gì, bọn ta muốn làm cái ấy. Nam tử này, Ma vực bọn ta cũng muốn."

"Cút!" Dao đạo cao thủ uy mãnh quát to một tiếng, tay phải đã ấn trên vỏ đao, dừng lại một chút nói: "Hoặc giả, từ!"

Chữ từ vừa nói ra, mười hai người đồng thời tản rộng ra, vẫn vây lấy Phong Vân Vô Kỵ bên trong, cùng lúc mười hai đạo hàn quang từ trong vỏ đao loé lên, vô thất đao luyện thẳng hướng Ma vực thần bí cao thủ cùng 6 nam tử sau lưng y bổ tới.

Ma vực nam tử sắc mặt biến đổi, quát lên: "Nhanh lùi lại!" Chân đan xen vội vàng, hướng về phía sau lùi lại, cùng lúc một quyền đánh ra, một đạo khói đen như thủy triều kéo tới từ đầu quyền đánh ra, thẳng tới mười hai đạo vô thất đao khí đi tới.

Xoẹt xoẹt! Vô thất đao khí như cát vãi cắt đứt đám khói màu đen, tiếp tục bổ tới phía trước, nhưng trải qua cản trở của khói đen, 6 người Ma vực đã tranh thủ chút thời gian, tránh khỏi phạm vi của đao thế.

Ầm ầm ầm!

Đất đá vỡ nát, sau lưng 6 người Ma vực, trên nham thể cứng rắn lưu lại mười hai vết đao dài.

Một cổ khí tức cường tuyệt cùng khí thế lăng yên (*) Từ trong hư vô chọt nổi lên, bao trùm không gian của mọi người. Mười hai người Dao vực cùng có cảm giác, cùng lúc ngẩng đầu nhìn hướng về một ngọn núi cao lớn.

Một nam tử tóc dài ngồi trên một khối đá lớn, thân thể nghiêng về phía trước, đôi mắt lạnh lùng nhìn xuống phía dưới, áo choàng dài phủ kín thân trong gió như bướm bay lượn.

"Phong ma?!!!" Dao vực thập nhị cương sắc mặt biến đổi mạnh, kêu lên kinh hoàng: "Người sao lại ở đây!"

Phong ma tu luyện một bộ Phong ma thiên hạ quyết, võ công đã đến cảnh giới xuất thần nhập hoá, trong Ma vực có danh vọng, người này xuất hiện, Dao vực thập nhị cương tự thấy không phải đối thủ, trong lòng có ý muốn lùi.

"A a... là Dao vực phải không?" Phong ma một tay vuốt tóc, trên miệng lộ ra một nụ cười nhạt: "Muốn cùng Ma vực chúng ta cướp người, bằng vào vài người các người chỉ sợ chưa đủ tư cách."

Nói xong,từ trên không trung nhẹ nhàng nhảy xuống. Đao vực thập nhị cương sắc mặt kịch biến,mọi người liếc qua nhau,cùng lúc xuất thủ, mười hai đạo vô thất trường hồng thẳng hướng đỉnh núi lao tới.

Phong ma cười lạnh lẽo,thân ở trên không, nhẹ nhàng quay một cái, lướt tránh qua đao khí, quay một vòng nữa, hoá thành một cơn cuồng phong từ trên đỉnh núi thổi xuống.

Mười hai đạo thủ cho dù dùng đao như thế nào, vô pháp chém trúng nam tử thân là cuồng phong.

Ngon gió sắc bén như một con rắn bạc, nhanh chóng lướt một vòng qua cổ mười hai người ,sau đó xuất hiện lại sau lưng mười hai người.

"Khách khách!...Mùi vị thật không tồi à!" Nam tử đó đưa ngón trỏ tay phải vào miệng,mút lấy một cách hưởng thụ,cùng lúc phát ra tiếng cười lạnh.

Phốc!Phốc!...

Mười hai người không cử động,đang giữ tư thế bỏ ra đao khí,thân thể khẽ rung,tiếp đó từng dòng máu từ trong lỗ chân lông toàn thân phụt ra,trong tích tắc đã nhuộm đỏ y phục trắng bạch.Mười hai hán tử mất mở trừng trừng,nhìn trời như không dám tin,thẳng người ngã xuống.

"Phong ma thiên hạ quyết, dẫn công lực của đối thủ làm bạo huyết khí trong cơ thể, xuất thủ nặng bao nhiêu, thụ thương nặng bấy nhiêu." Nam tử ấy quay người lại, nhìn Phong Vân Vô Kị : "Huyền Minh Quyền,đưa ta!"

Mười hai nam tử ép Phong Vân Vô Kị từ trên không rơi xuống,không ngờ lại bị người đàn ông danh xưng Phong ma một chiêu giết sạch,điều này làm Phong Vân Vô Kị như không dám tin vào mắt mình.Nhìn nụ cười thân thiện của Phong ma, Phong Vân Vô Kị trong lòng bất giác lạnh sống lưng.

Võ công lợi hại, Phong Vân Vô Kị tự thấy không phải đối thủ, từ trong người lấy ra Huyền Minh Quyền hạ,ngón giữa chỉ quyền sách làm người Đao vực cùng Ma vực đánh nhau vỡ đầu chảy máu, ung dung nói: "Huyền Minh Quyền hả?Đưa người cũng được , chỉ cần người trả lời ta một câu hỏi."

Khi Phong Vân Vô Kị bỏ Huyền Minh Quyền ra thì trong mắt Phong ma loé lên một tia nhìn tham lam.

"Không cần đưa hán!" Một nam tử vô thanh vô tức xuất hiện sau lưng Phong Vân Vô Kị ,trầm giọng nói.

Phong Vân Vô Kị cật kinh,sau lưng lúc nào có người,y căn bản không phát giác,đến lúc người này cất tiếng, y mới biết.

"Đại Tự Tại tán nhân?!Người muốn nhúng tay vào chuyện của Ma vực bọn ta?!" Phong ma nghe thấy nổi giận.

Nam tử kia từ từ đi đến trước Phong Vân Vô Kị , y mặc một bộ y phục cũ màu trắng, đi chân trần, đầu trọc lóc,tướng mạo rất phổ thông, trên dưới toàn thân, không có một chút khí chất cao thủ,nơi xuất chúng nhất,chỉ có đôi mắt y, nơi đó có cỗ khí tức tự nhiên dễ gần.

"Người Ma vực,hành sự tàn bạo,toàn bằng ý thích, vị tiểu bằng hữu này ngàn vạn lần không thể đưa Huyền Minh Quyền cho bọn họ, không thì sẽ gây ra hoạ lớn." Đại Tự Tại tán nhân cung tay với Phong Vân Vô Kị , nhẹ giọng nói.

"Là người tìm cái chết!" Phong ma tức giận quát lên một tiếng, thân hoá thành gió, biến mất trong không trung.

"Đại tự tại bất động căn bốn ấn pháp!" Đại Tự Tại tán nhân hai tay bắt chéo, thân thể hơi cong, quát lên, áo choàng màu nâu xỉn như bằng sắt đột ngột thẳng băng,một cỗ chân khí vô hình từ cơ thể y phát ra tạo ở bên ngoài một đồ hình phòng ngự bát giác kì quái.

Vào lúc Đại Tự Tại tán nhân khởi động Đại tự tại căn bốn ấn do y tự sáng tạo thì, Phong Vân Vô Kị có một cảm giác kì quái: nam tử trông không hợp mắt trước mặt như liền cùng mặt đất, y cùng mặt đất như liền vào một thể, y là đất, đất cũng là y,không thể lay động phân hào.

Tiếng gió gào thét,trong không trung đan xen với nhau, nơi đi qua, ngay mặt đất phía dưới cũng có xuất hiện các rãnh nứt.Nhưng không kể Phong ma tìm kiếm như thế nào, vẫn không thể tìm được sơ hở trên người của Đại Tự Tại tán nhân.

"Bỏ đi, ta không thể phá Đại tự tại bất động căn bốn ấn của ngươi, Huyền Minh Quyền ngươi lấy thì lấy đi, người Ma vực bọn ta tuy lúc sẽ đến, hừ hừ, hẹn gặp lại, hi vọng lần sau gặp ngươi, ngươi vẫn còn mạng..." Tiếng của Phong ma càng lúc càng nhỏ, cuối cùng biến mất vô thanh vô tức.

Bạn đang đọc truyện *Phi Thăng Chi Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24: Nam thắng bắc đầu kiếm phái

"Người cũng muốn bản Huyền Minh Quyền này sao? Vậy thì lấy đi." Phong Vân Vô Kỵ đột nhiên cầm quyền hạ Huyền Minh Quyền trong tay đưa cho Đại Tật Tại tán nhân: "Đổi lại, ta chỉ cần người cho ta biết, tại sao nhiều người đều biết Huyền Minh Quyền trên mình ta? Theo như ta biết, Huyền Minh Quyền có không dưới vài chục bản, các người làm sao biết đây là bản thật hay không?"

Đại Tật Tại tán nhân mắt mở to nhìn Phong Vân Vô Kỵ đưa món bảo vật trong tay cho mình, cúi đầu nhìn ba chữ cổ trên bìa, nhất thời không kịp phản ứng. Hắn sao biết được, Phong Vân Vô Kỵ tự biết, ngay cả bản Huyền Minh Quyền này là bản thật, y cũng không có khả năng giữ được nó, thứ này không có phúc hưởng thụ, để trên mình, chỉ mang hoạ.

Lúc lâu, Đại Tật Tại tán nhân hồi lại thần, thở dài một tiếng, mang Huyền Minh Quyền đưa lại cho Phong Vân Vô Kỵ: "Loại bảo vật này người như ta không nuốt nổi. Còn vấn đề mà người nói, ta có thể nói cho người."

Đại Tật Tại tán nhân đột nhiên dừng lại, đánh giá trên dưới Phong Vân Vô Kỵ, kì quang trong ánh mắt sáng rực: "Người có phải phi thăng đến nay mới được hơn ba năm?"

"Không sai, mà sao như ai cũng biết vậy."

"Là thế đó," Đại Tật Tại tán nhân gật gù đầu, "Thời gian ba năm, tu luyện bằng người bình thường tu luyện hơn trăm vạn năm, Huyền Minh Quyền quả nhiên công hiệu vô cùng à! Không hổ là võ học do Thương Khung Minh vực thánh tôn sáng tạo ra."

Lần này đã đến lượt Phong Vân Vô Kỵ cất kinh, một cảm giác bất hảo tràn đến, y ấn ước thấy vấn đề này vô cùng đáng sợ: "Ta đúng là phi thăng đến nay được 3 năm, nhưng đó căn bản cùng với Huyền Minh Quyền không có quan hệ."

Đại Tật Tại tán nhân lộ ra một biểu tình như lí giải, nhưng Phong Vân Vô Kỵ biết, lí giải của hắn cùng những gì mình định nói không giống nhau, muốn giải thích, nhưng nhất thời còn không biết nên nói như thế nào.

"Ta chỉ không muốn Huyền Minh Quyền này rơi vào tay người Ma vực, bản thân không có ý muốn tranh cướp, quyền sách này, người có thể giữ lại. Võ học của ta có hạn, đối phó với người trong ma đạo như Phong ma, miễn cưỡng có thể, nhưng nếu gặp những kẻ lợi hại hơn thì không nổi.... Vật trước mắt này là vật cả thiên hạ muốn có, nhất thiết cần cẩn thận ngàn vạn lần. Ngoài ra... Huyền Minh Quyền này là chí bảo, thế gian có thể làm một kẻ mới phi thăng, thực lực bạo trưởng như vậy, sợ rằng cũng chỉ có bảo vật này mà thôi."

"Không phải đâu... kì thật, ta có thể trong thời gian ngắn, công lực bạo trưởng, hoàn toàn bởi vì... công lực của ta nhận được hoàn toàn do quán đĩnh đại pháp của sư phụ ta." (*) (Quán đĩnh đại pháp: công pháp truyền công).

"Sư phụ người có phải là U Vô Tà?" Đại Tật Tại tán nhân sắc mặt biến đổi, lạnh giọng nói.

"Không sai, người sao biết..."

"Hừ!" Đại Tật Tại tán nhân quay người đi, đi ra bên ngoài: "Ta bằng thành ý đối đãi với người, nhưng người coi thường thành ý của ta. Hân tri Thiên Ma U Vô Tà, lúc ta đến còn gặp y, người lại dám nói công lực của người nhận được do y dùng quán đĩnh đại pháp. Hừ hừ! Thái cổ thế giới này, ai không biết một khi mất toàn thân công lực, nhất định hoá thành tro bụi, y nếu truyền công cho người, có lí nào vẫn còn sống.... Người hãy tự bảo trọng!"

Nói xong, Đại Tật Tại tán nhân đã đi mất, hiển nhiên là mang theo sự bất mãn cùng tức giận rời đi. Nhưng pvvì căn bản không để ý, chấn động mạnh làm y thất thần, ngay cả trời có sập xuống, cũng chỉ đến thế mà thôi.

"Sư phụ không chết?!" Phong Vân Vô Kỵ lầm rầm tự nói, như không tin vào tai mình: "Chính mắt mình nhìn thấy ông ta hoá thành tro bụi, sao lại có thể còn có người nhìn thấy ông ta?... Rất cuộc là chuyện gì đây?!"

"Muốn biết chuyện gì sao? Để ta nói cho người nhé, a a..." Một âm thanh nhu mì dễ nghe truyền lại. Phong Vân Vô Kỵ ngẩng đầu nhìn theo, chỉ thấy trên núi cao, một nữ tử mặc áo đỏ đang nhìn y, một cái chén màu ngọc bích trong cánh tay dài trắng toát của nữ tử, nâng lên như đang uống, bên cạnh nữ tử, một nam tử áo tím có thể miễn cưỡng tính là anh tuấn đang ôm nàng ta, một tay cũng cầm một chén rượu giống thế, nhưng nam tử đang ngẩng đầu nhìn trời, trong mắt một khoảng hoang mang, như đang suy nghĩ điều gì.

"Các người là ai?" Phong Vân Vô Kỵ trong lòng trở nên phòng bị, ngày hôm nay những người thần bí xuất hiện đã quá nhiều.

"Ta!" Nữ tử áo đỏ bắt đầu cười lớn, cười đến gục xuống, cười đến Phong Vân Vô Kỵ cảm thấy kì lạ, nam tử bên cạnh nữ tử cũng đã bị tiếng cười kinh tỉnh, quay lại nhìn qua mỹ nữ áo đỏ, vỗ nhẹ lên vai nàng ta, trên miệng lộ ra một nụ cười mỉm.

"Ta, là đến giết người!" Tiếng cười của nữ tử đột nhiên biến mất, trên khuôn mặt đẹp tràn đầy vẻ lạnh băng, âm thanh vừa dứt, đã từ ngọn núi cao vài nghìn trượng nhẹ nhàng nhảy xuống, hoá thành một vệt ánh sáng đỏ hướng Phong Vân Vô Kỵ bay tới.

"Thiên Sơn Lục Dương Chương!" Nữ tử đó ngửa tay vỗ ra sáu chương, mỗi chương đều hoá thành một mặt trời máu trên không trung, hướng Phong Vân Vô Kỵ ập tới. Lục chương ập phát ra nhiệt lượng nóng bỏng, làm cả nhiệt độ cả không gian tăng mạnh.

"Địa ma kiếm!" Một thanh trường kiếm lớn hồ độn từ dưới Phong Vân Vô Kỵ phá đất mà lên, mang theo tiếng ầm ầm nghênh đón 6 mặt trời máu.

Ầm!

Gió lớn nổi lên, cát đá bay mù mịt, địa ma kiếm khí như cùng lúc đập vào 6 mặt trời đỏ máu thì cũng bị tiêu tán. Trong cát bụi mù mịt, một bóng đỏ lao tới, một cánh tay trắng bạch mang màu đỏ ẩn lên ngực Phong Vân Vô Kị.

Thân hình Phong Vân Vô Kị khẽ rung, đã tránh được chiêu thâm tập.

"Ha ha, nàng đã thua rồi." Nam tử trên đỉnh núi đột nhiên xuất hiện trong mắt Phong Vân Vô Kị, trong lòng Phong Vân Vô Kị cảm thấy quái lạ, vô ý ngẩng đầu nhìn, giật mình phát hiện, từ trên đỉnh núi tới bên cạnh đều là nam tử áo tím, mỗi một nam tử áo tím đều giữ các tư thế bất đồng.

"Tốc độ người này thật kinh người, tàn ảnh không ngờ thời gian lâu như vậy đều chưa tan." Nghĩ đến đây, Phong Vân Vô Kị đối với 2 người này càng thêm kiêng kỵ.

Nam tử áo tím như cảm nhận được ý nghĩ của Phong Vân Vô Kị, cười nhìn qua hắn, sau đó quay người ôn nhu ngắm nữ tử áo đỏ, hay tay mềm mại, ôm nàng ta nhẹ nhàng, trên mái tóc dài mượt mà của nàng ta nhẹ nhàng vuốt ve, trên miệng phát ra tiếng cười nhẹ.

"Hừ! Thiếp không tin thiếp còn không giết nổi hắn!" Nữ tử áo đỏ ấy cũng không động dấy, để cho nam tử kia ôm ấp, nhưng ánh mắt xuyên qua tay nam tử, lạnh lùng nhìn Phong Vân Vô Kị.

"A...ha, nàng không ngoan nhé, rõ ràng nói không dùng đặc tính khí tràng. Ha ha, Đông nhi, nàng nếu không dùng Thiên Ma khí tràng, thì tuyệt đối không thể đánh trúng y đâu, người này tu luyện thân pháp rất kì quái, căn bản không chịu lực. Nếu không thể thu liễm lực gió, tuyệt đối không thể đánh trúng y." Nam tử một câu đã nói rõ đặc điểm võ công của Phong Vân Vô Kị, làm y chấn kinh.

"A...thiếp vốn không định giết hắn." Ma nữ tên gọi Đông nhi đột nhiên cười, như hoa hồng nở rộ. "Từ Hoàng, chàng cần ra tay nhanh lên nhé, nơi này người đã càng lúc càng nhiều."

"A.. Ha....Người nhiều, có nhiều bằng người của Nam thắng bắc đâu kiếm phái chúng ta không?" Nam tử tên gọi Từ Hoàng hớp nhẹ một ngụm rượu trong chén ngọc, nói.

Người này vừa nói xong, bốn phía đang trống trải, từ xa đột nhiên nổi lên vô số cờ xí, bóng người dày đặc, mỗi cỗ khí tức đều tương đối mạnh mẽ.

"Nam thắng bắc đâu, thiên hạ vô địch, Từ Hoàng bắt xuất, thủy dũ tranh phong!" Phía xa bóng người dày đặc nhanh chóng lại gần, những người này mặc kì lân khai giáp, xếp theo đội ngũ, bước trên không đi đến. Dẫn đầu là 4 cao thủ đang vác kiệu, dưới cái màn lớn, một nữ tử xinh đẹp mặc áo tím đang từ dưới màn che thò đầu ra, nhìn một nam một nữ đằng xa, yêu kiều nói: "Từ Hoàng, Đông hậu tì, ta đến rồi đây, các người nhìn lần này ta dẫn theo cao thủ trong phái đến trợ trận, không tới phải không..." Nói xong, nữ tử ấy làm một cái mặt quỷ khả ái, dương dương đắc ý cười to.

Nam tử tên Từ Hoàng thờ dãi một hơi, nhìn nữ tử ấy, lắc đầu chán nản nói: "Nàng mang toàn bộ cao thủ trong phái đến đây. Nếu có địch nhân xâm nhập, núi Nam thắng bắc đâu sẽ như thế nào?"

Nữ tử mỉm cười từ trong màn lẳng không nhảy ra, tiến vào trong lòng Từ Hoàng.

"Từ Ngọc à, muội quả nhiên cũng đến rồi." Mỉm cười nữ tử tên gọi Đông Hậu nhẹ nhàng vuốt mái tóc đen dài của nữ tử, trong ánh mắt đầy sủng ái...

"A...Đông Hậu tì tì, Từ Hoàng không phải đã nói rồi sao, người nhiều dễ làm việc, nếu việc một đám người có thể làm, một người chưa hẳn đã làm được. Tì xem, muội rất nghe lời, đã mang toàn bộ cao thủ trong phái gọi đi." Từ Ngọc ngẩng đầu, khuôn mặt khả ái làm Phong Vân Vô Kị có cảm giác kinh ngạc vì vẻ diễm lệ.

Bạn đang đọc truyện *Phi Thăng Chi Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25: Tranh đoạt

"Ồ, ngươi là người luyện Huyền Minh Quyền phải không?" Từ Ngọc một tay ôm eo Từ Hoàng, nghiêng đầu, nhìn Phong Vân Vô Kị, trên mặt đầy vẻ hưng phấn: "Huyền Minh Quyền, cho ta mượn xem được không?"

Thần tình ấy thật khiến người không nhẫn tâm cự tuyệt, nam nhân áo tím tên gọi Từ Hoàng sủng ái vỗ vỗ đầu Từ Ngọc, lắc lắc đầu, nhưng không lên tiếng ngăn cản.

Ngón giữa búng một cái, Phong Vân Vô Kị rất thoải mái đưa Huyền Minh Quyền vút sang: "Muốn xem phải không, cho nàng."

Sự thoải mái của Phong Vân Vô Kị làm ba người cất kinh, như vậy là dễ dàng lấy được Huyền Minh Quyền!

Từ Hoàng nhận lấy Huyền Minh Quyền, nghi hoặc nhìn qua, sau đó đưa cho Từ Ngọc, Từ Ngọc cười hi hi nhận lấy, lập tức mở sách ra, từ từ coi xét.

"Từ Hoàng, tên khốn này cũng giống chàng." Nữ nhân xinh đẹp tên gọi Đông Hậu thò thè bên tai Từ Hoàng, cười nói.

"Sao lại giống nhau?", Từ Hoàng về mặt hoang mang.

Người đẹp ngẩng đầu, lạnh lùng nói: "Một dạng nói láo và vô si."

"Từ Ngọc, sao rồi?" Nữ nhân áo đỏ truy hỏi.

"Đông Hậu tí ti, quyển sách này chỉ có quyền hạ, muội không nhìn ra là thật hay giả." Nữ nhân áo tím ngẩng đầu, nhẹ giọng nói.

"Biết người sẽ giở trò!" Nữ nhân áo đỏ tên gọi Đông Hậu hừ lạnh một tiếng, đột nhiên bật tới, một cánh tay duỗi ra thành trào hướng tới cổ Phong Vân Vô Kỵ.

"Làm sao, lại muốn đánh hả?" Phong Vân Vô Kỵ trong lòng đầy phẫn nộ, ống tay áo dài khẽ vung, tiện trượt về phía sau.

"Bằng vào hai tay người, đừng mong thoát khỏi tay ta. Thiên Sơn Chiết Mai Thủ!" Tay phải Đông Hậu khẽ rung, một điểm sáng đỏ từ ngón út phát ra, đâm thẳng tới trước mặt Phong Vân Vô Kỵ.

Phong Vân Vô Kỵ chỉ thấy trước mặt một ánh sáng đỏ, trong mờ ảo, vài điểm màu đỏ không ngờ bắt đầu to dần lên, từng bông hoa hiện ra, ẩn ước có hương hoa mai truyền lại, trong lòng khẽ run, không dám coi thường, toàn lực sử dụng Liễu Như Tuy Phong thân pháp, thân thể nghiêng đi cách tay Đông Hậu ba xích, trôi về phía sau.

"Người thật cho rằng ta không thể làm gì người sao?" Đông Hậu đại nộ, một khoảng sắc đỏ diện tích mười trượng vuông bùng sáng, bao trùm Phong Vân Vô Kỵ bên trong.

"Thiên Ma khí tràng." Lờ mờ, Phong Vân Vô Kỵ nghe thấy nữ nhân ấy kêu lên, ngay sau đó chân khí trong cơ thể chuyển động hỗn loạn, thất kinh bát mạch không chịu sự điều khiển, Liễu Như Tuy Phong thân pháp theo đó bị phá giải.

Một bàn tay trắng như ngọc nhanh như chớp tóm lấy cổ Phong Vân Vô Kỵ, trong tai truyền lại âm thanh nhu mì của Đông Hậu nhưng trong tai Phong Vân Vô Kỵ lại vô cùng khủng bố: "Lần này, ta xem người đỡ như thế nào."

Rắc! Bỗng vụn tung toé! Một cây kiếm băng nát vụn dưới tay Đông Hậu, Phong Vân Vô Kỵ vội vàng trong khoảnh khắc tạo thành một cây trường kiếm ẩn giữa cổ mình và tay Đông Hậu, thể bản thân qua được một kiếp.

Phong Vân Vô Kỵ chân phải điểm một cái, thân thể bay về phía sau với tốc độ tối đa. Đối với nữ nhân tên Đông Hậu, trong lòng Phong Vân Vô Kỵ thêm chút sợ hãi, sát na vừa rồi, y chỉ cảm thấy chân khí trong cơ thể hỗn loạn trong chốc lát, những việc khác y không hay biết gì.

"Đó là võ công gì? Thiên Ma khí tràng? Sao lại có thể như vậy? Ta cách nàng ta còn một đoạn cự li, nàng ta làm thế nào vậy, đột nhiên làm chân khí trong cơ thể ta tán loạn, thật quá mạnh!" Ý niệm trong đầu Phong Vân Vô Kỵ nhanh chóng xoay chuyển, mới thấy nữ nhân ấy lại muốn động thủ, vội vàng ngăn cản nói: "Từ đã!"

"Ồ, người còn di ngôn gì muốn nói sao?" Nữ nhân áo đỏ Đông Hậu, trên mặt lạnh như băng.

"Quyển Huyền Minh Quyền này, là thứ duy nhất ta có. Tiến bộ của võ công bản thân ta, cùng Huyền Minh Quyền này không có quan hệ gì. Tin hay không là do người!"

"Được rồi, Đông Hậu, lần này chúng ta đến đây, nguyên không phải Huyền Minh Quyền gì, trong tay Từ Ngọc đã có Thái Huyền Kinh, không cần võ công khác nữa. Thái cổ này, người trong kiếm đạo càng lúc càng ít, người này là một cao thủ, đề y lại sẽ hữu dụng." Lúc này, Từ Hoàng đã cất tiếng, y mở rộng hai tay, ôm lấy Đông Hậu từ phía sau, về lạnh băng trên mặt Đông Hậu cũng đã tan ra.

"Thiếp đâu có định giết hấn, chỉ là muốn xem y có đủ tư cách gia nhập Nam thắng Bắc đầu kiếm phái chúng ta hay không thôi!" Đông Hậu cười hi hi nói, quay đầu lại hôn nhẹ một cái lên mặt Từ Hoàng.

"Không được, muội cũng muốn hôn." Từ Ngọc quăng Huyền Minh Quyền đi, chạy lại, thòm một cái trên mặt Từ Hoàng.

Phong Vân Vô Kỵ thở dài một tiếng, thật không rõ quan hệ của bọn họ là thế nào.

"Gia nhập Nam thắng bắc đầu kiếm phái của bọn ta không?" Nam nhân tên gọi Từ Hoàng ngửng đầu, nhìn Phong Vân Vô Kỵ, cười nói, nam nhân này tướng mạo phổ thông, nhưng một nụ cười này, làm người khác sinh ra cảm giác rợn rợn như ánh mặt trời.

"Ha ha, ý tốt của Nam thắng bắc đầu kiếm phái, thu thiếu niên này vào trong phái, rồi từ từ hỏi nơi giấu của Huyền Minh Quyền thật, a thật là một kế hay." Một tiếng cười lạnh từ trên trời vọng lại, mọi người ngửng đầu lên nhìn, ngay dưới một đám mây, một người đàn ông thân hình cao hơn hai thước, đang khoanh tay đứng trên không. Người đàn ông này trên người mặc một bộ huyền thiết khai giáp, gương mặt tục tằn hung tợn, da đen đúa, cổ ngắn ngắn, sau lưng một áo choàng trong không trung tung bay. Nơi duy nhất làm người khác cảm thấy quái dị là đôi mắt của y, ngay cả khi trời còn chưa tối hẳn, nhưng đôi mắt của y trông sáng như bó đuốc.

"Nam nhân này, Ma vực bọn ta cũng cần, Nam thắng bắc đầu kiếm phái. Tốt nhất đừng có nhúng tay vào!" Âm thanh ồm ồm của người đàn ông ấy trong không trung vọng lại, tiếng vừa dứt, đột nhiên cả vùng, từ trên không rơi xuống hoa lửa đầy trời, ở chính giữa, một hoả cầu lớn từ trên trời rơi xuống.

"Hừ! Hoả ma Xích Luyện Tông! Dám trước mặt Từ Hoàng ta xưng cường, là người tự vào từ lộ!" Chương môn Nam thắng bắc đầu kiếm phái Từ Hoàng lạnh giọng nói, lãnh ý trong lời nói làm người nghe kinh hãi.

Phong Vân Vô Kỵ nghe tiếng quay nhìn sang Từ Hoàng, chỉ thấy Từ Hoàng ngửng đầu nhìn hoa lửa đầy trời, trong mắt vẫn đầy trầm tư, bóng người màu tím trước mặt Phong Vân Vô Kỵ từ từ mờ dần, trên không truyền lại một tiếng kêu thảm! Sau đó bóng người màu tím lại rõ trở lại. Trên tay y không biết từ khi nào đã có một thanh trường kiếm màu tím, trên chuôi kiếm có treo một ngọc bội màu tím, lưỡi kiếm có một giọt máu đỏ thuận theo thân kiếm màu bạc, từ từ rơi xuống.

Bốp!

Một cánh tay thô trắng từ trên không rơi xuống, rơi cách Phong Vân Vô Kỵ không xa, trên cánh tay hòa điểm bốc lên, do vết thương, máu màu đỏ rực chảy ra, làm hoả điểm bốc cao lên, lúc lâu không giảm.

Hoả cầu rơi vào giữa đám người Nam thắng bắc đầu kiếm phái, nổ tung, ép vài chục cao thủ của Nam thắng bắc đầu kiếm phái bay ra, sau đó, một bóng người đỏ rực từ trong hoả điểm bắn ra, trên không hiện hình ra, chính là kẻ tên gọi Hoả ma Xích Luyện Tông, lúc này hắn đang ôm chặt bả vai tay trái, tay trái hắn đã đứt hẳn, máu đỏ rực không ngừng chảy ra.

Ầm Ầm! Sét đánh, sấm nổ, gió mạnh nổi lên, một con rắn bạc ngoằn ngoèo trên không, dưới bầu trời, từ bốn phương tám hướng kéo đến vài con lóc xoáy, mưa lớn trong giây lát từ trên trời rơi xuống, dưới mưa ngoài trăm xích không nhìn rõ mặt người.

"Ma vực ngũ tướng, đều vì Huyền Minh Quyền mà đến hả?..." Từ Hoàng bình tĩnh nói, trong tiếng nói không thấy một chút chấn động.

Bốn bóng người trên không dần dần xuất hiện....

Bạn đang đọc truyện *Phi Thăng Chi Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Vong ngã sát cảnh

Ma vực ngũ tướng, Phong ma, Lôi ma, Thủy ma, Thổ ma, thêm Hoả ma đã mất một tay, Ma vực ngũ tướng vì Huyền Minh quyền mà toàn bộ đều đã xuất động.

Phong ma đứng dưới đám mây, tay mở ra, vài chục đạo lóc xoáy từ bốn phía kéo lại dừng tiến tới, chầm chầm chuyển động tại chỗ.

"Nam Thắng Bắc Đầu kiếm phái quả nhiên thực lực rất mạnh, lần này ngay cả thần bí chương môn Từ Hoàng cũng đã xuất động. Bọn ta bốn người tự thấy không thể đánh nổi người, nhưng nếu muốn đối phó thuộc hạ của người, chắc là không có vấn đề." Phong ma cao giọng nói.

"Không sai, nếu Từ Hoàng chương môn hiện tại hồi hận còn kịp. Bằng không, a ha... bốp bốp!" Bên trái Phong ma một nữ nhân thân người kiêu diễm, vẻ mặt đang cười nói, khẽ vỗ tay, tiếng vỗ tay không to, nhưng trong hoàn cảnh âm ỉ thế này, không ngờ có thể nghe thấy rõ ràng.

Cộp cộp cộp!

Tiếng chân bước chính tề từ bốn phía truyền lại, chớp mắt, từ trên trời dưới đất, cùng với sau những ngọn núi xuất hiện vô số bóng người, những người này cùng mặc một bộ khải giáp màu đen, một luồng khói nâu lưu chuyển bên ngoài cơ thể, như một dòng thủy lưu.

Người trong Nam Thắng Bắc Đầu kiếm phái do Từ Ngọc dẫn theo, trong chốc lát, đã bị người Ma vực bao vây lại. Từng cặp mắt hung tợn độc ác trừng trừng nhìn vào người Nam Thắng Bắc Đầu kiếm phái bên dưới.

"A ha ha..." Từ Hoàng bắt đầu mỉm cười, "Bằng vào những kẻ này, cũng dám huênh hoang trước mặt Nam Thắng Bắc Đầu kiếm phái chúng ta?"

Tiếng cười từ nhỏ đột nhiên biến thành to, Từ Hoàng bắt đầu cười lớn, Đông Hậu, Từ Ngọc cũng cười đến lăn bò ra, Từ Ngọc còn khoa trương đến mức bắt đầu ôm bụng kêu đau.

"Mấy vị đề quân của Ma vực các người chưa từng nói cho các người, nếu đối diện với chương môn Nam Thắng Bắc Đầu kiếm phái thì ngàn vạn lần không được thử chiến thuật biến người sao," Nụ cười của Từ Hoàng chợt tắt, biểu tình lạnh lẽo nhìn lên trời.

"Hừ hừ,nói cho các ngươi biết,chỉ cần một mình y cũng có thể giết toàn bộ các ngươi." Từ Ngọc bộ dạng dương dương đắc ý chỉ vào Ma vực ngũ tướng nói.

Từ Ngọc cười đến hoa chi loạn toán (*), biểu tình đáng yêu trên mặt, thật làm người khác khó tin câu nói vừa rồi của nàng ta .Nhưng Ma vực ngũ tướng cùng Phong Vân Vô Kị trong lòng dâng lên một trận hàn ý.

Ánh mắt PHong Vân Vô Kị nhìn quanh bốn phía, phát hiện người của Ma vực ít nhất không dưới vài nghìn, hơn nữa võ công mỗi người không yếu, thấp nhất cũng đã có vài chục vạn năm công lực.Kẻ mạnh có đến vài trăm vạn năm công lực.Một kẻ muốn giết sạch từng này người, y là thần sao?

"Từ Hoàng, người thật quá nhiều, võ công của muội chỉ có thể giết từng người, ngay cả tốc độ có nhanh hơn cũng mất một khoảng thời gian, lần này muội không ra tay nữa, một mình chàng lo toàn bộ bọn chúng đi.Tất cả đều giết hết!"Vui vẻ cười hi hi nói, nội dung trong lời nói làm người khác phát lạnh, nữ nhân này coi mạng người như cỏ rác, thần tình này, chỉ có đã giết người nhiều vô số mới có thể có.

"Minh nhi,nấy người các ngươi bảo vệ Từ Ngọc,người của Nam Thắng Bắc Đầu kiếm phái nghe đây,không cần những tay vào, các ngươi toàn bộ ngồi xuống, niệm nội công tâm quyết của Nam Thắng Bắc Đầu kiếm phái chúng ta!"Tiếng của Từ Hoàng truyền đi tứ phương, y như đã sắp ra tay, mọi môn nhân của Nam Thắng Bắc Đầu kiếm phái gương mặt hưng phấn, nghe xong không do dự ngồi xuống, từ từ vận chuyển công pháp của Nam Thắng Bắc Đầu phái, một luồng khí màu tím từ cơ thể bọn họ phát ra.

Từ Hoàng ngửa đầu, nước mưa rơi trên trán y theo tóc dài trôi xuống, trong mắt y chỉ còn biểu tình trầm tư.

"Vong Ngã Sát Cảnhh!"Âm thanh lạnh lùng của Từ Hoàng vang trong không gian, ngũ ma nghe thấy sắc mặt đại biến.

"Từ đã!..."Thủy ma là nữ giới duy nhất trong ngũ ma sắc mặt đại biến,vội vàng muốn ngăn Từ Hoàng lại, nhưng đã muộn, một luồng không khí kì dị bao phủ cả bầu trời,mặt đất.Một cỗ sát ý cường tuyệt bao trùm trời đất, bầu trời như càng thêm u ám, mây đen thêm dày.

Phong Vân Vô Kị cảm thấy một cây tuyệt thế sát kiếm đang chém tới,là một cây hung kiếm đã trải qua vô số lần giết chóc mới luyện thành, khí tức hung ác lạnh lẽo vô cùng, làm người ta muốn phát điên, làm người ta muốn rút kiếm ra tay.

Ầm ầm!Trên trời rần bạc ngồn ngồn, một ánh chớp giật,bốn phía đột nhiên sáng bừng,pvck giật mình phát hiện vô số thanh vũ khí kì lạ trôi nổi trên không, trong ánh chớp phát ra ánh sáng sắc nhọn.

Đoàng!

Lại một đạo thiên lôi,vũ khí kì lạ đầy trời càng nhanh chóng từ trên không bắn xuống, tiếng kêu thảm từ bốn phía truyền tới liên miên bất tuyệt, ầm ược có tiếng vật nhọn đâm chém cơ thể bằng máu thịt.

Lôi điện đột nhiên dừng lại, mây đen trên trời cũng đã tan, mặt đất sáng dần lên, nhưng nước mưa vẫn lộp bộp rơi.

Ánh mắt của PHong Vân Vô Kị nhanh chóng từ người Từ Hoàng rời đi, nhanh chóng quét qua bốn phía bên dưới, kinh hoàng! Vô cùng kinh hoàng!Trên các ngọn núi, chu vi xung quanh vô số người Ma vực bị đâm xuyên bởi chính vũ khí bản thân, đóng chặt vào núi, máu chảy như suối làm cả ngọn núi đỏ hồng, dọc theo sườn núi xác người chất như núi.

Trên núi, trên mặt đất, tràn đầy xác người, mỗi người đều mất mờ trùng, bọn họ chỉ có một biểu tình duy nhất là kinh khủng.

"Đó là võ công gì vậy, tại sao bọn họ chết vì binh khí của chính mình, tại sao vừa rồi ta cảm thấy chân khí trong cơ thể như không chịu khống chế, muốn phá cơ thể ra ngoài?...Bao nhiêu người, trong chớp lát đã bị giết,sao có thể như vậy!!!"Trong lòng PHong Vân Vô Kị đầy nghi vấn, Từ Hoàng, Đông Hậu, Từ Ngọc, những người này trong mắt y đều trong một lớp mây mù đầy thần bí, võ công của những người này đã hoàn toàn lật đổ nhận thức truyền thống của y về võ công.

"Ngươi không ngờ giết bọn họ!..."Thủy ma giận dữ nói,Ma vực ngũ tướng mất mờ trùng nhìn thi thể đầy trên mặt đất, trong mắt như không tin vào những gì mình nhìn thấy.

"Chúng ta đi!Núi Nam Thắng Bắc Đầu hôm nay quyết máu chảy thành sông!"Phong ma hừ lạnh một tiếng, quay người bỏ đi.

Từ Ngọc ngoan ngoãn giúp Từ Hoàng khoác một chiếc áo ngoài bằng da màu tím, hai tay ôm chặt eo lưng Từ Hoàng, nghiêng đầu lộ ra một nụ cười rạng rỡ, nói với ngũ ma:"Từ Hoàng đã hạ thủ lưu tình rồi, nếu không phải vậy, các ngươi sớm giống bọn chúng, nằm trên mặt đất rồi, uy lực Vong Ngã Sát Cảnh của Nam Thắng Bắc Đầu các ngươi căn bản không thể chống cự được.A.. ha..."

"Từ Hoàng, hay muội đem bọn chúng giết sạch đi nhé,..à,..không ngờ dám uy hiếp chúng ta."Đông Hậu cười hi hi nói, không nhanh không chậm lấy từ trong ngực áo ra một đôi găng tay tím biếc, từ từ đeo lên.

"A,được rồi, bọn chúng chỉ là tiểu nhân vật, không đáng cho chúng ta ra tay!Tạm tha mạng cho bọn chúng đi!"Lời của Từ Hoàng bình hoà, nhưng hơn Đông Hậu càng khiến ngũ ma cảm thấy khuất nhục, nhưng nghĩ đến một bên chương môn Nam Thắng Bắc Đầu kiếm phái ,một bên chỉ là Ma vực ngũ tướng, hai bên chênh lệch về địa vị cũng là chênh lệch về thực lực.

"Chúng ta đi thôi, lần này tuy không hoàn thành nhiệm vụ, nhưng cũng có thu hoạch ngoài ý muốn,võ công của chương môn Nam Thắng Bắc Đầu kiếm phái không ngờ cường hãn cùng quý dị như vậy, lần này thu hoạch cũng không nhỏ. ...Lần này là kinh nghiệm đáng nhớ,lần sau mọi người không nên coi

thường môn phái do phi thăng giả hợp thành nữa."

Hoà ma nhặt cánh tay đứt trên mặt đất, nhanh chóng theo sau tứ ma bỏ đi, trước khi bỏ đi còn nhìn lại một cách hung ác, lần này đi thật không cam tâm

Bạn đang đọc truyện *Phi Thăng Chi Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27: Đồn ngộ

Phong Vân Vô Kị hiện không quan tâm đến ngũ đại ma tướng của Ma vực, ngay cả phiền phức lớn trên người hắn cũng quên mất. Người mạnh trong Thái cổ nhìn thấy trước đến nay, từng người hiện ra trong não, khi hình ảnh của hai người hiện qua trong đầu Phong Vân Vô Kị thì, thời gian như dừng hẳn lại.

Tây Môn Y Bắc, người này kiếm đạo đã đạt đến một cực chí, kiếm ý dùng, không trọng chiêu thức, chỉ trọng tốc độ. Như y từng nói, y chỉ cần một chiêu, chỉ xuất một kiếm. Một kiếm xuất ra, vạn người tuyệt không đỡ nổi. Nhưng Phong Vân Vô Kị cảm nhận được võ công người này có sơ hở rất lớn. Nghĩ đi nghĩ lại, không làm sao nghĩ ra. Cảm giác này vô cùng khó chịu, rõ ràng sắp bắt được, nhưng lại trở lên mơ hồ.

Một cái cực chí khác của kiếm đạo, là vị Tử Hoàng chứng môn kiếm phái trước mắt. Tử Hoàng, thân pháp người này như đạt đến tốc độ xuất kiếm của Tây Môn Y Bắc, đi ngàn vạn dặm, nhưng nguyên địa vẫn lưu lại tàn ảnh, chính xác mà nói, rất khó phân biệt ảo ảnh thật giả. Phong Vân Vô Kị thậm chí không dám khẳng định, hai người con gái kia, một là Đông Hậu, một là Tử Ngọc lúc ôm y, là ôm chân chính y, hay là ảo ảnh của y. Người này có thể nói là đã hoàn mỹ, 'Vong Ngã Sát Cảnh' đặc thù của y, vừa quý dị lại mạnh. Nhưng cũng như thế, Phong Vân Vô Kị cũng có một cảm giác, y như cũng có một sơ hở nào đó mình chưa nắm được, là một cảnh giới không hoàn mỹ.

Tây Môn Y Bắc, Tử Hoàng, một người lạnh lùng, một người ánh mắt tư lự, hai người này không ngừng xoay chuyển trong đầu Phong Vân Vô Kị, hai người như đều cùng bắt đầu vung kiếm trong não Phong Vân Vô Kị. Khi Phong Vân Vô Kị trong lúc vô ý cho hai người dừng độ, trong đầu 'Ông' một cái, sau đó như đã có một thứ gì đó được mở ra.

Một luồng kiếm ý mạnh mẽ làm Tử Hoàng cùng Ma vực ngũ tướng kinh tỉnh, Ma vực ngũ tướng đang muốn bỏ đi trong lòng khê động, quay đầu lại, nhìn về hướng đám người Tử Hoàng đứng.

Trong vài người, tu vi kiếm đạo tối cao là Tử Hoàng, trước khi cổ kiếm ý nổ ra, Tử Hoàng trong lòng đã có cảm giác, một tay ôm Đông Hậu, chân điểm một bước, như chậm mà cực nhanh rời xa Phong Vân Vô Kị.

"Ta đã hiểu rồi", trong lòng Phong Vân Vô Kị vui mừng phát cuồng: "Kiếm đạo của Tây Môn Y Bắc, trọng kiếm nhưng không trọng thân, do vậy, kiếm của y đã đạt đến cực khoái. Kiếm đạo của Tử Hoàng, trọng thân không trọng kiếm, hoặc có thể nói là trọng sát, kiếm đạo của hai người đều là kiếm thuộc sát đạo, xuất kiếm tất có máu chảy, nhưng không hoàn toàn như nhau. Tây Môn Y Bắc không có tốc độ của Tử Hoàng, Tử Hoàng cũng không có tốc độ xuất kiếm của Tây Môn Y Bắc.!"

Phong Vân Vô Kị hiểu được điều này, trong não không ngừng vận chuyển công pháp, một vùng thông suốt. Kiếm ý hai người này trong não không ngừng thu phóng. Ý niệm kiếm thể đại pháp của Phong Vân Vô Kị không giống với người khác, hoàn toàn không nhìn vào hình thức biểu hiện của kiếm đạo đối phương, chỉ nhìn qua một lần, một đặc tính khác của Ý niệm kiếm thể đại pháp đã hiện ra. Hấp thụ kiếm ý của người khác!

Trong lúc bất tri giác, Phong Vân Vô Kị bắt đầu vận chuyển kiếm ý của Ý niệm kiếm thể đại pháp, kiếm ý dưới sự thúc đẩy của kiếm ý của Tây Môn Y Bắc và Tử Hoàng, do bác kiếm ở đệ nhất tầng trong quá khứ không ngừng đề thăng, đột phá lên Địa ma kiếm kiếm ý, chưa tiến lên được đệ nhị trọng thiên đệ nhị tầng--Thiên ma kiếm.

Dưới sự thúc đẩy của kiếm ý, chân khí trong cơ thể Phong Vân Vô Kị bạo tăng! Bằng mắt thường có thể thấy thiên địa nguyên khí với tốc độ như sóng lớn tràn tới nhập vào cơ thể Phong Vân Vô Kị, áo choàng trên người Phong Vân Vô Kị dưới sự trùng kích của nguyên khí tung bay phấp phới, ngay cả tóc trên đầu cũng như xà bàn vũ động(*).

"Tử Hoàng, người này cũng tu kiếm đạo, chàng xem y làm sao vậy?" Đông Hậu chỉ Phong Vân Vô Kị cùng với những luồng khí đang chuyển động bên dưới hỏi.

Tử Hoàng thở dài một tiếng, quay đầu liếc qua Tử Ngọc, sau đó trên miệng lộ ra một nụ cười khổ: "Thiên tư của người này, theo ta thấy, sợ rằng không dưới Tử Ngọc. Nghĩ lúc chúng ta vì muốn nhận được một thân công lực như hiện tại, tốn không biết bao nhiêu ngày đêm. Trước đây, ta còn nghĩ cao thủ là luyện công không ngừng nghỉ trong ngày tháng tịch mịch, khi người khác hưởng thụ tình ái, tình thân, thì chúng ta đôi lấy tự tu. Bây giờ cuối cùng ta cũng biết, trên đời này còn có loại người này, bọn họ không giống chúng ta cùng trầm nhập vào tự tu không ngừng, chỉ cần một khi ngộ ra, thực lực liền bạo tăng. Tử Ngọc như vậy, người tên Phong Vân Vô Kị này cũng như vậy!"

"Tứ Hoàng, chàng nói là y cũng thông minh giống muội?" Tứ Ngọc không phục nhìn Phong Vân Vô Kỵ bên dưới nói.

Tứ Hoàng sùng ái vỗ vỗ đầu nàng ta, không nói gì.

Trong mắt Đông Hậu sát khí nổi lên, "Tứ Hoàng, nếu thiếp nhìn không nhầm, trong kiếm ý hiện tại của hân, không ngờ có kiếm ý Bắc Lạc Tứ Tiêu của chàng! Người này lưu lại là một đại hoa, không bằng giết y đi!"

"Nàng đồ kị hân sao?" Tứ Hoàng khôi phục biểu tình thờ ơ, nhìn Đông Hậu không phủ nhận, nói tiếp: "Ta cũng đồ kị hân, điểm này ta không phủ nhận. Nhưng, chúng ta nếu cứ thấy một người thiên tư vượt chúng ta, lại giết một người, như thế, chắc cần giết hơn nửa số người ở Thái cổ này mới xong. A, kì thật ai cũng biết, tư chất của chúng ta rất bình thường. Với việc giết y, không bằng cho y một chút nhân tình, thiên tư của người này, ngày sau không kém mấy vị vực chủ của Đào vực, Ma vực. Ngày hôm nay, nhân y công lực còn thấp, không bằng quan hệ tốt với y, ngày sau Nam Thắng Bắc Đấu kiếm phái của chúng ta cũng tính là thêm một băng hữu, thêm một phần giúp sức."

"Hừ!Chàng cho là ta không biết sao, nói cái gì mà đường hoàng như thế," Đông Hậu liếc qua Tứ Hoàng, riếu cợt nói: "Nhìn y bây giờ, công lực trong thời gian ngắn bạo tăng, thêm vào thân pháp cổ quái của y, nếu không dùng Thiên Ma khí tràng làm loạn chân khí trong cơ thể y, ngay thiếp cũng không làm gì được y, hà huống, y lần này rõ ràng đã đột phá bình cảnh, muốn đánh bại chúng ta là chuyện không thể, nhưng nếu y muốn chạy trốn, bằng vào thân pháp cổ quái của y, ta với chàng cũng không làm gì được y. Hôn nữa, sớm nghe nói, lúc U Minh Phong Phá Diệt đạo chủ bức bách y quý xuống, y từng nguyền rủa nói, ngày sau quyết rửa sạch mối nhục hôm đó. Lần này tuy nói, Nhiều người vì Huyền Minh Quyền mà đến, nhưng tin Huyền Minh Quyền trên người y, là do PHá Diệt đạo chủ truyền ra.Không kể việc này là thật hay giả, trên người y có thứ gì đó làm Phá Diệt đạo chủ cực kỳ cổ kị, bằng vào thân phận của Phá Diệt đạo chủ, mà phải như vậy, vì một kẻ phi thăng chưa được nổi 3 năm, làm chuyện như thế."

"Nàng tóm lại thông minh hơn ta," Tứ Hoàng nắm chặt tay Đông Hậu, có chút lo lắng hỏi: "Ý của nàng là, chuyện Huyền Minh Quyền, chỉ sợ là giả?"

"Chưa hẳn, nhưng không loại bỏ khả năng Phá Diệt đạo chủ tá đao sát nhân!"

"Đã thế, chúng ta càng không thể hạ thủ với Phong Vân Vô Kỵ ! Lần này tuy đây lui được Ma vực ngũ tướng nhưng nhân vật cấp cao thủ trọng yếu của Ma vực chưa xuất hiện." Tứ Hoàng nhìn xuống bên dưới, nói: "Bảo vật như Huyền Minh Quyền, chỉ sợ Ma vực không dễ bỏ qua, không quân là thật hay giả, chỉ cần có khả năng, Ma vực tuyệt đối không bỏ qua, hà huống lần này, là có khả năng là thật cao nhất.Duy có lần này!"

A!

Phong Vân Vô Kỵ vung hai tay lên, kiếm ý bàng bạc như thủy triều từ trong cơ thể phát ra, đằng sau lưng y như có một bàn tay khổng lồ, nhắc y vút lên vùng trời sau lưng y, như một cánh chim lớn, bay thẳng lên không, đến khi nhập vào một đám mây....

Bạn đang đọc truyện *Phi Thăng Chi Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28: Thiên Ma kiếm

Trong vô tận kiếm ý, thế như triều dâng, Phong Vân Vô Kỵ từ trên cao không, thấy bên dưới, từ mặt đất đến không trung, ngoại trừ người trong Nam Thắng Bắc Đấu kiếm phái, còn có một vài bóng người mờ nhạt, lúc này thấy y bay trên trời cao, lần lượt ngưỡng đầu lên nhìn.

"Hừ!Các người đều cho rằng ta đã tu luyện Huyền Minh Quyền chân chính, là của Thương Khung chủ Minh vực, đã như vậy, các người nếu muốn biết chỗ kỳ diệu trong đó, hãy tự xem lại phân lượng bản thân trước đã." Phong Vân Vô Kỵ đã tự thừa nhận, có những kẻ một khi đã nhận định, cho dù người khác nói thế nào, đều không nghe, nếu không kết thúc với những kẻ đó chỉ là tự kiếm thêm phiền phức, không như mượn cơ hội này, uy hiếp một lượt, ít nhất,để chúng thấy bản thân cũng là cao thủ. Ngoài ra, Phong Vân Vô Kỵ tính Huyền Minh Quyền chỉ có quyền hạ, tác dụng căn bản không lớn, nhưng đối với mình thì không như thế, một ngày không nói ra, những kẻ mạnh mà tham lam tuyệt không dám giết mình.

Khi Phong Vân Vô Kỵ nói ra, từ phía người người cất kinh, ngay cả ba người Tứ Hoàng cũng kinh ngạc không kém, không hiểu tại sao y lại điên cuồng nói ra những lời ấy.

"Mang khẩu quyết của Huyền Minh Quyền chân chính ra!" Vài người từ trên núi bay lên, như những cánh chim lớn hướng Phong Vân Vô Kỵ lao tới.

Ánh mắt Phong Vân Vô Kỵ lạnh lẽo, quát to một tiếng: "Các người thật coi ta như miếng thịt nằm trên thớt sao, tiếp Thiên Ma kiếm của ta!"

Hét to một tiếng, lúc này Phong Vân Vô Kỵ đã bằng tốc độ nhanh nhất chui vào trong các đám mây, trên trời một tiếng sấm nổ vang, thân người Phong Vân Vô Kỵ, bằng tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy chuyển dần sang màu đen, cuối cùng cả thân hình Phong Vân Vô Kỵ đã không thể nhìn thấy, triệt để cùng màu đen xung quanh dung thành một thể.

Một luồng gió mạnh từ trên không thổi xuống, tiếng gió rít kêu gào trên không, im lặng, im lặng tuyệt đối, ngay những kẻ đang lao tới chỗ Phong Vân Vô Kị cũng đã bị hiện tượng quái dị làm cho dờ dẩn, cẩn thận bên dưới đám mây, quan sát một khoảng trời đột nhiên biến thành đen kịt.

Một cỗ kiếm khí hùng hậu từ trong không trung nổ ra, dưới sự tấn công của vô tận kiếm ý, mọi người đều phải cố gắng toàn lực vận chuyển công lực chống lại cỗ kiếm ý này, chỉ có Từ Hoàng vẫn thản nhiên, chỉ vào lúc ngưỡng đầu lên, đôi mắt dưới mái tóc dài lộ ra màu sắc kinh ngạc.

Thân hình Phong Vân Vô Kị dần từ trong vùng hư không hiện lên, y như đã biến thành một người khác, toàn thân bao trùm trong một làn khói màu tro, thân sắc lạnh lùng, cuồng ngạo, hai tay dần mở ra, đột nhiên chỉ nghe y hét lên một tiếng, một đạo kinh thiên trường kiếm từ trong thân thể y lộ ra, bằng tốc độ như thiểm điện đánh xuống hướng đám người đang tấn công lên.

Thân thể Phong Vân Vô Kị hoàn toàn bị thanh kiếm lớn đen xì che kín, lưỡi kiếm kéo dài vô hạn, nơi nó đi qua không gian bị phá toái, những làn khói đen từ các vết nứt không gian bay lên.

"Điều trùng tiểu kì!" Mặt đất bên dưới, một vũ giả áo đen phi lên, như sao sa bay tới nghênh đón thanh kiếm đang hạ xuống với tốc độ ánh sáng, hét to một tiếng "Vô Cực Ma Quyền!"

Quyền phải với uy thế vô thượng đánh thẳng tới Thiên Ma kiếm! Vô Cực Ma Thần, thành đạo đã hơn năm trăm vạn năm, một bài Vô Cực Ma Quyền kinh thể hãi tục, trong chớp mắt đã đánh ra vài trăm quyền, mỗi quyền đánh ra đều có sấm sét đi theo. Người này vừa ra tay, mọi người đều thờ phào nhẹ nhõm.

Phong Vân Vô Kị có mạnh hơn nữa, cũng không có khả năng vượt năm trăm vạn năm khổ tu của Vô Cực Ma Thần. Chính vào lúc mọi người đang yên lặng chờ kết quả, bên thân nổ ầm một tiếng, toàn thân nát vụn, sau đó không còn biết gì nữa.

Từ hướng khác nhìn, có thể nhìn thấy một bức tranh vô cùng quý dị, hơn trăm nghìn quyền của Vô Cực Ma Thần đánh ra không ngờ xuyên thẳng qua đạo kiếm ảnh, lao tới Phong Vân Vô Kị, nhưng thanh kiếm không lộ kia như không gặp trở ngại gì, xuyên qua quyền kinh, thẳng hướng những vũ giả đang mang lòng tham đánh tới.

Từ Ngọc mồm mồm to, nghiêng đầu, khó tin đối với Từ Hoàng nói: "Sao có thể như thế?! Từ Hoàng chàng không phải trộm dạy cho hắn đặc hiệu xuyên thấu của chúng ta chứ.....nhưng không phải à! Cố gắng xuyên thấu không thể ngoài tấn công bình thường có hiệu quả!"

Từ Hoàng gật gật đầu, nhìn lên trời, nói: "Thiên Ma kiếm của hắn, tuyệt đối không thể có đặc tính xuyên thấu, cách giải thích duy nhất là, Thiên Ma kiếm chúng ta nhìn thấy là ảo ảnh, Thiên Ma kiếm thật sự, đã sớm đánh xuống bên dưới trước khi Vô Cực Ma Thần lao lên.

Dưới Thiên Ma kiếm, vài ngọn núi cao hơn nghìn trượng chốc lát sụp đổ, vài chục vũ giả có lòng tham mà công lực không bằng Phong Vân Vô Kị hoá thành tro bụi.

Một kiếm vừa xuất, Phong Vân Vô Kị cũng không nhìn quyền kinh do Vô Cực Ma Thần xuất ra như sao băng đang lao tới, dưới chân ngưng kết tạo thành một thanh băng tinh trường kiếm, vận ngự kiếm chi thuật, cười này bay đi. Cả thiên hạ, đập bộ hư không chi thuật không dưới ngàn vạn, nhưng cao minh hơn ngự kiếm chi thuật chỉ đếm trên đầu ngón tay. Vài nghìn người bên dưới, tốc độ ngang Phong Vân Vô Kị không quá hai chục người, có thể đuổi kịp Phong Vân Vô Kị, trừ chương môn Nam Thăng Bắc Đầu kiếm phái thì không còn ai khác, nhưng đối với người này, Phong Vân Vô Kị nắm chắc chắn, y tuyệt đối không đuổi theo.

"Từ Hoàng đã nợ người một nhân tình rồi!" Phong Vân Vô Kị trong lòng tự nhủ, y đã sớm phát hiện ba người Nam Thăng Bắc Đầu kiếm phái, Đồng Hậu, Từ Ngọc, Từ Hoàng ba người do Từ Hoàng dẫn đầu, nhưng Từ Hoàng đối với y không có sát niệm, do vậy không hề lo lắng.

Ma vực ngũ tướng vừa nhìn thấy Phong Vân Vô Kị ngự kiếm bỏ đi, nhưng người Nam Thăng Bắc Đầu kiếm phái như không có ý đuổi theo, trong lòng đại hi, vội vàng theo hướng Phong Vân Vô Kị đuổi theo, ở đằng sau, vài chục bóng người tranh nhau bay lên, xem chừng, hấp dẫn của Huyền Minh Quyền không thể dễ dàng tiêu trừ. Biểu hiện của Phong Vân Vô Kị càng mạnh, lòng tham càng cháy bỏng.

Tu vi của Ma vực ngũ tướng so ra Phong Vân Vô Kị không thể bằng, nhưng chớp mắt, Ma vực ngũ tướng giật mình phát hiện, nguyên Phong Vân Vô Kị còn vừa thấy phía chân trời, chớp mắt đã không thấy đâu nữa, chuyện này sao có thể không làm bọn chúng giật mình. Các vũ giả đang theo sát phía sau Ma vực ngũ tướng cũng đã phát hiện điểm này.

"Hắn chưa thể chạy xa!" Thủy ma lạnh giọng nói: "Các người đều xuống dưới đi tìm! Hắn chạy lần này, là tự tìm cái chết."

Đằng sau, một vũ giả áo trắng khoảng ba bốn chục tuổi đang bay đến, sau lưng Ma vực ngũ tướng không xa lên dừng lại, sau đó quay đầu, cùng những vũ giả tự do hệ phái đàm luận. Mọi người đang bàn không biết sao Phong Vân Vô Kị bằng không biến mất, trong lòng vô cùng lạ lùng. Vũ giả áo trắng đàm luận vài câu, liên tục nói phải, sau đó liền bỏ đi.

Trong sát na già quay người, không ai nhìn thấy, một nụ cười đắc ý xuất hiện trên môi già.....

Bạn đang đọc truyện *Phi Thăng Chi Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29: Tự sang đao pháp, tả đao!

Sức mạnh, Phong Vân Vô Kị phát hiện, hình như tất cả võ giả trên Thái cổ đều si mê điên cuồng sức mạnh, đối với võ học có tính kỹ xảo, bọn họ như không muốn mất quá nhiều tinh lực, cũng chưa có ai coi trọng nó. Yêu cầu duy nhất, chỉ là võ học mạnh. Có thể mang đến các loại võ học bí kíp càng mạnh hơn nữa.

Thuật dịch dung, đó là võ học có tính kỹ xảo. Sớm từ trước khi phi thăng, không biết bao nhiêu võ giả mang võ học đặc ý nhất của bản thân, tìm đến kiếm thần Phong Vân Vô Kị, mong y có thể trên võ học chỉ điểm cho bọn họ. Thuật dịch dung chính từ trên thân một võ giả lấy được.

Thuật dịch dung, trước khi phi thăng thì về mặt nào đó, đối với người học yêu cầu rất cao. Trước tiên cần đạt đến thuật súc cốt dịch cân đại thành, yêu cầu người sử dụng bằng vào ý nghĩ, mượn công lực thay đổi cơ nhục tại bộ phận tùy ý trên cơ thể. Trước khi phi thăng, chưa dùng được thuật dịch dung, nhưng sau khi phi thăng, trong sát na nhận được trăm vạn năm công lực của uyt, điều này đã không còn là vấn đề.

Đạo của võ học không có giới hạn, võ học Liễu Như Tuy Phong thân pháp do tự sáng tạo thành công ở Thái cổ, do Phong Vân Vô Kị mở ra một cánh cửa khác. Tức là, làm sao trước tình huống sức mạnh có hạn, có thể cố gắng hết mức đánh bại kẻ mạnh hơn mình, ít nhất cũng có thể chạy giữ được mạng.

Thiên Ma kiếm vừa xuất ra, Phong Vân Vô Kị không dám dừng lại, sau lưng các luồng khí tức mạnh mẽ không ngừng kéo lại gần, trong lòng Phong Vân Vô Kị đã rõ, bản thân đã thành vật sẵn của nhiều người. Phi thường xảo diệu lợi dụng một đám mây, khi thân người Phong Vân Vô Kị bên trong, dùng dịch dung, tức khắc thân cao đến khoảng hai trượng, khuôn mặt cũng hoàn toàn thay đổi.

"Sao rồi, có nhìn thấy Phong Vân Vô Kị đâu không?" Phong Vân Vô Kị lướt qua một vũ giả thuộc tự do phái hệ, tùy miệng hỏi thăm.

Gã này ngạc nhiên nhìn Phong Vân Vô Kị, vội lắc đầu. Trong lòng nhủ thầm: "Tên này là thằng ngu sao? Đò như Huyền Minh Quyền, một khi có tin tức, đương nhiên không thể nói cho người khác, tốt nhất là một mình độc hưởng." Sau đó nhanh chóng bay đi, trên không trung dò xét.

Phong Vân Vô Kị mỉm cười, sau đó cũng ở bên dưới giả giống như đang tìm kiếm một lượt. Nam Thăng Bắc Đẩu kiếm phái cùng những người khác thuộc tự do phái hệ, sau khi tìm kiếm hồi lâu không thu được gì lần lượt giải tán, từng người quay lại chỗ cũ. Phong Vân Vô Kị cũng không muốn ở lại đây, chỉ sợ khi bỏ đi, dẫn tới sự chú ý của người khác. Nhưng tại sát na trước khi bỏ đi, Phong Vân Vô Kị đột nhiên dừng chân, quay người lại.

Nhìn bốn phía một hồi, không thấy ai chú ý y, vội vàng chạy lại, trên chỗ phòng ở ngực áo của một người mặc y phục Đạo vực, cho tay vào lục lọi, từ hình dáng vật phồng lên, Phong Vân Vô Kị đoán rất có khả năng là một quyển sách, chính xác ra mà nói thì có thể là một quyển bí kíp.

Sự thật đã chứng minh phỏng đoán của Phong Vân Vô Kị, quyển sách màu xanh trên bìa có vài chữ cổ nhìn rõ dị thường "Đạo đạo chú giải".

Quyển sách này đã có một nửa bị dính máu, Phong Vân Vô Kị xem qua một lượt, trong lòng vui sướng, vội cúi đầu cho quyển 'Đạo Đạo Chú Giải' này vào trong ngực áo.

Người không thể quá tham lam! Phong Vân Vô Kị lấy được quyển 'Đạo Đạo Chú Giải', sau đó tìm lại một lượt, rồi bỏ đi ngay, đúng như y suy đoán, những kẻ cùng suy nghĩ với y không chỉ một hai người, đúng sau khi y bỏ đi, đã có vài người tự do phái hệ không khác khi bắt đầu từ trên các tử thi ở bốn phía nhất nháy, nhưng ở không xa, một đám người trên ngực áo thêu ký hiệu của Đạo vực, người mặc bạch y, khí tức mạnh mẽ đang nhanh chóng bay đến.

Phong Vân Vô Kị thẳng đường hướng đông, không dám dừng lại, đi thẳng hơn ngàn dặm, cảm thấy bốn phía không có khí tức người khác, mới dám dừng lại. Xung quanh y lúc này là những dãy núi cao nghìn trượng, dài hàng trăm dặm. Phong Vân Vô Kị cố đào trên núi một hang động chứa được một người, sau đó trốn bên trong, như vậy, có thể mượn ánh sáng từ cửa động xem xét cẩn thận quyển "Đạo đạo chú giải", cũng có thể quan sát động tĩnh vũ giả qua lại xung quanh, một khi có gì khả nghi, có thể lập tức chạy trốn.

'Đạo đạo chú giải' Chỉ là võ công của hạng võ sĩ trong Đạo vực, tự nhiên không thể quá cao siêu, nhưng Phong Vân Vô Kị đối với quyển đạo đạo chú giải trọng thị như vậy, hoàn toàn bắt đầu từ một chủ ý tuyệt diệu trong đầu.

Người thiên hạ biết Huyền Minh Quyền mà Phong Vân Vô Kị luyện là kiếm đạo. Nhưng người trong kiếm đạo cả thiên hạ chỉ đếm trên đầu ngón tay, như thế, muốn tìm Phong Vân Vô Kị, phạm vi nhỏ đi nhiều. Nhưng nếu Phong Vân Vô Kị chuyển sang tu luyện đạo đạo thì sao?

Ánh sáng ngoài hang không thật sáng, nhưng hoàn toàn có thể nhìn rõ chữ trên quyển 'Đạo Đạo Chú Giải'. Chỉ là như tên sách, đây là một quyển luận về võ học dùng đao, trong sách toàn nói về đạo lý của đao đạo. Gần cuối sách, Phong Vân Vô Kị tìm được thứ y muốn tìm, một đoạn nội công khẩu quyết đao pháp.

Phong Vân Vô Kị bắt đầu cẩn thận nghiên cứu, một khi thấy tâm đắc, liền bắt đầu tu luyện. Nhưng nghĩ là một chuyện, làm lại là chuyện khác. Đao ư cùng kiếm ý trùng đột, điểm này Phong Vân Vô Kị đã sớm biết, nhưng y không ngờ hai thứ trùng đột lại kịch liệt thế này, đến mức thủy hỏa bất dung. Chỉ cần một chút đao khí trong cơ thể vừa hình thành, liền bị kiếm khí trong cơ thể tấn công, lập tức đã nuốt chửng một ti đao khí mới hình thành do đao đao khẩu quyết sinh ra.

Liêng mấy ngày, Phong Vân Vô Kị đều không ngừng nghiên cứu quyền 'Đạo Đạo Chú Giải' để suy nghĩ biện pháp tạo thành đạo khí trong cơ thể. Nhưng kết luận cuối cùng làm y chán nản vô cùng. Theo đường hành công của nội công khẩu quyết trên quyền 'Đạo Đạo Chú Giải', gần như không có khả năng trong cơ thể tạo thành đạo đạo chân khí, nếu có thể sinh ra, thì đợi đến khi đạo khí cùng kiếm khí mạng ngang nhau, trùng đột của hai bên làm cả hai bên cùng bị tê liệt.

"Không thể nào, đạo khí cùng kiếm khí thật không thể cùng tồn tại sao?" Phong Vân Vô Kị tự suy nghĩ, không tiếp tục luyện đạo quyết trong cơ thể, nhưng trong não đang suy nghĩ tình huống vận chuyển đạo quyết cùng kiếm quyết.

"Có thể Ý niệm kiếm thể đại pháp của ta quá bá đạo, hoàn toàn không cho phép một chút đạo khí nào tồn tại." Phong Vân Vô Kị nghĩ một hồi lâu, cuối cùng tìm ra một lý do khá dễ, nhưng cái lý do ấy lại càng làm y chán nản.

Phong Vân Vô Kị chưa chịu bỏ qua, không ngừng suy nghĩ, tìm cách giải quyết. Kiểu tự nghiên cứu cùng sáng tạo của trước khi phi thăng lại một lần nữa xuất hiện trên người y, xưa khi trong hang động trong lòng núi, trong Quan Thương Trúc chống lại gió bão, Phong Vân Vô Kị ngộ ra Liễu Như Tuy Phong thân pháp, lần này, cũng trong hang động trong lòng núi, Phong Vân Vô Kị lại một lần nữa có cảm giác sắp thành công.

Đạo khí cùng kiếm khí trùng đột, nhân vì hai bên trong phương diện vận hành kinh mạch có đan xen vào nhau, một khi hai bên hợp thành một thể, làm sao có thể dễ yên được? Nếu theo khẩu quyết trên đạo đạo chú giải vận hành, hai bên xung đột là điều tất nhiên. Một khi nghĩ ra mấu chốt vấn đề, vấn đề còn lại đơn giản hơn. Còn không phải là tạo ra một đạo quyết mới, để hai bên kiếm khí cùng đạo khí không còn xung đột.

Hơn mười ngày sau, Phong Vân Vô Kị cuối cùng trên cơ sở của khẩu quyết đạo đạo chú giải tạo ra một đạo pháp mới, nói đúng ra, là một bài đạo đạo nội công khẩu quyết không giống với bất kỳ đạo pháp nào khác. Nơi đặc biệt, thể hiện tại, đường vận hành của đạo quyết chỉ qua một đường kinh mạch, là một mạch tả thủ thiếu dương. Điều kinh mạch này là nơi duy nhất kiếm quyết không dùng đến.

Không nghĩ ngờ gì, đạo quyết trong vài chục ngày này không hoàn mỹ, chỉ là một thành phẩm thô, nhưng càng là một thành phẩm thô, lại dễ hiện ra uy lực mạnh mẽ của nó. Độc luyện một đường kinh mạch không nghĩ ngờ gì, so với cần luyện kinh mạch toàn thân dễ dàng hơn nhiều. Cũng càng dễ đại thành, hơn nữa Phong Vân Vô Kị có cảm giác, uy lực bài đạo pháp tuyệt đối vượt mức tưởng tượng.

Nhưng khuyết điểm của bài đạo pháp này cũng rõ ràng, đạo đạo theo đường tả, uy lực có thể mạnh, nhưng tuyệt đối không thể đạt đến vũ cảnh tối cao của đạo đạo. Nhưng dù như vậy, Phong Vân Vô Kị đã cực kỳ hài lòng, dù sao y không thật sự muốn đổi kiếm đạo sang tu đạo đạo.

Tả đạo! Là tên của bài đạo quyết!

Bạn đang đọc truyện *Phi Thăng Chi Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Độ Ngũ Kiếm Đảm

Như con đường kiếm đạo mà Tây Môn Y Bắc đã bước vào bước cuối cùng, tả đạo của Phong Vân Vô Kị cũng là một con đường khác của đạo đạo. Bá đạo của đạo, Phong Vân Vô Kị trước khi phi thăng, sớm cùng các cao thủ đạo pháp thử qua, nhưng khi thực sự tu luyện mới cảm thụ được sức mạnh của nó.

Chân khí trong cơ thể từng cổ từ từ rời khỏi quỹ tích vận hành bình thường, tiến vào theo đường kinh mạch tay trái đến huyết dừng tuyến ở gót chân trái, giữa đường kinh mạch này là thượng đan điền. Còn hạ đan điền là hạch tâm của kiếm đạo. Sau khi chân khí trong cơ thể vận chuyển được một vòng, chân khí đã chuyển hoá thành chân khí của đạo pháp, không đến vài vòng, bá đạo của đạo pháp đã hiện ra. Đạo khí trong kinh mạch tay trái của Phong Vân Vô Kị càng chuyển động càng nhanh, càng vận chuyển càng nhanh, đến cuối cùng, như ngựa rời cương, có hiện tượng hoàn toàn không chịu khống chế. Chân khí bá đạo của đạo đạo làm tay trái Phong Vân Vô Kị căng phồng lên.

Trong người có một luồng khí vô cùng khó chịu, Phong Vân Vô Kị đột ngột hét to một tiếng, từ trong hang động nhảy ra, trong không trung tay trái như một thanh đao, hướng xuống bên dưới vẽ lên một đường, một đạo đạo khí vô cùng mạnh mẽ từ tay phát ra, đánh thẳng tới ngọn núi đối diện.

Ầm!

Đá núi tung toé, tạo lên một trận gió mạnh, nam thạch rơi vãi, rơi như sao băng từ trên núi xuống, tạo thành một cái gò núi nhỏ trên núi. Khi gió dừng thổi, cát bụi lắng xuống, đối diện với Phong Vân Vô Kị, một vết nứt lớn kéo dài suốt dọc ngọn núi đối diện như một vết thương khổng lồ, từ hướng núi ấy, thậm chí còn có thể nhìn thấy trong vết nứt ẩn ước có ánh sáng truyền ra.... Một đạo này không ngờ đã xuyên thủng qua ngọn núi!

Phong Vân Vô Kị đứng giữa không trung, tóc dài tung bay, trong lòng vô cùng tự hào: "Tả đạo cuối cùng đã sáng tạo thành công!"

"Kiếm khuyết duy nhất là thiếu một thanh đao!" Phong Vân Vô Kị cúi đầu nhìn qua tay trái, trên mu bàn tay, các mạch máu đan xen nổi lên như lưới, so

sánh cùng lòng bàn tay trắng trẻo, hiện lên trong mắt gây kinh khiếp.

Võ công cao đạt đến một trình độ nhất định, ngưng hư thành thật không phải nói không, như Phong Vân Vô Kỵ tiện tay có thể kết ra một thanh băng tinh trường kiếm, nhưng cuối cùng vẫn không bằng một thanh kiếm thực sự. Không kể ở độ sắc bén, cứng rắn, cùng phương diện thích ứng với chân khí cùng truyền lực, trường kiếm ngưng kết ra không thể so sánh cùng thần binh lợi khí, hơn nữa, nếu có một thanh thần kiếm, tốc độ ngưng kiếm phi hành tăng lên rất nhiều. Đó là nguyên nhân tại sao Phong Vân Vô Kỵ đối với chiếm hữu một thanh thần kiếm cho bản thân luôn mong mỏi.

Hít vào một hơi dài, gió lạnh thổi ngang qua, Phong Vân Vô Kỵ nhìn kĩ ngọn núi, nhận chính xác hướng đông, đang chuẩn bị đi Dao vực, đột nhiên trong tai nghe thấy tiếng người ồn ào, trong đó có cả tiếng giao nhau của sắt thép.

Lòng hiếu kỳ của Phong Vân Vô Kỵ nổi lên, theo gió thuận hướng thanh âm ấy tìm kiếm. Bay được khoảng vài trăm dặm, Phong Vân Vô Kỵ cuối cùng nhìn thấy những bóng hình mờ mờ không xa, sau một ngọn núi, kiếm khí tung hoành, giống như thần binh xuất thế.

"Không phải chứ, sao lại khéo như vậy!" Phong Vân Vô Kỵ tự nhủ, thân thể hạ xuống, theo mặt đất đi hướng tới sau núi.

"Tà Nguyệt chân nhân, nhanh nhanh giúp, tôi đỡ không nổi rồi, cái thứ này quá tà quái!" Sau núi, một vũ giả thuộc tự do phái hệ vôi kêu nói, cùng lúc thanh đao trong tay liên tục huy động, mỗi lần huy động là một lần có đao khí mạnh như thiên quân vạn mã phát ra. Nhưng người này liên tiếp bị ép lùi về phía sau.

Kẻ đang đánh cùng người này, là một thư sinh thân mặc áo dài màu xanh, trong tay hắn là một thanh kiếm dài ba xích thân quang ản hiện, từ các góc độ quỹ dị hướng vũ giả tấn công.

A! Phong Vân Vô Kỵ kinh dị kêu lên một tiếng, y chỉ có thể nhìn thấy hình dáng người thư sinh này, nhìn không rõ mặt hắn, nhưng không bị trở ngại khi nhìn thanh trường kiếm đặc biệt trên tay hắn, đó rõ ràng là một thanh huyền kiếm, đậm, chém, thẳng, cong... Đối với thanh huyền kiếm này mà nói, gần như không có góc chết cho tấn công. Mỗi một lần cuốn lại, huyền kiếm đều phát ra tiếng kiếm ngâm rất rõ. Làm Phong Vân Vô Kỵ thấy lạ, vũ giả thuộc tự do hệ phái võ công rõ ràng không thấp, mỗi một đạo đao khí đều có thể giết người, nhưng đao khí chém trúng thư sinh áo xanh không có một chút phản ứng nào, thư sinh áo xanh cũng không né tránh, thẳng hướng vũ giả lao tới với thế liều mạng.

"Nhạc Đông Lai, ngươi mau quay lại, Đệ Ngũ tiên sinh này đã chết nhiều năm, nhưng oan hồn chưa tan, Đệ Ngũ Kiếm Đám của y oán khí quá nặng, đã phản khách vi chủ, khống chế thân xác Đệ Ngũ tiên sinh, bọn ta không thể đánh nổi y. Các huynh đệ đã nhiều người bị thương, bỏ qua cho y mấy ngày này, đợi bọn ta chuẩn bị toàn vẹn hãy quay lại." Tà Nguyệt chân nhân râu dài, mũi thẳng, khuôn mặt bình hòa, trông giống như hình tượng một cao nhân đắc đạo.

Sau lưng Tà Nguyệt chân nhân, vài vũ giả trên mặt đầy vẻ sợ hãi nhìn thư sinh áo xanh, tay bọn họ mềm oặt, hiển nhiên đã gây vụn, không còn sức tái chiến.

"Không được, ta ở sinh tử cốc này đã sống không dưới vài trăm năm, bởi Đệ Ngũ Kiếm Đám này mà đã mất không ít tâm huyết, mắt thấy thành công, sao có thể bỏ qua? Tà Nguyệt, giúp hay không giúp, ngươi nói đi, ta chỉ cần ngươi nói một chữ." Vũ giả kia một bên đỡ đòn dần dần lùi về phía sau, một bên thét lên.

"Được, ta giúp!" Tà Nguyệt chân nhân trầm tư lúc lâu, cuối cùng gật đầu, vũ giả thuộc tự do phái hệ kia nghe được mừng rỡ.

Hai người lúc này liên thủ tấn công hướng thư sinh áo xanh, hai người vừa liên thủ, thư sinh áo xanh giống như dừng lại, nhưng vào lúc này, vài vũ giả ở bên cạnh lộc trận kêu to: "Nhanh lùi, hắn sắp dùng một chiêu đó!"

Hai người nghe nói đại kinh, vội thu đao lùi về phía sau, nhưng đã muộn, chỉ thấy thư sinh áo xanh ngửa lên trời kêu dài một tiếng, một luồng khói đen bay lên, sao đó từ thư sinh đó làm trung tâm, trong phạm vi vài trăm thước, từng vết không gian liệt ngân lan ra, như rễ cây, bao trùm toàn bộ không gian đó vào, đám vũ giả kia miệng mở lớn, nhưng không không phát ra được tiếng động gì, thân thể như bị một sức mạnh nào đó điều khiển, không thể cử động.

Một đạo ánh sáng đỏ từ trong tay thư sinh áo xanh phát ra, nhanh như thiểm điện, bay qua các khối không gian đã bị các vết không gian liệt ngân chia cắt rồi nhanh chóng quay lại, chỉ chớp mắt, quay về trong tay thư sinh áo xanh, co nhỏ lại, hoá thành một vật hình tròn nhỏ nhoi.

Trong phạm vi trăm thước, từng đạo không gian liệt ngân dày đặc đến vài vạn đường cuối cùng dần dần hợp lại, trong không gian mênh mông, thân hình đám vũ giả dần hiện ra. Giây lát sau, một trận gió nhẹ thổi qua, đám người này đột nhiên hoá thành từng khối thịt, rơi xuống mặt đất.

Thư sinh áo xanh quay người lại, tóc dài trên trán tung bay, Phong Vân Vô Kỵ nhìn rõ, đây đâu phải là người, rõ ràng là một kẻ đã chết rất lâu, là một tử thi trên đầu chỉ còn mớ tóc dài, không trách không sợ bất kì sự tấn công nào của đao khí.

Tử thi này như nghe thấy điều gì, cái đầu chuyển động, sau đó quay về phía nơi Phong Vân Vô Kỵ ẩn thân.....

Phong Vân Vô Kỵ nhảy ra, hét to một tiếng. Đao pháp Tà đạo đã xuất thủ, một đạo vô hạn đao khí màu đen phát ra, chém tử thi phân ra làm hai, lần lượt đổ trên mặt đất.

Nặng nhọc thở một hơi, Phong Vân Vô Kỵ nhìn lại nơi tử thi kia đổ xuống thì, giật mình phát hiện vật hình tròn kéo dài ra, hoá thành một thanh trường kiếm, khối đen từ trong thân kiếm hùng dũng phát ra, nhập vào cái xác đã phân làm hai bên dưới, sau đó nghe thấy một loạt âm thanh răng rắc, cái xác không ngờ đứng thẳng dậy, hai nửa hợp lại, lại trở thành một tử thi hoàn chỉnh.

Một trận gió lạnh thổi qua, Phong Vân Vô Kỵ lạnh cả sống lưng, đối diện với tử thi đang từ từ từng bước thẳng hướng Phong Vân Vô Kỵ mà đến, tóc dài

bay bay, bên dưới là hai cái hố mắt đen sâu hoắm lúc ẩn lúc hiện, sát khí hải nhân.....

Bạn đang đọc truyện *Phi Thăng Chi Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31: Kiểm Đảm nhận chủ.

Đệ Ngũ tiên sinh từng bước hướng Phong Vân Vô Kị đi tới, chiếc áo dài màu xanh lất phất trong gió. Phong Vân Vô Kị ngưng thần nhìn từng bước của hắn đang tiến đến gần, trong lòng vô cùng khẩn trương. Đệ ngũ tiên sinh này căn bản là tấm thân bất tử, ngay cả bị xẻ làm hai nửa, cũng có thể dưới sự duy trì của Đệ Ngũ Kiểm Đảm, trọng tân hợp lại.

Đây không tính là một trường quyết đấu, bởi vì đối thủ của Phong Vân Vô Kị, không phải là loài người gì cả, là Kiểm Đảm một thanh kiếm tự có ý thức. Bảo vật trời sinh, tất có kì vật bảo vệ. Phong Vân Vô Kị hiểu rất rõ, muốn lấy được kiếm này, cần đánh bại nó trước đã.

Kiểm không giống người, không thể y như người, có thể tu luyện, lực lượng tiêu hao không thể trong thời gian ngắn khôi phục. Chính là biết được điểm này, Phong Vân Vô Kị mới không quay đầu bỏ chạy. Cây kiếm này quá ưu tú, ngay cả biết rõ kiếm này kinh khủng như thế nào, Phong Vân Vô Kị cũng không muốn bỏ qua cơ hội tốt như thế này.

"Tà đạo!" Phong Vân Vô Kị hét to một tiếng, tay trái phình lên, đao ý trong một đường kinh mạch bên trái vận chuyển đến cực hạn, một cổ đao mang màu trắng bạc mà mắt thường có thể nhìn thấy từ tay Phong Vân Vô Kị kéo dài từ đầu khuỷu tay đến đầu ngón tay Phong Vân Vô Kị.

Ầm! Một đạo ánh sáng rực rỡ thoát từ tay bắn ra, đó là một đạo đao khí, trên không đột nhiên loé lên một tia sét, mây đen trên trời hình thành một con lốc, không chỉ con lốc, ngay lúc đó, mưa lớn đổ xuống.

Tà đạo vừa xuất, đao khí hải nhân chém nát nước mưa trên đường đi, đâm thẳng đến xác của Đệ Ngũ tiên sinh. Chỉ nghe một tiếng vang lên, thân thể Đệ Ngũ tiên sinh bị đánh nát vụn, cả thân áo dài màu xanh vỡ nát ra, tung bay đầy trời, không chỉ quần áo, ngay cả xương cốt dưới y phục cũng hoàn toàn tan nát, ngay cả một mảnh vụn cũng không thể tìm thấy.

Bốp! Chân trái Phong Vân Vô Kị trở nên mềm oặt, lặn ra dưới mưa, dưới mưa lớn, làm toàn thân Phong Vân Vô Kị ướt đẫm, từng giọt nước mưa lớn theo trán rơi xuống. Lần này đã tiêu hao hết sạch đao khí y có trong cơ thể, một đoạn thời gian sau này, sợ không thể chỉ trông chờ vào 'Tà Đạo' rồi.

Một con đao từ tay trái truyền lại, đầu óc Phong Vân Vô Kị còn một chút minh mẫn, cúi đầu nhìn, máu tươi như tơ nhện giăng đầy trên tay trái, theo ngón tay chảy xuống. Phong Vân Vô Kị thở dài một hơi, vuốt tay, một loạt huyết châu rơi xuống.... Lấy tay làm đao, quả nhiên không xong a! Phong Vân Vô Kị tự nhủ, trong lòng càng mong lấy được Đệ Ngũ Kiểm Đảm kia.

Một cổ khí tức kì dị từ trước thân truyền lại, trong lòng Phong Vân Vô Kị chấn động, ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy trong mưa, Đệ Ngũ Kiểm Đảm trôi nổi trên không, một dòng máu chảy từ cán kiếm tới mũi kiếm, dưới trường kiếm ấy, một hư ảnh mờ mờ do nước mưa hình thành đang nhìn y chăm chú, hư ảnh giống như Đệ Ngũ tiên sinh.

Trong thủy ảnh, hai điểm sáng đỏ đột nhiên xuất hiện, càng lúc càng sáng, đột nhiên hư ảnh kia mở rộng mồm kêu khóc, không biết chuyện gì xảy ra, tuy không có âm thanh phát ra, nhưng Phong Vân Vô Kị cảm giác đầu đau như búa bổ, trong tai chấn động, như có tiếng sấm nổ trong tai. Hư ảnh đột nhiên giơ cao tay một tay, cầm Đệ Ngũ Kiểm Đảm đang trôi nổi trên không, chân từng bước đi về phía Phong Vân Vô Kị.

Có tâm phản kích, nhưng tiếng kêu vô thanh làm tê tâm liệt phế lại nhập vào trong tai, Phong Vân Vô Kị cố gắng thi triển 'Liễu Như Tuý Phong Thân Pháp', cũng đã không còn sức phản kích nữa.

Trong mưa lớn, một thanh kiếm bay trong không trung, chĩa hướng tâm tạng Phong Vân Vô Kị, đâm thẳng tới, như trong chớp mắt, đã vượt qua khoảng cách không gian, cách Phong Vân Vô Kị không đầy 3 tấc, vào lúc trường kiếm vượt qua hư ảnh thì hư ảnh do nước mưa hợp thành bộp một tiếng hoá thành một vùng nước rơi xuống.

Tiếng gió rít, nhìn từ một bên, chỉ thấy trường kiếm dài tam xích nhanh như thiểm điện đâm vào ngực Phong Vân Vô Kị đẩy Phong Vân Vô Kị lùi ra sau, tiếng ầm vang trong tai, Phong Vân Vô Kị giữ chặt mũi kiếm bắn về phía sau, sau lưng nơi đi qua, nước mưa đập vào thành một màn mưa, sau đó vỡ tan, nước mưa bắn ra tung toé, một đạo lại một đạo, một giọt lại một giọt, trời đất như nhập vào một thể. Như không có giới hạn, một dòng nước mưa chảy dọc thân người, không ngừng kéo dài, như không có kết thúc.

Giữa trời đất, tuy có đất đai rộng lớn, nhưng cũng có nhiều dãy núi, vài giây sau, Đệ Ngũ Kiểm Đảm đã mang theo Phong Vân Vô Kị vượt qua vài nghìn dặm trên không, sau lưng là một ngọn núi cao chọc trời, không còn đường lùi nữa.

A! Hét to một tiếng, tay phải Phong Vân Vô Kị, đột nhiên nắm lấy lưỡi kiếm Đệ Ngũ Kiểm Đảm, một người một kiếm đột nhiên dừng lại, không cử động

bay trên không trung.

Kiểm ý của Ý niệm kiếm thể đại pháp toàn lực phát ra, cùng kiếm ý mạnh mẽ ẩn trong thân kiếm của Đệ Ngũ Kiếm Đám tranh đấu, góc độ đã chuyển hoàn toàn sang mặt tinh thần.

Mưa lớn không dứt, gió lớn vẫn không ngừng, nhưng trong không trung, bao quanh một người một kiếm, một quả cầu lớn xuất hiện trên không, nước mưa rơi trên mặt quả cầu kêu lộp bộp. Sau đó trôi dọc theo mặt ngoài quả cầu rơi xuống, bên trong quả cầu không có một giọt nước mưa nào.

Phong Vân Vô Kỵ toàn lực chống lại kiếm ý mạnh mẽ của Đệ Ngũ Kiếm Đám, không để ý, năm ngón tay nắm lấy lưỡi kiếm, máu đỏ từ ngón tay chảy ra, rơi trên lưỡi kiếm, thanh kiếm dài ba thước như hải miên (*) Hấp thu toàn bộ máu tươi vào thân kiếm.

Không biết trôi qua bao lâu, Phong Vân Vô Kỵ cảm thấy kiếm ý trong thân kiếm dần triệt tiêu, đến cuối cùng, cũng không kịp suy xét, Phong Vân Vô Kỵ thuận tay với lấy, dễ dàng cầm Đệ Ngũ Kiếm Đám trong tay, có một cảm giác huyết nhục tương liên truyền vào trong tim.

"Kiếm Đám nhận chủ, ta cuối cùng có thể an tâm ra đi rồi!" Bên tai một trận âm thanh hiền hoà truyền lại, Phong Vân Vô Kỵ giật mình, ngưỡng đầu nhìn, một bóng người màu xanh mờ mờ đang cười nhìn y, chính là Đệ Ngũ tiên sinh.

"Đệ Ngũ Kiếm Đám cùng ta cả cuộc đời này, đối với ta mà nói, nó không phải là một thanh binh khí mà là bằng hữu tốt nhất của ta." Vòng tròn bao quanh đã biến mất, nước mưa xuyên qua thân thể Đệ Ngũ tiên sinh rơi xuống mặt đất.

"Vài vạn năm trước, ta bại trong tay đao đế, bị giết bất ngờ! Nhưng thân tuy tử, ý chưa diệt, những năm nay luôn mập mờ ẩn trong thân Kiếm Đám. Ý muốn duy nhất của ta là thay cho thanh kiếm này tìm cho nó một chủ nhân hợp với nó." Đệ Ngũ tiên sinh ngưỡng đầu nhìn núi cao, sắc mặt có chút trắng bệch lộ ra thần tình đang hồi ức. "Thái cổ này kiếm khách càng lúc càng ít, ta thân chết dưới đao, Kiếm Đám không thể dễ dàng nhận chủ, do vậy kéo dài đến nay. Hiện nay ta cuối cùng có thể an tâm ra đi rồi."

Đệ Ngũ tiên sinh quay đầu nhìn lại Phong Vân Vô Kỵ, mỉm cười, thân hình càng lúc càng mờ, càng lúc càng âm đạm, cho đến biến thành hư vô.

Ong! Đệ Ngũ Kiếm Đám trong tay Phong Vân Vô Kỵ rung rung, như đang vĩnh biệt chủ cũ...

Phong Vân Vô Kỵ thở dài một tiếng, tay vuốt nhẹ thân kiếm, thân kiếm an tĩnh trở lại, trong lòng khẽ động, trường kiếm biến thành một viên đá tròn, thu gọn trong lòng bàn tay Phong Vân Vô Kỵ.

Mới lấy được kiếm, Phong Vân Vô Kỵ trong lòng mừng rỡ, nhưng không biết tại sao, niềm vui này càng lúc càng nhạt dần, một cảm xúc khác tràn vào trong lòng, nói không rõ là cảm giác gì.

"Từ nay về sau, ngươi và ta cả đời bên nhau rồi..." Phong Vân Vô Kỵ cúi đầu nhẹ giọng nói với Đệ Ngũ Kiếm Đám, sau đó kiên định bước đi, thẳng hướng Đao vực đi tới.

Mưa càng lớn thêm....

Bạn đang đọc truyện *Phi Thăng Chi Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32: Mục tí dục liệt

Trên đường Phong Vân Vô Kỵ bay tới Đao vực, còn cách Đao vực khoảng ba ngàn dặm, mũi người thấy một mùi máu tươi nhàn nhạt, trong lòng Phong Vân Vô Kỵ khẽ động, từ trên không hạ xuống mặt đất.

Trong vùng núi non chập chùng, có một dòng suối nhỏ chảy róc rách, nhưng nước suối lại bị nhiễm hồng, một màu đỏ tươi, mùi máu tươi chính là truyền lại từ nơi đây. Theo dọc dòng suối lên đến thượng lưu, Phong Vân Vô Kỵ phát hiện một thi thể trôi từ trên xuống, trên thi thể tràn đầy vết thương, đã ngấm trong dòng nước đến trương phình.

Phong Vân Vô Kỵ bước nhanh hơn lên thượng lưu, thi thể càng lúc càng nhiều, những ngọn cỏ thụ hai bên dòng suối đều đã gãy rụi, như bị một con sóc đi qua.

"Các người là đồ súc sinh, cầm thú, cùng người trong tộc, lại giúp bọn chúng tác ác, các người còn là người sao!" Một âm thanh trong trẻo của một thiếu nữ từ phía trước truyền lại, trong âm thanh đầy sự phẫn nộ, dường như kèm theo tiếng khóc, làm trong lòng Phong Vân Vô Kỵ khẽ động, bước nhanh hơn.

Tại một khu đất trống, Phong Vân Vô Kỵ nhìn thấy một tình cảnh làm người ta đau đớn, một thiếu nữ khuôn mặt xinh đẹp, lúc này đang bị bốn đại hán cường tráng đè trên mặt đất, y phục trước ngực đã bị xé nát, lộ ra da thịt trắng trẻo, chiếc quần màu xanh đã bị vén lên, phía trước có một thiếu niên đang cười dâm tà, đã tụt quần ra, đang muốn làm chuyện bĩ ối.

Xung quanh có nhiều vũ giả, trong đó có vài người Phong Vân Vô Kỵ đã quen mặt, một người là Đào vực tuần la sứ khi y trong động đã thấy, người còn lại không ngờ chính là Đại Tự Tại tán nhân. Đối mặt với tình cảnh không bằng cảm thú này, Đại tự Tại tán nhân quay mặt qua một bên, không hề quan tâm.

Mất thấy thiếu niên kia muốn tương vật đang ngưỡng cao đâm vào trong người thiếu nữ dưới mặt đất, Phong Vân Vô Kỵ quát lạnh một tiếng: "Dừng tay!"

Mọi người nhìn theo hướng âm thanh phát ra, thiếu niên kia nhìn qua, cười lạnh: "Tốt, tốt, loài người các ngươi hay thích làm chuyện anh hùng cứu mỹ nhân, ta muốn xem xem, ngươi bằng cái gì mà anh hùng cứu mỹ tửu trong tay ta."

"Mau lùi lại, chuyện này, không được nhúng tay vào!" Đại Tự Tại tán nhân vội vàng nói, lúc này Phong Vân Vô Kỵ đã dịch dung, y đương nhiên không nhận ra.

"Nhìn ngươi tự nhận là người trong chính đạo, không ngờ lại khoan tay đứng nhìn!" Phong Vân Vô Kỵ lạnh lẽo trừng mắt nhìn Đại Tự Tại tán nhân, bước lại gần.

"Ồi...Chuyện này, ngươi không hiểu...Mau đi đi!" Đại Tự Tại tán nhân mặt ngưng ngùng, nhưng vẫn kiên trì để Phong Vân Vô Kỵ rời đi.

"Ài?Chuyện Đào vực làm, còn không nhanh lùi lại!" Đào vực tuần la sứ sắc mặt biến đổi, khẽ ra hiệu, môn hạ Đào vực bốn xung quanh đã rút đao khỏi vỏ, vây Phong Vân Vô Kỵ lại.

"Thì ra là một kẻ không biết tự lượng sức, quấy nhiễu nhả hứng của ta, Đào Quyết, ngươi nên biết làm thế nào rồi đấy! Chắc không cần bản vương dạy ngươi nữa!" Thiếu niên kia hừ lạnh một tiếng, sắp nâng chân thiếu nữ lên.

"Bại loại vô si!" Phong Vân Vô Kỵ không nói thêm, tay phải vung ra, Kiếm Đâm trong lòng bàn tay đã hoá thành một thanh trường đao, lặc vào trong tay Phong Vân Vô Kỵ.

"Tà Đạo!" Một đạo vô hạn đao khí đã rời tay bắn ra, chém thẳng tới thiếu niên kia. Mười hai vũ giả của Đào vực đang cùng đứng trước thân Phong Vân Vô Kỵ, mười hai đạo đao khí cùng lúc xuất thủ.

Ầm! Một đạo của Phong Vân Vô Kỵ không những chém tan đao khí của mười hai vũ giả Đào vực, đẩy mười hai người bọn họ bắn ra, còn thuận thể chém tới thiếu niên kia.

"Không thể!" Đại Tự Tại tán nhân kêu lên kinh hoàng một tiếng, nhảy ra chắn trước đường đi của đao khí, Đại Tự Tại Bất Động Căn Bản Ấn đã xuất thủ.Đao khí bằng bạc của Tà Đạo va chạm với khí kinh quanh người Đại Tự Tại tán nhân, gây ra một luồng chấn kinh, gần như phá vỡ Đại Tự Tại Bất Động Căn Bản Ấn.

"Thì chủ, mau đi đi, đừng nói ngươi, cả ta cũng không thể động vào, chuyện này liên hệ quá lớn, ngươi nếu ra tay, tất trở thành tội nhân thiên cổ !" Trên môi Đại Tự Tại tán nhân đã ứa ra một vết máu nhỏ, người hơi rung nói.

"Đạo Quyết!" Thiếu niên kia trên mặt hiện ra vẻ bất duyệt, quát lên với Đào vực tuần la sứ.

Đạo Quyết thân hình đột nhiên loáng lên, lần xuất hiện kế thi đã cùng với vô thượng đao khí đánh mạnh vào ngực Phong Vân Vô Kỵ. Phong Vân Vô Kỵ không ngờ, Đào vực tuần la sứ lại ra sát thủ, kêu thảm một tiếng, cả người bị chém bay.

Một vết thương kéo dài từ tay trái Phong Vân Vô Kỵ đến sườn phải, Phong Vân Vô Kỵ quỳ gối dưới mặt đất, máu tươi từ trên ngực chảy ra, tóc dài xõa xuống, che kín khuôn mặt.

"Đại Tự Tại tán nhân, ngươi luôn muốn ta bỏ đi, chắc nguyên vì kẻ này là thiếu chủ của Đào vực, hừ! Đừng nói thiếu chủ Đào vực, ngay cả vực chủ Đào vực làm chuyện khốn kiếp này, ta cũng quyết rút đao can dự.

"Ồi, ta kêu ngươi đi, ngươi quyết không đi, khi ngươi đến chắc nhìn thấy các thi thể trên đường, họ đều giống ngươi, không biết suy nghĩ cẩn thận, hành sự lỗ mãng, nên mới có kết cục như vậy." Đại Tự Tại tán nhân thờ dài nói.

"Hừ, các người ai cũng cố kỵ, vậy để bản vương nói cho ngươi." Thiếu niên kia đột ngột đứng dậy, lạnh lẽo nhìn Phong Vân Vô Kỵ: "Bản vương là nhị hoàng tử của Ma giới, chỉ vì một thiếu nữ nhỏ nhen, các ngươi dám động đến ta, ha ha, hần...hần,đều biết bản vương, đừng nói những tên này, nơi này cách Đào vực của các người không đến ba ngàn dặm, mấy kẻ mạnh của loài người ở Đào vực, sợ rằng đều biết bản vương đang làm gì.Bọn chúng còn không dám đến quấy rầy, ngươi chỉ là một tên nhân loại nhỏ bé, không ngờ dám quấy nhiễu chuyện tốt của ta. Tứ đại hộ vệ, giết hần, bản vương muốn móc tim hần ra thưởng thức một lần.

Sắc mặt Phong Vân Vô Kỵ kịch biến,không dám tin trừng trừng nhìn đám người Đại Tự Tại tán nhân, một cỗ nộ khí từ trong người trỗi lên, như muốn phá tung lồng ngực: "Các ngươi dung túng một tên yêu ma lăng nhục một người cùng tộc?!!"

Người ở xung quanh đều ngoảnh đầu qua.Lúc này âm thanh khe khẽ của thiếu nữ truyền tới: "Ngươi mau chạy đi, mạng ta đã xong rồi!"

"Đại Tự Tại tán nhân, Đạo Quyết, bản vương ra lệnh các người giết ngay nam nhân này cho bản vương, bằng không khi bản vương quay về Ma giới, tất nói với phụ vương, huy động trăm vạn đại quân, giết sạch loài người các ngươi." Trên khuôn mặt tuần tú của thiếu niên hiện ra vẻ ác độc.

Bốn đạo ma khí bốc thẳng lên trời, bốn nam tử sắc mặt biến đen hiện ra trong luồng ma khí, thân thể cao dần lên, trên bắp tay trần, một lớp vảy màu vàng kim hiện ra trên da.

Bốn kẻ này đã cao đến hơn 3 thước, hoàn toàn không giống loài người, đôi mắt mất hoàn toàn biến thành màu tím, gầm lên một tiếng, lao đến Phong Vân Vô Kị.

Phong Vân Vô Kị từ từ đứng lên, ánh mắt đầy kiên nghị, tay trái nhanh chóng trên ngực điểm huyết cảm máu, tay phải vung lên, Kiếm Đâm đã trong tay.

Bốn hộ vệ ma tộc gào lên điên dại, lao đến Phong Vân Vô Kị, không xa, mười hai vũ giả Đạo vực đã rút đao khỏi vỏ.

Vương tử Ma tộc cười ác độc, nắm lấy cổ thiếu nữ, tay dùng sức xé nát toàn bộ y phục của thiếu nữ, thân hình mon môn lộ ra trong không khí, cái vật cứng đơ đã dúi thẳng hạ thể thiếu nữ. Vào lúc tên vương tử Ma tộc định làm chuyện bỉ ổi, bên tai đột nhiên nghe thấy một tiếng quát lớn.

"Thả nàng ấy ra!...." Phong Vân Vô Kị giận dữ hét lên một tiếng, đôi mắt đỏ bừng, nhưng bốn kẻ Ma tộc cùng vũ giả Đạo vực đã lao đến nơi.

Thiếu nữ đột nhiên ngẩng đầu, ngiên răng, khuôn mặt kiên cường nói: "Yêu ma, ta cho dù có chết, cũng quyết không cho ngươi thỏa mãn mục đích." Nói xong, miệng dùng lực cắn chặt, sau đó một dòng máu tươi chảy ra từ bên mép, đầu lệch ra, tay chân mềm nhũn buông lỏng.

Một tên Ma tộc đi qua, tham xét trên mũi nàng ta, rút tay nói với nhị hoàng tử: "Điện hạ, y đã cắn lưỡi tự vẫn rồi."

Bốp! Nhị hoàng tử một chưởng tát vào mặt thiếu nữ, lạnh lùng nói: "Không ngờ làm hỏng hứng bản vương." Đột nhiên quay đầu nhìn tên kiếm khách trẻ tuổi xuất hiện giữa đường, trong ánh mắt đầy hung bạo.

Àm!

Phong Vân Vô Kị bị mười hai đạo đao khí bá đạo cùng bốn đạo quyền kinh đánh trúng cơ thể bắn bay ra, một dòng máu tươi chảy ra từ trong miệng, ruột gan như bị phá nát. Lò mờ, Phong Vân Vô Kị nhìn thấy một giọt nước mắt chảy ra từ mắt thiếu nữ, sắc mặt đầy tuyệt vọng, thống khổ, buồn bã, bất cam cùng căm thù, đôi mắt nguyên linh động, từ từ biến thành một màu đen, không chuyển động...

A! Ta căm thù! Ta căm thù! Tại sao! Tại sao! Sức mạnh! Ta cần sức mạnh!

Bạn đang đọc truyện *Phi Thăng Chi Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 33: Đạo vực dương kiếm

"Đội một chút!" Vào lúc mười hai đạo khách chuẩn bị động thủ thì, nhị hoàng tử Ma giới vút thi thể thiếu nữ xuống đất, cất lời ngăn cản. Hiểu ý y, bốn yêu ma mang Phong Vân Vô Kị nội tạng vỡ nát, chỉ còn chút hơi tàn qua.

Một cước đạp vào mặt Phong Vân Vô Kị, day day, nhị hoàng tử lạnh giọng nói: "Loài người ti tiện, trước nay tên nào cũng như ngươi, không biết tự lượng sức!"

Choẹt! Nhị hoàng tử nhỏ một bãi nước bọt vào mặt Phong Vân Vô Kị, một cước đạp mạnh xuống, một loạt tiếng răng rắc truyền lại, chân phải của nhị hoàng tử đã xuyên thủng ngực Phong Vân Vô Kị, chân phải xuyên ra sau lưng, đạp xuống đất.

Phong Vân Vô Kị không cử động, chỉ nhờ vào cố ý chí mạnh mẽ chống cự.

"Hắn chết chưa?"

"Không nghĩ ngờ gì đã chết rồi!"

"Hừ, chết như thế này, thật quá tiện nghi cho y, loài người trước giờ đều hèn kém như vậy, không có thực lực, cái gì cũng không xong!" Đạp thêm một cước vào mặt Phong Vân Vô Kị, nhị hoàng tử dẫn bốn ma tộc hộ vệ rời đi.

Đại Tự Tại tán nhân nhìn qua Phong Vân Vô Kị với lồng ngực vỡ toang, thở dài một hơi, phá không bay đi.

Không biết trôi qua bao lâu, trong sơn cốc đó không còn người nào khác, dưới bầu trời, chỉ còn thi thể thiếu nữ cùng Phong Vân Vô Kỵ.

Đoàng!

Một tia sét lớn kéo dài trên không, sau đó, mây ở bốn phía hùng dũng kéo lại, mây đen không ngừng tụ tập trên không, từng tia chớp bé lên trên các đám mây.

Mây đen theo đó chuyển động quay tròn, sau đó dẫn theo vạn tia sét hạ xuống, nhập vào lồng ngực của Phong Vân Vô Kỵ.

Khói đen mờ mờ từ lòng đất bốc lên, bao trùm cả khu vực trăm trượng vuông. Một luồng hấp lực vô cùng mạnh mẽ nâng thân thể Phong Vân Vô Kỵ lên, từng đạo sương khói màu đen như cá voi hút nước nhập vào cơ thể Phong Vân Vô Kỵ.

Phong Vân Vô Kỵ mở to mắt ra, một luồng ánh sáng vàng kim từ mắt phát ra, nhẹ nhàng vung tay, mây đen đang hùng dũng kéo xuống bị cắt đoạn, mặt đất, nùng nùng khói đen từ dưới chân mạnh mẽ nhập vào cơ thể y.

Khí tức thậm chí còn mạnh hơn trước kia từ cơ thể Phong Vân Vô Kỵ phát ra, sắc mặt Phong Vân Vô Kỵ không biểu tình, từng bước đi qua, cúi xuống, ôm thiếu nữ kia lên.

Mắt thiếu nữ khẽ động đậy, khuôn mặt trắng bệch đã xạm đen cổ gồng lộ ra một nụ cười, nàng ấy còn chưa chết hẳn, người luyện võ, nhờ vào cố ý niệm duy trì, có thể tạm thời kéo dài sinh mạng.

Thiếu nữ ấy bình tĩnh nhìn Phong Vân Vô Kỵ, bàn tay đã nhiễm đầy máu tươi trên mặt đất cô cử động, vạch vạch, sau giây lát, cuối cùng đã bắt động, trên mặt vẫn giữ nguyên nụ cười đau buồn.

Phong Vân Vô Kỵ cúi đầu nhìn, trên mặt đất viết những chữ nghiêng ngả bằng máu: "Cảm ơn người, cảm ơn người!!"

A! Phong Vân Vô Kỵ vẫn ôm thi thể thiếu nữ, ngưỡng đầu lên trời phát ra tiếng gào đau đớn, một nỗi đau không thể nói hết trong lòng y.

"Xin lỗi! Xin lỗi!" Phong Vân Vô Kỵ cúi đầu, cả người đờ đẫn, liên tục nói xin lỗi, Phong Vân Vô Kỵ ôm chặt thi thể thiếu nữ, bước trên mây, từng bước đi tới, hướng Đào vực đi tới.

"Xin lỗi!" Nói xong, một giọt lệ từ trên mặt rơi xuống. Phong Vân Vô Kỵ một bước mười trượng, đi hướng Đào vực.

Àm!

Một tia sét lớn đi qua trên khoảng không của Đào vực, phía xa một đám mây đen hùng dũng kéo đến Đào vực, dưới đám mây đen một thanh niên sắc mặt trắng bệch, đôi mắt cương trực ôm một thiếu nữ mặt đã xạm đen từ xa đi tới.

Àm!

Lại một tiếng sấm vang lên, mưa lớn rơi như trút nước, người thanh niên dưới mưa vẫn ôm chặt thiếu nữ đã chết từng bước đi tới.

"Ai? Đây là Đào vực, mau quay lại!" Hai đệ tử Đào vực thấy Phong Vân Vô Kỵ lại gần, bay lên phía trước, quát hỏi.

Roẹt!

Một âm thanh vang lên, hai vết máu xuất hiện trên trán hai đệ tử Đào vực, theo sau âm thanh đó, rầm một tiếng, hai người vô thanh vô tức phân làm bốn nửa, ngã xuống mặt đất, máu tươi phun ra.

Phong Vân Vô Kỵ ôm thiếu nữ, bước qua thi thể hai đệ tử Đào vực, hướng tới phía trong Đào vực đi tới.

Bản đến bình khí trong Thái cổ, là đạo vi tôn. Đào vực là minh chứng, từng có người nghĩ qua, kiếm mạnh đến cực trí thì như thế nào, nhưng một thanh hung kiếm hung đến cực trí thì sẽ như thế nào? Hôm nay, Đào vực cuối cùng được kiến thức kiếm ý hung hãn nhất trên Thái cổ.

Vô hạn kiếm ý như sóng lớn đánh tới không gian của cả Đào vực, đệ tử Đào vực có mặt đều cảm thấy một kiếm ý mạnh mẽ, vô cùng tàn bạo đang tung hoành trên không trung của Đào vực, nơi kiếm ý đi đến, không ít bội đao trong tay các đệ tử, rắc một tiếng hoá thành phấn mạt.

Dưới sức ép cực mạnh của đã kích cùng tử vong, Cửu Chuyển Sinh Tử Huyền Công của Phong Vân Vô Kỵ cuối cùng bước đến cảnh giới đệ ngũ chuyển, như cả Thái cổ tu luyện Cửu Chuyển Sinh Tử Huyền Công tới cao chỉ đến đệ lục chuyển. Không chỉ như vậy, mắt thấy một thiếu nữ trước mặt mình chịu nhục, bản thân vô lực, Phong Vân Vô Kỵ chịu đã kích lớn, tinh thần lực dưới sự đã kích mạnh hơn trăm lần, Ý Niệm Kiếm Thể đại pháp đột phá đệ nhị trùng thiên, đạt đến đệ tam trùng thiên tầng thứ ba Thiên kiếm chi cảnh, bước thêm một bước, đã là Kiếm hoàng chi cảnh. Cả Thái cổ chưa từng có Kiếm hoàng chi cảnh, Kiếm hoàng uy lực như thế nào, không ai hay biết, nhưng chỉ là Thiên kiếm chi cảnh, đã vô cùng khủng bố.

Đào vực nguyên im lặng, chớp mắt bóng người thiếu động, vô số đạo vực đệ tử thân mặc áo trắng từ bốn phương tám hướng bay tới, chỉ trong chớp lát, đã có không dưới vài vạn đệ tử Đào vực tụ tập trước thân Phong Vân Vô Kỵ.

"Ha ha ha..." Phong Vân Vô Kỵ ngưỡng đầu lên trời cười điên cuồng, trong tiếng cười mang theo tiếng khóc, tiếng cười vừa dứt, một cặp mắt tràn đầy tia máu xuất hiện trong mắt đệ tử Đào vực, sát ý không che giấu làm người người cột kinh, sát na nhìn thấy đôi mắt ấy, những người có mặt bất giác hít vào

một hơi.

"Các ngươi đáng chết!" Phong Vân Vô Kỵ nghiêng răng nói ra một câu, thân thể hơi nghiêng, 'Tà Đạo' không gì không phá nổi đã xuất thủ, dưới sự duy trì mạnh mẽ của đệ ngũ chuyển Cửu Chuyển Sinh Tử Huyền Công, Tà Đạo xuất thủ, một vùng ánh sáng rực rỡ làm sáng rực cả bầu trời, sức mạnh như muốn huỷ diệt trời đất chém xuống vài vạn đệ tử Đạo vực.

Mọi người hét to một tiếng, vài vạn người cùng lúc rút đao xuất thủ, cùng tu đao đạo, không ai ngờ đến đao đạo có thể bá đạo đến thế, đệ tử Đạo vực nguyên tự xưng đao khí hùng mạnh so sánh cùng đao đạo khí nổi lên trời đất này, thật chỉ là sông lớn nhìn thấy biển rộng, vài vạn đao đạo khí xuất thủ, ngăn chặn một đao ấy, dư kinh vẫn chấn bay vô số người.

Thân người Phong Vân Vô Kỵ đột nhiên hoá thành hư ảnh, trùng nhập vào trong đám đệ tử Đạo vực, tay trái ôm lấy thi thể thiếu nữ, tay phải Kiếm Đâm đã xuất thủ, trường kiếm vùng lên, máu tươi bay tung toé, không ai có thể đỡ nổi một chiêu, những thanh đao chạm vào kiếm, toàn bộ hoá thành cát bụi trong giây lát, đao khí vô hình cắt đứt yết hầu đệ tử Đạo vực cầm đao.

Một đạo ánh sáng ngoằn ngoèo tung hoành trong vài vạn đệ tử Đạo vực, tiếng kêu thảm vang lên không ngớt, khi đạo ánh sáng dừng lại, vào lúc hiện ra thân hình, vài nghìn đệ tử Đạo vực sau lưng Phong Vân Vô Kỵ ôm chặt yết hầu, trong miệng phát ra âm thanh 'Óng ọc', một dòng máu tươi chảy ra qua kẽ tay, vài ngàn người này mắt mở trừng trừng, thân thể lần lượt ngã xuống.

Một cỗ khí tức vô cùng bá đạo từ trong sâu thẳm Đạo vực hùng dũng phát ra, một âm thanh uy nghiêm vang lên trên không trung Đạo vực: "Ai, dám đến Đạo vực của ta ra tay?!"

Bạn đang đọc truyện *Phi Thăng Chi Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Danh động thiên hạ

Leng keng!....

Vài vạn thanh đao rung rung phát ra tiếng ngấm, trong tiếng đao ngấm, một nam tử thân mặc hoàng bào từ sâu trong Đạo vực từ từ đi ra, áo choàng dài kéo lê trên đất, bước tựa chậm mà nhanh đi tới, nam tử này ánh mắt như chớp giật, chói lát, ngay cả bầu trời như lúc sáng lúc tối.

Nam tử thân mặc hoàng bào dáng người khôi ngô uy vũ, mày dày, mặt vuông, có ba sợi râu đen dài, da thịt trắng phau, nơi y đi qua, các vết đao ngân hiện ra trên mặt đất, từng vết theo bước chân y kéo dài ra xung quanh, trong vòng ba trượng, các đao khách bạch y đều vội tránh ra.

"Đạo hoàng!" Vài vạn đệ tử Đạo vực lớn tiếng quỳ xuống, trường đao trong tay cắm trên mặt đất, tay phải để lên ngực. Thần thái vô cùng cung kính.

"Ngươi là ai? Sao lại giết đệ tử Đạo vực của ta?" Tiếng của Đạo hoàng trầm ổn mà vang lớn, như từ miệng người khổng lồ phát ra.

"Giao ra Đạo Quyết, Ma giới nhị hoàng tử!" Âm thanh cứng đờ của Phong Vân Vô Kỵ như một thanh kiếm phá xuyên không gian.

"Đạo Quyết!" Tiếng của Đạo hoàng không lớn, nhưng mỗi người đều nghe rõ, Đạo vực tuần la sứ mà Phong Vân Vô Kỵ từng thấy qua hoá thành một tia chớp ngoằn ngoèo, hạ xuống sau lưng Đạo hoàng, chấp tay nói: "Đạo hoàng!"

Ánh mắt lướt qua thiếu nữ cùng Phong Vân Vô Kỵ, trong mắt hiện lên vẻ kinh ngạc và khó tin, lại như là vẻ xấu hổ.

"Đạo hoàng, giết thanh niên này cho ta!" Tiếng của nhị hoàng tử từ sâu trong Đạo vực truyền lại.

Đạo hoàng nghe thấy tiếng, sắc mặt biến đổi, nhìn qua Phong Vân Vô Kỵ, khuyên giải: "Thiếu niên, quay lại đi, chuyện này quan hệ trọng đại, đừng nói ngươi, ngay cả ta, thêm thiếu nữ trong tay ngươi nguyên tử Tuyết vực thánh điện, chuyện này cũng không thể làm gì được!"

Đạo hoàng ngưỡng đầu nhìn trời: "Đây là nỗi đau của cả loài người, ta xem ngươi thiên tư không tồi, không muốn huỷ ngươi, ngươi mau sớm đi đi."

Một giọt máu chảy ra từ trong mắt Phong Vân Vô Kỵ, vẻ mặt tê dại có một chút biểu tình: "Ngươi là Đạo vực vực chủ? Ngươi thật sự là Đạo vực vực chủ? Ngươi bằng cái gì mà làm Đạo vực vực chủ? Ngươi có xứng đáng không?"

Về mặt Đạo hoàng thoáng hiện lên chút nộ ý, quát: "Đi đi!"

Phong Vân Vô Kỵ như bị sét đánh, trượt dài về phía sau vài bước, toàn bộ y phục trên ngực bị nát vụn, vết chém ngay ngắn như dùng đao vẽ lên.

"Chuyện này nếu xử lý không tốt, hoà bình trong hơn ba chục vạn năm của tộc chúng ta bị huỷ. Người sẽ là tội nhân thiên cổ, người gánh vác nỗi không?"
Đạo hoàng rõ rệt rất giận , cũng rất bức bối.

"Ha ha ha!..." Phong Vân Vô Kỵ ngẩng lên trời cười điên cuồng, hai dòng huyết lệ càng gây xúc mục kinh tâm, "Ba chục vạn năm, kéo dài hơi tàn kiếp chó ba chục vạn năm, ba chục vạn năm, đã làm những người sống đủ lâu như các người bị thoái hoá rồi, ba chục vạn năm trước, bao nhiêu người bỏ qua sống chết, cùng yêu ma, thiên sứ chiến đấu, bao nhiêu người hy sinh, nhưng không lời oán trách, hôm nay, một nhị hoàng tử của yêu ma, trước mặt con người, ô nhục người cùng tộc, một thiếu nữ không có sức phản kháng, nhưng người cùng tộc nâng ta lại nói, các người không được báo thù, chuyện này quan hệ quá lớn! Phải chăng, nữ nhân của tộc chúng ta là đề dị tộc đến ô nhục sao! Nam nhân của tộc chúng ta đều không cảm thấy sỉ nhục sao?!"

Ánh mắt Phong Vân Vô Kỵ từ Đạo Quyết, Đạo hoàng, cùng đa số nam nhân trong Đạo vực lướt qua, không ai dám đối mặt với ánh mắt y.

"Các người ...còn xứng là nam nhân sao?"

Im lặng, như quả mồi bắt đầu các đệ tử Đạo vực còn có thể cầm đao chỉ hướng thiếu niên vừa nói chuyện, vào lúc sau khi liễu giải chân tướng, không còn kẻ nào rút đao ra khỏi vỏ nữa. Từng đạo khách áo trắng xấu hổ cúi gằm đầu.

Phong Vân Vô Kỵ nghiêng chặt răng, những tiếng vỡ vụn liên tiếp truyền ra từ trong miệng. Cheng! Một tiếng kiếm ngâm vang vọng trên không, dưới bầu trời u ám, một cột kiếm quang đồ rực kéo dọc theo ánh chớp, mục tiêu giật mình lại là nhị hoàng tử.

Rốp! Sắc mặt nhị hoàng tử hung tợn, hai vai rung động, sau vài tiếng rốp, một đôi cánh lớn lộ ra từ trong cơ thể, nhưng trước lúc đó, Đạo Quyết đã chắn ngang người trước thân nhị hoàng tử, kêu lên: "Không thể! Không được giết!"

Đạo hoàng tựa chậm mà cực nhanh quay người, áo choàng hơi động, một cơn gió nhẹ thổi qua, kiếm khí trên thân Đệ Ngũ Kiếm Đàm đã bị đập nát, Kiếm Đàm cũng bị đánh bay.

Phong Vân Vô Kỵ hừ lạnh một tiếng, thân hoá thành ảo ảnh, đã vượt qua Đạo hoàng, chém tới Đạo Quyết.

Sắc mặt Đạo hoàng biến đổi, tròn mắt co lại, một vùng đao khí vô hình phát ra từ trong mắt, đánh trên thân Phong Vân Vô Kỵ.

Rắc! Tay trái Phong Vân Vô Kỵ hạ xuống mềm oặt, mềm há ra, một ngụm máu phun ra từ trong họng, một đòn này Phong Vân Vô Kỵ đã trọng thương, nhưng thiếu nữ ôm trong tay trái, vẫn dựa sát vào ngực trái Phong Vân Vô Kỵ, không rơi xuống.

Phong Vân Vô Kỵ lấy cứng chọi cứng đỡ một kích của Đạo hoàng, ngón trỏ tay phải dùng như kiếm, vung tay đâm ra, Đạo Quyết đối diện với một cổ vô hình kiếm khí do Phong Vân Vô Kỵ đâm ra, hét to một tiếng, trường đao nâng cao quá đầu, một đạo vô hạn đao khí chém xuống từ trên đỉnh đầu.

"Thiên kiếm!" Phong Vân Vô Kỵ quát to một tiếng, thân hình phiêu dật trôi về phía sau, tay phải nâng cao quá đỉnh đầu. Vào giây phút ngắn ngủi ấy, đạo khách có mặt đều cảm thấy trường đao trong tay run rẩy dự báo điềm bất an.

Trong tay Phong Vân Vô Kỵ không có vật gì, nhưng mọi người đều cảm thấy rõ trong tay y, là một thanh kiếm đáng sợ, sức mạnh trong kiếm đủ huỷ diệt trời đất. Bốn phía quanh Phong Vân Vô Kỵ, dâng lên một cơn sóng lớn vô hình, từng cơn sóng kiếm khí không ngừng vurun ra bốn phía!

Đoành!

Một cột sét dài sáng chói đánh xuống từ trên không, vào sát na ấy, mọi người như thấy trên không trung, một lưỡi kiếm của một thanh vô thượng bảo kiếm.

A! Nhị hoàng tử vào lúc này, đột nhiên từ sau lưng Đạo Quyết nhảy lên, một quyền mang ma khí hùng dũng từ trên không đánh xuống, chỉ thấy trên không một cột khí rộng hơn chục trượng, mang theo mây đen dừng động, đánh chéo xuống, mục tiêu thẳng hướng Phong Vân Vô Kỵ.

Đạo hoàng sắc mặt biến đổi, thàn nói: "Người thế này không phải là tìm cái chết sao?" Người Ma giới chỉ biết ma công, không biết đao kiếm, căn bản không hiểu đao kiếm tu vi đạt đến thiên kiếm, thiên đao trở lên, là cảnh giới khủng bố như thế nào.

Đến lúc này, Đạo hoàng đã bắt đắc dĩ phải xuất thủ, áo choàng khẽ tung bay, Đạo hoàng đột ngột biến mất khỏi chỗ cũ, xuất hiện lại trước Phong Vân Vô Kỵ, tay phải một chiêu, vài vạn thanh trường đao cùng rung rung cắt tiếng ngâm, thoát ra từ tay mọi người, như trăm sông lớn đổ ra biển rộng, leng keng hưởng ứng, chui vào trong vật áo phải Đạo hoàng.

Đạo hoàng vật áo khẽ vung, hình ảnh một thanh đao do gần vạn thanh trường đao hoá thành đã hướng tới thanh kiếm vô hình đang hạ xuống trong không trung đánh tới.

Keng!

Tiếng động lớn do kim thiết va chạm vang vọng khắp trời, tuy trong không trung không có một vật gì, nhưng như có một thanh trường kiếm bằng sắt thép, một loạt âm thanh gãy vụn truyền lại, Phong Vân Vô Kỵ ngưỡng đầu phun ra một ngụm máu tươi, lồng ngực như bị đập một quả chùy nặng, rơi xuống, đầu chúc xuống dưới, nhưng trên mặt vẫn hiện lên một nụ cười nhẹ.

Đạo hoàng đánh ra một đòn này, như rất nhẹ nhàng, không thấy hơi thở nặng nhọc chút nào, chỉ có phát ra một tiếng thờ dài khó nghe thấy, vật áo phải khẽ phẩy, thanh đao do vài vạn thanh trường đao hợp thành đã tách ra, trở về tay người chủ.

Sau lưng đột nhiên truyền lại hai tiếng kêu thảm, sắc mặt Đào hoàng kịch biến, quay lại nhìn, thấy Đệ Ngũ Kiếm Đám vừa bị đánh bay đã chém đứt vai trái nhị hoàng tử, sau đó đâm thủng lưng Đào Quyết, xuyên qua trước ngực, lại vòng lại, như muốn triệt để chém chết nhị hoàng tử.

Sắc mặt Đào hoàng biến đổi không ngừng, nhìn chăm chăm vào thanh kiếm ấy.

"Đệ Ngũ Kiếm Đám! Sao có thể...."

Tay phải vỗ ra, một cổ đao khí vô hình đã giam chặt được Đệ Ngũ Kiếm Đám, Đệ Ngũ Kiếm Đám không ngừng rung động, cố gắng vùng vẫy, vô hạn oán niệm từ trong kiếm phát ra, như cùng Đào hoàng có mối thù rất lớn.

Àm!

Vài tiếng nổ truyền lại, Phong Vân Vô Kị bị ma khí do nhị hoàng tử xuất thủ cùng đao khí do Đào Quyết đánh trúng, cả thân người bị đánh lún sâu vào đất, lồng ngực vỡ ra, lộ ra nội tạng bên trong.

Đào hoàng quay đầu nhìn qua, trên mặt thoáng qua một chút xấu hổ: "Bỏ đi thôi, bốn hoàng không đáng là chủ Đào vực, hôm nay không ngờ ba người liên thủ đối phó một tên tiểu bối..."

Ngón giữa hơi động, Đệ Ngũ Kiếm Đám đã bị vứt xuống hố nơi Phong Vân Vô Kị rơi xuống.

"Bốn toạ đã thay đổi chủ ý, toàn lực giữ mạng hấn cho ta, ta muốn mang hấn về Ma giới, hành hạ y cho tốt, không ngờ dám làm bốn hoàng tử bị thương, thành đại sỉ nhục, ngay cả phụ vương ta cũng chưa từng động đến một sợi lông của ta, ngày hôm nay không ngờ bị một con người hèn kém làm bị thương....A!"

Nhị hoàng tử trong không trung giật dử thét nói, sắc mặt càng lúc càng hung tợn.

Phong Vân Vô Kị nhìn Đào Quyết đang rơi xuống đất mắt mở to, như không cam tâm, lại nhìn nhị hoàng tử trong không trung thét giật dử, ý thức càng lúc càng mơ hồ, trong đầu cuối cùng chỉ còn một suy nghĩ là: "Đáng tiếc, không thể giết được hấn!"...

Chính là cuộc chiến Đào vực, để một vũ giả phi thăng không lâu, Phong Vân Vô Kị danh động thiên hạ, mọi người đều để ý đến, Đào vực, Ma vực, Vu tộc, Tuyệt vực, ánh mắt đám người này đều đổ lên thân người thanh niên chí tình chí nghĩa, không gian bình tĩnh của loài người vài chục vạn năm, cũng vào lúc này, bắt đầu có biến đổi to lớn.

Bạn đang đọc truyện *Phi Thăng Chi Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Linh hồn đích kinh quý

Mặc Lê là một vũ giả rất mạnh, ngày trước trên không gian Thái cổ tuy không tính là cao nhất, nhưng cũng là một thân võ công cao cường trong số vũ giả bình thường. Nhưng vào lúc này, y một thân áo nâu bần thiêu, râu lởm chòm, một đôi mắt đỏ dẫn vô thần. Tại nơi thủy lao dưới lòng đất thấp dưới mực nước biển này, y đã ở vài trăm vạn năm rồi, ngày nào còn là một vũ giả chỉ cần nhấc tay có thể hủy diệt một ngọn núi, giờ này chỉ là một lão già bình thường.

Kít! Một loạt tiếng vang của cửa sắt truyền lại, vài tên ác ma trên đầu có sừng, toàn thân đỏ máu, đáng hung ác, đầy vảy trên người khiêng một thiếu niên từ ngoài cửa ngục vào. Con người đã vài vạn năm không chuyển động của Mặc Lê đột nhiên khẽ chuyển, một niềm trùng động muốn trốn ra không thể ức chế tràn lên trong tim.

"Là vào lúc này, nhanh!" Trong tim Mặc Lê gào thét điên cuồng, nhưng lúc lâu, cuối cùng thờ dài một hơi, hai tay vô lực buông lỏng.

"Ngay cả chạy khỏi cánh cửa này thì sao?" Mặc Lê nghĩ, "Chạy ra ngoài, bên ngoài còn có vài cánh cửa nữa, cửa có chứa thần lực kỳ quái của Ma giới, còn chưa nói đến ác ma lưng mọc nhiều cánh. Chạy, thế nào thì cũng chẳng thoát được."

Mặc Lê thờ dài một hơi, nhìn qua hai tay đầy vết sẹo, trong lòng đầy đau khổ, ngày nào bàn tay có thể phá núi lấp biển, giờ thì trói gà không chặt.

"Con người, đây là bạn mới của mày, hôm nay trở về sau, nó sẽ ở cùng mày." Một tên ác ma lòng mắt màu tím trùng lên, hung ác nói, nói xong nhổ một bãi nước bọt vào thân thể thiếu niên trên đất, lại đá một cước, lúc này mới vừa chửi vừa đi ra khỏi thủy lao.

Tiếng chửi của hai tên ác ma từ xa truyền lại: "Loài người cái loại hèn kém nên sớm diệt tuyệt mới phải, chỉ là một tên tiểu tử, dám động vào nhị hoàng tử, còn chém đứt tay ngài ấy, nếu không phải ác ma chúng ta trời sinh có khả năng khôi phục mạnh..."

Mặc Lê đứng dậy khó khăn, sợi xích sắt lớn trên cổ tay leng keng va chạm, đến bên người thiếu niên kia, Mặc Lê cẩn thận xem xét một hồi: dung mạo phi thường tuấn tú, tóc dài buông xoã che trên mặt, môi có chút trắng bệch, hô hấp có hơi yếu. Nhìn qua ngực thiếu niên ấy, Mặc Lê lập tức đoán được đôi phương từng thụ thương thể vô cùng nghiêm trọng, cả lồng ngực rất có thể từng bị xuyên thủng, có khả năng còn nghiêm trọng hơn. Chân khí trong cơ thể lưu chuyển rất chậm, lượng chân khí cũng không nhiều.

"A! Giết! Giết! ..... Các ngươi đều đáng chết!" Thiếu niên ấy đột nhiên bắt đầu nói mớ, đôi mắt trên mặt nhắm chặt, nhân vì quá kích động nên trông hung ác.

"Ngươi mau tỉnh lại." Mặc Lê xuất ra một ngón tay, run run đối với lồng ngực Phong Vân Vô Kỵ, liên tiếp bắn ra nhiều lần, mới từ đầu ngón tay bắn ra một sợi chân khí màu trắng, nhập vào trong cơ thể Phong Vân Vô Kỵ. Một luồng khói trắng mờ mờ nhanh chóng chui ra từ cơ thể Phong Vân Vô Kỵ, bao khóa trong phạm vi 3 xích quanh Phong Vân Vô Kỵ, sau chốc lát toàn bộ nhập vào cơ thể Phong Vân Vô Kỵ, đến lúc này mặt Phong Vân Vô Kỵ mới hiện lên một chút huyết sắc.

Khi ý thức quay trở về cơ thể, Phong Vân Vô Kỵ chậm chậm mở mắt ra, đập vào mắt đầu tiên là một lão già ăn mày, trên khuôn mặt già lão đầy dấu vết của năm tháng lộ ra một nụ cười nhẹ: "Ngươi đã tỉnh rồi."

Phong Vân Vô Kỵ gật gật đầu, một tay chống xuống dưới thân, dựng nửa người lên, sau đó xếp chéo hai chân, hai tay áp vào nhau, theo đó nhắm mắt lại, Cửu Chuyển Sinh Từ chân khí trong cơ thể nhanh chóng vận chuyển, tấn tốc chữa trị nội thương trong cơ thể, không đến phút chốc, thân thể đã tốt hơn bảy tám phần.

Phong Vân Vô Kỵ không tránh khỏi kì quái, nhớ được thương thế trước đó đáng ra không có nhẹ như vừa rồi, cũng không rõ là xảy ra chuyện gì.

"Cám ơn người, tiền bối." Phong Vân Vô Kỵ mở miệng nói, vào lúc vừa vận động thì, Phong Vân Vô Kỵ đã phát hiện một luồng chân khí trên thân lão già có khí tức giống chân khí đang vận chuyển trong cơ thể giúp chữa trị thân thể.

Mặc Lê cười cười, quay người, lại quay lại chỗ cũ, ngồi trên mặt đất.

"Tiền bối, đây là nơi đâu?"

Mặc Lê thờ dãi một tiếng, nhìn nóc thủy lao phía trên vẽ đầy ấn phù kì quái, có ánh sáng bạc lưu chuyển, nói: "Thủy lao của Ma giới, nơi đây là nơi giam kẻ bị đưa làm nô lệ của Ma tộc."

"....nơi này có bao nhiêu người?"

"Không biết, trước khi ta đến, nơi đây ít nhất có hơn chục vạn người."

"Nơi này tiền bối đến từ bao giờ, sao lại có nhiều người bị giam tại đây."

"Ta trăm vạn năm trước đã bị đưa đến đây, trăm vạn năm trở về trước, có bao nhiêu người bị áp giải đến Ma giới, ngay ta cũng không rõ nữa."

Phong Vân Vô Kỵ trong lòng kinh hãi không thôi: "Mười vạn, sao có thể. Tôi từng thấy qua nhị hoàng tử của Ma giới, cùng với bốn tùy tùng của y, hình như không được mạnh cho lắm. Bằng vào sức mạnh của võ giả Thái cổ chúng ta, hoàn toàn có thể dùng sức mạnh trốn khỏi đây mà."

Mặc Lê nghe thấy chớp đôi mắt vô thần một cái, đối với Phong Vân Vô Kỵ nói: "Ngươi huy ra một quyền, đối với đỉnh đầu đánh ra một quyền!"

Phong Vân Vô Kỵ tuy không hiểu, nhưng vẫn nắm chặt đầu quyền, đối chuẩn đỉnh thủy lao phía trên đánh ra một quyền, tiếng phá không veo veo truyền lại, Mặc Lê ngẩng đầu nhìn, thấy trên đầu quyền của thiếu niên không phải quyền kinh, mà là một cột kiếm khí lớn, kiếm khí sáng rỡ đánh trúng lưới kết thành từ những sợi tơ ánh sáng bạc bạc, lại thấy ở giữa trên đỉnh đầu một trận pháp kì lạ hình có bốn đầu nhọn đột nhiên phát ra ánh sáng đỏ, sau đó, từng đạo ánh sáng bạc truyền lại theo các sợi tơ từ bốn phía, đạo quyền kinh vừa rồi không ngờ không dẫn đến một chút rung động.

"Thế nào?"

"Sao lại không có hiệu quả gì, đó là cái gì vậy?"

"Ta là hỏi cơ thể ngươi thế nào?" Lão già lắc đầu, nói.

Phong Vân Vô Kỵ mắt vừa nhắm, chớp mắt lại mờ ra, sắc mặt kinh ngạc nói: "Sao lại thế này? Chân khí trong cơ thể tôi giống như ít đi, chân khí đánh ra, giống như không nhận thêm được bổ sung."

"Không phải không nhận được bổ sung, mà là bổ sung vô cùng ít." Lão già lúc này mới nói: "Ở nơi đây, mỗi chút chân khí đều rất quý báu, một khi dùng một phần chân khí, chân khí trong cơ thể lại ít đi một phần. Không chỉ như vậy, ngươi có thể cảm giác được ở nơi đây, rất khó chịu, giống như có cái gì như ngọn núi đè lên trên thân thể."

Nhìn thấy biểu tình của Phong Vân Vô Kỵ, lão già thờ ơ nói: "Bọn ta ở đây vài trăm vạn năm, không phải không nghĩ đến bỏ trốn, nhưng căn bản là không thể, nơi đây không phải thế giới mà chúng ta đến, chân khí của chúng ta, ở nơi đây, nhận bài xích của thế giới này, ngươi nhìn thấy cái tên nhị hoàng tử cùng bốn tên hộ vệ của y, có lẽ cũng như vậy, mới thể hiện ra không mạnh. Ma tộc ở thế giới Thái cổ chúng ta, nhận bài xích, so với bài xích chúng ta nhận được ở nơi này còn mạnh hơn trăm lần. Còn về thực lực tên nhị hoàng tử ấy, tăng thêm trăm lần, ngươi có lẽ đã biết thực lực của hắn rồi."

"Lực lượng của một thế giới, đều có bài xích với các lực lượng khác, đó là một trong các quy tắc của vũ trụ, cũng là nguyên nhân loài người chúng ta tuy yếu hơn yêu ma vẫn có thể tồn tại. Ngoài ra, như một cái giá cho hoà bình, người ở đây, không có một ai nghĩ đến bỏ trốn, cả cuộc đời của bọn ta, sẽ trải qua ở nơi này, người nếu muốn bỏ trốn, tất sẽ thành tội nhân của tộc chúng ta, đến lúc ấy, đừng nói người khác trong tộc ,ngay cả ta cũng không tha cho người!"

Như bị sét đánh, Phong Vân Vô Kỵ mắt mở to, nhìn lão già trước mắt vẻ khó tin: "Ông.....!"

"Ta biết người phi thăng chưa lâu, nhưng chỉ cần là người tộc chúng ta , vì bình yên của cả loài người, hi sinh bản thân tính là gì, đó cũng bởi nguyên nhân vì sao mỗi trăm năm, lại có nhiều người trong tộc ở lại Ma giới chịu khổ, chưa từng có một người bỏ trốn. So sánh cùng đại nghĩa dân tộc, bọn ta không là gì cả." Tiếng của lão già vô cùng bình hoà, nhưng Phong Vân Vô Kỵ như cảm thấy sự sợ hãi phát ra từ trong linh hồn.

"Ở Ma giới bị Ma tộc nô dịch qua quá nhiều năm tháng, chịu quá nhiều chuyện (Chuyện này nghĩ cũng đều không cần nghĩ), bọn họ không ngờ không những không tự bỏ trốn, ngược lại...." Phong Vân Vô Kỵ cảm thấy sự sợ hãi phát ra từ trong linh hồn, một hơi lạnh chạy dọc toàn thân, làm cả con tim y phát cóng.

Bạn đang đọc truyện *Phi Thăng Chi Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Ma thần điêu tượng

Phong Vân Vô Kỵ không thể tưởng tượng được, sau khi sống dật dờ vài trăm vạn năm, tư tưởng những con người đầu tiên này thoái hoá và đoạ lạc đến mức độ nào. Nhìn lại một lần nữa, xác định lại nhân thân nghiêm nghị của Mặc Lê, Phong Vân Vô Kỵ đã tự hạ một quyết tâm: "Con người ở thế giới này, cần phải thay đổi."

Phong Vân Vô Kỵ thờ ơ gật gật đầu, sau đó tìm một góc ngồi xuống. Mặc Lê miễn ý gật đầu, người đến trước, đối với người đến sau, tiến hành giáo dục, để ngăn ngừa các hành động có thể dẫn đến sự diệt vong của loài người, đó là trách nhiệm của họ, không quan bản thân có bất mãn hay không.

Phong Vân Vô Kỵ chỉ cảm thấy toàn thân đều không được thoải mái, bên ngoài như có vô số mũi kim, đâm vào trong cơ thể. Cảm giác áp bức này làm y rất khó chịu. Ngón tay bắn ra một đạo khí, đứng ra nguyên là kiếm khí rộng ba đót, giờ chỉ như một sợi tơ mỏng manh.

"Có thể câu nói của lão già là đúng, một thế giới có sản sinh ra bài xích lớn đối với người của một thế giới khác." Phong Vân Vô Kỵ im lặng trầm tư, trong cơ thể vận khởi "Cửu Chuyển Sinh Từ Huyền Công", nguyên thường toả ra không khí xung quanh cơ thể lớn hơn hai chục lần thân người, giờ chỉ sát ngoài thân thể.

Một chút nguyên khí yếu ớt của trời đất theo kinh mạch tiến vào cơ thể, nguyên khí yếu như thế này, còn yếu hơn nhiều so với thiên địa nguyên khí có thể hấp thu trong không gian Phong Vân Vô Kỵ từng sống trước khi phi thăng.

"Sao lại như thế này!" Tuy đã sớm chuẩn bị tâm lý, nhưng Phong Vân Vô Kỵ vẫn vô cùng kinh hoàng.

Cộp cộp cộp !!!

Một loạt tiếng bước chân vang vọng từ thông đạo trong thủy lao truyền lại, Phong Vân Vô Kỵ nhìn theo hướng âm thanh, chỉ nhìn thấy một đám ma nhân thể hình to lớn, đáng người hi kì cổ quái tay cầm các loại vũ khí đang qua thông đạo đi vào, thông đạo đang trông trải, phút chốc đã chật kín.

"Dậy đi. Dậy đi! Đến giờ rồi!" Một ma tộc lưng có hai cánh đang đập vào cột sắt trong thông đạo, hung tợn kêu gọi. Trong và ngoài thủy lao có tám sắt ngăn cách, Phong Vân Vô Kỵ không thể biết rõ tình huống ngay sau bức vách, nhưng y có nghe thấy một loạt âm thanh leng keng do xích sắt hưởng động từ sau bức tường.

Phong Vân Vô Kỵ khó hiểu nhìn Mặc Lê, Mặc Lê thờ dãi một tiếng, run run đưa đôi tay đặt vào đầu một bức tượng giống Ma thần bằng sắt đen đầu có sừng, khuôn mặt hung ác trên cửa sắt, một luồng ánh sáng trắng yếu ớt theo tay ông ta chui vào trong mồm con thú Ma thần.

Grừ...

Cái mồm đang mở rộng của Ma thần ấy đột nhiên cắn một cái trên cổ tay Mặc Lê, bốn vết răng nanh sâu hoắm in lên trên da thịt của Mặc Lê, Mặc Lê sắc mặt lộ vẻ thống khổ, máu đỏ tươi thuận theo răng nanh trắng ớn chảy vào trong mồm con thú, sau lúc lâu bốn cái răng nanh dài từ mồm ra, khôi phục lại hình dạng nguyên trạng. Ấn ước từ cái lỗ đen ngòm trong mồm con thú không biết dẫn đến đâu truyền lại tiếng ừ ừ đầy thoải mái.

Làm xong các động tác ấy, trên mặt Mặc Lê trở nên trắng bệch, Phong Vân Vô Kỵ khẽ động, xuất hiện sau lưng Mặc Lê, một tay áp trên lưng ông ta,

chân khí hùng dũng nhập vào trong người Mặc Lê, sắc mặt Mặc Lê vừa hơi khôi phục, liền đẩy Phong Vân Vô Kị ra : "Đến ngươi rồi đây..."

"Tên kia, ở bên cạnh, đến đây rồi, nhanh đi lên!" Một tên ma tộc vừa thấy Phong Vân Vô Kị giúp Mặc Lê, quát to vung lên một chiếc roi dài, chiếc roi quát trong không trung , vẽ lên một vết hoa lửa.

Phong Vân Vô Kị trầm mặc không nói, ánh mắt nhìn ma tộc dày đặc bên ngoài, phân vân không quyết định.

"Nhanh đi!" Tiếng quát giận dữ của Mặc Lê truyền lại từ sau lưng: "Ngươi muốn hại những người ở đây sao?"

Phong Vân Vô Kị quay đầu, nhìn thấy Mặc Lê rất yếu, như chỉ cần một trận gió có thể thổi bay ông ta, nhưng ông ta lúc này, thần sắc rất nghiêm chỉnh.

Trong lòng bồi hồi thở dài một tiếng, Phong Vân Vô Kị đi qua, một tay cho vào trong mồm tượng ma thần, cổ tay hơi dùng sức, vô hạn kiếm khí nhập vào trong huyệt tượng ma thần.

Grừ...

Từ trong cái mồm thú phát ra một tiếng rú dài thê thảm, một luồng khí đen từ trong mồm thú đang mở lớn phun ra, sau đó mặt của tượng ma thần bằng huyền thiết hiện các vết nứt đỏ máu, ngay cả trên răng nanh cũng có hiện tượng nứt ra các gân máu.

"Chuyện gì thế này?" Ngoài cửa một ma tộc không hiểu chuyện kêu hỏi.

"Nạp thú đã chết! Chân khí tên này quá sắc bén, nạp thú không thể hấp thu." Tại nơi Phong Vân Vô Kị không nhìn tới,tiếng một tên ma tộc gào lên vang trong thông đạo.

Tên ma tộc thủ lĩnh lưng có cánh, toàn thân ma khí mạnh mẽ chuyển động, lạnh lẽo nhìn qua Phong Vân Vô Kị , đột nhiên vung tay, chiếc roi dài quát trên lưng Phong Vân Vô Kị , chát một tiếng, áo rách ra, lộ ra da thịt bên dưới, máu nhanh chóng từ trong vết thương chảy ra, làm ướt lưng áo.

Phong Vân Vô Kị cảm thấy một nỗi đau đón phát ra từ linh hồn, phảng phất như chiếc roi ấy quát vào không phải nhục thể mà là linh hồn, trong miệng chịu không nổi kêu thảm một tiếng.

"Con người, từ tế một chút ." Tên ma tộc đôi mắt tím loé lên ánh hung ác, tay vung lên, chiếc roi cổ quái liền bị thu lại, quần trên cổ tay, đối với bên ngoài kêu lên một tiếng: "Đổi một con khác, đổi cổ thú đến đây."

Sau đó lại quay đầu, quát lên với Phong Vân Vô Kị : "Lên đi, thâu nhập chân khí, nhanh một chút."

Trong mắt Phong Vân Vô Kị hung quang chớp động, không kém tên ma tộc chút nào, vào lúc y chuẩn bị động thủ thì, một bàn tay lớn thô ráp nắm vào lưng y, Phong Vân Vô Kị quay đầu, nhìn thấy khuôn mặt già cả của Mặc Lê.

"Đi đi, không cần nghĩ cách gì khác, chúng ta không thể trốn khỏi nơi này đâu." Mặc Lê chỉ vũng nước bắn cách chân không xa: "Nhìn thấy chưa, đầu lâu trong nước ấy, đều là người cùng ngục trước kia."

Trong mắt Mặc Lê hoe đỏ, một lớp hơi nước làm đôi mắt mờ đi, dùng vạt áo cũ bần lau mắt, im lặng nhìn đầu lâu màu đen nổi lênh bênh trong nước, một dòng nước mắt từ trong khe mắt chảy ra.

Đoành!

Phong Vân Vô Kị một lần nữa như bị sét đánh, vừa lại gần, y lập tức phát hiện xương cốt dày đặc trong nước , gần như hợp cùng dòng nước đen vào một thể, khó nhận ra rõ ràng.

Phong Vân Vô Kị chậm chậm đứng dậy, một lần nữa chậm chạp đi đến bên đầu ma thú kia, để tay phải vào trong, một luồng hấp lực lớn từ trong cái đầu truyền lại, Phong Vân Vô Kị không biểu tình, mặc cho ma thần kì quái kia hút cho no, từ từ rút tay phải ra, đến bên cạnh Mặc Lê ngồi xuống, không nói không cử động.

Ngoài thông đạo, dày đặc ma tộc từ trong thông đạo đi ra, không biết thủy lao dưới lòng đất lớn đến thế nào. Tất cả lại chìm vào im lặng, Phong Vân Vô Kị hai tay khoanh tròn, ngây người nhìn những thứ chìm nổi trong nước, lâu không cất tiếng, không ai biết y đang nghĩ điều gì...

Bạn đang đọc truyện *Phi Thăng Chi Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 37: Hựu nhất cá biến dị giả

Liên tiếp vài ngày, Phong Vân Vô Kị đều lặng yên đứng tại nơi ấy, ánh mắt ngây dại, chăm chăm nhìn những chiếc sọ người đang đập dềnh, Mặc Lê không lạ lắm, biết được kẻ mới đến cũng giống những người trước kia, đều tạm thời chìm trong nỗi đả kích.

Liên mười ngày, Phong Vân Vô Kị vẫn không có động tĩnh, Mặc Lê thở dài một tiếng, nằm dựa lên tường, trong lòng nghĩ: "Lần bị lấy chân khí sau còn những hai mươi ngày, những ngày này tạm để y hưởng thụ cảm giác bình tĩnh vậy." Một làn gió lạnh thổi qua thủy lao, Mặc Lê không khỏi quần chặt áo ngoài, trong lòng thoáng chốc hoảng hốt, phảng phất như những ngày hào khí ngút trời xuất hiện lại trước mắt.

Ngày thứ hai, Phong Vân Vô Kị đã tỉnh lại, mở mắt ra, câu đầu tiên, Phong Vân Vô Kị hỏi: "Tiền bối, cái thứ kia (chỉ hình khắc Ma thần), có phải dựa theo lượng chân khí khác nhau để hấp thu chân khí?"

Mặc Lê kinh ngạc, không ngờ y lại xem xét vấn đề này, nhưng cũng vội gạt đầu.

Phong Vân Vô Kị gạt đầu, nằm dựa vào tường, không nói thêm. Lần đầu tiên, Mặc Lê chợt nhận ra thiếu niên này rất kì lạ, không ai hiểu y đang suy nghĩ điều gì.

Ngày thứ ba, khí tức trên người Phong Vân Vô Kị đột nhiên yếu đi, ngày thứ bốn, lại rõ ràng yếu đi không ít. Khí tức trên người Phong Vân Vô Kị yếu dần đi từng ngày, đến ngày thứ sáu, khí tức trên người Phong Vân Vô Kị gần như không khác trên người Mặc Lê bao nhiêu.

"Người đang làm cái gì vậy?" Mặc Lê cuối cùng không nhịn được hỏi.

"Tôi mang chân khí trong cơ thể ép thành một khối, cất giấu trong đan điền, phong ấn lại."

"Vô dụng thôi, người chỉ làm phí phạm chân khí, về sau cũng dùng đến nó thôi."

Phong Vân Vô Kị nở một nụ cười đáp lại. Những ngày này, y luôn suy nghĩ, nếu như một thế giới có bài xích đối với sinh vật của một thế giới khác, cách tốt nhất, tự nhiên, muốn triệt để vượt qua được lực bài xích của thế giới này, phải đồng hoá cùng thế giới này. Còn về trước mắt, không nghĩ ngợi gì, lực bài xích lớn nhỏ khác nhau, tùy theo sức mạnh trong cơ thể của từng sinh vật ở thế giới khác. Bản thân năng lượng càng lớn, nhận lực bài xích cũng càng lớn, nghĩ muốn triệt để dùng sức mạnh vượt qua lực bài xích của thế giới này, gần như là không thể, do đó cách duy nhất, là chỉ có thể đồng hoá cùng lực lượng của cái thế giới này.

Bước đầu tiên, thu gọn năng lượng bản thân, đã làm xong, sức ép bên ngoài cơ thể như không giảm đi. Nhưng Phong Vân Vô Kị biết, đó chỉ vì thiếu đi chân khí duy trì, là nguyên nhân cơ thể yếu đi không ít.

May mắn rằng sức mạnh của thần thức cùng chân khí không có quan hệ lớn. Phong Vân Vô Kị liền ngồi bên cạnh Mặc Lê, đạt đến 'Ý Niệm Kiểm Thế Đại Pháp' đệ tam trùng thiên, ý thức của đệ tam tầng Thiên kiểm cảnh giới phát tán ra xung quanh. Kiểu dao động của ý thức này không nhận lực bài xích của thế giới.

Ý thức đột nhiên biến trở nên mờ mịt, vào lúc đó, Phong Vân Vô Kị cảm giác mình đã hoá thân thành một loại năng lượng vô hình, bao phủ một không gian có diện tích rộng lớn, tất cả những thứ trong không gian ấy, đều hiện ra dưới mắt, đến cọng lông cũng hiện ra.

Trong từng sợi tơ trong lưới trên đỉnh thủy lao, lưu chuyển dày đặc các năng lượng có màu sắc bất đồng. Ở giữa bức tường, có một số ẩn bùa màu xanh cổ quái nhỏ như kiến. Phong Vân Vô Kị không thể hiểu được những ẩn bùa liên nhau này có ảo diệu gì. Xa ra bên ngoài, khí tức dày đặc tựa từng dấu ấn trên một tấm bản đồ hiện ra, khí tức có mạnh có yếu, trong không trung có một số ý thức quét qua lại, thật rõ ràng, những ý thức này đều không yếu hơn sức mạnh ý thức của Phong Vân Vô Kị, hơn nữa có vẻ mạnh hơn nhiều.

Phong Vân Vô Kị vốn định cùng bọn họ giao lưu một lượt, nhưng cuối cùng cũng bỏ qua, ý thức đi thẳng theo thông đạo thủy lao, lao đến một tên ma tộc đang canh phòng bên đồng lửa.

Tên ma tộc này đầu trâu, thân lợn, chân dê, vó ngựa, còn một cái đuôi lợn, tay cầm một cái rìu đồng, trên mũi có khuyên một cái vòng tròn bằng đồng xanh, toàn thân chỉ chít lông đen nhỏ dài khoảng một xích.

Ý thức của Phong Vân Vô Kị xuyên qua cả thân thể tên ma tộc, chỉ thấy tên ma tộc này đột nhiên mở mắt trừng trừng, cả thân thể như đã bất động. Vốn chán ghét và căm thù ma tộc, Phong Vân Vô Kị không ngại ngần gì, triệt để đem ý thức của con ác ma cấp thấp này giết đi.

Thông đạo vẫn im lìm, không ai ngờ rằng tên ma tộc đang dựa vào tường đã là một cái xác không ý thức. Ý thức của Phong Vân Vô Kị rất nhanh chóng mạng kết cấu thân thể, nội tạng, kinh mạch của tên ma tộc ấy xem xét một lượt, đặc biệt là ma khí trong cơ thể tên ma tộc.

Không nghĩ ngợi gì, cấu tạo thân thể của ma tộc và con người không giống nhau. Kinh mạch bọn chúng so với người bình thường dẻo dai hơn, lợi hại hơn, sức hồi phục cơ thể của chúng mạnh đến đáng sợ, nhưng trên tổng thể, kinh mạch của ma tộc không khác so với con người nhiều lắm.

Không gian Ma giới, độc đặc nhất chính là ma khí nồng hậu, Phong Vân Vô Kị phát hiện, ma khí nơi đây cùng ma khí trên thân cao thủ Ma vực như cùng một loại, đều là một mặt của năng lượng, nhưng ma khí của Ma giới không nghĩ ngợi gì ở chất cùng lượng đều hơn xa ma khí ở không gian Thái cổ.

Phía xa truyền lại một loạt tiếng chân, ý thức Phong Vân Vô Kị phản ánh ra một đám ma tộc kì lạ áo đen đang từng bước đi tới, Phong Vân Vô Kị không dám lộ ra hành tung, vội vã như nước triều rút, thu ý thức quay về. Tiễn thể mang một đoàn ma khí từ trong cơ thể tên ma tộc cấp thấp về cơ thể.

Liên mấy ngày, Phong Vân Vô Kị đóng cả sáu giác quan, trong cơ thể từ từ nghiền cứu một đoàn ma khí ấy, còn về cái chết của tên ma tộc, như bị đưa thành sự cố ngoài ý muốn, không dẫn lại chú ý gì.

Tuy Phong Vân Vô Kị cực lực muốn bảo tồn, nhưng đoàn ma khí lấy được từ thân thể tên ma tộc cấp thấp rất nhanh chóng tiêu tán.

Phong Vân Vô Kị lại một lần nữa dùng hình thái ý thức, đi khỏi phòng giam, bằng thủ pháp giống nhau giết thêm một tên ma tộc cấp thấp, lại lấy được thêm một đoàn ma khí. Trước sau, ở thủy lao dưới lòng đất Phong Vân Vô Kị tổng cộng giết khoảng hai chục tên ma tộc cấp thấp, hơn hai chục đoàn ma khí, đã đủ để nghiền cứu của Phong Vân Vô Kị đối với loại ma khí này có chút thành quả.

Vào ngày nhập thủy lao dưới đất thứ hai mươi bảy, một luồng ma khí màu đen mờ nhạt từ thân người Phong Vân Vô Kị đang ngồi tĩnh lặng phát ra. Nguyên Mặc Lê đối với Phong Vân Vô Kị luôn không nghe không hỏi, để y tùy ý chột mờ mắt ra, sắc mặt đã biến đổi, đôi mắt vô thần nhìn chằm chằm vào đám ma khí mờ nhạt như có như không bên ngoài cơ thể Phong Vân Vô Kị.

"Lại thêm một kẻ biến dị!" Mặc Lê trầm ngâm lúc lâu, đột nhiên nặng nề phát ra một câu qua kẽ răng, đó cũng là câu nói Phong Vân Vô Kị nghe được đầu tiên sau khi tỉnh lại.

Mở mắt ra, Phong Vân Vô Kị nhìn Mặc Lê, trong mắt sáng rực...

Bạn đang đọc truyện *Phi Thăng Chi Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38: Chấn hám đích địa hạ mộ huyết

"Cái gì là kẻ biến dị?" Phong Vân Vô Kị nhìn Mặc Lê, nhãn thần sáng chói lợi.

Mặc Lê thờ dài một tiếng, đứng dậy, quay đầu đối với Phong Vân Vô Kị nói: "Người đi theo ta."

Mặc Lê ở một góc bới một lớp đất ra, bên dưới lộ ra một tấm sắt rỉ sét loang lổ, Mặc Lê phí sức nâng tấm sắt hình vuông ra, bên dưới lộ ra một huyết động tối đen dưới lòng đất, từng bậc đá chặt hẹp kéo dài từ cửa động xuống bên dưới.

Phong Vân Vô Kị bật dậy, kinh ngạc nhìn huyết động dưới đất mới lộ ra. Mặc Lê hướng phía y vẫy vẫy tay, sau đó đi xuống trước. Phong Vân Vô Kị theo sát sau ông ta, các bậc đá xây hình xoắn ốc kéo dài xuống bên dưới, chặt hẹp gấp gềnh, thân thể già nua của Mặc Lê lão đảo như muốn rơi, tuy lúc đều có thể rơi xuống dưới.

"Đây là nơi nào?"

"Đừng hỏi nhiều, xuống dưới người sẽ biết." Mặc Lê lạnh lùng nói.

Mất của vũ giả, nhìn vật trong bóng tối là năng lực cơ bản nhất. Không biết qua bao nhiêu lâu, lão già đột nhiên đứng trên bậc đá không cử động nữa.

"Sao rồi?" Phong Vân Vô Kị nhìn lão già, hỏi.

"Nơi đây là mộ huyết của tội nhân, chúng ta không được bước lên đất nơi đây." Mặc Lê lạnh giọng nói.

Phong Vân Vô Kị không quan tâm, vượt qua Mặc Lê, theo bậc đá đi xuống.

"Người không phải kẻ đầu tiên nghĩ đến đồng hoá cùng cái thế giới này, xem đi, xem kết cục của bọn họ, người sẽ hiểu nên làm thế nào." Âm thanh quen thuộc của Mặc Lê từ sau người truyền lại.

Phong Vân Vô Kị không quay đầu đi xuống bên dưới, không lâu sau, ở trước một cánh cửa xiên vẹo, Phong Vân Vô Kị dừng lại. Tâm mắt trở nên rộng rãi, nơi đây là một cái hầm dưới đất rất lớn. Vừa nhìn thấy cái hầm, Phong Vân Vô Kị kinh ngạc không nói lên lời.

Thế giới bóng tối nơi đây, nơi có ánh sáng duy nhất ở nơi đây, trong không khí trôi nổi ánh huỳnh quang màu xanh, càng sâu xuống mặt đất, càng dày, là lửa lân tinh trên hài cốt người chết.

Phong Vân Vô Kị gần như không tin vào mắt mình, ở cái hầm khổng lồ dưới lòng đất này, nơi đâu cũng dày đặc đầy chằm xanh hài cốt. Những hài cốt này rất kì quái, đáng sợ vượt hẳn người bình thường, mỗi bộ hài cốt đều không giống nhau, đa số hài cốt, từ đốt xương cột trở về dưới, một đoạn xương sống kéo dài theo thân người đến ngang bàn chân, trên lưng, còn có từng đoạn xương dài sắc nhọn đâm ra, trên bàn tay một số hài cốt, đã hoàn toàn thay bằng móng vuốt thú vật.

Trong lúc Phong Vân Vô Kị giật mình, bất tri giác chân đạp ra, đã bước trên đất ở lòng huyết mộ, dưới chân phát ra một loạt âm thanh rắng rắc, đó là tiếng hài cốt gãy vụn.

Những hài cốt này, ít nhất vài vạn hài cốt, mỗi bộ đều giữ biểu tình vô cùng thống khổ, nhiều hài cốt có đầu sọ đã hoàn toàn biến hình, đã không còn là loài người.

"Nhìn đi, nhìn những người trong tộc đã từng tu luyện ma công này, đây là hậu quả sau khi đồng hoá với cái thế giới này đã thu được." Trong bóng tối truyền lại tiếng Mặc Lê thờ dài nãy nê: "Bọn họ chết trong lúc thống khổ, mang theo cái xác không còn là con người."

Tiếng bước chân vang lên từ trong bóng tối truyền lại, là Mặc Lê đã rời khỏi nơi đây.

Phong Vân Vô Kị cúi người cầm lên một cái sọ xanh biêng biếc, miệng cái sọ đã mọc thêm một cái răng nanh dài, nơi trán, một chiếc sừng mới nhú đã đâm ra. Cầm trong tay xem xét xong, Phong Vân Vô Kị lại nhẹ nhàng bỏ cái sọ ấy xuống.

Ở nơi huyết mộ dưới lòng đất này, Phong Vân Vô Kị như một u hồn, lảng vảng giữa những bộ hài cốt.

Ở sát vách hầm huyết mộ, Phong Vân Vô Kị đã phát hiện dấu vết các chữ đầy cả mặt vách, đâm sâu vào trong vách hơn một tấc:

"Ta, chết vạn lần, không hối tiếc."

"Hận! Hận! Hận! Giết thần! Giết ma!"

"Ta xa quê xưa, khi nào trở lại."

"Ta ngày nay chịu nhục, quyết ghi sâu trong tim, kiếp sau tất báo thù."

"Kê đến sau, người tộc ta, nếu có thể, xin mang hài cốt của ta về quê cũ, ta quá nhớ đất xưa rồi, nhớ đến không khí trong lành quê nhà, đất đai ẩm ướt..."

"Trời cao đáng giận a, người tộc ta bao giờ có thể thoát khỏi ngục này! Ta khổ tu ma công, nếu có một ngày đi được khỏi nơi đây, quyết huyết tẩy thần ma!"

"Hận hận hận! Tại sao người tộc ta không hiểu khổ tâm của ta! Giết giết giết! Oán oán oán!!!"

"Ta tự nguyện nhập ma ngục này, nhận kiếp khổ vạn thế, chỉ nguyện người tộc ta có thể hưởng bình an một phương! Trời cao có người tộc ta!"

"Chịu thiên kiếp khó khăn vạn lần, ta cũng quyết chuyển thế trọng tu, quay lại nơi này, không diệt ma tộc, thì không ngừng nghỉ!"

Từng dòng chữ xúc mục kinh tâm nhập vào trong mắt, không biết trôi qua bao lâu, khi Phong Vân Vô Kị xem xong các chữ trên tường thì, mới phát hiện áo mình không biết khi nào đã ướt đầm.

Ở đằng sau một bộ hài cốt biến dị dài hơn hai trượng, Phong Vân Vô Kị đã phát hiện một dòng chữ nhỏ: "Ta tự sáng tạo 'Bách Luyện Ma Công' dẫn vô hạn ma khí nhập thể, thành ma thể thật sự, tuy công pháp này không thích hợp cho cơ thể tộc ta, nhưng ta không nguyện tâm huyết bị bỏ đi như vậy, khẩu quyết công pháp sáng tạo ra bên dưới hài cốt ta. Người tộc ta nếu may nhìn thấy những chữ này, ghi nhớ cẩn thận, cẩn thận! Luyện công pháp của ta, tất thành ma thể, nhận kiếp vạn ma phê thể, quyết suy nghĩ sâu sắc mới có thể luyện thử. Nếu có một ngày có thể ra khỏi chốn này, xin mang theo hài cốt dưới đất này trở về quê nhà, ta trên trời cao cầu chúc cho người được may mắn, thật may mắn!"

Di chuyển hài cốt ra, mặt đá bên dưới lộ ra một loạt chữ nhỏ dày đặc, nếu không cẩn thận, thật nhìn không ra. Phong Vân Vô Kị chần chờ hồi lâu, cuối cùng cũng cúi đầu bình tĩnh ghi nhớ công quyết này vào trong đầu.

Nhận được điều này, Phong Vân Vô Kị y dạng di khai các bộ hài cốt, thi hài bên dưới, đều có các đoạn khẩu quyết ma công hoặc dài hoặc ngắn, cẩn thận đếm lại, trong cái hầm xác này, không ngờ có 365412 bộ hài cốt, cộng với 365000 bộ khẩu quyết công pháp, ngoài ra có 412 bộ khẩu quyết công pháp bị tàn khuyết, đã không có cách tu luyện, cũng không có ghi nhớ.

365000 bộ khẩu quyết công pháp ghi nhớ xong, Phong Vân Vô Kị phát hiện mình đã đứng ở giữa hầm huyết, nhìn lại mặt đất của cái hầm khổng lồ này một lần nữa, những hài cốt biến dị xúc mục kinh tâm kia, Phong Vân Vô Kị vãi một vãi dài, sau đó lại từ thông đạo nơi ấy, quay lại thủy lao.

Đầy tám sát che phủ ra, Phong Vân Vô Kị vừa nhìn thấy Mặc Lê gần như không tin vào mắt mình. Ông lão này, trong khoảng thời gian y rời đi, không ngờ trở lên vô cùng già yếu.

Đầu vốn còn chút tóc đen, lúc này, Mặc Lê đã đầu bạc trắng, vết nhăn trên mặt thật khó làm người ta tin rằng, đây là một người sống có thể có. Mắt ông ta đã mờ đục thêm, bị mí mắt bên dưới lông mày che phủ, áo phủ trên người càng rách nát thêm, từng vết máu thịt, như đã không còn máu chảy ra nữa.

"Người không quay lại, ta đã thay người cung cấp chân khí." Lão già nói một cách bình thường, như đã làm một việc không đáng nhắc đến.

Phong Vân Vô Kị sống mũi hơi cay, nguyên y luôn nhận thấy ông lão này đáng ghét như vậy, luôn khó chịu tính tình ông ta, nhưng vào giây phút này, y đã cảm thấy mình đã sai.

Phong Vân Vô Kị vội đến bên Mặc Lê, một chưởng áp trên lưng ông ta, chân khí vốn đã phong ấn, mạnh mẽ nhập vào cơ thể lão già.

"Vô dụng thôi!" Lão già khó khăn nhưng kiên định bỏ tay Phong Vân Vô Kị ra, mắt khẽ chuyển, nhìn Phong Vân Vô Kị: "Ta sắp chết rồi, việc này, đã không thể cải biến được nữa, sống lâu như vậy rồi, ta chỉ có một nguyện vọng duy nhất chưa thành hiện thực, luôn làm ta đáng tiếc vô cùng."

"Ông nói đi, tôi quyết giúp ông hoàn thành." Phong Vân Vô Kị trong lòng xúc động, không nghĩ mình vô tâm, lại làm hại một ông lão, vết thương trên người ông ta chắc là do mấy tên ma tộc không thấy y, đánh trên người ông ta. Nghĩ đến đây, lòng căm thù đối với ma tộc, càng thêm sâu nặng.

"Sau khi ta chết, nếu có khả năng, mang hài cốt của ta về quê hương..."

Phong Vân Vô Kị linh hồn chấn động, hồi lâu không nói...

Bạn đang đọc truyện *Phi Thăng Chi Hậu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Cường đại đích thần thức

Mặc Lê đã ra đi trong ba ngày sau, đi rất bình tĩnh, một câu cũng không lưu lại. Nhưng Phong Vân Vô Kị biết, cần nói, ông ấy đều đã nói xong rồi.

Mang theo thi thể Mặc Lê, Phong Vân Vô Kị một lần nữa đi vào huyết mộ rộng lớn dưới lòng đất. Có thể, ở nơi đó, thân xác của ông ấy được yên nghỉ.

"Người đã đến!" Phong Vân Vô Kị đi vào mộ huyết thăm sắc xanh dưới lòng đất, vừa để thi thể Mặc Lê xuống, liền nghe thấy một tiếng gọi truyền đến tại.

Ngưỡng mắt nhìn, một người đàn ông trung niên áo xanh đang ngồi yên giữa khu huyết mộ, quanh ông ta là lửa huyễn quang mờ ảo, hiện ra rất quý dị.

"Người sao vào được đây?" Phong Vân Vô Kị hỏi.

Người này chỉ bốn phía: "Nơi này có rất nhiều cửa ra vào, nếu không, người cho rằng trên mặt đất nhiều thi hài như vậy làm sao đến đây."

"....người cũng tu luyện ma công sao?"

Người này không trả lời, mà lại hỏi: "Người đã chuẩn bị tốt chưa? Nếu muốn quay lại Thái cổ, chỉ có cùng cái thế giới này đồng hoá."

Phong Vân Vô Kị gật đầu, bước qua một thi hài, ngồi xuống bên cạnh người đàn ông trung niên.

"Người sắp tu luyện loại ma công nào? Có thể ta khả dĩ chỉ điểm cho người một chút."

"Không cần đâu." Phong Vân Vô Kị lắc đầu, sau đó nhắm mắt lại. Hơn 360000 khẩu quyết ma công, mỗi loại đều không phải thứ y muốn, kiểu biến dị đó quá đáng sợ.

Một đặc tính khác của Ý Niệm Kiểm Thể đại pháp liền thể hiện ra, Phong Vân Vô Kị không ngừng trong não mô phỏng tu luyện các đặc trưng của các loại công quyết ma pháp, như vậy, đặc điểm mỗi loại ma công, Phong Vân Vô Kị thông qua thân thể nhận định, đều tìm được ưu điểm. Cách nghĩ của Phong Vân Vô Kị rất đơn giản, là hiểu cho rõ đường vận hành bất đồng mỗi loại ma công mang theo hậu quả đặc thù sau đó, mang các loại khẩu quyết công pháp tổng hợp lại, lấy ưu điểm, sáng tạo một ma công mới.

Mấy chục vạn khẩu quyết công pháp phi thường tốn tâm lực, ngay cả Phong Vân Vô Kị trước khi phi thăng, đã thành tựu nhất tâm nhị dụng, có năng lực cùng lúc diễn luyện hai loại công quyết khác nhau, việc này cũng không thể trong thời gian ngắn mà hoàn thành.

"Người không nên đưa ông ta vào đây." Người đàn ông trung niên đột nhiên chỉ thân xác Mặc Lê nói.

Phong Vân Vô Kị mở mắt ra, hiện tại y không cần nhắm mắt, toàn tinh thần tập trung vào diễn luyện nữa, thần thông nhất tâm đa dụng, trong những ngày này đã được y luyện thành thực. Một bên trong não cùng lúc diễn luyện nhiều loại công quyết, một bên Phong Vân Vô Kị hỏi: "Tại sao?"

Người đàn ông trung niên trầm mặc một lúc, nói: "Nơi đây, nếu bọn họ còn sống, thì tuyệt đối không nguyện ý đến nơi này."

"Tại sao?"

"Quan điểm bất đồng, trong mắt bọn họ, chúng ta là kẻ phản nghịch. Bọn họ luôn cho rằng, vì duy trì và bảo hộ an toàn cho người tộc chúng ta, chúng ta có thể hi sinh tất cả." Người đàn ông trung niên sắc mặt có chút kích động gào lên: "Nhưng ta rất muốn biết, ngay cả chúng ta hi sinh bản thân, chúng ta thật sự có thể đổi lấy hoà bình vĩnh cửu sao?"

Trong tim Phong Vân Vô Kỵ chấn động mạnh, không thể không nói gì hơn nhìn ông ta, trong ấn tượng của y, gần như mọi người đều đã bị tê liệt, sống leo lắt buông thả, tồn tại dật dờ.

"Người thì sao? Người nghĩ kĩ chưa? Ngay cả tu thành ma công, người lại muốn làm cái gì? Lại có thể làm cái gì? Để bị bắt lại thêm lần nữa sao?" Người này nhìn Phong Vân Vô Kỵ rất nghiêm túc hỏi.

Phong Vân Vô Kỵ thở dài một hơi, ôm xác người Mặc Lê lên, nhẹ nhàng, mang ông ta để lên một đầu thống đạo, sau đó quay người nói: "Có thể ông ấy thật sự không thích hợp với nơi này. ....Tôi không biết mình có thể làm được điều gì, cách nghĩ của ta cùng người giống nhau, nhưng nếu chỉ có những người bọn ta, kết quả của bọn ta, cũng không khác vị tiền bối này bao nhiêu. Có thể tôi hiện tại còn máu nóng sục sôi, còn về sau này, tôi sẽ ra sao, ngay tôi cũng không biết, (Cúi đầu nhìn qua xác người Mặc Lê) Có thể tôi giống ông ta chẳng."

Thở dài thườn thượt một tiếng, trong tim Phong Vân Vô Kỵ đột nhiên vô cùng đau khổ, rốt cuộc, ta có thể làm được cái gì? Sức mạnh một người quá nhỏ bé. Một cảm giác tuyệt vọng cùng vô lực tràn lên trong lòng.

Trong lúc bất tri giác, Phong Vân Vô Kỵ đã lại về đến thủy lao của Mặc Lê.

"Lúc nào đó, người thật sự không còn bàng hoàng, nói hạ quyết tâm, hãy xuống tìm bọn ta." Âm thanh quen thuộc của người đàn ông trung niên trực tiếp truyền thẳng đến não Phong Vân Vô Kỵ.

Ngày tháng từng ngày từng ngày trôi qua, Phong Vân Vô Kỵ mỗi ngày im lặng ngồi trong thủy lao, một bên diễn luyện các loại ma công, một bên mở tròng mắt, im lặng đến ngây ngốc. Lúc bắt đầu, thời gian Phong Vân Vô Kỵ nhắm mắt tự tu dài phi thường, nếu không phải mỗi tháng phải phóng chân khí ra một lần, lại bị chiếc roi kì lạ đánh tỉnh, thì Phong Vân Vô Kỵ đã không biết đến thời gian nữa.

Về sau này, Phong Vân Vô Kỵ đã gần như không cần nhắm mắt nữa. Bằng kiểu mở mắt này im lặng suy nghĩ, ngủ, nghĩ đến việc xảy ra sau khi phi thăng, nghĩ đến ma giới, nghĩ đến hải cẩu dưới lòng đất, nghĩ đến Mặc Lê.

Thời gian, có thể đối với người sau khi đã phi thăng không tính là gì chẳng. Dần dần, thời gian Phong Vân Vô Kỵ mở mắt ra, là yên lặng đến ngây người, không suy nghĩ gì, trong não một vùng trống rỗng.

"Chào, cậu nhỏ, tỉnh lại, tỉnh lại nào!" Một âm thanh hoà ái mà hiền từ vang lên trong não Phong Vân Vô Kỵ, âm thanh ấy có sức mạnh kì dị, không biết sao, Phong Vân Vô Kỵ liền một lần nữa cảm thấy sự tồn tại của bản thân.

Vừa cử động chân tay, một lớp bụi dày rơi từ trên vai xuống, Phong Vân Vô Kỵ ho vài cái, không thể không đứng hẳn dậy, vịn vịn người.

"Nhiều bụi quá! Giống như đã trôi qua rất lâu, tại sao lại thế này? Ta cảm giác giống như mới qua đoạn thời gian rất ngắn mà." Phong Vân Vô Kỵ tự nghĩ, người ngây ra quá lâu, làm tư duy của y nhất thời không thể theo kịp.

"Ồi! Lão phu đã quan sát người hơn hai trăm năm rồi, phát hiện người luôn ngây người như vậy, trong lòng bất nhẫn, nên mới gọi tỉnh người." Âm thanh kia lại vang lên trong não Phong Vân Vô Kỵ.

"Hơn hai trăm năm, lâu như vậy sao?!!! ... Người sao biết ta nghĩ điều gì?"

Âm thanh già nua nguyên là một cỗ thần thức lan truyền, nhưng chỉ bằng cỗ thần thức lan truyền này, đã vượt xa sức mạnh tinh thần của 'Ý Niệm Kiểm Thế Đại Pháp' đệ tam trùng thiên giai đoạn cuối. So sánh cùng cỗ tinh thần lực này, Phong Vân Vô Kỵ như một dòng suối nhỏ gặp phải biển lớn, khoảng cách không thể tính nổi.

"Tác dụng của thần thức, ảo diệu vượt xa người tưởng tượng, người đã quá xem thường thần thức rồi, nếu không phải phát hiện người đã có lúc tu luyện công phu thần thức, lão phu cả đời này, cũng không nói cùng người một câu."

"Tiền bối cũng ở trong khu phòng giam này sao?" Phong Vân Vô Kỵ đã phát ra thần thức bản thân.

"Đương nhiên, không người cho làm sao ta tìm được người."

"Ồi, thần thức có mạnh hơn nữa, cũng không thể thoát khỏi nơi này."

"Ai nói vậy, thủy lao nơi đây tuy phòng thủ nghiêm mật, nhưng lão phu nếu muốn, ma tộc nơi đây, một tên cũng đừng mong còn sống, thủy lao này, lão phu càng tùy ý bỏ đi. Quay về Thái cổ."

"Cái gì?!!! Nếu như vậy, người sao còn ở lại nơi này?" Phong Vân Vô Kỵ kinh ngạc không nói lên lời, thật không phát hiện được, nơi đây còn có cao thủ mạnh như vậy.

"Lão phu nếu bỏ đi, người ở đây phải làm thế nào?" Lão già trong thần thức Phong Vân Vô Kỵ thở dài thườn thượt một hơi: "Để ngăn ma tộc đem toàn bộ người nơi đây giết sạch, lão phu ẩn nhẫn nơi này, đã hơn mười vạn năm rồi..."

Bạn đang đọc truyện *Phi Thăng Chi Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Dị dạng đích lạt kích

"Hon một chục vạn năm?!!" Phong Vân Vô Kỵ lắm bầm nói, sau đó phản ứng lại : "Ông nói là hon một triệu năm? Vậy không phải ông đã chứng kiến qua tràng chiến tranh của loài người vài triệu năm trước?"

Nơi thủy lao im lặng, hồi lâu thần thức lan động mới thờ dài nói: "Đúng vậy, khi ấy, ta còn chỉ là một đứa trẻ rất nhỏ, tràng chiến tranh thảm liệt ấy, gần như mọi chiến sĩ Thái cổ đều đã tham gia, ngay ta cũng không ngoại lệ. Có thể bởi ta còn là một đứa trẻ, nên mới may mắn sống sót. Nhưng dù là một đứa trẻ, đã đủ để nhớ rõ tràng chiến tranh thảm liệt ấy. Thật quá thảm liệt ..."

Tình tự của ông lão như đã cảm nhiễm Phong Vân Vô Kỵ ,bầu không khí giữa hai người trở nên trầm mặc.

"... .. Người, có phải nhận thấy tư tưởng của con người ở thế giới này đã thoái hoá, không còn thuốc chữa phải không?"

Phong Vân Vô Kỵ im lặng thay cho trả lời.

Thần thức mạnh mẽ lại một lần nữa thờ dài: "Chuyện này, người nên biết, Thái cổ thứ nguyên, tại sao lại tồn tại? Lại nữa vì sao vũ giả sau khi phi thăng giống như người tu luyện ma công, tà công , cũng tuyệt không phi thăng đến Ma giới hả?"

"Phi thăng, Ma giới?.... .."

"Ôi, thời gian người phát gốc quá lâu, một số chuyện, đã không còn linh động như trước nữa, bỏ đi, để ta trực tiếp nói cho người vậy, Thái cổ thứ nguyên, an nguy của thứ nguyên, quan hệ đến ngàn vạn vị diện, an toàn của trên vài trăm, ngàn triệu con người nơi đó, tuy có nhiều người không thừa nhận, nhưng những kẻ yếu ớt ấy, cũng là người cùng tộc của chúng ta.Điều đó, không có cách nào phủ nhận."

"... .. Ý của ông là, ý nghĩa tồn tại của Thái cổ, là bảo hộ, bảo vệ các vị diện sao?" Phong Vân Vô Kỵ nào còn có chút tri trệ, nhưng cũng đã có thể theo kịp tư duy của lão giả.

"Đúng vậy, nếu ngay cả các vị diện đó của chúng ta cũng bị mất, con người ở đó,sẽ trở thành nô lệ, lương thực của yêu ma, thiên đường vĩnh cửu. Vị diện có yêu ma, thiên sứ sẽ thống trị vị diện của con người. Mông mệnh biến người trên vài trăm, ngàn triệu con người, sẽ vĩnh viễn chìm trong bể khổ, không thể siêu sinh.

Phong Vân Vô Kỵ toàn thân chấn động, đột ngột rung mình.

"Hiện tại, người đã rõ Mặc Lê bọn họ, tại sao ngăn cản người bỏ trốn, bản thân cam tâm trong cái thủy lao này,thống khổ cả cuộc đời chưa. Kì thật, bọn họ, trong lòng cũng vô cùng thống khổ cùng chán nản. Như ta, lại cũng không phải là giống thế sao?"

Ồi! Phong Vân Vô Kỵ thờ dài một hơi, lại tự ngồi xuống, thời gian quá lâu, làm y có thói quen ngồi dưới đất, vừa mới đứng dậy, trong người có chút không thích nghi. Trong não, vài chục vạn khẩu quyết công pháp, đã diễn hoá xong một nửa, theo tiến độ này, còn cần thời gian hai trăm năm, mới có thể diễn luyện công pháp này hoàn tất.

"Cách nghĩ của các người, có thể rất có đạo lý, nhưng tôi không nghĩ như vậy, cũng không dám nghĩ đến. Chỉ có kẻ mạnh, mới có thể chân chính nhận được sự trân trọng của người khác . Tại các thứ nguyên khác , con người sở dĩ có thể trở thành chủ của vạn vật, không phải vì điều gì khác, chỉ bởi vì con người so với sinh vật khác mạnh mẽ hơn.Khi đó mới thành chủ của vạn vật. Nếu cứ mãi hoà hiệp, tương lai của con người, tất không có kết cục khác, đi đi lại lại chỉ có duy nhất kết cục bị hủy diệt . Nếu chuyện gì, cũng đều đổ lên đầu con người, cùng yêu ma hợp tác, con người cũng không tránh khỏi quá chùn lòng. Tôi không muốn chùn bước như vậy, cũng không muốn nghĩ quá nhiều.Hiện tại chính tôi, chỉ có một suy nghĩ, từ nơi này thoát ra, nếu như nói có khả năng, mang thi hài tiên bối từng sống với tôi cùng với thi hài dưới huyết mộ khổng lồ dưới lòng đất, đều mang về Thái cổ, để bọn họ có thể yên nghỉ, ít nhất không đến nỗi chết nơi đất khách quê người, mà có kết cục ngay thi hài đều không quay về được quê hương.

"Có thể, người nói có đạo lý nhất định chẳng... .." Thần thức kia trầm ngâm lúc lâu, cuối cùng như thủy triều rút đi.

Thần thức mạnh mẽ kia đã bỏ đi, Phong Vân Vô Kỵ mới nghĩ đến quên hỏi vị trí cùng tên ông ta. Nghĩ một chút, lại nói, thế thôi, nếu không đến, cũng là như chưa từng gặp.

Phong Vân Vô Kỵ lại chìm vào trạng thái yên lặng phát ngây dại lúc đầu, một ngày lại một ngày, một bên yên ắng đến phát ngốc, một bên trong cơ thể, diễn luyện các công pháp còn lại.

Người đàn ông gấp qua dưới lòng đất, trong thời gian này có đến vài lần, mỗi lần nhìn thấy Phong Vân Vô Kị, nhìn hồi lâu, cuối cùng không nói gì, im lặng bỏ đi.

Thời gian lại trôi qua bình lặng, có những lúc, Phong Vân Vô Kị đột nhiên nghĩ đến tên nhị hoàng tử kia, tại sao đã lâu hắn không đến đây? Chẳng lẽ đã quên rồi sao? Còn cả thiếu nữ Tuyết vực, thân xác nàng ấy không biết có ai lo liệu. Nghĩ quá nhiều, vấn đề này cũng không có đáp án, cũng không nghĩ nữa, hơn nữa, ngay cả các hình ảnh ấy, cũng trong não dần trở nên mờ và nhạt nhoà dần. Nhưng từ đó về sau, sự lan động của thần thức mạnh mẽ kia, không từng qua lại. Tất cả đều khôi phục lại kiểu sinh hoạt từ trước.

Nhưng mà, người vẫn là người, chỉ cần tồn tại, liền không thể để kẻ khác quên lãng. Cuối cùng có một ngày, cửa lớn thủy lao dưới đất đã mở ra một lần nữa, lần này, đi vào không phải là con người, mà là một nữ nhân ma tộc tuyệt sắc, diễm lệ. Tóc dài hơi xoắn, đôi mắt linh động lộ nét cười, dáng cao, mũi thẳng, ngũ quan tinh tế, phối hợp chặt chẽ, bộ ngực to tròn như muốn từ trong lớp vải mỏng tang phá ra, còn có cặp mông tròn trĩnh kia, tất cả đều đã nói lên phong tình dụ người của nữ nhân ma tộc ấy. Càng trọng yếu là, ngoài trên ngoại hình, trừ so với nữ nhân của loài người cao hơn một chút, nữ nhân ma tộc này gần như cùng nữ nhân bình thường thuộc loài người không có khác biệt gì.

"Tên con người này, bề trên đã nói rồi, năng lực đã bị lấy hết sạch, còn chút chân nguyên cuối cùng, nạp thú cũng không thể hấp thu, ngươi mau lấy chút chân nguyên đó của hắn hấp thu sạch sẽ đi!" Cửa lao tên ma tộc xấu xí màu tím gào lên hai tiếng, sau đó cách một tiếng, đã đóng cửa lao lại, bỏ đi, cái đuôi trâu nhỏ dài phản chiếu lên mặt Phong Vân Vô Kị, hồi lâu mới biến mất.

"Ta tên Phi Lạc Ti, ngươi thì sao?" Ma nữ ấy cười rạng rỡ đi đến bên cạnh Phong Vân Vô Kị, cũng không ngại đất bẩn, ngồi bên cạnh người y.

Phong Vân Vô Kị nghiêng đầu nhìn qua nàng ta, lại quay đầu lại, không nghĩ ngợi gì.

Biểu hiện của con người, có thể làm Phi Lạc Ti có chút thất vọng, nàng ta liền tự ôm lấy một tay của Phong Vân Vô Kị, để bộ ngực căng tròn dưới tay y sờ nắn. Nhưng Phong Vân Vô Kị vẫn không có phản ứng, ý thức của y, đã đa phần chìm vào trong diễn luyện công pháp trong cơ thể, ngay cả một chút thần thức bên ngoài, cũng chìm vào trong sự thờ ơ, tình cảm, mị lực của ma nữ, y căn bản không cảm nhận được, còn nói chỉ đến động lòng.

Nhìn thấy khiêu khích thân thể không có hiệu quả gì, cái miệng xinh xắn của Phi Lạc Ti hơi mím lại, ánh mắt khẽ chuyển, cánh tay thon dài mềm dẻo xuất ra, sau đó cội y phục đã có chút nát vụn trên người Phong Vân Vô Kị, lướt đi trên thân thể y như con rắn, cùng lúc từng đạo khí kinh hồng nhạt từ đầu ngón tay phát ra, nhập vào trong các huyệt đạo ẩn cảm của Phong Vân Vô Kị.

A!...Kiểu khiêu khích dị dạng này, cuối cùng làm Phong Vân Vô Kị chịu không nổi, người ngâm lên một tiếng dài .....

Chú thích:

+ Thứ nguyên: Thế giới được coi là nguyên sơ nhất, là nơi đến của các sinh vật sau khi phi thăng. (Kiểu như tiên ma yêu giới ấy)

Bạn đang đọc truyện *Phi Thăng Chi Hậu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Phi Lạc Ti đích dụ hoặc

"Ngươi, đang làm cái gì thế này?" Phong Vân Vô Kị có chút mê man hỏi, thời gian đã quá lâu rồi, đầu não đã không còn được linh hoạt như lúc xưa, rất nhiều chuyện, phảng phất như rất quen thuộc, mà lại xa vời.

Phi Lạc Ti che miệng mỉm cười, tiếng cười như chuông reo từ trong chiếc miệng nhỏ nhắn phát ra, ma nữ thiện nghệ nhất là dụ hoặc chi đạo, một tay che miệng, một tay khác của Phi Lạc Ti đã lướt đến trên ngực Phong Vân Vô Kị, ở đó nhẹ nhàng vẽ lên một vòng tròn. Một luồng kinh khí màu hồng nhạt nhập vào cơ thể Phong Vân Vô Kị, sau đấy, cái gì đó như bị đánh thức, một cảm giác khô nóng dâng lên từ dưới bụng.

Loại cảm giác này vô cùng khác lạ, đặc biệt vào lúc nhìn thấy Phi Lạc Ti cúi đầu xuống, ngực lộ ra một vùng mềm mại trắng như tuyết, cảm giác ấy càng mạnh thêm.

Phi Lạc Ti liếc nhìn Phong Vân Vô Kị yêu kiều, trong mắt lưu chuyển sắc dục, bàn tay mềm mại thon thả như con rắn nhỏ lướt trên quần áo Phong Vân Vô Kị, ánh mắt thoáng qua nhãn thần càng lúc càng mê man của Phong Vân Vô Kị, Phi Lạc Ti khẽ nghiêng răng, bàn tay nhỏ nhắn cuối cùng trượt theo phía dưới áo Phong Vân Vô Kị.

Một cảm giác như bị sét đánh truyền ra toàn thân Phong Vân Vô Kị, toàn thân như vừa bị điện giật, tê tê dại dại, nơi yếu hại ở trong khổ, đột nhiên bị tập kích, lập tức ngẩng lên, đối với Phi Lạc Ti giận dữ.

"Sao lại như thế này? .... Sao lại như thế này?" Phong Vân Vô Kị nói mơ màng, ngay cả trước khi y phi thăng, một lòng hướng tới võ đạo, đối với

chuyện này tuy có chút hiểu biết, nhưng cũng chỉ hữu hạn, còn chưa từng cùng nữ nhân tiếp xúc gần như thế này.

Phi Lệ Ti cuối cùng đã cười, như một đoá hoa mai, bùng nổ khi đón gió trong tiết trời đông lạnh, mũi liến đến mê người, chiếc miệng nhỏ như đoá anh đào, hạ xuống bên dưới, liền đưa vật đang dương lên nhập vào trong miệng, cái đầu bắt đầu chuyển động có tiết tấu.

Cảm giác chật hẹp ấy kích thích mạnh mẽ vào cảm quan của Phong Vân Vô Kỵ, ngay trong ý thức, tốc độ diễn luyện công pháp đã so với bình thường chậm đi không ít.

Ư! Một loạt tiếng ngâm khe khẽ từ trong huyệt Phong Vân Vô Kỵ phát ra, hoàn toàn là một phản ứng theo bản năng, Phong Vân Vô Kỵ ôm cứng lấy đầu Phi Lệ Ti, hai tay xuyên vào mái tóc dài mượt như tơ, để khuôn mặt xinh đẹp ấy ép ngang vật đang dựng lên.

Phi Lệ Ti tuy là một ma nữ, nhưng thể chất lại không được khoẻ mạnh như ma tộc, thậm chí còn không bằng con người, chịu lực ép như vậy, vật cứng kia gần như đâm sâu vào huyệt năng ta, đến nỗi ho sặc liên tiếp, không thể không nhẹ nhàng đẩy vật cứng kia ra, hít vào hai hơi, yêu kiều liếc qua Phong Vân Vô Kỵ, lại dùng bàn tay nắm lấy, một lần nữa ngấm lấy vật cứng kia bắt đầu chuyển động theo quy luật.

Một cổ sắc hồng, từ dưới da Phong Vân Vô Kỵ tràn lên, kéo lên khuôn mặt, cuối cùng bao phủ toàn thân, trong lòng đầy dục vọng muốn mạnh mẽ phát tiết.

Á! Phong Vân Vô Kỵ kêu lên một tiếng dài, trên người một luồng khí đen mờ mịt từ trong cơ thể phát ra, sau đó, lấy vật cứng kia từ trong đôi môi ẩm ướt, tron nhả của Phi Lệ Ti ra, ôm chặt lấy năng ta, đè năng ta bên dưới thân người.

Phi Lệ Ti mắt lim dim, để cho Phong Vân Vô Kỵ xé nát quần áo mỏng như cánh ve, chỉ có một biểu tình si mê, ngấm khuôn mặt của Phong Vân Vô Kỵ.

Phong Vân Vô Kỵ kêu lên điên dại, đôi mắt đầy tia máu, bạo lực mở đôi chân thon dài mịn màng của Phi Lệ Ti ra, vật cứng kia đối chuẩn cánh cửa tối tăm mềm mại của Phi Lệ Ti, sao đó tất cả liền như nước đổ ra kênh lớn, án chiếu theo chuyện nên phát sinh giữa nam nữ mà tiến hành.

Nơi thủy lao dưới đất vang lên một trận tiếng ngâm dụ người, khuôn mặt non nớt của Phi Lệ Ti chảy đầy mồ hôi, miệng hơi há ra, một bên ứng phó tấn công của Phong Vân Vô Kỵ, một bên cánh tay thon thả lướt đi trên cơ thể Phong Vân Vô Kỵ, móng tay hồng nhạt đột nhiên nhẹ nhàng điểm xuống ở một huyệt đạo bí ẩn trên lưng Phong Vân Vô Kỵ.

Phong Vân Vô Kỵ đôi mắt đột nhiên mở lớn, cả bộ tóc bắt đầu tung bay, thân thể đột nhiên dừng động tác lại, Phi Lệ Ti ngược lại, bắt đầu cử động, đôi chân đẹp thon dài trắng phau đột nhiên kẹp chặt lấy eo người Phong Vân Vô Kỵ, sau đó, vận ma công đặc thù thiên sinh của tộc ma nữ, Dục mị ma quyết, nơi bên dưới thân người như vật sống, mạnh mẽ hút lấy vật cứng bên trong.

Tình quan thả lỏng, từng luồng chân nguyên đột nhiên từ quan khiếu mở lớn tràn vào cơ thể Phi Lệ Ti, chân nguyên cực kì tinh thuần nhanh chóng bị Phi Lệ Ti bằng bí pháp đặc thù luyện hoá, từng luồng chuyển hoá thành ma khí bản thân, trong cơ thể vận chuyển.

Á! Phi Lệ Ti kêu lạnh lạnh, thân thể căng ra, nhưng đôi chân thon dài vẫn không hạ xuống, vẫn cấp chặt lấy người Phong Vân Vô Kỵ.

Trong tiếng kêu vang, Phi Lệ Ti đôi mắt lim dim đột nhiên mở lớn, hai con ngươi nguyên màu tím đột nhiên biến thành màu đỏ đậm, sau đó một cổ như vật chất lại như ảo ảnh toả ra từ trong mắt, đôi mắt nhắm lại, lại một lần nữa đột nhiên mở ra thì, trong mắt đã một vùng sắc vàng kim pha hồng, một lớp khói mờ mờ từ trong cơ thể Phi Lệ Ti bay ra, trong không khí một mùi vị đậm đặc trôi nổi.

Mắt thấy chân khí Phong Vân Vô Kỵ tích lũy trong cơ thể từng đợt phát ra, bị Phi Lệ Ti luyện hoá hấp thu, nhân thần của Phong Vân Vô Kỵ càng lúc càng âm đậm, ngay diễn luyện ma quyết sâu trong não cũng chịu ảnh hưởng, triệt để đình chỉ vận chuyển.

Phong Vân Vô Kỵ cuối cùng đã thanh tỉnh hoàn toàn, ánh mê man trong mắt dần dần trở nên sáng tỏ, Phi Lệ Ti thềm kêu không hay, vội tăng tốc độ hấp thu chân khí.

"Người đang làm cái gì?!" Phong Vân Vô Kỵ giận dữ quát một tiếng, hoàn toàn là phản ứng trong ý thức, một đoạn khẩu quyết ma công mới thành hình xuất hiện trong não, sao đó ma khí ít ỏi ẩn giấu sâu trong cơ thể án chiếu theo ma quyết mới thành này bắt đầu vận chuyển.

Một khí thể chấn nhiếp nhân tâm, như ma thần chín tầng địa ngục đột nhiên xuất hiện trên người Phong Vân Vô Kỵ, khí thể ấy mạnh đến thế. Ngay cả Phi Lệ Ti cũng bị giật mình đến ngây người, lực hút đặc thù của Dục mị ma quyết đột nhiên gặp sự phản kháng của một sức hút còn mạnh hơn từ đối phương, không chỉ không thể từ cơ thể đối phương hấp thu thêm chân nguyên, ngược lại tình quan bản thân có hiện tượng trùng động.

Bình! Cơ thể Phong Vân Vô Kỵ mãnh liệt phát ra một làn khói đen, không chỉ bao phủ bản thân, còn có cả Phi Lệ Ti bị cuốn vào bên trong, trong thủy lao, mặt đất đột nhiên tràn lên từng luồng ma nguyên tinh thuần, ma khí ấy lúc đầu còn rất mờ, nhưng rất nhanh đã đạt đến mức độ có thể nhìn thấy, mức độ đến như một đám mây đen.

Trong cả thủy lao dưới đất, ma tộc có mặt đều cảm thấy một khí tức mạnh mẽ nhưng lại nhỏ bé, cảm giác này rất mâu thuẫn, khí thể này lướt qua cả thủy lao dưới lòng đất rộng lớn, làm trong tim các ma tộc có mặt dâng lên trùng động muốn cúi đầu bái lạy.

Trong thủy lao. Một tiếng kêu lạnh lạnh từ trong khói đen mờ mịt phát ra, đó là tiếng của một nữ nhân. Khói đen hùng dũng, dần dần nhập vào cơ thể Phong Vân Vô Kỵ, dưới khói đen, Phi Lệ Ti sắc mặt trắng bệch, toàn thân mềm oặt ngã trên mặt đất, miệng mấp máy, như muốn nói điều gì ...

Chương 42: Lai tự ma tộc đích quan chú

"Người muốn chết sao? Dám phóng túng phát ra khí tức ma công như thế." Một đợt sóng thần thức mạnh mẽ mà quen thuộc ở phía trên Phong Vân Vô Kỵ vang động, chính là lão già thần bí đã biến mất hơn hai trăm năm.

Một luồng sức mạnh kì dị phảng phất như kim nhọn đâm xuyên vào trong não Phong Vân Vô Kỵ, Phong Vân Vô Kỵ rung mình một cái, như bị dội nước lạnh vào người, lập tức tỉnh lại, ma khí hùng dũng quay xung quanh bên thân người dần dần tan đi, dung nhập vào trong trời đất.

Ầm!

Trong lúc đó đột nhiên có một luồng sức mạnh hủy thiên diệt địa đánh mạnh vào ngực Phong Vân Vô Kỵ. Phụt một tiếng, Phong Vân Vô Kỵ máu chảy ra toàn thân, như một viên đạn pháo bắn lên đỉnh thủy lao, bức tường có thể hấp thu sự tấn công của chân khí, đã hoàn toàn bị đợt tấn công thuần túy vật lí này đánh thủng một lỗ lớn.

Ngoài dự liệu, hoàn toàn là ngoài dự liệu, lực phủ ngũ tạng như muốn chui ra không nói, vào trước khi triệt để bị đánh ngập vào lớp đất nơi thủy lao, Phong Vân Vô Kỵ nhanh như chớp, trong mắt loé lên một bóng hình có ma khí ngập trời.

Cửa thủy lao dưới đất vẫn đóng chặt, nhưng trong thủy lao, bên dòng nước đen chứa vô số sọ người, một tên ma tộc mạnh mẽ người cao quá ba trượng, đầu đeo mũ giáp xanh biếc, thân mang áo giáp xanh, cơ bắp rắn chắc, đôi mắt như chuông đồng đột nhiên xuất hiện trong thủy lao, cả thân mình quần quanh ma khí dày hơn ba xích.

"Người ra đi, chuyện ở chỗ này cùng người vô quan rồi!" Tên ma tộc hung tợn nói xong, mang theo vô hạn ma uy chui vào trong cái lỗ do Phong Vân Vô Kỵ phá ra.

"Người mau chạy giữ lấy mạng, không nghĩ khí tức của người không ngờ lại dẫn đến chú ý của ma tướng Mặc Phi Tư, lúc này rắc rối rồi, ta không thể bạo lộ ra, tất cả chỉ có thể trông vào bản thân người thôi." Tiếng của lão già ở trong não Phong Vân Vô Kỵ vang lên: "Ta tạm thời dùng thủ đoạn, làm thời gian hẩn đuổi đến bị gặp ít trở ngại. Có thể giữ mạng hay không, giờ nhìn vào bản sự của người thôi, ngay bây giờ!"

Thần thức mạnh mẽ kia trong não Phong Vân Vô Kỵ vừa nói xong, Phong Vân Vô Kỵ liền cảm thấy linh hồn mình bị một luồng sức mạnh kì lạ, vô cùng mạnh mẽ bao trùm, mạnh mẽ lôi ra khỏi cơ thể.

Đó là một cảm giác vô cùng kì dị, Phong Vân Vô Kỵ cảm giác bản thân giống như một con suối nhỏ, hoà vào trong biển cả mênh mông ảm áp, giây phút ấy, suối nhỏ cùng biển cả không còn khác biệt.

Dưới sự dẫn dắt của thần thức mạnh mẽ kia, thần thức của Phong Vân Vô Kỵ cảm thụ được bức tranh về mặt bằng của cả thủy lao dưới đất, y 'nhìn thấy' nơi thủy lao rộng lớn gần như không bờ bến này, thông đạo đan xen chằng chịt, giống như các mạch máu, đem không gian dưới đất này chia thành từng gian phòng giam, mỗi phòng thủy lao chỉ có hai đến năm người, có một số người như cảm thấy làn sóng ý thức kì dị, ngẩng đầu lên thờ ơ, nhìn vào hư không. Trái dài ra bên ngoài, Phong Vân Vô Kỵ nhìn thấy một quảng trường khổng lồ, mặt đất đều là đá tảng ghép thành, từng khối đá tảng đem quảng trường chia thành từng khu. Trên quảng trường hoặc sắp, hoặc ngồi, hoặc đứng, hay nghiêng ngả các kiểu, ít nhất vài vạn ma nữ xinh tươi mềm mại, tư thế dâm đãng đang cùng vài ngàn nam nhân hình dáng gầy guộc quần lấy cùng một chỗ, không ngừng giao hoan.

Kéo ra phía ngoài, biên giới của thủy lao, khoảng vài chục vạn ma tộc đang xếp hàng đợi ở cửa ra vào, ma khí ngập trời tụ tập lại ở một chỗ, hình thành một đợt sóng ma khí hùng dũng, bao trùm cả thủy lao dưới đất lại.

"Nơi này phòng thủ nghiêm mật, ít nhất có khoảng hai chục tên ma tộc có tu vi mạnh hơn người vài chục lần thủ hộ ở đây." Tiếng của người ấy vang lên trong não Phong Vân Vô Kỵ: "Ma tộc sinh ra có tính ham thích chiến đấu, đối với một đối thủ yếu ớt, bình thường bọn chúng không bao giờ quần công. Đường sống duy nhất của người bây giờ là ở trên đỉnh đầu, nói nếu như người vận khí tốt, có thể khá dễ chạy lên trời, đến cửa truyền tống của nơi thủy lao dưới lòng đất này, ở nơi đó, người may ra có cơ hội quay về Thái cổ."

Lão già nói xong, năng lượng ý thức mạnh mẽ đã mang theo Phong Vân Vô Kỵ xuyên qua hàng nghìn tầng đá dày, tiến vào khu vực băng tuyết âm u lạnh lẽo, đây là một vùng biển lớn tối tăm, sâu thăm thẳm, dưới sự dẫn dắt của ý thức người ấy, Phong Vân Vô Kỵ cảm nhận được các khí tức xa gần, dày đặc, cường độ không đồng đều.

"Đây đều là ma thú đã sống trong biển Minh Ngục hàng chục triệu trăm triệu năm, riêng nói về mức độ sức mạnh, hơn xa ma tộc, nhưng mà, cơ thể bọn chúng tuy to lớn, sức mạnh cũng mạnh mẽ vô hạn, nhưng trí lực lại chưa được mở mang. Như quả người có thể thoát khỏi sự truy lùng của ma thú, thì có thể thoát khỏi khu vực tù ngục này rồi."

Sau đó sóng thần thức mạnh mẽ kia như thủy triều rút đi, biến mất không tung tích.

Ầm! Một tiếng vang lớn, vài chục khối đá lớn vỡ ra mang theo khí thế lớn tập trung bắn hướng tới Phong Vân Vô Kị, sau đó đá vụn, ma tướng khuôn mặt hung ác toàn thân lửa đen cháy sáng rực, tay cầm một cây trường kích phá đá mà ra.

"Con người hèn kém, nếu không phải lệnh của nhị hoàng tử, bản toạ đã sớm giết chết ngươi rồi!" Mặc Phi Tư gào lên nói, hai tay khẽ xoay, một luồng ánh sáng tím như cầu vồng mang theo tiếng veo veo phá không đánh tới Phong Vân Vô Kị, nơi nó đi qua, đất đá hoá thành cát bụi, bốc lên mù mịt.

Phong Vân Vô Kị đột nhiên bị tập kích, thân thể đã thụ thương, mắt thấy ánh sáng tím chiếu tới, bất đắc dĩ, mở phong ấn trong cơ thể ra, kiếm khí ngưng tụ đến cực hạn phá chướng bắn ra, veo một tiếng, mạnh mẽ đem ánh sáng tím kia chia làm hai nửa, nhưng hai đạo ánh sáng tím vẫn lướt qua kiếm khí, đánh vào trên đôi vai của Phong Vân Vô Kị.

Tiếng rầm rập vang lên không ngớt trong tai, hai vai trong giây phút ngắn ngủi ấy toàn bộ nát vụn, hay tay mềm oặt rũ xuống, sau ánh sáng tím, Mặc Phi Tư khuôn mặt hung hãn đánh ra một quyền mang theo vô số ma hoả nặng nề đánh vào lồng ngực Phong Vân Vô Kị.

Đoành!

Phong Vân Vô Kị như một viên đạn pháo xuyên qua hàng ngàn tầng đất đá, bắn thẳng lên trên, đằng sau, một thông đạo thẳng băng nhỏ hẹp kéo dài theo thân người.

Vết thương trên thân thể lại nặng thêm, từng cơn đau xé gan ruột làm Phong Vân Vô Kị không chịu nổi kêu thảm một tiếng, dòng máu màu đen phụt ra từ trong miệng, mang theo chút chút lửa đen phun lên trên đất đá xung quanh, phát ra tiếng ầm mồn lách tách.

Trọng thương trên thân thể làm Phong Vân Vô Kị bắt đầu mơ mơ hồ hồ, ở cái thế giới này, lực bài xích của thế giới làm y không thể phát huy toàn lực. Trong mơ ảo, trong mắt một bóng hình cao lớn như ánh chớp hiện ra phía trước, lại là tên ma tướng Mặc Phi Tư phá ra lớp đất đá dày, đã đuổi theo đến nơi.

"Chết đi!" Trong đôi mắt tím của Mặc Phi Tư, hàn quang loé lên, âm thanh lạnh như tuyết lạnh mùa đông, sau đó hai tay hơi rung, ma khí lạnh lẽo mà bá đạo thẳng đường huỷ diệt, phá huỷ từ kinh mạch đến tâm tạng nửa thân trên của Phong Vân Vô Kị, ma khí hùng dũng hoà thành lửa đen ngập trời, nuốt chửng Phong Vân Vô Kị vào bên trong.....

Bạn đang đọc truyện *Phi Thăng Chi Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 43: Thâm dạ

"Thật sao? Chết?" Một âm thanh băng lạnh như địa ngục từ trong miệng Phong Vân Vô Kị phát ra, Mặc Phi Tư hơi kinh ngạc, ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy con người trước mặt đột nhiên ngửng đầu, dưới mái tóc đen dài, lộ ra một đôi mắt sáng rực, lạnh lẽo.

Một dòng máu đỏ từ trên trán Phong Vân Vô Kị chảy xuống, cả mái tóc bắt đầu tung bay. Mặc Phi Tư đột nhiên cảm thấy có chút không đúng, con người trước mặt kia, thân thể gần như hoàn toàn nát vụn, chỗ nào cũng có vết máu, bên sườn thậm chí có nhiều chiếc xương gãy trắng nhón đâm lộ ra từ trong thân thể.

Một cảm giác bất an đột nhiên dâng lên trong tim Mặc Phi Tư, nhìn đôi mắt quật cường mà kiên nhẫn, có cảm giác có chỗ nào đó không thoả, còn chưa đợi hẳn hồi tỉnh lại, Mặc Phi Tư liền giật mình phát giác 'Bất Diệt Ma Diễm' nhập vào cơ thể con người hèn kém trước mắt như muối bỏ bể biến mất không tung tích, không chỉ như vậy, con người trước mặt, đôi tay mềm rũ kia đột nhiên nhanh như chớp đặt lên trên ngực Mặc Phi Tư.

Sát khí mạnh mẽ từ trên thân con người trước mặt phát ra, Mặc Phi Tư chỉ cảm thấy toàn thân run rẩy vô cơ, nhìn con người trước mặt, nhìn đôi mắt vô cùng băng lạnh, trong tim Mặc Phi Tư gào thét: "Không thể nào, ta là ma tướng của Ma giới, sao có khả năng sợ một tên người hèn kém được?"

Bất Diệt Ma Diễm tăng thêm số lượng hùng dũng nhập vào cơ thể Phong Vân Vô Kị, nhưng kết quả không thể cải biến, không quân hấn phát ra bao nhiêu ma khí, hoàn toàn không có một chút ma khí nào từ cơ thể Phong Vân Vô Kị thoát ra, thân thể không những không gãy vỡ thêm, ngược lại bộ ngực nguyên lõm sâu từ trước đã bắt đầu khôi phục, từng chiếc xương gãy lộ ra ngoài thân thể trong tiếng rộp rộp đã thu lại vào trong cơ thể.

"Hấp!"

"Tĩnh!"

"Đại!"

"Pháp!"

Phong Vân Vô Kị từ trong miệng dần phát ra bốn chữ ấy, mỗi lần phát ra một chữ, cả mặt đất đều bắt đầu chấn động, còn có một luồng ma khí dày từ bên dưới da hiện ra, mỗi chữ phát ra, ma khí dày thêm một phần, đến chữ thứ bốn thì, trước thân Phong Vân Vô Kị, ma khí kì dị dày đặc hình thành một cái lỗ xoáy hơi thành hình, cấp tốc bắt đầu chuyển động.

"Người! Đây là cái công pháp gì!" Mặc Phi Tư sắc mặt đã biến đổi, ma tướng luôn coi con người như cỏ rác, lúc đối diện một kẻ tù nhân, không ngờ lại bằng hoàng sợ hãi. Ma khí ngưng tụ trong cơ thể đến cực hạn, dưới tác dụng của con lỗ kì dị kia, từng phần tuôn ra từ trong các lỗ chân lông, từng chút, từng luồng nhập vào trung tâm của nguyên khí hình con ốc, sau đó tiến vào cơ thể Phong Vân Vô Kị.

"Người! ....." Mặc Phi Tư đôi mắt mở trừng gân dừ, tay phải ngón cong thành trảo, chậm chậm từng chút một hướng tới cổ họng Phong Vân Vô Kị, ma khí trong cơ thể hắn, lúc này như đê vỡ, ngăn cũng ngăn không nổi tràn vào cơ thể Phong Vân Vô Kị.

Một cảm giác sung sướng thoải mái tràn vào trong lòng, cảm thụ công lực không ngừng gia tăng, Phong Vân Vô Kị không chịu nổi phát ra một tiếng thét dài, chân khí trong cơ thể Mặc Phi Tư càng bằng tốc độ gấp chục lần tràn vào cơ thể Phong Vân Vô Kị.

Phụt! Mặc Phi Tư cắn lưỡi phun ra một ngụm máu, gào lên: "Mẹ kiếp, nhanh lại giúp tao, tên tiểu tử này có cổ quái!"

Không cần hắn nói, các ma tộc lớn mạnh khác đã sớm luôn dùng ma thức tra xét khu vực không gian này, theo dõi sát cuộc chiến, đến khi nhìn thấy Mặc Phi Tư hai người bất động, còn nhầm tưởng rằng Mặc Phi Tư đã chiếm thượng phong, không chế được tính mạng của tên tiểu tử loài người, không ngờ, chớp mắt, Mặc Phi Tư đột nhiên phun ra một ngụm máu tươi, gào thét.

Ở nơi cửa thủy lao, dưới sự bảo vệ của một đám ma tộc, một thiếu niên anh tuấn thẳng người đứng đó, trước người y, một tên pháp sư áo đen trên miệng đang lầm rầm niệm một đợt chú ngữ, trước thân người đám ma tộc, một khung cảnh màu đen thuần túy do ma pháp hình thành bồng bềnh trên không trung.

Thiếu niên đó chính là Ma giới nhị hoàng tử, cúi đầu nhìn cánh tay non nớt mới mọc ra dưới ống tay áo, nhị hoàng tử hung tợn nhìn chăm chăm con người trong gương, giọng tàn nhẫn: "Mấy tháng này bị phụ hoàng ép tu luyện Hoàng Ma Quyết, chưa động đến người, tính người may mắn. Hiện tại đã đến lúc thu thập người - một tên người ti tiện, dám thương hại đến thân thể của ta, thật không thể tha thứ."

Ông tay áo khẽ vung, đối với ma tộc bên cạnh quát lên: "Bọn người mấy tên lên đi, thu thập hắn, nhớ lấy, nhất định phải lưu một hơi thở. Bản vương lưu y còn hữu dụng."

Bên thân hai tên ma tộc cánh dơi ứng tiếng, dang rộng đôi cánh vẫy động vài cái, liền như điện xẹt lướt đến chỗ Mặc Phi Tư.

Hơn ba mươi sáu vạn khẩu quyết ma công mới diễn luyện xong không lâu, một môn ma công mới thành hình đã hiện lên trong não Phong Vân Vô Kị, môn ma công này còn chỉ là phôi thai, còn nhiều chỗ đang đợi hoàn thiện, nhưng dù chỉ là một sơ bản, uy lực mạnh mẽ đã ẩn ước hiện ra.

Âm thanh khổng lồ phía trên thủy lao đã sớm làm kinh động cả loài người trong thủy lao dưới đất, khi từng đạo thần thức quét qua không trung phía trên ngàn thước, thấy được khung cảnh ấy thì, đều ngây ngốc. Ở nơi này trước giờ chưa từng phát sinh qua chuyện như vậy, trừ đoạn thời gian mới bắt đầu.

"Không được! Người như vậy hại chết mọi người!" Một đạo thần thức trong não Phong Vân Vô Kị lưu lại tin tức nói.

"Người sao lại như vậy! Người muốn thành tội nhân của dân tộc sao?" Lại là tin tức từ một đạo thần thức truyền đến.

"Chúng ta một khi tiến vào nơi này, là quyết không thể nghĩ cách thoát ra, vì cả chủng tộc, người phải quỳ xuống, hướng ma tộc đầu hàng."

'Hấp Tinh Đại Pháp' do hàng vạn ma công ngưng luyện mà thành có chứa ảnh hưởng tâm tính đến kinh người, nếu là lúc trước, Phong Vân Vô Kị có thể còn trầm mặc, nhưng hiện tại, tính cách của Phong Vân Vô Kị, dưới ảnh hưởng của ma quyết cổ quái, đã biến trở nên có khuynh hướng tà ác cùng tàn bạo.

"Ta chịu đủ rồi! Ta chịu tất cả đủ rồi! Cái gì mà hoà bình của chủng tộc! Cái gì mà tội nhân của dân tộc! Ta không quan tâm! Ta muốn giết! Giết! Giết hết tất cả ma tộc ta nhìn thấy!" Tiếng thét của Phong Vân Vô Kị vang vọng trong cả thủy lao dưới đất, như tiếng sấm ầm vang động.

"Các người, hiện tại hiến tế cho ta đi! Dâng lên sinh mệnh và năng lượng của ma tộc ti bỉ các người!" Phong Vân Vô Kị cười độc ác, đột nhiên một quyền đánh ra, đem Mặc Phi Tư lún sâu vào đất đá vài nghìn thước. Máu ma tộc màu tím, vung vãi tung toé.

Các một khoảng hai tên ma tộc cánh dơi gào lớn, phá ra từng lớp đất đá, đứng cách Phong Vân Vô Kị không xa.

"Chết đi, con người ti bỉ!" Hai tên ma tộc hai chân dang rộng, giữa hai bàn tay, hai khối cầu lớn chừng cái bát ngưng tụ trong lòng bàn tay, xung quanh khối cầu, từng vết nứt không gian màu đen không ngừng xuất hiện rồi biến mất.

Trong tiếng hét lớn, hai khối cầu đen ngòm mang theo tiếng lôi điện, đánh tới Phong Vân Vô Kị, nơi đi qua, không gian từng phần vỡ vụn, đất đá từng mảng từng mảng nát vụn rơi là .....

Chương 44: Phát tiết, Hấp Tinh đại pháp

Ha ha ha... Phong Vân Vô Kị phát ra một trận cười tà ác, thân thể hơi nghiêng về phía trước, hơi nước như triều dâng bốc ra từ cơ thể, hình thành trước thân một lớp bọt biển.

Vào lúc hai khối cầu ánh sáng bằng lõi điện to bằng cái bát đánh trúng Phong Vân Vô Kị, hai bàn tay trắng tinh nhanh như chớp duỗi ra, giữ chặt lấy hai khối cầu ánh sáng vốn được nén đến cực điểm, ngay không gian cũng bị phá nát.

Xèo! Nơi bàn tay tiếp xúc với lõi cầu, từng mảng da cháy xém, máu tươi tung toé, nhưng Phong Vân Vô Kị như không có cảm giác, cười điên cuồng, quanh người cương khí xoay tròn, gió lớn từng cơn, trong tiếng cười lớn, hai khối lõi cầu uẩn hàm năng lượng khổng lồ không ngờ bị y như vậy tiêu dung hấp thụ.

Hai tên ma tộc nhìn nhau, lần lượt rống lên một tiếng, thân người đột ngột lớn gấp đôi, cơ bắp nổi lên trên xương cốt, hai cái sừng trong ma khí ngập trời, từ từ nhú lên trên trán.

Rắc ! Rắc!

Trên thân hai tên ma tộc, mũ giáp bằng sắt thép nặng nề vốn mặc trên người từng mảnh vỡ vụn, lộ ra cơ thể xích loã bên dưới, còn có từng mảng vảy đen hình bán nguyệt mọc ra trên cơ thể, giữa các lớp vảy, các sợi lông đen dài mọc ra dày đặc.

Grừ!

Hai tên ma tộc há mồm phát ra một tiếng gầm, khí thể tăng vọt, từng ngọn lửa đen bên ngoài cơ thể bốc cháy rừng rực, trong cánh tay to bản của hai gã đã nắm chặt một thanh trường kích bằng đồng xanh dài hơn một trượng, hét to một tiếng lần lượt lao hướng đến Phong Vân Vô Kị, nơi đi qua, đất đá cứng rắn vỡ vụn từng mảnh, không đến một khắc đã đến nơi.

Phong Vân Vô Kị đã có chút nhập ma cười tà một tiếng, hoá thành một vệt sáng mờ mờ, xuyên qua khoảng không cực nhỏ bé giữa hai tên ma tộc, luôn đến sau lưng hai tên ma tộc, hai cánh tay vô thanh vô tức ấn vào nơi gáy hai tên ma tộc, công pháp hấp nạp ma khí đã được phát ra.

Bùng Bùng!!

Hai tiếng như trúng vào mặt trống từ dưới tay truyền ra, thân thể khổng lồ của hai tên ma tộc chỉ hơn chân động, ngay vậy trên người cũng không rơi nửa chiếc. Lúc này, phản ứng lại, hai cây trường kích bằng đồng xanh mang theo những cơn gió mạnh, quét ngang qua.

Thời gian như đột nhiên dừng hẳn lại, khi hai cây trường kích bằng tốc độ vượt qua thời gian xuyên qua tầng tầng chướng ngại, sắp đâm trúng Phong Vân Vô Kị thì, Phong Vân Vô Kị vốn vì xuất chưởng mà thân hình bất động, đột nhiên giống như bị cuốn vào một trận gió lớn, quay vòng vòng, như chiếc lá lướt về phía sau, sau vài lần đổi hướng, lại như một chiếc lá cây mỏng manh, dính vào hai cây trường kích to bằng cổ tay, bắn về phía sau, chớp mắt hoá thành một hư ảnh biến mất không tung tích.

Dưới sự tra xét bằng thần thức, ma thức của mọi người, không gian chu vi vài ngàn dặm, như trong suốt, tất cả các động tĩnh, đều bị nhìn thấu. Trong không trung, lớp lớp ma khí che kín cơ thể, Phong Vân Vô Kị đánh bỏ lại hai tên ma tộc trung cấp thân thể rắn chắc, lộn người hạ xuống, lao đến từng đám ma tộc cấp thấp ma khí hùng dũng.

Nhị hoàng tử hơi động não, sau đó sắc mặt thay đổi, quát lớn lên: "Nhanh ngăn cản hắn! Hắn muốn hấp thụ ma khí, gia tăng nội lực!"

Tiếng cười lớn thoả mãn của Phong Vân Vô Kị truyền lại: "Ha ha ha ... Muộn rồi! ..."

Như con sói đói, Phong Vân Vô Kị lao vào đám ma khí do cơ thể ma tộc phát ra, còn chưa tiếp cận, liền đã giơ cao hạ xuống, đánh ra một chưởng.

"Không được đánh lại!" Một pháp sư áo đen khuôn mặt âm u lạnh lẽo đã hiểu ra, giơ tay ngăn cản.

Nhưng, sao có thể ngăn đây? Phong Vân Vô Kị một chưởng đánh ra, lập tức, hàng trăm ma tộc bên dưới, dẫn theo ma tộc canh phòng thủy lao dưới đất xung quanh đều gầm lên điên dại, đánh ra toàn lực, từng đạo ma khí hùng hậu phá không bay ra, hội tụ lại một chỗ, đánh tới Phong Vân Vô Kị.

Cả thủy lao dưới đất dưới sự hấp nhiếp(*) của đám ma tộc, một luồng ma khí từ sâu trong lòng đất dâng lên, nơi nơi đều là ma khí hùng dũng dày hơn một xích, từng đạo tràn vào cơ thể đám ma tộc, sau khi bị luyện hoá thành các loại ma khí tinh thuần, đánh tới Phong Vân Vô Kị.

"Hấp, Tinh, Đại, Pháp!" Phong Vân Vô Kị áo choàng phấp phật, âm thanh băng lạnh mà đặc ý nặng nề đập vào trái tim yếu ớt của đám ma tộc, mái tóc dài bắt đầu tung bay, sau đó ma khí như thủy triều nuốt chửng lấy y, trước lúc ma công ma quyết đánh trúng y, đám ma tộc đều nhìn thấy một đôi mắt,

một đôi mắt băng lạnh và tàn nhẫn.

Hấp Tinh Đại Pháp, bốn chữ vừa phát ra, một loại ma khí kì lạ phóng ra từ cơ thể Phong Vân Vô Kỵ, ở bên ngoài cơ thể y hình thành một xoáy lốc, bao trùm y bên trong.

Từng dòng khí lưu ở bên ngoài thân người y nhanh chóng vận chuyển, sau đó, ma khí bàng bạc dưới một luồng sức mạnh tinh xảo dẫn dắt, như cá voi hút nước nhập vào xoáy lốc bên ngoài cơ thể Phong Vân Vô Kỵ.

A! Cảm giác sung sướng thoải mái từng con dâng lên, phương pháp không cần khổ tu mà lấy được chân khí ma nguyên thâm hậu này, thật quá sáng khoái, cảm thụ được từng đạo ma khí vốn đánh vào mình, dưới tác dụng đặc thù của công quyết Hấp Tinh Đại Pháp, từng đạo nhanh chóng nhập vào cơ thể, hoá thành tu vi bản thân, Phong Vân Vô Kỵ không chịu nổi ngưỡng đầu phát ra một tiếng kêu sắc nhọn trong trẻo!?

Từng vòng tròn sóng âm gây ra bởi năng lượng vô hình khoách tán ra phía ngoài bao trùm cả thủy lao dưới đất, dòng nước đen ngòm trên mặt đất dưới tác động của năng lượng, dâng lên cao vài trượng. Còn có nhiều ma tộc không chịu nổi sự tấn công của sóng âm, từng tên bật tai kêu khóc.

Trong lòng Phong Vân Vô Kỵ thật quá hưng phấn, áp ức bấy lâu nay, vào giây phút này triệt để được phát tiết, không còn nhìn thấy từng tên ma tộc bình thường dè dặt cười cợt, dưới sự chi phối của một mình mình, bay đi lượn lại, kẻ sống kẻ chết, cảm giác do mình khống chế càng thêm sáng khoái.

Hai tay mở lớn, Phong Vân Vô Kỵ nhắm mắt lại, lại đột ngột mở lớn, đáy mắt có ánh hàn quang loé lên, sau đó trong thủy lao dưới đất đột nhiên cuộn lên một con gió lớn, cát bay đá ló, tiếng gió gào thét.

Đám ma tộc cấp thấp ở dưới Phong Vân Vô Kỵ đột nhiên cảm thấy trước người có một sức hút không lồ phát ra, sau đó không tự chủ bay lên, tinh hoa sinh mạng rung động một trận, mấy giây sau, năng lượng tinh hoa sinh mạng, quan hệ đến sinh tử, từ cơ thể phát ra, sau đó không còn biết gì nữa.

Phong Vân Vô Kỵ không ngừng cười lớn, cười lớn độc ác mà tàn nhẫn, giữa hay tay, sinh mạng tinh hoa của mấy trăm tên ma tộc bị y hút hết, thân thể nhanh chóng khô lại. Gió khẽ thổi, lớp da dày bọc trên mớ xương từng phần tan ra .....

Vào lúc Phong Vân Vô Kỵ trong lòng khẽ động, vài trăm tên ma tộc đã hoá thành một đồng xương trắng, tình trạng thật quá thê thảm, ngay cả thần thức của những kẻ mạnh trong loài người khi quét qua, cũng đã triệt để ngây người! Một cảm giác không thể nói rõ tràn lên trong tim, hi vọng Phong Vân Vô Kỵ đem bọn chúng giết sạch đi, lại muốn ngăn cản Phong Vân Vô Kỵ, nhất thời thủy lao dưới đất nhiều người trên mặt lộ ra biểu tình khó xử, nhất thời đều ngây dại ....

Bạn đang đọc truyện *Phi Thăng Chi Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 45: Tái thứ lộ diện đích nhị hoàng tử

Sau lưng, hai tên ma tộc thể hình khổng lồ thét giận dữ, cảm kích lao đến, một bên, nhị hoàng tử vung tay một lần nữa, vài chục tên ma tộc đồng cấp thét lên một tiếng, phá áo giáp nặng nề ra, thể hình gầy lát to lên vô số lần. Thét lớn, bước từng bước lớn lao đến Phong Vân Vô Kỵ, đi được mấy bước, gào lên một tiếng, bằng uy thế vô thượng, rút ra hai cây trường kích bằng đồng xanh.

Veo veo! Tiếng phá không không ngớt trong tai, trên thân kích quán quanh ánh điện quang màu xanh, từng làn khói xanh từ mũi kích bốc lên, nơi trường kích đi qua, không khí như cũng bị chấn động đến vỡ nát, tiếng động ầm ập vào tai vang vọng trong không trung.

Ầm Ầm!

Hai tiếng nổ lớn không ngừng vang lên trong thủy lao dưới đất, nơi trường kích màu xanh rơi xuống, ngay cả đá hoa dày vài trăm trượng cũng bị vỡ ra một khối lớn, đá vụn tung toé, còn khu vực trường kích đi qua, tất cả đều hoá thành khói xanh, vài trăm ma tộc ngay kêu thảm đều không kịp, dưới mũi kích đã hoá thành tro bụi.

"Con người bé gan, có bản sự đừng có chạy!" Tiếng gầm thét phẫn nộ của ma tộc từ sau lưng truyền lại, nhưng Phong Vân Vô Kỵ chỉ cười lạnh một tiếng, ngay nhìn cũng không quay đầu nhìn qua, bàn tay mở ra, Hấp Tinh Đại Pháp lại một lần nữa thi triển ra, đối phó ma tộc trung hoặc cao cấp, Phong Vân Vô Kỵ có thể có chút khó khăn, nhưng để đối phó đám ma tộc cấp thấp, Phong Vân Vô Kỵ căn bản không tốn chút sức lực nào, hoàn toàn không đợi bọn chúng phản kháng, từng cỗ ma khí như triều dâng liền nhập vào cơ thể Phong Vân Vô Kỵ, thời gian của một quá trình ấy rất ngắn, gần như chớp mắt, Phong Vân Vô Kỵ liền một lần nữa biến mất ở chỗ cũ, lưu lại một đồng xương trắng.

Nếu vào trước lúc ngộ ra 'Hấp Tinh Đại Pháp' sơ hình, Phong Vân Vô Kỵ rất có khả năng, biết rõ sẽ chết, cũng cùng đám ma tộc này đánh một trận, nhưng hiện tại, sau khi đã tu luyện ma quyết, hấp nạp ma khí bạo lực, âm ám, tàn nhẫn nhất trong trời đất này, tính cách của Phong Vân Vô Kỵ đã có bất đồng lớn so với trước kia.

Trong cảm giác của Phong Vân Vô Kị, sau lưng vài chục tên ma tộc đang như giò bám xương, âm hồn bắt tán kia đều không tên nào không có thân thể cực kì rắn chắc, gần như bất tử bất diệt, ít nhất cường độ hiện tại đối với y mà nói, là như vậy. Nếu muốn đối phó một tên ma tộc trung cấp, Phong Vân Vô Kị còn khả dĩ, nhưng một khi đối diện sự truy sát từ nhiều mặt của ma tộc trung cấp, 'Hấp Tinh Đại Pháp' vốn không thể cùng lúc ứng phó nhiều công kích từ nhiều mặt, đó cũng là nguyên nhân vì sao Phong Vân Vô Kị luôn né tránh cùng đám ma tộc trung cấp này trực diện đối kháng. Biết rõ không thể làm, tất không làm (Minh tri bất khả vi, tất tất bất vi), đó là quan niệm của ma đạo.

Chục tên ma tộc sau lưng tuy biết, chỉ cần bắt được tên con người kia, liền có thể dễ dàng đem y tiêu diệt, nhưng lại khổ vì thân thể tuy rắn chắc, nhưng phương diện linh hoạt và tốc độ hoàn toàn không bằng tên con người này, chỉ có thể bị dắt mũi, theo phía sau. Mắt thấy hàng trăm ma tộc cấp thấp hoàn toàn vô pháp phản kháng bị Phong Vân Vô Kị hút khô ma khí toàn thân, hoá thành từng đồng xương trắng. Cảm giác biệt khuất này, làm đám ma tộc giận đến sắc mặt biến xanh, mồm om sòm kêu la, ngay nhị hoàng tử luôn có lòng muốn đợi xem kịch hay, hai tay cũng nắm chặt, sắc mặt giận đến trắng bệch.

Ha ha ha... Tiếng cười cuồng ngạo của Phong Vân Vô Kị vang động cả thủy lao, từng tốp ma tộc tràn đến, muốn trông vào chiến thuật biến người để tiêu diệt y, nhưng tốc độ của Phong Vân Vô Kị bọn chúng còn xa mới đuổi kịp, một tốp ở phía đông, một tốp ở phía tây, tấn công của chúng gần như không thể động đến vật áo của y. Cảm giác chơi đùa với đám ma tộc trong lòng bàn tay thật quá sáng khoái, bằng tính cách của Phong Vân Vô Kị lúc này, thật là đắc ý phi phàm.

"Phong Vân Vô Kị!" Một tiếng quát lớn vang trong thủy lao, đám ma tộc nghe tiếng đều dừng bước, Phong Vân Vô Kị quay đầu lại nhìn, chỉ thấy nhị hoàng tử nắm chặt tóc của một thiếu nữ xinh đẹp, lôi nàng ta tiến lại gần.

"Ha ha... Người gọi là Phong Vân Vô Kị đúng không! Con người ti tiện, lão tử lại vui thích chơi đùa nữ nhân của loài người các ngươi, đem chúng từng đứa chết đi sống lại, sau cùng toàn bộ giết hết! Sao, có phải là rất căm thù ta! Bộ dạng lần trước của ngươi như là muốn thay con tiện nhân ấy báo thù, giết ta phải không? Hả? Ha ha ha..." Khuôn mặt tuần tử của nhị hoàng tử lúc này hiện lên vẻ độc ác, nhắc người phụ nữ yếu đuối kia lên cao, một cánh tay khác thoải mái cho vào trong y phục người phụ nữ kia, sờ soạn.

Người thiếu nữ bắt đầu ngậm người thống khổ, cố gắng giãy giụa, nàng ta ngưỡng đầu nhìn Phong Vân Vô Kị, trong mắt uồn uớt, nàng ta không van xin, cũng không cầu cứu, chỉ nghiêng chặt môi.

Ret! Một tiếng lùa rách vang lên trong thủy lao đang yên lặng, nhị hoàng tử đem y phục mỏng manh trên người thiếu nữ kia xé nát, một bên đối với Phong Vân Vô Kị cười độc ác: "Sao nào? Cứu hay không cứu? Nhìn người trong tộc của ngươi một lần nữa bị ta đây đâm ma vạn ác gian sát, làm chuyện vạn ác, trong tim có phải đang rỉ máu hả. Giãy giụa hả? Cứu hay không cứu? Hả? Ha ha ha..."

Từng sợi tơ máu phủ đầy đôi mắt Phong Vân Vô Kị, ma khí quán xung quanh người bắt đầu rung động kịch liệt, từng tiếng răng rắc liên tiếp không ngừng từ tay Phong Vân Vô Kị phát ra, nhưng Phong Vân Vô Kị lại chăm chăm nhìn nhị hoàng tử, không cử động. Dưới ý của nhị hoàng tử, ma tộc xung quanh đều tản ra, không tên nào dám vượt lên. Cũng đã biết có lên cũng vô dụng, tên con người này tốc độ quá nhanh.

"Không cử động, ha ha... Tốt, đã luyện ma công của ma tộc bọn ta, ngươi bắt đầu có tâm tính tàn nhẫn rồi... Ta lại xem ngươi có thể chịu đến lúc nào."

Nói xong, nhị hoàng tử vén áo dài lên, lấy ra cái vật đang dương lên, một tay nắm lấy cái cổ mềm mại trắng tinh của thiếu nữ kia, eo người khẽ đẩy, sau đó nghe thấy tiếng kêu thảm vang tận trời xanh của thiếu nữ kia, một dòng máu tươi từ miệng chảy ra, giữa cặp đùi thon dài trắng muốt, máu tươi dọc theo quần chảy xuống, nhiễm hồng cặp đùi.

"Ha ha ha... Phụ nữ của loài người thật là mềm mại, làm cái việc này, thật là sáng khoái, sao nào, con người, ngươi có muốn gia nhập không hả, ha ha ha..." Nhị hoàng tử dùng lực đưa đẩy eo người, một bên cười điên cuồng.

Nhưng lúc lâu, Phong Vân Vô Kị vẫn băng lạnh như vậy, thân thể vẫn không cử động.

Nhị hoàng tử cuối cùng đã bức mình, quát to một tiếng: "Ta xem ngươi có thể chịu bao lâu!"

Vươn tay lấy một cây trường kích dài trong tay một tên ma tộc bên cạnh, nặng nề cảm ngược trường kích, đem cán kích đâm sâu vào trong đá, còn lại mũi kích dài khoảng một trượng bên ngoài, nghiêng nghiêng đối với bản thân.

"Thiếu nữ này, ta muốn xem xem, ngươi cứu hay không cứu!" Nhị hoàng tử lạnh giọng nói, cầm người phụ nữ của loài người kia lên, ác độc đưa vào mũi kích sắc nhọn....

Bạn đang đọc truyện *Phi Thăng Chi Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 46: Đại pháp sư Mai Lâm đích quyền trượng

Thiếu nữ xinh đẹp thuộc loài người khuôn mặt trắng bệch, trong đôi mắt mở to tràn đầy sự kinh khủng, vào lúc nhị hoàng tử đẩy tới, mắt thấy sắp đâm vào cây trường kích bằng đồng xanh sắc nhọn thì, vào lúc ấy, trường bào của Phong Vân Vô Kị phát pho, cả người hoá thành một làn khói mỏng, dần biến mất ở chỗ đang đứng.

Con người của nhị hoàng tử co lại, đột nhiên gào lên: "Chính lúc này! Giết y!" Nói xong, vung tay phải ra, một quyền từ tay phải đánh ra, 'Ma Hoàng Quyết' có chút tiểu thành đã xuất thủ, năng lượng màu tím bàng bạc có tính chất hủy diệt theo tay phóng ra, đánh về hướng thiếu nữ thuộc loài người.

Vài chục tên ma tộc đang bất động cũng cùng xuất thủ, tuyệt chiêu mạnh nhất cùng lúc đánh ra, tiếng phá không ầm ầm không ngớt, từng tia chớp màu đen đem không gian của thiếu nữ hoàn toàn phong toả, nhị hoàng tử nhếch mép cười, trong lòng nghĩ: "Tuy không thể tóm được thân ảnh của người, nhưng chỉ cần người tiến vào không gian này, tất tử vô nghi."

Quả nhiên thân thể của Phong Vân Vô Kị hiện ra phía sau thiếu nữ thuộc loài người, khuôn mặt lạnh lùng, mắt thấy bọn ma tộc nhị hoàng tử đã phát ra tấn công, Phong Vân Vô Kị mặt vẫn bình tĩnh, như chậm mà nhanh xuất ra một tay, như gong kim kẹp chặt lấy cổ thiếu nữ, hơi dùng lực, thiếu nữ kia mở trừng mắt không dám tin nhìn Phong Vân Vô Kị, đầu nghẹo sang một bên, chết tốt, trong tay phải, một thanh vũ khí hình dáng cổ quái chỉ còn cách Phong Vân Vô Kị hai tấc rơi xuống, chưa rơi xuống đất, đã hoá thành một làn khói đen mờ, biến mất vô ảnh vô tung, chỉ còn lại trên mặt đất một cái xương cá dài.

"Người làm tốt lắm, chỉ là người quên che giấu mùi vị trên cơ thể người." Phong Vân Vô Kị lạnh giọng nói, tiện tay quăng đi, liền đem thân thể thiếu nữ vứt về hướng đám người nhị hoàng tử, thi thể ấy bay đi chưa được ba trượng, gặp phải sự tấn công của đám người nhị hoàng tử phát ra, nổ tung toé, sóng dư kinh làm tấn công của đám người nhị hoàng tử bị chậm lại, còn Phong Vân Vô Kị đã khẽ lướt người đi, như ánh chớp phá ra tầng đất đá nặng nề, chui vào trong tầng đất đá phía trên.

Loáng thoáng, tiếng của Phong Vân Vô Kị như có như không truyền lại: "Nhị hoàng tử, ta nhớ người rồi, ha ha. Trò chơi kém cỏi như vậy, bằng một tên ma nữ giả làm một thiếu nữ thuộc loài người, khách khách, hai tên ma tộc trước mặt ta giao hoan, trừ khi, sở thích của người là như thế chăng? Trừ khi, trí tuệ của người cũng chỉ như vậy chăng? Hoặc là, ma tộc, lớn lên đều đầu heo cả hả?"

"Nhanh lên! Bọn ngu ngốc các người, giết hắn, hắn không chạy ra được đâu, không mang được đầu hắn quay về, các người tự mạng đầu mình đến đây." Nhị hoàng tử nhìn cái hồ lớn trên đỉnh đầu, cắn răng nói.

"Dạ!" Mấy chục tên ma tộc bậc trung lớn tiếng trả lời, sau đó từng tên đăng không rời đi, trước sau chui vào trong thông đạo do Phong Vân Vô Kị dùng sức mở ra.

"Đại pháp sư Mai Lâm, trời buộc hành động của hắn!" Nhị hoàng tử nghĩ một hồi, đột nhiên đối với một pháp sư áo đen bên cạnh nói, trên mặt lộ ra vẻ tiếc nuối: "Ta sao lại không nghĩ ra sớm hơn nhỉ!"

Nhị hoàng tử hồi hận, vừa rồi không nghĩ đến để đại pháp sư áo đen Mai Lâm trời buộc tốc độ của Phong Vân Vô Kị, hạn chế y, đương nhiên đó cũng không thể trách hắn, ngay cả ở Ma giới, pháp thuật, cũng không được trọng thị, chân chính nhận được coi trọng vẫn là ma công ma quyết.

"Rồi!" Pháp sư mặt đầy vết nhăn, trên đầu đeo khăn trùm đầu lớn màu đen, đưa ra tay phải gầy gò xương, trên không trung vẽ một vòng tròn, sau đó nhắm mắt lại, miệng phát ra tiếng niệm chú quý dị lúc trầm lúc cao nghe không rõ.

Sau đó một luồng khói đen mờ mờ từ trong chiếc áo choàng đen rộng lớn của Mai Lâm bay ra, thuận theo cánh tay gầy guộc hội tụ vào trong lòng bàn tay, luồng khói đen ấy càng tụ càng nhiều, chuyển động trong tay Mai Lâm hình thành một gậy cầm tay đen xì dài gần một trượng, âm thanh của Mai Lâm đột nhiên lớn lên, đục nhanh và vang to, đất, đá, không khí, trong âm thanh đó bắt đầu rung động, bụi đá từ trên đỉnh đầu từng mảng rơi xuống.

Trong lúc âm thanh kia gây đất động núi xiêu, cây gãy màu đen trong tay Mai Lâm nặng nề đập xuống mặt đất, cắm vào trong đất đá, sau đó một loạt tiếng ầm vang khắp bốn phương truyền lại, mọi người trong trận chân động kinh hoàng bất an.

Hướng trên đỉnh đầu, khối đá lở chỗ hốc kia trong mắt mọi người dần dần khép lại, ngay các khối đá lớn đã rơi xuống cũng dưới tác dụng một sức mạnh kì dị quay lại vị trí cũ khảm nhập vào trong, tiếp nối hoàn mỹ, giống như chưa từng bị phá ra.

Đám ma tộc kinh hãi nhìn Mai Lâm, hiển nhiên là không ngờ đến lão pháp sư có uy lực mạnh đến thế.

Nhưng Mai Lâm vẫn nhắm mắt, một tay cầm gậy, một tay để không. Nhị hoàng tử biết, pháp sư đang thi triển thần thông, trong vùng toàn đất đá mệnh mông dưới lòng đất này, truy tìm nơi tên Phong Vân Vô Kị đến. Dưới tác dụng của bí pháp, lúc này cả thủy lao dưới đất đều dưới sự khống chế của Mai Lâm, cùng ông ta hợp thành một thể.

Lại nói Phong Vân Vô Kị tương kế tựu kế, trước mặt nhị hoàng tử giết mục ma nữ xinh đẹp, lại càng đường hoàng đương trường bỏ đi, làm nhị hoàng tử nổi giận lôi đình. Sau đó liền đầu cũng không quay lại, cố hết sức, lấy thân làm lợi khí, trong khối đất đá rắn chắc, phá ra một thông đạo lên trên.

Cũng không biết đã trôi qua bao lâu, đột nhiên, Phong Vân Vô Kị cảm thấy một luồng hắc ám kì dị lao đến, đó là một cảm giác rất cổ quái, không quan hệ gì với thị giác, hoàn toàn là một cảm giác trong ý thức. Liền đó, Phong Vân Vô Kị đã cảm thấy không thể cử động, dính vào trong đồng đất đá.

Đất đá bốn phía quanh thân thể như chốc lát đã dung hoá, hoá thành một dịch thể cứng rắn bao khoá, quấn chặt lấy y, trên dưới bốn phía, vài cái cột đá khổng lồ mà sắc nhọn chằm chằm tiến tới.

A! Phong Vân Vô Kị thét lên một tiếng, ma khí trong cơ thể toàn lực phát ra, ầm một tiếng, đem đất đá xung quanh phá ra, lộ ra một cái động huyệt đủ để dung thân, nhưng, rất nhanh chóng, đất đá xung quanh lại trôi qua, giống như vật sống.

Dưới thân truyền lại tiếng nổ kịch liệt, thần thức lướt qua, lại là hơn chục tên ma tộc hung ác đang lao đến.

"Con người, người không chạy được đâu, ngay cả trốn khỏi cửa của ta, ra ngoài lại là biển Minh Ngục rộng vô biên, ngay cả là yêu ma cao cấp cũng không dám nói có thể từ đó thông qua, huống gì là người. Hiện tại, hãy nghỉ ngơi cho ta thôi." Một âm thanh già cả vang lên trong não Phong Vân Vô Kị, sau đó một sức mạnh kì dị hướng tới linh hồn của Phong Vân Vô Kị .....

Hồ! Phong Vân Vô Kị bất kinh phản hỉ, hét to một tiếng, thần thức toàn lực phát ra, nghênh hướng về phía linh hồn kì dị kia.

Ầm!

Trong não như phát sinh ra một vụ nổ trời long đất lở, làm trước mắt sao bay đầy trời, sức mạnh tinh thần của Phong Vân Vô Kị có thể không bằng lão già thần bí thuộc loài người, nhưng đối với kẻ không chuyên tu năng lượng tinh thần như Mai Lâm thì có thừa.

Sau một đòn, trời buộc xung quanh đột nhiên biến mất, đất đá lại cứng rắn như vốn có, Phong Vân Vô Kị vội đánh ra một quyền, mở ra một thông đạo hướng tới biển Minh Ngục ....

Trong thủy lao, pháp sư ma tộc Mai Lâm vốn luôn không nói không rằng, nhắm mắt trầm tư đột nhiên mở trừng mắt, phun ra một ngụm máu tươi, cây gậy đen đúa cầm trong tay cũng trong tiếng vỡ vụn, hoá thành một đám tro bụi, tiếp đó thân thể gãy guộc của Mai Lâm liền như một khúc tre, ngã thẳng xuống mặt đất .....

Bạn đang đọc truyện *Phi Thăng Chi Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 47: Đào xuất sanh thiên

Lại nói dưới sự sợ hãi của Mai Lâm, linh hồn chịu sự tấn công của thần thức Phong Vân Vô Kị, linh hồn bị trọng thương, liền hôn mê, Phong Vân Vô Kị một khi thoát thân, nhanh chóng hoá tốc bay lên phía trên, nơi đi qua, đất đá từng mảnh vỡ nát, bằng tốc độ gấp đôi lúc bắt đầu, mở ra một thông đạo.

Sau lưng đám ma tộc giận đến oa oa kêu lớn, trên đường kêu gào, khổ nỗi tốc độ vốn không thể so sánh được với người tập qua kiếm đạo như Phong Vân Vô Kị, mắt thấy khoảng cách càng lúc càng xa, hốt nhiên, Phong Vân Vô Kị đang bạo lực phá đá mở đường ở phía trước dừng hẳn lại. Đám ma tộc tuy không biết tại sao, nhưng trong lòng sung sướng, không quan tâm nhiều chuyện như vậy, nhanh như chớp, trường kích trong tay đã rời tay mà đi, mang theo tiếng sét ầm ầm hướng đến Phong Vân Vô Kị phía trước.

Vào lúc này, Phong Vân Vô Kị mặt hướng về đám ma tộc, trên mặt lộ ra một nụ cười tà ác kì lạ, sau đó đột nhiên thu tay, một quyền nặng nề đánh ra, kinh khí mạnh mẽ đập mạnh vào đất đá phía trên. Đá vụn tung bay, từng khối từ bên người Phong Vân Vô Kị bay ra, trước người y, một hang động khổng lồ đã được đá thông, liền sau đó là nước biển âm lạnh từ nơi hang động tràn xuống điên cuồng.

"Nhanh tránh, hần đã đánh mở ra lỗ hổng thông với biển Minh Ngục!" Một tên ma tộc kinh khủng nói, hình ảnh nhìn thấy cuối cùng là tên con người ti tiện cùng với nụ cười tà ác, từ từ chìm vào trong bóng tối sâu thẳm mà băng lạnh kia, hình ảnh ấy, đám ma tộc cả đời khó quên.

Thủy lao nơi lòng đất vang lên một loạt tiếng ngâm xướng lên bổng xuống trầm, sau đó lỗ hổng bị đánh ra nhanh chóng gắn kết lại. Không còn nhìn thấy dấu vết từng bị phá ra.

Biển Minh Ngục này, sâu không biết bao nhiêu nghìn bao nhiêu vạn vạn ngàn thước, nơi đáy biển sâu, sức ép cực lớn, đủ để sánh ngang một đòn toàn lực của cao thủ có một nghìn vạn năm công lực. Ở nơi ngay một tia ánh sáng cũng khó thấy này, đến nơi nào trong vực thẳm dưới đáy biển sâu cũng một vùng tối đen. Phong Vân Vô Kị vận công lực toàn thân, ngay kiếm nguyên phong ẩn chứa trong cơ thể cũng phóng ra, khốn khổ đề kháng áp lực dưới đáy biển. Nước biển cực lạnh, mang theo một cảm giác như chạm vào kim loại.

May mắn, ở trong nơi đáy biển Minh Ngục này, lực bài xích của thế giới giảm đi không ít, kiếm nguyên trong cơ thể Phong Vân Vô Kị có thể phát huy gần tám thành uy lực, mới chống đỡ được áp lực của nước ở nơi đáy biển sâu. Dưới ý thức, thần thức Phong Vân Vô Kị từ cơ thể phóng ra, từng vòng toả ra, vừa quét qua, không thể không doạ y sợ phát khiếp. Trong diện tích ngàn dặm, chỗ nào cũng dày đặc sinh vật thể hình to lớn, khí tức chúng lộ ra, yếu nhất cũng ngang với cao thủ loài người đã khổ tu ngàn vạn năm, càng thêm kinh hãi là, ý thức của Phong Vân Vô Kị lướt qua một số kẻ, còn chưa kịp nhận tin tức phản hồi, liền đã bị cái thứ không biết tên ấy nuốt chửng, tin tức truyền lại, chỉ là một mảnh trắng toát.

Trong biển sâu, không khí phi thường khó chịu, lồng ngực bị ép bẹp, bất đắc dĩ, Phong Vân Vô Kị không thể không vận Quy Tức đại pháp mà trước khi phi thăng có được, ý thức càng lúc càng mơ hồ, một sát na cuối cùng, Phong Vân Vô Kị mơ mơ màng màng cảm giác thấy một bóng đen khổng lồ từ

trên đỉnh đầu lướt qua, còn lại y không biết gì nữa.

Không biết đã trôi qua bao lâu, trong cảm thụ, như đã qua vùn ngàn vài vạn năm, trong trạng thái mơ mơ hồ hồ, tiềm thức của Phong Vân Vô Kị vẫn không ngừng tăng tốc hoàn thành nội công khẩu quyết sơ hình của 'Hấp Tinh Đại Pháp'.

Hoàng hốt, lần tỉnh lại đầu tiên, Phong Vân Vô Kị phát hiện mình đã thân ở một nơi mềm mại, dưới chân mềm mềm, không khí đầy ẩm ướt, mang theo một mùi vị thoang thoang.

"Đây là nơi nào? Ta không phải ở trong đáy biển sao? Sao lại ở đây?" Phong Vân Vô Kị lão đảo đứng dậy, toàn thân cảm giác dinh dính, như có gì đó rất dẻo dính trên người, bốn phía tối đen, là tối đến hoàn toàn cái gì cũng không thấy nổi, bằng vào thị lực của một vũ giả mà nói, đó gần như không thể. Nhưng nó lại đã phát sinh.

Dưới chân rung dữ dội, là do thứ mềm nhuyễn không biết là gì, hết cách, Phong Vân Vô Kị chỉ có thể bay lên, nơi đây hoàn toàn không biết là nơi nào. Trong bóng tối, Phong Vân Vô Kị dò dẫm tiến tới, là kiểu dò dẫm không có tính phương hướng.

Trên đường không biết đã đi bao lâu, trừ bóng tối lại là bóng tối, cuối cùng, Phong Vân Vô Kị luôn theo đường thẳng đến trước một bức tường chắn trước mặt, một bức tường thịt.

"Trời, chỗ này không phải là trong cơ thể một con quái thú đáy biển nào đó chứ." Phong Vân Vô Kị nhất thời trong lòng lạnh ngắt, nhưng nơi chạm vào, một khối lạnh băng, Phong Vân Vô Kị cũng không đoán nổi con quái vật này đã chết chưa, hay là bản thân nó là động vật máu lạnh, không có máu nóng mà nói.

Đối với nơi này đã có suy đoán, Phong Vân Vô Kị ngón tay như kiếm, đào trên tường thịt, từng mảng thịt rơi xuống, cuối cùng, bức tường thịt vẫn không có động tĩnh, điều ấy làm Phong Vân Vô Kị bắt đầu hoài nghi, phải chăng mình đã đoán sai.

Ngay cả có nội lực duy trì, đào khối thịt rất có tính đàn hồi này rất mất thời gian, trên tường thịt làm một cái hang, Phong Vân Vô Kị một bên tiến tới trước, một bên đào hang, cuối cùng không biết chân bước mấy trăm dặm, trước mặt không tìm thấy đường nữa, chắn ở trước mặt, là một khối vật thể, dù Phong Vân Vô Kị làm thế nào, vật này không có chút động tĩnh, không chỉ như vậy, thậm chí còn có dư kinh phản kích.

Chán nản, Phong Vân Vô Kị chỉ có thể ngồi ở chỗ đó, một bên suy nghĩ đối sách, một bên nghỉ ngơi. Trong lúc vô ý, đưa một miếng thịt đã đào ra cho vào trong miệng, lại phát hiện loại thịt này thật là ngon lành, vừa miệng, hơn nữa sau khi nuốt vào, như có một luồng sức mạnh kì dị tràn vào cơ thể làm chân nguyên trong cơ thể càng thêm kết tinh, tinh luyện.

Thu hoạch ngoài ý muốn này làm Phong Vân Vô Kị không thể không vui mừng, không còn lo lắng nữa, ở lại nơi ấy ngồi, một lòng luyện hoá chân khí trong cơ thể, cùng lúc diễn hoá 'Hấp Tinh Đại Pháp' kia, theo dõi từ tế khả năng phát triển cùng sơ hở. Đó là một hoạt động rất tốn trí óc, thậm chí so với trước đó, diễn hoá hơn ba chục vạn phần công quyết kia càng tốn tâm thần hơn. Gián tiếp, cho kẻ đã nhập vào cảnh giới tích cốc như Phong Vân Vô Kị, khẩu vị được thỏa mãn, khối thịt lớn như ngọn núi nhỏ xung quanh không ngờ toàn bộ bị y nuốt sạch vào bụng, chân khí trong cơ thể càng thêm tinh luyện không ít. Kiếm nguyên phong ấn vào, càng có hình tượng như sắp bước vào cảnh giới kiếm hoàng.

Ọc Ọc!

Xèo! Một loạt âm thanh cổ quái từ bên người truyền lại, theo tiếng nước rơi trên mặt thép tong tong, một luồng gió từ bên trái thổi lại, Phong Vân Vô Kị vô ý nhìn, lại thấy vật thể đã lâu không rõ là gì, chui vào bên trong một cái động lớn, ngoài động trở lên rộng rãi, ẩn ước có ánh bảo vật truyền lại, cùng lúc, một chất lỏng màu xanh mang theo mùi hôi từ ngoài động tràn vào, nơi đi qua, tiếp xèo xèo không ngớt, không có khói bốc lên.

"Chất lỏng này có độc!" Phong Vân Vô Kị kinh hãi, vội vàng bay lên không trung, chất lỏng màu xanh nhanh chóng tràn vào lướt sát qua gót chân y, làm y toàn thân toát mồ hôi lạnh.....

Bạn đang đọc truyện *Phi Thăng Chi Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Côn bằng

Ọc ọc!

Cùng cơn sóng màu xanh lục tràn vào là tiếng nước chảy cổ quái kia. Vô cùng cẩn thận, Phong Vân Vô Kị bay qua lỗ hồng đang lớn dần, thứ đầu tiên nhìn thấy là một không gian rộng lớn, cùng với những viên ngọc to bằng cối xay trên không trung đang phóng ra từng luồng ánh sáng.

Dựa vào ánh sáng phát ra từ viên ngọc ấy, Phong Vân Vô Kị cuối cùng cũng nhìn rõ nơi này.

Kia là một sinh vật rất lớn dưới lòng đáy biển, hình dạng vô cùng xấu xí, đầu trâu, thân cá voi, đuôi rắn, có bốn chân, mỗi chân đều to đến vài chục trượng, da bên ngoài thô ráp, cũng rất cứng rắn, nhưng không biết sao, nó như đã chết rồi. Càng trọng yếu là, như bị một quái thú không biết lớn hơn bao nhiêu lần ăn thịt, hơn nữa còn đang trong bụng quái thú kia.

Kính thần! Bằng đầu óc của Phong Vân Vô Kỵ, cũng thật khó đoán được, chỉ là một bộ phận quái vật đã rộng lớn ngang thủy lao dưới lòng đất, thậm chí còn có thể lớn hơn, thân thể thực sự của nó lớn đến thế nào.

Tay trên quái vật này đỏ lôm, đầy vết nứt, từng mạch máu đan xen trong đám máu thịt, đột nhiên hiện ra, lò mờ có tiếng ục ục lớn như tiếng sấm. Bên dưới, là chất lỏng như một hải dương, đang chậm chậm tiêu hoá quái vật dưới đáy biển hình dáng như quái tê ấy.

Ngạc nhiên đến há hốc mồm, ngậm miệng lại, trong lòng Phong Vân Vô Kỵ có cảm giác phức tạp vô cùng, hơn nữa quái vật hiện trước mắt, khả năng vượt xa quái tê này. Hải dương màu xanh lục trên mặt đất kia không ngừng sôi lên, một mùi vị hôi thối đập vào mũi khó ngửi vô cùng.

Nghiêng nghiêng, Phong Vân Vô Kỵ hướng tới khối thịt ở biên chém ra một luồng kiếm khí, phát hiện bước tường thịt như bị một trận gió nhẹ thổi qua, hơi rung động, ngay cả vết kềm ngăn cũng không có, điều này dù đã đoán trước cũng không ngờ đến.

Đứng trên không trung, Phong Vân Vô Kỵ nhìn đột sòng sắc xanh lục bên dưới, trong lòng phát sầu, nên thế nào thoát khỏi đây?

Cứ ngây người như thế, im lặng suy nghĩ, cũng không biết trôi qua bao lâu, Phong Vân Vô Kỵ cuối cùng thở dài một tiếng, vô kế khả thi rồi. Ánh mắt lướt qua những viên ngọc sắp xếp trên không đang phát tán ra từng luồng ánh sáng, nhất thời hứng thú nổi lên, phi thân hướng gần tới viên ngọc to như cái cối đang phát ra ánh sáng vàng kia.

Viên ngọc ấy trong suốt, khối nhẹ lưu chuyển bên trong, chỉ mới lại gần một chút. Phong Vân Vô Kỵ đã cảm thấy tốc độ lưu chuyển động chân khí trong cơ thể đã tăng lên.

"Đây thật là một bảo bối tốt à!" Phong Vân Vô Kỵ xem xét viên ngọc lớn kia một lượt, động tâm nói. Viên ngọc này, như không ngoài dự liệu, rất có thể là nội đan của sinh vật khổng lồ này. Thứ này là thiên địa sinh ra, có cơ duyên tái sinh nhất định. Nội đan lớn mà nhiều như thế này, Phong Vân Vô Kỵ thật không biết quái vật này đã sống bao nhiêu năm tháng, mới có thể những nội đan này.

Cái gì đối với vũ giả có sức hấp dẫn lớn nhất? Một là công pháp, hai là công lực. Mắt thấy nhiều nội đan cao cấp bày ra trước mắt như vậy, nếu nói Phong Vân Vô Kỵ không động tâm, mới quái.

Đáy mắt từng luồng tà khí thoát ra, ma khí toàn thân Phong Vân Vô Kỵ bạo trưởng, đôi tay không khách khí nắm lấy một viên ngọc, sau đó 'Hấp Tinh Đại Pháp' đã cải biến theo tay phát ra. Khối đen dày đặc bao trùm cả viên ngọc lớn, khối đen từng đột rung động, trở nên mềm mại.

Phong Vân Vô Kỵ nhắm mắt lại, trên mặt lộ ra vẻ thoả mãn, có ý hấp nạp chân nguyên của quái thú này vào.

Ông ọc! Tường thịt bên biên kịch liệt chấn động, ngay cả hải dương xanh lục bên dưới cũng sôi lên. Nhưng những điều đó Phong Vân Vô Kỵ không nghe, cũng không nhìn thấy, chỉ một lòng hấp nạp nội đan vào.

"Thứ này ít nhất đã có vài trăm triệu năm!" Trong lòng Phong Vân Vô Kỵ phán đoán, nội đan này ngưng kết đến cực độ, hấp nạp rất khó khăn, còn ước có từng đột khí chống đối mạnh mẽ. Tuy vậy, dù như thế, bằng bá đạo cùng vô sỉ của 'Hấp Tinh Đại Pháp', đó không phải vấn đề gì lớn, tối đa chỉ mất thời gian lâu hơn một chút là xong.

Viên ngọc ấy khô dần lại, lòng tham vừa Phong Vân Vô Kỵ nổi lên, toàn lực phát ra, từng luồng khối đen thoát ra từ tay, bao trùm cả đám nội đan bên trong, sau đó, Phong Vân Vô Kỵ liên ngồi trên không trung, không nghĩ làm sao rồi khối nơi đây nữa, chỉ một lòng vận 'Hấp Tinh Đại Pháp' hấp thu những nguyên đan này.

Chân khí trong cơ thể bốc lên, chỉ một viên ngọc, liền đề cao vài trăm vạn năm khổ tu của Phong Vân Vô Kỵ, thật là vô cùng sáng khoái, Phong Vân Vô Kỵ đã cảm thấy lớp ngăn cách của cánh cửa kiếm hoàng, sau đó, muốn đột phá, cùng với công lực vô quan. Chỉ có liên hệ cùng tâm cảnh.

Nhất tâm nhị dụng này, cùng làm nhiều việc, Phong Vân Vô Kỵ không phải làm lần đầu, liền trong không trung, một bên hấp thu nguyên đan quái thú, một bên chỉnh sửa 'Hấp Tinh Đại Pháp', cùng lúc một nửa tâm thần chìm vào trong kiếm ý của 'Ý Niệm Kiếm Thể Đại Pháp' đệ tam trùng thiên, hi vọng có thể mượn kiếm ý của đệ tam trùng thiên, thôi xuất ra tần thứ nhất của đệ tứ trùng thiên cảnh giới kiếm hoàng.

"Tiểu tử ở đâu đến, không ngờ dám làm chuyện nguyên đan của bản tôn!" Một tiếng oang oang trong tai đột nhiên vang trong không trung, từng đột sòng âm thanh vang động trong không gian rộng lớn vô biên này.

Phong Vân Vô Kỵ giật nảy mình, mở mắt ra, nhìn quanh bốn phía, không nhìn thấy ai, dưới tay, Hấp Tinh Đại Pháp vận chuyển bình thường, một bên mở miệng nói: "Ngươi là ai? Ngươi ở đâu?"

"Người!" Âm thanh kia cười lạnh: "Người vô sỉ giống ngươi sao? Nguyên đan ta khổ tu vài trăm triệu năm, ngươi lại vừa đến liền không khách khí lấy của ta một viên, trước mắt lại muốn đoạt đi toàn bộ nguyên đan ở đây. Đó là hành xử của loài người các ngươi à?"

"Ta chỉ hấp thu của ngươi một khối, ngươi nhìn nhiều ngọc như thế này, mất một khối có gì lớn chứ, phải không. Tối đa xứng chỉ tổn thất một chút. Chính trăm vạn năm công lực mà thôi."

"Hỗn lão! Ngươi còn không dừng tay! Không phải muốn chọc cho bản tôn xuất thủ...Ngươi không muốn ra ngoài sao?" Âm thanh kia mất thấy Phong Vân Vô Kị một biên cùng y nói chuyện, một biên vẫn hấp thu đan chân bình thường, thật là giận đến nhất phật thẳng thiên, nhị phật xuất thế à. Ngay cả tường thịt mà chém vào đến nửa vết kiếm không có cũng kịch liệt chấn động.

Hừ! Phong Vân Vô Kị đối với dọa nạt của quái vật này căn bản không quan tâm, hần nếu có thể vào, đã sớm thu thập y rồi. Bằng công lực mấy trăm triệu năm, muốn giải quyết một tiểu tử hậu bối vài ngàn vạn năm công lực như y, còn không phải việc trong tay, có lẽ là do y cảm thấy nội thể có vấn đề, tham nhập vào cơ nội thể một chút thần thức.

Nói đến thần thức, Phong Vân Vô Kị tự biết đánh không quá súc sinh này, cũng không đến nỗi một chút thần thức của nó tấn công liền thân hoá tro bụi. Thật sự làm y động tâm là lời phía sau.

"Tiền bối có thể cho tôi ra ngoài?"

"Ngươi không ra ngoài, trừ khi còn muốn trong cơ thể ta không bằng. Côn Bằng ta tuy cơ thể không ngại thêm một con người ngươi, nhưng còn thương tiếc vài chục nội châu không dễ có này." Chủ nhân của âm thanh này ra là một Côn Bằng đã tu không biết mấy trăm triệu năm, trong Minh Hải này, hần hoá thân thành cá côn, xưng vương xưng bá, trong biển Minh Ngục này cũng là bá chủ một phương, không ngờ dị thú có tu vi mấy nghìn vạn năm hần vừa nuốt chửng, liền mang theo con người tham lam kia, cũng tính hần đen đủi.

Côn Bằng từ biển lên trời, thân cá khổng lồ liền hoá thành chim bằng sải cánh hàng ngàn dặm, quái thú này tu đến vài trăm triệu năm, vẫy cánh không biết đi xa bao nhiêu ngàn vạn dặm nữa.

Phong Vân Vô Kị không phải ngu ngốc, mở miệng hỏi: "Chúng ta hiện tại ở nơi đâu?"

"Không trung cao vài vạn thước của Ma giới, không xa là cổng truyền tống của ma giới." Ma giới không quanh co nói.

Phong Vân Vô Kị nghe thấy vui mừng vô cùng, nhưng trên mặt không động thanh sắc: "Vậy tốt, người đem ta xuất ra đi."

"Chỉ cần ngươi không chống cự, ta mới có thể tống ngươi ra." Côn Bằng nói, Phong Vân Vô Kị theo lời mà làm, tuy nhiên có chút không đành lòng bỏ nhiều đan châu thế này. Trước mắt không thể hấp thu, nhưng cơ hội tự do duy nhất từ trước tới giờ cũng trước mắt, đành đè nén lòng tham ấy xuống.

Khi Côn Bằng này hoá thành chim, có thể tính là sinh vật bay nhanh nhất trên trời đất, sức mạnh khổng lồ chế ngự gió không cần nói, vừa thấy Phong Vân Vô Kị đáp ứng, vội trong cơ thể hình thành một luồng gió mạnh, vội đem Phong Vân Vô Kị thổi ra theo đường miệng...

Bạn đang đọc truyện *Phi Thăng Chi Hựu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49: Hí sái Côn Bằng

Vào lúc xuyên qua phôi lên đến mỏ Côn Bằng, Phong Vân Vô Kị đột nhiên phát lực, nhanh như chớp giật lao ra bên ngoài, gần như cùng lúc đó, trời đất đảo ngược, Cái mỏ sắc nhọn khổng lồ của Côn Bằng đang mở rộng nhanh chóng đóng lại, nhưng tốc độ của Phong Vân Vô Kị rõ ràng vượt qua dự liệu của Côn Bằng, chỉ cách một chút, giúp Phong Vân Vô Kị trượt ngang người, từ khe hở thoát ra.

"Tiểu tử con người giao hoạt thật!" Tiếng thét giận dữ của Côn Bằng vang trên vạn thước không trung.

"Hừ, sớm biết ngươi nhất định không có lòng tốt đến thế, trong đó tất tổ thủ cước, quả nhiên như ta sờ liệu." Phong Vân Vô Kị đầu cũng không hồi bay ra phía ngoài, sau lưng Côn Bằng thân thể gần che kín bầu trời truy sát không bỏ, vừa bay vừa thu nhỏ cơ thể.

Lúc trước đã nói qua, trong phi cầm Côn Bằng có tốc độ nhanh nhất, khi hoá thành chim, gọi là Đại Bằng cánh vàng, tính tình hung dữ, không chịu được chút uy khuất nào. Phong Vân Vô Kị tăng thân trong cơ thể nó, đoạt đi một viên nội đan, lại hấp thu đi nhiều tinh hoa các nội đan khác, bằng tính tình hung dữ của Đại Bằng sao có thể dễ dàng tha cho y, sớm đã có ý định, vào lúc y ra ngoài, lợi dụng cái mỏ sắc nhọn vô cùng cứng rắn nghiền nát, chỉ bất quá, Phong Vân Vô Kị cao tay hơn một trù, xuất kì bất ý nhanh hơn một bước, thoát thân ra ngoài.

Bằng năng lực khổng lồ chế ngự gió trong thiên địa của Côn Bằng, đuổi theo Phong Vân Vô Kị gần như không tốn chút sức lực nào, trước sức mạnh của vua tốc độ trong đất trời này, gần như không có ai dám cùng nó đề đến hai chữ tốc độ, đó đơn giản là mưa riu qua mắt Lỗ Ban.

Mất thấy cặp mỏ sắc nhọn của Côn Bằng mở ra sắp cắn Phong Vân Vô Kị, vào lúc ấy, lại nghe Phong Vân Vô Kị bình đạm nói ra sáu chữ 'Liễu Như Tuy Phong Thân Pháp', sau đó thân thể y liền không như bình thường, trở nên cong cong, mềm mại như một chiếc lá mỏng manh.

Đôi mắt Côn Bằng loé lên ánh hung ác, mỏ sắc mổ xuống, không ngờ không trúng, sát sạt lướt qua dưới người Phong Vân Vô Kị, nhưng Phong Vân Vô

Kị liền như một cánh liễu, khẽ rung lướt đi.

Côn Bằng tính tình thẳng thắn, tự nhận tốc độ thiên hạ đệ nhất, sao tin vào sự thật này. Dọc đường mò, quắp, chộp, ném, quét, các loại thủ đoạn dùng mãi không hết, nhưng rõ là nhìn thấy tiểu tử kia ngay bên miệng, chỉ có lệch một chút, là không cấp trúng hần. Đáng giận nhất là, trên mặt con người kia bình đạm như không, thật quá đáng ghét, thực là một sự mỉa mai coi thường.

"Bản tôn không tin, thu thập không nổi người một tên con người nhỏ nhoi." Côn Bằng đột ngột ngưỡng cổ phát ra một tiếng hét lạnh lạnh vang tận trời cao, sau đây toàn thân bùng bùng lửa đỏ sắc vàng, hoá thành một đạo kim quang ở tít trên cao, lúc bay xuống thì, Côn Bằng không ngờ đã biến thành một thiếu niên trắng trẻo đẹp đẽ khoảng mười sáu mười bảy tuổi, răng trắng sáng, mũi thẳng, thật là một công tử tuấn tú, chỉ là, công tử ấy lại có khuôn mặt hung dữ.

"Lần này ta xem người còn chạy thế nào." Côn Bằng tự nghĩ một miếng hai vuốt không bằng hai chân hai tay, lần biến hoá này, là vô cùng tin tưởng, thế muốn bắt được tên con người đáng ghét này.

Yêu ma, tuổi đủ cao, biến hoá thành người là bản năng, Côn Bằng ở trong biển Minh Ngục đã vài trăm triệu năm, sớm có thể biến hoá, nhưng luôn quen hình thái bản thể Côn Bằng, lúc này bị Phong Vân Vô Kị bỡn cợt, tự nhận là do thân quá lớn, lần này hạ quyết tâm, biến hoá thành người, bắt lấy y.

Côn Bằng có ý định là, không quản người tránh né thế nào, chỉ cần bắt được người, bằng vài trăm triệu năm tu hành của ta, đối phó người còn không nắm chắc trong tay, tất nhiên chênh lệch là rõ như vậy, khoảng cách vài trăm triệu năm công lực, đủ để hần dễ dàng giết vài chục đến cả trăm đối thủ có tu vi như con người trước mắt kia rồi.

Phong Vân Vô Kị luôn theo dõi Côn Bằng, bằng thân pháp Liễu Như Tuy Phong đối phó tấn công của Côn Bằng, như vậy cũng có chỗ tốt, là con Côn Bằng tính tình vô thường này có cử động gì khác lạ, lập tức có thể phát hiện, cũng tiện ứng phó. Mắt thấy Côn Bằng vốn giang cánh dài không biết mấy ngàn mấy vạn dặm, che kín bầu trời không ngừng thu nhỏ cơ thể, đến cuối biến thành hình người.

Sau lúc kinh ngạc ban đầu, Phong Vân Vô Kị lại cười, thần thái rất tiêu sái, bình tĩnh, cất tiếng nói: "Yêu cầm người, nguyên là giống nhanh nhất trong thiên hạ, nếu biến hoá thân chim, ta tự nhận tốc độ không bằng, cũng không dám toàn lực chạy trốn, nhưng người tự tác thông minh biến hình người, lại còn là một thiếu niên tuấn tú, ha ha... .., vậy ta không đợi nữa chỉ có chạy trước đây."

Hết lời, quay đầu, như chớp giết hướng truyền tống môn cách ngàn trượng phía xa đang có ma khí ngút trời, đen nhem không rõ nguyên vật liệu, khắc đầy phù văn bay tới. Vừa rồi tuy tấn công của Côn Bằng lợi hại, nhưng có thân pháp Liễu Như Tuy Phong, căn bản không tổn nhiều tinh thần, do vậy còn có sức dùng thần thức tra xét tình huống trong khu vực vài nghìn dặm. Sớm từ lúc trong bụng Côn Bằng, y tra xét ra, phía dưới là công truyền tống của ma giới. Muốn chống lại con Côn Bằng đã sống hơn trăm triệu năm này không cần nghĩ nữa, chọn lựa duy nhất chỉ có một đường chạy trốn.

Côn Bằng hoá thành thân người, không chế gió trong thiên địa kém xa chân thân Côn Bằng, ngoài ra mới biến thành thân người, đối với thân thể không quen thuộc, chút thời gian để thích nghi, đã giúp Phong Vân Vô Kị bay được xa vài ngàn thước.

"Khốn kiếp, quay lại cho bản tọa! Con người hèn yếu, có bản sự đừng chạy!" Côn Bằng vội vã, trên đường đuổi theo, Côn Bằng này là dị chủng trong trời đất, bản thân đã rất có linh tính, cũng chỉ công phu trong chớp mắt, đã quen với thân xác con người. Không chế lực gió, tấn tốc bay hướng tới Phong Vân Vô Kị.

Côn Bằng ngay cả biến thành thân người, sức khống chế gió trong thiên địa kém hẳn, nhưng không hổ là vua tốc độ, tốc độ bay tuy không bằng chân thân, nhưng cũng nhanh hơn Phong Vân Vô Kị một chút, dẫu vậy khoảng cách vài ngàn thước, bằng vào chênh lệch tốc độ có một chút ấy, trong thời gian ngắn không thể đuổi kịp.

Mắt trông thấy không xa một cánh cửa lớn cao tận mây, khí đen vây quanh trước mắt, Côn Bằng hơi động não, đã hiểu ra chủ ý của Phong Vân Vô Kị.

"Khốn kiếp! Vô sỉ! Tì bì!" Côn Bằng gần như nghiến nát răng, khuôn mặt co giật. Mắt thấy Phong Vân Vô Kị hoá thành một đạo ánh sáng, lao nhập vào đám thù vạ ma tộc xấu xí ở công truyền tống phía dưới, Côn Bằng cuối cùng hạ quyết tâm, khẽ lắc người, biến lại thành con chim lớn Côn Bằng không lồ, chốc lát xuyên qua tầng tầng lớp lớp không gian, đứng lại ngay trước công truyền tống cao lớn, đôi cánh vẫy nhẹ, đám ma tộc ngay gần công truyền tống bị một luồng gió mạnh thổi bay đi, một loạt tiếng động xương cốt gãy nát đập vào tai, liên miên bất tuyệt truyền lại.

Côn Bằng trên không khẽ lắc lần nữa, lại biến thành một thiếu niên tuấn tú, từ từ hạ xuống, đôi mắt màu vàng kim quét qua, thu tận vài chục vạn ma tộc vào đáy mắt, nào đâu có Phong Vân Vô Kị? Nhưng Côn Bằng thiên sinh thông tuệ, không phải đám yêu thú cấp thấp có thể bằng, chớp mắt đã hiểu tên con người kia, nhân lúc hỗn loạn chui vào đám ma tộc, trong lòng liền có ý định.

"Các người từng tên một, ai cũng không được lại gần công truyền tống, lại gần một chút, ai không nghe lời, bản tôn ăn thịt nó. Xếp hàng vào, đợi bản tôn tra xét, xem tên con người có trốn trong đám các người không." Tiếng Côn Bằng ầm ỹ vang vọng khắp nơi ở công truyền tống nơi biên duyên ma giới ...

...

Bạn đang đọc truyện *Phi Thăng Chi Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 50: Trọng hồi Thái Cổ

Nói đến Phong Vân Vô Kỵ thấy Côn Bằng hoá hình người, lập tức hết sức chạy đi, vài chục vạn ma tộc bảo vệ công truyền tống bên dưới chợt thấy một con người lao xuống, đều vừa kinh vừa giận, từng tên đang không bay lên, hướng Phong Vân Vô Kỵ lao tới, còn chưa lại gần, Phong Vân Vô Kỵ không nói một lời, một quyền mạnh đánh xuống.

Ma khí mờ mờ bao trùm không gian diện tích vài trăm thước, đứng ngoài phạm vi ấy, chỉ nhìn thấy khói đen mờ mờ, không còn nhìn thấy gì khác.

Thấy tình huống ấy, đám ác ma chỉ đành dừng chân lại, từng tên ma khí vận toàn thân, ma khí trên người cuộn cuộn, chuẩn bị đợi khói đen tan đi, liền lập tức ra tay.

Không ngờ khói đen tan hết, trước các con mắt chăm chú chỉ trừ một tên ác ma cấp thấp thụ thương nhẹ ra, không còn chuyện gì khác phát sinh, tên con người vừa xuất hiện đã biến mất không tung tích.

Đúng lúc đang kinh nghi bất định, trên trời, Đại Bàng cánh vàng đã lao tới, chặn ở trước công truyền tống khổng lồ.

Đối với con Đại Bàng cánh vàng này, cả ma giới gần như đều biết đến hung danh của nó. Nhưng không phải bởi vì nó là bá chủ một phương ở biển Minh Ngục, biển Minh Ngục, một vùng đất cấm tồn tại ở Ma giới, ma tộc đến nơi đó, ít lại càng ít. Nguyên nhân chủ yếu là, nó mỗi tháng đều hoá thành Đại Bàng cánh vàng, trên không trung của Ma giới săn mồi, cùng nó đối vô quan, hồng hoang dị chủng trong biển Minh Ngục đã đủ cho nó ăn, nó mỗi tháng ra ngoài săn mồi, hoàn toàn là để mài răng, thay đổi khẩu vị.

Bản thân Đại Bàng cánh vàng to lớn vô cùng, mỗi lần ra ngoài, nhiều khu vực có ma thú rộng lớn đều bị bóng đen che phủ. Cùng với đó là số lượng khổng lồ, mỗi miếng đều đến hàng vạn, chục vạn ác ma mới có thể đầy miệng nó.

Theo kiểu hành động của nó, sớm nên bị diệt rồi, nhưng tên khổng ấy đã đắc đạo vài trăm triệu năm, thực lực vô cùng cường hãn, ở Ma giới, ngay là nhân vật cấp Ma Hoàng, cũng không dám sơ xuất trêu vào nó, nhất thời không ai có thể làm gì vào nó.

Đại Bàng cánh vàng hành sự hiểu trượng như thế, lại không ai động vào nó, hung danh của nó lớn, thật không cần nói. Phụ trách ở nơi công truyền tống Ma giới này là một yêu ma trung cấp thượng vị, dáng cực kì hung dữ, thân cao ba trượng, cánh tay trắng kiện, đầy vẩy đỏ máu, trên cổ là hai cái đầu liên nhau, sau lưng hai cánh đầy lông mao màu đen không ngừng vẩy động.

Tên này tuy sinh ra có đầu não ngu dốt, nhưng còn không quá ngu, mắt thấy thủ hạ từng vòng vây hướng tới Đại Bàng cánh vàng đã hoá thành thiếu niên tuần tú, chửi chửi bới bới, bộ dạng như muốn xuất thủ, không khỏi chửi những tên ấy không có mắt nhìn xa.

"Các ngươi quân khôn kiếp, nhìn thấy Kim Sí Đại Minh vương cũng không biết khoanh tay tham kiến, không phải tên nào cũng muốn chết rồi sao." Yêu ma trung cấp thượng vị cao giọng quát lên.

Hô! Đám ác ma cùng lúc hít vào một hơi, nhìn vào ánh mắt của Đại Bàng cánh vàng không khỏi lộ ra biểu tình kinh hãi, giống hệt như nhìn thấy quỷ.

"Các người một lũ thỏ đế, nghe rõ cho ta, bản tôn hôm nay vừa mới ăn no, cũng ngại nuốt đám ngu ngốc các ngươi vào bụng, từng tên xếp hàng vào, bản tôn muốn tìm một tên con người vô sỉ, hôm nay sẽ tha cho các ngươi một mạng." Thiếu niên tuần tú do Côn Bằng hoá thành chống nạnh, ra dáng trường bối nói.

Tuy Đại Bàng cánh vàng có hung danh, xa gần đều nghe tiếng, nhưng trước giờ không thiếu những kẻ không biết sống chết, lời của Đại Bàng cánh vàng vừa dứt, liền có một tên ác ma cấp thấp kêu lên nói: "Ngươi bảo làm gì thì làm cái ấy? Ngươi cho ngươi là ai vậy? Đem bao nhiêu huynh đệ ở đây thành cái gì? Uy nghiêm của Ma Hoàng ngươi cũng dám mạo phạm, thực là không biết sống chết."

Đại Bàng cánh vàng tính cao ngạo, khó chịu được đã kích, không thì cũng không vì một viên nội đan chạy đến nơi này, vừa nghe xong, lập tức lửa giận bốc lên: "Mạo phạm đến uy nghiêm của Ma Hoàng có kết quả gì, ta không biết, nhưng kết quả của việc mạo phạm đến bản tôn, là như thế này."

Tiếng của Đại Bàng cánh vàng vừa dứt, liền bắn lên không trung, hoá thành hình dáng bản thể hung dữ, miệng lớn vừa mở, một sức hút kì lạ liền hướng tới chỗ tên ác ma cấp thấp hút vào, hàng ngàn ác ma cấp thấp kêu gào trong hoảng sợ, bị sức hút khổng lồ, hút vào chiếc mỏ sắc nhọn của Đại Bàng cánh vàng.

"Mọi người lên đi, tên Côn Bằng này chẳng phải là hiền lành gì, khi nào nói lời dễ nghe như vậy, hán khách khí như vậy, tất có âm mưu, ý định chia rẽ chúng ta từng nhóm, sau đó dễ dàng ăn thịt, mọi người cùng lên, giết tên súc sinh nhiều lông này." Tiếng của Phong Vân Vô Kỵ lúc này tận dụng cơ hội (*) truyền lại, âm thanh trôi nổi bất định, không ngừng thay đổi phương vị, căn bản không thể tìm được vị trí chính xác của y.

"Súc sinh nhiều lông!" Đại Bàng cánh vàng nghe bốn chữ ấy, lập tức giận đến mắt toả hào quang, tính cách bản thân hung hãn lúc này bạo phát ra, lạnh lạnh kêu một tiếng, phát ra một tiếng hét cao vút, sau đó hét lên: "Bản tôn cũng không muốn cùng đám kiến mồi các ngươi nói lời thừa, ăn sạch đi rồi nói tiếp." Nói xong, miệng lớn mở ra, lúc này phát ra sức hút lớn hơn lúc nãy cả hàng trăm lần, ác ma đầy mặt đất từng tên bị bốc lên, bay hướng về cái mỏ khổng lồ.

Đại Bàng cánh vàng tuy đang lúc nổi giận, nhưng cũng thật thông minh, không quên dùng thân thể khổng lồ che kín công truyền tống cao ngàn trượng.

"Yêu cảm nhà ngươi, không phải chưa nếm mùi dạy dỗ, cũng được, ta giờ liền vào bụng ngươi lần nữa, đem đồng nội đan kia hấp thu toàn bộ!" Tiếng cười lớn của Phong Vân Vô Kị truyền lại, sau đó một bóng người hướng Đại Bàng cánh vàng bay đến.

Nghe câu ấy, Đại Bàng cánh vàng sợ hết hồn, liền vô ý đổi hấp thành thổi, cùng lúc nghiêng đi, một đôi móng vuốt vô cùng sắc nhọn và cứng rắn trong thiên địa hướng bóng người kia vô tới.

Ha ha ha ..... Một tiếng nổ vang, sau đó liền thấy một bóng người đột nhiên từ mặt đất nơi gần cổng truyền tống bật lên, mang theo bụi đất tung toé nhanh như điện bắn tới cổng truyền tống, Đại Bàng cánh vàng vô được bóng đen, là tự làm cổng truyền tống sau lưng lộ ra, Phong Vân Vô Kị liền từ chỗ trốn trong lòng đất chui ra, đầu không hồi chui vào trong cổng truyền tống không lỏ.

Đại Bàng cánh vàng lúc này mới biết mắc lừa, cúi đầu nhìn, bóng đen ra là một tên ma tộc cấp thấp đã chết. Đại Bàng cánh vàng mắt thấy đuổi theo không kịp, trong lòng thật giận đến kêu lên như sấm, thét lên một tiếng, đôi vuốt dùng lực, thân thể ác ma cấp thấp dưới chân liền hoá thành một vũng máu, từ trên không là tả rơi xuống.

"Con người, ta sẽ không tha cho ngươi đâu!" Xa xa, tiếng thét giận dữ của Đại Bàng cánh vàng từ sau lưng truyền lại, cũng không biết nguyên nhân gì, nó không dám xuyên vào trong cổng truyền tống Ma giới này.

Mũi người thấy một mùi vị quen thuộc, Phong Vân Vô Kị cuối cùng thả lỏng tâm tình, nhắm mắt lại, hít vào một hơi sâu, mới cảm thán nói: "Cuối cùng đã quay về rồi!"

Một áp lực mạnh từ ngoài cơ thể truyền lại, là lực bài xích sinh ra do thể giới Thái Cổ đối với ma khí nguyên thuần trong cơ thể Phong Vân Vô Kị. Khẽ nghiêng rằng, Phong Vân Vô Kị nhanh chóng đem ma khí trong cơ thể toàn bộ nén vào trong đan điền, cùng lúc kiếm nguyên phong ấn còn lại trong thượng đan điền lại phóng ra, một tiếng kiếm ngâm truyền lại. Phong Vân Vô Kị cúi đầu nhìn, thấy một luồng sáng từ trong người thoát ra, bay lượn trên không, quay xung quay thân thể Phong Vân Vô Kị không ngừng kêu lên, không phải Đệ Ngũ Kiếm Đám còn là vật gì!

Phong Vân Vô Kị đưa tay ra, thu lấy Đệ Ngũ Kiếm Đám, tay trái nhẹ vuốt lên lưỡi kiếm, Đệ Ngũ Kiếm Đám khẽ rung, như đang vui sướng.

"Ra là mày, thì ra mày ở đây!" Phong Vân Vô Kị âm áp nói, trong lòng khẽ động, Đệ Ngũ Kiếm Đám lại thu gọn lại, co vào trong lòng bàn tay.

Trong tai chợt nghe thấy một loạt tiếng quát tháo, như có âm thanh do nhiều người ở cùng chỗ phát ra, Phong Vân Vô Kị ngẩng đầu lên, ánh mắt thẳng tới ngọn núi cao phía trước, nhìn về phía sau, còn chưa nhìn rõ chuyện gì, liền cảm thấy nơi ngọn núi cao hàng trăm trượng trước người đột nhiên lay động, sau đó liền rời khỏi mặt đất, bay lên không trung ....

Bạn đang đọc truyện *Phi Thăng Chi Hựu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 51: Thái Cổ Ma Viên

Một bóng đen khổng lồ tà tà lướt qua, che kín Phong Vân Vô Kị. Phong Vân Vô Kị ngược mắt nhìn, kinh hãi đến đôi mắt tròn trừng, nghi rằng lại quay về Ma giới.

P phía trước không xa, một con Thái Cổ Ma Viên thân cao hàng ngàn trượng đang một tay múa một ngọn núi cao vừa nhỏ lên, quét quanh bốn phía, tay còn lại đang vỗ bộ ngực đầy lông, kêu ầm ỹ, quanh thân nó, trên dưới, ít nhất có vài vạn người, thân mang các trang phục khác nhau, vây kín trên dưới quanh người Thái Cổ Ma Viên, thỉnh thoảng phát ra một hai chiêu tấn công.

Thái Cổ Ma Viên kia cực kì hung dữ, răng nanh cong lộ ra trên mép, lấp lánh ánh lạnh, trong tay ngọn núi múa lên ầm ầm, loại tấn công thuần vật lí này, ngay cả bốn vực chủ bốn vực, cũng không dám ngạnh tiếp, do vậy, tuy cao thủ Thái Cổ vây kín xung quanh, nhưng nhất thời cũng không dám lại gần.

Thái Cổ Ma Viên này nguyên là cấp thần thú sống ở Thái Cổ, đẳng cấp hơn xa yêu thú thông thường. Nói đến hiện tại mọi người vây lấy con Thái Cổ Ma Viên này có nguyên nhân rất lớn. Giờ người cầm bút giới thiệu một lượt, cả thể giới loài người không có tồn tại thần, nhưng lại tồn tại một loại sinh vật đặc thù, đó là thần thú, sở dĩ gọi là thần thú, là do thần thú có 'Thần Cách'.

'Thần Cách' của thần thú tuy rất thấp kém, có thể tính là cấp thấp nhất trong 'Thần Cách', nhưng ở tình huống cả loài người không tồn tại thần, thì thật vô cùng ít ỏi. Lại nói 'Thần Cách' của con Thái Cổ Ma Viên này, đó là trời sinh ra đã có, từng đời truyền thừa, có diệu dụng là dẫn sức mạnh của trời cao để sử dụng. Tuy 'Thần Cách' đại biểu thần ở một mặt nhỏ, tối đa chỉ đến cảnh giới sức mạnh rất lớn, bắt từ bắt diệt, nhưng công dụng dẫn sức mạnh của tinh tú trên trời vào cơ thể, làm các cao thủ Thái Cổ trông đỏ mắt.

Con Thái Cổ Ma Viên này sinh ra vài trăm triệu năm trước, bản thể trốn trong lòng đất nơi hoang dã, thân khu hoá thành ngọn núi, bị cây cối che phủ, luôn chìm vào trong giấc ngủ, dựa vào bản năng hấp thu khí của mạch đất. Không ngờ một ngày gần đây có một cao thủ Thái Cổ trong lúc vô ý phá đi

dây núi che phủ bên trên, mới bị kinh tỉnh. Cao thủ Thái Cổ ấy nguyên là người trong tự do phái, mắt thấy sau khi dây núi đổ vỡ, lòng đất đột nhiên xuất hiện một con Thái Cổ Ma Viên còn chưa trưởng thành, trong lòng tự cao hững, nhưng cũng tự biết không phải đối thủ của loại thần thú thiên sinh có thần lực này, liền tự bỏ đi. Sau này không biết sao, tin tức tiết lộ, liền dẫn lại Đạo vực, Ma vực, thậm chí Vu tộc đã lâu không xuất hiện cũng bị kinh động, các phái phái xuất cao thủ, đến giết con Thái Cổ Ma Viên chưa trưởng thành, đoạt lấy 'Thần Cách' của thần thú.

Grừ!

Con Thái Cổ Ma Viên một tay vỗ ngực bình bình vang động, như sấm đánh trên không. Con Thái Cổ Ma Viên này sinh ra da thô thịt dày, tuy bị nhiều người vây công, đánh trên người chỉ đau không bị thương, nhưng cũng làm bộc phát hung tính của nó. Một bên kêu gào, một bên dùng kinh lực múa ngọn núi lớn trong tay, nơi gió mạnh quét qua, không còn gì lưu lại, bốn phía đầy dấu chân con thái Cổ Ma Viên thành từng cái hố lớn.

Cùng con Ma Viên này so sánh, con người nhỏ như con kiến, đao khí bằng bạc của hàng vạn chiến sĩ Đạo vực liền miên bất đoạn tấn công trên thân con súc sinh này phát ra tiếng vang bình bình, nhưng không lưu lại một vết đao ngân nào. Ngay cả Phong Vân Vô Kị nhìn thấy sự cường hãn của con Thái Cổ Ma Viên này, cũng không khỏi thảm tắc lưỡi.

Hú! Thái Cổ Ma Viên cuối cùng bị làm cho nổi giận, đột nhiên hống lên một tiếng dài, vài chục cao thủ Thái Cổ phía trước nó lập tức bị sóng không khí ấy đập vào, ngực lõm xuống, kêu thảm một tiếng, như điều đứt dây rớt xuống, thân thể bị sóng không khí mạnh mẽ đánh chui vào trong địa tầng.

Grừ!

Lại một tiếng gầm, Thái Cổ Ma Viên vung tay quăng ngọn núi lớn trong tay về phía xa, đập vào một đội chiến sĩ Đạo vực đang tiến hành tấn công từ xa, ngọn núi với thể bài sơn đảo hải đập vào hàng vạn chiến sĩ Đạo vực, ngọn núi ấy không đáng sợ, nhưng đáng sợ là trong núi có uẩn hàm vạn lực bá đạo của con Thái Cổ Ma Viên, do vậy, hàng vạn chiến sĩ Đạo vực tuy có thể phát ra đao khí phá ngọn núi ấy, nhưng cũng không dám đứng nguyên chỗ cũ, từng người bay lên không trung.

Ầm Ầm Ầm!

Ngọn núi kia đập trên mặt đất, phá ra một cái hố khổng lồ, xa xa, ngay Phong Vân Vô Kị cũng cảm thấy luồng dư kinh kinh người ấy. Con Thái Cổ Ma Viên ném ra một ngọn núi, vung tay ra, lại nhỏ lên một ngọn núi khác, ở trên không vung vài cái, liền hướng đến đám cao thủ Thái Cổ ném tới, ngọn núi ấy cực lớn, lại mượn tay Thái Cổ Ma Viên ném ra, khu vực tấn công có diện tích lớn kinh người, trong lúc nhất thời, không ngờ không ai dám lại gần phạm vi ngàn thước quanh Thái Cổ Ma Viên, từng người bị con Thái Cổ Ma Viên đuổi đánh.

"Con vật này, thật là quá mạnh!" Phong Vân Vô Kị xem từ phía xa, không khỏi cảm thán nói. Mắt thấy xung quanh có đông người xúm vào, thêm đó Phong Vân Vô Kị vừa thấy con vật ấy, lại nghĩ đến con chim lăm lờ ở Ma giới, trong lòng lại dâng lên một cỗ khí. Lập tức, thân hình loáng lên, đã nhanh như điện bắn tới.

Đối diện với loại thần thú khoẻ mạnh gần như miễn dịch với tấn công vật lí này, tấn công thông thường gần như vô dụng, do vậy, Phong Vân Vô Kị vừa đến, lập tức "Thiên Kiếm" mạnh nhất đã xuất thủ.

Tay phải nâng cao, Phong Vân Vô Kị đứng trên không, trên mặt bình tĩnh, cảm giác kì dị ấy lại tràn lên trong lòng, cảnh giới như nắm được gì đó mà lại như chưa nắm được thật phi thường khó nói hết bằng lời.

Đoành!

Trong mây đen đột nhiên loé lên một tia sét sáng loà, sau đó Phong Vân Vô Kị tay phải khê vung, Thiên Kiếm đã xuất thủ!

"Thiên Kiếm!"

Âm thanh bình đạm hàm chứa vô tận uy nghiêm, gần như cùng lúc truyền lại, liền dẫn đến chú ý từ các phương thế lực.

"Là hấn, không ngờ là hấn!"

"Hấn không ngờ không chết!"

"Sao lại có thể?!! Hấn sao có thể trốn thoát ra!!"

Người Đạo vực gần như vừa trông thấy y, liền nhận ra y. Đối với cao thủ kiếm đạo này, bọn họ ấn tượng thật quá sâu đậm, nhất thời không khỏi kinh hô lên.

Dưới những ánh mắt trợn trừng, Phong Vân Vô Kị tay phải nâng cao, từ từ vung xuống, không nhanh cũng không chậm, con Thái Cổ Ma Viên đang truy sát một đội chiến sĩ Ma vực, hốt nhiên cảm thấy điều gì, đột ngột quay người lại, chăm chăm nhìn tay phải đang vung xuống của Phong Vân Vô Kị.

Tuy trong tay phải của Phong Vân Vô Kị không có gì, nhưng mọi người đều cảm thấy rõ trong tay y nắm chặt gì đó, một loại cảm giác thật kì quái khó nói rõ ràng.

Nói thì chậm nhưng việc xảy ra thật nhanh, cùng vào lúc mọi người suy nghĩ, 'Thiên Kiếm' đã nặng nề chém trúng con Thái Cổ Ma Viên, thần thú tuy bản năng linh lợi, nhưng đối với thanh kiếm vô hình, không biết ứng phó thế nào.

Roẹt! Một âm thanh truyền lại, trên ngực của Thái Cổ Ma Viên, vô thanh vô tức mở ra một vết thương dài, vết thương ngay ngắn, như bị vật sắc nhọn cắt ra, nhưng vết thương không sâu, không có máu chảy ra.

Grừ!

Thái Cổ Ma Viên ngừng vỗ ngực, đột nhiên ngưỡng đầu kêu lên một tiếng dài, lông trên thân dựng thẳng lên, dưới da, ẩn ước có ánh sáng màu hồng nhạt thoát ra.

"Không tốt, con súc sinh này muốn dẫn đến sức mạnh của tinh tú rồi!" Một lão già gầy gò áo đen kinh hô nói.

Quả nhiên, sau tiếng kêu vang ngân dậm ấy của Thái Cổ Ma Viên, trên không trung, mây đen đột nhiên phá ra một lỗ lớn, một trụ tròn bằng ánh sáng đỏ mang theo lấp lánh tinh quang từ trên tầng mây hạ xuống, chui vào trong miệng của con Thái Cổ Ma Viên .....

Bạn đang đọc truyện *Phi Thăng Chi Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 52: Kiếm Hoàng chi cảnh

Grừ! Thái Cổ Ma Viên hấp nạp sức mạnh vô cùng vô tận của các vì tinh tú, toàn thân chói lát biến thành đỏ máu, thân hình lớn lên, không ngờ một lần nữa vuron cao thêm vài ngàn trượng, thân hình vốn đã cao đến hải người, đã biến trở thành gần như chống trời đập đất.

Một luồng gió lớn cuồng bạo nổi lên ở chu vi ngàn thước quanh thân người Thái Cổ Ma Viên, con Thái Cổ Ma Viên khuôn mặt hung ác, thậm chí đáng ghét, chợt một chân đạp mạnh xuống, trong phạm vi ngàn thước, mặt đất như sóng biển nổi lên, sau đó từng khối đá vỡ mang theo ánh sáng màu đỏ máu phá không bắn ra, như mưa lớn ngập trời bắn tới những vũ giả Thái Cổ.

Bao quát Phong Vân Vô Kị bên trong, toàn bộ đều ở trong phạm vi vụn đá tấn công. Mất thấy đá vụn với khí thế vạn quân bắn tới, Phong Vân Vô Kị trong lúc đó đột nhiên như ngộ được điều gì, bất giác đưa tay phải ra, mở lòng bàn tay, tà tà đối chuẩn với bên dưới.

Àm!

Một luồng sức mạnh vô hình như đón lấy đám đá vụn số lượng lên đến hàng ngàn vạn đang bắn tới, sau đó mọi người chấn kinh nhìn thấy mưa đá màu máu như trái đầy mặt đất không ngờ dừng lại một cách kì dị. Thời gian dừng lại không lâu, tối đa không vượt quá một khắc, sau đó lại bằng tốc độ cũ bắn tới.

Bình bình bình!!!

Một loạt âm thanh vật cứng xuyên qua cơ thể truyền lại, từng trận kêu thảm không ngớt trong tai. Bằng sức mạnh của con Thái Cổ Ma Viên này, mượn sức mạnh của tinh tú phát ra một kích này, tuy sức mạnh đã bị phân tán, nhưng dù như vậy, sức mạnh ấy đã siêu việt một cao thủ Thái Cổ phổ thông.

Không kịp chống đỡ, hàng trăm vũ giả bị đá vụn xuyên người mà chết, hàng ngàn vũ giả thụ thương. Đa số người trong giây phút cuối bay lên cao, hiểm hóc né qua một kích ấy.

"Ha ha ha ..... Ta hiểu rồi, ta cuối cùng cũng hiểu rồi, thì ra đó là cảnh giới Kiếm Hoàng!" Một trận cười điên cuồng đột nhiên truyền ra bốn phía, mọi người vọng theo tiếng cười, nhìn thấy Phong Vân Vô Kị toàn thân đầy máu, vừa rồi gián tiếp giao thủ, làm y bách khiếu xuất huyết, uy nghiêm của Thái Cổ Ma Viên không phải ai cũng có thể chịu đựng được. Nhưng Phong Vân Vô Kị thụ trọng thương như vậy, ngược lại lại không biết sao cười lên, cười càng lúc càng lớn, mọi người cũng kì lạ, thậm nhũ, người này không phải điên rồi chứ.

Phong Vân Vô Kị đứng giữa không trung, tiếng cười càng lúc càng lớn, mà khí thế trên thân y cũng càng lúc càng mạnh, càng lúc càng kinh người, đột trước mạnh hơn đột sau, đến lúc cuối mọi người tại tràng đều cảm thấy một con cuồng phong bằng kiếm khí, không thể không lùi lại.

Mây đen trên trời tụ lại, trời đất tối sầm, gió lớn nổi lên, cát bụi mù mịt. Một người ở giữa đất trời cười lớn, lộ ra thái độ ngạo nghễ.

Chợt nghe thấy một tiếng 'Rắc', như có gì đó bị vỡ vụn, lại như có gì đó phá vỡ chui ra, ai cũng không biết là chuyện gì.

Lão già gầy gò áo đen tán thán nói: "Trong đất trời này, cuối cùng đã có một vị Kiếm Hoàng rồi!"

Đình đình đang! Hàng vạn trường đao trong tay các chiến sĩ Đạo vực không ngừng run rẩy, như bị một sức mạnh vô hình áp chế, một luồng gió nhẹ thổi qua. Khắp bốn phía, cây cỏ những nơi cuộc chiến chưa tới hết nhiên và tà chi hướng Phong Vân Vô Kị, chói lát, hàng trăm triệu lá cây, cỏ rời thân cây bắn ra, như tên rời cung, dày đặc bắn tới chỗ Phong Vân Vô Kị.

Từ trên không nhìn, lấy chiến trường làm trung tâm, bốn phía dày đặc chấm đen bay lại, giống như triều dâng, mây đen trên trời cũng không ngừng tụ lại, hình thành một con lốc.

Tiếng cười của Phong Vân Vô Kỵ chợt ngừng, trên mặt bình tĩnh, hai ngón tay phải trái chỉ thẳng, hướng về đằng sau rồi lại dẫn hướng về trước thân Thái Cổ Ma Viên khê vung. Hàng trăm triệu lá cây mang theo tiếng kiếm sắc phá không, đâm vào thân thể khổng lồ của Thái Cổ Ma Viên.

Ầm! Những chiếc lá dưới sự khống chế của Phong Vân Vô Kỵ ở cảnh giới Kiếm Hoàng, so với kiếm sắc thật không khác là bao, nhiều kiếm nhọn đâm vào trên thân Thái Cổ Ma Viên, ngay cả khi nó đã hấp dẫn sức mạnh của tinh tú, có năng lực mạnh hơn hàng chục lần, cũng đau đến không ngừng kêu gào, chực muốn lao về phía trước, đối phó với con người nhỏ bé kia. Liền thấy Phong Vân Vô Kỵ một lần nữa mở hai cánh tay, trong phương viên ngàn thước, đến hàng vạn mảnh đá dưới một sức mạnh vô hình khống chế, tập trung đánh vào đầu của con Thái Cổ Ma Viên.

Grào!

Đầu não không bằng được thân người, yếu ớt hơn nhiều, nhiều mảnh đá uẩn hàm kiếm khí đánh trúng đầu Thái Cổ Ma Viên, ngay cả nó da thô thịt dày, cái đầu cũng bị choáng váng, nhưng còn chưa xong. Phong Vân Vô Kỵ lại vung tay một lần nữa, lần này, không ngờ là trường đao trong tay các chiến sĩ Dao vực không ngừng run rẩy, đột nhiên 'Veo' một tiếng, phá không bay đi.

Cảnh giới Kiếm Hoàng, trong thiên hạ trừ cảnh giới Dao Hoàng trở lên, căn bản không vật gì có thể chống lại, đao kiếm đều nằm dưới sự sai khiến.

Đôi tay vung lên lần nữa, gần vạn thanh trường đao bằng thép như tên rời cung, nặng nề đánh vào trên đầu con Thái Cổ Ma Viên. Lần này, Thái Cổ Ma Viên phát ra một tiếng kêu đau râm trời.

Đợt tấn công thứ ba còn chưa kết thúc, Phong Vân Vô Kỵ miệng mang theo một nụ cười nhạt, đợt tấn công thứ tư đã xuất thủ.

Hai tay dang ngang, như đôi cánh mở ra, trái phải hai bên, dày đặc kiếm khí sáng chói xếp hàng ngay ngắn, xuất hiện trên không trung, nhìn xa xa, tựa như hai bên Phong Vân Vô Kỵ dài ra một đôi cánh ánh sáng có sải cánh hàng ngàn thước.

Vung tay một lần nữa, hàng vạn thanh kiếm dài ba xích do khí tạo thành xuất hiện trên không trung một lần nữa phóng ra.

Thái Cổ Ma Viên sanh tính biết tránh hung tích cát, nhưng đối diện với những thanh khí kiếm theo sát như hình với bóng này vốn không thể né tránh. Trong đôi mắt lần đầu xuất hiện vẻ khiếp sợ, trong ánh mắt nhìn Phong Vân Vô Kỵ lộ ra vẻ cầu khẩn.

"Bỏ đi, vốn cùng ngươi ngày trước không oán, ngày nay không cừ, hà tất giết chóc nhiều như vậy!" Phong Vân Vô Kỵ nhìn thấy ánh mắt cầu khẩn của Thái Cổ Ma Viên, cuối cùng thở dài, tay khê vung, hàng ngàn vạn thanh kiếm vô thanh vô tức biến mất trước thân Thái Cổ Ma Viên ba xích.

Chấn kinh, tuyệt đối chấn kinh! Ai cũng không ngờ được, cao thủ kiếm đạo trẻ tuổi ấy không ngờ mạnh đến thế!!

Người Dao vực tính ra là đối với y hiểu rõ nhất, nhưng cũng không ngờ y trong khoảng thời gian ngắn ngủi, thực lực tăng lên như vậy.

"Phong Vân Vô Kỵ!"

Có người kêu lên. Vừa rồi mọi người đều ứng phó con hung vật này, nào có rỗi quan tâm Phong Vân Vô Kỵ vừa đột nhiên xuất hiện, đến khi có người kêu lên tên của y, lại thấy y lộ ra thực lực mạnh mẽ, lúc này mới rõ, nguyên lai người này là Phong Vân Vô Kỵ danh truyền thiên hạ.

Nhất thời các loại ánh mắt thể hiện biểu tình khác nhau đều hướng về Phong Vân Vô Kỵ. Nhưng con Thái Cổ Ma Viên sau khi ném đòn, như đã trở nên thông minh, không dừng lại, nhân lúc mọi người chấn kinh, trở hai tay, chạy ra ngoài. Tiếng đập đất bình bình bình vang điếc tai.

"Các ngươi còn không đuổi mau, còn không đi, nó chạy mất đấy." Phong Vân Vô Kỵ chỉ Thái Cổ Ma Viên đang vội bỏ chạy, bình đạm nói. Sau đó liền nghe thấy một trận kinh hô, từng bóng người nhảy lên từ mặt đất, hướng con Thái Cổ Ma Viên đuổi theo. Dự hoặc của 'Thần Cách' thật quá lớn.

Phong Vân Vô Kỵ mỉm cười không nói, niềm vui đè thắng cảnh giới tràn ngập trong lòng, ngay cả đối với 'Thần Cách' kia cũng không cảm thấy hứng thú, những thứ có mạnh hơn nữa, tìm được sơ hở, tự nhiên có thể dễ dàng đối phó. Mang theo mình ngộ ấy, Phong Vân Vô Kỵ, từng bước đi ra phía ngoài.

Vào lúc này, đột nhiên nghe thấy sau lưng truyền lại một tiếng kinh hô: "Su phụ, đợi con!"

Phong Vân Vô Kỵ chấn động quay đầu, nhìn thấy một cao thủ trẻ tuổi đang chạy tới .....

Bạn đang đọc truyện *Phi Thăng Chi Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: Ngã khiêu Trì Thương

Tôi tên Trì Thương, nguyên đầu thân vào làm môn hạ của kiếm phái Thương Mang, luyện Thương Mang Kiếm Pháp. Tôi vốn là kẻ thiên tư hơn người, một bài Thương Mang Kiếm Pháp, người khác cần vài tháng mới tập được, nhưng tôi chỉ cần vài ngày.

Đại sư huynh hơn ba mươi tuổi, là một người rất tốt bụng, ở Thương Mang kiếm phái, tôi thường nhận được giúp đỡ của huynh ấy. Tôi rất cảm ơn huynh ấy, tôi rất yêu quý Thương Mang kiếm phái, yêu quý các sư huynh đệ trong phái, yêu quý tiểu sư muội thuần khiết khả ái, yêu mến muội ấy cười, hai bên má lộ ra hai trái đào nhỏ xinh, còn yêu mến đôi mắt to tròn của muội ấy chớp chớp nhìn tôi, đứng cạnh tôi luyện kiếm.

Tôi phát hiện, Thương Mang Kiếm Pháp có sơ hở rất lớn, đó là trong lúc tôi vô ý phát hiện. Tôi không biết bí mật ấy có nên tố cáo chương môn hay không, dù sao Thương Mang Kiếm Pháp truyền lại ngàn đời, qua tay nhiều tiền bối, cũng chưa có người phát hiện ra.

Bí mật ấy tôi chỉ tố cáo cho tiểu sư muội, trừ trừ cầu với kiếm đạo, tiểu sư muội là người còn lại tôi quan tâm.

Đó là một đêm sấm chớp bập bùng, tôi nghe thấy tiếng thét của tiểu sư muội, trong lòng lo lắng, tôi không kịp suy nghĩ, vội vã lao đến phòng của tiểu sư muội. Ở nơi đó, tôi nhìn thấy một hình ảnh làm tôi căm rãnh: tiểu sư muội áo quần bị xé nát, dưới thân lấm tấm chấm đỏ, đôi mắt ngây ngốc vô thần, - tiểu sư muội bị lăng nhục rồi!

Là ai? Là ai đối với tiểu sư muội hạ độc thủ? Ta kinh, ta giận, ta hận, ta oán, ta thề sẽ báo thù tên súc sinh không bằng cảm thú ấy.

Đại sư huynh bọn họ đột nhiên chạy đến, vừa vào cửa liếc qua, liền giận dữ nhìn tôi.

"Trì Thương, ngươi tốt thật! Thật quá tốt! Ta đối với ngươi không bạc, ngươi không ngờ làm chuyện không bằng cảm thú này!" Bộ râu trắng của chương môn trong lúc giận dữ rung rung, đôi mắt như muốn lòi ra khỏi tròng.

Bốp!

Một cái tát lên mặt tôi, đại sư huynh rút kiếm chĩa vào tôi, giận dữ nói: "Trì Thương, ta sớm biết ngươi có ý với tiểu sư muội, nhưng không ngờ ngươi lại nhân trời tối cưỡng gian tiểu sư muội."

"Không có, sư huynh đệ không có, chương môn, con xin thề, con không có à!" Sét đánh ngang tai, tôi quỳ gục xuống.

"Không có, không có ngươi sao lại áo quần không chỉnh tề xuất hiện trong phòng của tiểu sư muội?"

"Trì Thương, ngươi còn dám chối cãi, tiểu sư muội Thương Mang Kiếm Pháp đạt đến cảnh giới tầng thứ bảy, chỉ có ngươi mới biết phương pháp phá giải Thương Mang Kiếm Pháp, không phải ngươi, tiểu sư muội sao dễ dàng bị bắt thụ nhục như thế này?" Đại sư huynh chỉ vào tôi, nghiêm rãnh nói.

Àm!

Trong đầu tôi trống rỗng, chuyện tôi biết phá giải Thương Mang Kiếm Pháp, chỉ tố cáo qua một mình tiểu sư muội, đại sư huynh sao biết được?" Tôi nhất thời mơ màng.

"Tiểu sư muội, tiểu sư muội, muội mau nói, là ai làm chuyện không bằng cảm thú này?" Đại sư huynh chạy qua, bên tai tiểu sư muội hô hoán.

Đó là hi vọng duy nhất của tôi rồi, nhìn ánh mắt khinh bỉ cùng giận dữ của các sư huynh đệ, tôi muốn nói, không phải tôi, không phải tôi! Nhưng không có ai tin tôi cả.

"Trì Thương! ....."

"Trì Thương! ....."

Tiểu sư muội đôi mắt vô thần, cánh tay trắng bệch nắm chặt áo ngủ, mê man nói.

"Súc sinh, ta đánh chết ngươi!" Chương môn đại nộ, một kiếm là 'Cửu Thiên Lôi Động' có uy lực lớn nhất trong Thương Mang Kiếm Pháp hướng vào tôi chém xuống.

Tôi không thể chết, tôi muốn tra rõ chân tướng, tố cáo các sư huynh đệ, không phải tôi làm, tôi muốn vì tiểu sư muội báo thù, tôi xin thề, do vậy, tôi không thể chết lúc này.

Tôi bỏ chạy, chạy thật khốn nạn, như con chó hoang, tôi nghĩ trước nên về nhà tránh một thời gian, không ngờ, về đến nhà, lại đột nhiên nghe thấy cả nhà bị chém đầu, tài sản trong nhà vốn có ước vạn cũng đã bị trưng thu.

Sau này, tôi ở chân núi nghe tin tiểu sư muội cùng đại sư huynh đã kết hôn, trong lòng không biết là mùi vị gì.

Về sau, tôi dần dần hiểu ra, đó nguyên là một âm mưu, sự suy lạc của gia đình tôi vốn là chìa khóa của chuyện này, tiểu sư muội cũng vốn không bị

cường gian, người muội ấy yêu thích là đại sư huynh, chính vì nguyên nhân do chương môn, mới tiếp cận tôi mà thôi. Mỗi lần muội ấy nhìn tôi cười, đều nghĩ đến đại sư huynh.

Tâm hơi ý lạnh, tính nết con người không ngờ xấu xa đến thế, tôi vốn muốn tra ra tên hung thủ, lại về sư môn tạ tội, nhưng sau này dần dần hiểu ra, không còn mang ý báo thù, không còn chấp ý về tiểu sư muội, dù sao bọn họ yêu nhau, thì thành toàn cho bọn họ được rồi.

Không còn vướng vấp tiểu sư muội, tôi cuối cùng lại có thể một lòng truy cầu kiếm đạo mà tôi từng lãng quên, tôi bắt đầu chu du thiên hạ, trong thời gian đó, tôi nghe thấy tên một người, Phong Vân Vô Kỵ.

Người này giống như ngôi sao sáng nổi lên, trên bầu trời vô tận toả ánh hào quang, trên đường khiêu chiến cao thủ kiếm đạo khắp nơi, nhiều kẻ thành danh đều bại dưới kiếm người ấy. Lợi hại nhất là, võ học của người ấy không ngờ toàn bộ tự sáng tạo, chưa từng có sư phụ chỉ dạy.

Đúng lúc tôi chuẩn bị đi tìm người ấy, báai người ấy làm thầy, người ấy đột nhiên biến mất, nghe nói là khiêu chiến Kiếm Ma trong truyền thuyết thất bại, sau này không có tung tích.

Tôi vô cùng thất vọng, chỉ có thể tiếp tục phiêu lưu, một đêm mưa gió, ở một ngôi miếu đổ, tôi gặp một kiếm khách trung niên, đêm ấy ở trong miếu, chúng tôi đốt lên một đồng lửa, cùng là kiếm khách, liền nói chuyện cùng nhau. Tu vi kiếm đạo của ông ta tôi tự thần không bằng, tôi tự nhận là thiên tài trên đời, ngay truyền kỳ 'Thương Mang Kiếm Pháp' trong kiếm đạo cũng có thể phá, nhưng không ngờ, ông ta đã sớm phá rồi, hơn nữa hoá đồ về cách phá trên mặt đất, phương pháp phá giải vô cùng rõ ràng đơn giản.

Đêm ấy, thẳng đến lúc trời sáng, chúng tôi bàn thật tâm đầu ý hợp, trời sáng lúc chia tay, ông ta không chần chừ, từ trong lòng lấy ra một quyển sách.

"Cái này cho ngươi, có thể giúp cho ngươi một chút." Ông ta nói xong, liền đột nhiên biến mất, tôi từ đầu đến cuối không phát hiện sao ông ta biến mất.

Mở sách ra, tôi nhìn thấy bốn chữ 'Diệt Ma Tâm Kinh'.

Sau này, truyền thuyết Phong Vân Vô Kỵ tái khiêu chiến Kiếm Ma, lần này, ông ta đã thành công, Kiếm Ma thất bại, đã bại.

Về sau, Phong Vân Vô Kỵ lại biến mất, lần này, ông đã thành một truyền thuyết.

Vài chục năm sau, tôi đã báo thù cha, cầm kiếm giết đến Từ Cẩm Thành, đâm chết tên cầu hoàng đế trên ngai vàng, vào lúc ấy, danh thanh của Phong Vân Vô Kỵ đã lên tới tột đỉnh. Người gọi 'Phong Thần', võ lâm sử quan Bách Hiểu Sanh, gọi là 'Kiếm Thần', tên gọi ấy nhận được tán đồng của nhiều người giang hồ.

Tôi đối với Phong Vân Vô Kỵ chỉ biết có hạn, đao để võ công của ông đến cảnh giới nào, lại có một số sự tích, cũng không thật rõ ràng, chỉ biết rằng, ông đã thành thần. Có người nói, từng thấy ông đã ngự kiếm phá không, bạch nhật phi thăng, cũng có người nói ông chết rồi, rốt cuộc ra sao, ai cũng không biết.

Về sau, võ lâm dần thối, sau khi Kiếm Thần phi thăng để lại một bản võ học bí cấp, lời đồn ấy nhanh chóng mở ra một tràng giết chóc hơn hai chục năm.

Không có ai có thể ngăn cản tràng giết chóc trong võ lâm trước giờ chưa từng có ấy, ai cũng không thể, tôi cũng không thể!

Sau cùng, tôi may mắn biết được tên của bản bí cấp ấy, Diệt Ma Tâm Kinh.

Tôi lúc ấy mới biết, nguyên lai đêm ở trong miếu ấy, người kia là Phong Vân Vô Kỵ, Kiếm Thần. Nhưng đó đã là chuyện hai chục năm trước.

Có cảm giác, chém giết hai chục năm dài, làm võ lâm quá thương tang, tôi đem nội dung 'Diệt Ma Tâm Kinh' công cáo thiên hạ, giúp người người đều có thể luyện bộ võ điển tuyệt thế ấy.

Về sau, hơn hai chục năm, trong võ lâm nơi nơi phồn thịnh, các môn phái lập ra như rừng, nhiều môn phái còn tự xưng danh 'Kiếm Thần Môn', các môn phái đều tự cho là Kiếm Thần chính tông, đó là một tràng tranh chấp kéo dài hàng chục năm thậm chí trăm năm.

Ngộ tính mỗi người đều có chênh lệch, thứ ngộ ra tự nhiên cũng không giống nhau. Mỗi người đều tự cho là Kiếm Thần chính tông, tuy có tranh chấp, nhưng chỉ làm võ lâm càng lúc càng mạnh, càng lúc càng phồn vinh, do vậy, tôi cũng chưa từng xuất hiện để nói rõ, kì thật, Kiếm Thần Phong Vân Vô Kỵ, căn bản không có truyền hạ môn phái. Môn hạ đệ tử, tính thật ra, chỉ có một mình tôi. Ít nhất tôi tự nhận như thế.

Một ngày kia, tôi cảm thấy tiếng gọi từ trên không, tôi biết, bạch nhật phi thăng, nguyên lai không phải là huyền tưởng, sư phụ, phi thăng thật rồi.

Trên trời cao lãng đãng, tôi tìm một ngọn núi cao, nơi ấy chắc không có ai đến quấy rầy.

Không có chuyện ngoài ý muốn, tôi đã phi thăng, Diệt Ma Tâm Kinh đến tầng mười hai, thiên kiếp vốn không cần phải nói. Vào giây phút cuối cùng khi phi thăng, tôi nhìn thấy Bách Hiểu Sanh giả nua ngồi trên một ngọn núi khác, cầm bút viết nhanh tả gì đó.

Xa xa, tôi nhìn thấy miệng Bách Hiểu Sanh lúc mở lúc khép, tôi đọc đã hiểu, ông ấy nói là:

"Khi xưa lúc sư phụ ngươi phi thăng, ta cũng ở bên cạnh."

Mỉm cười, tôi nhìn trời cao, lỗ hổng càng lúc càng gần rồi, sư phụ, con cuối cùng có thể tìm người rồi .....

Chương thứ 54: Kiếm vực thảo sang

(Kiếm vực thành lập)

Dịch, biên tập, etc: A.Jus

Nguồn: Tàng thư viện

"Người là ....." Phong Vân Vô Kị nghi hoặc nhìn khuôn mặt khô ngô mà kiên nghị trước mắt, trong lòng cảm thấy như đã từng biết khuôn mặt này, nhưng nhất thời không nhớ gặp ở đâu.

"Sur phụ, người quên con sao? Con luôn không quên người. Sur phụ, con là Tri Thương đây." Tri Thương cúi đầu xuống lạy, trong mắt ươn ướt, đầy vẻ vui mừng.

"Tri Thương? ..... Thì ra là người!" Phong Vân Vô Kị mặt lộ vẻ vỡ lẽ, cuối cùng nhớ ra, trước khi phi thăng, vốn chưa từng có đệ tử, nếu nói có đệ tử thật sự, cũng chỉ có Tri Thương này mà thôi, thời gian đã quá lâu, bất tri bất giác đã trôi qua hơn bốn trăm năm, các kí ức cũ đã dần trở nên mơ hồ.

Nhìn đệ tử trước mắt, Phong Vân Vô Kị trong lòng vô cùng cảm khái: "Thời gian trôi thật quá nhanh! Không ngờ đến người cũng phi thăng rồi."

Tri Thương vừa thấy Phong Vân Vô Kị không phủ nhận thân phận đệ tử của mình, trong lòng vui sướng, ngẩng đầu lên nói: "Sur phụ, người tuy không ở Trung Nguyên truyền lại võ học, nhưng cả Trung Nguyên gần như là môn hạ của người. Đệ tử vào ba trăm năm trước, đem Diệt Ma Tâm Kinh tu đến đại thành, cuối cùng phi thăng đến nay ..... Chỉ không ngờ rằng, nơi đây không phải là tiên giới."

"Phải à. Khi xưa vì sư cũng vô cùng chán kinh, không nghĩ đến tiên giới trong truyền thuyết không ngờ vốn là một chuyện bịa đặt, nhưng loài người đang trong cảnh khốn khổ ..... Người có lẽ là người phi thăng duy nhất trong bốn trăm năm nay phải không?" Phong Vân Vô Kị cảm khái nói.

"Sur phụ ..... Kì thật, trừ đệ tử ra, trong ba trăm năm nay, còn có người phi thăng."

"Ồ? Bọn họ đâu?"

Tri Thương quay đầu gọi: "Các người mau qua đây, đây là sư phụ."

Tri thương lời vừa dứt, hàng ngàn kiếm khách áo xanh từng người dùng thức 'Nhạn Lạc Trầm Sa', bay qua. Phong Vân Vô Kị giật mình, qua lời Tri Thương vốn cho rằng những người phi thăng gần đây không quá vài người, tối đa một hai chục người, không nghĩ đến, một lúc lại chạy ra nhiều người như thế.

Uy nghiêm và khí thế của Kiếm Hoàng nguyên không phải người luyện kiếm bình thường có thể so sánh, ngay cả Phong Vân Vô Kị lúc này áo quần lam lũ, nhưng khí độ rộng rãi của cảnh giới Kiếm Hoàng, làm người cảm thấy ngay cả có mặc hoàng bào, cũng không thể trên khí độ vượt qua người này.

"Tham kiến Phong Thần tiên bối!" Hàng ngàn cao thủ kiếm đạo vừa lại gần Phong Vân Vô Kị trong phạm vi một trăm thước đều không tự chủ quỳ xuống, làm tối đen cả một vùng, vô cùng tráng quang, nó thậm chí hấp dẫn chú ý của một số người bốn vực ở phụ cận.

Tu vi đạt đến cảnh giới Kiếm Hoàng, ước thúc đối với người trong kiếm đạo vô cùng mạnh, lần đầu gặp mặt, ai cũng không rõ khả năng đối phương, đầu bằng một câu nói mà tin lời đối phương. Nhưng hàng ngàn người lúc này hoàn toàn tin tưởng, người này là tuyệt đỉnh cao thủ 'Kiếm Thần' trong truyền thuyết mấy trăm năm trước ở Trung Nguyên. Bởi vì, trước người này, mọi người đều cảm thấy, mình cùng người này có một loại liên hệ vi diệu, khó dùng lời để hình dung. Cảm giác ấy như thần tử thấy quân chủ, trước người ấy, ngay cả người trong lòng có tà niệm, cũng chỉ có hoàn toàn thần phục, căn bản không sinh ra nổi một chút ý niệm rút kiếm. Kiếm của kiếm khách bị không chế, kiếm khách ấy cũng gần như bị phế rồi, uy nghiêm của Kiếm Hoàng, mạnh mẽ đến vậy.

Nhìn thấy hàng ngàn kiếm khách trước mắt, ý định chôn giấu trong lòng của Phong Vân Vô Kị, lúc này đã đột nhiên thức tỉnh.

"Các người đứng dậy đi!" Phong Vân Vô Kị lớn giọng nói, lúc này thần thái pha chút uy nghiêm của y, đích xác cũng có phong phạm của bậc tiền bối, thêm vào cảnh giới Kiếm Hoàng, càng giúp khí độ ấy lộ ra rõ ràng: "Các người đều là người giống ta, cùng đến từ một vị diện, ở thế giới Thái Cổ này, thời gian các người sống không thật dài, nhưng tin rằng cũng không quá ngắn. .... Ta biết, trước khi phi thăng các người tu luyện đều là 'Diệt Ma Tâm Kinh' ta truyền hạ, nhưng như nay, các người đều đã đến Thánh Điện học võ học phải không?"

"Dạ." Mọi người gật đầu, vẫn không ai dám đứng dậy, chỉ cần trong phạm vi nhất định, các kiếm khách liên sinh ra cảm giác thần phục đối với cao thủ ở cảnh giới Kiếm Hoàng.

"Thái Cổ này, là thiên hạ của người luyện đạo, điểm này ai cũng biết, ta thân là người luyện kiếm, cho rằng không thể để người luyện đạo độc chiếm, do vậy, ta quyết định, sáng lập 'Kiếm vực'. Chiêu nạp những người luyện kiếm, tăng uy danh của kiếm đạo ta, các người đều là thân tự do, nếu nguyện ý, không ngại gia nhập môn hạ của ta. Ý các người thế nào?"

Mọi người đều nhìn nhau, bắt đầu bàn luận, hiển nhiên là không ngờ đến có cuộc họp này.

"Sự phụ, con nguyện ý gia nhập Kiếm vực!" Trì Thương xung phong nói trước, Trì Thương ở vị diện Phong Vân Vô Kỵ từng sống, uy danh rất lớn, đã ăn ước tiếp cận uy thế của Phong Vân Vô Kỵ, lại phi thăng khá muộn, có nhiều liên hệ cùng các phái trong giang hồ, có Trì Thương dẫn đầu, lập tức có vài người hưởng ứng theo: "Chúng tôi nguyện ý gia nhập Kiếm vực của tiền bối."

"Sai, không phải Kiếm vực của ta, là Kiếm vực của người luyện kiếm trong thiên hạ, ta mong kiến lập một thế lực có thể kháng hành cùng Đạo vực, có sự che chở của ta, càng trọng yếu là, ta có một mục tiêu cần nhờ Kiếm vực mới có thể thực hiện ....." Phong Vân Vô Kỵ ngưỡng vọng trời cao, đôi tay chấp sau lưng, mắt lộ ra vẻ trầm ngâm

"Bọn tôi nguyện ý theo Kiếm Thần tiền bối!" Lại có hàng trăm kiếm khách bị khí độ của Phong Vân Vô Kỵ thuyết phục, sang sảng nói

"Chúng tôi nguyện ý theo sau Kiếm Thần!" Lại có vài trăm kiếm khách chấp tay hưởng ứng, những người này đều đã kiến thức qua sự vớ vẩn của những chiến sĩ Đạo vực, có câu song quyền nan địch bốn tay, hảo hán địch không nổi nhiều người, mình biết khuất như vậy không phải chỉ vì không có thế lực sao? Do vậy những người này cũng thật lòng quy phục.

Vừa có người dẫn đầu, những người chưa quyết định, tự nhiên cũng hưởng ứng: "Chúng tôi nguyện ý theo."

Một nhóm lại một nhóm kiếm khách quỳ xuống đất, cúi thấp cái đầu cao ngạo của họ, trước mặt Kiếm Hoàng, kiếm khách nào cũng đều lễ phép.

Nơi có người, tự có khác biệt, đương nhiên không thể người người đều hưởng ứng. Có người đã tu luyện đạo khác, cũng có người đã có tính toán riêng của bản thân, do vậy, có vài người hạ giọng nói: "Chúng tôi có tính toán khác, không biết tiền bối có thể cho chúng tôi rời đi không." Những người này trong lòng pha chút lo sợ.

Tình huống này cũng đã trong dự liệu của Phong Vân Vô Kỵ, nhìn kỹ, nhân số cũng không nhiều, chỉ có từng ấy mười mấy người, do vậy, thân nhiên nói: "Khả dĩ, các ngươi có thể đi, ta sẽ không cưỡng bách các ngươi."

"Cám ơn tiền bối." Hơn chục người ấy bước lùi vài chục thước, mới dám quay đầu lại, chẳng không bay đi.

Phong Vân Vô Kỵ quay người nhìn xung quanh, trầm ngâm hồi lâu, trong sự chú mục của mọi người, cuối cùng mở miệng nói: "Nơi đây đã qua một tràng đại chiến, núi non đã bị đập bằng, lại thích hợp làm nơi ở cho Kiếm vực ta. .... Ta quyết định rồi, từ hôm nay, Kiếm vực liền ở đất này chính thức thành lập!"

Câu nói ấy có âm thanh rất lớn, bên ngoài vài ngàn thước, một số người thuộc tự do kiếm phái nghe thấy mặt lộ vẻ kinh ngạc, vội vàng bỏ đi, Phong Vân Vô Kỵ mắt lim dim, mỉm cười gật đầu, ý biết, không lâu sau, tin vực thứ năm của Thái Cổ, Kiếm vực thành lập, sẽ do miệng những người ấy truyền đi.

"Chúng ta đã quyết tâm thành lập Kiếm vực, đương nhiên không thể không có nơi ở, được rồi, hôm nay để chúng ta cùng lúc động thủ, đến nâng lên một cột gỗ đầu tiên cho Kiếm Các của Kiếm vực nào." Nói xong, Phong Vân Vô Kỵ tay áo khẽ phất, ngoài hàng ngàn thước, hàng chục cây gỗ lớn dưới sự điều động của một luồng kiếm ý mạnh mẽ đều bay lên, bắn lên không trung, sau đó theo thế vạn quân các thân cây cắm sâu vào đất bốn góc quanh Phong Vân Vô Kỵ, sau đó nghe lền nghe rộp một tiếng, vô những cây gỗ mấy người ôm chia thành mấy phần, tự tách ra, thân gỗ thẳng tron nhẵn còn lại, cắm chặt vào trong đất....

Bạn đang đọc truyện *Phi Thăng Chi Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 55: Thân thể dị biến

Kể mới phi thăng, Phong Vân Vô Kỵ, sau khi ở Đạo vực triển thân uy, bị tổng nhập Ma vực, tin bốn trăm năm sau y quay lại Thái Cổ vừa mới truyền ra không lâu, lại một tin tức làm chấn kinh thiên hạ truyền đến: Bốn trăm năm gần đây, vị diện thường xuyên có người phi thăng nhất, không ngờ là vị diện Phong Vân Vô Kỵ từng sống, hơn nữa số lượng lên đến hàng ngàn người, như cùng với Phong Vân Vô Kỵ có thiên ti vạn lữ quan hệ, gần đây nhất, còn có cao thủ tự do phái truyền tin, chính mắt nhìn thấy Phong Vân Vô Kỵ nói rõ muốn cùng hàng ngàn kiếm khách mới phi thăng ấy, cùng kiến lập lên vực thứ năm, Kiếm Vực.

Đối với thật giả của tin tức ấy, mỗi người đều có cách nhìn khác nhau. Không quản thế nào, bốn trăm năm gần đây, hiện tượng thường xuyên xuất hiện phi thăng giả đã dẫn tới sự chú ý của cả Thái Cổ, tình huống này tuyệt đối không bình thường, phi thăng giả trong bốn trăm năm, đã vượt quá số phi thăng giả ở các vị diện trong hàng chục vạn năm ở quá khứ.

Thời gian bốn trăm năm, đã phi thăng chỉ ít sáu nghìn đến tám nghìn người, lực lượng ấy, dù cho đối với thế lực nào mà nói, đều vô cùng thêm muốn, mỗi thế lực một phương, không quản là Ma vực hay là đạo vực, hoặc là Tuyệt vực, Vu môn, đều sẽ không trơ mắt ra, nhìn đối phương thu hút lực lượng lớn ấy.

Thái Cổ, thứ không thiếu là thời gian, thứ thiếu nhất, chính là con người. Tuy còn phi thăng chưa lâu, nhưng chỉ cần cho một thời gian nhất định, sẽ thành là một lực lượng lớn, ở Thái Cổ ít người này, ai cũng không thể bỏ qua lực lượng ấy.

Không quản là Đạo vực, hoặc là Ma vực, đều từng thử qua, thu hút đám người ấy về bên mình, nhưng trong đám phi thăng giả, có một người đàn ông tên gọi Trì Thương, như rất có uy vọng, không quản người trong bốn vực dù dễ thế nào, những người ấy vẫn không động lòng, thật là làm người ta hết cách, thật không ngờ, đám người ấy lại đều có quan hệ với Phong Vân Vô Kỵ trực tiếp hoặc gián tiếp!

Nếu như nói, hai tin bên trên, chỉ có thể chấn động đến hạ tầng của bốn vực, thì tin thứ ba, lại không thể không dẫn đến cao tầng các phương chú ý.

Bốn trăm năm trước, kiếm khách thiếu niên thực lực mới đến cảnh giới Thiên Kiếm, như nay quay lại Thái Cổ, lần xuất hiện lại thì, không ngờ đem Thái Cổ Ma Viên mà hàng vạn chiến sĩ Đạo vực phải bắt lực, đánh đến van xin, hiện trường còn có trưởng lão Vu môn nhận ra người ấy đã đạt đến 'Cảnh Giới Kiếm Hoàng'. Giá trị của tin tức ấy liền làm người khác không thể không bàn tán về y.

Trong bốn vực, nhân lực toàn bộ xuất động, mỗi ngày đều có những người như thoi đưa đi lại trên mặt đất Thái Cổ, đến nơi tìm kiếm các sự việc liên quan đến tin tức ấy. Sau cùng, khi chứng thực, cả ba tin đều là một thì, liền như sét đánh trên đầu, cao tầng của bốn vực đều chết lặng.

Nhưng ngoài dự liệu là, Đạo vực, Ma vực, Tuyệt vực, Vu môn, không ngờ không có hành động thanh trừng nào, điều đó làm những người tà phái cùng tự do phải đang chuẩn bị xem nhiệt náo trọn tròn mắt, như không dám tin vào mắt mình.

Đối với hành động và biến hóa của người bốn vực, Phong Vân Vô Kỵ sớm có dự liệu, người bốn vực cuối cùng không ngờ bàng quan, giống như thăm đạt thành hiệp nghị, điểm này làm Phong Vân Vô Kỵ có chút ngạc nhiên, nhưng cũng không quá để ý. Tình huống trước mắt, một phương nào, chỉ cần thôn hạ thế lực Kiếm vực, tất bị các thế lực khác chống đối quyết liệt, do vậy, tạm thời giữ nguyên tình huống này là tốt nhất, hơn nữa, Phong Vân Vô Kỵ tính, trong mắt vực chủ bốn vực, vị tất đã coi trọng Kiếm Hoàng mình, cùng với mấy ngàn kiếm khách.

"Các người sớm muộn sẽ hối hận thôi." Phong Vân Vô Kỵ thầm nghĩ, sau đó loại trừ tạp niệm, hai tay vung ra, hai tấm gỗ mỏng cuối cùng đóng vào trong tầng thứ hai của ngôi lâu, phui tay, mọi người ánh mắt hưng phấn trên mặt nhìn tòa Kiếm Các nguy nga trước mắt.

Kiểm Các gần như toàn bộ đều là công sức của Phong Vân Vô Kỵ, cao hơn năm chục trượng, toàn bộ do gỗ lớn cứng rắn chế thành, theo phong cách miếu vũ thức, bốn góc lâu cong cong vươn ra phía ngoài, vành mái Các do Đệ Ngũ Kiếm Đám điêu khắc mà thành, Kiếm Các phân làm năm tầng, mỗi một tầng đều có cột gỗ lớn tròn nhẵn khắc hình rồng to mấy người ôm chống đỡ, bên trong mặt sàn đều là gỗ bản đã bào nhẵn.

Từ ngoài nhìn vào, Kiếm Các rộng đến hàng trăm mẫu nguy nga mà hoa lệ, đưa mắt nhìn cả Thái Cổ, đã coi như là một kiến trúc có tính đại biểu rồi.

"Các gian phòng ở tầng một, tầng hai các người có thể chọn lựa, tầng ba ta ở, tạm thời, như vậy đi. Đợi qua mấy ngày, ta sẽ nghĩ cách, tăng thêm tu vi của các người." Phong Vân Vô Kỵ quay đầu lại, đứng thẳng trước mấy ngàn người, nói.

"Cám ơn chủ công!" Mọi người nửa quý hồi ứng nói, chủ công là cách gọi mới của bọn họ đối với Phong Vân Vô Kỵ.

Gật đầu, Phong Vân Vô Kỵ đi trước vào trong Kiếm Các mới tạo thành, mọi người theo sau tiến vào .....

Phong Vân Vô Kỵ để tất cả người cho một mình Trì Thương quản lý, sau đó một mình ngồi trên mặt sàn tầng thứ ba trống trải của Kiếm Các, im lặng suy nghĩ.

Vạn sự khởi đầu nan, một Kiếm Các, chỉ mới đủ cho bản thân một chỗ dung thân, còn có rất nhiều chuyện ta cần thiết chuẩn bị, còn có rất nhiều chuyện cần ta làm. Thực ra, thực lực của đệ tử Kiếm vực này thật quá kém, nhân số ít ỏi, nói lại, Kiếm Các cao thủ cấp biệt thật quá ít, chỉ có một mình mình, điều này không khỏi làm Phong Vân Vô Kỵ cảm giác thấy một loại cô độc và áp lực.

"Còn có giấc mơ chưa thực hiện, còn có lời hứa chưa làm được, ta không thể từ bỏ, ta cần phải nỗ lực!" Trong tầng ba thoáng đãng của Kiếm Các chìm trong im lặng, trên trời một đám mây đen che kín mặt trăng, làm bóng đen chiếu lên thân người dong dỏng cao của Phong Vân Vô Kỵ, Phong Vân Vô Kỵ bình đạm nhắm nghiền mắt, nhưng trong lòng y đang dậy sóng.

Àm! Đột nhiên, Phong Vân Vô Kỵ toàn thân tràn lên một làn khí đen mờ mờ, sau đó khuôn mặt bình hòa biến thành hung ác, trên lưng, từng sợi gân dài màu đen mọc ra từ trên da thịt, móng tay trên hai tay, cũng đột nhiên biến thành đen xì, cong dài, trông vô cùng đáng sợ.

"Đáng ghét! Di chúng do tu tập ma .... khí, cuối .... Cùng xuất hiện rồi!" Phong Vân Vô Kỵ nghiêng răng cố gắng chịu đựng, thử đem ma khí ấy ép nhập vào trong hạ đan điền, thân thể đã dần dần cảm thấy lực bài xích đến từ thế giới .....

Đối với sự phát sinh của tình huống này, Phong Vân Vô Kỵ sớm có dự liệu, nhưng không ngờ đến, nhân vì Hấp Tinh Đại Pháp so với các công pháp khác đều có uy lực lớn và bá đạo, do vậy sau khi tu tập ma công, dị biến của thân thể đã sớm hơn một chút so với người khác. Lúc này trời đã gần khuya, trong trời đất dương khí lên, trọc khí hạ, âm khí thịnh vượng, ma khí này vốn tính âm, ít đi áp chế của nửa âm khí trong trời đất, lập tức không ngờ đột phá được phong ấn.

"Sự phụ, phát sinh chuyện gì vậy?" Không khí kịch liệt chấn động cùng với khí tức cuồng bạo cuối cùng dẫn đến sự chú ý của Trì Thương, nghi hoặc một hồi, Trì Thương sau cùng truy hỏi.

"Không có chuyện gì, các người về chỗ nghỉ đi."

Một luồng ánh sáng rực rỡ chuyển động dưới da, kiếm nguyên đã đạt tới cảnh giới Kiếm Hoàng, ở phương diện bá đạo không thua kém ma khí, thậm chí

còn bá đạo hơn, cuối cùng, trước lúc trời sáng, ma khí bị áp chế quay lại hạ đan điền, nhưng lúc này, trên trán Phong Vân Vô Kỵ đã đầy mồ hôi .....

Bạn đang đọc truyện *Phi Thăng Chi Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56: Sát cơ (1)

Tình thế tạm yên ổn đã giúp cho Kiếm Vực có thời gian tĩnh dưỡng. Trong khoảng thời gian này, Phong Vân Vô Kỵ đã truyền toàn bộ 3 tầng đầu của kiếm quyết “Ý niệm kiếm thể đại pháp” cho hơn ngàn Kiếm các chiến sĩ, sau đó thì bế quan tu chỉnh.

Tầng thứ 3 của Kiếm Các chính là nơi chứa công bế quan nghỉ ngơi, điều này tất cả các chiến sĩ ở Kiếm Các đều biết rõ. Mỗi ngày vào tử thời, cả tam tầng Kiếm Các đều có kiếm ý tung hoành, cỗ khí tức bá đạo uy nghiêm đó đều khiến cho mọi người kinh động muôn phần. Điều kì lạ hơn, nguồn quái khí song song với kiếm khí đầy đặn mãnh chính là ma khí cuồng bạo. Dường như bên trong tầng thứ 3 có 2 người đương tỉ thí.

Ai cũng tò mò khó hiểu, nhưng lại không dám hỏi, chỉ có Trì Thương là dần ngộ ra, chỉ e là còn ẩn chứa điều bí mật, nhưng không tiện nói rõ.

Trên bề mặt trơn trụi, Phong Vân Vô Kỵ giống như một lão tăng cô tịch, nhưng trong biến ý thức của y thì đang hỗn loạn dậy sóng, hoàn toàn khác biệt với vẻ ngoài bình lặng.

Hấp Tinh đại pháp, bá đạo thì bá đạo nhưng tác dụng phụ của nó cũng rất rõ ràng. Trong biến ý thức của Phong Vân Vô Kỵ phản hiện một hình nhân, sau đó điều khiển hình nhân này đón nhận công kích của loại công pháp khải quyết nào đó; hơn 36 vạn ma quyết từ các cao thủ đã từng chạm trán, bao gồm cả “Cửu chuyển sinh tử huyền công” và “Ý niệm kiếm thể đại pháp” của bản thân; đối với loại võ học công pháp thượng thừa này, người khác muốn chống đỡ chỉ có thể là vọng tưởng nhưng đối với Vô Kỵ thì chẳng qua là cái phẩy tay nhẹ nhàng.

Mỗi lần Hấp Tinh đại pháp bị một loại công pháp nào đó phá giải, Phong Vân Vô Kỵ đều phải tốn rất nhiều thời gian để hoàn thiện nó. Hấp Tinh đại pháp khôi nguyên chỉ có thể hấp thu công lực của một đối tượng đơn lẻ, khi số lượng tăng lên thì uy lực giảm đi đáng kể. Sau một thời gian dài tu chỉnh, Phong Vân Vô Kỵ đã giải được vấn đề này. Hơn nữa, tốc độ hấp thu công lực cũng tăng lên dữ dội, vượt cả tưởng tượng. Nhưng đặc điểm chỉ có thể hấp thu ma khí của Hấp Tinh đại pháp quả thật là một khuyết điểm cực lớn. Gần đây, Phong Vân Vô Kỵ đã nghĩ đến việc lấy sở trường của công pháp khải quyết của “Cửu chuyển sinh tử huyền công” để bù đắp vào khiếm khuyết của “Hấp Tinh đại pháp”.

Cửu chuyển sinh tử huyền công, ảo diệu vô cùng, từ trước đến nay chỉ có biết đến Lục Trùng Thiên, còn cao hơn nữa thì chưa ai biết đến. Hơn nữa tuy loại công pháp này điều kiện cam go nhưng kết quả cực hiệu nghiệm. Điều khiến cho Vô Kỵ vô cùng mê mẩn đó là loại công pháp này lại đều có thể giúp y phá nguy nan mà trùng sinh mỗi lúc sinh tử quan đầu, và uy lực của nó ngày càng trở nên mạnh mẽ. Cơ bản mà nói, chỉ cần không phải chết hoàn toàn, cho dù là mổ bụng hay moi tim, cũng khó mà chết đi được, không chừng còn giúp cho công lực bội tăng.

Đặc tính này của Cửu chuyển sinh tử huyền công vốn dĩ đã vượt khỏi phạm vi võ công bình thường, đó chính là điều khiến cho Phong Vân Vô Kỵ nghĩ hoặc khó giải, chúng lâm cả một thái cô thế giới, có thể khiến cơ thể chịu đựng được những tổn thương nghiêm trọng, thậm chí “chết chắc” đối với người thường thì lại không thể chết được. Loại công pháp này, có lẽ chỉ có Cửu chuyển sinh tử huyền công mà thôi.

Đã từng lịch luyện thái cổ, từng trải qua bao hiểm cảnh nguy nan, bao tình huống cận kề tử thần, lần nào cũng có thể sống sót thoát nạn, tuy là bao gồm cả những lý do may mắn nhưng không lần nào là không nhờ đến phép lạ của loại công pháp này. Nếu như nó không phải yêu cầu những điều kiện và trải nghiệm khắt khe ngay giây phút sống chết như thế, ắt hẳn nó sẽ là thái cổ đệ nhất kỳ công.

Phong Vân Vô Kỵ tuy có phân tâm, tư tưởng khẽ dao động, nhưng trong biến ý thức, việc hoàn thiện và tu chỉnh hấp tinh đại pháp không hề bị ngưng trệ. Bên tai khẽ nghe thấy tiếng thở nhẹ nhàng nhưng kéo dài vọng lên từ tầng dưới, khiến cho y bất giác mỉm cười, chúng, chính là nơi ủy thác của mộng tưởng!

Hihihì! Trong đêm thâu bất chợt vang lên một tràng thanh âm phá vỡ sự tĩnh lặng, trong đó có cả tiếng réo gọi.

“Kiếm Thần tiền bối, Trì Thương tiền bối, cứu cứu...” 1 nửa thân thức của Phong Vân Vô Kỵ phá thể mà xuất, lướt nhìn khắp phạm vi 1 ngàn mét trong Kiếm Các. Cách đó khoảng 100m, một tên bạch y kiếm khách lam lũ đang ôm kiếm phi thân đến Kiếm Các, trên ngực của y có một vết trảo sâu hoắm, máu vương đỏ cả áo, sau lưng không xa có hơn 10 tên hắc y nhân, tà áo xé như cánh dơi, không ngừng truy đuổi.

“Cứ chạy đi, ta xem ngươi chạy đằng trời, trong thế giới thái cổ này, chỉ cần là mối hận của Dạ tộc ta muốn có được thì không bao giờ chạy thoát nổi. hihihì...hahaha...”

Tên bạch y kiếm khách đó có vẻ đã tuyệt vọng, từ giữa không rơi xuống, thất thế nhìn vào đêm sâu, với trạng thái hiện tại, y vốn chưa phát hiện ra đằng sau tòa đại sơn cao trăm trượng đó chính là Kiếm Các mà y tìm kiếm.

“Kiếm Thần Sư Tổ, hãy cứu giúp...!” Khuôn mặt vị kiếm khách này còn rất non trẻ, trước mắt e là khó thoát kiếp nạn, sau khi hồi hường phi thăng tiên giới, giấc mơ đã tiêu tan, cùng với bao tai họa đổ ập, bị phản... bất giác ngẩng đầu khóc thảm thiết.

“Không chạy nữa phải không? Hahaha, sớm vậy đi cho đỡ vất vả... chúng huynh đệ, trò chơi kết thúc rồi, chúng ta nhập tiệc thôi.” Dứt lời, hơn 10 đạo hắc ảnh bổ xuống từ giữa không, mục tiêu chính là vị kiếm khách trẻ tuổi.

Kiếm thần sư tổ! 4 từ này truyền đến, khiến cho Phong Vân Vô Kỵ rung mình, sau đó trở nên giận dữ, quát lớn “Tặc tử dám làm càn?” thân thể đã phá không xuất hiện.

Ầm ầm ầm ! ! !

3 tiếng ầm vang, như sấm bổ sét đánh, hơn 10 tên hắc ảnh cứ tưởng sẽ được no bụng ai ngờ lại xuất hiện kẻ phá hoại.

“Ngươi là ai? Chẳng lẽ chưa nghe danh Dạ tộc?” chúng lộn vài vòng trên không, dừng lại, giận dữ hét lên.

“Sư tổ, mau... cứu sư huynh...” Dứt lời, tên kiếm khách trẻ tuổi đó đã đứt hơi, Phong Vân Vô Kỵ đại kinh, cúi đầu nhìn y, tâm mạch của y từ lâu đã không còn nhưng có thể tìm đến tận đây, hoàn toàn là do sức mạnh của một cố ý niệm kiên cường.

“Ahhhh!” Phong Vân Vô Kỵ gào lên 1 tiếng vang vọng, lần đầu tiên y thấy trong lòng trời dậy sát khí, vị kiếm khách trẻ tuổi này chính là phi thăng trong lưu phái mà bản thân đã truyền công pháp, trong khi đó lại trần mắt nhìn y ngã gục trước mặt mà không thể cứu được!

“Ta muốn giết ngươi!” sát cơ trong tim không thể kiềm chế, lồng ngực như muốn nổ tung, hùynh! Một tiếng khẽ động, nguồn ma khí cuộn cuộn trào ra từ trong cơ thể của Phong Vân Vô Kỵ, mái tóc dài phi vũ như mưa xả, Phong Vân Vô Kỵ lúc này trông như nhất tôn ma thần.

“Hahaha.. không ngờ ngươi cũng là đồng loại!” chúng dạ tộc nhìn thấy Phong Vân Vô Kỵ toàn thân hùng hực ma khí, lúc đầu hơi hoảng nhưng sau đó 1 tên dạ tộc lại cười lên rân rân.

“Chúng bây, hãy xuống dưới đó mà hầu hạ đệ tử của ta đi!” Phong Vân Vô Kỵ mặt lộ rõ nét hung hãn, 10 ngón tay duỗi thẳng, các móng tay trở nên đen nhánh.

Thân ảnh vừa thoáng, Phong Vân Vô Kỵ đã nhiên thân hóa trường phong, ầm mình vào hư không.

“Nguy rồi!.....” Chúng dạ tộc phát hiện điều không may, nhưng đã không còn kịp nữa, Phong Vân Vô Kỵ đã xuất hiện ngay sau lưng chúng, thân ảnh vừa chớp, vút qua theo hướng vị đệ tử đã vong mạng. Sau lưng, bọn Dạ Tộc thân ảnh nghiêng ngã, từng đường máu vệt chảy khắp người, hự một tiếng, tất cả chỉ còn một đồng thịt nát, rơi rụng. Đến khi chết, chúng vẫn chưa hiểu tại sao mình chết.

“Các ngươi hãy ở lại Kiếm các, ta đi sẽ về ngay” Trong đêm thâm vọng đến giọng nói của Phong Vân Vô Kỵ... giọng nói đầy sát khí...

Bạn đang đọc truyện *Phi Thăng Chi Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 57: Sát cơ (2)

Phong Vân Vô Kỵ thật sự nổi giận rồi, sắc mặt của y trầm trọng đáng sợ. Nương theo mùi máu tanh, Phong Vân Vô Kỵ lần theo con đường mà đệ tử của người đã vất vả chạy đến. Cách vài dặm lại là 2 kiếm khách nằm gục trong vũng máu, lúc chết, đôi mắt vẫn hướng về phía Kiếm Các, trừng to...

Phong Vân Vô Kỵ cúi gập người, gương mặt vô cảm, nhẹ nhàng vuốt mắt cho họ. Một dòng lệ âm thầm chảy xuống khóe mắt.

Ah!

Một tiếng thét bị phản xạ nát cả trời không, khiến cả vùng trời rung chuyển, mây tản di dời. Sát khí cuồng nộ trong lòng mãnh nhiên trỗi dậy, Phong Vân Vô Kỵ nhẹ nhàng nhàng đón gió, nhắm nghiền đôi mắt. Một tiếng long gầm truyền ra từ trong cơ thể, tiếp đó là một kiếm ảnh thanh thoát phóng ra, hóa thành lưu quang, biến mất trong thanh minh.

Thần thức cường đại của Phong Vân Vô Kỵ phá thể mà xuất, tạo thành từng vòng tròn dò xét xung quanh, 1 dặm, 2 dặm, 10 dặm, trăm dặm, cuối cùng cũng xuất hiện...

Ngoài 100 dặm, vài tên Dạ Tộc sắc mặt trắng bệch đang lồi thân thể của 1 nam tử, những chiếc răng trắng đã cắm phập vào ngực của nam tử đó. Trên vai, cổ và tay, máu không ngừng chảy, chảy vào miệng của bọn Dạ Tộc, chảy lênh láng trên mặt đất.

Bỗng nhiên, 1 tên dạ tộc đột nhiên ngẩng đầu, những chiếc răng nanh đầy máu trông càng man rợ trong đêm đen. Hắn tỏ ra nghi ngờ, nhìn đảo dác xung quanh, sau đó quay đầu nói rì rầm gì đó. Từ xa một đạo ô quang vút qua, tên Dạ Tộc này lập tức khựng người, 1 đôi tay dài bóp chặt lấy cổ hắn, máu tràn ra kẽ tay, trong họng phát ra từng đợt thanh âm ‘kẹt kẹt’ khô khốc, cuối cùng, cái đầu trắng bệch ấy lìa khỏi cổ. Cùng lúc, cả 5 thi thể Dạ Tộc đều ngã gục, đầu của chúng được treo trên người của vị kiếm khách, như tể người đã mất. ....

Thần thức tiếp tục dò xét ra phạm vi xung quanh, 200 dặm, 300 dặm, 1000 dặm, tiếp tục truy lùng mục tiêu, ô quang phá không, lướt đi vùn vụt...

Ngoài 1000 dặm, dưới 1 cổ thụ cao chọc trời có 1 nam tử dựa lưng vào đấy, ngực phanh ra, y phục của y từ lâu đã bị xé toạc, hiển lộ nửa thân trên. Cách đó không xa, 10 tên Dạ Tộc đứng ngao mồm, cười nham hiểm, đang dần tiến đến. 1 tên Dạ Tộc khí tức cường đại từng bước đến gần vị nam tử. Vị nam tử này thân thể đầy vết máu, chân khí cũng không còn bao nhiêu.

Y nhìn tên Dạ Tộc đang dần tiến đến, cũng không kháng cự gì, chỉ ngẩng đầu nhìn trời cao, lặng lẽ ngắm nhìn màn đêm u tịch, miệng lầm rầm “Tiên giới... sư phụ... tiên giới... sư phụ... không phải... đẹp như vậy sao!...”

Tên Dạ Tộc đó đã đến thật gần, vừa cười độc vừa giờ trào, nhắm ngay ngực của y...

1 tiếng vút xé không truyền đến, bọn Dạ Tộc kinh hãi, ngẩng nhìn. Giữa không, 1 đạo ô quang với thế lực dũng mãnh kinh hồn, phóng vút đến.

“Cái gì vậy!.....” Tên Dạ Tộc khí tức cường đại đó lập tức giờ 2 tay đỡ đường phóng đến của ô quang. Dưới mọi cặp mắt trừng to, đôi tay của hắn dễ dàng bị xé toạc ra làm đôi, và cơ thể của hắn cũng không ngoại lệ...

“Chạy mau.....” Bọn dạ tộc còn lại hoảng hồn biến sắc, thậm chí không thể đánh lại nên liền mạnh ai nấy bỏ chạy, thân ảnh vừa thoáng, đã biến mất hoàn toàn. Giữa không, đạo ô quang hồi chuyển, xoay vòng rồi biến mất.....

Bình bịch bịch.....

10 thi thể không đầu rơi xuống đất, 1 đạo máu vung vãi trên không. Phía trên 10 gương mặt trắng bệch vẫn còn lơ lửng với cặp mắt kinh hãi, vài giây sau mới từ từ rơi xuống... Tiếp đó, mỗi thi thể đều bị chia cắt thành 2 phần, rơi theo 2 hướng, máu vương vãi như mưa...

Ngự kiếm chi thuật!

Trong vòng trăm dặm, lấy đầu kẻ thù như gió thoảng!

Khi đạt đến cánh giới Kiếm Hoàng, có sự trợ giúp của thần binh đệ ngũ Kiếm đảm, Phong Vân Vô Kỵ dường như có thể dễ dàng lấy mạng những tên cao thủ đạt cánh giới từ thiên kiếm trở xuống.

Đôi mắt trừng to, ánh nhìn đầy sát khí giờ đây đã ngoài phần nào. Thân ảnh lại chợt biến, xuất hiện ở cách đó cả ngàn dặm xa. Đôi tay dài đưa ra, đệ ngũ Kiếm đảm đã dừng lại ở lòng bàn tay, thu nhỏ thành 1 khối, xoay chuyển trong tay.

Thần thức cường đại vẫn không ngừng dò xét tình hình xung quanh, 1 ngàn dặm, 2 ngàn dặm, 3 ngàn dặm... dường như đã đến cực hạn, Phong Vân Vô Kỵ nghiêng răng, phạm vi dò xét của thần thức tiếp tục khuếch đại, 5 ngàn dặm, 1 vạn dặm... chúng đây rồi! Một lũ dạ tộc đông đúc, một đám kiếm khách mới phi thăng... và họ là những kẻ đã chết.

Một quãng máu đỏ chợt xuất hiện và lan rộng trong tròng mắt, đôi tay vung rộng, lập tức cả vạn thanh khí kiếm tua tủa bủa quanh cơ thể, cùng lúc vút biến đi theo gió....

Cả một khối kiếm khí khổng lồ to rộng đến hơn ngàn mét căn quét giữa không, những nơi chúng phóng qua, gặp núi núi lở, qua cây cây đổ, để lại chỉ là một cảnh hoang tàn.

Áo trắng phát pho, khi Phong Vân Vô Kỵ xuất hiện trên đỉnh của Nham thạch sơn, cả ngàn tên Dạ Tộc ở dưới núi đều ngẩng đầu tò mò.

“Ngươi là ai? Muốn gì?.....”

“Muốn mạng của các ngươi!” Điều kỳ lạ đó là giọng nói của của Phong Vân Vô Kỵ không hề lộ nét giận dữ mà rất bình tĩnh, bình tĩnh đến đáng sợ, bình tĩnh đến lạnh khốc. Đôi tay áo phất lên nhẹ nhàng, trong đêm đen hiển hiện một đôi cánh trắng to khổng lồ. Nhìn kỹ hơn thì đó chẳng phải đôi cánh gì, mà chính là vô vàn kiếm khí tua tủa.

Thân thể của Phong Vân Vô Kỵ khẽ đổ ra phía trước, đôi tay dang rộng, đôi “cánh” khổng lồ đó cũng theo đó dang rộng ra khoảng không xung quanh. Khi cơ thể đã nghiêng đến 1 góc 45 độ với vách núi, Phong Vân Vô Kỵ đột nhiên hóa thành một con đại điêu, bổ xuống từ trên cao....

Hơn 10 tên dạ tộc thấy bất ổn, vừa nhón chân đã hóa thành hắc ảnh phóng về phía Phong Vân Vô Kỵ. Trong cả thái cổ đại lục, dạ tộc có thể được xem là chủng tộc có tốc độ nhanh nhất. Vừa khi có kẻ dẫn đầu, hàng ngàn tên dạ tộc còn lại lập tức hóa thành hắc ảnh, công kích Phong Vân Vô Kỵ.

Thời gian như ngưng đọng, cả ngàn tên dạ tộc với nhiều bộ dạng khác nhau, hoặc là đang phóng mình lên, hoặc là đang quỳ trên đất, hoặc là đang điên cuồng hút máu, hoặc là đang bình triển trên không, hoặc là đang xuất thế công kích... Còn Phong Vân Vô Kỵ thì mặt không chút biểu tình, lặng lẽ vút qua cả ngàn tên dạ tộc, làn kiếm khí dày đặc nhẹ nhàng xuyên qua từng cơ thể như đi qua tán lá...

Thời gian như tiếp tục dòng chảy của nó, đôi tay lại phát, vô số thi thể của dạ tộc rơi từ trên không xuống, trước mặt Phong Vân Vô Kỵ, 1 tên dạ tộc gương mặt lộ rõ nét hãi hùng, cơ thể run lên bần bật, ngay giây phút cuối cùng, Phong Vân Vô Kỵ đã tha cho hắn.

“Nói ta biết, cứ địa của các ngươi ở đâu? Chủ nhân là ai?” Lời nói lãnh khốc như giếng cạn, không một chút nương tình.

Mắt nhìn hơn vạn đồng tộc chết thảm, chỉ còn duy nhất bản thân sống sót, “tên nhân loại” đứng trước mắt đã trở thành một đại ác ma... giọng nói run rẩy, hắn lên tiếng “Vương... vương của bọn ta... là Dạ Mị đại nhân... cứ địa... địa của dạ tộc ở... xin đừng giết ta! Cầu xin ngươi!!!!...”

Phong Vân Vô Kỵ gật đầu, bước tới gần, người giờ tay chụp lấy cổ hắn, khẽ ngất nhẹ, một tiếng rắc vang lên, đầu của hắn đổ hẳn sang 1 bên...

Trong khu rừng không xa đó, một đạo hắc ảnh vút đi 1 cách thực mạng về hướng đông. Phong Vân Vô Kỵ liếc nhìn một cách sắc lạnh, cơ thể vừa chuyển, đã biến mất tăm...

Bạn đang đọc truyện *Phi Thăng Chi Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 58: Sát Cơ (3)

Dạ Kiều hoảng hồn tháo chạy trong bóng đêm, như một con chó hoang bị dồn đến đường cùng. Ký ức trở về 1 ngày trước, Dạ Kiều khoác trên mình loại xiêm y đen bó sát người mà Dạ Tộc vốn ưa chuộng, trên lưng là tấm áo choàng xẻ cánh dơi, treo ngược trên cây cổ thụ lớn nhất trong rừng.

Đột nhiên, tất cả dạ tộc đều nghe thấy tiếng triệu gọi của Dạ tộc tộc trưởng. Tất cả đồng loạt rời khỏi tán cây mà tập trung tại quảng trường thạch đài ở giữa rừng.

Ở đây, Dạ Kiều nhận lệnh của Dạ Mị đại nhân dẫn theo 1000 tộc nhân đi đến vị trí số 10245, nơi giao tiếp với Thái Cổ để tàn sát một số kẻ phi thăng mới. Dạ tộc bản tính vốn khát máu, còn về lý do tại sao thì chẳng thể lẫn ra được, ngay cả bản thân Dạ Kiều cũng không biết, có lẽ nó vốn là vậy.

Từ lúc nhân loại ký vào hiệp ước thái cổ, những kẻ phi thăng của loài người đầu có bao nhiêu. Dạ Kiều vốn cảm thấy kỳ lạ, với một vị trí, những kẻ phi thăng có nhiều đến cỡ nào cũng đâu cần đến 1000 dạ tộc? Nhưng vì là lệnh của tộc trưởng nên thôi.

Khi Dạ Kiều đến nơi, nơi phi thăng ở vị trí 01245, không ngờ lại có đến hơn ngàn kẻ phi thăng mới với dung mạo thô thảm, phía sau họ còn đến vài trăm phi thăng già nữa. Toàn thân họ đầy vết thương của lời kích, giống như đã bị tổn thương bởi “độ kiếp” mà truyền thuyết nhân loại vẫn đề cập. Trong không khí phảng phất loại hơi vị xa xôi nhưng quen thuộc, đó chính là khí tức thánh khiết trên người của những thiên sứ. Tất cả dạ tộc bản tính vốn rất căm ghét loại khí tức này, và cũng rất miễn cảm, cho nên Dạ Kiều nhanh chóng phân biệt được nơi bắt nguồn của khí tức này.

Không có gì đáng bàn cãi, Dạ tộc vốn lấy huyết dịch làm thức ăn, nhìn thấy một đám phi thăng già đương kiệt sức như thế, hiển nhiên sẽ có một trận đại tiệc, một số nhanh nhạy đã kịp trốn thoát, một số thì cố ở lại chống cự.

Sau một thời gian, bọn nhân loại cũng đã bị xử lý, để lại khoảng hơn 20 người, rồi tất cả mở một buổi yến tiệc, cùng hưởng thụ bữa tiệc huyết dịch no nê – thật là khoái khẩu.

Nhưng không ai ngờ rằng, tai nạn lại xảy ra ngay lúc này. Đối với nguy hiểm, Dạ Kiều có một trực giác khó nói, trực giác này đã nhiều lần cứu nó thoát nạn, vì vậy ngay khi cảm thấy bất ổn, Dạ Kiều đã lập tức rời khỏi doanh địa, trốn vào một nơi kín đáo trong rừng rậm.

Khùng khiếp! một kẻ cực kỳ khủng khiếp! 1 kẻ như ác ma, tốc độ thiên hạ đệ nhất của dạ tộc vốn không cao thủ nào sánh bằng, nhưng kẻ nam nhân này lại không xem đó là gì cả. Chỉ trong chớp mắt mà cả ngàn tộc nhân đã bị phanh thây trong vầng kiếm khí ợp trời. Dạ Kiều thậm chí chưa kịp phản ứng đã nhìn thấy thi thể rơi như mưa, trông như 1 tổ ong bị phá tan nát.

Một cỗ hàn khí ớn lạnh từ dưới chân, luồn dọc lên cột sống, Dạ Kiều cuối cùng cũng đã hiểu, vì sao chuyến đi này cần đến hơn ngàn tộc người, nhưng cho dù là 1000 thì nào có thể chống lại tên nam nhân như sát thần ấy?

Nỗi sợ hãi khôn cùng như bóp nghẹt cổ của hắn, khiến hắn gần như không thể hô hấp. Tháo chạy, chạy bạt mạng, ngay cả quay đầu nhìn hắn cũng không dám, chỉ lăm lăm mà tháo chạy, chạy thẳng vào rừng.

Cỗ khí tức băng hàn sau lưng như gần như xa, có mấy lần, Dạ Kiều thậm chí cảm giác nguồn khí đó đã kề ngay cổ. Hắn run cả người, rất muốn quay đầu nhìn xem có còn bị truy đuổi không hay đã an toàn rồi, nhưng hắn rút cuộc vẫn không dám, chỉ sợ rằng vừa quay đầu, cái đầu sẽ mãi mãi lìa khỏi thân...

1 ngày trôi qua, Dạ Kiều vẫn điên cuồng tháo chạy, 1 đêm lại trôi qua, Dạ Kiều vẫn cầm đầu cầm cổ chạy... 1 ngày rồi lại 1 ngày, Dạ Kiều vượt qua

từng quả núi, băng qua từng dòng chảy, cuối cùng đã đến Dạ sâm lâm (khu rừng Đêm). Lúc này Dạ Kiều vừa mệt vừa sợ, thờ hồng học, trong lòng chột cảm thấy nhẹ nhõm phần nào.

Đến khu rừng Đêm là được rồi, ở đây an toàn rồi. Dạ Kiều thầm nghĩ, không biết tên ma vương đó đã đi chưa, có còn lần theo đằng sau không, qua bao nhiêu ngày rồi chắc hẳn cũng đã bỏ đi. Dạ kiều vừa nghĩ vừa quay đầu lại, loáng qua ánh mắt là 1 đạo kiếm khí sáng choang, tiếp sau đó chỉ còn là 1 cái xác không đầu đang đứng khựng lại. . . tất cả chỉ còn màu đen. . .

Nhẹ nhàng thu hồi đệ ngũ kiếm đâm, kiểm tra thi thể của Dạ Kiều, thi thể vẫn khô ráo, không vương một giọt máu, Phong Vân Vô Kỵ lạnh lùng “Người không nên quay đầu lại.”

Bước 1 bước lớn, Phong Vân Vô Kỵ lướt qua thi thể không đầu của Dạ Kiều. Sau 3 ngày theo dấu, Dạ Kiều đã dẫn Phong Vân Vô Kỵ đến nơi này, thần thức lập tức dò xét được nơi khí tức hội tụ, nhanh chóng xác định vị trí cứ địa của Dạ Tộc. Tên Dạ Kiều đó có giữ mạng cũng vô dụng cho nên Phong Vân Vô Kỵ đã hạ thủ hần mà không chút do dự.

Nợ máu phải trả bằng máu, ngay lúc vị hậu bối đệ tử ngã gục trước mặt người, Phong Vân Vô Kỵ đã tự thề với lòng như thế.

Chúng ta trốn tránh, chỉ bởi vì thực lực không đủ, nhưng bây giờ, khi sát cơ tái xuất, chúng ta phải đối mặt, bởi vì, nay đã khác xưa. . .

Phía trên vực sâu thăm thẳm, Phong Vân Vô Kỵ nghênh gió ngao lập, phía dưới, một khu rừng nguyên thủy trải dài cả ngàn vạn dặm, lằng lằng, người lại nhắm mắt, đôi tay dang rộng, cơ thể đổ nghiêng, tạo thành góc 45 độ với bờ vực. Ngay khu rừng nguyên thủy rậm rạp ấy đột nhiên rần lên thanh âm rầm rắc huyên huyên, sau đó hàng ngàn hàng ngàn cây cỏ thụ không lồ đổ rạp, rung chuyển cả một vùng rộng lớn, khói bụi ngút trời.

Một làn sóng bụi liên tục di chuyển, càng lúc càng cao, càn quét dần về phía sâu của khu rừng. Nó đi đến đâu, cỏ thụ ngã trụi đến đó. . .

Phong Vân Vô Kỵ tay phải triệu kiếm quyết, sau đó từng chiếc lá rơi rụng từ những cây cỏ thụ ngã rạp bắt đầu tụ hợp, tạo thành một con lốc xoáy khổng lồ, càng tiến sâu vào trung tâm của khu rừng, nó cuốn càng nhiều lá, con lốc càng bành trướng dữ dội.

Sâu trong rừng, tại một quảng trường trống thênh thang, trên một cột trụ cao to, 1 nam tử bị gói chặt trùng to mắt, miệng vừa há đã hiện lộ răng nanh nhọn hoắc. Gã đó ngẩng đầu hú dài 1 tiếng, tiếng hú vang vọng chất chứa, cả khu rừng tĩnh lặng như bị kinh động, rừng mình gầm thét.

Phía trên khu rừng đen, từng đạo hắc ảnh vù vù phóng về phía Phong Vân Vô Kỵ. . .

Bạn đang đọc truyện *Phi Thăng Chi Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 59: Sát cơ (4)

Vô số đạo hắc ảnh liên tục vụt đến từ trong khu rừng nguyên thủy đen đặc. Những tấm áo choàng tung bay, trông như những con dơi tung cánh, bay thẳng đến Phong Vân Vô Kỵ. Hắc ảnh càng lúc càng nhiều, cuối cùng tạo thành một đám mây cuộn cuộn ùn tới, không ngừng phát ra tiếng lít chít, công kích Phong Vân Vô Kỵ.

Phong Vân Vô Kỵ khẽ đưa mắt, ngón tay búng ra, hàng tỉ vạn lá cây từ con lốc khổng lồ lập tức xiết gió rào rào phi thẳng đến đám mây đen kia, chớp mắt đã bao trùm tất cả, chỉ còn thấy lá và lá.

Xoẹt xoẹt xoẹt

Máu vệt nhuộm đỏ cả trường không, từ trong đám mây đen bùng ra, vung vãi và đổ xuống như cơn mưa rào. Thi thể từ đó cũng xé gió mà liên tục đổ xuống. Tuy vậy vẫn còn một nửa Dạ Tộc thân ảnh đang tiếp tục chớp nhoáng lao tới trong đêm đen, đồng thời chia thành nhiều tốp, thi triển trào nha xé nát tất cả lá cây trước mặt, bổ đến Phong Vân Vô Kỵ.

Khẽ cười lạnh nhạt, Phong Vân Vô Kỵ tay trái ấn kiếm quyết, 1 cơn gió lốc lập tức cuộn dậy, tiếp tục cuốn theo vô số lá nhỏ và sắc, mang theo kiếm khí, tiếp tục tràn ra trước như cơn bão bất tận.

Trên cao, cơn mưa đỏ lừ của máu càng lúc càng dày đặc, tiếng gào thét càng lúc càng bi thảm.

Trong dạ tộc, có vài tên cao thủ diện mạo hung hãn đã vượt qua chướng ngại, thi triển tốc độ cực cao áp sát Phong Vân Vô Kỵ, khoảng cách vài trăm dặm chỉ chớp mắt đã vượt qua, tung quý trào, nhằm ngay vai và cổ của Phong Vân Vô Kỵ.

Phong Vân Vô Kỵ khẽ nhăn mày, không thấy người có động tĩnh gì, chỉ nghe 1 tiếng kiếm ngâm thanh thoát, phát ra từ trong cơ thể. Ngay sau đó 1 làn ô

quang vút qua, như dòng điện liên tục xuyên qua cơ thể của bọn dạ tộc cao thủ, rồi lại trở về Phong Vân Vô Kỵ.

Chỉ cách mạch cổ của Phong Vân Vô Kỵ vài tấc, đôi quỹ trào sắc bén đó đột nhiên dừng lại, dưới cảm của người có 1 vết xước mảnh nhưng không hề rỉ máu, chỉ là xước qua da. Trước mắt, bọn dạ tộc cao thủ mặt nghếch ra, cả sắc mặt, tư thế đều giữ nguyên trong trạng thái công kích cuối cùng.

Bạc bạc

Tiếng vỡ giòn phá tan sự tĩnh lặng, đôi quỹ trào cách Phong Vân Vô Kỵ vài tấc đó từ từ đứt lìa, máu vẫn chưa kịp chảy thì ngay trên cổ của chúng đã bắt đầu xuất hiện 1 vết đỏ vòng quanh cổ, máu từ từ rỉ ra, lan rộng cho đến khi đầu và cổ đứt lìa hoàn toàn, cái đầu trắng bệch, lạng lẹ rơi xuống đất.

Sau lưng bọn dạ tộc cao thủ, lớp hắc y của những tên dạ tộc khác đồng thời cũng từ một lớp xiêm y hoàn chỉnh, hóa thành muôn vàn mảnh vải vụn, rải đầy, lơ lửng. Trên tấm thân trần, vô số vết nứt dần lan rộng, chia cơ thể thành nhiều khối nhỏ, thật nhỏ...

1 cơn gió lùa qua, bọn cao thủ trước mặt Phong Vân Vô Kỵ hóa thành một làn mưa máu, còn đôi mắt của người... vẫn lạnh lùng, bất động.

Trên quảng trường sâu trong rừng đen, tên nam tử có tướng mạo tuấn vĩ, sắc mặt trắng tái trở nên cực khó coi, chỉ trong 1 thoáng mà cao thủ của dạ tộc đã bị kẻ lạ mặt này tàn sát gần hết. Vốn tưởng rằng đối phương là cao thủ, nhưng chỉ cần đông người là có thể chế ngự, không ngờ... đã quá khinh địch.

Nét điên dại khê xuất hiện trên khóe miệng của Dạ Mị, rồi hần đột nhiên dang rộng 2 tay, tấm áo choàng hình cánh dơi từ từ mở tung ra...

1 tiếng gầm thê thảm, giận dữ bùng ra từng trong miệng của Dạ Mị, tạo thành một làn sóng âm ba động, lan ra tứ bề. Nó bùng ra tới đâu, cây cối rã thành cát bụi đến đó.

Sóng âm không ngừng trải rộng ra tứ phía, vô vàn mảnh vụn của cây lá phủ đầy cả khoảng không, mịt mù. Trong chớp nhoáng, đạo thanh âm vô hình đó đã đón lấy tỷ tỷ vạn vạn chiếc lá mà Phong Vân Vô Kỵ đã điều khiển để tiêu diệt Dạ Tộc.

Ừnh!

1 tiếng vang kinh thiên động địa, như thuở vũ trụ sơ khai, lúc xảy ra vụ nổ khởi nguyên vạn vật, ngay sau đó là vùng tiếp xúc của âm thanh chấn động ba vô hình và khoảng trời dày đặc cây lá bị uốn khúc biến dạng, cảnh vật như chìm vào mớ hỗn độn, mờ ảo. Ngay trong khe nứt từ khoảng không gian giao tiếp của 2 nguồn lực đương đối kích dữ dội là những tia lửa điện xoàn xoẹt, thoát hiện, thoát ẩn.

2 nguồn sức mạnh vô biên cuối cùng cũng xuyên thấu vào nhau, năng lượng cường bạo lập tức nghiền vụn hàng tỷ tỷ lá cây, cho dù tu vi đã đạt cảnh giới của Kiếm Hoàng thì cũng không thể nào điều khiển được những hạt bụi li ti như thế.

Sau khi lá cây dày đặc như đại dương đó hóa thành tro bụi, cùng với hàng trăm thi thể của Dạ Tộc rơi xuống, chợt thoáng thấy thân ảnh chớp qua, Dạ Mị xuyên qua tầng tầng bụi lá, nhưng trên người lại không vương một hạt bụi nào.

Trong hư không, Dạ Tộc vốn đông như kiến cỏ, sau kiếp nạn này, chỉ còn lại không đến 1 ngàn tên, hơn nữa đa số đều đã thân thụ trọng thương, trên người hoặc ít hoặc nhiều cũng trúng vài chiếc lá... những chiếc lá ghim sâu vào xương tủy.

“Người là ai? Tại sao lại đồ sát tộc nhân của ta?” Dạ Mị cách đó 1 khoảng xa, nói vọng đến Phong Vân Vô Kỵ, giọng nói tuy không sáng nhưng vẫn nghe rất rõ dù khoảng cách khá xa.

Haha.....Phong Vân Vô Kỵ ngẩng đầu phá lên 1 tràng cười cuồng dại, tiếng cười đột nhiên dừng lại, Phong Vân Vô Kỵ lừ mắt nhìn Dạ Mị, ánh nhìn đỏ rực màu của máu “Người hỏi ta là ai? Người đã giết hơn ngàn đệ tử của ta, khiến ta phải trần mắt mà nhìn chúng đệ tử vong mạng lại không thể cứu giúp, giờ đây người dám hỏi ta là ai? Khi người phái người đến đồ sát đệ tử của ta, người không dò hỏi đến ta là ai sao?”

Dạ Mị biến sắc, giọng lạnh lùng “Không ngờ, người chính là kẻ được gọi là “Phong Vân Vô Kỵ”, ta vốn không nghĩ người có thể lợi hại như vậy, không ngờ rằng, người dám truy sát bọn ta đến tận đây. Người đã giết chết hơn vạn tộc nhân của ta, hôm nay đừng hòng rời khỏi chỗ này.”

“Không tiêu diệt tên đại ma đầu như người, ta làm sao xứng đáng làm sư tổ của môn hạ đệ tử? Làm sao để họ tin tưởng và theo ta? Và làm sao có thể khiến cho bao nhiêu đệ tử đã vong mạng dưới ác thảo của các người được siêu thoát? Người, chỉ có con đường chết!” Giọng nói sắc lạnh của Phong Vân Vô Kỵ như hàn kim đâm thẳng vào xương cốt, sát khí ngùn ngụt.

Khách khách khách.....Dạ Mị cười lên 1 cách quái dị, tiếng cười vang chấn tứ dã “Người muốn giết ta? Cho dù thực lực của mạnh hơn ta thì cũng không ai dám xuất lời sàm bậy trước mặt ta. Hôm nay cứ để ta hút hết máu của người, để người biết uy danh của Dạ Tộc này.”

“Các người hãy mau lui đi, ở đây để ta.” Dạ Mị lãnh ngạo quát đuổi đám tộc nhân đang đứng thù ra ở sau lưng. Hơn vạn tộc nhân đông đảo ngày nào, chỉ vì 1 quyết định của mình mà gần như phải vong mạng, nghĩ đến đây, Dạ Mị không khỏi đau lòng và căm hận tên nhân loại trước mặt, thật muốn phanh thây hút máu của hắn ta.

Phụt

Tấm áo choàng màu đen của Dạ Mị khê bung ra, như một cơn dơi khổng lồ. Lơ lửng giữa đêm không, thân ảnh khê động, Dạ Mị như dần hòa mình vào bóng đêm, biến mất tích...

Chương 60: Sát cơ (5)

Khắc! Một tiếng cười quái gở vụt qua tai, Phong Vân Vô Kỳ liền nghiêng đầu theo ý thức, nhưng lập tức có một luồng gió lướt qua tai, ngay sau đó là một vết trảo xước ngay trên gò má của Phong Vân Vô Kỳ, từ màu da nhợt chuyển sang đỏ, một chút máu từ từ rỉ trên vết thương.

Cách trăm mét sau lưng, Dạ Mị cười lên khanh khách, thân ảnh quỷ dị từ từ hiển lộ từ trên xuống dưới, hấn liếm vết máu còn vương trên mép, đầy vẻ ngạo mạn “Huyết dịch ngọt và ngon làm sao, cũng được hơn 2 ngàn vạn năm công lực chứ không ít. Khả khả, thật là thực phẩm bổ dưỡng. Đã lâu rồi, lâu rồi không động thủ, thiên hạ nhân đã quên Dạ tộc ta rồi, đã quên đi thần tốc xưng bá thiên hạ của Dạ tộc ta rồi.”

Phong Vân Vô Kỳ vẫn mặc nhiên im lặng, chiêu công vừa rồi người vốn không nhìn thấy thân ảnh của Dạ Mị, tránh né chỉ là theo trực giác. Thiên hạ vạn đạo, Kiếm đạo được xem là tốc độ nhanh nhất, cho dù là Dạ Tộc thì về mặt tốc độ, Phong Vân Vô Kỳ cũng hơn một khoảng đáng kể, nhưng thật không ngờ, tên tộc trưởng của chúng lại có tốc độ thần kỳ như vậy.

Dạ Mị lại cất tràng cười quái gở, thân ảnh vừa thoát lại trở nên mờ ảo, nhanh chóng biệt tăm trong gió đêm.

Ô quang chợt hiện, Phong Vân Vô Kỳ mãnh nhiên xuất chiêu trăm một đường xé gió, đột nhiên nghe 1 tiếng động lạ, Phong Vân Vô Kỳ tiếp tục cảm lấy đệ ngũ kiếm đảm trong tay, vạch một miếng da, máu tuôn chảy không ngừng.

Nhưng Phong Vân Vô Kỳ không thể thấy rõ gì, chỉ là nhìn trừng trừng vào Dạ Mị ở cách đó vài trượng, khẽ vơ lấy một lọn tóc đen ở hạ phương của đệ ngũ kiếm đảm.

Dạ Mị 1 tay cầm lấy lọn tóc rũ rượi, một vết cắt rất ngọt còn rõ ràng trên tóc. Dạ Mị nhìn Phong Vân Vô Kỳ với nét mặt cổ quái, há hốc mồm mà không thể thốt nên lời “Làm sao... làm sao ... người..”

“Người cho rằng ta sẽ nói người biết sao? Hay người nghĩ ta cũng ngu như người hả?” Phong Vân Vô Kỳ ngắt lời của hắn, Dạ Mị muốn hỏi gì, người đương nhiên hiểu, nhưng đầu đại gì mà nói cho kẻ địch biết mình đã làm như thế nào? Nếu thế thì thôi tự sát cho rồi.

“Hừ! Người nghĩ rằng ta không thể giết người sao!”

Dạ Mị tung cánh dơi, thân thể lập tức phân thành 10 Dạ Mị, thân ảnh lại dao động, lại có thêm 10 Dạ Mị nữa... Chớp mắt, trước mắt Phong Vân Vô Kỳ đã xuất hiện hơn trăm tên Dạ Mị, tên nào tên này giống hệt nhau, lơ lửng giữa hư không, hoàn toàn không thể phân biệt đâu là ảo, đâu là thật.

Phong Vân Vô Kỳ nhìn thấy hơn trăm gương mặt quái dị của Dạ Mị liên tục nhếch mép cười quái gở trước mặt, người không khỏi chấn động, điều này hoàn toàn ngoài sức tưởng tượng và nhận thức của người.

Nhưng cũng không thể chần chừ, đôi tay đan nhau, triệu phép trước ngực, sau đó dang rộng đôi vai, Phong Vân Vô Kỳ ngẩng đầu, tóc phi vũ trong gió, đôi mắt nhắm nghiền, trong hư không truyền đến tiếng kiếm ngân ràn theo từng lớp dày đặc, sau đó là từng đạo quang mang trắng xóa hiển hiện trong hư không, tức tốc ngưng kết thành hình. Hơn ngàn hơn vạn khí kiếm dài và mảnh trong tiếng kiếm ngân lung linh bất tuyệt, tự động vây thành một vòng tròn, bao quanh Phong Vân Vô Kỳ.

“Đến đi! Để ta xem người có tuyệt chiêu gì, nếu chỉ bằng tốc độ mà người muốn giết ta thì đúng là mơ tưởng!... Ta cũng không ngại mang cái đầu mơ tưởng đó của người về.” Phong Vân Vô Kỳ vừa cất tiếng vừa vung tay, kiếm trận dày đặc vẫn bảo hộ toàn thân, chỉ là toàn bộ mũi kiếm đều hướng về phía Dạ Mị, toàn lực công kích.

“Vây sao?” Hơn trăm tên Dạ Mị cùng lên tiếng, khốc miệng đều nhếch lên, cười hoang dại. tuy thân thể có khẽ động nhưng đều cùng lúc biến mất.

Bình!

Vài thanh kiếm khí bên cánh trái đột nhiên bị bể vụn, thần thức của Phong Vân Vô Kỳ khẽ lướt qua, chỉ thấy Dạ Mị rút người ra sau, rồi bên cánh phải lại liên tiếp phát ra tiếng vang rất lớn, hơn trăm thanh kiếm khí tiếp tục nát vụn, hòa thành bụi gió.

Bình! Bình! Bình!

Vài đạo hắc ảnh dường như cùng lúc xông vào kiếm trận mà Phong Vân Vô Kỳ đã bố trí quang cơ thể. Chúng đi đến đâu, kiếm khí bị chấn nát đến đó. Nhưng Phong Vân Vô Kỳ vẫn án binh bất động, quả nhiên, hơn 10 đạo thân ảnh còn cách Phong Vân Vô Kỳ khoảng vài mét đột nhiên quay đầu phóng đi, tốc độ nhanh như sấm chớp điện xẹt. Nhưng Phong Vân Vô Kỳ sớm đã tính toán ngay khi hắc ảnh bắt đầu xông vào kiếm trận, ngay khoảnh khắc hắc ảnh vừa khựng lại, kiếm trận vốn bất động đột nhiên xoay chuyển, kiếm khí trước sau tương kích, chỉ thấy một vầng quang trắng xóa, thấy quang

không thấy ảnh.

Hự!

Phong Vân Vô Kỵ há miệng phun ra một ngụm chân nguyên kiếm khí, kiếm trận quanh cơ thể lập tức bành trướng khí thế. Trong khi đó tốc độ của hắc ảnh cũng cực kỳ nhanh nhạy, liên tục tránh né trong kiếm trận, tuy không xem kiếm khí sắc bén này là gì ghê gớm nhưng tạm thời vẫn chưa thể thoát thân.

Ngoài kiếm trận là một đàn một đồng những hắc ảnh bu kín mít, điên cuồng công kích vòng ngoài của kiếm trận. Vô số kiếm khí bị nổ tan thành tro bụi bởi lực công kích dữ dội của vô số hóa thân của Dạ Mị. Nhưng chúng cũng nhanh chóng được kiếm nguyên hồi phục, ngưng kết thành hình. Cứ mỗi lần công kích, kiếm khí chưa bị tiêu hao là lại hồi phục như cũ. Trong khoảng thời gian ít ỏi này, Dạ Mị hoàn toàn không thể đột vây.

Sáng!

Một tiếng kiếm ngân thanh việt, trong cơ thể của Phong Vân Vô Kỵ từ từ xuất ra 1 đạo ô quang, nhanh chóng hòa vào tầng lớp kiếm khí đang liên tục xoay chuyển.

Trong kiếm trận, dần có thêm 1 vệt màu xám, khi đệ ngũ kiếm đả xuất hiện, Dạ Mị bắt đầu cẩn thận và thận trọng hơn, bởi vì loại thần binh này đã khiến cho Dạ Mị cảm giác được khí tức nguy hiểm đang lan tỏa.

Khó khăn mới dự được chân thân của Dạ Mị đi vào kiếm trận, Phong Vân Vô Kỵ nào dễ dàng để cho hắn thoát ra, thần thức của Vô Thất phá thể xuất ra, phạm vi bao phủ trong vòng 100 dặm, bất kỳ một dao động dù rất nhỏ nào cũng không thoát khỏi tầm nắm.

Điều khiển cho Phong Vân Vô Kỵ cảm thấy kỳ lạ đó là cho dù nằm trong phạm vi bao quát của thần thức nhưng hơn trăm tên Dạ Mị ảo ảnh đương công kích kiếm trận này lại sở hữu khí tức của người sống, hoàn toàn không giống thuật pháp hay ảo ảnh. Nghi vấn thì nghi vấn, Phong Vân Vô Kỵ không có nhiều thời gian để nghiên cứu vấn đề này. Tâm niệm đã đạt, thần thức lập tức công kích hơn trăm tên Dạ Mị.

Ầm ầm ầm!!!

Từng tên Dạ Mị ở ngoài kiếm trận đột nhiên hóa thành khói sương, tan biến vào hư không, còn bên trong kiếm trận, chỉ còn lại chân thân của Dạ Mị, vẻ mặt đầy đau khổ, xung quanh cơ thể cũng đã phảng phất bụi cát.....

Kết quả này hoàn toàn nằm ngoài dự tính của Phong Vân Vô Kỵ, uy lực công kích của thần thức đã vượt hơn sự tưởng tượng của bản thân người. Với cường độ ý thức của Ý niệm kiếm thể đại pháp đệ tứ trùng thiên, trong cả thái cổ mệnh mông, hiếm ai có thể sánh được, dung chiêu này đối phó với Dạ Mị, không cần phải nói gì hơn.

Lần này có cơ hội này, Phong Vân Vô Kỵ tất không thể bỏ qua, vô số kiếm khí quanh cơ thể công kích chân thân của Dạ Mị như vũ bão, ngay sau đó, thân ảnh của Phong Vân Vô Kỵ vừa dịch chuyển, đã nắm giữ đệ ngũ kiếm đả, với tốc độ kinh hồn, bỏ 1 nháy vào vai trái của Dạ Mị, rạch 1 đường thẳng đến hông bên phải....

Ặc! Đôi mắt của Dạ Mị trừng to, như chết không thể nhắm mắt, 1 nửa cơ thể từ từ nghiêng ngã... máu phun vọt ra như suối.

Khẽ lau kiếm, Phong Vân Vô Kỵ quay mình chậm rãi bước về phía Kiếm Các. Sau lưng, 2 phần thi thể cùng cơn mưa huyết thủy rải xuống đất... một vùng hoang vu...

Bạn đang đọc truyện *Phi Thăng Chi Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 61: Đáng thương

Một võ giả không thuộc hệ phái nào đã đã phát hiện ở trong khu rừng rậm nguyên thủy, trên mặt đất khắp nơi toàn thi thể của bọn Hắc y nhân, nhìn cảnh tượng thảm khốc trước mắt, hắn rất nhanh nhận ra đây là bọn người của Dạ tộc.

Mấy vạn thi thể với máu huyết nhuộm đỏ khắp mặt đất làm cho hắn kinh hãi vô cùng, hiển nhiên nơi này đã xảy ra một trận đại chiến kịch liệt, mà kết quả cuối cùng là dạ tộc đã thất bại, trong không trung người võ giả này cảm nhận được kiếm khí cực kỳ mãnh liệt, trong thiên hạ có được kiếm khí bá đạo kinh khủng như vậy, tu vi hiển nhiên rất cường hãn.... Cái này chỉ có thể là do kiếm hoàng động thủ.

Tin tức nhanh chóng lan truyền khắp thiên hạ, làm cho mọi người rung động, sợ hãi, với cảnh giới kiếm hoàng đích thực có thể đối phó với mấy vạn đối thủ, sức sát thương quá mức tưởng tượng làm cho người ta phải sợ hãi. Thủ đoạn của vị kiếm hoàng này thật sự khủng khiếp, tất cả các thi thể cơ hồ đều chết không toàn thây, thậm chí rất thê lương, đầu một nơi, mình một nẻo, máu huyết khô đen lại, hiện trường thảm khốc không khác gì đại ngục tu la.

Thủ đoạn của người đứng đầu kiếm vực khiến nhiều người kinh hãi không thôi.

Rạng sáng ngày hôm sau, Phong Vân Vô Kỵ sắc mặt trầm trọng từ bên ngoài đi vào Kiếm các, quần áo trên người vương đầy vết máu. Trì Thương ra nghênh đón thấy vậy liền hỏi: “Sự phụ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Phong Vân Vô Kỵ vẻ mặt mệt mỏi đáp: “Việc này tạm gác lại, ta sẽ giải thích với các ngươi sau”, sau đó mệt mỏi đi lên tầng ba của Kiếm Các. Một mình ngồi ở tầng cao nhất đưa mắt nhìn về phía cửa lớn của Kiếm Các đang mở, Phong Vân Vô Kỵ tĩnh lặng suy nghĩ, từng cơn gió nhẹ thổi qua cửa sổ làm mái tóc hắn tung bay phất phơ. Cạch cạch cạch! Những tiếng bước chân rất nhỏ từ dưới lầu đi lên truyền đến, rồi ngừng lại ở trước cửa.

“Sự phụ, đệ tử có thể vào được không?” Thanh âm Trì Thương vang lên.

“Ngươi vào đi” Giọng Phong Vân Vô Kỵ vang lên.

Trì Thương chậm rãi đi đến bên cạnh Phong Vân Vô Kỵ ngồi xuống, hắn cũng giống như Phong Vân Vô Kỵ nhìn ra ngoài cửa sổ, bầu trời đang dần sáng, với những đám mây trôi lững lờ....

“Mấy ngày trước mấy ngàn đệ tử vừa mới phi thăng đều bị ngộ nạn!” Giọng Phong Vân Vô Kỵ bình thản vang lên, trong đó hàm chứa một chút kích động, phần nộ không thể kìm nén được.

“Cái gì!” Trì Thương tâm thần chấn động, bọn họ đã sớm phát hiện ở ngoại vi Kiếm các không xa có rất nhiều thi thể nằm trong vũng máu, trong lòng đã sớm đoán được có chuyện xảy ra, nhưng lại không nghĩ rằng lần này có mấy ngàn đệ tử phi thăng, hơn nữa ngoại trừ một gã đệ tử ương ngạnh, cứng cỏi thân thụ trọng thương đang nằm hôn mê bất tỉnh, tất cả số còn lại đều đã chết.

"Là ai ....."

“Là bọn người Dạ tộc, ta đã đem toàn bộ bọn chúng tru sát!” Phong Vân Vô Kỵ nghiêng răng nói, trong lòng hắn bây giờ vẫn còn tức giận. Khi mà tên đệ tử kia đang đem cầu xin tổ sư cứu mạng, hắn lại không thể làm được gì, chỉ trơ mắt nhìn gã đệ tử đó ngã xuống. Sức mạnh nào khiến cho một người tâm tạng gần như tan nát lại có thể phi hành vượt qua một khoảng cách xa như vậy để đến được nơi đây, còn gọi sư tổ cứu mạng.

Hắn được tôn làm sư tổ, đúng vậy! Trên thực tế mà nói, võ công của bọn họ đều từ Diệt ma tâm kinh của hắn mà thành, tất cả bọn họ dù trực tiếp hay gián tiếp đều là đệ tử của hắn, nhưng hắn bản thân là sư tổ đã làm cho bọn chúng được cái gì?.

Tên đệ tử kia trái tim đã bị đoạt mất, chỉ dựa vào một ý niệm kiên cường chống đỡ mới đi tới được nơi này, gã thực sự hoàn toàn ký thác hy vọng vào hắn, một vị sư tổ gã chưa bao giờ gặp mặt....

Tàn sát dạ tộc thực sự có tác dụng ư? Dù làm thế có thể làm cho mấy ngàn đệ tử kia sống lại được không? Phong Vân Vô Kỵ trong lòng tự trách mắng bản thân, trước kia hắn có thể mềm yếu, do dự mà lùi bước, nhưng bây giờ hắn không thể như vậy được nữa.

Sẽ không bao giờ như thế nữa! Phong Vân Vô Kỵ đứng lên, tay phải nắm chặt lại, toàn thân căng lên, trong lòng hắn thầm thề từ nay về sau quyết không thể nhân nhượng khiến cho đệ tử phải chịu ủy khuất nữa.

Nếu có một mình, hắn có lẽ còn có thể an nhàn dùng khinh công chạy trốn. Nhưng mà bây giờ không phải như vậy, hắn hiện tại còn là chúa công của mấy ngàn kiếm các đệ tử, sau này còn có mấy ngàn mấy vạn thậm chí còn nhiều hơn nữa người phi thăng, tất cả những gánh nặng đó đều dồn trên vai hắn. Thực sự là trọng trách quá lớn nhưng hắn không thể nào trốn tránh hay lùi bước được.

Phong Vân Vô Kỵ trong lòng lúc này đã khôi phục lại sự bình tĩnh, một đạo vô hình kiếm khí tràn ngập cả không gian. Trì Thương phải lùi lại đằng sau tránh để khỏi bị thương.

Im lặng đứng thật lâu tại tầng trên cùng của Kiếm các, nhìn thấy kiếm khí bao bọc quanh thân của sư phụ, Trì Thương không thể hiểu được sư phụ rốt cuộc đã hạ quyết tâm như thế nào hoặc nội tâm thực ra đã thay đổi như thế nào? Nhưng cảm giác được trên người Phong Vân Vô Kỵ tỏa ra một cỗ khí thế ngạo thị thiên địa, không hề e sợ điều gì...

Trì Thương nhẹ nhàng lui ra ngoài, hắn biết tại lúc này sư phụ có lẽ không cần sự an ủi mà người muốn yên tĩnh một mình.

Ngày hôm đó Phong Vân Vô Kỵ vẫn lặng lẽ đứng ở tầng ba của Kiếm các, hướng về phía trước không nói gì suốt một ngày một đêm. Khi ánh sao đã tắt, ngày thứ 2 đã bắt đầu Phong Vân Vô Kỵ nghe được tiếng rên rỉ rất nhỏ truyền đến tai, tên đệ tử kia rốt cuộc đã tỉnh lại....

“Một người khó có thể làm được việc gì!” Phong Vân Vô Kỵ suy nghĩ cả ngày, rốt cục âm thầm hạ quyết tâm nhất định phải tập hợp người luyện kiếm trong thiên hạ thành một khối, để cho Kiếm vực trở thành một mảnh đất an nhàn vui vẻ của những người luyện kiếm trong thiên hạ...

Trong tầng thứ nhất của Kiếm các, các tân phi thăng già, kiếm tông đại đệ tử cũng đã nghe thấy liền kéo đến. Gã nam thụ thương cuối cùng cũng đã tỉnh lại, đưa mắt nhìn quanh rên rỉ: “Cứu cứu bọn họ....cứu bọn họ...”

Người đệ tử này khi tỉnh lại, ý niệm đầu tiên không phải là bản thân mình mà là các sư huynh đệ của hắn.

“Tiêu Phi hãy tỉnh lại đi, nơi đây không phải là nơi hoang dã, đây là Kiếm các” một gã kiếm các đệ tử nhẹ nhàng trấn an.

Một trận gió nhẹ thổi qua, Phong Vân Vô Kỵ đột nhiên xuất hiện tại bên giường.

“Hắn thế nào!”

Tiêu Phi vừa thấy bóng dáng Phong Vân Vô Kị, tựa hồ như nhớ tới đêm đó, kiếm khí đầy trời, hắn liền liên tưởng tới thân phận Kiếm thần trong truyền thuyết.

“Sư tổ, nhanh đi cứu... cứu bọn họ, nhanh đi cứu bọn họ, bọn họ đang bị giết hại.... sư tổ người nhanh đi a!” Tiêu Phi nói rất nhanh, trên mặt hiện lên sự lo lắng.

Tất cả mọi người đều quay mặt đi, không dám nhìn vào mắt Tiêu Phi.

“bọn họ... Tất cả đều đã chết!” rốt cục Phong Vân Vô Kị cũng thốt ra câu nói tàn nhẫn này.

“Đã chết?...Không có khả năng, sư huynh, sư đệ, còn có sư muội đáng mến, còn có sư phụ... Không thể như thế được, bọn họ không thể chết được. Kiếm thần sư tổ, người võ công cao cường, nhất định có thể cứu bọn họ, phải không?... Người nhất định dối gạt con?”.

Phong Vân Vô Kị trong lòng kích động, nhưng cuối cùng hắn cũng kiên định lắc đầu.

“A, sư phụ!... ...” Tiêu Phi đột nhiên phun ra một ngụm máu, thân thể ngã xuống....

Bạn đang đọc truyện *Phi Thăng Chi Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 62: Kiếm của Độc Cô Phiêu

Mấy ngàn tân phi thăng già, kể cả tiếp dẫn sứ toàn bộ đều bị giết, trong đó có sự xuất thủ của Thiên sứ Thiên Đường.

Khi Phong Vân Vô Kị từ nghe được tin này, trong lòng nộ hỏa mãnh liệt. Thiên đường ở nơi nào? Điểm này không ai biết được, Phong Vân Vô Kị đương nhiên cũng không biết. Trong lòng mặc dù tức giận nhưng Phong Vân Vô Kị vẫn giữ nguyên ý kiến như cũ. Thiên sứ của Thiên đường ra mặt xuất thủ bất quá cũng cũng chỉ là thiên sứ 2 cánh. Thiên sứ cao cấp căn bản không có ra mặt. Thiên sứ thực lực rất mạnh, thiên sứ cao cấp thực lực lại càng mạnh hơn, Phong Vân Vô Kị biết được một tin tức, đó là số lượng thiên sứ tại Thiên đường chưa từng gia tăng nhưng cũng không hề giảm đi, số lượng thiên sứ ước chừng trăm triệu. Yêu ma một phương đối với thế lực của Thiên đường cũng phải khiếp sợ.

Yêu ma vốn đã phi thường đáng sợ nhưng Thiên đường lại có thể chén ép được yêu ma, như vậy có thể thấy được thực lực hùng hậu của của Thiên đường. Phong Vân Vô Kị cố gắng đè nén sự phẫn nộ trong lòng xuống.

Mọi việc trọng yếu trong Kiếm các hết thảy đều giao cho Trì Thương xử lý, Phong Vân Vô Kị trên thân vận trường bào màu trắng bước ra khỏi Kiếm các. Lúc này đây hắn muốn đi tìm một người, một tuyệt thế kiếm khách - Tây Môn Xuy Tuyết.

Gió lạnh gào thét, tuyết trắng rơi khắp đất trời, từ trên không trung một thân ảnh màu trắng từ từ hạ xuống, đứng ngạo ngễ trên đỉnh băng phong cao ngàn trượng. Đó không phải Phong Vân Vô Kị thì là người phương nào?

Phong Vân Vô Kị áp chế khí tức trên người nhưng kiếm khí bá đạo vẫn bao phủ trong phạm vi ngàn dặm. Trong phạm vi ba thước quanh người Phong Vân Vô Kị, gió và tuyết thổi qua tự động ngưng tụ thành một cây băng châm, dừng lại một chút rồi từ bên cạnh Phong Vân Vô Kị rơi xuống vách núi cao ngàn trượng phía dưới.

U Minh Phong chính là thánh địa tà đạo, Phong Vân Vô Kị mặc dù không phải là người trong tà đạo nhưng rốt cục trên danh nghĩa hắn cũng từng là đệ tử của tà đạo. Lúc ấy có lẽ không có bao nhiêu người để ý đến hắn, nhiều nhất chỉ là vì trên người hắn có Huyền Minh quyền. Nhưng từ sau khi rời khỏi Đạo vực, Phong Vân Vô Kị bắt đầu danh chấn thiên hạ, tất cả mọi người trong tà đạo bắt đầu chú ý đến con người này. Sau khi hắn từ Ma giới quay về, cả Thái Cổ đều bị khuấy động, xung quanh khu vực U Minh Phong mọi người trong tà đạo đều biết đến vị tân phi thăng già này hiện tại đã chính thức bước vào đẳng cấp Kiếm hoàng.

Phong Vân Vô Kị trên vẻ mặt bình tĩnh ẩn chứa sắc thái tang thương, một thân áo bào trắng tung bay trong gió lạnh, tựa hồ tùy thời có thể theo gió bay đi.

Mọi người trong tà đạo ở U Minh Phong đều bị cảnh giới kiếm hoàng uy hiếp vội hạ xuống, một người trong một đêm đã đồ sát cả Dạ tộc trong truyền thuyết, những người này sớm đã biết, đệ tử của Hàn Tri Thiên Ma, tuy cũng được tính là người trong tà đạo nhưng về mặt thủ đoạn thì không thể nào so được với những người tại nơi đây, với tính cách của họ, đối với người có thực lực không bằng người thì không bao giờ dám gây chuyện thị phi.

Với thần thức cường đại vô cùng từ cơ thể phóng xuất ra, Phong Vân Vô Kị tra xét hết thấy động tĩnh khắp nơi trong phạm vi một ngàn dặm, thần thức quét tới, đám người trong tà đạo đều bị thần thức này làm cho biến sắc mặt, lộ vẻ kinh sợ...kiếm hoàng thường thích làm việc một mình, bắt quá thần thức này chỉ nhoáng lên sau đó quét ra xa. Phong Vân Vô Kị hiển nhiên đối với mấy trăm vạn công lực của những người trong tà đạo này tịnh không có chút hứng thú. Hắn chỉ muốn tìm một người là Tây Môn Xuy Tuyết.

“Người đã đến rồi!” Phong Vân Vô Kị nhìn về phía trước, phía sau tĩnh lặng, một chút thanh âm cũng không có.

“Đúng vậy, ta đã đến đây! Ta vẫn chưa từng rời khỏi nơi đây, ngoại trừ lần trước” Phía sau Phong Vân Vô Kị, nam tử áo bào tro hữu hộ pháp của Phá Diệt Điện chậm rãi đi tới, lọn tóc trước trán bay lất phất, làm cho đôi mắt lúc ẩn lúc hiện, ánh mắt màu hắc đồng.

“Chẳng lẽ phá diệt đạo chủ phái người tới đối phó ta?”

“Không phải. Không phải ý của đạo chủ, đó là ý của bản thân ta, ta còn nhớ lời hẹn trước kia? 400 năm, ta rốt cục cũng học được Vô Phong Chi Kiếm!”

“Vô Phong Chi Kiếm?” Phong Vân Vô Kị tịnh không có trả lời, tay khoanh ra đằng sau: “Không nghĩ tới người thật sự học được Tàng Phong Chi Thuật, thật khiến cho người khác kinh ngạc”.

Khẽ thở dài một tiếng, nam tử áo bào tro mở miệng nói: “ta biết hôm nay dù có học được Tàng Phong Chi Thuật cũng không phải đối thủ của người. Nhưng ta hoàn toàn muốn xuất kiếm, ta muốn tranh tài với người”.

Phong Vân Vô Kị trong mắt hiện lên quan mang tán thưởng, rốt cục cũng quay người lại, đối diện với nam tử áo bào tro nói: “nói cho ta biết người tên gì?”

“Với đại vị Hoàng cấp cao thủ của người đứng là có quyền lợi này, tên của ta đã rất lâu rồi không có một ai hỏi qua, chỉ có ta là còn nhớ rõ tên của mình, tên của ta gọi là Độc Cô Phiêu, người ra tay đi!”.

“Độc Cô Phiêu? À à, người mặc dù thiếu chút nữa đã giết chết ta, nhưng ta cũng nhờ vậy mà nhân họa đắc phúc, đột phá Cửu chuyển huyền công cảnh giới tầng thứ nhất, tính ra người cũng không hoàn toàn có cừ oán với ta, người cũng chỉ là phụng mệnh trên mà làm việc. Ta không muốn làm khó với người, người cũng không phải là đối thủ của ta, thôi hãy đi đi. Nếu có thể ta hy vọng người có thể gia nhập Kiếm vực của ta”. Phong Vân Vô Kị cất cao giọng nói, tới hậu câu cuối cùng mới là chân chánh mục đích của hắn. Độc Cô Phiêu kiếm pháp quý dị phi thường, một chiêu đơn giản mà trí mạng, không thể nghi ngờ hắn cũng là một kiếm đạo cao thủ có tiếng, nếu không cũng không thể trở thành hữu hộ pháp của Phá Diệt Điện. Cái Kiếm vực thiếu lúc này chính là cao thủ.

“Ta không thể rời khỏi Phá Diệt Điện”. Độc Cô Phiêu bình tĩnh nói: “Người nếu không ra tay thì ta ra tay trước đây”.

“Người ra tay đi!” Phong Vân Vô Kị lạnh nhạt nói.

Độc Cô Phiêu tay phải đặt lên vỏ kiếm, cúi đầu, thân thể tựa hồ tùy thời lúc nào cũng đều có thể xuất kiếm.

đỉnh đỉnh đang!

Trường kiếm bên hông độc cô phiêu đột nhiên chấn động không thôi, đồng thời phát ra tiếng kêu chói tai. Độc Cô Phiêu sắc mặt biến đổi, nắm chặt vỏ kiếm đang kịch liệt run động. Hít vào một hơi hân khí Độc Cô Phiêu đột nhiên nắm lấy chuỗi kiếm rút ra.

Keng! Một đạo hàng quang phá không xuất ra, thân kiếm màu đen trong vỏ kiếm đã lộ ra nhưng vừa mới rút kiếm ra được một thước thì đã không thể nào rút ra được nữa, cả thân kiếm đều run rẩy kịch liệt.

Độc Cô Phiêu cuối cùng cũng ngẩng đầu lên, đưa mắt nhìn trùng trùng về phía Phong Vân Vô Kị, một thân trường bào không gió mà tự lay động, mái tóc dài cũng bắt đầu tung bay trong gió. Kiếm ý vô cùng vô tận từ trong cơ thể phát ra bên ngoài, làm cho không khí dần dần như bị bóp méo, cảnh vật cũng bắt đầu trở nên mơ hồ.

Phong Vân Vô Kị đưa mắt nhìn Độc Cô Phiêu, đột nhiên từ từ bước từng bước một về phía trước.

Xoảng! Một thanh âm vang lên, không phải phát ra từ hư không mà là phát ra từ tâm linh, Độc Cô Phiêu có cảm giác Phong Vân Vô Kị mỗi bước tiến lên, trong không gian kiếm ý ngày càng bạo phát.

Keng! Một tiếng kiếm ngâm, thanh kiếm vừa được rút ra một chút đã lại chui vào trong vỏ.

“Không có một ai có thể xuất kiếm ở trước mặt Kiếm Hoàng” Phong Vân Vô Kị nhìn Độc Cô Phiêu thân nhiên nói. ....

Bạn đang đọc truyện *Phi Thăng Chi Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 63: Tả đạo truyện thừa

“Không ai có thể xuất kiếm trước mặt Kiếm hoàng!”

Tại phương diện chế ngự kiếm, Kiếm hoàng đối với những hiểu biết về kiếm dĩ nhiên hoàn toàn siêu việt so với hiểu biết của những kiếm khách bình thường. Chỉ có đối mặt với Kiếm hoàng, tất cả các kiếm khách mới không có lực phản kháng.

Độc Cô Phiêu trên trán toát mồ hôi hột, tay phải xuất kiếm không ngừng run rẩy, cuối cùng ngay cả toàn thân cũng bắt đầu kịch liệt run rẩy, mồ hôi lạnh toát ra ngày càng nhiều, ngày càng nhiều, một lát sau toàn thân hắn đều ướt sũng nước.

“Không, không, không được, không được!...” răng của Độc Cô Phiêu cắn chặt vào nhau, trong đầu cảm thấy đau đớn, thần trí đã gần như điên cuồng. Hắn tựa hồ vẫn cố gắng kiên trì, không chịu buông tay.

Phong Vân Vô Kỵ không thể hiểu được rốt cuộc là vì nguyên nhân gì khiến cho hắn có biểu hiện điên cuồng như thế. Cho dù đánh không lại cao thủ đạt đến cảnh giới kiếm hoàng cũng không nên có biểu hiện như thế.

Đang! Phong Vân Vô Kỵ kiếm ý đột nhiên bạo trướng, ngón trở tay phải như một viên đạn nhỏ, Độc Cô Phiêu tay phải cảm kiếm run lên, sau đó trường kiếm trong tay hóa thành một đạo hồng quang bay vút về phía xa, cắm sâu vào một núi băng, chuôi kiếm không ngừng rung lên.

Phong Vân Vô Kỵ ngẩng đầu thở dài rồi bước đi, ở phía sau Độc Cô Phiêu sắc mặt tái nhợt, ánh mắt ngây ngốc, chẳng biết đang suy nghĩ cái gì.

“Người không thích hợp để luyện kiếm!...”

Phong Vân Vô Kỵ đã đi xa vài trăm bước, thanh âm lúc này mới truyền tới tai Độc Cô Phiêu. Thân mình Độc Cô Phiêu run lên, đột nhiên chậm rãi ngẩng đầu lên, hai mắt đỏ ngầu.

“Không thể nào! Ta nhất định có thể đánh bại ngươi!...” Độc Cô Phiêu ngửa mặt lên trời, đột nhiên phát ra một tiếng gào thét thê lương.” Tiểu Dao, ta nhất định có thể đánh bại ngươi!...”

Sau đó Độc Cô Phiêu đột nhiên giơ tay phải lên, ngưng tụ thành hình một thanh kiếm đen, hẹp dài như trường đao, rồi đột nhiên hét lớn lên một tiếng, nhắm về hướng Phong Vân Vô Kỵ ở phía xa xa chém xuống một đao. Một đạo đao khí màu đen nhắm phía sau lưng Phong Vân Vô Kỵ phá không chém xuống.

“Người không nên xuất thủ!” một thanh âm lạnh lùng từ bên tai thổi qua, sau đó thoát ra ngoài trăm thước. Thân hình Phong Vân Vô Kỵ nhoáng lên rồi đột ngột biến mất trong gió. Một luồng lực đạo cường mãnh vô thanh vô tức đánh trúng ngực Độc Cô Phiêu.

A! Độc Cô Phiêu kêu lên một tiếng thảm thiết, ngửa mặt lên trời phun ra một ngụm máu tươi, sau đó cả người như hóa thành một đạo hào quang bắn ngược về ngọn núi băng. Băng tuyết tan ra, thân thể Độc Cô Phiêu nhanh chóng chìm sâu dưới lớp băng tuyết đó. Một vết máu nhanh chóng khuếch tán khiến cho cả mảng tuyết đọng nhiễm hồng.

Phong Vân Vô Kỵ biết rằng một kích này không thể giết chết được Độc Cô Phiêu. Bản thân cũng không có ý giết hắn, sau khi đánh ra một chưởng liền quay người chuẩn bị bỏ đi.

“Đợi một chút” một bàn tay đầy máu từ trong băng tuyết đưa lên, Độc Cô Phiêu run rẩy đứng dậy “ Xin đợi một chút”.

“Sao nữa, người vẫn chưa từ bỏ ý định à? Tu vi kiếm đạo của ngươi không bằng tu vi câu đao đao, không phải khinh khi ngươi, không ngờ ngươi lại vô dụng đến vậy” dứt lời Phong Vân Vô Kỵ phát tay một cái rồi tiếp tục dời đi.

“Xin chờ một chút...” Độc Cô Phiêu lê thân thể dính đầy máu từ trong tuyết quay về hướng Phong Vân Vô Kỵ quỳ xuống. Đập đầu xuống đất : “Ta nguyện ý gia nhập kiếm vực, nguyện ý thành đệ tử, thành người hầu, thậm chí là nô tài của ngài, cầu xin ngài nhất định phải truyền cho ta kiếm đạo có thể đánh bại tất cả các kiếm khách!”.

Nghe những lời nói đó, Phong Vân Vô Kỵ ngừng lại, thần thức cường đại của hắn sớm xem xét phía sau, tình huống vẫn còn như in trong đầu. Không biết vì cái gì, mặc dù nam tử này thiếu chút nữa đã giết hắn, nhưng Phong Vân Vô Kỵ không nghĩ là sẽ giết gã. Tại đây, từ trên người hắn Phong Vân Vô Kỵ thấy được vẻ bi thảm, cô độc, âm u, một nhân vật đáng thương, Phong Vân Vô Kỵ trầm nghĩ.

“Vì sao?”

Độc Cô Phiêu hai tay nắm chặt, các đốt ngón tay bởi vì dùng quá sức mà trắng bệch, nhưng thủy chung vẫn không chịu mở miệng.

“Ngươi không phải thuộc hạ của Phá Diệt Đạo Chủ sao? Nếu hắn biết, hắn có thể để cho ngươi theo ta được sao?”

“Ta tịnh không phải thuộc hạ của Phá Diệt Đạo Chủ” Độc Cô Phiêu nói: “Ta đi theo hắn chỉ là bởi vì ta cho hắn là cường giả”.

Phong Vân Vô Kị quay người lại, nhũn mày nhìn Độc Cô Phiêu đang quỳ dưới đất: “Chính vì vậy cho nên ngươi đi theo ta?”.

“Đúng vậy, ta theo Phá Diệt Đạo chủ hơn 2000 năm trước, thực lực vẫn không tăng lên được bao nhiêu. Ta biết ngài từ 400 năm trước, mà đích thực 400 năm trước ngài đích xác không phải đối thủ của ta, bây giờ ngược lại ta lại không phải đối thủ của ngài!” Thanh âm Độc Cô Phiêu vô cùng bình thản, tựa hồ không có chút dao động, tựa hồ trải qua một khoảng thời gian, hẳn rồi cục cũng đã bình tĩnh trở lại.

Độc Cô Phiêu trả lời rất thẳng thắn và trực tiếp. Phong Vân Vô Kị mặc dù có điểm không bằng lòng những cũng hân thưởng hẳn đích thực chính trực. Suy nghĩ một lúc Phong Vân Vô Kị nói: “Ta không thể truyền cho ngươi kiếm đạo!”.

“Cái gì!” Độc Cô Phiêu toàn thân chấn động ngẩng đầu lên.

“Ngươi không thích hợp luyện kiếm! Ngươi luyện kiếm sẽ đi vào tà đạo, dù có chăm chỉ luyện tập cuối cùng cũng không đi đến đâu. Ta dù đạt đến cảnh giới Kiếm hoàng cũng không thể dễ dàng truyền thụ cho ngươi. Ngươi và ta tiếp xúc tính không nhiều lắm, ta chiều nạt ngươi chỉ bởi vì ngươi là một gã kiếm khách. Nhưng bây giờ sự thật cho ta biết ngươi có tố chất của một đạo khách. Ta không thể truyền cho ngươi kiếm quyết nhưng có thể truyền cho ngươi đạo quyết!”.

“Ta đã hiểu” Độc Cô Phiêu vẻ mặt dần ra, chậm rãi đứng dậy. Phong Vân Vô Kị thân là kiếm hoàng, đã đề xuất một đề nghị như vậy dĩ nhiên là thể hiện thái độ quan tâm đến hắn.

Oanh!

Phong Vân Vô Kị cánh tay tả đột nhiên tả tả phát ra. Một tiếng vang thật lớn truyền đến. Độc Cô Phiêu cả kinh quay lại nhìn, vừa lúc nhìn thấy cách đó không xa một ngọn núi băng cao mấy ngàn trượng trong nháy mắt đã bị chia thành hai nửa, vết cắt bóng loáng như gương. ...

“Đây là...” Độc Cô Phiêu sợ đến ngây người.

Phong Vân Vô Kị hài lòng nhìn biểu hiện của Độc Cô Phiêu, mỉm cười nói: “Đó là đạo pháp mà ta muốn truyền cho ngươi, đạo pháp “Tả Pháp”, trước mắt cũng chỉ là biểu hiện của một kinh mạch đại thành. Nếu ngươi có thể luyện cho toàn bộ kinh mạch của cánh tay trái đại thành, thì có thể ứng phó được với Hoàng cấp cao thủ. Nếu ngươi có thể đột phá sẽ đạt đến đỉnh cao của đạo đạo. Vấn đề duy nhất đây là một loại đạo pháp quá bá đạo, bởi vậy phương pháp tu luyện loại đạo pháp này yêu cầu rất cao. Ngươi nếu không có lòng kiên định thì không thể đạt được kết quả, chỉ là lãng phí thời gian thôi”.

“Xin hãy dạy ta “Tả Đạo””. Độc Cô Phiêu quỳ xuống cung kính nói.

Phong Vân Vô Kị đưa mắt nhìn Độc Cô Phiêu trong chốc lát, rồi gật đầu đưa “Tả Đạo” đạo quyết vào ấn nhập vào trong ý thức Độc Cô Phiêu.

“Ngươi ở tại đây đợi ta. Ta đi một lát rồi quay lại”. Dứt lời Phong Vân Vô Kị nhẹ nhàng bay xuống chân núi.

Bạn đang đọc truyện *Phi Thăng Chi Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 64: Tây môn y bắc đích tửu tế

Hướng về phía bắc, nơi có một ngọn núi mà băng phong bao phủ. Tại nơi này có một người đang đứng trên thông đạo kéo dài mấy ngàn trượng hướng về đỉnh núi.

Kiểm hoàng cảnh giới tối cường giả, có thể cảm nhận được kiếm khí đã đạt tới một trình độ đáng sợ. Trong phạm vi 1000 dặm nếu có kiếm giả tồn tại, không cần tới sự trợ giúp của thần thức cũng có thể phát hiện đối phương ở nơi nào.

Bóng người trải xuống nơi này, Phong Vân Vô Kị dừng lại ở một băng huyết động khẩu. Bên trong băng huyết rất sáng, vách động khẩu bóng loáng phi thường, thông đạo kéo dài vào phía trong, chẳng biết điểm cuối tại nơi nào.

Do dự một lát, Phong Vân Vô Kị đứng trước cửa động khẩu cất cao giọng nói: “Phong Vân Vô Kị cầu kiến Tây Môn Y Bắc tiền bối”.

“Các hạ đã tới cửa thì hãy vào trong đi”. Trong động truyền lại một thanh âm cô độc, đúng là giọng của Tây Môn Y Bắc.

Dọc theo thông đạo là một con đường dài bóng loáng. Phong Vân Vô Kị lướt trên mặt đất tới một nơi cách đó một trăm thước, khuông mặt chán nản của Tây Môn Y Bắc hiện lên.

Thật sự mà nói nơi này là một tòa nhà làm bằng băng, mặt đất nơi đây thật bừa bộn, lộn xộn, khắp nơi vẫn còn lưu lại những vò rượu. Ở bên trong ngôi nhà bằng băng đó, một người áo trắng đang cầm kiếm tựa vào một bên bức tường băng chích là Tây Môn Y Bắc. Trước người hắn, trên bàn băng là một vò rượu mạnh. Đối diện bức tường có một họa quyền vẽ một người người con gái sắc mặt ôn nhu đang hé miệng cười.

“Tiền bối, ...” Phong Vân Vô Kỵ vừa mở miệng liền bị Tây Môn Y Bắc giờ tay lên cắt ngang.

“Bây giờ cái gì cũng đừng nói, hãy cùng ta uống rượu!” Tây Môn Y Bắc ngẩng đầu lên, khuôn mặt dường như đã say.

Phong Vân Vô Kỵ không hề lên tiếng, chậm rãi đi tới chiếc bàn băng, khoanh chân ngồi xuống. Tây Môn Y Bắc đưa vò rượu về phía mình, tay phải phát lên một cái, vò rượu đương đông băng nhanh chóng tan ra, một lát sau hơi rượu bốc lên.

“Nào, người cũng đến đây” Tây Môn Y Bắc cầm vò rượu trên bàn tiếp đón Phong Vân Vô Kỵ.

Nhìn vò rượu trước mắt, mùi rượu quen thuộc kia, ánh mắt Phong Vân Vô Kỵ dần dần có chút trống vắng, xa xăm. Bao lâu rồi, đã bao lâu rồi không có uống rượu, 100 năm, 200 năm. ...Đã hơn 400 năm, hơn 400 năm rồi mới uống rượu, trong thời gian ... này thế gian cũng đã thay đổi. Có phải sau khi con người phi thăng đến thế giới này đã cảm thấy bối rối, cảm thấy đã bỏ đi nhiều lạc thú.

“Không thể tưởng tượng được Vô Kỵ huynh cũng là một con người văn nhả a” Tây Môn Y Bắc ánh mắt mông lung, thuận tay thu về bên người, đặt lên trên bàn 2 cái chén tinh xảo. “Từ khi ta phi thăng lên đây, bình thường đều không sử dụng chúng, hôm nay tiện thể mang ra chiêu đãi huynh”.

Phong Vân Vô Kỵ nhìn thoáng qua 2 cái chén, trong lòng không khỏi hoảng sợ. Khi phi thăng, ngay thân thể còn khó có thể bảo toàn nhưng Tây Môn Y Bắc còn có thể trước khi phi thăng đem theo cái chén này thì công lực hiển nhiên thật kinh người a.

Phong Vân Vô Kỵ cầm lấy cái chén dạ bôi tửu trong suốt trên bàn. Một cổ tửu tuyền bay lên rót vào chén của Phong Vân Vô Kỵ, vừa vịn đầy miệng chén thì dừng lại.

Uống từng hợp rượu nhỏ trong chén, Phong Vân Vô Kỵ không khỏi cảm thán: “thật lâu không có uống qua loại này... chẳng biết Tây Môn huynh tìm được loại tửu này từ nơi đâu”.

Phi thăng lên Thái Cổ này, tuổi tác đều có thể xưng là lão quái vật, nếu luận về tuổi tác, đại bộ phận mọi người ở đây đều là tiền bối của Phong Vân Vô Kỵ. Tuy nhiên Tây Môn Y Bắc nguyện ý xưng huynh đệ với hắn, Phong Vân Vô Kỵ cũng vui vẻ gọi một tiếng Tây Môn huynh. Song phương bình đẳng về bối phận, khoảng cách cũng gần lại không ít.

“Những thứ này tất cả đều là bằng hữu trước lúc phi thăng cho ta...” Tây Môn Y Bắc bình thản nói nhưng Phong Vân Vô Kỵ nhận thấy thanh âm đó có chút run rẩy”.

“Như thế nào mà không có thấy bọn họ?”.

Tây Môn Y Bắc không có trả lời, ngửa đầu uống một ngụm rượu rồi hát. Thật lâu sau, buông chén rượu xuống, Tây Môn Y Bắc đột nhiên đứng dậy cầm trường kiếm đi ra khỏi động khâu.

“bọn họ đều đã chết, đã chết, đã chết....ta phi thăng nhưng tất cả bọn họ đều đã chết!...Lục huynh, Hoa huynh...” ở bên ngoài Băng Điều truyền lại âm thanh của Tây Môn Y Bắc.

Phong Vân Vô Kỵ thờ dài một tiếng, đưa tay cầm lấy chén rượu uống một hơi. Thật lâu sau lắm lắm nói: “huynh còn có bằng hữu, ít nhất cũng từng có, còn ta đến một bằng hữu đều không có...chưa từng có một bằng hữu...”

Dứt lời đứng dậy đi ra ngoài động, chỉ mới tới cửa căn phòng băng đã thấy Tây Môn Y Bắc đang đứng trên mặt tuyết, ngửa đầu về phía bầu trời, một thân bạch sam lay động. Cũng không thấy hắn có động tác gì, đột nhiên thấy hàng ngàn đạo kiếm khí đồng thời từ cổ tay phải hắn bắn ra bốn phía. Tây Môn Y Bắc phóng người về trước vài trăm thước, những tầng tuyết động chảy xuống dọc theo ngọn núi.

Phong Vân Vô Kỵ ánh mắt nhìn chăm chăm vào Tây Môn Y Bắc, nhưng mà bất luận hắn dùng sức, dùng tâm như thế nào thủy chung vẫn không nhìn ra Tây Môn Y Bắc đã động thủ. Lặng lẽ đặt tay lên chuôi kiếm, không hề nhúc nhích, trong một sát na tựa hồ xuất hiện một ảo ảnh.

Phong Vân Vô Kỵ trong lòng nổi sóng. 400 năm trước, nhìn thấy Tây Môn Y Bắc khi đó hắn thấy được tốc độ xuất kiếm của người này thiên hạ vô song, nhưng 400 năm sau khi gặp lại người này Phong Vân Vô Kỵ võ công càng cao càng phát giác ra rằng Tây Môn Y Bắc thực lực thật sự vô cùng cường hãn.

Nếu như trong vòng trăm thước Phong Vân Vô Kỵ không thể cam đoan có thể xuất kiếm khiến Tây Môn Y Bắc thôi lui.

“Lục huynh, Hoa huynh...” Tây Môn Y Bắc trong tay cầm dạ bôi chén tửu, miệng thì thảo nói. Phong Vân Vô Kỵ biết là hắn đang hoài tưởng các bằng đã mất.

“Sự tình của huynh ta có biết” thanh âm của Tây Môn Y Bắc bình thản vang lên bên tai Phong Vân Vô Kỵ. Kẻ khác hoàn toàn khó có thể nhận ra hắn và kiếm khách vừa rồi kia là cùng một người.

Phong Vân Vô Kỵ ngẩng đầu lên kinh ngạc nhìn hắn. Tây Môn Y Bắc thờ dài một tiếng: “ta phi thăng hơn 1000 năm rồi, rút cục có thể phá vỡ không gian

trở lại nơi trước kia. Mặc dù trong lòng biết bọn họ đều có thể đã chết nhưng tận mắt nhìn thấy mọi thứ vẫn như cũ, khó có thể nói được cảm giác khó sở này. Nơi này con người thật thiếu tình cảm, hoàn toàn không phải phi thăng đến một thế giới tốt. Nếu như ta nhận biết trước điều này ta tuyệt đối sẽ không nguyện ý đến đây.

Phong Vân Vô Kỵ gật gật đầu: “Huynh chắc đã nghe nói ta sáng lập ra Kiếm vực, chắc cũng hiểu được tôn chỉ của ta. Ta nghĩ cũng không cần phải nhiều lời, ta hy vọng huynh có thể gia nhập Kiếm vực. Mặc kệ như thế nào, nếu huynh không muốn danh vọng, có thể nhận chức trưởng lão. Ta chỉ hy vọng huynh có thể trợ giúp ta kiến lập nơi mà kiếm khách trong thiên hạ đều có thể tiếp tục sống”.

“Thật đáng tiếc ta hoàn toàn không có khả năng giúp huynh”. Tây Môn Y Bắc lạnh lùng nói, điểm nhẹ dưới chân xuyên qua bên người Phong Vân Vô Kỵ.

“...ta hoàn toàn hy vọng, hy vọng có thể tô điểm cái gì, để thay đổi thế giới này, loài người trong thế giới Thái Cổ này địa vị đã xuống thấp. Ta hy vọng ta có thể, cũng là để loài người có hy vọng, ta hy vọng đệ tử của ta sẽ không chết một cách lố bịch, cũng hy vọng có thể tạo ra một lực lượng để người thân, bạn bè không phải chia lìa”.

Tây Môn Y Bắc quay về hướng Phong Vân Vô Kỵ, cước bộ đình trệ trong hư không. Thật lâu sau hắn thở dài một tiếng rồi nói: “Huynh đi tìm một người gọi là “Kiếm Ma” Độc Cô Cầu Bại. Nếu như huynh có thể mời ông ta gia nhập ta có lẽ sẽ tới Kiếm vực, thực sự có thể chính thức khởi đầu sự kiến lập của Kiếm vực”. Dứt lời Tây Môn Y Bắc ngừng đầu đi vào trong ngôi nhà bằng.

“Kiếm ma Độc Cô Cầu Bại... Phong Vân Vô Kỵ lẩm bẩm, sau đó trên mặt lộ ra một nụ cười, cao hứng đi ra ngoài. Hắn biết câu nói gián tiếp của Tây Môn Y Bắc không hề nghi ngờ đó là sự đáp ứng...

Bạn đang đọc truyện *Phi Thăng Chi Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 65: Kiếm ma Độc Cô Cầu Bại

Trong tiếng gió tuyết gào thét quần đảo, bay tới xa xa trên đỉnh núi băng cao ngàn trượng, Độc Cô Phiêu tay trái xuất đao, không ngừng chém ra từng đạo đao khí cường mãnh từ tay trái, bóng người chột lóe lên, Phong Vân Vô Kỵ đã xuất hiện tại đỉnh núi.

“Chủ nhân” Độc Cô Phiêu đứng dậy cúi đầu nghênh tiếp. Phong Vân Vô Kỵ vẫy tay bình thản nói: “ngươi cũng không cần gọi ta là chủ nhân, ngươi nguyện ý đi theo ta, từ nay ta ban cho ngươi một bộ Súc cốt công quyết có thể khiến nhiều người thêm muốn, ngươi cứ cần thận nghiên cứu. 3 ngày sau ngươi hãy tới Đao vực, đầu nhập làm môn hạ của Đao hoàng. Đến khi tất yếu ta sẽ cho ngươi liên lạc. Nếu không có sự việc phi thường trọng đại, trong khoảng thời gian dài ngươi cũng không cần phải liên hệ với ta. Đao quyết lúc trước ta truyền cho, công lực ngươi không đủ nên không thể phát huy được toàn bộ uy lực, tu vi kiếm đạo của ta dĩ nhiên đối với đao khí cực kỳ bài xích, trong cơ thể cơ hồ rất khó dung nạp đao khí, ngày sau công lực càng tăng lên, ta căn bản có thể là không xuất phát ra được “Tả Đao”. Bởi vậy “Tả Đao” này cũng có thể nói là độc môn bí quyết của ngươi. Hãy cố gắng luyện cho tốt, ta tin rằng tại Đao vực ngươi có thể tham khảo các loại đao pháp cao cấp khác, nhất định sẽ giúp ngươi thành công.

“Tạ ơn chủ nhân!” Độc Cô Phiêu cung kính quỳ xuống, hai tay trân trọng tiếp nhận một cuốn bí kíp từ ngực áo Phong Vân Vô Kỵ.

“Kiếm ma, Độc Cô Cầu Bại ....Kiếm ma ngươi rốt cuộc đang ở phương nào đây?” Phong Vân Vô Kỵ nhìn ra một mảng trắng phía xa xa, lẩm bẩm nói.

Độc Cô Phiêu thân thể đột nhiên chấn động, Phong Vân Vô Kỵ đảo mắt, trong lòng chợt máy động, quay đầu hỏi: “Ngươi dường như biết Độc Cô Cầu Bại kia ở tại nơi nào?”.

Đối với Kiếm ma Độc Cô Cầu Bại, từ Tây Môn Y Bắc kia Phong Vân Vô Kỵ chỉ biết là Tây Môn Y Bắc cùng hắn từng có duyên gặp mặt, hai người đều cảm thấy giống nhau, Tây Môn Y Bắc mặc dù rất cường hãn, theo như lời hắn nói, một kiếm xuất ra tất phán sanh tử nhưng Tây Môn Y Bắc còn không nắm chắc có thể giết được đối phương, mặc dù hai người không có giao thủ nhưng thông qua tính danh Tây Môn Y Bắc biết được vị tông sư kiếm đạo cường hãn này tên là Kiếm ma Độc Cô Cầu Bại, cũng là một gã vĩ diện phi thăng giả, cho nên hắn sống ở nơi nào cũng không thể biết trước được. Hai người này cũng chưa bao giờ gặp lại.

Phong Vân Vô Kỵ cảm thấy rất phiền não, rốt cuộc phải tới nơi đâu để tìm. Hắn không hề nghĩ rằng Độc Cô Phiêu lại biết cái tên này.

Độc Cô Phiêu vẫn đang quỳ dưới đất, cúi đầu, mái tóc dài từ đỉnh đầu ra phía sau, không người nào thấy rõ vẻ mặt của hắn. Trầm mặc thật lâu, Độc Cô Phiêu rốt cục cũng mở miệng nói: “ngươi đó là ân sư của thuộc hạ!”.

Oanh!

Phong Vân Vô Kỵ như bị điện giật, thâm nghĩ mình thật may mắn không nhỏ.

Độc Cô Phiêu, Độc Cô Cầu Bại .... Độc Cô Phiêu, Độc Cô Cầu Bại ....điều đó có thể...” Phong Vân Vô Kỵ cúi đầu nhìn thoáng qua Độc Cô Phiêu, trong mắt lộ ra biểu tình.

Độc Cô Phiêu vẫn không nói gì, nhưng Phong Vân Vô Kỵ phát hiện hần nét mặt trắng xanh, các đốt ngón tay bởi vì dùng quá sức mà trắng bệch.

“nói cho ta biết hần ở nơi nào!” Phong Vân Vô Kỵ ngữ khí có chút quyết liệt, không chút nhân nhượng.

Độc Cô Phiêu do dự một chút, rốt cục cũng chậm rãi ngẩng đầu...

Tại một nơi bình thường, thật sự không nhìn ra có chỗ nào thần kỳ trong động này. Phong Vân Vô Kỵ đã tìm được nơi Kiếm ma ở, nơi đó là một nơi yêu cảm đã từng sống, nhưng bây giờ yêu cảm sớm đã chẳng biết ở phương nào. Trong động không lớn không nhỏ, vô cùng sạch sẽ.

“Phong Vân Vô Kỵ bái kiến Kiếm ma Độc Cô Cầu Bại tiền bối”. Phong Vân Vô Kỵ ôm quyền nói.

Trước mặt Phong Vân Vô Kỵ xuất hiện một thanh bào ngân tu lão giả đang khoanh chân nhắm mắt đã tọa. Trên vách tường đá phía sau hần, một thanh trường kiếm đang được treo ở đó.

“Mời ngồi”. Kiếm ma thân hình phi thường thấp, trên người tịnh không có một chút khí tức phát ra, cả lúc nhìn vào cũng giống như một tân phi thăng giả. Phong Vân Vô Kỵ nhìn tới chỉ thấy đó là một người bình thường, hoàn toàn không thể nghĩ rằng người này và cao thủ hần cần tìm có chút liên hệ.

Phong Vân Vô Kỵ mang theo một tia nghi hoặc, khoanh chân ngồi xuống bờ đoàn gần Độc Cô Cầu Bại.

“Chắc là Độc Cô Phiêu, hài tử kia chỉ người tới chỗ ta” Độc Cô Cầu Bại mở mắt lạnh nhạt nói.

Phong Vân Vô Kỵ gật đầu nói: “Ta từ chỗ Tây Môn Y Bắc mà biết, sau đó trong lúc vô ý từ Độc Cô Phiêu biết chỗ ngươi ở”.

Độc Cô Cầu Bại thở dài một tiếng: “Vậy là hài tử kia không muốn quay trở về”.

“Không biết...”

“Hần ta đích thực là đại đệ tử, đồng thời cũng là nghĩa tử của ta. Sau khi ta phi thăng đã thu nghĩa tử”. Độc Cô Cầu Bại lạnh nhạt nói, thần sắc không chút dao động, nhìn không ra biểu tình của vẻ mặt, giống như đang thuật chuyện của người khác: “Cha mẹ hần chết bởi tay yêu ma, vừa lúc ta đi qua, thuận tiện giết yêu ma kia và nhận hần làm nghĩa tử. Sau ta lại thu nhận một gã đồ đệ. Hần ta và nhị đệ tử kia có chút xung đột, tuổi trẻ khí huyết cương thịnh, tiểu tử này đã rời đi nhiều năm... ta nghe nói hần đã gia nhập Phá diệt điện, trở thành hộ pháp của Phá diệt đạo chủ”.

“Hần ta đã quay lại được rồi” Kiếm Ma nhẹ giọng nói.

Phong Vân Vô Kỵ gật đầu: “hần cũng không tệ lắm, ta thấy hần có tiềm năng, có điều thiên tính với đạo pháp cao hơn so với kiếm pháp, ta đã truyền cho hần bộ đạo pháp “Tả Đạo””.

Độc Cô Cầu Bại quay đầu nhìn thoáng qua Phong Vân Vô Kỵ, trong mắt chợt lóe lên vẻ kinh dị rồi biến mất.

“Cha mẹ hần đều là những người tu luyện đạo đạo”.

Phong Vân Vô Kỵ nghe vậy trong lòng thấy thư thái, chung quy có thể hiểu được tại sao Độc Cô Phiêu trên con đường kiếm đạo lại không thể đột phá, trong khi ngộ tính về đạo đạo lại cao như vậy.

“Tây Môn Y Bắc nói rằng nếu ta gia nhập Kiếm vực, hần cũng sẽ gia nhập?” Độc Cô Cầu Bại đột nhiên hỏi.

Phong Vân Vô Kỵ thân hình chấn động, đang muốn trả lời, sắc mặt đột nhiên có chút cổ quái nhìn ra phí ngoài động.

“Ngươi cũng cảm giác được khí tức khác thường của nhị đệ tử của ta”. Độc Cô Cầu Bại khẽ cười nói, sau đó chuyển thân đứng dậy. Trong một sát na Phong Vân Vô Kỵ đột nhiên sinh ra cảm giác đất rung núi chuyển, người trước mặt hần tựa hồ trong nháy mắt trở nên cao lớn, huyết động này cũng bắt đầu trở nên rộng ra. Loại cảm giác cổ quái này xuất hiện khi Kiếm ma đứng dậy cũng biến mất khi hần ra khỏi động.

“Độc Cô Cầu Bại ta đã lâu không có xuất thủ, ta sẽ không đả thương ngươi, hôm nay ngươi và ta hãy tái chiến một trận”. Trên vách núi đối diện, một nam tử sắc mặt lạnh lùng đang đứng đó. Vô số bóng kiếm vây quanh thân người hần.

“Đó là nhị đệ tử Tiểu Kiếm của ta”. Độc Cô Cầu Bại hướng Phong Vân Vô Kỵ giới thiệu, giọng nói mang theo chút ngạo ý.

“Tiểu Kiếm, ngươi chuẩn bị tốt lắm, lúc này đây ta cũng sẽ vẫn như cũ, chỉ sử dụng đúng một chiêu”, chiêu ‘phá kiếm thức’ trong Độc Cô Cửu Kiếm. Độc Cô Cầu Bại hướng Tiểu Kiếm nói.

Một lão nhân bình dị sử dụng mộc kiếm, Phong Vân Vô Kỵ không thể liên tưởng tới một cao thủ kiếm đạo cấp bậc Tông sư như lời Tây Môn Y Bắc nói.

Tiểu Kiếm lạnh lùng liếc nhìn Độc Cô Cầu Bại ở phía sau Phong Vân Vô Kỵ, nhãn thần trong mắt thoáng động, sau đó nhìn Độc Cô Cầu Bại: “ngươi chuẩn bị đi, ta xuất chiêu đây!”.

Tay phải bắt kiếm quyết, hướng Độc Cô Cầu Bại đánh tới, chỉ thấy trong hư không mười vạn luồng kiếm khí xé gió hướng Độc Cô Cầu Bại phóng tới.

Độc Cô Cầu Bại khuôn mặt bình thản, lạnh lùng nói: “Độc Cô Cửu Kiếm, ‘phá kiếm thức’!” sau đó từ từ bước tới vách đá, cũng không thấy hấn xuất thủ như thế nào, chỉ thấy một kiếm chém ra mang theo luồng hỏa kiếm.

Trong hư không đột nhiên truyền lại những tiếng động không dứt. Tàn kiếm đầy trời bắt đầu bắn tới, hơn mười ngàn tàn kiếm công kích tới. Rốt cục Độc Cô Cầu Bại chuyển thân hóa thành tàn ảnh đầy trời.

Độc Cô Cầu Bại vùng tay áo màu xanh lên, tàn kiếm đầy trời liền bị trận gió thổi biến chẳng biết tăm hơi.

“Thật cường hãn!” Phong Vân Vô Kỵ nội tâm cảm thấy khiếp sợ, rốt cục cũng hiểu được vì cái gì Tây Môn Y Bắc vốn tự cao tự ngạo cũng không dám khinh địch xuất kiếm trước mặt Độc Cô Cầu Bại...

Bạn đang đọc truyện *Phi Thăng Chi Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 66: Đại sự khả kì

“Lão đầu, lần sau trở về ta lại làm đối thủ cùng người”. Tiểu Kiếm vừa dứt lời tay áo vùng lên, lạnh lùng liếc nhìn Phong Vân Vô Kỵ, sau đó như một con đại điều hướng phía xa bay nhanh đi.

Tính cách đệ tử khác thường như vậy, Phong Vân Vô Kỵ cũng là lần đầu nhìn thấy. Nhìn dáng vẻ Độc Cô Cầu Bại đối với người đệ tử này đúng là hoàn toàn hân thưởng. Phong Vân Vô Kỵ bắt đầu có điểm hiểu được vì lẽ gì Độc Cô Phiêu rời khỏi Độc Cô Cầu Bại, vì lẽ gì hấn gia nhập dưới trướng Phá diệt Đạo chủ, vì lẽ gì trước mặt hấn gã không thể xuất kiếm, mồ hôi lạnh tuôn như mưa.

“Tiền bối, chẳng biết đối với việc lúc trước ý tiền bối như thế nào” Phong Vân Vô Kỵ dõi theo hướng Tiểu Kiếm rời đi, người này tu vi kiếm đạo cũng phải gần đạt tới cảnh giới Kiếm Hoàng, nếu hấn có thể gia nhập Kiếm vực thì sẽ có thêm một trợ thủ đắc lực, cho nên Độc Cô Cầu Bại càng không thể thiếu. Thực lực của Độc Cô Cầu Bại ngay cả Phong Vân Vô Kỵ cũng không thể nhìn thấu.

“Người không cần nhìn, Tiểu Kiếm đích thị không có khả năng gia nhập cái gì một phương của người, mặc kệ là yêu ma hay loài người đối với hấn mà nói đều không có gì khác nhau cả”. Độc Cô Cầu Bại vẫn như cũ, ngự bước hư không quay về hướng ngược lại với Phong Vân Vô Kỵ. Phong Vân Vô Kỵ vẫn như cũ không thể cảm nhận được nửa điểm khí chất cao thủ nào, cảm giác giống như đây là một người bình thường, không có chút võ công. Cái cảm giác không nói nên lời thật quái dị.

“Chỉ cần là một gã kiếm khách, sớm hay muộn cũng sẽ gia nhập kiếm vực” Phong Vân Vô Kỵ nhìn phương hướng Tiểu Kiếm biến mất, trong lòng yên lặng.

“Ta hy vọng người có thể gia nhập Kiếm Vực!” Phong Vân Vô Kỵ chăm chú nhìn Độc Cô Cầu Bại.

Độc Cô Cầu Bại quay người đối diện Phong Vân Vô Kỵ: “Vì cái gì? Nếu là Tây Môn Y Bắc bảo người tới, vậy người hãy trở về đi. Ta là một vũ giả, chỉ có hứng thú với võ học, ta tuyệt đối sẽ không bởi vì quan hệ với một người mà gia nhập một phương thế lực, nếu không ta cũng đã không ở tại nơi này cả ngàn năm.

“Ta thỉnh cầu người gia nhập Kiếm vực không phải bởi vì ta có dã tâm, ta sáng lập Kiếm Vực cũng không phải vì muốn cùng với bốn vực còn lại tranh đoạt thiên hạ”.

“Ah, thế đó là vì cái gì?”.

“Nếu người có hứng thú nghe, chúng ta có thể vào trong đàm đạo”.

“Mmm, nếu người có thể thuyết phục ta, ta có thể gia nhập Kiếm Vực, còn nếu không, lão phu đối với võ học bình sinh rất có hứng thú, người chỉ cần đả bại ta, ta sẽ đáp ứng người”, lời vừa dứt bèn xoay người đi vào trong động.

Hai người trước sau ngồi xuống trong động, Phong Vân Vô Kỵ liền mở miệng nói: “Ngay cả Tây Môn Y Bắc cũng thừa nhận không dám ở trước mặt người khinh xuất mà xuất kiếm, ta mặc dù tu vi đã đạt tới cảnh giới Kiếm Hoàng, những bất quá cũng chỉ bằng với vị đệ tử Tiểu Kiếm của ngài. Công lực 2 chúng ta tương đương, ta nhiều nhất cũng chỉ mạnh hơn hấn một ít, hấn không phải đối thủ của ngài, ta cũng rất khó đã bại ngài”.

“...Người cũng rất trung thực và thẳng thắn, hãy nói đi, ta sẽ lắng nghe người”.

“Ta kiến lập Kiếm Vực, không nghĩ ngờ gì đó cũng là một thế lực, nhưng mục đích chân chánh cuối cùng không phải là...” Lập tức Phong Vân Vô Kị thuật lại tào ngộ của mình. ...khi nữ tử kia trước mặt mình tự vẫn mà mình không có năng lực cứu giúp, đệ tử phi thăng bị Dạ tộc đuổi giết mất trái tim, chỉ bằng một cố ý chí duy trì mà chạy đến trước mặt mình cầu cứu mà bản thân cũng không có khả năng. Trên khuôn mặt lạnh lùng của Phong Vân Vô Kị 2 dòng nước mắt chảy xuống. Phong Vân Vô Kị không muốn điều đó xảy ra, hẳn luôn tự trách mình, vì cái gì, vì cái gì mà khi đó đều không thể cứu họ.

Độc Cô Cầu Bại nghe vậy, tâm chợt kích động, biến sắc hừ lạnh một tiếng, một chưởng phát ra trên mặt đất, trên vách đá huyết động đột nhiên kiếm khí tung hoành.

“Tự tại cũng toàn người trong chánh đạo, Đạo vực cũng luôn luôn tự cho mình là người chánh đạo, nhưng lại trở mặt nhìn ma giới hoàng tử gian dâm nữ tử loài người. Chẳng những không ngăn cản mà lại còn ‘trợ trụ vi ngược’. Ta tại Đạo vực đã gặp mặt qua Đạo hoàng, vốn tưởng rằng một phương Vực chủ sẽ chủ trì công đạo, không nghĩ rằng ý kiến của hắn vẫn y như cũ. Không thể giết người, không thể chạy trốn, vì hòa bình mà chịu hy sinh nữ tử kia. Tại Ma giới hơn mười ngàn, trăm ngàn người chịu khổ? Nếu chịu nhục như vậy vì hòa bình thì hòa bình đó cũng không cần có nữa”.

Độc Cô Cầu Bại tâm tư xáo trộn, ngửa đầu thờ dài một tiếng rồi nói: “Ta tới Thái Cổ này trong một thời gian dài, Thái Cổ này cũng đã tồn tại hơn trăm ngàn năm, ngàn ngàn năm trước thủy tổ của loài người đã biết sớm muộn gì loài người cũng có tư tưởng hủ hóa, nhưng không ngờ lại rơi xuống địa vị như vậy. Thôi thôi, ta Độc Cô Cầu Bại được xưng là Kiếm Ma, trước khi phi thăng chỉ cầu một chữ ‘Bại’, nhưng mà ta trước tiên cũng là thuộc loài người, sau đó mới là một vũ giả. Tình cảnh loài người dĩ nhiên đi đến tình thế này, bọn ta là người luyện võ, không thể một mình chống lại trời nhưng cũng có một phần trách nhiệm đối với loài người. Ta năm đó có lời thề không ra khỏi thung lũng này, người ở tại Kiếm vực kia nếu có ai muốn thách thức người, trước tiên phải hỏi qua Độc Cô Cầu Bại ta!”.

“Khi Tiểu Kiếm tới nơi này, ta sẽ hết sức thuyết phục hắn, nhưng người cũng không cần phải hy vọng quá lớn vào kẻ trời sanh chỉ có lý trí, chẳng biết đến tình cảm. Từ nay về sau nếu cần phải trợ giúp người có thể báo Điều nhi thông báo cho ta. Ta có thể đi một ngày hàng ngàn dặm, hàng vạn dặm, không kể nơi nào, ta có thể trong nháy mắt sẽ tới”. Độc Cô Cầu Bại nói xong, ngoài động xuất hiện một con chim điêu bay vào.

“Điều nhi, vị này là người đứng đầu Kiếm vực, Phong Vân Vô Kị, là bằng hữu của ta. Ngày sau người nghe được hắn gọi thì hãy bay tới” Độc Cô Cầu Bại vỗ đầu hắc điêu, ôn nhu nói.

Dát!

Hắc điêu kia gật gật đầu thanh âm có chút khó nghe, sau đó quay đầu giương ánh mắt gắt gao nhìn Phong Vân Vô Kị trong chớp lát. Sau đó giương cánh biến mất....

“Tiền bối, nghe người nói trong lòng ta có chút tức giận, ít nhất ta không phải hoàn toàn không có sinh cơ” Phong Vân Vô Kị thờ dài một tiếng rồi đứng dậy.

Phong Vân Vô Kị nói: “Ta nghe nói trên núi Nam Thăng Bắc Đẩu kia có người tên là Tử Hoàng để kiếm. Đó là một vị tông sư kiếm đạo, hẳn còn có mấy vị hồng nhan tri kỷ, nghe nói võ công cũng tương đối cao. Hơn nữa họ cũng giống người và ta, đều là phi thăng giả, ta có thể thử xem, nếu có thể tìm được bọn họ trợ giúp thì Kiếm vực có thể đối kháng với bốn vực còn lại”. Độc Cô Cầu Bại trầm ngâm.

“Ta và vị chưởng môn nhân Tử Hoàng trên núi Nam Thăng Bắc Đẩu kia từng có duyên gặp mặt, nhưng chỉ sợ hy vọng không lớn!...” nói xong thân hình như con chim lớn biến mất trong động khẩu....

Bạn đang đọc truyện *Phi Thăng Chi Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 67: Nam Thăng Bắc Đẩu chưởng môn công cáo

Phong Vân Vô Kị hướng tới núi Nam Thần Bắc Đẩu đi tới, hắn muốn gặp Tử Hoàng kiếm đế đồng thời thông báo việc thành lập Kiếm vực. Nam Thăng Bắc Đẩu chưởng môn Tử Hoàng đã nhận được tin tức: Phong Vân Vô Kị kiến lập Kiếm vực liên thông lĩnh toàn thể môn nhân hướng Kiếm hoàng. Phong Vân Vô Kị chúc mừng, đồng thời biểu đạt rằng nếu có bất kỳ sự đối địch hoặc là có một thế lực nào đối đầu với Kiếm các....thì cũng sẽ đối địch với Nam Thăng Bắc Đẩu phái.

"Tử Hoàng ta nguyện ý cùng Kiếm vực Vực chủ Phong Vân Vô Kị thành lập liên minh, ta sẽ đặc phái sứ giả tới Kiếm các, không biết ý Kiếm hoàng các hạ như thế nào?"

Phong Vân Vô Kị lúc này đang trở về Kiếm các, ý tứ của Tử Hoàng biểu đạt rằng Nam Thăng Bắc Đẩu nguyện ý cùng Kiếm vực liên minh nhưng quyết sẽ không gia nhập Kiếm vực. Tử Hoàng của Nam Thăng Bắc Đẩu đích thực có thực lực, tất cả mọi việc đều được Phong Vân Vô Kị lường trước. Duy

nhất chi không nghĩ tới chính là khi mình còn chưa tới Nam Thăng Bắc Đầu thì Tử Hoàng đã phái môn hạ tới Kiếm các chúc mừng.

Mặc kệ như thế nào, Tử Hoàng đã đáp ứng liên minh, điều này làm cho Phong Vân Vô Kỵ vô cùng cao hứng nhưng cũng làm cho hắn có chút cảm giác mất mát. Nếu có mấy vạn môn hạ của Nam Thăng Bắc Đầu phái gia nhập, thế lực Kiếm vực trong nháy mắt nhất định được tăng cường. Tuy không dám nói có thể cùng 4 vực khác đối kháng nhưng ít ra thực lực cũng không kém nhiều lắm.

Sứ giả Nam Thăng Bắc Đầu phái tới là một nữ tử tên gọi Minh Nhi, má lúm đồng tiền, cười tươi như hoa. Trong lúc nói chuyện với nhau, nàng thủy chung có một loại ánh mắt cổ quái xem xét Phong Vân Vô Kỵ. Trực giác cho Phong Vân Vô Kỵ biết ánh mắt của nàng dường như muốn nhìn thấu bí mật trên người hắn.

Sự thật Phong Vân Vô Kỵ đã đoán đúng, Tử Hoàng sau khi phi thăng có loại năng lực kỳ quái, mà nữ tử Minh Nhân này cũng có loại năng lực kỳ quái này, có thể chế phục đối phương bằng loại năng lực này. Chương môn Nam Thăng Bắc Đầu, Tử Hoàng phái nữ tử này làm sứ giả, dụng tâm cũng không cần phải nói tới.

Lại nói lúc này cảm giác cùng nữ tử xinh đẹp kia ngồi một chỗ nhưng lại không không thấy thoải mái. Vì vậy sau khi hàn huyên vài câu, biểu thị lập trường đồng minh, Phong Vân Vô Kỵ giao nữ tử nọ cho Trì Thương ứng đối rồi đi lên tầng 3 Kiếm các.

Minh Nhi hứng thú liếc mắt dò xét sau lưng Phong Vân Vô Kỵ. Cùng Trì Thương nói chuyện với nhau một lúc, nàng bèn kiếm cơ rời đi. Trước khi đi nàng lưu lại một thanh trường kiếm mảnh dài màu đỏ. Đó là ‘Xích Tiêu Kiếm’, một trong mười đại thần binh tặng cho Kiếm hoàng Phong Vân Vô Kỵ như một bằng chứng của liên minh.

Phong Vân Vô Kỵ đã có ‘đệ ngũ kiếm đảm’, thanh kiếm này với Phong Vân Vô Kỵ sớm đã đến cảnh giới huyết nhục tương thân, có cương có nhu, đối với Phong Vân Vô Kỵ mà nói chính là binh khí tốt nhất, không cần sử dụng đến ‘Xích Tiêu Kiếm’. Vì vậy bèn cấp thanh trường kiếm kia cho Trì Thương.

Đối với một gã kiếm khách mà nói, ngoại trừ võ công, một thanh bảo kiếm tốt cũng quý như tính mạng. Trì Thương có được ‘Xích Tiêu Kiếm’ trong lòng vạn phần cao hứng.

Kiếm các nơi đây cùng với Thánh điện là nơi mọi người hứng thú học võ. Từ sau khi phi thăng ngày đêm không ngừng điên cuồng luyện tập, sau khi gia nhập Kiếm vực luyện tập đích thực càng điên cuồng hơn.

Trong đêm đầu giết Dạ tộc, Phong Vân Vô Kỵ bắt đầu chú ý tới phát huy kiếm trận. Phát huy kiếm trận thật tốt hoàn toàn có thể so sánh với một cao thủ. Trước khi phi thăng, các môn phái đều có kiếm trận, hiện giờ mà nói thực lực của Kiếm các vẫn còn quá yếu. Tuy đã hơn 400 năm khổ tu nhưng so với hắn, các cao thủ trong Kiếm Các vẫn còn quá yếu. Kiếm các thì lại có rất nhiều phi thăng giả đến từ các môn phái bất đồng. 20 năm giang hồ toàn chém giết, mặc dù không ít môn phái có bí kíp võ học nhưng đều đã bị thất truyền. Nhưng loại kiếm trận có thể khiến thực lực con người tăng lên không phải là có nhiều.

Triệu tập mọi người tại Kiếm các, Phong Vân Vô Kỵ yêu cầu mỗi người tự nói ra một phần khẩu quyết kiếm trận của mỗi môn phái. Trước khi phi thăng Phong Vân Vô Kỵ đã khiêu chiến rất nhiều cao thủ, tự nhiên cũng khiêu chiến không ít danh môn đại phái, cũng từng thưởng thức qua độc môn kiếm trận của bọn họ.

Kết hợp các khẩu quyết kiếm trận, Phong Vân Vô Kỵ liên tiếp hơn 10 ngày đều ở trong Kiếm các suy nghĩ cách kết hợp các khẩu quyết kiếm trận này lại. Muốn kết hợp chúng phải hiểu được thiên địa, ngũ hành bát quái. Sau khi tốn rất nhiều tâm huyết và công sức, Phong Vân Vô Kỵ cũng sáng chế ra một bộ kiếm trận uy lực tuyệt luân.

Khẩu quyết và trận đồ của kiếm trận này được vẽ lại và giao cho Trì Thương và mọi người. Phong Vân Vô Kỵ không hề để tâm quản lý chuyện này, Trì Thương ở nơi này rất có uy vọng đồng thời cũng rất cẩn thận. Kiếm trận truyền xuống không lâu, Trì Thương cùng với các kiếm các chiến sĩ diễn luyện.

Tại kiếm các tầng thứ 2, Phong Vân Vô Kỵ chọn 7 người làm hộ vệ tùy thân của mình, gọi là ‘Kiếm các thất phó’. Những người này đều rất có thiên tư. Phong Vân Vô Kỵ mất một ngày để tu luyện ‘Hấp tinh đại pháp’ nâng cao công lực bản thân rồi truyền cho mỗi vị kiếm các hộ vệ 50 ngàn năm công lực bản thân của mình.

50 ngàn năm công lực mà nói đối với Phong Vân Vô Kỵ thật sự không phải là nhiều, nhưng đối với những kiếm khách mới phi thăng hơn 400 năm này mà nói lại rất hữu ích, công lực tăng lên rất nhiều.

Phong Vân Vô Kỵ tự mình mang theo mấy người này tới ở trong núi, tìm một chỗ diễn luyện võ công. 7 người phối hợp ăn ý, đến khi kiếm trận phát huy 100% uy lực mới thôi.

Mặc dù Nam Thăng Bắc Đầu liên minh với Kiếm vực, tạo cho Kiếm vực một điểm sinh tồn nhưng Phong Vân Vô Kỵ biết rằng muốn tồn tại ở nơi này còn cần phải mất một khoảng thời gian rất dài. Nam Thăng Bắc Đầu tuyệt đối sẽ không phái một binh một tốt tới Kiếm vực hỗ trợ nếu Kiếm vực gặp chuyện. Tử Hoàng dường như cho rằng Kiếm vực nếu không có liên minh với Nam Thăng Bắc Đầu sẽ gặp rất nhiều khó khăn. Nếu có đến đây hắn hoàn toàn có thể nói rằng trong đó có một phần công lao của hắn. Kiếm vực hoàn toàn không thể trách hắn. Phong Vân Vô Kỵ dĩ nhiên đã rõ ràng khi Tử Hoàng phái sứ giả tới.

Ban ngày Phong Vân Vô Kỵ đốc thúc thuộc hạ luyện tập ‘Kiếm trận’, chiêu xuống những người khác điên cuồng tu luyện nội công, đồng thời tự bản thân hắn cũng dẫn động thiên địa nguyên khí, nhanh chóng làm tăng nội công của thủ hạ. Sau khi Phong Vân Vô Kỵ áp dụng phương pháp này, thiên địa nguyên khí bắt đầu tụ tập với tốc độ nhanh chóng, ‘Tụ linh kiếm trận’ bắt đầu có tác dụng. Theo phương pháp này Phong Vân Vô Kỵ chia thần thức của mình ra, đồng thời rèn luyện ‘Ý niệm kiếm thể đại pháp’. Với điều kiện như thế Phong Vân Vô Kỵ mới có thể liên tục dẫn động thiên địa linh khí rót vào trong cơ thể mấy ngàn kiếm các chiến sĩ trong thời gian rất lâu.

Giờ tỵ ngày hôm đó, Phong Vân Vô Kị đang ngồi xếp bằng trên nóc Kiếm các, bốn phía mấy ngàn kiếm các chiến sĩ đang ngồi khoả tâm tu luyện nội công. Đột nhiên trong lúc đó Phong Vân Vô Kị trong lòng máy động, mở mắt nhìn về phía trước, trong đêm tối vô số bóng đen đang lao nhanh tới. ...

Bạn đang đọc truyện *Phi Thăng Chi Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68: Âm vực ma quân

Chỉ là trong nháy mắt, những bóng đen kia đã tiến đến gần, những hắc y đó trên người mặc nhuộm giáp, ma khí tỏa quanh thân thể trong vòng 3 thước. Ma vực chiến sĩ sắc mặt hung hãn, hắc bào nam tử cầm đầu trông khoảng 40 tuổi, mặt mũi âm trầm hiểm ác. Khi tới cách kiếm các chừng trăm trượng, nam tử kia cả thân người dừng lại giữa không trung, âm thanh lạnh lùng nói: “Kiếm hoàng giao cho bốn tọa xử lý, còn lại không để một ai sống sót, toàn bộ giết chết!”.

Sau đó hắc bào nam tử song chưởng vung lên, ma khí phía sau mãnh liệt như thủy triều bao trùm vô số những gã hắc y của Ma vực, nhất thời khí thế của Ma vực chiến sĩ tăng vọt, nổi giận gầm lên một tiếng rồi ngự không phóng đến.

Phong Vân Vô Kị tâm thần cuồng chấn, gầm lên một tiếng: “Các ngươi là người phương nào?” Sau đó vừa thấy những gã hắc y chạy như điên đến, Phong Vân Vô Kị đứng dậy quát lớn: “Lập kiếm trận!”.

Tình huống phi thường nguy cấp, đối phương nhân số hơn vạn người, bọn người Trì Thương trên mặt đất đều lộ vẻ ngưng trọng, nghe Phong Vân Vô Kị hét lên một tiếng, kiếm xuất ra, dưới ánh trăng 7 ngàn thanh trường kiếm lóe lên từng đạo hàn quang sắc bén.

“Điều nhi, nhanh đi thỉnh Độc Cô tiền bối lại!” Phong Vân Vô Kị ngửa mặt lên trời quát, trên tầng mây cao một bóng đen khổng lồ phát ra tiếng kêu dài sau đó biến mất tại chân trời.

Phong Vân Vô Kị tóc dài tung bay, trên mặt tràn đầy tức giận: “Trì Thương, ngươi chỉ huy mọi người cố gắng chỉ thủ không công, lần này địch nhân quá đông, không thể địch lại được!”.

Dứt lời Phong Vân Vô Kị quát lên một tiếng lớn, đập hư không, hai tay triển khai như chim đang cánh, từng luồng kiếm khí hiện ra phóng tới. Hắc y nam tử sắc mặt biến đổi to giọng nói: “Bốn tọa là Âm vực Ma quân, sau khi ngươi chết đi, nhất định phải nhớ kỹ”. Sau đó thân hình nhanh như thiểm điện hướng Phong Vân Vô Kị đánh ra một chiêu: “Hãy tiếp Âm vực Tam tuyệt u minh chiêu của ta!”.

Trong hư không mây đen nhanh chóng bành trướng hóa thành hắc thủ thật lớn, hắc thủ kia nhẹ nhàng vỗ về phía trước, nhưng oanh một tiếng, cả không gian đột nhiên chấn động, sau đó một cỗ khí lưu vô cùng cường hãn lan tới.

Oanh!

Chiêu thức còn chưa tới, thân thể Phong Vân Vô Kị đã bị chấn động, kiếm khí vô hình kia cùng kinh khí va chạm hóa thành nhiều điểm quang hoa rồi tiêu tán trong không trung. Kiếm hoàng chỉ cảnh, ngự kiếm chỉ đạo lần đầu tiên bị phá, Phong Vân Vô Kị thân sắc chấn động, cao thủ trước mặt nếu sử dụng kiếm khí điên cuồng tấn công hiệu quả sẽ không lớn, công lực phân tán không bằng chỉ một kiếm công kích.

Hai người vừa tiếp xúc đã giao đấu một chiêu, một sát na đó cũng đủ để đủ hơn vạn Ma vực chiến sĩ xông tới cùng Kiếm các chiến sĩ công kích.

“Lập kiếm trận” âm thanh bạo phát, Âm vực Ma quân cúi đầu nhìn xuống mặt đất, mấy ngàn kiếm sĩ thân vận bạch y, hơi thở yếu ớt mong manh hét lớn. 7 người kết làm một trận, khí tức hòa lại làm một, hóa thành một đạo lốc kiếm, kiếm quang bao phủ bốn phía, cứ một trăm tòa kiếm trận kết thành một đại kiếm trận, nhất thời trong vòng kiếm trận kiếm khí tung hoành.

Kiếm trận quái dị hung hiểm như thế, Âm vực Ma quân lần đầu nhìn thấy, trong lòng cũng không khỏi kinh hãi. Kiếm các chiến sĩ vốn công lực không cao, hơn 50 vạn năm công lực căn bản không thể so với Ma vực chiến sĩ, nhưng sau khi kết thành kiếm trận, công lực bảy người thành một thể, trong khoảng thời gian ngắn bằng vào kiếm trận trợ giúp có thể đối kháng với bước tiến như vũ bão của Ma vực chiến sĩ.

Tam đại vực chủ có thập đại ma quân, trong số thập đại ma quân Âm vực Ma quân bài danh đệ nhất, thực lực đã tiếp cận tam đại vực chủ. Hần tu luyện ám vực tuyệt học quý dị tuyệt luân, lần này tự tin phi thường, tự nhận có thể dễ tiêu diệt đám tân phi thăng giả mới kiến lập Kiếm vực. Bất quá trong lúc đó có duy nhất một điểm phiền toái đó là vị Kiếm hoàng khó đối phó hơn hẳn nghĩ.

Âm vực Ma quân đã nghĩ tới điểm này, Phong Vân Vô Kị mặc dù đã đạt tới cảnh giới kiếm hoàng, nhưng mới bước vào cảnh giới kiếm hoàng không lâu, không ngờ võ công lại tuyệt đối quý dị. Mặc dù không dám nói sẽ bắt hãm nhưng Phong Vân Vô Kị có thể cầm chân hắn, cho nên tất cả đều trông vào sự xuất thủ của hơn 1 vạn Ma vực chiến sĩ.

Nhưng mà trong lúc đó Âm vực Ma quân sắc mặt thay đổi, tự biết lần hành động này chỉ sợ không dễ dàng đến vậy.

Mấy trăm kiếm trận phía trước kia cùng kết lại ngăn trở phía trước phía sau khiến Ma vực chiến sĩ bị chia ra, trong khoảng thời gian ngắn ảm ước chế trụ được công kích cuồng bạo của Ma vực chiến sĩ.

Phong Vân Vô Kỵ biết rằng công lực của Kiếm các chiến sĩ dù sao cũng yếu hơn Ma vực chiến sĩ, chống chọi tạm thời còn khả dĩ, nhưng trong thời gian dài sẽ có sơ hở. Kiếm trận tuy uy lực cực đại nhưng công lực còn hạn chế. Trọng yếu là lần này Ma vực lại phái 1 vạn chiến sĩ tiên phong tiêu diệt Kiếm vực, có thể thấy được Ma vực quyết tâm ngăn cản Kiếm vực trở thành một thế lực kế tiếp.

Trước mắt người tự xưng là Âm vực Ma quân này công lực tuy cường hãn nhưng hãn hoàn toàn có thể đối phó, điều quan trọng nhất là cảm chân Âm vực Ma quân đồng thời tiêu diệt nhiều Ma vực chiến sĩ, chỉ cần kéo dài tới khi Độc Cô Cầu Bại đến, công lực hãn cao tuyệt, thậm chí có thể một người tàn sát hết mấy vạn chiến sĩ Ma vực này. Dù sao Phong Vân Vô Kỵ tự biết tất cả hoàn toàn không phải đối thủ của Độc Cô Cầu Bại.

Phong Vân Vô Kỵ thân hình chợt lóe lên, nhanh như gió xuất hiện phía trên Ma vực chiến sĩ, một tiếng kiếm ngân vang sau đó một đạo hồng quang từ lồng ngực Phong Vân Vô Kỵ phá không mà ra, tại không trung uyển chuyển như du long uốn lượn, sau đó huyết hoa đột hiện ở nơi không có một Ma vực chiến sĩ nào đứng.

Phong Vân Vô Kỵ tay phải bắt kiếm quyết, đệ ngũ kiếm đâm lợi dụng quang tốc xoay một vòng mọi nơi quanh thân, huyết bắn không trung, thân bay khắp nơi, mấy trăm Ma vực chiến sĩ đột nhiên thâm tử.

Âm vực Ma quân căn bản không ngờ Kiếm vực chủ này đột nhiên xảo trá như vậy, triển khai công kích phía sau Ma vực chiến sĩ, kiếm khí thật bá đạo, trong nháy mắt mấy trăm Ma vực chiến sĩ phơi bày tại đường trường. Âm vực Ma quân trong lòng giận dữ, mấy trăm chiến sĩ Ma vực chết trước mặt hãn, nhưng hãn giữ nhất là Phong Vân Vô Kỵ trong coi hãn ra gì.

Âm vực Ma quân cũng là nhân vật khôn ngoan, cũng không tiến lên truy đuổi Phong Vân Vô Kỵ mà chỉ hét lớn một tiếng: "Kiếm hoàng người nếu đã thích như vậy ta sẽ tàn sát hết các Kiếm các chiến sĩ của người, chỉ chừa lại một mình người, lúc đó coi người sẽ như thế nào đây".

Nói xong liền xuất ra một quyền." tiếp âm vực tam tuyệt chương 'phá địa ma quyền' của ta!" Âm vực Ma quân chậm rãi đánh một quyền xuống phía dưới, một quyền kia của hãn xuất ra cực nhanh, cuồng phong ào ào, đồng thời mây đen hiện ra, sấm chớp không ngừng công kích xuống dưới!

Phong Vân Vô Kỵ khẽ biến sắc, trong lòng biết rằng nếu một quyền này đánh xuống, với tu vi của Kiếm các chiến sĩ một bên phải ngăn cản đạo quân Ma vực đang đánh sâu vào, một bên phải ứng phó với âm vực tam tuyệt chương cuồng bạo của Âm vực Ma quân thì tuyệt không có khả năng ngăn chặn. Kiếm trận có thể trong nháy mắt sẽ tan biến, đến lúc đó sanh tử hoàn toàn nằm trong tay người của Ma vực.

Không dám cùng Ma vực chiến sĩ dây dưa, một tia thần thức chia ra không chế đệ ngũ kiếm đâm tiếp tục chém giết Ma vực chiến sĩ, còn cả thân người bắn tới xuất hiện phía dưới bầu trời đen sẫm, nơi ma quyền đang hạ xuống. . .

Bạn đang đọc truyện *Phi Thăng Chi Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69: Nhất ba vị bình, nhất ba hữu khởi

Song thủ phát chiêu, một hàng kiếm khí bố trí trước thân thể nhắm hướng thân ảnh Âm vực Ma quân đánh tới trong lúc đó.

Oanh oanh oanh!!!

Quyền kiếm giao kích phát ra những tiếng nổ mạnh liên miên không dứt, vô số kiếm khí cơ hồ trong nháy mắt bị nghiền nát tan tành thành từng mảnh kiếm khí nhỏ, trong suốt phân tán trong không gian, hình thành một tầng sáng giống như tinh thần.

Phốc!

Phong Vân Vô Kỵ mở miệng phun ra một luồng kiếm khí trong suốt, luồng kiếm khí này cùng với những mảnh kiếm khí nhỏ kết hợp với nhau, quang mang đột nhiên bùng cháy mạnh. Trong không trung truyền ra một tiếng động, hàng ngàn mảnh kiếm đã bị nát vụn tụ lại thành một tầng kiếm khí, găm thét phá tan quyền ảnh hưởng Âm vực Ma quân đánh tới.

Âm vực Ma quân chấn động, hữu thủ đưa tới nắm chặt một góc áo choàng, rồi đột nhiên nhanh như thiểm điện, lóe lên rồi biến mất. Kiếm khí dày đặc kia mất mục tiêu liền biến mất trong bầu trời xanh thẫm. . .

“Muốn độ tốc độ với ta, ngươi cần bản là muốn chết!”. Một âm thanh lạnh lùng đột nhiên từ phía trên truyền xuống. Âm vực Ma quân chấn động, ngẩng đầu nhìn lên, trong mắt thấy một thanh trường kiếm sắc bén đang nhắm đầu mình chém tới.

“ngươi...” Âm vực Ma quân sợ tới mức tâm thần chấn động, tay phải rất nhanh đưa lên đỉnh đầu đồng thời hơi nghiêng người.

Sát!

Đệ ngũ kiếm đâm dưới sự khống chế thần thức của Phong Vân Vô Kị một kiếm chém xuống cánh tay của Âm vực Ma quân, trong nháy mắt nghe được tiếng âm thanh vang lên trên vai hắn, một đạo bạch ngân xuất hiện trên vai Âm vực Ma quân rồi nhanh chóng lan ra một phần của cơ thể.

Oanh!

Âm vực Ma quân rống lên một tiếng đau đớn, thân hình như một ngôi sao băng rơi từ trên không xuống mặt đất, tạo thành một cái hố thật lớn trên mặt đất.

Ah! Âm vực Ma quân gầm lên một tiếng, đứng dậy từ đáy hố, hai tay nắm lấy vai, lộ ra trên vai một khối ‘giáp vai’ hình thù kỳ lạ, chỉ là giáp vai này bây giờ cơ hồ hoàn toàn vỡ vụn ra, cần bản không còn che được vai nữa.

“Tên hỗn đản này trong tay chẳng biết sao lại có thần binh, ngay cả ‘huyền thiên hộ giáp’ cũng bị phá vỡ!” Âm vực Ma quân vứt bỏ giáp vai đã bị vỡ vụn này, ngẩng đầu nhìn lại. Phong Vân Vô Kị cần bản là không có tiếp tục truy kích, hắn nhảy vào bãi chiến trường, ngay trong lúc đó hai tay thi triển vô số đạo kiếm khí bắn ra, đồng thời bên thân mình một đạo hồng quang gầm thét bay lượn như gió, không một Ma vực kiếm sĩ nào có khả năng kháng cự. Rất nhiều Ma vực chiến sĩ vừa mới vùng ma đao nhưng còn chưa có chém ra, không hiểu vì sao cánh tay đã xuất hiện vết máu rồi sau đó ôm cả cánh tay nhuộm máu ngã xuống...

“Kiếm vực thất phó! Bày kiếm trận! Vây khốn Âm vực Ma quân!” Phong Vân Vô Kị đang vừa sử dụng ngự kiếm thuật ứng phó với một vạn ma tộc vừa điên cuồng quát.

Thanh âm vừa xuất hiện, trong Kiếm các 7 nhân ảnh xuất hiện, trong nháy mắt đã bao vây quanh Âm vực Ma quân vừa mới đứng trên mặt đất, đồng thời quát lên một tiếng lớn ‘lập kiếm trận!’

Tiếng sấm nổ!

Một tia chớp thật lớn đánh xuống, trên bầu trời phong vân xuất động, 7 đại kiếm phó thân hóa thành hư ảnh như du long, trong tay trường kiếm rung động tạo nên muôn ngàn kiếm khí tung hoành đan xen vào nhau rồi hình thành một màn kiếm võng thật lớn, như một trận cuồng phong tụt vào một chỗ.

Chỉ là trong nháy mắt công phu, Âm vực Ma quân đã phát hiện ra nhưng không thể nhận biết được 7 nhân ảnh trước mắt, chỉ thấy từng đạo thân ảnh trong người xoay tròn. Âm vực Ma quân cảm thấy không ổn khi nhìn thấy kiếm trận này hình thành một con lốc, càng tiến tới thì diện quang càng lớn ra, áp lực ngày càng tăng

Ahhhh! Âm vực Ma quân quát lên một tiếng lớn, trong nháy mắt xuất ra trăm ngàn quyền, quyền ảnh hình thành một đạo lưu tinh hướng từng đạo kiếm khí công kích.

Xuy xuy!

Tàn lửa bắn ra bốn phía, Âm vực Ma quân tròn mắt há hốc mồm nhìn đạo đạo ma khí quyền ảnh kia bị kiếm khí chia cắt rồi biến mất không chút tăm tích.

Xuy xuy!

Từng đạo âm thanh truyền đến, trường kiếm hướng hạ sườn Âm vực Ma quân đâm tới, hừ lạnh một tiếng Âm vực Ma quân đang muốn chuyển thân tiến tới, không ngờ trong tai lại nghe được mấy tiếng xé gió, phía sau cũng có 5 luồng kiếm quang nhắm yếu huyệt ở lưng công tới.

Âm vực Ma quân tức giận hừ lên một tiếng, trong lòng buồn bực muốn chết nhưng không thể bay lên được, kiếm trận này thật cổ quái, tựa hồ là một thể, đối phó với 1 người là phải đối phó với 7 người cùng một lúc. Hơn nữa còn có thiên lôi chi hỏa nên càng khó có thể ứng phó. Tới lúc này Âm vực Ma quân mới hiểu được kiếm trận lúc trước phòng chừng còn kém cổ quái hơn kiếm trận này.

Âm vực Ma quân vừa mới nhảy lên cách mặt đất chưa đầy 3 trượng, đột nhiên nghe thấy kiếm khí tung hoành, bản thân không kịp phản ứng, 7 thanh trường kiếm đã kề trên vai hắn như 7 tòa núi lớn đè xuống. Âm vực Ma quân bất ngờ ngạnh tiếp. Một tiếng nổ vang lên, 7 đạo trường kiếm kia như lôi hỏa xâm nhập vào trong cơ thể Âm vực Ma quân khiến cho chân khí hắn vừa ngưng tụ lại liền biến mất.

“Con mẹ nó! Thực sự đây là cái gì?, như vậy, sao lại có thể như vậy! Sao trước khi ta đến, không ai nhắc nhở ta một chút nào cả!” Âm vực Ma quân quát lên như sấm, trong lòng buồn bực muốn chết, cũng không quản cái gì, trực tiếp xuất quyền, vài tiếng chế giễu truyền đến, 7 thanh trường kiếm lại công tới...

Lại nói bởi vì công lực chênh lệch, kiếm trận mặc dù vây khốn được Âm vực Ma quân nhưng ngay cả như thế cần bản cũng không dễ dàng đưa hắn vào chỗ chết. Không lãng phí thời gian quý báu này Phong Vân Vô Kị vận dụng đệ ngũ kiếm đảm thi triển cùng ngự kiếm thuật, nhất thời chỉ thấy đầu người rơi xuống, huyết tinh nồng đậm vùng vãi khắp không trung.

Kiểm các chiến sĩ thấy Phong Vân Vô Kị đại triển thần uy, nhất thời tinh thần đại chấn, cùng với Ma vực chiến sĩ đao kiếm tương tranh không dứt.

Ma vực chiến sĩ thực lực thật là cường hãn, đệ ngũ kiếm đâm xuất thủ bất quá mới giết được một ngàn Ma vực chiến sĩ, thủ đoạn vẫn còn chưa đủ. Nhìn lại trận chiến vẫn như cũ, bốn phía một màu đỏ máu, tay gãy nằm đầy trên mặt đất. Ma vực chiến sĩ số lượng giảm đi bao nhiêu thì tổn thất của kiếm vực cũng không phải là nhỏ.

“Năm đại ma tướng các ngươi nếu đã tới rồi còn không hiện thân, bốn quân hôm nay nắm giữ quyền hành tại chỗ này! Ta sẽ trị tội các ngươi sau khi trở về!” Âm vực Ma quân đột nhiên ngửa mặt lên trời giận dữ hét. Âm vực Ma quân chống đỡ công kích liên tục của thất vực kiếm phổ, thần thái tương đối khổ sở, chật vật, áo bào toàn thân vỡ vụn hóa thành những mảnh nhỏ bay xung quanh thân người.

Kiểm trận vây khốn Âm vực Ma quân trong thời gian dài như vậy, khiến cho hấn chật vật khốn khổ như thế, Phong Vân Vô Kị cũng không ngờ tới điều này.

Mắt thấy Âm vực Ma quân tức giận gầm thét khắp nơi, đột nhiên một trận gió xé không mà đến. Phong Vân Vô Kị ngẩng đầu nhìn lại đã thấy bốn bóng người cao lớn mang theo vô số Ma vực chiến sĩ như điên phóng đến.

“Ma quân đừng vội bối rối, chúng ta đã dẫn 8 ngàn chiến sĩ đến đây, lần này nhất định một lần hủy diệt kiếm vực khiến nơi này một ngọn cỏ cũng không còn”. Kẻ vừa nói kia không phải ai xa lạ, Phong Vân Vô Kị cũng biết người này, đó là Chi hỏa Ma tướng, một trong ngũ đại ma tướng.

Nhìn thấy 4 gã ma tướng xuất hiện phía sau cùng với Ma vực chiến sĩ vô trang đầy đủ, Phong Vân Vô Kị sắc mặt trong nháy mắt trở nên tái nhợt, trong lòng Phong Vân Vô Kị dâng lên nỗi tuyệt vọng. ...

Bạn đang đọc truyện *Phi Thăng Chi Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 70: Tuyệt cảnh

Mắt thấy Ma vực 5 đại ngũ tướng cùng các Ma vực chiến sĩ dũng mãnh xông tới, Phong Vân Vô Kị hai mắt đỏ máu, tình huống vạn phần nguy cấp. Một Âm vực Ma quân đã rất khó đối phó, tứ đại ma tướng chưa tới tình huống của Kiếm vực cũng đã nguy hiểm rồi.

“Có lẽ hôm nay là ngày ta mất mạng!” Phong Vân Vô Kị tâm lạnh như tro tàn, ánh mắt đảo nhìn đám đệ tử kiếm vực đang lâm vào vòng khổ chiến, những ánh mắt chờ mong gặp nhau, trong lòng Phong Vân Vô Kị vừa áy náy vừa phẫn nộ.

Phong Vân Vô Kị thống khổ vô hạn, nhắm mắt lại, sau đó đột nhiên ngẩng đầu quát to: “Kiểm các chiến sĩ nghe lệnh, lập tức thoái lui, không có mệnh lệnh của ta tuyệt không được quay đầu lại. Chạy đi! Chạy đi! Chạy đi!...”

Phong Vân Vô Kị nói xong, đột nhiên một cỗ thần thức tuyệt cường hướng bốn phía hung hăng đánh tới. Một vạn chiến sĩ ma vực, kể cả Âm vực Ma quân ôm đầu quay cuồng trên mặt đất, không ngừng thống khổ kêu lên. Phong Vân Vô Kị cũng kêu lên một tiếng đau đớn, khoe miệng lưu huyết, sắc mặt trắng bệch như người vừa bệnh nặng.

Đệ tử kiếm vực ngẩn ngơ, nhanh chóng giảm tốc, trường kiếm trong tay hướng phía Ma vực đệ đang ôm đầu kêu kêu thảm thiết kia mà chém giết.

“Chạy đi! Chạy nhanh lên!..Trì Thương người là người cầm đầu, không có mệnh lệnh của ta ai cũng không được quay đầu lại!”. Phong Vân Vô Kị cố nén cơn đau kịch liệt trong đầu quát. Lúc này ý thức công kích nhất thời hung hiểm, Phong Vân Vô Kị thần thức cường đại hơn các cao thủ bình thường, nhưng đồng thời phải công kích tới hơn một vạn người như vậy, hấn tuy tinh thần cường đại nhưng một kích này bản thân cũng tự mang nội thương không nhẹ.

Trì Thương nhìn về phía Ma vực chiến sĩ rồi lại hướng thân ảnh của Phong Vân Vô Kị, đột nhiên phát hiện thấy thân ảnh của Phong Vân Vô Kị ngày càng cao lớn như một ngọn núi không thể vượt qua.

Chỉ cần là một người bình thường, Trì Thương cũng có thể nhìn ra tình hình lúc này, Phong Vân Vô Kị đã hạ quyết tâm. Trong ánh mắt tất cả kiếm vực đệ tử đỏ ngầu, mọi người đối với Phong Vân Vô Kị lúc ban đầu chỉ là bởi vì hấn trên danh nghĩa là Sư tổ, hơn nữa công lực lại cao nhất, ở dưới trướng người này kết quả có thể may mắn, mọi người đều ích kỷ, tự nhiên không có khả năng nguyện ý vì Phong Vân Vô Kị mà cống hiến sinh mạng của mình. Nhưng là tại giờ khắc này nhìn thấy Phong Vân Vô Kị đứng ngao ngễ, một người ngăn trở hơn vạn Ma vực đệ tử, mọi người cuối cùng đều thấy cảm động, kinh ngạc. Từ giờ phút này hình tượng của Sư tổ Phong Vân Vô Kị, Kiếm chủ Kiếm vực đã chính thức in sâu trong lòng mọi người.

“Sư tổ, chúng ta không đi, chúng ta nguyện sống chết cùng người!” một gã kiếm vực đệ tử nhiệt lệ tuôn trào quát.

“Chạy đi! Các ngươi đi hết cho ta! Giờ phút này các ngươi còn có thể yếu đuối như nữ nhi sao?” Trì Thương lúc này cũng nổi giận gầm lên một tiếng,

trong mắt Tri Thương đỏ ngầu, kéo tên kiếm vực đệ tử chạy trốn.

“Chạy đi!...Phong Vân Vô Kị giận dữ hét, vừa rồi sử dụng thần thức công kích, thân thể định nhân vừa mới đứng lên đã lại ôm đầu kêu lên thảm thiết rồi ngã xuống.

Phốc!

Phong Vân Vô Kị ngửa đầu phun ra một ngụm máu to thấm ướt vạt áo. Cảnh tượng trông thật kinh tâm.

Mọi người đều biết tối nay kiếm các bị tiêu diệt, chết rất nhiều người, có thể đào thoát một ít người, giữ được núi xanh còn đó, ngày khác còn có thể báo thù. Nếu lưu lại nơi này tất sẽ lưu hận tại đây, không còn cơ hội báo thù. Mỗi người trong lòng sớm đã biết điều đó chỉ là không nguyện ý thừa nhận mà thôi.

Kiểm vực đệ tử lưu luyến quay đầu lại nhìn Phong Vân Vô Kị, sau đó dứt khoát quay đầu nhằm các phương hướng khác biệt từ Kiếm các phóng đi, trong bóng đêm nhiều điểm sáng trong suốt như một cơn mưa rào rải rác...

Mắt thấy hơn một vạn Ma vực chiến sĩ kia dần dần khôi phục, từ từ đứng lên, thân thể cũng đạt tới mức độ nhất định. Phía sau đệ tử kiếm vực đang rời đi cũng cần phải có một chút thời gian. Phong Vân Vô Kị hai tay thi triển hơn một vạn kiếm khí phân ra hai bên, song thủ mười ngón liên tục pháp động kiếm quyết, hơn một vạn kiếm khí dày đặc bầu trời, mỗi một khe hở đều được lấp đầy kiếm khí.

Phong Vân Vô Kị cắn răng ngửa mặt lên trời phát ra một tiếng gầm kinh khủng đầy đau đớn, số lượng kiếm khí đột nhiên tăng vọt lên mấy lần, Phong Vân Vô Kị toàn thân đầm máu, máu từ các khiếu huyết trong người chảy ra, trong chớp mắt trông hằn giống như một huyết nhân.

“Chết đi!” Phong Vân Vô Kị điên cuồng hét lên một tiếng hai luồng kiếm khí kinh khủng hướng mấy vạn chiến sĩ ma vực vọt tới, cả bầu trời được chiếu sáng bởi kiếm khí.

“Nhanh ngăn cản hắn lại!” Âm vực Ma quân hướng Tứ đại ma tướng nói, nhưng khi hắn chưa thoát khỏi phạm vi kiếm khí, vừa mới bay lên được 3 thước thì một đạo hồng quang vô thanh vô tức thoát ra từ trong ngực hắn.

Âm vực Ma quân sắc mặt biến đổi, hắn cũng nhận ra đạo hồng quang kia là một phần của bộ kiên giáp đã bị phá hủy mất giáp vai. Mắt thấy Phong Vân Vô Kị muốn muốn liều chết, kiếm quang màu xanh liên tục xuất ra đánh cho Âm vực Ma quân liên tục phải thối lui, trong khoảng thời gian ngắn cũng không thể thoát khỏi những luồng kiếm khí này.

Tứ đại ma tướng kia ngàn vạn lần cũng chưa nhìn thấy kiếm khí thanh thế cường hoành như thế, lúc này hoàn toàn không rõ sự chênh lệch trong cảnh giới kiếm hoàng. Một người mới đạt đến kiếm hoàng cảnh giới sơ cấp một khi đã hạ quyết tâm liều chết thì tuyệt đối có thể giết chết người có cảnh giới thấp hơn, thậm chí có thể giết chết đối thủ có cùng cảnh giới với mình.

Oanh oanh oanh!!!

Những tiếng nổ mạnh tràn ngập thiên địa từng hồi, bụi mù dày đặc, trong phạm vi mấy ngàn thước tám ngàn Ma vực chiến sĩ bị vây trong kiếm khí, máu thấm ra từ từng lỗ nhỏ trong cơ thể.

Phong Vân Vô Kị giữ nguyên tư thế đứng thẳng ở không trung, 2 tay đưa lên, máu từ trong mũi, trong mắt không ngừng chảy ra. Bụi mù trước người tan đi, đám Ma vực chiến sĩ còn sót lại đứng dậy kinh ngạc nhìn cái hồ to kia, thi thể tử thương vô số, tình trạng thật thê thảm. Mắt nhìn thấy Phong Vân Vô Kị liền không khỏi sợ hãi lùi về phía sau nửa bước.

Đằng sau đột nhiên liên tục truyền đến tiếng phi thân trong gió. Dường như đại quân của chúng đã tới rồi, Phong Vân Vô Kị áp chế thương thế quay đầu lại, người vừa tới cùng là người lúc trước mới rời khỏi, Kiếm vực đệ tử Tri Thương.

“Tri Thương...các người như thế nào lại không đi!...”Phong Vân Vô Kị cắn bản không có mong đợi điều này. Bọn họ bất ngờ xuất hiện phía dưới, nhất thời hắn không áp chế được thương thế, miệng phun ra một ngụm máu lớn.

“Hãy để bọn tọ trả lời người!” một thanh âm còn trẻ của gã thiếu niên tóc dài từ phía sau truyền đến. Bên hông gã đeo trường đao, phía sau mấy ngàn Đao vực đệ tử cùng tiến đến.

“Đao vực...!” Phong Vân Vô Kị toàn thân như bị điện giật, ngàn vạn lần cũng không tính ra hôm nay tại nơi này trước gặp Ma vực, sau gặp Đao vực. Mạnh được yếu thua, hôm nay Phong Vân Vô Kị ta bỏ mạng nơi này không sai, Phong Vân Vô Kị không khỏi thấy bị thương, trong lòng tuyệt vọng giống như Bá vương khi xưa tự vẫn ở sông Ô Giang...

Bạn đang đọc truyện *Phi Thăng Chi Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 71: Kiếm ma lai viên

Lệ khiếu!

Phong Vân Vô Kị đương ở hố sâu tuyệt vọng thì từ trên bầu trời một hắc điều giương cánh đập mạnh xuống phát ra một luồng cuồng phong khiến mọi người liên tục phải thối lui về phía sau.

“Vô Kị đừng hoảng hốt! lão phu Độc Cô Cầu Bại đã tới đây, người nào dám nói tiêu diệt Kiếm vực! Lão phu sẽ giết hắn trước! Một đạo thân ảnh không lồ như chim từ trên bầu trời hạ xuống. Người này mới xuất hiện, mọi người liền sinh ra một cảm giác phi thường kỳ lạ, phảng phất như có một thanh kiếm đang vây chặt lấy nội tâm mình, mặc dù mình đối phó như thế nào vẫn không thể né tránh. Trong lúc đó sau khi bắt đầu đi đã xuất ra một kiếm, cả người Phong Vân Vô Kị càng cảm thấy mệt mỏi, vô cùng bất lực.

Hắc điều kia hiện tại đang bay vòng trên bầu trời, hung hăng giương ánh mắt lợi hại vô song nhìn xuống địch nhân ở phía dưới. Độc Cô Cầu Bại vạt áo tung bay hạ xuống bên người Phong Vân Vô Kị. Điều nhân bay vòng tròn trên đầu 2 người không ngớt kêu lên. ...

Mặc dù chỉ một người một điều nhưng tạo cho đại quân Ma vực một loại cảm giác phải đối mặt với một cao thủ cường hãn.

Đạo vực thiếu niên kia mắt thấy chúng nhân sĩ khí đại giảm, đột nhiên quát: “Độc Cô Cầu Bại? là người nào? Ta chưa từng nghe qua”.

Độc Cô Cầu Bại một tay đặt lên trên vai thấm đầy huyết tích của Phong Vân Vô Kị, luồng kiếm nguyên dũng mãnh hùng hậu từ từ truyền vào trong cơ thể Phong Vân Vô Kị. Hắn vừa trị thương, vừa quay đầu về phía thiếu niên kia, mỉm cười đáp: “Lão phu là Kiếm ma Độc Cô Cầu Bại, người trước kia không có nghe nói qua, vậy hôm nay người hãy nhớ kỹ nhé!”.

“Người nào muốn động đến Kiếm vực, trước tiên hãy hỏi qua lão phu!” Độc Cô Cầu Bại buông lời, trên vẻ mặt thần thái thật là nghiêm túc.

“Không quản hấn cái gì là Kiếm ma, Đạo vực môn hạ nghe lệnh Vực chủ hôm nay hãy tiêu diệt hết những môn nhân Kiếm vực mới vừa quay lại! Lên!” nói xong vung đao lên, dẫn đầu mọi người xông lên!

“Trở về!” Độc Cô Cầu Bại sắc mặt biến đổi quát lớn, đồng thời cũng không thấy hấn làm như thế nào, tay phải đã thi triển kiếm quyết, một kiếm chém ra!.

Bùm! Thiếu niên phía trước kia một đao còn chưa chém ra, đột nhiên phát ra một tiếng kêu đau đớn, giống như bị một cự trùy đánh trúng, thân hình lộn một vòng trong không trung, bị đánh bay ra ngoài. Phía sau hấn một loạt đạo vực chiến sĩ cũng bị một cỗ cường lực vô hình ép tới, kiếm khí bá làm cho khó có thể tiến thêm, đồng thời bắt đầu đi phải tự thôi động đao ý chống lại kiếm ý bá đạo này.

“Thiếu chủ!” Đạo vực đệ tử vừa thấy thiếu niên kia bị đánh bay đi, tất cả đều kinh hãi thất sắc hướng về phía thiếu niên đang nằm trên đất. Chỉ nghe hấn gầm lên một tiếng: “Cút ngay, tất cả đều cút ngay cho ta!”. Thiếu niên kia trông một tay xuống đất, muốn đứng dậy, mặt không có một chút huyết sắc, ánh mắt trờ trờ nhìn Độc Cô Cầu Bại.

“lần đầu gặp mặt, lão phu niệm tình người còn trẻ, không tránh khỏi cuồng vọng nên chỉ dạy bảo người như vậy”. Độc Cô Cầu Bại lạnh nhạt nói, một thân trường bào lay động trong gió, rất có tác phong của một cao thủ.

Lời vừa dứt đã thấy một dòng máu từ miệng thiếu niên chảy ra, ánh mắt nhìn Độc Cô Cầu Bại đầy hận ý.

Ám vực Ma quân thăm dò mò hỏi, hấn cũng nhận biết thiếu niên này chính là Đạo vực hoàng tử, con trai độc nhất của Đạo hoàng. Mặc dù hấn dựa vào Đạo hoàng nhưng thẳng nhãi này đích thực cũng có thực lực. Nhưng chỉ trong một chiêu hấn rõ ràng đã bị trọng thương, hơn nữa lão Độc Cô kia xem chừng xuất chiêu rất nhẹ nhàng nhàn nhã, không mất một chút sức lực nào cả. Ám vực Ma quân nhất thời trong lòng suy nghĩ! Một kiếm hoàng đã khó có thể ứng đối, bây giờ lại thêm một Kiếm ma cao thủ có thực lực như thế bên cạnh lại càng khó có thể ứng phó hơn.

Ánh mắt lướt qua toàn thân đầm máu của Phong Vân Vô Kị, đã thấy hấn nhắm mắt lại, mái tóc tung bay, hiển nhiên đang nhờ sự trợ giúp từ Kiếm ma để tự chữa thương.

“Quân Lan, hai vực chúng ta tạm thời bỏ hết oán thù, trước tiên đối phó lão già này! Hiện tại hấn cần thời gian giúp kiếm hoàng trị thương! Ám vực Ma quân hướng thiếu niên kia hết lớn.

Quân Lan liếc nhìn Ám vực Ma quân đầy hận ý, trong mắt biểu lộ sự nghi ngờ: “loại sự tình này lại có thể do người nói? Ta như thế nào lại có thể nhìn ko ra”.

Quân Lan lúc này ngay cả đứng lên cũng không còn sức, run rẩy lấy một vật cho vào miệng. Sau đó ngẩng đầu lên trời gầm lên một tiếng thấu tận trời xanh, lợi dụng lúc đó để ăn linh dược. Sau đó quát: “Bọn họ đều là tân phi thăng giả, mặc dù có lão già này, nhưng sao có thể ngăn trở chúng ta với nhiều người như vậy, hãy cùng xông vào giết chết bọn chúng!”.

Ám vực Ma quân cũng cười, tay vung lên quát: “tất cả các người xông lên cho ta, không phân biệt mục tiêu, tất cả đồng thời công kích”.

Cơ hồ hai bên nhân mã đều đồng thời lao đến xuất thủ. Một bên là ánh đao khí loang loáng, một bên là ma khí mãnh liệt. Uy lực của hơn vạn chiến sĩ

đồng thời ra tay thật khủng khiếp, uy lực đó ngay cả Âm vực Ma quân cũng phải giật mình kinh hãi không thôi.

Kinh phong đập vào mặt, Kiếm các đệ tử cơ hồ đã quyết tâm chết, ngay cả Trì Thương cũng nhắm mắt lại. Nếu là công kích đơn thuần còn có thể khích lệ gắng gượng, nhưng loại công kích này thuần túy là công kích công lực đã khổ tu qua các năm tháng!

Độc Cô Cầu Bại sắc mặt thong dong, không thấy có chút bối rối, tay trái đang đặt trên người Phong Vân Vô Kỵ liền thu về.

“Độc Cô Cửu Kiếm phá đao thức, phá ma thức!” Độc Cô Cầu Bại trong tay cầm một thanh tiểu mộc kiếm dài hơn 2 thước, thân hình chợt lóe lên hướng hai phía xuất ra hai kiếm, sau đó điềm nhiên thu kiếm lại.

Xuy xuy!!

Hai luồng công kích như thủy triều xô đến, mắt thấy kiếm các chiến sĩ sắp bị chôn vùi, đột nhiên trong lúc đó gió thổi mây tan, một trận sương khói biến mất không chút dấu vết, giống như chưa bao giờ xuất hiện.

Tất cả địch nhân lúc này đều không khỏi nuốt phải một ngụm lạnh khí, cơ hồ không dám tin tưởng vào những gì xảy ra trước mắt mình, sau đó lại nhìn lão đầu từ kia, tất cả mọi người cảm giác trên người hàn khí lạnh buốt...

“Lão nhân gia người nếu không tới, ta sẽ chết cho người xem...” Quân Lan kia đột nhiên ngẩng đầu lên trời hét, trong mắt hiện lên vẻ kinh hoàng, lần đầu tiên hắn nhận thức được cảnh giới võ học bất đồng lại có sự chênh lệch lớn đến như vậy.

“Hải tử đừng hoảng hốt, Phụ thân đến đây!...” một thanh âm bá đạo, hùng hồn cách không truyền đến, sau đó một cỗ cường lực rất mạnh nhanh chóng tiến tới gần. Độc Cô Cầu Bại nhìn thoáng qua bầu trời, sắc mặt ngưng trọng.

“Vô Kỵ, lần này chỉ sợ là có phiền toái!...” Độc Cô Cầu Bại nhẹ giọng nói.

Trên bầu trời, một nam tử áo bào trắng chậm rãi từ trên tầng mây cao hạ xuống. Đao vực đệ tử nhìn thấy đều cúi người nói: “Cung nghênh Đao hoàng...”

Nam tử kia hai mắt như điện nhìn thoáng qua, ánh mắt dừng lại trên người Độc Cô Cầu Bại, sắc mặt có chút ngưng trọng: “Kiếm ma Độc Cô Cầu Bại!”

“Đao hoàng Quân Bất Phá!” Độc Cô Cầu Bại nhìn nam tử kia chậm rãi nói, trong mắt 2 người phát ra luồng hòa quang.

Quân Lan sắc mặt biến đổi, điên cuồng quát: “Lão đầu tử, các người đã từng gặp mặt nhau?!”

Đao hoàng thần sắc ngưng trọng, gật đầu: “không nghĩ tới là ngươi, ta thật sự không muốn giao thủ với ngươi!”

“Ta cũng không muốn giao thủ với ngươi...”

Bạn đang đọc truyện *Phi Thăng Chi Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 72: Bát phương lai viên

“Kiếm ma, ta không nghĩ sẽ cùng ngươi động thủ, ngươi hãy rút khỏi nơi này, hãy đi đi, hôm nay Kiếm vực không thể không bị tiêu diệt. Bây giờ 4 phương thế lực đã rất rối loạn, tuyệt đối không thể để cho Kiếm vực trở thành thế lực thứ 5”. Đao hoàng tiến lên từng bước một, nghiêm túc nói.

Độc Cô Cầu Bại nhìn thoáng qua kiếm các đệ tử, Phong Vân Vô Kỵ đang khản yếu chữa thương vào giai đoạn tối quan trọng. Độc Cô Cầu Bại thở dài một tiếng rồi nói: “Đao hoàng ngươi hãy ra tay đi!”

Keng!

Đao hoàng tay phải vừa rút ra một thanh trường bễ ngang rộng 3 tấc, trên thân đao quang hoa lưu chuyển rực rỡ, đúng thật là một thanh bảo đao.

“Lão đầu tử!...” Quân Lan cả kinh khiếp sợ ngẩng đầu nhìn Đao hoàng, thanh đao này trong mắt y chỉ là một đồ trang sức có giá trị, không nghĩ tới khi đối mặt với lão đầu tử này Đao hoàng lại phải sử dụng bội đao.

Đao hoàng đưa tay áo về phía sau, một luồng chân lực vô hình liền truyền vào người Quân Lan, lưu chuyển một vòng trong cơ thể hắn, thương thế trong cơ thể hắn đã khỏi 7, 8 phần.

“Chúng nhân Dao vực lui về phía sau 1000 thước!” Ai không tuân lệnh sẽ bị xử trí!” Dao hoàng phát ổng tay áo trầm giọng nói.

Không ai phản đối, ngay cả kẻ ngạo mạn như Quân Lan cũng đều nhanh chóng đứng lên, mọi người đều bước rất nhanh về phía sau Dao hoàng! Cát vàng thổi lên từng trận.

“Dừng lại” Mấy ngàn chiến sĩ đao vực cùng tỉnh lặng dừng lại, đồng thời tất cả quỳ xuống đất. Keng! Trường đao rút ra cắm trên mặt đất trước người, sau đó cung kính nhìn về phía trước.

Hoàng cấp cảnh giới đã ngoài cảnh giới cao thủ thông thường, khi cao thủ giao chiến khiến cho chân khí kích động, căn bản không phải cao thủ bình thường có thể chịu được. Không cần Dao hoàng lên tiếng, Âm vực Ma quân vung tay ra lệnh cho Ma vực chiến sĩ nhanh chóng lui về phía sau một ngàn thước. Ma vực tứ tướng cũng lui về phía sau vài trăm thước.

Tri Thương do dự một chút, cuối cùng cũng lựa chọn phương hướng cách xa hai thế lực kia, hắn muốn mang theo Phong Vân Vô Kỵ thoái lui, không ngờ Kiếm Ma Độc Cô Cầu Bại đột nhiên ngăn cản: “bất tất, hửn bây giờ đang chú tâm trị thương, không thể đi chuyển. Chúng ta hai người giao thủ căn bản không thể kiểm soát được sức mạnh tạo, Phong Vân Vô Kỵ đã đạt đến kiếm hoàng cảnh giới, có thể tự bảo vệ, các ngươi mau thoái lui!”.

“Các ngươi hãy lui xa một chút, khi thấy tình thế bất lợi lập tức rời đi, nhớ kỹ phải nắm lấy thời cơ rời khỏi mà chạy thật nhanh. Phong Vân Vô Kỵ giao cho ta, ta cuối cùng sẽ mang hắn rời đi, hiện tại không thể đối đầu với quá nhiều thế lực”. Thanh âm Độc Cô Cầu Bại truyền đến tai Tri Thương, Độc Cô Cầu Bại dùng truyền âm nhập mật phân phó cho Tri Thương kia chuẩn bị mọi việc.

Tri Thương âm thầm gật đầu, lại nhìn thoáng qua thấy bạch khí xung quanh Phong Vân Vô Kỵ ngày càng nhiều, hửn hét lớn một tiếng: “tất cả mọi người theo ta!” Sau đó chuyển thân bước nhanh, hơi nghiêng người lui ra xa mấy ngàn thước rồi dừng lại chờ đợi và xem xét.

“Ma quân ngươi xem, chúng ta liệu có thừa dịp người nọ bị Dao hoàng ràng buộc mà kiểm chế những phi thăng giả này của Kiếm vực?”. Lôi âm Ma quân đi đến sau Âm vực Ma quân cúi đầu hỏi.

“Không cần, những người đó căn bản không thể làm nên đại sự, chỉ cần có thể tiêu diệt đầu lĩnh của bọn họ là được, mặt khác ngươi là người cầm đầu ở đây hả?”. Âm vực Ma quân nhìn thoáng qua Lôi âm Ma quân, lạnh lùng nói: “lúc này tại đây động thủ, không phải cố ý không coi cái tên ‘Dao Hoàng’ kia vào đâu? Lão già kia đã bước vào hoàng cấp cảnh giới cũng không biết bao nhiêu ngàn năm, căn bản không phải kẻ mới bước vào hoàng cấp cảnh giới có thể so sánh được. Đến lúc đó tùy tiện đưa ra lý do bất kính, nói không chừng ngươi và ta đều phải rời khỏi chỗ này. Lấy cơ vực chủ cao thủ cấp bậc khác nhau, hoàn toàn không cho phép chúng ta ra tay!”.

Lôi ma nghe thấy vậy cúi đầu trầm mặc không nói, không ai trông thấy hàn quang trong mắt hửn lóe lên.

Độc Cô Cầu Bại rút thanh tiêu mộc kiếm, nghiêm mặt nói “Dao hoàng, mời!”

Dao hoàng Quân Bất Bại về mặt ngưng trọng, cũng không khách sao, hai tay trực tiếp cầm lấy chuỗi đao, hàn quang lóe sáng, chậm rãi một đao từ phía trên đánh xuống. Một đao này bỏ ra tốc độ thật chậm, cũng chỉ có 3 tắc đao khí nhàn nhạt toát ra.

Dao hoàng một đao này xử ra hoàn toàn không giống mọi người sở liệu, không có một tia yên hòa, cũng không có cái khí thế cường đại, phong vân đại biến, giống như một đao của người mới học đao đạo trong lúc tập luyện xuất ra. Dao hoàng xuất ra một đao này, đến Âm vực Ma quân cũng chấn động. Hoàng cấp cảnh giới vừa ra tay tất có khí thế kinh thiên động địa, nhưng Dao hoàng một đao này xuất ra bình thản, nhàn nhã, thật sự không nhìn ra có chỗ nào lợi hại.

Chúng nhân cũng nhìn không ra không có nghĩa là Độc Cô Cầu Bại không nhìn ra. Một đao đánh ra của Dao hoàng không có năng lượng phát xuất, tất cả kinh đạo toàn bộ ẩn chứa đao khí bên trong, đao khí ngưng tụ mà không tiêu tan, không một tia hào quang phát tán, có thể nói là cực độ ngưng tụ.

Độc Cô Cầu Bại sắc mặt nghiêm trọng, hửn không phải lần đầu tiên giao thủ với Dao hoàng, hai người đều có những kiến giải khá sâu sắc về nhau (khi xưa hai người lần đầu tiên giao thủ... chỗ này còn 2 câu ngắn nhưng mình ko biết dịch thế nào cho phải nên đành bỏ) Dao hoàng biết rõ Độc Cô Cầu Bại có một bộ võ học cơ hồ độc bá thiên hạ là ‘Độc Cô Cửu Kiếm’, đối mặt với loại thiên tài võ học tuyệt thế này chiêu thức nào cũng mất đi ý nghĩa, chỉ có bằng vào công lực chênh lệch mới có thể có ưu thế.

Thanh tiêu mộc kiếm nhẹ nhàng vô cùng, nhưng Độc Cô Cầu Bại một kiếm chém ra nặng tựa thái sơn, mũi kiếm không ngừng rung động với tốc độ mất thường không thể nhìn thấy, mộc kiếm hướng về phía trước, từ thân kiếm truyền ra một tiếng ba động. Sau đó kiếm khí va chạm với đao khí, tiếng ba động vang lên không dứt, đao khí còn lại âm ỉ lướt qua Độc Cô Cầu Bại, căn bản không thể làm tổn thương tới Kiếm ma.

Độc Cô Cầu Bại kêu lên một tiếng cảm thán, tả chưởng nhẹ vuốt thanh mộc kiếm, thanh mộc kiếm kia theo gió hóa thành bột phấn bay trong không trung.

“Hôm nay ngươi thất bại dưới tay ta cũng bởi binh khí trên tay ngươi không so được với ta, đây không phải là cuộc đấu bình thường, ta đành phải ra tay vì Dao vực!” Dao hoàng lãnh lẽo quát, lần đầu tiên giao thủ, Dao hoàng dĩ nhiên đã có hiểu biết về thực lực của Độc Cô Cầu Bại, cũng có thể nói đã tìm ra phương pháp phá giải, mặc dù không thể đánh bại Độc Cô Cầu Bại, nhưng hửn chỉ cần bám theo khiến Độc Cô Cầu Bại không thể xuất thủ, chỉ cần như vậy Dao hoàng đã đạt tới mục đích của mình.

“Chạy đi! Hãy nhớ kỹ ngày hôm nay! Không được quay đầu lại!” Tri Thương trong mắt đỏ bừng hét lớn một tiếng. Không ngờ một thanh âm từ hướng bắc truyền đến, một bạch y xuất hiện diện mục lạnh lùng nhìn mấy ngàn đao vực đệ tử.

“Các ngươi không thể hoàn toàn an toàn chạy thoát. Bỏn hoàng sẽ đưa các ngươi đến một nơi yên bình nghỉ ngơi!”. Âm thanh đao hoàng truyền đến như

một khối băng lạnh truyền vào lòng mọi người, khiến cho một điểm hy vọng cuối cùng cũng tan biến. “Động thủ!”.

“Ai động thủ sẽ chết!” một tiếng nổ từ hướng bắc phát ra, một bóng người cực nhanh từ không trung xẹt qua, sau đó một thân bạch y sắc mặt lạnh lùng xuất hiện, đó chính là Tây Môn Y Bắc, thân hình tại không trung hướng về phía mai phục của Đào vực đệ tử, trầm giọng nói: “Ta chỉ nói một lần, chỉ cần động thủ, ắt phải chết không nghi ngờ!”.

Tây Môn Y Bắc tóc dài tung bay, chân bước trên không, sắc mặt đột nhiên biến đổi, cũng không thấy hắn xuất thủ như thế nào, đột nhiên một đạo hồng quang hiện ra, khiến chúng nhân nghi ngờ đó là ảo giác.

Âm thanh vang lên!

Trong số mấy ngàn đạo vực đệ tử kia, đột nhiên nhiều người thân thể phân liệt ra thành nhiều khối rồi ngã xuống khắp nơi...

“Đừng để ta nói lại lần thứ 2!” Tây Môn Y Bắc lãnh đạm nói, một thân bạch y không gió mà tung bay tại không trung, phong độ nhất thời, chúng nhân lúc này chỉ cảm thấy một trận gió lạnh thổi qua, toàn thân như chúng phải một đòn công kích, không hẹn mà cũng nghĩ đến,

người này thật quá đáng sợ!...

Bạn đang đọc truyện *Phi Thăng Chi Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 74: Thỏa hiệp

“lần này Đào vực chúng ta đã có quyết định sai lầm, Kiếm vực có 3 vị hoàng cấp cao thủ, hoàn toàn đủ tư cách thành lập vực thứ 5, bởi vậy ta nguyện ý đại biểu cho Đào vực đạt thành minh ước tạm thời với Kiếm vực. Trong vòng một ngàn năm song phương quyết không hề động binh đao! Chẳng biết ý Kiếm hoàng Phong Vân Vô Kỵ như thế nào?” Quân Lan mở miệng nói.

“ngươi là người phương nào? Có thể đại biểu cho lập trường của Đào vực?” Phong Vân Vô Kỵ ánh mắt lướt qua Đào hoàng rồi dừng lại trên người Quân Lan.

“Bệ hạ hoàn toàn có khả năng đại biểu cho lập trường của Đào vực chúng ta!” Đào hoàng đột nhiên mở miệng nói, một đạo chân khí thoát ra dưới năng lượng cảm ứng nội tại, Độc Cô Cầu Bại và Tây Môn Y Bắc đồng thời chém ra một kiếm, hai người cùng biết lúc này xuất thủ tuyệt đối không phải lúc, dĩ nhiên lúc ra tay đã lưu lại 3 thành kính khí.

Đào hoàng vừa khai khẩu liền lập tức chém ra một đạo, đồng thời lui về phía sau. Quân Lan đột nhiên sát nhập 3 người, bọn người Phong Vân Vô Kỵ hoảng hốt, sợ hãi nhân lúc đó chuẩn bị ra tay hạ sát thủ, thì đã thấy Quân Lan đột nhiên vung tay áo lên chẳng những hóa giải 2 kiếm do Độc Cô Cầu Bại và Tây Môn Y Bắc đánh ra mà còn hóa giải cả luồng đao khí do Đào hoàng bổ ra.

Ngạo nghễ trước 3 vị tuyệt thế cao thủ, Quân Lan không hề có chút suy suyển, lộ ra phong thái cường giả.

Tất cả mọi người nhìn về phía Đào hoàng đã thấy Đào hoàng căn bản không có giải thích mà quỳ xuống cung kính nói: “Bệ hạ!”

Đột nhiên nhìn thấy điều này, đừng nói đến Phong Vân Vô Kỵ, ngay cả Tây Môn Y Bắc và Độc Cô Cầu Bại cũng khiếp sợ không thôi. Phong Vân Vô Kỵ mặc dù trong lúc chữa thương cũng biết thân phận của Quân Lan này. Trong thiên hạ chưa từng có sự tình phụ thân lại quỳ trước nhi tử của mình, tại phi thăng giả xem ra quả thật không thể nói gì.

“Bắt đầu” Quân Lan cất cao giọng nói, thần sắc không chút ẩn ý, ánh mắt hướng về phía Phong Vân Vô Kỵ.

“Loại sự tình này ngươi hãy tự làm chủ” Tây Môn Y Bắc truyền âm nhập mật nói với Phong Vân Vô Kỵ.

Phong Vân Vô Kỵ nhìn về phía Độc Cô Cầu Bại, hai người tu vi kinh nhân cùng quyết ý gia nhập Kiếm vực, sự tình trọng đại thế này không thể không hỏi ý kiến 2 người.

Độc Cô Cầu Bại gật đầu mỉm cười, biểu hiện tất cả tùy thuộc vào ngươi, không cần quan tâm đến ta.

Đào hoàng đã nói trong vòng một ngàn năm song phương không giao chiến, nhưng sau 1000 năm? Tứ phương thế lực vi diệu, song phương đều khó biết sau một ngàn năm sẽ xuất hiện tình huống gì. Đối với Thái cổ nhân loại mà nói, một ngàn năm không nói lên điều gì, so sánh với hàng trăm triệu năm tháng mà nói căn bản chỉ là một khoảng thời gian ngắn có thể không cần chú ý. Nhưng đối với bọn người Phong Vân Vô Kỵ mà nói, 1000 năm tuyệt đối là khoảng thời gian dài, ít nhất cũng đủ cho Kiếm vực đề thăng thực lực. Có khoảng thời gian 1000 năm Phong Vân Vô Kỵ hoàn toàn tự tin có thể đưa

Kiểm vực trở thành 5 đại thế lực.

Phong Vân Vô Kị có ngao khí, nhưng không phải là không khôn ngoan, nghe xong đề nghị của Quân Lan, Phong Vân Vô Kị mở miệng nói: "Như ý nguyện của ngươi trong vòng 1000 năm 2 vực không còn là kẻ thù của nhau".

Quân Lan mỉm cười nói: "tốt lắm, ta quả thật rất bội phục kiến thức của Kiếm hoàng, ta biết truyện trước do Đạo vực chúng ta gây nên khiến cho ngươi hiểu lầm, nhưng hiểu lầm sớm hay muộn cũng sẽ tiêu trừ. Lần hội diện này ta rất cao hứng, a chờ mong lần hội diện chánh thức với Kiếm hoàng".

Dứt lời về mặt hồng nhuan của Quân Lan đột nhiên biến đổi, huyết sắc nhanh chóng mất đi, 2 mắt khép lại, cổ khí thế cường giả kia nhanh chóng như thủy triều biến mất. Quân Lan mở mắt lại, về mặt mờ mịt.

"Phụ thân, sao lại thế này, ta như thế nào lại ở chỗ này?" Quân Lan về mặt mờ mịt, vừa thấy Độc Cô Cầu Bại ở phía trước, toàn thân liền run lên, lập tức lui về phía sau Đạo hoàng chạy đến.

Đạo hoàng vỗ về Quân Lan, trên mặt nhất thời lộ ra vẻ phức tạp phi thường, sau đó vung tay lên: "Đạo vực đệ tử nghe lệnh, thối lui!"

Phong Vân Vô Kị dần dần có chút hiểu ra, lại nhìn thoáng qua Quân Lan, người thiếu niên này được Đạo hoàng xưng là "Bệ hạ" bị cao thủ thần thức mạnh mẽ không chế cả người, lúc đó mới cứu được Đạo hoàng. Người nọ công lực thật mạnh! Thần thức thật mạnh! Trước kia Phong Vân Vô Kị tự thấy mình tu luyện Ý niệm kiếm thế đại pháp, ngoại trừ lão đầu thần bí tại ma giới thủy vực không biết tên, không người nào có thần thức mạnh hơn hắn, lúc này mới biết người giỏi còn có người giỏi hơn, núi cao còn có núi cao hơn (nhân ngoại hữu nhân, sơn ngoại hữu sơn). Phong Vân Vô Kị tự nhận mình không thể làm được điều này, cách mấy ngàn dặm dùng thần thức mạnh mẽ cướp lấy thân thể người khác để hành động như thế.

Người nọ là ai?... Đạo hoàng gọi hắn là 'Bệ hạ', hắn có phải là Đạo đế? Một vị đế cấp đích thực là cường giả! Hoàng cấp dĩ nhiên đã mạnh, đế cấp há chẳng phải càng kinh khủng hơn? Phong Vân Vô Kị trong lòng bồn khoăn trăm mối, 4 vực đích thực đệ tử hùng hậu vô cùng, mặc dù có Tây Môn Y Bắc, Kiếm ma Độc Cô Cầu Bại, Tử Hoàng kiếm phái... miễn cưỡng mới có 3 người, nhưng vẫn không thể so với 4 vực.

Đạo vực chúng nhân theo mệnh lệnh của Đạo hoàng như thủy triều thối lui, thủy chung Đạo hoàng vẫn đứng sau 3 vị kiếm vực .... 4 vị kiếm hoàng thật sự quá lo lắng, Đạo đế thần thức thật khó nói, ngay trước mắt họ đột nhiên xuất thủ, nếu như không phải tận mắt trông thấy rất khó có thể tin được a!

Quân Lan vẫn đứng ở bên cạnh Đạo hoàng, Kiếm vực tứ hoàng tịnh không có ý truy kích. Đạo hoàng đột nhiên nhiên nắm vào bả giáp của Quân Lan, nhanh như tia chớp từ không trung hạ xuống hơn ngàn thước, còn chưa dừng trên mặt đất đã phun ra một ngụm máu tươi.

"Phụ thân, người làm sao vậy?!!! Quân Lan cả kinh thất sắc, Đạo hoàng đứng là đang dựa vào hắn, đột nhiên trong lúc đó không ngừng thổ huyết, đến hắn cũng bị dọa cho sợ tới mức kinh hoàng.

Đạo hoàng một tay đặt trên người Quân Lan, môi thâm máu, sắc mặt trắng bệch. Nhìn thoáng qua Quân Lan, Đạo hoàng cười thâm nói: "Lan nhi, ngươi tưởng rằng phụ thân vô địch thiên hạ sao? Đồi mạt với 3 gã hoàng cấp cao thủ có thể chạy thoát là tốt rồi.... đáng tiếc Tử Hoàng hẳn đầu một kiếm trong tay, kiếm kia giống như bị giáp trụ cản lại nhưng ta kỳ thật đã bị kiếm thương.... Lan nhi, phụ thân nói qua cho ngươi biết, ngươi cần chăm chỉ luyện tập, đề thăng vũ công, tình thế thiên hạ vô cùng vi diệu, 4 vực tùy thời lúc nào cũng có thể khai chiến. Còn có 'Thánh Vực' thúc ép, như vậy đã có nhiều hơn 5 thế lực. Nhưng qua nhiều năm ảnh hưởng của 'Thánh Vực' ngày càng yếu đi, nếu có một ngày phụ thân ra đi, trong thiên hạ này điều duy nhất ta thật sự lo lắng là ngươi... ngươi không có năng lực để kế vị! Lần này căn bản là không đến lượt ngươi đến, nhưng ngươi hết lần này tới lần khác đòi đi, cho nên phụ thân cũng phải theo sau ngươi mà đến đây! Lúc này Thái cổ nguy cơ mai phục bốn bề nhưng ngươi nếu ở lại Đạo vực thì làm sao gặp phải nguy cơ để chịu phải khuất phục? cách hành xử của người cơ hồ đã mang lại đại họa cho phụ thân!"

Phốc! càng ham muốn càng trở nên điên cuồng, Đạo hoàng cúi đầu phun tiếp một ngụm máu lớn, mất nhiều máu dù sao cũng thấy mệt mỏi. Quân Lan một tay không ngừng vỗ trên lưng Đạo hoàng.

"Phụ thân, người dù sao cũng là Đạo vực Vực chủ, chẳng lẽ còn có sự tình người không thể quản được?"

Đạo hoàng nghe vậy lộ vẻ sầu thảm, cười nói: "Vực chủ... Vực chủ... nơi này chẳng phải có 3 người?... thôi, thôi ngươi thực lực không đủ, lúc đó chỉ biết có 2 người, thời gian tới tình huống thật sự của Đạo vực ngươi sẽ tự biết... đi thôi! Nơi đây không thể dừng lại, không thể không để tâm đến chương môn Tử hoàng của Nam Thăng Bắc Đầu Phái.

Bạn đang đọc truyện *Phi Thăng Chi Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75: Kiếm vực tam hoàng

Dựa vào tay Quân Lan, Đạo hoàng, Quân Lan hai người hóa thành một đạo lưu tinh phóng đi, không lâu sau hai người dừng lại tại một địa phương. Tại

một đỉnh núi, 3 nữ tử yên lặng xuất hiện. Cầm đầu là một nữ tử quần đỏ, nương theo gió phiêu phiêu như tiên tử hạ xuống, rồi mỉm cười nói: "Quả nhiên như Từ Hoàng dự liệu, người này đã bị thương..."

"Sử tử có muốn đuổi theo, hấn mới chạy không xa" một nữ tử hỏi.

"Không cần, cái tên Đào đế kia cũng là một lão hồ ly, chúng ta dù chưa trực tiếp cùng hấn giao thủ nhưng cũng đã chứng kiến qua thủ đoạn của hấn. Phía trước tất có Đào vực cao thủ tiếp ứng hấn. Thôi, lần này mệnh hấn còn lớn, hãy tha cho hấn một mạng lần này. Hahaha..." Ba người cười lớn rồi sánh vai đạp không mà đi....

Buông tha Đào hoàng chạy về đào vực, bên này chương môn Nam Thăng Bắc Đẩu kiếm phái tiến lên, cười nói: "Không nghĩ tới kiếm hoàng thật sự là người tài giỏi a, một chút đề nghị như vậy đã mời được cao thủ đến, ba vị hoàng cấp cao thủ tọa trấn, việc của kiếm vực có thể thành rồi."

Phong Vân Vô Kỵ trong lòng cũng biết, chương môn Nam Thăng Bắc Đẩu kiếm phái này chỉ sợ là đã sớm ắp một bên, vẫn quan sát tình huống phát triển, xuất hiện một, hai vị hoàng cấp cao thủ đã khiến hấn chấn động, rối loạn kế hoạch. Có ba vị kiếm hoàng, bất luận nói như thế nào, nếu muốn bảo trụ một khu vực mấy ngàn thước với hơn một vạn người, hoàn toàn đủ khả năng. Chương môn Nam Thăng Bắc Đẩu kiếm phái xem như kiếm vực nhất định không bị tiêu diệt, lúc này mới tạo nhân tình, ra tay hỗ trợ.

"Từ hoàng chương môn, lần này còn may mà người ra tay giúp a! ngày khác nếu như người có việc dùng đến kiếm vực thì ta tất sẽ không chối từ." Phong Vân Vô Kỵ cũng không tiện lộ trần sự việc, tiến lên hàn huyên.

Từ hoàng cũng mỉm cười, "người và ta liên minh, là muốn trợ giúp cho nhau, kiếm hoàng nói như vậy, có vẻ quá khách khí."

Hai người vừa hàn huyên vài câu, sau đó Từ hoàng tìm cơ ly khai.

Ám vực ma quân thấy tình thế không ổn, đào vực đã sớm từng bước lặng lẽ ly khai. Ma Vực còn không so được với đào vực, đến cả đào hoàng còn có thể bị trấn áp, Ám vực ma quân cũng tự biết trong lòng, nếu như sự chú ý của kiếm vực chú hoàng chuyển qua bên hấn, lần này chỉ sợ khó có thể chạy thoát. Bởi vậy, trước tiên phải chuẩn sớm trước khi chương môn Nam Thăng Bắc Đẩu kiếm phái và đệ tử kiếm các quay lại. Phong Vân Vô Kỵ quay lại không thấy Ám vực ma quân, sắc mặt biến đổi, nghiến răng nói: "Người này cũng trốn thật nhanh, lần này có thể để hấn chạy thoát, lần sau nếu gặp được hấn nhất định sẽ không dễ dàng buông tha như vậy".

"Tây môn huynh, Độc cô tiền bối, lần này thật may mắn được các người giúp đỡ, nếu không, Vô Kỵ thật không biết phải ứng phó như thế nào, nói không chừng kiếm vực hôm nay toàn quân không còn một người. Cảm ơn các vị."

Độc Cô Cầu Bại bình thân nói: "Kiếm hoàng không cần khách khí, chúng ta đã đồng ý gia nhập kiếm vực, cũng xem như là một phần tử trong đó, huống hồ cho dù chúng ta tịnh không có đồng ý gia nhập kiếm vực, nhưng bằng vào các người đều là người trong kiếm đạo, chúng ta cũng sẽ không khoanh tay đứng nhìn. Lần này mặc dù đã qua khỏi kiếp nạn, nhưng cho dù thế nào vẫn chưa thực sự chấm dứt. Dù như thế nào người cũng nên nghĩ cách làm cho kiếm vực đệ tử thực lực nhanh chóng tăng lên thần tốc."

"Vô Kỵ thụ giáo." Phong Vân Vô Kỵ trầm nghĩ.

"Mmm, đào hoàng kia tu vi quả thật không sai, đúng rồi, chỉ là tên thiếu niên kia ngay cả đào hoàng cũng phải cúi đầu nghe lệnh, đích thực cũng có chút cổ quái a!" Tây Môn Y Bắc về mặt trầm tư nói.

Phong Vân Vô Kỵ và Độc Cô Cầu Bại đều chấn động.

"người nọ ..... chỉ sợ võ công dĩ nhiên là rất cao, làm cho người ta sợ hãi. ....," Độc Cô Cầu Bại nói, vừa lúc Tây Môn Y Bắc trông lại, hai người nhìn thoáng qua nhau, đều thấy được sự kinh hãi từ trong mắt đối phương.

"..... hai vị đã đi tới kiếm vực, lúc này cũng tốt để quan tâm tới. ...cũng có thể ở lại nơi này" Phong Vân Vô Kỵ nhìn hai người cùng đến, liền hỏi.

Độc Cô Cầu Bại lắc đầu: "ta đã ở tại nơi kia trong thời gian rất lâu, thói quen đó nhất thời không đổi được. Huống hồ nhị đệ tử kia của ta mỗi ngày đều đến khiêu chiến vài lần, một thời gian dài cùng hấn bất hòa cũng là có chút không quen. Người của Đào vực đã có hứa hẹn, tương lai cũng sẽ không dễ dàng hủy ước. Ma Vực tạm thời cũng không có khả năng xuất thủ, đào vực đưa ra hứa hẹn trọng yếu như thế, chẳng biết Ma Vực có gì phản ứng. Người cũng cần cẩn trọng đề phòng, phòng chừng không lâu sau Ma Vực cũng có điều ước như vậy."

Tây Môn Y Bắc nói rất ít, về mặt vẫn biểu hiện sự lạnh lùng, nghe được [Phong Vân Vô Kỵ đưa ra thỉnh cầu, lạnh lùng nói ra vài câu: "Ta không quen."

Phong Vân Vô Kỵ cũng biết, nữ tử trên bức tường trong Băng điều kia nhất định là người Tây Môn Y Bắc yêu thương, vô số năm tháng qua đi, sớm sinh ra cảm tình, cũng là muốn cưỡng cầu cũng không được.

Hai người không nguyện ý, Phong Vân Vô Kỵ cũng không bắt buộc được, nhưng trong lòng biết có được sự giúp đỡ của hai người đã là quá tốt, nếu quá cưỡng cầu, 2 người càng mau ly khai.

Đào vực và Ma Vực đối với kiếm vực có thể nói hoàn toàn thất bại, sau trận chiến này tên tuổi kiếm ma Độc Cô Cầu Bại, Tây Môn Y Bắc bắt đầu loan truyền trong thiên hạ, ai cũng không biết nguyên lai trong thái cổ, sớm đã có hai nhân vật kiếm hoàng cường hấn như thế.

Kiếm vực có Phong Vân Vô Kỵ, Độc Cô Cầu Bại, Tây Môn Y Bắc ba gã cao thủ kiếm đạo tuyệt đỉnh tọa trấn, Nam Thăng Bắc Đẩu kiếm phái liên minh với thế lực thứ năm, thanh danh nhất thời tăng lên, không ai dám coi thường thế lực thứ năm này do các tân phi thăng giả lập thành.

Ma Vực vực chủ, đại cường giả Âm hắc Đế quân rốt cục cũng ra mặt liễu, người này mặc dù không có hiển lộ chân thân, nhưng đã thông qua tự do nhất phái truyền lời: Ma Vực chúc mừng kiếm hoàng Phong Vân Vô Kị thành lập kiếm vực. Hành vi lúc trước của Ma Vực chỉ do một số người tự phát, đối với lập trường của Ma Vực không có quan hệ, Ma Vực hoan nghênh sự gia nhập của kiếm vực. Trong vòng một ngàn năm Ma Vực cam đoan tuyệt đối sẽ không có hành động thù địch với kiếm vực.

Theo sát sau Ma Vực, Tuyệt vực, cửu nghi vu tộc cũng thông qua tự do nhất phái chấp nhận sự xuất hiện của kiếm vực.

Một đám phi thăng giả không quá bốn trăm năm phi thăng, đã ngăn trở hơn một vạn, thậm chí trăm ngàn cao thủ cùng công kích, điều này thật sự khiến kẻ khác khó có thể tin tưởng, nhưng mà sự thật lại chính là như thế.

Theo sát sau đó, việc kiếm vực kiếm hoàng sáng tạo ra 'Kiếm Trận' liền bị tự do nhất phái phát hiện. Đối với loại kiếm trận dẫn động thiên địa linh khí cùng tụ hợp một chỗ đích thực kỳ diệu, tất cả mọi người trong lòng rất hứng thú. Thậm chí ngay cả chương môn nam thắng bắc đầu kiếm phái Từ Hoàng biết được đã phái sứ giả tới kiếm vực, muốn có khẩu quyết 'Kiếm Trận' trận pháp, nhưng bị Phong Vân Vô Kị lấy cớ từ chối.

Kiếm vực chi chiến, kiếm vực chết hơn ba trăm người, con số này làm Phong Vân Vô Kị vô cùng khó chịu, trong lòng cảm thấy áy náy, mặc dù Ma Vực cũng tổn thất tuyệt đối không ít.

"Sư phụ, người vì những đệ tử chết đi mà thương tâm?" Trì Thương luôn có thể xuất hiện đúng lúc, đôi lúc Phong Vân Vô Kị hoàn toàn có thể nghĩ, hiểu được, hẳn nói với đệ tử, không thể như nói chuyện với bằng hữu được.

Kiểm các tầng thứ ba, Phong Vân Vô Kị phát hiện càng ngày càng thích nơi này, mỗi khi trong lòng thống khoái thì hầu hết hẳn đều lên tầng thứ 3 mở cửa gỗ, đón gió lùa vào, lắng lắng như một tên ngốc, lúc này hầu như tâm tình cảm thấy bình tĩnh phân nào.

"Kỳ thật tất cả mọi người chưa bao giờ đổ lỗi cho sư phụ." Trì thương tại phía sau Phong Vân Vô Kị lặng lẽ nói.

"Ta biết..." Phong Vân Vô Kị thời dài một tiếng, ánh mắt lướt qua không gian nhìn về phía xa xa, xa xa .....

Bạn đang đọc truyện *Phi Thăng Chi Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 76: Người đến từ Thánh điện

Bốn vực cùng đưa ra tuyên bố đồng ý nhận kiếm vực là vực thứ năm, kiếm các cuối cùng cũng có được một khoảng thời gian an bình, mỗi người trong kiếm vực sau trận chiến nhận thấy bản thân mình còn kém, tất cả đều vì kiếm vực điên cuồng tu luyện võ công, Phong Vân Vô Kị cũng không có thúc giục, bởi vì hắn cũng đang tu luyện điên cuồng.

Kiểm nguyên cùng với chân khí thu được tại Ma Vực thông qua 'Hấp Tinh Đại Pháp' trong cơ thể đồng thời vận chuyển, nhất tâm nhị dụng đồng thời không chệch tâm pháp vận chuyển, vô cùng nỗ lực.

ba ba ba!!!

Từng loạt sợi gân, xương dài màu đen xuyên qua quần áo, xương cốt Phong Vân Vô Kị bắt đầu biến đổi, trông giống như một con quái vật dữ tợn, đáng sợ.

Mồ hôi lạnh từ trán Phong Vân Vô Kị tuôn xuống như mưa, thân thể dị biến thực thống khổ, căn bản không phải người bình thường nào cũng có khả năng tương đương được, càng thêm khó có thể chịu đựng được. Đó là bởi vì ma khí bị bài xích tại thái cổ này. Phong Vân Vô Kị khai phóng ma khí đang trôi buộc bên trong cơ thể từng chút một. Mỗi ít ma khí thoát ra lực bài xích tại thái cổ lại càng mạnh hơn. Dĩ nhiên để đạt tới một thực lực cực hạn Phong Vân Vô Kị không hề phóng thích ma khí, chỉ là không ngừng mượn lực bài xích tại thái cổ để tu luyện thân mình, chân lực kiếm nguyên trong cơ thể càng thêm thuần hậu dữ tủy.

Qua mỗi một đoạn thời gian, cảm thụ đối với lực bài xích được thích ứng. Sau khi Phong Vân Vô Kị hướng tới tầng rất cao của bài xích lực thái cổ khiêu chiến, võ đạo đã tiến tới cảnh giới không có giới hạn .....

Chúng nhân tại kiếm các mỗi ngày đều cảm nhận được tại kiếm các tầng thứ ba kia ma khí nồng đậm, không ai hiểu được tại sao lại như vậy, cho đến khi Trì Thương trong lúc vô ý chàng nhập nhìn thấy hình dáng thống khổ của Phong Vân Vô Kị lúc tu luyện.

Trì Thương lặng lẽ lui ra, Phong Vân Vô Kị đang phải chịu thống khổ vô cùng do lực bài xích cường đại mang đến, căn bản không có phát hiện. Trì Thương kích động mọi người, cơ hồ mỗi người đều biết, tại kiếm các tầng ba, sự tổ so với mọi người còn liều mạng tu luyện hơn.

Mỗi tháng, Phong Vân Vô Kỵ đều xuất quan vài lần, khi trở về trông có vẻ đặc biệt mệt mỏi, lúc vào cửa cái gì cũng không nói, đi đến kiểm các tầng ba, đóng hết các cửa lại, chỉ một mình lưu lại trong đó. Đôi khi có thể nghe được tiếng kêu thống khổ từ tầng ba truyền đến. Mỗi khi đến ngày đó, tất cả mọi người đều đóng kín lục thức, không ai đành lòng nghe tiếng kêu thống khổ này.

Phong Vân Vô Kỵ cũng chưa bao giờ lộ ra cho mọi người, mỗi lần vào ngày thứ hai này, Trì Thương có cơ hội duy nhất diện kiến Phong Vân Vô Kỵ. Sau khi tiếp kiến Trì Thương phát hiện tại lầu ba bóng loáng có một vết máu lớn. Trì Thương không dám tưởng tượng, sự phụ rớt cuộc điên cuồng luyện công như thế nào.

Trì Thương luyện công cũng ngày càng liều mạng hơn, trì thương liều mạng, ngay cả các kiểm các đệ tử khác cũng bắt đầu tu luyện liều mạng.

"thực lực, thực lực, thực lực, chúng ta phải cường đại thực lực ....." Mỗi vị kiểm các chiến sĩ trong lòng đều điên cuồng hét lên, đối với khát vọng thực lực, phóng chừng cả thái cổ không có có khát vọng mãnh liệt hơn so với người trong kiểm các.

Thực lực chính là điểm quan trọng, nếu không cố gắng làm sao có thể sinh tồn.

Phong Vân Vô Kỵ rút cuộc mỗi lần đi ra ngoài làm gì? chuyện này cũng chỉ có Phong Vân Vô Kỵ biết. Trong cơ thể ma khí cường đại so với thể giới bài xích lực, Phong Vân Vô Kỵ ma khí đạt tới trình độ nhất định, lực bài xích của thái cổ sẽ không tái gia tăng. Nhưng nếu muốn thực lực nhanh chóng gia tăng mà không mất thời gian dài lợi dụng lực bài xích của thái cổ... Phong Vân Vô Kỵ đã tìm được biện pháp tốt nhất

chỉ cần ma khí sung túc, cơ hồ có thể vô hạn gia tăng lực bài xích của thái cổ. Nhưng Phong Vân Vô Kỵ tại thái cổ nghĩ đến duy nhất có thể miễn cưỡng tăng cường ma khí chính là sự tồn của hơn vạn, chục vạn, thậm chí trăm vạn mãnh thú.

Mỗi một hoạch định, đều dựa vào kinh nghiệm sanh tử chiến. Yêu thú công lực trăm ngàn năm, Phong Vân Vô Kỵ với sự trợ giúp của đệ ngũ kiểm đảm hoàn toàn dễ dàng một kích giết chết. Nhưng dĩ nhiên Phong Vân Vô Kỵ cần công lực, sử dụng hấp tinh đại pháp chuyển hóa hoàn toàn công lực của yêu thú trăm ngàn năm thành ma khí thuần túy. Chỉ có điều chỉ có nhiều yêu thú công lực hơn mười ngàn năm mà thôi, cái đó không thể thỏa mãn hắn. Bởi vậy Phong Vân Vô Kỵ lợi dụng thần thức tìm kiếm những thái cổ yêu thú bí ẩn hung hãn này. Sau khi giết chết liền thu lấy nội đan, chuyển hóa thành ma khí trong thân.

Nhưng vấn đề chính là mãnh thú ngàn ngàn năm thật khó tìm thấy, không nói bản thân chúng thực lực cực độ cường hãn, hiện tại Phong Vân Vô Kỵ có công lực tu vi hơn vạn năm, hơn nữa kiểm hoàng chỉ cảnh đích thực có diệu dụng đặc thù, nếu muốn lại giết mãnh thú ngàn ngàn năm tu vi cũng không phải là chuyện dễ dàng. Thường thường hắn cũng thu thập được nhiều kinh nghiệm từ những trận huyết chiến này, đó cũng là lý do vì sao mỗi lần trở về Phong Vân Vô Kỵ đều có vẻ mệt mỏi.

Bầu trời thái cổ hầu hết thời gian đều là mây đen dày đặc phủ kín, nhưng không phải do trời mưa, chỉ là hiếm thấy ánh mặt trời mà thôi. Phong Vân Vô Kỵ mượn lực bài xích của thái cổ tu luyện vừa hết một ngày, đột nhiên cảm giác được một cổ khí tức quen thuộc nhưng cũng kỳ lạ.

"Xuất hiện đi." một âm thanh già nua vang lên bên tai Phong Vân Vô Kỵ.

Một nỗi khiếp sợ ngoài ý muốn, Phong Vân Vô Kỵ mở cửa kiểm các tầng 3, nhảy qua cửa sổ, từ không trung hạ xuống, rồi chuyển thân hướng xa xa phóng tới.

Ở một nơi không cao, cỏ dại mọc đầy trên đỉnh núi, Phong Vân Vô Kỵ nhìn thấy sứ giả kiểm nô.

"Người không phải đã chết sao?" Phong Vân Vô Kỵ kinh ngạc nhìn một lão nhân đầu bạc hỏi: "ta nghe nói tại nơi này vị diện phi thăng giả và tiếp dẫn sứ giả cùng bị giết."

Kiểm nô cười khổ nói: "đúng vậy, tiếp dẫn sứ giả quả thật là đã chết, nhưng tịnh không phải là ta. Sau khi ta đưa người rời khỏi thánh điện, thánh điện đã giao cho ta nhiệm vụ khác, phụ trách thay đổi các vị tiếp dẫn sứ giả, đáng nhẽ ta đã phải chết nhưng may mắn thoát khỏi kiếp nạn!"

"Ta nghe nói, lúc đó thiên sứ đã xuất hiện?" Phong Vân Vô Kỵ bèn hỏi, ngữ khí mang theo sát khí.

"Người như thế nào lại biết?..... Ah, ta đã quên phi thăng giả lần này cơ hồ đều có thể nói là đồ từ đồ tôn của người." Kiểm nô cảm khái lắc đầu nói: "đừng quên thiên giới quá mạnh mẽ, căn bản là không thể đối phó."

"....." Phong Vân Vô Kỵ trầm mặc không nói, hắn trầm ngâm một lát rồi hỏi: "người như thế nào lại tới nơi này, không phải sự tình đơn giản chỉ như vậy?"

Kiểm nô thần sắc phức tạp nhìn thoáng qua Phong Vân Vô Kỵ, có chút kích động nói: "ta chưa bao giờ tự hào như vậy ..... thật sự ta làm tiếp dẫn sứ giả đã nhiều năm, chưa bao giờ ta hiểu được nhiệm vụ này lại cao cả, quan trọng như thế. Hải tử, người là kẻ kiêu ngạo, lúc ấy gặp lại người, nhìn thoáng qua ta biết người không giống với những người khác."

"mấy vạn người ..... mấy vạn người a! Ta chưa bao giờ nghĩ tới điều đó, ngay cả trong thời hoàng kim, cực thịnh cũng không dám tưởng tượng, trong khoảng thời gian ngắn lại đột nhiên có nhiều phi thăng giả phi thăng!"

Kiểm nô trong mắt có chút ướt át, lau nước mắt, Kiểm nô nói: "Người đừng cười ta, đã già như vậy rồi lại tự nhiên thất thố rơi nước mắt trước mặt người như thế ... .. thật lâu không có thể nghiệm qua loại tình cảm này. Ai, hơn nhiều năm trôi người lần đầu tiên để ta thấy được loài người đã có hy vọng ....."

Phong Vân Vô Kị chỉ nhìn Kiếm nô, không có cất ngang cảm khái của hần, bởi vì đột nhiên trong lúc đó Phong Vân Vô Kị hiểu được có lẽ kiếm nô cũng vẫn là một con người.

Bạn đang đọc truyện *Phi Thăng Chi Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 77: Tam tộc chiếu hội

Kiếm nô vẫn ở vào trạng thái kích động, nhưng Phong Vân Vô Kị lẳng lặng đứng bên cạnh, lẳng lặng nhìn tâm tình kích động của lão nhân.

Sau nửa ngày, kiếm nô rốt cục cũng bình tâm lại, lão nhìn thoáng qua Phong Vân Vô Kị, sau đó mở miệng nói: "thiên giới, yêu ma cùng với ma tộc đã tới thánh điện."

"A?! ....." Phong Vân Vô Kị chấn động, không nghĩ tới kiếm nô lúc bình tâm lại nói ra một sự kiện có thể làm chấn động cả thái cổ.

"bọn họ..... như thế nào ..... vì cái gì? Mmm ....." Phong Vân Vô Kị nhất thời không tìm thấy từ để diễn tả.

Kiếm nô cười cười: "đây đều là bởi vì công lao của ngươi."

Nhìn thấy sự chấn kinh của Phong Vân Vô Kị, kiếm nô tiếp tục nói: "ba tộc cao nhất cùng tụ tại thánh điện, tất cả duyên cớ đều bởi vì ngươi. Ngươi có nhớ rõ trước phi thăng đã lưu lại 'Diệt ma tâm kinh' không? Thánh điện cũng không nghĩ tới một quyển Diệt ma tâm kinh lại mang đến ảnh hưởng lớn như thế. Nội trong vòng mấy trăm năm có mấy ngàn người phi thăng, tốc độ loại... này thánh điện khi biết được cũng rất là khiếp sợ."

"ba tộc cao nhất kia đã nói cái gì?" Phong Vân Vô Kị hỏi thẳng vào vấn đề, ngữ khí không chút kính sợ.

Kiếm nô nhìn thoáng qua Phong Vân Vô Kị nói: "ba tộc, chủ yếu là thiên giới yêu cầu thánh điện đem toàn bộ 'Diệt ma Tâm Kinh' hủy bỏ, cùng với việc phế bỏ võ công của tất cả phi thăng giả phi thăng lên thái cổ!"

"cái gì?!!! bọn họ sao tự nhiên lại đề xuất yêu cầu qua đáng này?" Phong Vân Vô Kị ánh mắt nhất thời chuyển sang màu hồng, nghiêng răng ken két, những kêu răng rắc phát ra từ các đốt ngón tay.

"loại yêu cầu này thật sự thái quá!" Kiếm nô ngửa đầu nhìn bầu trời, âm trầm nói: "nhưng nếu không làm như vậy, thiên giới uy hiếp sẽ phái thiên sứ tới tiêu diệt toàn bộ các vị diện!"

Một cỗ kiếm ý cuồng bạo từ trên người Phong Vân Vô Kị phát xuất, kiếm khí cuồng bạo khiến đá vụn và cát vàng tung bay. Đối mặt với kiếm ý cuồng bạo kia của Phong Vân Vô Kị, kiếm nô cũng không chịu được phải lui lại mấy bước, kinh ngạc nói: "không nghĩ tới bốn trăm năm công phu, ngươi công lực lại tinh tiến đến vậy."

Phong Vân Vô Kị cúi đầu, hai tay nắm chặt đến nỗi cả bàn tay trắng bệch, thân người căng cứng, mái tóc dài phủ xuống, không thấy rõ vẻ mặt hần lúc này thế nào

"Thánh điện đưa ra câu trả lời như thế nào?" Phong Vân Vô Kị thanh âm rất nhỏ bình tĩnh hỏi, giọng nói không có chút gì kích động.

"Dưới sự nỗ lực của Thánh điện, Thiên giới đồng ý tại nơi đó các phi thăng giả có thể phi thăng nhưng bọn họ sau khi phi thăng lên phải được tiến hành thanh tẩy hoàn toàn, tất cả võ học bị thu hồi, tất cả những trí nhớ liên quan đến võ học kia phải bị xóa đi. Cái vị diện kia từ nay về sau không được có người phi thăng nữa, đó là tuyên bố cuối cùng của Thiên giới."

"ngươi để ta bình tĩnh một chút, ta nghĩ đây thật là một ý tốt không thể tưởng tượng được."

"được rồi, lần này ta đại biểu Thánh điện thông tri cho ngươi, mục đích đã đạt được, lần tới gặp mặt, hành động như thế nào tất cả đều tùy thuộc vào ngươi... Hy vọng từ nay về sau chúng ta còn có cơ hội gặp mặt. Ta tại Thánh điện nếu có thể giúp ngươi nhất định sẽ toàn lực tương trợ." Kiếm nô giọng nói đầy thâm ý, sau đó từ ngọn núi hạ xuống, như một đám mây hồng bay đi xa.

Phong Vân Vô Kị tìm một khối đá to, ngồi xuống, nhìn về xa xa, thật lâu sau mới đứng lên. Trên mặt đã mất đi thần sắc mê mang, mà hiện ra chính là thần sắc kiên định, thân hình nhoáng lên rồi biến mất không một chút dấu vết .....

"Tây môn huynh, ta phải nhờ ngươi trợ giúp." Tại băng điều ở u minh phong, Phong Vân Vô Kị hướng tới Tây Môn Y Bắc đang lao đảo vì say rượu nói.

Phong Vân Vô Kị trên mặt có chút lo lắng, điều này làm cho Tây Môn Y Bắc giật mình tỉnh lại, từ ý nhất thời bay mất vài phần.

"Sao lại thế này? sự tình khẩn yếu gì cần ta phải hỗ trợ?" Tây Môn Y Bắc khoanh chân ngồi xuống, mắt khép hờ, một luồng tử khí nồng đậm như sương trắng từ đỉnh đầu bay ra, Tây Môn Y Bắc mở mắt ra, ánh mắt lóng lánh hữu thần.

"ta phải đi tới vị diện." Phong Vân Vô Kị nói.

"ý ngươi muốn là nhờ sự giúp đỡ của ta, giúp ngươi quay trở lại một lần?" Tây Môn Y Bắc nhìn Phong Vân Vô Kị nói.

"đúng vậy, chính xác là ta hy vọng ngươi giúp ta mở ra một thông đạo đi tới vị diện. Ta nhớ hình như ngươi đã từng đi qua, nên ở phương diện này tất có kinh nghiệm."

Tây Môn Y Bắc nghe vậy nhắm mắt lại, từ từ dựa vào tường, thở dài một tiếng nói: "Vô kị huynh, không phải là ta không nghĩ cách giúp ngươi, mà là căn bản không có cách nào giúp ngươi. Không có lối đi qua cái vị diện kia, căn bản là không thể chuẩn xác mở ra thông đạo tới vị diện."

"cái gì!" Phong Vân Vô Kị tâm thần chấn động, căn bản hẳn không có mong chờ đáp án này.

"chẳng lẽ không có biện pháp sao?"

Tây Môn Y Bắc trầm ngâm một lát, đoạn ngừng đầu nói: "biện pháp, thật ra ta đã có một tình huống loại này, ta đã có biện pháp mở ra thông đạo, nhưng kết quả cuối cùng chỉ có thể tùy thời mở ra một thông đạo. Thông đạo đó có thể tới Ma giới, cũng có thể tới Thiên giới, mà cũng có thể tới vị diện, tóm lại rất khó nói. Nếu vận khí tốt, nói không chừng có thể mở cho ngươi tới vị diện"

"vận khí tốt?....." Phong Vân Vô Kị cười khò, từ từ dựa vào vách tường lạnh như băng, nhìn lên băng điều phía trên, trong lòng có chút khó chịu hỏi: "chẳng lẽ thật sự không có biện pháp nào?"

Tây Môn Y Bắc lắc đầu, rồi lại gật đầu, đột nhiên quay đầu lại nói: "có một biện pháp."

"cái gì?"

"ngươi đã lĩnh ngộ biện pháp mở ra thông đạo vị diện! ....."

"..... ngươi mất bao lâu mới có thể mở một lần thông đạo vị diện?" Phong Vân Vô Kị hỏi.

Tây Môn Y Bắc kinh ngạc nhìn thoáng qua Phong Vân Vô Kị, sau đó nói: "mở thông đạo vị diện không giống với phi thăng, năng lượng cực kỳ to lớn, thậm chí với tu vi hiện tại của ta chỉ có thể mở một tháng một lần, trong vòng một tháng thân thể ta rất yếu, ta căn bản không thể mở lại thông đạo vị diện."

"ta hiểu được." Phong Vân Vô Kị gật đầu: "chúng ta khi nào thì bắt đầu."

"hiện tại bây giờ, ngươi tốt nhất kêu kiếm ma Độc Cô Cầu Bại lại đây, ta mở vị diện thông đạo xong, thân thể vô cùng suy yếu."

"Mmm."

Phong Vân Vô Kị đi ra ngoài băng điều, ngửa mặt lên trời phát ra một tiếng kêu, một đại điều từ tầng mây giương cánh bay xuống.

"Đại điều, hãy mời kiếm ma Độc Cô Cầu Bại đến đây."

Đại điều kia phát ra một tiếng dài, sau đó hóa thành một điểm đen, nhanh chóng biến mất tại chân trời .....

Bạn đang đọc truyện *Phi Thăng Chi Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 78: Không gian thông đạo

Hắc điều rời đi không lâu đã trở lại, ngồi trên lưng là một cao thủ, phong thái đó chính là Độc Cô Cầu Bại.

Phong Vân Vô Kị tiến lên nghênh đón, nói lại đại khái sự tình cho Độc Cô Cầu Bại biết. Hắn kể về tình huống của vị diện, Tây Môn Y Bắc cũng là lần đầu tiên được nghe, nghe xong Phong Vân Vô Kị tự thuật, Độc Cô Cầu Bại và Tây Môn Y Bắc đồng thời cảm khái.

"Có vấn đề gì sao?" Phong Vân Vô Kị hỏi.

Độc Cô Cầu Bại tán thưởng nhìn thoáng qua Phong Vân Vô Kị, khẽ vuốt hàm râu bạc rồi nói: "không sai người đứng là một người tài năng, mới ba mươi ba tuổi đã phi thăng tới thái cổ, đích xác đó không phải là vận may. Một phần 'Diệt Ma Tâm Kinh' người để lại không ngờ lại khiến nhiều người có thể phi thăng tới thái cổ như thế. Đó thật sự là một phép lạ. Càng khó hơn chính là, phần 'Diệt ma tâm kinh' này lại có thể cải biến cả vị diện, thật khó có thể tin được."

Phong Vân Vô Kị thờ dài một tiếng: "nhưng cũng tạo thành hai mươi năm giết chóc! ....."

"Giang hồ cho tới bây giờ không thiếu chuyện chém giết, chưa hẳn đã do 'Diệt Ma Tâm Kinh' của người mà sẽ không phát sinh một trường chém giết." Độc Cô Cầu Bại bình thản nói.

Tây Môn Y Bắc vẫn không nói gì, lúc này đột nhiên nói nhỏ một tiếng: "nếu là lúc trước .....bọn họ có lẽ ở chỗ này cùng ta đối ẩm, ta cũng ..... sẽ không thấy cô đơn như thế này."

Tây Môn Y Bắc thanh âm mang theo sự cô độc, lạnh lùng, hai người nghe vậy đều chấn động cả người.

"Tây môn huynh nếu không chê, hà gì lại không đến kiếm vực ta ẩn cư?"

"có lẽ ta thật ngốc khi một mình ở nơi này ..... chúng ta bắt đầu thôi." Tây Môn Y Bắc bắt đầu cất bước, hướng tới một chỗ trống trải nằm giữa nhiều ngọn núi, trên không trung nhiều cơn tuyết bay xuống, Tây Môn Y Bắc một tay đặt trên thân kiếm bên hông.

Một cỗ khí tức băng lãnh vô hình ngưng tụ thành kiếm ý tuôn ra, Tây Môn Y Bắc vẻ mặt lạnh lùng, bạch y tung bay trong gió như hồ điệp bắt đầu nhảy múa.

"Nơi này nhìn kỹ thật quá tốt!" Tây Môn Y Bắc chậm rãi nhắm mắt lại, tay trái nắm chặt lấy vỏ kiếm, tay phải cầm vào chuôi kiếm. Phong Vân Vô Kị thần thức thi triển tới mức cực đại, bao phủ cả không gian, đồng thời ánh mắt mở to, lần này cơ hội thành công rất khó khăn, nếu có thể thành công xuyên qua sẽ nhìn thấy kết quả một tháng trước, nhưng cái mà Phong Vân Vô Kị thiếu nhất bây giờ là thời gian. Hành động thanh trừng của Thiên giới tùy thời có thể triển khai.

xuy!

Khi trường kiếm rút ra khỏi vỏ, thân kiếm cùng vỏ kiếm ma sát với nhau kịch liệt phát ra thanh âm, sau đó một đạo quang hoa rực sáng từ kiếm Tây Môn Y Bắc xuất ra, quang hoa rực cháy. Thậm chí nếu như có mười mặt trời cùng xuất hiện cũng chỉ sáng như thế mà thôi. Quang mạng chói mắt, không thể nhìn rõ vật gì, bất đắc dĩ Phong Vân Vô Kị phải nhắm 2 mắt lại.

Vị diện thông đạo thật sự trọng đại, Phong Vân Vô Kị cơ hồ đã thi triển thần thức tới mức lớn nhất quan sát toàn bộ quá trình Tây Môn Y Bắc thực hiện.

oanh!

Một tiếng nổ lớn vang lên, thần thức phản ứng, chỉ thấy trước người Tây Môn Y Bắc ba trượng một hắc động thật lớn xuất hiện, hắc động giống như do vô số mây đen tạo thành. Hắc động vừa hiện ra, một cỗ cuồng phong từ trong động thổi tới, với công lực cao như ba người cũng không khỏi lùi lại mấy bước.

Tây Môn Y Bắc xuất kiếm tốc độ thật sự quá nhanh, cơ hồ không đến 1 giây, thần thức cường hãn của Phong Vân Vô Kị cũng chỉ có thể cảm nhận một bóng kiếm chợt lóe lên rồi biến mất, căn bản không thể nắm bắt được. Lúc này Phong Vân Vô Kị mới biết trình độ kiếm thuật của Tây Môn Y Bắc cực kỳ cao thâm khó lường.

Phong Vân Vô Kị thấy trong hắc động không đầy kia một vị diện thông đạo xuất hiện, thần thức đồng thời bao trùm tới, từ bên ngoài vị diện thông đạo kia hướng vào phía trong dò xét. Thần thức cảm nhận được trong vị diện thông đạo kia có tầng tầng năng lượng cường đại không ổn định, năng lượng này rất đặc biệt, có thể nuốt chửng thần thức.

Phong Vân Vô Kị cố nén cảm nhận lại, thần thức tiếp tục hướng vào phía trong thám hiểm. Càng vào phía trong thần thức cảm ứng ngày càng yếu đi, Phong Vân Vô Kị cảm giác thần thức chạm tới một tầng nào đó. Khi thần thức Phong Vân Vô Kị chạm đến tầng này, lập tức lập tức thần thức như thủy triều tự động lui trở về trong đầu. Một tiếng hồng cùng với luồng khí tức âm u tràn tới.

Trong tai truyền đến tiếng quát đầy phẫn nộ của Độc Cô Cầu Bại: Súc sinh lớn mặt!"

Phong Vân Vô Kị mở mắt đã thấy một quái vật đầu trâu, trên đầu có 2 sừng sắc nhọn, hai mắt đỏ bừng đang từ trong thông đạo lộ ra, thân hình của nó tự hồ cực kỳ to lớn, đang cố gắng giằng dụa từ trong vị diện thông đạo chạy đến.

Độc Cô Cầu Bại lấy một chân làm điểm tựa, phiêu lãng bay đến đánh một chưởng vào giữa trán ma vật kia, ma vật đột nhiên ngửa mặt lên trời kêu lên một tiếng thảm thiết, máu tươi từ các khiếu huyết xuất ra ngoài thân, cặp mắt đỏ hồng kia cũng dần dần âm đạm, rốt cục nằm sấp trong thông đạo vị diện kia.

Vị diện thông đạo kia co chặt lại, thân hình ma vật bẹp nát, dần dần biến mất trong hư không.

"Vị diện thông đạo rất hỗn loạn, lực lượng vô cùng cường đại, nếu không thể thoát khỏi vị diện thông đạo trước khi nó co lại, thì cho dù thân thể có cứng như kim cương cũng bị phá hủy." Tây Môn Y Bắc thanh âm có vẻ mệt mỏi, một kiếm khai phá không gian thông đạo này tựa hồ tiêu hao hết sức lực trong cơ thể hắn.

Phong Vân Vô Kỵ đang muốn mở miệng, đột nhiên sắc mặt biến đổi, điên cuồng quát: "Phá diệt đạo chủ!"

Cơ hồ đồng thời, Độc Cô Cầu Bại cùng Tây Môn Y Bắc sắc mặt biến đổi, trong hư không một cỗ thần thức cường hãn đích nhanh chóng lan đến.

"bồn tọa đã chờ giờ phút này thật lâu, Tây Môn Y Bắc, bồn tọa đối với ngươi đã quá khoan dung, nhân tiện đây ta thu thập một lúc cả 3 ngươi!" một thanh âm bá đạo vang lên trong không trung.

"nhân tiện đây chúng ta nợ cũ nợ mới sẽ tính luôn với ngươi!" Phong Vân Vô Kỵ hừ lạnh một tiếng, thần thức lại phá thể mà ra, hướng thần thức trên trời cao kia đánh tới.

"lần trước bồn tọa đã tha cho ngươi, lần này bồn tọa sẽ thành toàn cho ngươi!" thanh âm kia quát lên.

"Khẩu khí thật cường đại!" cơ hồ đồng thời, ngoại trừ Phong Vân Vô Kỵ, 2 luồng thần thức cường hãn khác cũng từ mặt đất hướng thần thức trên trời cao công kích.

Chỉ trong chớp lát bốn đạo thần thức mạnh yếu không đều cùng đánh tới

Hừ!

Trong biển thần thức này, bốn người cùng phát ra một tiếng kêu đau đớn, Phong Vân Vô Kỵ, Độc Cô Cầu Bại cùng Tây Môn Y Bắc khé miệng đều ứa máu.

"các ngươi ..... không ngờ có ba vị kiếm hoàng ..... rất tốt!! Lần này ta buông tha các ngươi ..... " Phá diệt đạo chủ vừa dứt lời, thần thức kia nhanh chóng như thủy triều rút đi.

Mở mắt ra, ba người trong lòng hoảng sợ, lần này Phá diệt đạo chủ với khoảng cách xa như thế lại có khả năng dùng thần thức khiến ba vị kiếm hoàng cao thủ bị thương. Có thể nói hắn hoàn toàn không có hảo ý, nhưng thần thức này cũng khiến người ta giật mình không thôi.

"Tây môn huynh, ngươi ..... " Phong Vân Vô Kỵ nhìn Tây Môn Y Bắc ngập ngừng hỏi.

Bên miệng vẫn còn dính đầy huyết tinh, Tây Môn Y Bắc một tay khè chùi máu bên miệng, lần đầu tiên cười nói: "Có những người bạn như các ngươi, cùng với một kinh địch như thế, tao như thế nào lại có thể ở lại nơi này được nữa?"

Ba người cùng nhìn nhau cười rồi hướng kiếm vực đi tới, con tức giận do Phá diệt đạo chủ mang đến đã tan biến. U minh phong này đã không còn ở được nữa, Tây Môn Y Bắc ngậy người nhìn bức họa nữ tử trên tường kia, rồi thu lấy bức họa nhét vào tay áo, nhìn thoáng qua băng điều, mang theo tiếu nuối rồi đi. ....

Bạn đang đọc truyện *Phi Thăng Chi Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 79: Vận toán dữ thôi diễn

Tây Môn Y Bắc ngụ tại kiếm các tầng thứ 4, gần đây nhất Tây Môn Y Bắc cảm nhận được bản thân sắp có sự đột phá, y chuẩn bị bế quan trong một thời gian dài, trong lúc này lực thức bản thân được đóng lại, không còn nghe được bất kỳ âm thanh nào từ bên ngoài.

Độc Cô Cầu Bại cũng trở lại huyết động kia, Phong Vân Vô Kỵ căn dặn Trì Thương trông coi phòng của Tây Môn Y Bắc, phải luôn quét dọn sạch sẽ, không được dính một chút bụi nào, sau đó hắn cũng trở về kiểm các tầng 3, lẳng lặng ngồi xuống.

Trên lầu, hơi thở Tây Môn Y Bắc càng ngày càng yếu đi, rồi cuối cùng Phong Vân Vô Kỵ cảm ứng được hơi thở đó biến mất, giống như trong kiếm các tầng 4 không có một bóng người.

Thời khắc Tây Môn Y Bắc xuất kiếm hiện lên trong đầu Phong Vân Vô Kỵ, hai tay hắn đan vào nhau, tình hình lúc đó như một điểm sáng xẹt qua đầu Phong Vân Vô Kỵ, chung quanh toàn một màu tối đen, duy chỉ có điểm sáng kia không ngừng tỏa quang hoa sáng lạn.

Phong Vân Vô Kỵ không ngừng nghĩ tới một kiếm xuất ra của Tây Môn Y Bắc, kiếm khí thật khiến cho người ta sợ hãi. Thần thức của Phong Vân Vô Kỵ

vận chuyển với tốc độ cao, thần thức trực tiếp xâm nhập điểm quang hoa kia rồi tiến hành phân tích.

Lúc mới đầu, trong đầu Phong Vân Vô Kỵ ngoài một mảng tối đen vô tận kia chỉ có một điểm quang hoa phát sáng. Dần dần điểm quang hoa đó tựa như được tách ra, bên cạnh điểm quang hoa đầu tiên xuất hiện điểm quang hoa thứ hai giống y hệt, rồi xuất hiện những điểm quang hoa khác, nhưng hình thái không còn giống như những điểm quang hoa trước mà quang mang bên ngoài có vẻ nhạt hơn.

Phong Vân Vô Kỵ không ngừng vận dụng thần thức cường hãn tính toán, diễn lại kiếm ý của Tây Môn Y Bắc, từng đạo quang mang liên tiếp xuất hiện trong đầu Phong Vân Vô Kỵ, thần thức lúc này được chia ra làm vô số phương hướng phân tích các đạo quang hoa kia, mỗi đạo quang hoa phương hướng đều không giống nhau. Quang hoa mỗi lúc một yếu đi, trong quang hoa bóng kiếm hiện lên rõ ràng, thần thức của Phong Vân Vô Kỵ trong cơ thể đang không ngừng nuốt chửng những kiếm ý đang xuất ra này.

Thần thức không có năm tháng, chỉ luôn luôn không ngừng diễn luyện với tốc độ rất nhanh, cuối cùng cũng xuất ra được một kiếm ảo diệu kia. Phong Vân Vô Kỵ cơ hồ nhất tâm đa dụng, đồng thời vận chuyển làm tăng số lượng quang hoa lên hàng ngàn lần. Phong Vân Vô Kỵ lợi dụng thần thức cường đại của mình phân tích các quang hoa, số lượng quang hoa nhiều như vậy, nhiệm vụ này cũng có chút khó tiêu thụ, một vận quang hoa đột nhiên bắt đầu có chút lay động.

Bất tri bất giác tâm pháp khẩu quyết của Ý niệm kiếm thể đại pháp bắt đầu tự động vận chuyển, tốc độ vận chuyển càng lúc càng nhanh, đột nhiên một cỗ chân khí nhỏ thoát khỏi quỹ đạo vận hành tiến vào những kinh mạch vô cùng nhỏ sau đó lại trong lại quỹ đạo...

Thần thức trong không gian đột nhiên chấn động, thời gian tựa hồ ngừng lại, hết thảy mọi vật đều bất động, kể cả thần thức đang tràn ngập trong đầu. Một loại lực lượng thần bí xuất hiện, giờ phút này Phong Vân Vô Kỵ đột nhiên khôi phục thần thức, bản năng thần thức tự động hấp thu quang hoa. Phong Vân Vô Kỵ đột nhiên cảm giác mình cũng có một loại lực lượng thần bí như thần thức trong không gian trên.

Tầng tầng quang hoa kia đột nhiên tiêu thất trong thần thức, vô số điểm quang hoa mất đi, lưu lại trong không gian thần thức chỉ còn vô số kiếm ý!

Kiếm ý này rất bình thường! Bình thường đến mức không thể bình thường hơn được nữa! Nhưng Phong Vân Vô Kỵ biết được một kiếm kinh động lòng người của Tây Môn Y Bắc do hơn mười vận kiếm ý hợp thành một kiếm, mà mỗi một kiếm ý đều bao hàm những bất đồng khác nhau.

Trong kiếm các tầng thứ ba, ở bên trong biến thần thức của mình, Phong Vân Vô Kỵ đột nhiên mở mắt ra, đồng tử vốn màu đen hiện lên một màu bạc, lạnh lùng mà trí tuệ.

Trong biến thần thức, Phong Vân Vô Kỵ nhìn chăm chú hơn mười vận kiếm ý bất đồng kia, đột nhiên tất cả hóa thành một thanh trường kiếm. Thanh trường kiếm đột nhiên chém ra một kiếm nhanh như sấm sét, kiếm quang bạo phát, chiêu kiếm xuất ra trong biến thần thức của Phong Vân Vô Kỵ.

Phong Vân Vô Kỵ mở mắt phát hiện trường bào trên người đều hóa thành bột phấn, xung quanh thân người quang hoa giao động hỗn loạn cùng một chỗ, giống như bị mưa gió dập vùi.

Đối với đủ loại quái trạng tại kiếm các tầng thứ 3, các kiếm các đệ tử đã sớm được thưởng thức qua. Khi Phong Vân Vô Kỵ mở mắt ra đã phát hiện thấy phía sau thông đạo có đặt một bộ quần áo, chất liệu cực tốt.

Phong Vân Vô Kỵ cảm thán một tiếng, biết là Trì Thương ở đằng kia.

Ai, có được đồ nhi như Trì Thương, thật là tốt phước. Phong Vân Vô Kỵ với tay cầm lấy trường bào, trong lòng thấy cảm động.

Thay xong y phục, Phong Vân Vô Kỵ từ kiếm các nhảy xuống, hướng xa xa biến mất.

Một kiếm kia của Tây Môn Y Bắc xem qua trong đầu, Phong Vân Vô Kỵ nhắm mắt lại, sau đó đệ ngũ kiếm đâm trong tay chém ra một kiếm. Một đạo quang hoa mong manh hiện lên sau đó biến mất không một tiếng động, chỉ có thanh âm của gió nhẹ thổi qua.

Phong Vân Vô Kỵ thở dài một tiếng, trong lòng biết được bản thân tuy hiểu được một kiếm đó nhưng vẫn chưa thể sử dụng được. Thật sự nếu muốn khai phá không gian thì còn phải luyện tập nhiều. Một kiếm kia của Tây Môn Y Bắc nhìn tưởng như rất đơn giản nhưng trong đó lại bao hàm rất nhiều biến hóa.

Lệ!

Một con hỏa điều thật lớn từ bầu trời xẹt qua đầu Phong Vân Vô Kỵ. Phong Vân Vô Kỵ không hề di động, tả chưởng hướng lên trên, miệng hô lên 4 chữ: "Hấp tinh đại pháp!".

Sau đó, con hỏa điều vốn đã bay được một khoảng cách xa đột nhiên bị một cỗ hấp lực cường đại hút xuống, nhắm hướng lòng bàn tay Phong Vân Vô Kỵ rơi xuống.

Khi tả chưởng của Phong Vân Vô Kỵ tiếp xúc với con hỏa điều to lớn kia, hỏa điều đột nhiên phát ra một tiếng kêu hoảng sợ. Sau đó với một tốc độ mất thường không thể thấy được, thân thể nhanh chóng thu nhỏ lại, hỏa quang nhạt dần rồi tắt hẳn.

Chỉ trong nháy mắt, con hỏa điều to lớn kia đã biến thành bộ xương khô trên tay Phong Vân Vô Kỵ.

Hấp tinh đại pháp sau khi được Phong Vân Vô Kỵ tu luyện hoàn thiện, rốt cục uy lực cũng tăng lên một tầng mới, không còn là ma công thuần túy chỉ có thể hấp thu ma khí.

Phong Vân Vô Kị đúng là thiên tài võ học, hấp tinh đại pháp đã có thể hấp thu sự tức giận. Những thứ này trong thiên địa vốn có nhiều

Hấp thu nội đan của con hỏa điều kia bao gồm có năng lượng sinh khí và sự tức giận, Phong Vân Vô Kị cảm giác không sai biệt lắm, liền đó một kiếm chém ra....

Bạn đang đọc truyện *Phi Thăng Chi Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 80: Diên cuồng tu luyện

Liên tiếp nhiều ngày Phong Vân Vô Kị không có tìm được một cường đại yêu thú nào tại thái cổ. Trước đây yêu thú hoành hành khắp nơi, sau khi Phong Vân Vô Kị giết chết quá nhiều yêu thú cường đại, trên người cũng bị nhiễm khí tức của yêu thú. Phong Vân Vô Kị còn chưa có đến gần, rất nhiều loại yêu thú thông minh đối với loài người căn bản mà nói không có tồn tại, sau khi người thấy mùi máu tươi lập tức diên cuồng chạy trốn khắp nơi.

Đối với một số ít yêu thú yếu nhược, Phong Vân Vô Kị ngay chỉ nhìn thoáng qua cũng không thèm để ý, mặc cho chúng chạy. Những yêu thú cường đại mặc dù ở ngoài ngàn dặm nhưng thần thức Phong Vân Vô Kị ngày càng cường đại, có thể khóa cứng những yêu thú ngàn năm này.

Lợi dụng lực bài xích của thái cổ, thời gian khổ tu kéo dài, Phong Vân Vô Kị cũng cố cảnh giới kiếm hoàng chi cảnh, ngàn dặm trong nháy mắt có thể tới nơi, khiến cho yêu thú ngàn năm không thể đào thoát.

Với mỗi yêu thú ngàn năm này, Phong Vân Vô Kị chỉ cần chém ra một kiếm, một kiếm chém ra này quang hoa hiện ra ngày càng nhiều, tiếng kiếm phát ra như sấm nổ càng lúc càng to. Không ngừng khổ luyện, Phong Vân Vô Kị cảm giác mình sắp thành công.

Nếu Tây Môn Y Bắc có mặt tại nơi này nhất định cũng giật mình không thôi, trăm phá không gian mở ra vị diện thông đạo, chân lực hao phí chỉ có thể hình dung bởi hai từ ‘kinh khủng’, nhưng Phong Vân Vô Kị trong người mang ‘Hấp tinh đại pháp’, đoạt quyền tạo hóa của thiên địa, mấy trăm ngàn ma giới đã chết, hơn mười ngàn khẩu quyết công pháp ma công để có được ‘Hấp tinh đại pháp’, uy lực như thế cũng là điều đương nhiên.

Tiếng sét nổ!

Một tia chớp từ bầu trời xẹt qua, mây đen xuất hiện tạo thành một khe hở đỏ bùng, trời đất đột nhiên sáng ngời, sau đó như chìm vào trong bóng đêm. Trong sát na điện quang lóe lên, một trận mưa lớn đổ xuống trên mặt đất vô tận, một gã nam tử tóc dài đứng đó, trên tay cầm thanh trường kiếm. Bên cạnh hắn có một bộ xương yêu thú thật lớn, từng giọt mưa rơi trên xương cốt kia tạo thành những âm thanh xuy xuy truyền đến, trên thân bộ xương một màn sương trắng lan tỏa.

Phong Vân Vô Kị mái tóc dài ướt hết, dính vào thân thể, mưa không ngừng rơi xuống, mơ hồ trước mắt sự vật cách mười thước hoàn toàn không thể nghe được âm thanh.

Một loại cảm giác mãnh liệt từ trong tâm Phong Vân Vô Kị truyền đến, đó là loại cảm giác bản khoan lo lắng, thôi thúc hắn xuất thủ. Phong Vân Vô Kị dĩ nhiên cảm giác được thành công sắp đến, nhưng hắn vẫn như cũ ngăn chặn ham muốn xuất thủ, trong ngực cảm giác kỳ quái càng ngày càng bành trướng, tựa hồ muốn ly khai.

Xuỵ!

Thời gian như chậm lại một vạn lần, một đạo kiếm quang rất nhỏ từ trong lồng ngực Phong Vân Vô Kị xuất ra. Đạo kiếm quang rất nhỏ kia không ngừng khuếch tán, cường đại, mũi kiếm đột phá không gian đi tới, thân kiếm tạo ra quang hoa rực sáng. Không gian như bị xé toạc, trên thân kiếm quang mang bạo xuất trong đêm tối giống như mặt trời nổ mạnh, quang mang phát ra vô cùng vô tận chiếu sáng khuôn viên trong vòng trăm dặm.

Trong lúc trường kiếm xuất ra, mũi kiếm dần dần biến mất, dường như tiến vào một không gian khác, phạm vi không gian ba động ngày một lớn hơn, trên thân kiếm quang hoa không ngừng tăng cường. Rốt cục trước người Phong Vân Vô Kị xuất hiện một hắc động đang được mở rộng, càng ngày càng lớn, một trận gió cuồng bạo từ trong động thổi ra.

Phong Vân Vô Kị bạch y bay phấp phật, đón lấy trận gió cuồng bạo từ trong động thổi ra, đột nhiên cười lớn.

Ha ha ha.... Ta rốt cục cũng thành công!

Lúc này Phong Vân Vô Kị đơn thủ đặt lên trên ngực, một kiếm kia không ngừng tiêu hao hết hơn phân nửa chân khí trong cơ thể hắn, thật sự tiêu hao phần lớn chân khí trong cơ thể, cho nên bây giờ Phong Vân Vô Kị cơ hồ di chuyển từng bước cũng rất khó khăn.

Hắc động kia thật lớn, trong bóng đêm hắc động lúc ẩn lúc hiện, ẩn ước lộ ra ánh sáng.

Thân thể mặc dù vô cùng suy yếu, cổ lễ chỉ cần yêu thú trăm ngàn năm công lực có thể dễ dàng tiêu diệt Phong Vân Vô Kỵ trong điều kiện này, bất quá xung quanh trong vòng ngàn dặm yêu thú cường đại sớm đã bị Phong Vân Vô Kỵ tiêu diệt, còn yêu thú yếu hơn đã bị khí tức nồng đậm mùi máu tươi trên người hấn dọa cho chạy xa.

Bên cạnh vị diện thông đạo, Phong Vân Vô Kỵ đang chống lại mưa lớn, hai tay đặt lên đầu, trên mặt đất bùn đất lầy lội, hấn hướng về phía bầu trời cười to một tiếng, tiếng cười pha chút cay đắng, sau thời gian dài khổ cực, cuối cùng cũng được đền đáp....

Sau nhiều lần thử nghiệm, cuối cùng Phong Vân Vô Kỵ cũng nắm được cách mở ra vị diện thông đạo, mục tiêu duy nhất bây giờ là làm thế nào để mở chính xác được vị diện thông đạo.

Phong Vân Vô Kỵ quay lại kiểm các không lâu, Trì Thương liền đi đến nghênh đón, trong tay hé ra bức thư: “Đây là lưu bút của Tây môn tiên bối lưu lại nhằm cổ vũ cho chúng ta”.

Phong Vân Vô Kỵ tiến lại nhìn thoáng qua, mặt trước chỉ có một hàng chữ nhỏ: “nhớ lại hơi thở”.

Phong Vân Vô Kỵ dùng hai ngón tay cầm lấy tờ giấy, nhẹ nhàng bắn tờ giấy lên không trung, vụn giấy hạ xuống đầy trời.

“ta đã hiểu được, Trì Thương, trong số những đệ tử mới phi thăng chọn ra 3 người có uy vọng nhất, kêu bọn họ lại đây, ta có điều trọng yếu cần bọn họ hỗ trợ”.

“Đệ tử hiểu rồi, đệ tử sẽ đi làm ngay”.

Phong Vân Vô Kỵ sớm lo lắng chu toàn, một khi trở về hơn 400 năm trước, những người nhận biết thân phận mình cơ hồ đều đã chết, rất khó có thể chứng minh thân phận, nhưng có những đệ tử đã phi thăng cuối cùng chứng minh thân phận, hết thảy đều dễ dàng thực hiện, bằng vào thân phận tổ sư ‘Diệt ma tâm kinh’, chắc rằng đã có nhiều người nghe tới danh tự này.

Trì Thương rất nhanh dẫn 3 gã đệ tử đến, mọi người sau khi phi thăng vẫn duy trì dung mạo tầm ba bốn mươi tuổi như cũ. Phong Vân Vô Kỵ đại khái biết được ba người này là: Mạc Li Dạ, tiền chương môn nhân Bắc băng kiếm phái, Lãnh Nhược Surong, tiền chương môn nhân Từ kiếm phái và Cổ Nguyệt Thiên, chương môn nhân của Nam tinh kiếm phái.

Bắc băng kiếm phái, Mộ tử kiếm phái, Nam tinh kiếm phái ở vị diện trước kia của Phong Vân Vô Kỵ đều là đại môn phái.

Cơ hồ tất cả các môn phái đều được giảng dạy về tôn sư trọng đạo, sau khi Phong Vân Vô Kỵ đề xuất yêu cầu, ba người đều nhiệt tình đáp ứng.

Ngày đó rốt cục cũng tới, tại kiểm các chúng đệ tử chú mục nhìn tới địa phương phi thăng. Phong Vân Vô Kỵ chém ra một kiếm, quang hoa đầy trời, một hắc động thật lớn xuất hiện trước mặt mọi người.

“Trì Thương, mọi chuyện của kiểm vực ta giao hết cho ngươi, không lâu nữa ta sẽ trở về...” Phong Vân Vô Kỵ hướng phía Trì Thương nói. Gập lại sư phụ sau, Trì Thương gật gật đầu, lúc này bọn 3 người Cổ Nguyệt Thiên mới bước vào vị diện thông đạo kia, động khẩu dần dần đóng lại....

Bạn đang đọc truyện *Phi Thăng Chi Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 81: Hồi quy dữ chiến tràng

Vị diện thông đạo không ngừng thu nhỏ lại, Phong Vân Vô Kỵ gia tăng tốc độ hướng đầu kia của thông đạo tiến tới. Thân ảnh Cổ Nguyệt Thiên ba người biến mất phía trên đầu, Phong Vân Vô Kỵ vội đuổi theo, dần dần động khẩu trước mặt trở nên sáng sủa. Một cỗ khí tức quen thuộc truyền vào mũi, Phong Vân Vô Kỵ không khỏi nhắm 2 mắt lại, hít một hơi thật sâu, trong lòng thầm kêu lên: “ta rốt cục đã trở lại”.

Sát!

Đột nhiên một trận hò hét ầm ỹ truyền tới, tiếng nổ xé gió lao tới vun vút, trong không trung tràn ngập những mũi tên. Phong Vân Vô Kỵ cả kinh mở mắt ra nhìn, chỉ thấy bên dưới vô số người đội mũ, mặc khôi giáp chia thành hai doanh trận đối nghịch nhau, các chiến sĩ đang chiến đấu tại cùng một chỗ. Tiên huyết nhuộm đầy đất, hai bên vẫn đang giương cung bắn vào nhau, thật bất hạnh là Phong Vân Vô Kỵ lại bị vây ở trên bầu trời, giữa trận chiến của hai bên.

Mất nhìn thấy vô số những mũi tên kia muốn phóng tới mình, Phong Vân Vô Kỵ dang rộng hai tay đuổi về hai phía hô lên một tiếng: “dừng lại!”. Những

mũi tên bay đầy trời kia dừng lại ở không trung, Phong Vân Vô Kị song chưởng đánh ra, hàng vạn mũi tên biến mất trong bầu trời xanh thẳm.

Phong Vân Vô Kị lạnh lùng nhìn xuống phía dưới, phát hiện cả chiến trường đều yên lặng, hai bên đang liều chết chém giết đều đột nhiên dừng lại, ngừng đầu nhìn lên phía trên. Tất cả đều ngây ngốc nhìn đến nỗi hai mắt mở to trừng trừng, mồm há hốc. Phong Vân Vô Kị đối với những chiến sĩ này căn bản không có hứng thú, ánh mắt đảo qua các chiến sĩ ở phía sau rồi dừng lại trên một chiến xa, ánh mắt dừng lại trên người một trung niên đầu đội hoàng quan, có chút khí thế hiên ngang, ánh mắt bắn ra thần quang bốn phía.

“Thần a!”

Hàng loạt thanh âm từ dưới chiến trường truyền đến, sau đó Phong Vân Vô Kị thấy vô số chiến sĩ cúi đầu quỳ xuống. Một luồng gió từ phía nam thổi tới mang theo một luồng tinh huyết, Phong Vân Vô Kị không để ý tới những chiến sĩ này, nhìn thoáng qua bầu trời phía nam rồi trong nháy mắt biến mất tại chiến trường.

Đang phi thân đi, Phong Vân Vô Kị đột nhiên ngừng lại, một cảm giác bất ổn hiện lên: Cổ Nguyệt Thiên? Lãnh Nhượng Sương? Mạc Li Dạ? bọn họ không phải đã đến trước ta một bước? vì sao lại không thấy bọn họ ở nơi này?

Phong Vân Vô Kị lập tức muốn quay trở lại xem xét, nhưng nghĩ lại thì dùng thần thức vẫn tốt hơn. Nghĩ đến đây, Phong Vân Vô Kị không ngừng thi triển thần thức tìm kiếm trong vòng mười ngàn dặm, nhưng không thể tìm ra khí tức của ba người. Bọn họ dù sao cũng đã tu luyện vài trăm năm, công lực đã được đề thăng, căn bản những người bình thường không thể so sánh được. .... Nhưng mà Phong Vân Vô Kị sử dụng thần thức tìm kiếm căn bản không có tìm ra tung tích bọn họ, sau vài lần thử tìm kiếm lại mà không có kết quả, Phong Vân Vô Kị đành ngừng thám xét.

Phong Vân Vô Kị nghĩ tới lúc vị diện thông đạo mở ra, chỉ sợ đến lúc này bên trong vẫn đang không ngừng biến ảo.

Phong Vân Vô Kị cũng không nóng nảy, chỉ là tạm thời phân tán mà thôi, sớm hay muộn sẽ gặp lại. Điều quan trọng trước mắt là ngăn cản những phi thăng giả độc lập, phải tập trung những phi thăng giả cùng một chỗ, sau đó để họ phi thăng lại. Như vậy sẽ tránh được cấm luật mà Thần giới đã ban ra.

Phong Vân Vô Kị vừa nghĩ vừa phi thân trong không trung, loáng cái đã qua khoảng cách hơn vạn trượng. Ở cuối đường chân trời một tòa thành nhỏ xuất hiện trong mắt. Phong Vân Vô Kị trong lòng mừng rỡ, đang muốn đi xem một vòng, đột nhiên cảm giác phía dưới có mùi máu tươi nồng đậm đang truyền đến. Phong Vân Vô Kị nhíu mày, từ trên bầu trời hạ xuống, dùng thân ở địa phương có mùi máu tươi truyền đến.

Đây là một ngọn núi cao, bao phủ một phạm vi rộng lớn. Trên đỉnh núi ẩn ước có mây mù bao phủ, dưới chân núi trên đường quan đạo vừa xuất hiện một xe ngựa đang đi, dọc theo con đường nhỏ có nhiều cây đại thụ mọc thẳng đứng, kéo dài lên tận đỉnh núi. Theo vết bánh xe lưu lại, Phong Vân Vô Kị ngày càng tới gần đỉnh núi đang tràn ngập mây mù kia, nhiều lần dưới vết xe xuất hiện một vết máu.

Chỉ mấy bước, Phong Vân Vô Kị đã tới đỉnh núi. Hắn phát hiện trên một tảng đá có rất nhiều thi thể, máu tươi từ tảng đá chảy xuống đọng lại từng vũng đen sẫm. Cách đó vài bước có một nam tử trên mặt hiện vẻ đau đớn, sợ hãi, một thanh trường mâu xuyên qua thân thể hắn, ghim chặt vào tảng đá phía trên, đá vụn rơi đầy ven đường.

Càng tiến lên, thi thể càng nhiều. Trên con đường nhỏ kia có một vách đá đen nhô ra dựng đứng, mây mù che phủ một phần. Một mặt vách đá kia che phủ vô số loạn kiếm, một vài thanh kiếm gãy cho thấy ở đây có nhiều môn phái bất đồng tham chiến. Cổ xe ngựa màu đen ở gần sát vách núi, hơi nghiêng về phía một gốc cây cổ thụ, xe ngựa hoàn toàn tan nát, một bánh xe rơi cách đó không xa.

Càng tiến lên, thi thể càng nhiều, các loại cờ xí cắm rải rác xung quanh đoạn đường, đó là tiêu chí của các kiếm phái trong giang hồ. Tàn dư của đao kiếm gãy trải rộng, cho thấy nơi đây nhất định đã xảy ra một trường thảm chiến. Tình hình hỗn chiến xuất hiện trong đầu Phong Vân Vô Kị, đầu rơi máu chảy, thấy vương khắp nơi. Khi Phong Vân Vô Kị bước tới, trước mắt chỉ thấy một vách núi thật sâu, từng trận gió thổi đến, sương mù lay động, đối diện ngọn núi lúc ẩn lúc hiện.

Ý thức cường đại phát xuất tìm kiếm trong phạm vi trăm dặm, nhiều người trên thân mặc trang phục của nhiều môn phái bất đồng, khó có thể phân biệt diện mạo các thi thể. Ý thức cảm nhận được trong lúc mây mù che phủ như vậy, ngay cả khi đến gần cũng khó có phát hiện. Nếu không phải Phong Vân Vô Kị ý thức cường hãn vô cùng, mà là một người bình thường e cũng rất khó phát hiện.

Nặng đặt chân vào khoảng không, Phong Vân Vô Kị bước đi như trên đất bằng, những trận gió lớn thổi dưới chân, Phong Vân Vô Kị nhắm hướng đối diện đi tới.

Đi được vài bước, trong lòng Phong Vân Vô Kị khẽ máy động, sau đó nhìn lên sợi dây sắt buộc ở phía trên, chỉ thấy một cánh tay cụt ở bên trong lỗ tròn ở vách đá bên cạnh. Bên cạnh đó thân thể và mái tóc dài bị vây quanh bởi những vòng sắt cạnh một thân cây màu xám. Phong Vân Vô Kị cẩn thận nhìn, đánh giá tình hình trước mắt, trong lòng cảm thấy kì quái. Thân hình và mái tóc dài mềm này dường như là một loại quái thú gì đó, làm như thế nào lại có thể xuất hiện ở nơi này?

Phía trước lớp sương mù dần dần mỏng đi, nhiều điểm hóa quang từ phía trước truyền đến, Phong Vân Vô Kị điểm chân, nhắm hướng xuất hiện hóa quang kia phi tới. ...

Bạn đang đọc truyện *Phi Thăng Chi Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 82: Thảm án Sơn trang

Tất cả mọi người đều khó có thể nghĩ được, tại nơi này còn có thể tìm được một tòa sơn trang bí ẩn. Tòa sơn trang ẩn giấu trong núi kia, Phong Vân Vô Kị trong lòng biết có chút vấn đề, nhưng hắn cũng không lưu tâm tới nơi này lắm.

Phía trên sơn môn kia có treo một tấm biển đề bốn chữ “Minh dạ sơn trang”. Phong Vân Vô Kị vừa mới đặt chân vào cửa sơn trang, đột nhiên nghe một tiếng hét lớn: “Hãy để mạng lại!”.

Hắn quang lưu chuyển, một thanh trường kiếm lẳng lẳng nhắm mặt Phong Vân Vô Kị đâm tới. Phong Vân Vô Kị giật dử, kiếm hoành cảnh giới lập tức phát động, thanh trường kiếm còn cách Phong Vân Vô Kị ba thước, đột nhiên dừng lại, ngay cả người cầm kiếm cũng bị ném về phía sau, ngã lên thạch sơn. Tên ....kia... một ngân tu lão giả rơi xuống từ trên thạch bích.

Vừa tiến tới 2 bước, trước mắt trở nên sáng sủa, nhưng mà khi nhìn thoáng tình cảnh Minh dạ sơn trang này, Phong Vân Vô Kị không khỏi nuốt một hơi lạnh. Quang cảnh như Tu la địa ngục, thấy người nằm khắp nơi, có thể hình dung nơi đây thảm trạng khốc liệt.

Khắp mọi nơi đều bị tàn phá, lầu các, hang động ở sơn trang đều có dấu hiệu tàn phá do một vụ nổ mạnh, thảm cảnh như thế này chỉ có vũ giả đã phi thăng mới có thể làm được. Ở một góc khuôn viên bị phá hủy có treo một đèn lồng màu đỏ, Phong Vân Vô Kị vừa rồi thấy ảnh hóa quang phát ra chính là từ ngọn đèn lồng này.

Ngọn đèn lồng tỏa ra ánh sáng đỏ càng tăng thêm vẻ thê lương, huyết tính nồng đậm. Phong Vân Vô Kị nhìn lại thảm trạng tại sơn trang kia một lần nữa, tất cả đều đã chết, vừa rồi người nọ cũng là chỉ còn một hơi thở, hắn chấn động vì nơi này còn có người sống, hơn nữa từ kiếm khí xem đến thân kiếm, Phong Vân Vô Kị phán đoán lão giả kia cũng là một gã phi thăng giả. Trên người gã có nhiều vết thương trí mạng, dù cho hắn không có hoàn, gã này hẳn cũng phải chết, điều đó không thể nghi ngờ.

Phong Vân Vô Kị lạnh lùng coi như không có chuyện gì xảy ra, quay lại con đường cũ. Vũ giả đạt đến cảnh giới phi thăng có thể bay trên không trung, nhưng đã quay lại vị diện, Phong Vân Vô Kị không muốn làm mọi người kinh hãi.

Một tiếng khóc đột nhiên từ phía dưới truyền đến, Phong Vân Vô Kị trong lòng kinh hãi, thần thức của hắn cường hãn như vậy mà vẫn chưa phát giác ra sự hiện hữu của người này.

Một hắc y nhân che mặt từ trong màn sương vụ chui ra., thân thể xoay tròn, thủy kiếm trong tay đang lay động, kiếm quang gào thét hướng Phong Vân Vô Kị chém tới, điều này rõ ràng mứa riu qua cửa lỗ ban!

Phong Vân Vô Kị hừ lạnh một tiếng, không chút sợ hãi. Không nói thế giới này có hay không có người có thể đã thương được hắn, chỉ cần kẻ đó dùng kiếm, vĩnh viễn không có khả năng giết được hắn.

Ông tay áo tụ lại, Phong Vân Vô Kị kiếm khí tụ vào trong tay áo kia, bích lục quang kiếm bị ông tay áo quần lấy lập tức bị dòn xuống, hắc y che mặt kia không thể chạm kiếm tới

Trên người hắc y vận bộ y phục dạ hành, hai mắt hắc y nhận lộ ra sát khí mãnh liệt, tay phải buông chuỗi kiếm ra, thân thể cuộn tròn trong không trung, rút ra một thanh trủy thủ tâm độc, lưỡi ánh màu lam, trủy thủ như con độc xà nhắm 2 mắt Phong Vân Vô Kị đâm tới.

“Chỉ là chút tài mọn!” Phong Vân Vô Kị đối với chất độc trên vũ khí này không hề quan tâm. Đối với một người công lực đã đoạt quyền tạo hóa, là một cao thủ cường hãn ở thái cô mà nói thì rất dễ dàng bức hết chất độc kia ra từ trong cơ thể.

Chỉ nhẹ nhàng vươn hai ngón tay, tốc độ của Phong Vân Vô Kị so với trủy thủ của hắc y nhân kia nhanh hơn gấp bội, hắn hơi dùng sức, thanh trủy thủ đã hóa thành những mảnh nhỏ.

Hắc y nhân trong mắt rút cục lộ ra sự bối rối, sau khi hai chân bắn ra liền muốn chạy trốn. Nhưng mà Phong Vân Vô Kị đâu dễ dàng để hắn chạy thoát, tay phải nhẹ nhàng mon tròn cánh tay cầm trủy thủ của hắc y nhân, còn tay kia đặt xuống phần eo phía dưới, từng đạo kiếm khí trong tay lan tỏa.

Phóng tầm mắt nhìn ra cả vị diện, Phong Vân Vô Kị tu vi bây giờ thật kinh thế hãi tục, chỉ là nhẹ nhàng ra tay, vẫn chưa cần phải đề tâm lắm, vậy mà hắc y nhân kia từ cánh tay đến bụng, dưới lớp quần áo kia là da thịt nhẵn nhụi, mềm mại, trơn như con cá trạch, khiến hắn không thể bắt được.

Trong tai truyền đến âm thanh của một nữ tử, có lẽ hắc y nhân kia tựa hồ tu luyện một loại tuyệt học nào đó, thân thể bình thường trơn tuột như con cá trạch. Dù vậy Phong Vân Vô Kị vẫn khẳng định, hắc y nữ tử này hiển nhiên bị nội thương không nhẹ.

Hắc y nữ tử võ công quả thật cũng cao, thổ ra một ngụm máu, giữa người biến mất trong đám sương mù. Phong Vân Vô Kị đang định truy đuổi, đột nhiên cảm giác được dưới chân núi có một đám người đi tới. Nhớ tới mục đích của mình khi tới nơi này, không muốn cùng người giang hồ dây dưa tại đây, liền bay lên không trung tiến vào trong thành, ẩn ước phía dưới tựa hồ truyền đến một tiếng thét kinh hãi.

Hạ xuống một quan đạo bốn bề vắng vẻ, ven đường có một cây tùng, hướng thẳng con đường này là tới cửa thành. Phong Vân Vô Kị sửa sang lại quần

áo, biến mình thành một kẻ du ngoạn rồi nhằm hướng nội thành đi đến.

Thanh từng thành.

Gọi là Thành từng thành bởi vì xung quanh núi rừng toàn những cây tùng lâu năm. Trên tường thành một đội binh lính đang đi lại dọc tường thành, cách công thành 10 trượng, có hai đội lính võ trang đang canh giữ. Một đội canh giữ trên tường thành, 2 đội kiểm tra giấy tờ, công văn của những người vào thành.

Khi Phong Vân Vô Kỵ đi đến cửa thành thì một đám nha dịch đang tiến hành kiểm tra công văn ra khỏi thành của một đám lũ nhân.

“Người đứng lại!” một gã nha dịch đến gần Phong Vân Vô Kỵ, đưa tay gọi.

Phong Vân Vô Kỵ đi qua gã nha dịch kia, trong tay đưa ra một điệp văn, hẩn so sánh với Phong Vân Vô Kỵ, thật lâu sau phát tay nói: “Đi đi!”.

Phong Vân Vô Kỵ đi qua bốn nha dịch Thanh từng thành, hướng một tòa tửu lâu ở ngã ba đường đi tới.

Aaaaahhhhhhhhhh!

Đột nhiên từ xa có một đám người lộn xộn, một đại hán giang hồ diện mạo hung ác cưỡi một con ngựa to lớn đi tới, một bên đang la hét chửi rủa, một bên đang vung roi đánh vào đám đông.

“Bắt lấy hẩn, đưa hẩn tới Hải bộ công thượng, hẩn là một tội phạm nguy hiểm! Tàn thị một nhà 300 mạng người đều bị hẩn giết!” phía sau đại hán kia một đám nha người trẻ tuổi cưỡi ngựa đuổi theo, trong tay đang cầm tờ công văn truy nã.

Đại hán kia đột nhiên dừng cương, khiến cho con ngựa kêu lên một tiếng đau đớn, đại hán quay ngựa đi tới rồi nói: “Tiểu tử, ta vừa mới tới nơi này không có bao lâu, sao tự nhiên các người biết ta là độc hành đại đạo!”.

“Người đừng có nói bậy!” giết người đền mạng, không quản người là ai, Lâm bộ đầu, người này võ nghệ cao cường, hãy nhanh chóng bắt lấy người này”, đám người tuổi trẻ kia vây quanh đại hán, rút năm thanh hồ đoạn đao ra, tên cầm đầu kinh hãi nhìn đại hán, một mặt hướng về đám nha dịch phía sau thỉnh cầu trợ giúp.

Thế nhưng đám nha dịch này làm như không nhìn thấy, chẳng những thế toàn bộ vội vàng dẫn tất cả huynh đệ đào tẩu.

Đại hán kia vừa thấy đám nha dịch chạy đi, ngay cả đám binh lính xung quanh cũng tránh ra, bèn hung ác nhìn đám người trẻ tuổi cười nói: “Các người không nhận định tình thế một cách rõ ràng, cứ một mực đuổi theo, lão tử vốn không muốn dây dưa với các người, nhưng các người lại không biết sống chết như thế, lão tử đành thành toàn cho các vnguwowi vậy”.

Keng! Đại hán kia rút từ bên hông ra một thanh đại phác đao, cười hung ác rồi đánh về đám nha dịch trẻ kia....

Bạn đang đọc truyện *Phi Thăng Chi Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 83: Giang hồ hỗn loạn, thiên hạ hỗn loạn

Đại hán kia về mặt hung ác, lập tức nhảy lên đánh về phía đám nha dịch kia, ánh đao loang loáng, đao pháp thật lợi hại khiến cho đám nha dịch kia liên tục kêu lên thảm thiết, trong chốc lát trên đường cái đã có đầy những thi thể nằm xuống.

Dân chúng xung quanh đây sớm thấy sự đuổi giết đã tránh ra xa, chỉ dám đứng từ xa ngóng về nơi này. Binh lính thủ thành về mặt lãnh đạm thờ ơ, như không nhìn thấy chuyện gì. Đại hán kia đã giết hết số nha dịch trẻ, cười to một tiếng, lau vết máu trên thanh đao vào một thi thể, sau đó nhảy lên ngựa tiếp tục đi.

Phong Vân Vô Kỵ lạnh lùng nhìn trò hề này, bốn phía dân chúng về mặt lạnh lùng, không hề lo sợ, tựa hồ sớm đã quen với những chuyện lạ thường như thế này. Hiện nhiên sự tình như thế này phát sinh cũng không phải một hai lần. Phong Vân Vô Kỵ cũng định ra tay cứu những người này nhưng ngẫm lại thì đó cũng là bản tính của họ, cứu họ lần này, lần sau sẽ lại chết trong tay người khác. Chỉ cứu được nhất thời chứ không thể cứu được cả đời, hưởng hồ từ phản ứng của những người bên ngoài đứng xem dường như đã quen, nếu là nhân tiện cứu họ một lần, tự nhiên cũng mang phiền phức vào mình. Mặt khác do trước khi phi thăng, hẩn với quan phủ cũng không cảm thấy hợp, nguyên tắc của người trong giang hồ bình thường bản thân tận lực thực hiện, không có giao dịch với quan phủ. Đại hán này dù có đáng giận, nhưng dù sao cũng là người trong giang hồ.

Phong Vân Vô Kỵ dọc theo quan đạo tiến về phía trước, đột nhiên trong lòng máy động, quay đầu nhìn lại thấy đại hán kia vừa mới rời đi đột nhiên bị

ném ra ngoài cửa thành, thân thể bay trên không trung, phun ra một ngụm máu tươi, trên người có vô số vết kiếm, máu thấm ướt cả thân người.

Đại hán kia kêu lên thảm thiết, ngã xuống trên mặt đất, cả người run rẩy. Đại hán đang nằm xấp trên mặt đất, vội ngồi dậy, cúi đầu run giọng nói: “Tiểu nhân có mắt mà không nhìn thấy núi Thái sơn, chẳng biết chư vị tiền bối đến, Đại nhân không chấp kè tiểu nhân!... .... Xin các vị tiền bối tha mạng!”

Hán tử kia không còn chút ngạo khí, thân hình co rúm như một con sâu, không ngừng run rẩy, đầu đập bình bình vào tảng đá.

Ngoài cửa thành vang lên nhiều tiếng vó ngựa, chợt nghe một tiếng keng, một thanh trường kiếm nhanh như điện từ ngoài cửa thành bắn tới. Đại hán kia vừa mới ngẩng đầu lên, vẻ mặt kinh ngạc, liền bị thanh trường kiếm kia đâm xuyên qua ngực, cắm vào tảng đá.

Một gã nam tử thân vận trường bào dài, sắc mặt lạnh lùng từ cửa thành tiến vào, bước chân khễ điếm trên mặt đất, thân hình bay lên rồi rơi xuống bên cạnh đại hán kia, nhẹ nhàng rút thanh trường kiếm ra.

Phía sau nam tử có mấy trăm kiếm khách cùng đi đến bên cạnh nam tử kia, kẻ cầm đầu bắn ra một kim bài, kim bài kia cắm vào trong đất bèn phát ra một tiếng động. Kim bài dài ba thước, có treo hai quả chuông đồng, mặt trước kim bài có hoa văn tinh diệu, mặt sau có ghi chữ: Khoái kiếm môn.

Kim bài này vừa xuất hiện, chung quanh dân chúng kêu lên kinh ngạc, trên lầu các cửa sổ đang được mở chỉ nghe tiếng đóng cửa, những cánh cửa gỗ đều được đóng lại, trên đường cái quan vốn đông người qua lại, ồn ào bỗng nhanh chóng trở nên vắng vẻ.

Nam tử cầm đầu lạnh lùng liếc mắt nhìn Phong Vân Vô Kỵ, trên con đường chỉ còn duy nhất một mình Phong Vân Vô Kỵ đang đứng, trong ánh mắt biểu lộ ý tứ: Đây là sự việc của Khoái kiếm môn, ngoại nhân không liên quan đừng có nhúng tay vào.

Người nọ tu vi bất phàm, cho nên cũng nhìn ra Phong Vân Vô Kỵ thân hoài tuyệt học, chỉ là không thể thấy rõ nông sâu của hắn. Tay áo dài vung lên, mấy trăm kiếm khách áo trắng tung mình nhảy lên, hướng một tòa lầu gác phóng tới, chỉ thoáng chốc tất cả biến mất trong mắt Phong Vân Vô Kỵ.

Có người ở địa phương, có người thân tại giang hồ, giang hồ cho đến nay không hề thiếu những trận chém giết, tầm cừu.

Phong Vân Vô Kỵ nhìn thoáng qua phương hướng những bạch y kiếm khách này biến mất, rồi nhắm cuối đường đi đến.

“Điều quan trọng nhất là tìm được bọn Cổ Nguyệt Thiên, mặt khác là đi tới ba đại môn phái, thông qua ba đại môn phái chứng thực thân phận, áp chế các phi thăng giả, cuối cùng thì để tất cả các phi thăng giả đó có thể phi thăng lại cùng nhau. Như vậy may ra tồn thất mới giảm xuống mức thấp nhất.” Phong Vân Vô Kỵ vừa đi vừa suy nghĩ.

Những việc xảy ra trước mắt đối với Phong Vân Vô Kỵ mà nói cũng rất là kì lạ, đừng nói tới chuyện vài môn phái mới xuất hiện... nghĩ vậy Phong Vân Vô Kỵ không khỏi thở dài (... Bỏ mất 2 câu chịu ko dịch được)

Ba!

Một bóng trắng từ phía trên rơi xuống, Phong Vân Vô Kỵ vẫn đang trầm tư tự hỏi, không hề lưu tâm để ý. Đột nhiên phát sinh biến cố, trong lòng cũng hơi kinh hãi, ngón tay phải nhắm bóng trắng bắn ra một chỉ, từ bức tường đối diện vang lên những tiếng động.

Phong Vân Vô Kỵ quyết định nhìn vào, thấy thảm trạng của những gã bạch y nhân mới vừa rồi còn lãnh khốc kia, âm thanh đánh nhau vừa rồi truyền đến rồi rạc trong đầu, hiển nhiên trận chiến đã chấm dứt, chỉ còn một vài tàn dư.

“Không biết tự lượng sức mình!” trên mái hiên truyền đến một âm thanh lạnh lùng, sau đó mấy bóng người như chim lớn từ phía trên xẹt qua.

Phong Vân Vô Kỵ thoáng chút ngạc nhiên, phía trên nóc nhà thi thể mấy trăm bạch y nhân nằm rải rác, trường kiếm vốn dùng để đối phó với địch nhân hiện đang cắm trên người.

Sớm đã có dự đoán nhưng Phong Vân Vô Kỵ cũng không ngờ bạch y nhân vô cùng bá đạo lúc trước lại nhanh chóng bị giết bởi người người khác. Máu chyar xuống như dòng suối nhỏ thấm xuống dưới lầu, huyết tích rơi xuống phát ra âm thanh đập vào tai Phong Vân Vô Kỵ vô cùng rõ ràng.

a!

Một âm thanh rên rỉ truyền đến, Phong Vân Vô Kỵ không thể tưởng tượng được còn có người sống sót, kẻ điếm chân, Phong Vân Vô Kỵ lướt qua các tử thi, có năm tử thi bạch y nhân đứng cứng nhắc, phía dưới có một thi thể.

Một thanh trường kiếm xuyên qua ngực trái của hắn, cắm vào xương sườn. Phong Vân Vô Kỵ liếc mắt nhìn, thiếu niên đó thật là vô cùng may mắn, thanh kiếm đó đâm chệch qua trái tim hắn, chỉ cần thanh kiếm đó đâm qua trái một chút, hắn sẽ trở thành một xác chết.

Phong Vân Vô Kỵ vươn hai ngón tay kẹp chặt chuôi kiếm rồi rút ra, không hề làm tổn thương đến một điểm kinh mạch nào. Phong Vân Vô Kỵ vừa rút trường kiếm ra, lập tức màu tử ngục người thiếu niên ngừng chảy.

Tà chưởng đặt vào ngực người thiếu niên đồng thời truyền vào một cỗ nội lực, thiếu niên kia đột nhiên kêu to một tiếng, há mồm phun ra một ngụm máu đen.

oa!

Thiếu niên kia mở mắt ra, thấy vô số thi thể trước mặt, trong mắt thoáng ướt, cũng không khóc ra tiếng. Chỉ là không ngừng rơi lệ, Phong Vân Vô Kỵ đưa tay muốn đỡ hấn rồi đi, nhưng lại bị hấn cự tuyệt.

Thiếu niên kia đứng dậy tại nóc nhà, chậm rãi xoay người, trên nóc nhà những thi thể bạch y rải rác, tử trạng thật thê thảm. Trong mắt hấn rơi lệ, nhưng trên vẻ mặt lại không nhìn ra chút căm thù nào.

Nếu như ngươi không còn sự môn, trưởng bối, từ nay về sau ngươi có thể đi theo ta!”

Thiếu niên kia nghe vậy bèn quay đầu nhìn chằm chằm vào Phong Vân Vô Kỵ, chỉ là không nói gì. ...

Bạn đang đọc truyện *Phi Thăng Chi Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 84: Khoái kiếm môn di cô

Phong Vân Vô Kỵ đưa thiếu niên kia từ trên nóc nhà nhẹ nhàng hạ xuống, rồi đi tìm một gian khách điểm, vội vàng gõ cửa. Tiểu nhị vừa ra mở cửa, nhìn thấy một người cả người thiếu niên nhuốm đầy máu, lập tức rụt đầu trở lại, vừa đóng cửa vừa nói: “Xin lỗi khách quan, khách điểm đã hết phòng”.

Phong Vân Vô Kỵ dùng đệ ngũ kiếm đảm hóa thành một thanh trường kiếm đâm vào khe cửa vừa khép lại, rồi cuộc cửa không thể đóng lại.

“Không biết bây giờ có phải là đã hết phòng.” Hai ngón tay hé ra một tấm ngân phiếu màu vàng, rồi bắn phập vào cánh cửa. Tấm ngân phiếu kia Phong Vân Vô Kỵ nhặt tại Minh dạ Sơn trang, mặc dù Phong Vân Vô Kỵ đã tiến vào cảnh giới không cần ăn uống, nhưng dù sao Phong Vân Vô Kỵ trước khi phi thăng cũng có nhiều kinh nghiệm, hấn biết được tiền có thể sai khiến được cả ma quỷ, rất nhiều sự việc nếu có tiền thì sẽ dễ dàng giải quyết.

Quả nhiên tiểu nhị chưa có lên tiếng, một thanh âm già nua truyền đến: “Ngươi để hấn tiến vào đây đi”. Nghe khí thế giọng nói vừa rồi, cũng có thể đoán đó là chương quầy lên tiếng. Chương quầy đã lên tiếng như thế, tiểu nhị tự nhiên không dám ngăn trở.

Phong Vân Vô Kỵ bước vào khách điểm, phía sau thiếu niên kia cũng tiến đến.

“Cho một gian thượng phòng, gọi một vị lang trung đến đây, mặt khác vị tiểu huynh đệ này cần tắm rửa một chút, sau đó chuẩn bị một bàn thượng hạng, nhiều rượu ngon. Tờ ngân phiếu kia ta nghĩ cũng đủ để thanh toán.

“Vị đại gia này...” thanh âm tiểu nhị vang lên, Phong Vân Vô Kỵ quay đầu lại đã thấy tiểu nhị kia một tay đang nắm chặt tờ ngân phiếu, không biết nên làm thế nào để lấy.

Phong Vân Vô Kỵ bắn ra một đạo chỉ khí, trên cánh cửa phát ra một âm thanh, sau đó tờ ngân phiếu từ cánh cửa bay đến. Trong mắt chương quầy đột nhiên hiện lên một tia quang mang.

“Tiểu nhị, ngươi hãy đưa hai vị khách quan này tới gian thượng phòng nghỉ ngơi”.

Phong Vân Vô Kỵ ngẩng đầu lên nhìn, thấy lầu thứ hai đa phần là người giang hồ, trong mắt ánh lên tia quang mang, liên tiếp những bước chân truyền đến, đám khách nhân lầu hai nhanh chóng biến mất không chút dấu vết, sau đó là thanh âm đóng cửa truyền đến.

Hành tẩu giang hồ phải biết võ công, bình thường ai cũng có một hai chiêu phòng thân, nếu không cũng không sống được bao lâu. Phong Vân Vô Kỵ trước đây cũng thường đi lại trên giang hồ nên đã sớm biết điều đó.

Tiểu nhị phía trước, Phong Vân Vô Kỵ và thiếu niên hai người ở phía sau tiến đến một gian phòng đơn giản nhưng thoải mái. Kỳ thật thiếu niên kia nội thương cơ bản đã đỡ nhiều, chỉ là ngoại thương nhìn có chút kinh khủng. Ngoại thương này Phong Vân Vô Kỵ không có khả năng chữa khỏi nên lúc này mới nghĩ đến gọi đại phu.

Một lát sau, một lão tử lưng còng đi lên phòng, kiểm tra, xem xét vết thương của thiếu niên kia, Lão lật người thiếu niên lại, cho thuốc, dùng kim được bôi vào vết thương. Thiếu niên kia thấy chung ánh mắt vẫn mờ mịt, không hề để ý đến vị lang trung kia.

Vị lang trung khám bệnh một lúc nhắc nhở hấn phải chú ý sự tình rồi rời đi, không lâu sau tiểu nhị mang một bình rượu và thức ăn đến.

“Ngươi nếu như đến thì hãy ăn đi, nội thương của ngươi đã được ta chữa trị, không còn ảnh hưởng nhiều lắm, rượu này không gây thương tổn đến thân thể”. Phong Vân Vô Kỵ mở cửa sổ nhìn ra bên kia đường, sắc trời vẫn đương tối.

Thiếu niên kia sau nửa ngày ngồi ngật ngóc tại giường, đột nhiên dường như đã hạ quyết tâm, đi đến phòng khách, ngồi bên cái bàn nhỏ, cầm lấy con gà,

vừa ăn vừa khóc.

Phong Vân Vô Kị tựa người vào song cửa, bên ngoài sắc trời đã tối, dưới bầu trời lất phất mưa nhỏ, trên đường cơ hồ không có người cũng như chút ánh sáng nào, chỉ có đèn lồng của một gian khách điểm lay động trong gió, ngã tư đường rất rộng, ở một góc đường có một cây đại thụ thật lớn, cành lá xum xuê, bao trùm trên mặt đất.

“Người tên là gì?” Phong Vân Vô Kị vẫn đang nhìn ra ngoài cửa sổ hỏi.

Thiếu niên kia không ngừng ăn, đang lúc Phong Vân Vô Kị nghĩ hẳn cự tuyệt không trả lời, hắn đột nhiên cảm lấy bình rượu, ngửa đầu uống, sau đó cảm lấy thanh trường kiếm bên hông, nhảy ra ngoài cửa.

Oa!

Ngoài cửa truyền đến một tiếng kêu to, sau đó vài giọt máu thấm vào khách phòng. Phong Vân Vô Kị trong lòng từ từ thông thả, tay áo khẽ phát một cái, cách không truyền một cỗ chân khí và trong cơ thể thiếu niên kia, dĩ nhiên hắn không có phát hiện được.

Ngoài cửa sổ, trời bắt đầu mưa to, tiếng mưa rơi xuống truyền đến không dứt, Phong Vân Vô Kị lẳng lẳng nhìn, trận mưa, cảnh sắc như thế căn bản không thể thấy tại thái cổ.

Âm thanh của những thanh kiếm va chạm vào nhau đột nhiên từ không trung truyền đến, Phong Vân Vô Kị quay đầu nhìn lại, thấy ở ngã tư đường kia, dưới gốc cây đa thật lớn, lá cây rơi xuống, ẩn ước lộ ra nhiều điểm kiếm quang.

Phong Vân Vô Kị thần thức đảo qua, phát hiện dưới tàng cây kia thiếu niên nọ đang điên cuồng luyện kiếm. Phong Vân Vô Kị nhìn trong chớp lát, phát hiện thiếu niên này kiếm pháp sắc bén hiểm độc có thừa nhưng lại thiếu sự tinh tế, hoàn toàn như kẻ mới nhập môn, không giống kiếm pháp chánh đạo.

Thờ dài một tiếng, Phong Vân Vô Kị từ trên tầng lầu bay xuống, không một tiếng động dừng lại ở phía sau thiếu niên kia.

Sét đánh!

Một âm thanh vang lên như sét đánh, từ trong tay Phong Vân Vô Kị vạn đạo kiếm quang hiện ra, thiếu niên quay đầu nhìn lại, nhanh như thiểm điện ánh mắt lộ ra quang mang.

“Người muốn học không?” Phong Vân Vô Kị xoay người hướng về màn đêm phía trước đi tiếp. Phía sau truyền đến một thanh âm thật lớn, cả cành cây to rơi xuống tro khốc lá.

Mưa vẫn nặng hạt rơi, dễ dàng tạo thành những lỗ nhỏ như tổ ong trên cành cây, lộ ra một kiếm kia đã khiến cành cây tan thành phần.

Thiếu niên kia ngơ ngác đứng nhìn trong trời mưa, mặc kệ những giọt mưa rơi xuống người, đột nhiên cúi người quỳ xuống, giọng nói tuy rời rạc nhưng đã có chút sinh khí: “Sur....phụ....”

Phong Vân Vô Kị thờ dài một tiếng, dừng lại hỏi: “Người tên là gì?”

"Mộc ..... Hoán ..... Nhiên ....., sur ..... phụ ..... dạy ..... ta!" thiếu niên cúi đầu thật thấp....

Thiếu niên này rõ ràng luyện võ đến phát cuồng, tại môn phái hắn tựa hồ cũng rất ít nói chuyện, tất cả thời gian đều dành cho luyện võ. Từ lúc hắn mở miệng đến bây giờ, cũng tuyệt không có nói nhiều. Nghĩ đến đây Phong Vân Vô Kị trong lòng không khỏi cảm thấy đáng tiếc cho thiếu niên này, hắn vốn cũng là một kẻ say mê võ thuật đến phát cuồng.....

Bạn đang đọc truyện *Phi Thăng Chi Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 85: Phi thăng giả thứ nhất

Mộc Hoán Nhiên, Phong Vân Vô Kị lúc đầu cứu hắn vốn chỉ định để hắn là người hướng dẫn cho mình, nhưng cuối cùng sự thật chứng minh ý nghĩ này thật ngu xuẩn. Mộc Hoán Nhiên căn bản là đã bị môn quy của môn phái đầu độc, Khoái kiếm môn, đệ tử trong môn phái được chương môn thu nhận từ những đứa trẻ bị bỏ rơi trong giang hồ, những đứa trẻ đó sau khi được thu nhận sẽ bắt đầu luyện tập tuyệt học của Khoái kiếm môn.

Tất cả đệ tử đều là đều là nam nhân, bởi vì nam nhân không hay đùa chuyện, không cần nói nhiều. Cả môn phái từ trên xuống dưới đều một lòng vì một phái, mong muốn đề cao danh vọng và địa vị môn phái trên giang hồ. Cả đám người đó đều điên cuồng tu luyện võ công, đại đa số thời gian đều dành

cho việc luyện công. Mộc Hoán Nhiên mấy năm liên tục tự mình tu luyện theo bản ghi chép kiếm quyết, rất ít khi tiếp xúc, trao đổi với người khác, khiến cho hẳn khi nói chuyện đều có chút ngớ ngẩn, nhưng Khoái kiếm môn có một sự tình làm kẻ khác vô cùng kinh ngạc: bọn họ không cần ngôn ngữ biểu đạt, gần như chỉ cần một động tác, một ánh mắt liền có thể hiểu được ý tứ của đối phương. Điều này khiến kẻ khác khiếp sợ sự ẩn ý của họ. Với thành tựu này nếu Khoái kiếm môn quần công thì lực công kích vô cùng mạnh mẽ.

Lúc trước đây chương môn Khoái kiếm môn tới bãi phòng Phiêu lưu kiếm phái thì bị Phiêu lưu kiếm phái ám hại. Lúc này mới dẫn toàn thể môn nhân Khoái kiếm môn tới tâm cừ, nhưng lại không nghĩ rằng đối phương có 5 phi thăng giả, lập tức trong nháy mắt toàn bộ bị đối phương tiêu diệt.

Sự tình này đều là Phong Vân Vô Kỵ từ những lời kể lại đứt quãng của Mộc Hoán Nhiên mà biết được. Phong Vân Vô Kỵ hiểu được trong đó có quá nhiều vấn đề nhưng nhả thời cũng không biết giải thích như thế nào đối với thiếu niên này. Trong phương diện thế tục hẳn hoàn toàn chỉ là một đứa nhỏ thuần khiết.

Khoái kiếm môn có một bộ kiếm quyết, công pháp này trong mắt Phong Vân Vô Kỵ căn bản chỉ là công pháp nhập môn. Nhưng Mộc Hoán Nhiên dĩ nhiên đã tu luyện hơn 10 năm kiếm quyết này, nếu để hẳn thay đổi điều này chưa chắc đã thích hợp. Mặt khác Phong Vân Vô Kỵ nhìn ra đứa nhỏ này đối với môn phái của mình có tình cảm sâu đậm. Bởi vậy khi thấy hẳn luyện tập kiếm pháp, đứng ở góc độ cao hơn, đã tổng hợp sáng tạo ra ‘khoái’ kiếm quyết, tên không thay đổi nhưng thực ra đã có sửa đổi lớn.

Hết thầy lấy một chữ ‘nhanh’ làm căn bản, Phong Vân Vô Kỵ vốn định truyền cho hẳn ‘khoái kiếm’ của Tây Môn Y Bắc nhưng Mộc Hoán Nhiên thân thể căn bản không thể tự tập sức mạnh cường đại để tạo ra ‘khoái kiếm’. Vì vậy đối với khoái kiếm của Tây Môn Y Bắc, y chỉ lấy một bộ phận dung nhập với kiếm quyết của Khoái kiếm môn mà truyền thụ cho hẳn.

Sau khi Mộc Hoán Nhiên được Phong Vân Vô Kỵ truyền thụ kiếm quyết, cả người đều kích động. Sau đó hẳn không phân biệt ngày đêm chuyên tâm khổ luyện. Ban ngày Phong Vân Vô Kỵ mang hẳn ra ngoài tu luyện, nhưng buổi tối bên ngoài thật ra rất ít người, tìm một chỗ để tu luyện mặc dù không dễ nhưng cũng không khó. Phong Vân Vô Kỵ đợi hai, ba ngày, sau khi Mộc Hoán Nhiên hoàn toàn nắm được tinh túy của khoái kiếm quyết, gã bèn thừa dịp tiểu tử này ra ngoài tu luyện, lưu lại phong thu nói hẳn cần chăm chỉ luyện tập, thời gian tới sẽ đi tìm gặp hẳn.

Phong Vân Vô Kỵ suy nghĩ rất đơn giản, bình thường các môn phái trong giang hồ, dân chúng bình thường không nhất định biết đến, nhưng nếu tìm được một người trong giang hồ thì chuyện dễ giải quyết hơn nhiều.

Phong Vân Vô Kỵ một bước xuất môn, ý thức cường hãn bao phủ cả Thanh tuyền thành, dễ dàng tìm được một nơi đang có đánh nhau, tâm niệm vừa chuyển động, đã nhanh như tia chớp phá không mà đi. Chung quanh chúng nhân chỉ cảm thấy hoa mắt, một người to lớn hiện ra, tất cả đều cả kinh tròn mắt há mồm...

Cửa thành phía Tây bắc của Thanh tuyền thành, tả hữu hai bên đều có năm tên nam tử mặc nho sam cùng ba gã kiếm khách mặc áo bào tro đang giao đầu một chỗ. Trong đó một người kiếm pháp rất là cao minh, vận dụng các chiêu thức một cách xảo diệu, cơ hồ một người chống lại mấy người.

Phong Vân Vô Kỵ rơi vào giữa tám người, tám thanh trường kiếm mang theo tiếng gió cơ hồ cùng đồng thời hướng Phong Vân Vô Kỵ đâm tới. Phong Vân Vô Kỵ đánh ra mười chương, những âm thanh truyền đến, tám thanh trường kiếm đều gãy đoạn, toàn bộ rơi xuống trên mặt đất.

Phong Vân Vô Kỵ không có nhiều lời, trực tiếp điểm huyết đạo kiếm khách võ công cao nhất kia, sau đó khi mọi người tại hiện trường còn chưa có phản ứng, hẳn đã đi tới nắm lấy bả vai kiếm khách kia, phi thân bay đi.

Ở ngoài thành Phong Vân Vô Kỵ tìm một chỗ đất trống, ngón trỏ đưa ra giải khai huyết đạo cho hẳn, lạnh lùng nói: “Đưa ta tới Mộ Từ kiếm phái.”

“Tiền bối là người phương nào? Vì sao lại muốn làm khó đám hậu sanh chúng ta, công lực tiền bối trước kia sớm đã có thể phi thăng, ‘nam tử kia về mặt kinh hoàng, Phong Vân Vô Kỵ gây cho hẳn cú sốc quá lớn. Cả đại lục có không ít phi thăng giả, nhưng có thể ngự không phi hành như vậy, chân không hề chạm đất, căn bản tại lục địa này đích thực là thần thông của thần tiên.

“Đưa ta tới Mộ Từ kiếm phái, ta cũng sẽ không làm khó ngươi, chỉ cần ngươi đưa ta tới Mộ Từ kiếm phái là ngươi có thể rời đi.”

Nam tử kia cẩn thận giương mắt nhìn Phong Vân Vô Kỵ, thật lâu sau mới mở miệng nói: “Tiền bối, người có yêu cầu gì cứ nói, xin đừng đùa vãn bối”.

Phong Vân Vô Kỵ cười khở không thôi, phỏng chừng bình thường người trong gian hồ nhất định đều biết Từ Mộ kiếm phái, nhưng là cũng thật không biết, người này phỏng chừng nghĩ hẳn đang đùa giỡn.

Phong Vân chậm rãi giải thích một hồi, đột nhiên sắc mặt biến đổi, song thủ bắn ra giải khai tất cả huyết đạo của nam tử đó, sau đó hóa thành một đạo thiểm điện, phá không mà đi.

Cách đó ngoài ngàn dặm, trên bầu trời một mảnh mây đỏ quay cuồng, giống như đang bị sôi lên, vô số tia chớp vàng đỏ từ đám mây đỏ trung tâm hướng ra phía ngoài khuếch tán, thanh âm sấm rền vang lên không dứt bên tai.

Phía dưới một khuôn mặt thâm trầm, trên thân mang theo cỗ tà khí của 40 nam tử đang đứng tại một ngọn núi cao hoang dã, ngửa đầu nhìn bầu trời, một cỗ khí tức cường đại từ người hẳn toát ra phía ngoài.

“Hơn mười năm khổ tu, hôm nay rốt cục cũng có thể đạt thành kết quả”. Nam tử kia mái tóc dài chấm vai, vẻ mặt hưng phấn ngửa đầu nhìn bầu trời.

Trước mắt trong không trung kiếp vân bốc lên vô cùng lợi hại, nam tử kia đang chuẩn bị ứng kiếp, đột nhiên trong lúc đó một cỗ khí tức cường đại kinh khủng từ chân trời nhanh chóng bay tới. Nam tử quay đầu lại, chỉ nhìn thấy một điểm đen xuất hiện tại chân trời, còn chưa có phản ứng gì, trong mắt m

hồ hiện lên một cái bóng đang nhanh chóng tiếp cận gần.

“là người nào?” nam tử kia chỉ mới nghĩ trong đầu, hoàn toàn chưa kịp nói ra, toàn thân 13 huyết đạo liền bị chế trụ, chân khí bị phong bế, căn bản không thể phản kháng, tựa như một đứa trẻ con bình thường đã bị người chế trụ.

Phong Vân Vô Kị như lúc trước, dẫn theo phi thăng giả này nhằm hướng thành trấn gần nhất bay đi.....

Bạn đang đọc truyện *Phi Thăng Chi Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 86: Thân Đồ Ma Quân

Ta là Thân đồ Ma quân, ba tuổi cả nhà đã bị người trong võ lâm giết hại, ta được sư phụ Huyết thủ Ma quân thu nhận, đưa vào thâm sơn, tu luyện một thân tuyệt học, 15 tuổi khiêu chiến đánh thắng Vu Lam, rốt cục trong vòng 200 chiêu cũng giết chết lão bát tử, chính thức xuất sư.

Ở trong tà đạo, mọi người đều làm theo ham muốn trong lòng mình, tại sao? Trưởng nữ của Đông Phương thế gia, Đông Phương Thiên Tuyết đột nhiên chửi mắng ta liếc mắt nhìn nàng ấy, mắng lão tử là sắc lang. Lão tử mới nhìn thấy nàng ban ngày, ban đêm liền đột nhập vào trong phòng nàng, gian sát khiến cho nàng muốn chết. Phu nhân của Đông Phương thế gia đi tới phòng này cũng bị ta gian sát cho tới chết. Nhưng không có nghĩ tới cuối cùng xuất hiện một tên gia hỏa, tự nhiên kinh hô làm kinh động đến cao thủ Đông Phương thế gia. Lão tử một người đấu với một ngàn năm trăm người người, chém giết mở một đường máu, Đông Phương thế gia là một gia tộc lớn, cái tên Thân đồ Ma quân cũng bởi vậy mà lưu truyền.

Đại mặc có bọn mã tặc độc ác. Lão phu nghe được điều đó, đuổi theo hơn một vạn dặm đường, chạy đến đại mặc, đuổi tới hang ổ bọn họ, liền tiếp truy giết ba ngày ba đêm liên tục, đem toàn bộ bọn mã tặc kia chém chết, hơn 200 đầu lâu rơi ở đại mặc biên thủy, đại mặc từ nay về sau trong vòng 10 năm nữa sẽ không có nạn mã tặc.

Giang hồ tranh đấu, lão tử cũng tham gia một tay, bạch đạo cũng giết, hắc đạo cũng giết, hai bên đều giết nhau, ha ha. Muốn giết lão tử có thể kẻ ra một loạt Mộ tử kiếm phái, Nam tinh kiếm phái, nhưng mà ít người có khả năng giết chết lão tử. Ít nhất bây giờ ta cũng vẫn còn sống tốt đấy. Thanh danh của Thân đồ Ma quân trên giang hồ có thể đem ra dọa trẻ con ban đêm, khiến cho nó ngừng khóc.

Mấy trăm năm trước, đệ tử Thương mang kiếm phái, Trì Thương tiền bối gặp gỡ Kiếm thần Phong Vân Vô Kị, được truyền cho tuyệt học ‘Diệt ma tâm kinh’, mang tuyệt học này chiếu cáo thiên hạ. Cho nên trải qua 20 năm giang hồ xảy ra một trường đại chém giết, giết chết không biết bao nhiêu người trong giang hồ, những cao thủ, tinh anh trong tất cả mọi người. Phòng chừng ngay cả Trì Thương tiền bối cũng sẽ không tưởng tượng được ngày nay giang hồ lại có thể hỗn loạn như thế này.

Cả đại lục, hàng vạn môn phái chẳng biết cái gì, đột nhiên bộc phát xung đột môn phái, hơn nửa ngày càng căng thẳng. Rất nhiều môn phái đấu tranh với quy mô lớn, đến ngay cả ta là một lão ma đầu nhìn thấy cũng sợ hãi, không dám nhúng tay vào. Ngày hôm qua Khoái kiếm môn bị tiêu diệt, mỗi ngày đều có một vài môn phái bị tiêu diệt. Mười năm qua mấy vạn môn phái trong giang hồ đã có tới năm, sáu ngàn môn phái bị tiêu diệt. Mấy năm gần đây càng có nhiều thiệt hại, thiên hạ tất cả đều rối loạn.

Mẹ nó, vốn dĩ lão tử tu vi đã tiếp cận đến lúc phi thăng, có thể tung hoành ở đại lục này. Nhưng cũng có một vài lão quái vật tu vi vài trăm năm nhưng không chịu phi thăng, nếu chỉ có vài người đơn lẻ lão tử cũng không quan tâm. Nhưng con mẹ nó, chỉ một môn phái nhỏ bé như Thủy nguyệt kiếm phái cũng có 5 lão nhân phi thăng giả. Giang hồ như vậy làm sao có thể không loạn, hoàn toàn là do phi thăng giả mà ra.

Ta không dám vào trốn thành thị đông người, một mình chỉ lai vãng trốn hoang sơn, nhận thấy nơi đây vắng vẻ, bốn phía không người, ta liền bắt đầu độ kiếp, khoe mắt bóng đen chột lóc lên, sau đó....

Người với công lực mấy trăm năm khổ tu, nhất định là phi thăng giả tiền bối, thừa dịp lúc ta độ kiếp mà đánh lén, chẳng lẽ không để ý tới thân phận? Hách Liên Nam Sơn huyết đạo bị phong ấn, lúc này bị đưa đi, trong lòng vừa là kinh hoàng, vừa là phẫn nộ. Ngày xưa giết hại trưởng lão của môn phái, vì vậy mà tìm đến đây, không ngờ phi thăng vẫn còn chậm.

Hách liên Nam sơn tưởng nhầm rằng Phong Vân Vô Kị đã khổ tu tại nhân gian mấy trăm năm, nhưng không phi thăng. Có như vậy mới giải thích được tại sao mới có thể dễ dàng kiểm chế hắn như thế.

Phong Vân Vô Kị dẫn theo Hách Liên Nam Sơn, chỉ là thông qua bàn tay tiếp xúc, cảm giác được người này trong cơ thể có luồng chân khí tà đạo, tự biết người này cũng không có lai lịch tốt đẹp gì. Chỉ thấy hắn mở miệng lạnh lùng nói: “Câm miệng, tạm thời ta sẽ không giết ngươi, ngược lại ngươi còn nhiều lời, nói không chừng ta tâm tình không được vui, sẽ giết ngươi.”

Phong Vân Vô Kị cũng không muốn giải thích với hắn cái gì, đối với người trong tà đạo, Phong Vân Vô Kị bởi vì bản thân cũng có quan hệ, nhưng qua bao lâu rồi tự nhiên cũng không có thái độ tốt.

Hách Liên Nam Sơn được xưng là Thân đồ Ma quân, cố nhiên người dính đầy huyết tinh, nhưng cũng không thể không nói, trên một phương diện nào đó hẳn vẫn còn có điểm tốt.

“Có điều gì phân phối, tiền bối cứ toàn quyền phân phó, văn bối cho dù có phải làm trâu ngựa cũng không hề than oán” Thân đồ Ma quân để giữ lại cái mạng nhỏ của mình, chỉ trong chớp mắt đã có chuyển biến to lớn, làm kinh động mọi người.

Phong Vân Vô Kỵ dẫn theo Thân đồ Ma quân tới bên ngoài một thành trấn không có người, hạ xuống, sau đó giải khai huyết đạo Thân đồ Ma quân, trong tay đưa ra một tờ ngân phiếu, nói: “Cầm lấy.”

Thân đồ Ma quân dù giao hoạt cũng không thể nào biết được Phong Vân Vô Kỵ muốn làm gì, về mặt mờ mịt nhìn Phong Vân Vô Kỵ nói: “Tiền bối, đây là ...”

“Vào trong thành mua một con ngựa tốt, một cỗ xe ngựa, đưa ta tới Tử mộ kiếm phái.” Phong Vân Vô Kỵ lạnh lùng nói.

Thân đồ Ma quân trong lòng giật thót, cẩn thận nhìn Phong Vân Vô Kỵ, càng nhìn càng kinh ngạc. Trên đại lục này, những người mới bước vào phi thăng tiền kỳ đều có niên kỷ quá tứ tuần, về sau công lực càng thâm hậu, dung mạo cũng sẽ dần dần trở nên trẻ ra, nhưng mà người còn trẻ như người trước mặt đây đã phi thăng hai, ba trăm năm. Hơn nữa tốc độ vừa nãy của hắn nhanh như tia chớp, hoàn toàn như thần tiên, có thể bay trên không, chỉ sợ tuổi phải hơn thế nhiều.

Thân đồ Ma quân trong lòng trầm tư, có thể nào đây là một lão bất tử của Tử mộ kiếm phái, sau thời gian khổ tu liền quay lại. Cũng không đúng, Tử mộ kiếm phái thành lập chưa được 300 năm, nếu hắn là trưởng lão lẽ nào lại không biết Tử mộ kiếm phái ở nơi nào. Chẳng lẽ hắn đi tầm cừu? Thử tưởng tượng Tử mộ kiếm phái có mấy ngàn phi thăng cao thủ, Thân đồ Ma quân sắc mặt nhất thời trở nên tái nhợt.

“Tiền ... .. tiền bối không phải ... Có oán cừu với Tử mộ kiếm phái, tiền bối công lực cao thâm, nhưng Tử mộ kiếm phái cũng có tới 2500 cao thủ đạt tới cảnh giới phi thăng, tiền bối ... ..”

“Không cần nói vậy, nhanh đi đi, cũng đừng có chạy trốn, nếu ngươi tự nghĩ võ công cao hơn ta, khinh công nhanh hơn ta, ngươi cứ thử xem.” Phong Vân Vô Kỵ một chưởng xuất ra, kiếm khí bàng bạc bên tay trái nhằm đất bạo xuất, nhất thời một tiếng nổ thật lớn truyền lại, bùn đất tung tóe, nhưng lại không có một chút bụi bẩn nào ở gần Phong Vân Vô Kỵ trong vòng ba thước.

Thân đồ Ma quân trợn mắt há hốc mồm, ở gần kia xuất hiện một cái hố to, trong lòng kinh hãi phi thường. Cho dù cao thủ đạt tới phi thăng cảnh giới cũng không nhất định có uy lực như thế kia, hắn thấy Phong Vân Vô Kỵ xuất ra một chưởng này thật nhẹ nhàng, căn bản chưa dùng toàn lực. Nếu như dùng toàn lực, tiêu diệt cả thành trấn này cũng không phải là chuyện khó.

“Đi nhanh rồi nhanh chóng quay lại!” thanh âm Phong Vân Vô Kỵ lạnh lùng vang lên bên tai, hắn không khỏi cả kinh, nhanh tay cầm lấy ngân phiếu nhằm hướng cửa thành phía xa xa chạy nhanh đến.

Một lát sau, một cỗ xe ngựa màu đen hoa lệ xuất hiện trên quan đạo ngoài thành. Thân đồ Ma quân đang ngồi trên xe ngựa, mã phu bên cạnh trợn mắt, há hốc mồm nhìn Phong Vân Vô Kỵ lên ngựa, sau đó mã phu giơ roi lên, khẽ kêu một tiếng, xe ngựa hoa lệ kia lại theo dọc quan đạo, nhằm hướng bắc mà đi. ....

Bạn đang đọc truyện *Phi Thăng Chi Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 87: Dịch biến trửu sinh

Xe ngựa màu đen chạy trên quan đạo thật lâu, đi qua rất nhiều ruộng tốt, khi tới gần một ngọn núi cao bị mây mù bao phủ thì xe ngựa kia dừng lại.

“Đại gia, tới địa phương này tiểu nhân không dám tiến tới gần nữa, tiểu nhân chỉ có thể đưa người tới đây.” Mã phu quay đầu lại hướng về phía trong chiếc xe nói.

Mmm, Phong Vân Vô Kỵ ứng thanh nói, sau đó từ xe ngựa đi ra, theo phía sau là Hách Liên Nam Sơn.

“Tiền bối, người thật sự muốn tới Tử mộ kiếm phái? Giang hồ đó là một trong 36 môn phái mạnh nhất?” Thân đồ Ma quân vẫn như cũ, trông mong vào tia hy vọng cuối cùng hỏi.

Phong Vân Vô Kỵ không có trả lời, đi dọc theo đỉnh núi, nhằm hướng mây mù bao phủ kia đi đến, những đám mây mù trên đỉnh đầu có màu đỏ, như ẩn như hiện.

Thân đồ Ma quân do dự trong chốc lát, quay đầu hung ác nhìn mã phu ki: “Lão phu lên núi ngắm cảnh, không lâu sau sẽ quay lại, nếu người tự tiện rời đi, ta sẽ giết cả nhà người, hiểu chưa?”

Mã phu kia nghe nói như thế, trong nháy mắt huyết sắc trên mặt trở nên trắng bệch, vội vã gật đầu.

Thân đồ Ma quân lúc này mới cười cười, quay đầu đi theo Phong Vân Vô Kị, uất khí trong lòng lúc này bay hết, cảm thấy sáng khoái vô cùng.

Hai người dọc theo sơn đạo, một lát sau rốt cục cũng nhìn thấy màu đỏ ẩn hiện trong mây mù kia là màu đỏ của viện tường, phía trước màu đỏ của viện tường có một khối nham bích màu đen, trên có khắc ba chữ to: Giải kiếm trì.

Giải kiếm trì, ngẩng đầu lên nhìn thấy một cái biển thật lớn, trên mặt trước có khắc hình rồng bay, phượng múa, viết về Từ mộ kiếm phái, chữ viết ẩn ước kinh lực, có chút khí thế.

Trước cổng môn hai gã nam tử trường bào màu trắng, bên hông là một thanh trường kiếm dài ba thước hướng phía hai người tiến đến, từ xa đã quát: “Nơi đây là sơn môn của Từ mộ kiếm phái, những binh khí trên người đều phải bỏ lại tại giải kiếm trì.”

Phong Vân Vô Kị vẫn như cũ, tiêu sái tiến lên, dừng trước hai gã đệ tử, mở miệng hỏi: “Chương môn Lãnh Nhược Surong của các người có ở đây?”

Hai gã đệ tử Mộ tử kiếm phái trong mắt thoáng qua sự khác thường, một gã đệ tử bật thốt lên: “Người như thế nào lại biết được?... Thái thượng chương môn hôm qua mới đến, hôm nay đang cùng chương môn nhân ở cùng một chỗ. Đây là một bí mật, chúng ta cũng là may mắn biết được, tiền bối chẳng lẽ cũng giống như Thái thượng chương môn, từ nơi đó đến?”

Tên đệ tử bên cạnh sắc mặt biến đổi, nhẹ nhàng kéo hấn, gã đệ tử đang nói lập tức im lặng.

Phong Vân Vô Kị trong mắt thoáng qua chút tán thưởng, tên đệ tử này cũng thật linh mẫn, có thể đào tạo thành một nhân tài, có tâm ý này, ngày sau Phong Vân Vô Kị đối với người đệ tử này một lòng tài bồi.

“Các người nhanh đi thông báo cho Thái thượng chương môn nhân của các người.”

Hai gã đệ tử gật đầu, lúc trước khi tên đệ tử kia về mặt hưng phấn chạy tới, Phong Vân Vô Kị đứng ở ngoài cửa, với thân phận của hấn sẽ không tự ý xâm nhập, hấn đã nghe được những tiếng huyền ảo trong tai, sau đó thanh âm quen thuộc của Lãnh Nhược Surong từ nội viện truyền đến, nhất thời cũng không rõ là hấn nói cái gì, nhưng hiển nhiên là rất hưng phấn.

Phong Vân Vô Kị khoe miệng khẽ mỉm cười, trong lòng biết chỉ cần tìm được Lãnh Nhược Surong, hành động lần này sẽ phi thường dễ dàng. Với sự giúp đỡ của Mộ tử kiếm phái có địa vị cao, thông tri thân phận, hiệu lệnh thiên hạ vô lâm, đến lúc đó mọi người cùng phi thăng, nhiều ít bao nhiêu phi thăng giả, miễn là không để thiên giới thừa dịp làm hại.

Thân đồ Ma quân đứng bên cạnh Phong Vân Vô Kị, trong lòng vẫn thấp thòm không yên, chỉ sợ một lão bất tử nào đó của Mộ tử kiếm phái lao ra, nhưng mà trên mặt hấn không có chút biểu hiện, nhìn thật trầm ổn. Bảo đệ tử Mộ tử kiếm phái kêu Thái thượng chương môn đi tới, Thân đồ Ma quân trong lòng máy động, đưa ánh mắt cổ quái đánh giá Phong Vân Vô Kị.

A!

Đột nhiên trong hồng viện truyền đến một tiếng hét thảm, sau đó truyền đến tiếng hét phẫn nộ của Lãnh Nhược Surong: “Trương Quyết, người! ... .. dám!... ..” sau đó là tiếng kim thiết chạm nhau truyền đến.

Phong Vân Vô Kị cùng Thân đồ Ma quân sắc mặt biến đổi nhìn về nội viện của Mộ tử kiếm phái.

“là thanh âm của Nhược Surong!” Phong Vân Vô Kị sắc mặt lạnh lùng, thân người khẽ nhoáng lên, nhắm hướng Mộ tử kiếm phái phóng tới.

“Không thể!...” đệ tử gác cửa kia vừa thấy liền khản trương, hai tay triển khai đánh tới, Phong Vân Vô Kị xuất chương, tên đệ tử kia dĩ nhiên bắn ra ngoài.

Trong đại môn, mấy ngàn đệ tử đang luyện kiếm, những người này vẻ mặt mờ mịt, hoang mang, hiển nhiên cũng không biết đã xảy ra chuyện gì.

“Trương Quyết, người đương nhiên khi sư diệt tổ!... phốc!...sur tổ!...” tại nội viện, tiếng kim thiết giao nhau càng thêm kịch liệt.

Mọi người nghe lệnh, người này giả mạo Thái thượng chương môn, tâm thuật bất chính, Mộ tử kiếm phái nghe lệnh, bao vây ngoại viện, không thể để hấn chạy thoát, nếu không các người sẽ phải chịu phạt!” Trong viện nội vang lên âm thanh một lão giả truyền đến.

Đệ tử đang luyện kiếm giờ phút này đều dừng lại, mấy nghìn người nhìn về phía Phong Vân Vô Kị.

Keng! Mấy nghìn thanh trường kiếm hướng về Phong Vân Vô Kị.

“Sư tổ, mau .....cứu ..... Ta”

Hiển nhiên lúc này tình hình Lãnh Nhược Surong vô cùng nguy cấp, thời khắc này Phong Vân Vô Kị không rõ tại Mộ tử kiếm phái, Lãnh Nhược Surong

phát sinh chuyện gì nhưng cũng rất lo lắng.

Hừ lạnh một tiếng, tất cả đệ tử trong nội viện tâm thần chấn động, không khỏi thối lui mấy bước, Phong Vân Vô Kị thân hóa thành lưu quang hướng vào phía trong viện, mấy đạo kiếm quang từ phía dưới bay theo, nhưng đều dừng lại ở phía sau.

Dọc theo đường đi, vô số đệ tử Mộ tử kiếm phái đều ra tay, thực lực càng ngày càng cao cường, nhưng hoàn toàn không ngăn trở được Phong Vân Vô Kị. Dọc theo đường đi, vô số cao thủ Mộ tử kiếm phái giống như bao cát bị quăng đi.

Vừa tiến nhập nội viện, cái đầu tiên Phong Vân Vô Kị thấy là hơn ngàn vũ giả đạt tới phi thăng cảnh giới đang xoay quanh tại không trung, cao thấp nhằm Lãnh Nhược Sương công kích. Nếu Lãnh Nhược Sương không trải qua ngàn năm tu luyện, giờ phút này sợ đã sớm ngã xuống rồi. Lãnh Nhược Sương sau khi phi thăng, công lực đã tăng lên rất cao, những vũ giả này mặc dù đạt tới phi thăng cảnh giới, nhưng căn bản không thể so với loài người tại thái cổ, cũng không thể tạo thành uy hiếp đối với Lãnh Nhược Sương, nhưng mà sự thật Lãnh Nhược Sương bị một thanh trường kiếm xuyên thủng ra trước ngực. Thanh trường kiếm rõ ràng đến từ phía sau lưng, chính là không có phòng bị mới có thể trúng chiêu, hơn nữa trên thân kiếm bóng loáng, hiển nhiên là một thanh bảo kiếm.

Lãnh Nhược Sương trên mặt tái xanh, thân người lay động, tựa hồ tùy thời lúc nào cũng có thể ngã xuống, trên người bị thương nhiều chỗ, cũng may là công lực của hắn cao siêu hơn những phi thăng giả này, mới có thể cầm cự đến bây giờ.

Đối diện với hắn là một ngân tu lão giả, vẻ mặt âm hiểm, trong tay cầm một thanh kim bài, Phong Vân Vô Kị tiến đến chỉ thấy hắn cười lạnh quát: “Vô Tu, chương môn lệnh bài ở đây, chẳng lẽ các ngươi dám chống lệnh, mau mau ra tay! Nếu không sẽ bị môn quy xử lý!”

Phong Vân Vô Kị xâm nhập trước, ném một gã đệ tử vào trong viện nội, chúng nhân như bưng bình, tên chương môn Trương Quyết kia sắc mặt hiện vẻ kinh sợ, chỉ hơn một nghìn lão giả quát: “Các ngươi còn không mau ngăn hắn lại!”

Chúng nhân đều lộ vẻ bất đắc dĩ, mắt thấy Trương Quyết xuất ra lệnh bài, đều hết lớn một tiếng, xuất kiếm ra khỏi vỏ. Mấy ngàn thanh trường kiếm mang theo đạo đạo kiếm quang từ các phương hướng nhắm Phong Vân Vô Kị công tới, bên kia mấy nghìn nhân ảnh cũng vây công Lãnh Nhược Sương nhanh hơn...

Bạn đang đọc truyện *Phi Thăng Chi Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 88: Huých tường chi loạn

Không thể nắm giữ, kiểm soát ý cảnh, vĩnh viễn không bao giờ thành công!

Lợi dụng thế giới lực, cơ hồ tàn khốc tu luyện, rốt cục Phong Vân Vô Kị đạt tới mức kiếm hoàng chỉ cảnh thu phát tùy tâm.

Lại nói mấy ngàn cao thủ phi thăng cảnh giới từ các phương hướng nhanh chóng phóng đến, cách ba thước trên không đều bắn ra vô số kiếm quang, xem tình hình Lãnh Nhược Sương bên kia thân thể lay động, tựa hồ tùy thời có thể ngã xuống.

“Côn!” một tiếng báo phát, sau đó một cỗ khí tức cường đại vô hình phát ra, mấy ngàn thanh kiếm đang bắn nhanh tới đột nhiên dừng tại không trung, sau đó mấy ngàn vũ giả đạt tới cảnh giới phi thăng bị một lực lượng vô hình chấn bay ra xa.

Phong Vân Vô Kị mở một nửa kiếm hoàng chỉ cảnh trối buộc, một cỗ khí tức cường đại tràn đến mọi người ở đây, một tiếng kêu không dứt bên tai, mọi người ở Mộ tử kiếm phái hoảng sợ phát hiện trường kiếm có xu thế rời tay bay ra.

Trong khi mọi người đang bị khí tức này làm cho sợ hãi, Trương Quyết trong mắt đột nhiên hiện lên một vẻ âm độc, bỏ qua trường kiếm trong tay, tay phải như kiếm nhắm hướng ngực Lãnh Nhược Sương đâm tới, trong một sát na, tay phải Trương Quyết tựa hồ biến thành một thanh trường kiếm, mặt ngoài trường kiếm lưu chuyển sáng bóng.

“Kiếm ma đích thủ kiếm!” Phong Vân Vô Kị cơ hồ trong lúc đó nhận ra đối phương sử dụng tuyệt học, mắt thấy Lãnh Nhược Sương sắp bị đâm qua tâm tạng, Phong Vân Vô Kị gầm lên một tiếng, tay áo phát lên, tay phải thoát ra đánh về phía Trương Quyết. Sau đó một tiếng hét thảm vang lên, Trương Quyết giống như bị một cự trụ đánh trúng, khi còn cách Lãnh Nhược Sương ba thước thì đột nhiên bị đánh bay ra ngoài, thân dừng tại không trung, trường sam trên người đột nhiên chia làm một mảnh, sau đó cực nhanh lan ra, cuối cùng hoàn toàn hóa thành từng mảnh nhỏ, phiêu tán trong không trung.

Lộ xuất trong lồng ngực từng đạo huyết ti dày đặc, che kín toàn thân, lại nghe một tiếng ‘xuy’, ‘xuy’, từng đạo huyết ti kia nhanh chóng biến thành vết kiếm thương rất là kinh tâm, máu tươi bắn nhanh ra.

Oanh!

Tương Quyết đập mạnh vào tường Mộ tử kiếm phái nội viện, kêu lên một tiếng thật lớn, đợi đến khi hấn hạ xuống đã là một huyết nhân, trên người dính đầy kiếm khí, không ngừng kêu lên thống khổ, lăn lộn trên mặt đất.

Phong Vân Vô Kị thân thể hơi chấn động, dĩ nhiên Lãnh Nhược Surong cùng mấy ngàn kiếm sĩ kia trước biến cố phát sinh này, cả kinh, trợn mắt há hốc mồm, phản ứng trong lúc đó bất quá cũng giống như các cao thủ đạt tới cảnh giới phi thăng của Mộ tử kiếm phái.

Chân phải đạp trên mặt đất, dưới chân Phong Vân Vô Kị tạo nên từng đạo kiếm khí lan tỏa, kiếm khí mãnh liệt khiến các vũ giả chung quanh bị bức lui hơn mười bước. Nhìn Lãnh Nhược Surong, Phong Vân Vô Kị sắc mặt lập tức trở nên rất khó coi. Sắc mặt Lãnh Nhược Surong, Phong Vân Vô Kị biết hấn đã bị trúng độc, nhưng không có nghĩ rằng độc tính này lại dữ dội, quỷ dị như thế, căn bản vị diện này không có khả năng có loại độc này. Chân khí mãnh liệt cuộn cuộn truyền vào trong cơ thể Lãnh Nhược Surong, lập tức đi đến bảo vệ trái tim và bộ não của hấn. Cũng may Lãnh Nhược Surong nội lực vô cùng thâm hậu, độc tính kia còn chưa xâm nhập trái tim.

"Su ..... su tử ..... trà kia ..... Tương Quyết ..... cho ta uống ..... trà ..... trong đó ....."trong mắt Lãnh Nhược cũng hiện ra một màu xanh, môi run rẩy nói.

Chân khí dừng mãnh cuộn cuộn chảy vào trong cơ thể Lãnh Nhược Surong, nhưng mà Phong Vân Vô Kị như thế nào cũng không thể khu trừ hết chất độc trong cơ thể hấn. Nhìn thấy Lãnh Nhược Surong đang dần hôn mê, Phong Vân Vô Kị trong lòng nộ hỏa bốc lên như có ngọn lửa thiêu cháy, lần trước Phong Vân Vô Kị rút cục không cứu kịp, để đệ tử chết trước mặt mình.

Thật muốn đem tất cả mọi người trước mắt giết đi, Phong Vân Vô Kị trong lòng giận dữ hét lên, nhưng hấn không thể làm như vậy được. Những người này đều là cao thủ đạt tới phi thăng cảnh giới, mấy ngàn người, tuyệt đối không thể vì vậy mà đem bọn họ giết hết. Hơn nữa nói như thế nào cũng là do đã có uyên nguyên từ trước. Mặt khác như tình hình hấn vừa mới được chứng kiến, rõ ràng là do chương môn Tương Quyết xuất lệnh bài bắt buộc những người này ra tay.

Phong Vân Vô Kị đang kìm nén sự giận dữ, phía sau đột nhiên truyền đến tiếng kêu: "Tiền bối cứu ta! Cứu ta, nếu không ta chết chắc!"

Hách Liên Nam Sơn một tay nắm lấy một gã đệ tử Mộ tử kiếm phái, một tay cầm kiếm nhằm hướng bên này chạy như điên mà đến, phía sau hấn có vô số đệ tử Mộ tử kiếm phái trong trạng thái kích động, tất cả đang lao theo. Nếu không phải Hách Liên Nam Sơn thông minh, thỉnh thoảng đưa tên đệ tử Mộ tử kiếm phái kia làm thuẫn đỡ, chỉ sợ hấn sớm đã đi châu ông bà ông vải.

"Những người này! Hấn dám giả mạo thái thượng tổ sư! Người này dịch dung thành thái thượng chương môn chúng ta, ý đồ cướp đi cơ nghiệp của Mộ tử kiếm phái. Chúng đệ tử nghe lệnh, tuyệt đối không thể để hấn sống." Tương Quyết đột nhiên từ trên mặt đất đứng dậy, chẳng biết lấy khí lực từ đâu mà nói ra một tràng dài.

"Chương môn!" Sau đó vô số đệ tử Mộ tử kiếm phái nhìn thấy thảm trạng của Tương Quyết, cả đám bắt đầu kinh hô, sau đó đại bộ phận hướng Phong Vân Vô Kị đánh tới, một vài người khác lại tiếp tục đuổi giết Thần đồ Ma quân.

Hừ! một tiếng hừ lạnh vang lên khiến cho chúng nhân tâm thần không khỏi chấn động.

Phong Vân Vô Kị hướng về phía những đệ tử Mộ tử kiếm phái đang kích động, đột nhiên xuất ra một chương. Một cỗ kinh khí vô hình chấn động không gian, khuếch tán mà đến. Nhìn thấy đám người đông như kiến này đang hướng ra phía ngoài chạy trốn, Phong Vân Vô Kị một tay hướng lên, rồi nhanh chóng lật xuống, một tiếng kêu thảm thiết vang lên, một ngàn đệ tử trẻ tuổi đang bỏ chạy về phía sau đều rơi trên mặt đất.

Phong Vân Vô Kị muốn dùng chiêu này lập uy, hư trương thanh thế, đệ tử Mộ tử kiếm phái không có nhiều người thụ thương, chỉ là trong lòng đều quá khiếp sợ hấn, khiếp sợ đến mức quên đi mục đích ban đầu.

"Các ngươi không được thoái lui..." Tương Quyết quay về phía mấy ngàn cao thủ cảnh giới phi thăng kia quát. Mỗi vũ giả này bối phận đều vượt qua Tương Quyết, nhưng Tương Quyết thân là chương môn, tay cầm lệnh bài tổ sư, khiến cho bọn họ bắt buộc phải nghe lệnh.

Phong Vân Vô Kị quay đầu lại, lạnh lùng giương mắt nhìn Tương Quyết, trong mắt chứa đầy sát khí, khiến cho Tương Quyết không khỏi liên tục thoái lui.

Tay phải bắt kiếm quyết, những tiếng kiếm kêu vang lên, mọi người ở Mộ tử kiếm phái hoảng sợ phát hiện trường kiếm trong tay mình đột nhiên thoát khỏi sự khống chế, hướng không trung bay nhanh tới.

Trong lòng chúng nhân đều giống nhau, thấy lạnh cả người. Mọi người, kể cả Tương Quyết kia đều kinh hãi nhìn lên không trung kia đang bày bố cao thấp mấy vạn trường kiếm, tất cả đều không kìm hãm được sự sợ hãi.

Trên không trung kia mấy vạn trường kiếm bị Phong Vân Vô Kị khống chế, phát ra trận trập tiếng kiếm vang, tay phải hạ xuống, mấy vạn thanh trường kiếm kia đột nhiên mang theo kiếm quang từ không trung hạ xuống.

bồng bồng bồng!!!

Mấy vạn thanh kiếm hóa thành từng đạo lưu quang mà hạ xuống, nhằm thân Tương Quyết đâm tới. Nhìn thấy trận kiếm vũ đó, Tương Quyết kêu to một tiếng: "Ta hết đời rồi!" Hấn tuyệt vọng nhắm mắt lại

Thật lâu sau, hết thảy mọi tiếng động đều ngừng lại, Tương Quyết mở mắt ra, ánh mắt nhất thời bị đạo đạo quang mang làm hoa mắt. Mấy vạn trường

kiếm kia từ trung tâm bày bố ra, giống như một Thái Cực Đồ.

Biến mất, từ không trung truyền lại thanh âm băng lãnh của Phong Vân Vô Kị: “tạm tha ngươi một mạng, nếu như Nhược Sương chết, các ngươi tất cả đều phải chết, còn như hấn không có việc gì, đến lúc đó ta sẽ để hấn tự mình thanh lý môn hộ.”

Tương Quyết nghe vậy không khỏi thấy lạnh, trong lòng dâng lên nỗi tuyệt vọng. Ai có năng lực chống lại người này?....

Bạn đang đọc truyện *Phi Thăng Chi Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 89: Xảo ngộ Nguyệt Thiên

Phong Vân Vô Kị một tay giữ Lãnh Nhược Sương đang hôn mê, nhún thân vài cái đã xuất hiện dưới chân núi. Mã phu kia vẫn ngồi tại ven đường, chưa có rời đi.

Gặp lại Phong Vân Vô Kị đang giữ một gã nam tử người dính đầy máu, sắc mặt tái xanh, mã phu bật người đứng dậy, ánh mắt cũng nhìn về phía sau Phong Vân Vô Kị.

Thân đồ Ma quân khinh công cũng không kém, một lát sau đã đi tới. Tên xa phu kia gặp lại Thân đồ Ma quân Hách Liên Nam Sơn, da mặt co rúm không thôi, không nói một lời xoay người nhảy lên thượng xa.

“Tiền ... tiền bối thật sự là từ trên đi xuống?...” Hách Liên Nam Sơn quan sát sắc mặt Phong Vân Vô Kị, lấy tay chỉ lên bầu trời, cẩn thận nói.

“Biết được là tốt rồi. ... đây là đệ tử của ta, ta đã bảo vệ tâm mạch hấn, ta cần phải tìm được biện pháp giải cứu hấn trước. Bây giờ tao giao cho ngươi chiếu cố hấn, nếu mà xảy ra chuyện gì ngươi hãy chuẩn bị bồi táng cùng hấn.: Phong Vân Vô Kị lạnh lùng nhìn Thân đồ Ma quân nói

oanh!

Thiên đồ Ma quân giống như bị năm đạo thiên lôi đánh trúng, đầu trống rỗng. Trong thiên hạ phi thăng giả thật ra không ít, nhưng có thể xuống tới đây, hoàn toàn chưa có thấy qua. Mặc dù đã chứng kiến võ công của Phong Vân Vô Kị, Thân đồ Ma quân sớm đã có sở liệu, nhưng chính tai nghe thấy Phong Vân Vô Kị thừa nhận, sự kinh ngạc này nhất thời khó có thể tiêu trừ.

Khi tiếp nhận Lãnh Nhược Sương, Thân đồ Ma quân đã phục hồi lại tinh thần, phát hiện bản thân đã ngồi trong xe ngựa. Bên trong xe ngựa không gian vẫn còn rộng rãi.

“Tiền bối, chúng ta đi đâu đây?” Thân đồ Ma quân cẩn thận hỏi.

Trước tiên chúng ta đi xung quanh tìm khách điểm. . . .không được, bình thường căn bản không thể tìm chế loại độc này, ta cần phải tìm một gã lang trung trong giang hồ mới được. Hách Liên, phương diện này giao cho ngươi. Nếu ngươi làm tốt, ta tự nhiên sẽ giúp ngươi.”

“Đa tạ tiền bối.” Hách Liên Nam Sơn mừng rỡ nói, “tiền bối, cầu xin người thu ta làm đồ đệ.” Hách Liên Nam Sơn chỉ hận không lập tức cúi đầu trước Phong Vân Vô Kị bái sư, thế nhưng trong tay gã ôm một người bệnh, cực kỳ không tiện, trong lòng không khỏi có hận ý. Trước mặt người này tùy tiện đưa ra ân huệ, tự nhiên cũng được hưởng lợi.

Tình hình ở Mộ tử kiếm phái kia bây giờ vẫn còn ở trong đầu của Hách Liên Nam Sơn. Xoay trên không trung có mấy vạn thanh trường kiếm, chỉ cần một tiếng gầm đã đánh bay mấy ngàn vũ giả đạt tới cảnh giới phi thăng, không cần nói rõ cũng biết người trước mặt thực lực vô cùng thâm hậu. Lúc trước phi thăng, cũng bởi vì công lực không đủ, đánh không lại, nếu có chiêu tuyệt học ngự kiếm kia, còn không dễ dàng tẩu thoát ư. Hách Liên Nam Sơn nghĩ đến đây, trong lòng càng thêm hưng phấn, thậm chí nhất định khi ở bên cạnh người này phải hầu hạ, khiến cho hấn cảm thấy thật thoải mái.

Đi!

Mã phu giờ roi lên, điều khiển ngựa nhằm hướng thành trấn lân cận đi tới. Rốt cục cũng tiến tới thành trấn trước mắt, dừng trước một gian khách điểm. Lần này Phong Vân Vô Kị trực tiếp ôm lấy Lãnh Nhược Sương, đưa vào một gian khách phòng, hết thảy mọi việc hấn đều giao cho Hách Liên Nam Sơn, người này hành tẩu giang hồ đã lâu, tất cả mọi việc đều rõ.

Một lát sau Hách Liên Nam Sơn dẫn theo một lão già sắc mặt tái nhợt tiến vào phòng.

“Mau chóng xem bệnh cho người này, nếu ngươi trị được bệnh đảm bảo ngươi cả đời phú quý, nếu không được ngươi chuẩn bị chịu chết đi.” Hách Liên Nam Sơn nghiêm mặt đe dọa.

Vị lang trung kia đang ở nhà cùng người nhà chuẩn bị ăn cơm, đột nhiên một gã chạy vào nhanh như sấm, chưa nói một câu liền bị đưa thẳng đến đây. Hẳn thật ra cũng không có quên, đã thuận tay mang luôn cả túi thuốc đến.

Vị lang trung cau mày dò xét, xem mạch cho Lãnh Nhược Surong cả nửa ngày trời. Phong Vân Vô Kỵ đang chuẩn bị nghe hán kết luận, đột nhiên lang trung này quỳ xuống, đập đầu bình bình xuống đất.

“Đại gia tha mạng... không phải tiểu lão không cứu, mà thực sự chưa bao giờ thấy qua loại độc cổ quái này. Hơn nữa tâm phế hán bị thương nặng, còn sống được đến bây giờ đã là một kỳ tích. Hoàn toàn nằm ngoài năng lực của tiểu lão... đại gia tha mạng, xin đừng giết ta!”

Vị lang trung này hướng về phía Thân đồ Ma quân mà quỳ, thanh âm có chút run rẩy. Có thể từ hán nhìn ra, nỗi sợ hãi đã ăn sâu vào thân thể.

“Không thể cứu!...” Hách Liên Nam Sơn giật dử, đưa tay chuẩn bị kết liễu vị lang trung này. Hán làm việc toàn dựa vào tính khí, hoàn toàn không có sự tính toán.

Phong Vân Vô Kỵ giờ tay lên, Hách Liên Nam Sơn lập tức ngậm miệng lại, cung kính khom người. Vị lang trung kia cũng rất thông minh, lập tức quay đầu hướng về Phong Vân Vô Kỵ cúi xuống.

Vốn hy vọng vị lang trung này có thể trị được độc, nhưng khi nghe được như vậy, hán thấy thất vọng, trong lòng phiền toái, không còn chút tâm tình nào. Hán phát tay nói: “Người hãy đi đi.”

Vị lang trung kia như được đại xá, trộm nhìn Hách Liên Nam Sơn rồi ba chân bốn cẳng chạy ra ngoài.

“Chường quày đầu!” một thanh âm hào sảng vang lên.

“Khách quan, đến đây...”

Phong Vân Vô Kỵ trong lòng chợt động, thanh âm này vô cùng quen thuộc. Thần thức rất nhanh chóng hướng xuống dưới lầu quan sát. Phong Vân Vô Kỵ mừng như điên, quả nhiên là Nam tinh kiếm phái Cổ Nguyệt Thiên!

Hách Liên Nam Sơn phát hiện Phong Vân Vô Kỵ đột nhiên về mặt trầm trọng, có chút chẳng biết làm sao, đột nhiên lại thấy trên mặt hán lộ ra vẻ kinh hãi, sau đó mở nhanh cửa phòng, hướng lầu dưới đi đến. Hách Liên Nam Sơn về mặt khó hiểu, đang muốn đi xuống, nhưng nghĩ lại cuối cùng chỉ cần chiếu cố tốt cho người bệnh, tự nhiên sẽ thu được lợi ích, những chuyện khác không cần quan tâm.

Không lâu sau Phong Vân Vô Kỵ dẫn một gã trung niên nam tử đi đến, nam tử kia liếc mắt nhìn rồi bước nhanh đến bên Lãnh Nhược Surong đang nằm trên giường. Hách Liên Nam Sơn lập tức bước nhanh ra ngoài, dạo vài vòng rồi mới quay trở lại phòng.

Còn chưa mở cửa phòng đã nghe được thanh âm Phong Vân Vô Kỵ: “Cổ Nguyệt Thiên, người như thế nào mà cũng dừng lại khách điểm này.”

“Sư tổ, ta từ không gian thông đạo đến, phát hiện mình ở một địa phương hoang vu, không người ở. Ta nhớ rõ ràng đã đi theo bên cạnh sư huynh Mạc Li Dạ, không biết sao lại đến nơi đó, bên cạnh không có một ai. Ta nghĩ sư tổ không thấy tìm kiếm định sẽ tới Nam tinh kiếm phái tìm ta, vì vậy đệ từ từ địa phương đó đến đây. Đệ từ khinh không công bằng sư tôn, nửa ngày mới tới được thành trấn lân cận này, vốn chuẩn bị tìm khách điểm nghỉ ngơi một đêm, rồi trở lại Nam tinh kiếm phái. Không nghĩ tới lại gặp sư tổ ở nơi này, thực sự là đệ từ rất hưng phấn.”

“Mmm, ta hiểu rồi, không nghĩ tới chường môn Mộ từ kiếm phái lại lớn mật và tham lam đến như vậy. Vì muốn tiếp tục giữ ngôi vị chường môn mà đầu độc đối với Nhược Surong, sau đó lại ra tay ám toán. Nếu không phải ta đuổi kịp tới, chỉ sợ là lúc này Nhược Surong đã thâm tử.

“Sư tổ, bọn họ dám thương tổn Lãnh sư huynh, chúng ta đem toàn bộ Mộ từ kiếm phái này giết hết.” Thanh âm Cổ Nguyệt Thiên vang lên.

“Giết? Giết hết mấy ngàn vũ gia đạt tới phi thăng cảnh giới?”

"A?!!!"

Trong phòng, Phong Vân Vô Kỵ hay tay chấp ở phía sau, đi đi lại lại trong phòng, tựa hồ tự hỏi về vấn đề gì.

Không lâu sau Phong Vân Vô Kỵ ngẩng đầu lên, hướng ra ngoài phong kêu lớn: “Hách Liên, ngay cả người cũng vào đây đi.” Cửa mở ra, Hách Liên về mặt xấu hổ mở cửa đi vào.

“Sư tổ, hán rút cuộc là ai?” Cổ Nguyệt Thiên nhìn Hách Liên Nam Sơn nói.

“Điều này người tạm thời không cần hỏi đến... Hách Liên, Nhược Surong ta tạm thời giao cho người chiếu cố hán. Người đưa hán đi tìm thần y nổi tiếng võ lâm nhờ giúp. Ta không quan tâm người dùng thủ đoạn gì, tóm lại người cần bắt hán ra tay giúp Nhược Surong khử độc. Nếu người nào cản trở người cứ thẳng tay xuất thủ.” Dứt lời Phong Vân Vô Kỵ phát chường về phía Hách Liên Nam Sơn, khiến hán bị một hấp lực cường đại hút lại, không thể phản kháng.

Phong Vân Vô Kỵ một chường đặt trên vai Hách Liên Nam Sơn, một luồng chân khí mãnh liệt truyền vào trong cơ thể Hách Liên Nam Sơn, một mặt mở miệng nói: “Hách Liên, ta tặng cho người 5 ngàn năm công lực, các vũ giả đạt tới cảnh giới phi thăng bây giờ căn bản không phải đối thủ của người. Trong cơ thể người có chân lực của ta, dù người có đến nơi nào cũng không thoát khỏi, đều nằm trong tay ta. Sau khi người xong việc trở về, không cần

ta nói người cũng biết sẽ thu được không ít lợi ích. Còn nếu làm ta tức giận, người đừng trách ta sử dụng thủ đoạn đối phó người.

Nói xong cũng không đợi Hách Liên Nam Sơn trả lời, một chương trực tiếp đưa hắn từ trong phòng bay ra ngoài cửa sổ, biến mất trong đêm tối.

Quay đầu lại, Phong Vân Vô Kỵ nói: “Cổ Nguyệt Thiên, không thể chậm trễ, chúng ta tại vị diện này không có nhiều thời gian, nếu không chỉ sợ khi Thiên giới xuống, ngay cả chúng ta cũng không thoát khỏi bị trừ khử. Yếu tố không ổn định có rất nhiều, chúng ta chỉ có thể quản lý duy nhất một thứ, phải nhanh chóng quyết định kế hoạch. Nhược Suong đành giao cho hắn, tin rằng hắn cũng không dám có ý xấu. Sáng mai chúng ta tới Nam tinh kiểm phái.

“Vâng, sư tổ!...”

Bạn đang đọc truyện *Phi Thăng Chi Hậu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 90: Bất diệu đích cảm giác

Sáng sớm ngày thứ hai, bởi vì Phong Vân Vô Kỵ căn bản không biết Nam tinh kiểm phái ở chỗ nào, y cùng Cổ Nguyệt Thiên đành dùng xe ngựa. Cổ Nguyệt Thiên nói vị trí đại khái cho mã phu, mã phu liền hướng về phía Nam tinh kiểm phái mà đi.

Hách Liên Nam Sơn lưu lại chiếu cố Lãnh Nhược Suong. Sự an nguy của Lãnh Nhược Suong qua hệ tới tiền đồ của hắn, thăng nhải này cũng không dám chậm trễ. Bọn người Phong Vân Vô Kỵ xuất phát không lâu, hắn liền tìm một xe ngựa rộng rãi hướng nơi cư ngụ của vị thần y nổi danh trong giang hồ, Quý Kiến Sâu đi tới.

Nam tinh kiểm phái cùng Mộ tử kiểm phái có chỗ bất đồng, Nam tinh kiểm phái nằm ở phía bắc, cơ nghiệp kiểm phái chiếm cứ một chỗ với rất nhiều lâu các rộng lớn, nhìn vào lúc ban đầu không giống một kiểm phái mà giống nơi ở của một thế gia quý tộc xa hoa. Phong Vân Vô Kỵ vừa thấy chỗ đó, cũng thấy kinh ngạc không thôi.

Hai người tại trước cửa Nam tinh kiểm phái thông báo danh tính, lập tức liền có đệ tử rất nhanh chạy vào trong thông báo.

Cổ Nguyệt Thiên nhân lúc chờ đợi môn Nam tinh kiểm phái còn chưa đến, mỉm cười nói: “Sư tổ yên tâm, Nam tinh kiểm phái của ta không có giống với Mộ tử kiểm phái, chia thành bè phái, chờ đợi môn Nam tinh kiểm phái có quan hệ rất tốt với ta. Hơn nữa đương nhiên chờ đợi môn Mặc Huyền chính tay ta nuôi dưỡng lớn lên, tiểu tử này cùng ta quan hệ rất thân thiết, là tên đồ đệ rất biết tôn kính bề trên, không giống tên Trương Quyết của Mộ tử kiểm phái, Nhược Suong sư huynh đã nuôi lang sói trong nhà. Đợi đến khi chúng ta chứng thực thân phận, với thân phận của sư tổ có thể hiệu lệnh thiên hạ, tuyệt đối không có kẻ nào dám chống lại.”

Như thế cũng tốt, Nhược Suong không may mắn xảy ra như thế, có đồ đệ như vậy thật sự là sư môn bất hạnh. Lần này chúng ta xuống hạ giới, sự việc quan hệ trọng đại, không được phép chậm trễ. Đợi đến khi mọi chuyện hoàn thành, lúc đó thu thập hắn cũng không muộn.” Phong Vân Vô Kỵ gật đầu nói.

“Sư tổ nói rất đúng.”

Hai người đứng bên ngoài không lâu, một gã nam tử khoảng 30, 40 tuổi, vận thanh bào đang nhanh chân bước tới. Phía sau hắn có mấy ngàn cao thủ đạt tới phi thăng cảnh giới bước nhanh theo sau. Ánh mắt chuyển động không ngừng, cơ hồ các phương hướng đều có người của Nam tinh kiểm phái tiến tới.

“Haha, cũng là tiểu Huyền hiếu thuận, ta vừa trở về đã mang tất cả mọi người trong môn phái đến nghênh tiếp!” Cổ Nguyệt Thiên vẻ mặt rất hưng phấn nói.

“Không đúng!” Phong Vân Vô Kỵ trong lòng chợt động, kéo Cổ Nguyệt Thiên lui về phía sau mấy bước, lạnh lùng nói: “Cổ Nguyệt Thiên, cẩn thận, tình huống có chút không đúng.”

“A... .. a?” Cổ Nguyệt Thiên nhất thời không có phản ứng lại, tiến tới.

“Đương nhiên giám giả mạo thái thượng chương môn của bốn môn, tội này thật không thể dung thứ, hãy tiếp bốn tọa một kiếm.” Chương môn Nam tinh phái Mặc Huyền vừa nói, một kiếm đã nhắm Cổ Nguyệt Thiên đâm tới.

“Mặc huyền người điên rồi?!” Cổ Nguyệt Thiên kêu lên sợ hãi, liên tục hướng lui về phía sau.

“Chương môn, hãy để chúng ta tương trợ.” Trong số mấy ngàn cao thủ kia, một ngân tu lão giả sắc mặt hiểm độc, trường kiếm trong tay xuất ra được một nửa, hỏi.

Mặc Huyền liên tục xuất kiếm về phía Cổ Nguyệt Thiên, thủ đoạn ngoan độc phi thường. Với thân thủ của Cổ Nguyệt Thiên tự nhiên có thể dễ dàng ứng phó. Phong Vân Vô Kị nhất thời cũng không vội nhúng tay vào, chỉ đứng một bên chú ý thấy càng ngày càng có nhiều đệ tử Nam tinh kiếm phái tiến đến.

“Không cần, chỉ cần mình ta là đủ rồi.” Mặc Huyền vừa tung những chiêu kiếm ngoan độc tấn công Cổ Nguyệt Thiên, vừa nói: “Ai nhúng tay vào sẽ xử trị theo môn quy.”

Mặc Huyền đang tấn công như vũ bão, đột nhiên chém thẳng một kiếm vào thân hình Cổ Nguyệt Thiên.

"Chưởng môn." mọi người kinh hô.

Phong Vân Vô Kị trong lòng thông thả, chuyển hướng nhìn về phía Mặc Huyền, chiêu này từ trước đến nay chưa từng có, mặc dù có chút nguy hiểm, nhưng sơ hở cũng rất lớn.

Cảnh giới võ học của Cổ Nguyệt Thiên bây giờ căn bản các vũ giả nơi này không thể so sánh với hắn. Đối với một kiếm này Cổ Nguyệt Thiên thân hình trực tiếp sử dụng công lực mạnh mẽ đánh tới trường kiếm, tay phải trực tiếp đánh vào yếu huyệt trước ngực Mặc Huyền.

Phốc!

Mặc Huyền phun ra một ngụm máu, thân hình bay thẳng ra ngoài, những tiếng kinh hô vang lên. Trong mấy ngàn vũ giả đạt tới phi thăng cảnh giới kia liền có mấy người nhảy lên đón lấy thân hình Mặc Huyền.

Oa! Mặc Huyền lại phun ra một ngụm máu, ánh mắt mở to nhìn Cổ Nguyệt Thiên, tựa hồ nhìn thấy sự tình gì rất kinh khủng.

“Súc sinh! Ta nuôi dưỡng ngươi nhiều năm, đối xử với ngươi cũng không tệ, không nghĩ tới ngươi cũng tham lam chức chưởng môn này. Ta ngày đó thật là đã bị mù mới thu nhận nuôi dưỡng ngươi, một kẻ lòng dạ lang sói... Sư tổ, chúng ta đi.” Cổ Nguyệt Thiên phẫn uất quay người đi.

“Đương nhiên dám xuống tay với chưởng môn, ngươi tưởng Nam tinh kiếm phái là nơi ngươi muốn tới thì tới, muốn đi thì đi sao, muốn đi thì phải để tính mạng lại!” Lão giả sắc mặt âm u lúc trước lạnh lùng nói.

“Dừng lại, hãy tạm thời để bọn họ đi đi... ..” Mặc Huyền đột nhiên mở miệng nói.

“Vì sao... chưởng môn, những người này giả mạo thái thượng chưởng môn, tội này rất lớn, không thể tha thứ. Các vị sư huynh hãy cùng ta động thủ trừ khử hai người này.

Bóng người phía sau vừa động, Phong Vân Vô Kị sắc mặt lạnh lùng, vung tay áo lên xuất thủ: “Băng vào các ngươi cũng dám cuồng ngôn!”

Phong Vân Vô Kị ổng tay áo chém ra, những người trước mặt trong vòng ba mươi trượng, không kể công lực cao thấp toàn bộ đều bị một cỗ cường lực cường đại đánh bay ra phía sau. Chỉ có Mặc Huyền thân thụ trọng thương kia chẳng biết vì sao vẫn ở trên mặt đất như cũ, tựa hồ chưa bị công kích.

Phong Vân Vô Kị nhìn thoáng qua Mặc Huyền, ánh mắt trong lúc vô ý nhìn qua một điểm trên mặt đất, đó là một mảnh vụn thật nhỏ. Trong lòng vừa động, hữu chỉ điểm tới, mảnh vụn nhỏ đã vô thanh vô tức ở trong lòng bàn tay.

“Nguyệt Thiên, chúng ta đi. Tranh chấp, chỉ biết giết chóc, không giải quyết được sự việc mà chỉ vô ích.” Nói xong phất tay áo một cái phóng đi, phía sau Cổ Nguyệt Thiên tức giận nhìn thoáng qua Mặc Huyền rồi mới phóng theo sát phía sau Phong Vân Vô Kị, hướng phía ngoài bay đi.

Hai người vòng vo tại phía Nam thành, Cổ Nguyệt Thiên tìm một chiếc xe ngựa, hai người lại chui vào trong xe, hướng ngoài thành đi tới.

“Nguyệt Thiên, ngươi chắc cũng biết Bắc băng kiếm phái ở chỗ nào?” trong xe ngựa, Phong Vân Vô Kị lên tiếng hỏi.

Đệ tử biết, Bắc băng kiếm phái kia cũng là một đại môn phái, chỉ cần là người trong giang hồ là đều biết đến.” Cổ Nguyệt Thiên cung kính đáp.

Phong Vân Vô Kị một tay vuốt cằm, trầm ngâm một lát rồi nói:

“Tốt lắm, ngươi bảo xa phu kia biết, chúng ta ngày đêm hướng Bắc băng kiếm phái đi tới... .. chẳng biết vì cái gì ta cảm giác được sự tình có điểm không đúng, chỉ sợ sự tình không phải dễ dàng như vậy!”

"Sư tổ?....."

"Không cần hỏi, lập tức nói cho xa phu nhằm hướng Bắc băng kiếm phái đi tới."

“Vâng, sư tổ.”

Cổ Nguyệt Thiên liền bảo xa phu nhằm hướng Bắc băng kiếm phái đi tới, xe ngựa dừng lại trên quan đạo một lát rồi chuyển hướng nhằm hướng Bắc băng kiếm phái đi tiếp.

Hai bên đường cây cối rậm rạp, cao hơn mười trượng, cảnh sắc tuy đẹp nhưng Phong Vân Vô Kị không có tâm trạng thưởng thức, trong lòng càng lúc càng cảm thấy bất an.

Khi xe ngựa đi tới một con đường, hai bên có những cây phong thụ tươi tốt, che phủ thì một cỗ sát khí truyền đến. Phong Vân Vô Kị đột nhiên bừng tỉnh, hét lớn một tiếng: “Cẩn thận, có mai phục!... ..”

Bạn đang đọc truyện *Phi Thăng Chi Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 91: Lạt khách truyền tin

Khi Phong Vân Vô Kị kêu to, trên đỉnh đầu đột nhiên truyền đến tiếng cành cây gãy, sau đó một luồng lực từ phía trên truyền đến. Phong Vân Vô Kị sắc mặt biến đổi, từ chỗ ngồi đứng lên, một chương nhằm đỉnh đầu xuất ra.

Oanh!

Cả xe ngựa vỡ tung ra, những mảnh gỗ bắn tung tóe ra các hướng, kể cả Cổ Nguyệt Thiên cũng bị lực oanh kích mãnh liệt này chấn bay ra. Xe ngựa vỡ vụn, xa phu chết ngay tại chỗ, mặt đất dưới chân trong phạm vi một trăm trượng bị cỗ cường lực này ép xuống chia thành hai khu vực. Bên cạnh những cây phong thụ dày đặc kia bị bể nát, hóa thành nhiều mảnh, lá cây rụng xuống như cơn mưa rào nhỏ.

Phong Vân Vô Kị tâm tư suy nghĩ, đối phương có thuật ẩn mình cao minh, khi tiếp cận gần mình mới phát hiện ra, không kịp chống lại. Hắn chỉ sử dụng một trăm ngàn năm công lực, vốn tưởng rằng cũng đủ đối phó đối phương, nhưng kẻ tiềm phục này công lực cũng đạt tới mấy trăm ngàn năm, công lực không cao không thấp.

Nhưng mà điều khiến Phong Vân Vô Kị giật mình chính là: tại vị diện này ngoại trừ một nhóm người, như thế nào lại tồn tại cao thủ có mấy trăm ngàn năm công lực?!!!

Sự thật này làm Phong Vân Vô Kị quá kinh hãi, hoàn toàn ngoài ý liệu của hắn.

Xe ngựa vỡ nát, phía trên một gã hắc y nhân xuất hiện trong mắt Phong Vân Vô Kị. Gã hắc y nhân kia thân hình đang ở không trung đột nhiên phát ra một tiếng kêu, sau đó thân thể gấp lại, quay người chạy về hướng xa xa.

Sát thủ! Tuyệt đối đó là sát thủ, một kích không trúng lập tức thối lui.

Phong Vân Vô Kị lập tức khẳng định thân phận của đối phương là sát thủ, hắn sao có thể dễ dàng để người này chạy thoát, hét lớn một tiếng: “còn muốn chạy, không có dễ dàng như vậy.”

Thân hình khuất xa, dĩ nhiên giải khai chân lực trói buộc khỏi việc duy trì mấy trăm ngàn năm công lực, có thể nói nhanh như tia chớp cũng không đủ hình dung tốc độ Phong Vân Vô Kị lúc này. Sát thủ có mấy trăm ngàn năm công lực kia tốc độ dĩ nhiên rất nhanh, nhưng tốc độ Phong Vân Vô Kị so với hắn còn nhanh hơn gấp đôi. Bay qua vài đỉnh núi, con sông đã dễ dàng bắt kịp gã sát thủ kia.

“Hừ, nói cho ta biết người từ đâu đến, người tuân mệnh ai thực hiện? Ta có thể tha cho người một mạng.” Phong Vân Vô Kị chặn lối đi của người nọ, lạnh lùng nói.

Hắc y nhân che mặt kia cũng không trả lời, chỉ là lập tức thay đổi phương hướng bỏ chạy. Phong Vân Vô Kị thân hình chớp lên, lại chặn trước mặt hắn.

“Hãy nói cho ta biết, ta muốn có đáp án, nếu không người sẽ chết.” Phong Vân Vô Kị tức giận nói.

Hắc y nhân kia nghiêng người, hướng phía trên bay đi. Phong Vân Vô Kị hừ lạnh một tiếng, hữu thủ nhanh như tia chớp từ trong tay áo xuất ra hấp tinh đại pháp.

Hắc y nhân lập tức đang ở trên cao mấy trăm trượng rơi nhanh xuống phía dưới. Phong Vân Vô Kị chuẩn bị ra tay chế trụ hắn thì người nọ đột nhiên quay đầu đánh ra một chương bạc khiến cho hấp lực của hấp tinh đại pháp hơi bị triệt tiêu một chút, tiếp theo hắn nhanh chóng kêu lên: “Người không muốn cứu đồ đệ của người sao?”

Phong Vân Vô Kị cả kinh, thần thức nhanh chóng đảo qua địa phương trước, đã thấy mười mấy tên công lực tuyệt đối không dưới hắc y nhân đang vây đánh Cổ Nguyệt Thiên. Cổ Nguyệt Thiên tu vi cũng được mấy trăm ngàn năm công lực, không đủ sức chống lại, hiện đang bị nội thương.

Phong Vân Vô Kị hừ lạnh một tiếng, muốn nhất chiêu thành công, mang theo hắc y nhân đi cứu Cổ Nguyệt Thiên. Nhưng hắc y nhân kia cũng thật là giáo hoạt, tựa hồ hiểu được tâm tư của Phong Vân Vô Kị. Đột nhiên hắn kêu lên một tiếng đau đớn, miệng chảy máu tươi, trong mắt tinh quang đột nhiên chói sáng, khí thể cả người nhất thời tăng vọt

Trong lòng biết người này tất dùng một bí pháp nào đó để gia tăng công lực, bắt hấn không khó, nhưng chỉ sợ đến lúc đó Cổ Nguyệt Thiên cũng không sai biệt lắm sẽ bị bắt. Phong Vân Vô Kị nổi giận gầm lên một tiếng, hữu thủ xuất ra đệ ngũ kiếm đâm, toàn lực chém ra một kiếm, sau đó cũng không nhìn kết quả, bay nhanh về hướng cũ.

Cơ hồ hơn mười người kia vừa mới bay ra chưa được một trọng, thân hình Phong Vân Vô Kị đã xuất hiện trước người Cổ Nguyệt Thiên. Đệ ngũ kiếm đâm hướng ra phía ngoài chém tới, mấy tiếng kêu thảm thiết truyền đến. Mười mấy tên hắc y nhân kia đều bị đệ ngũ kiếm đâm chẻ thành hai đoạn.

Một tay đỡ Cổ Nguyệt Thiên, thuận thế truyền luồng chân lực hùng hậu dũng mãnh vào người Cổ Nguyệt Thiên, giúp hấn trị thương. Đồng thời bay nhanh tới chỗ cũ nhằm căn hắc y nhân kia. Phong Vân Vô Kị trong vài giây đã giết chết mười mấy tên hắc y nhân kia, nhưng gã đầu lĩnh sát thủ với trăm ngàn năm công lực không còn ở đó nữa, phía dưới chỉ có một vết máu cùng với một cánh tay.

Gã sát thủ kia hiển nhiên đã vội vàng thoát được, ngay cả cánh tay cụt cũng đã quên cầm theo. Phong Vân Vô Kị sử dụng thần thức nhanh chóng thám sát trong phương viên ngàn dặm, thần thức rất nhanh thám sát một vòng nhưng căn bản không có phát hiện ra thân ảnh đối phương.

“Đáng giận” Phong Vân Vô Kị căm hận nói. Mặc dù biết rõ đối phương mới chạy không xa, nhưng căn bản lại không thể tìm được đối phương. Hắc y nhân này cùng với hắc y nhân xuất hiện lần trước rõ ràng là đều có công pháp đặc thù nào đó có thể tránh được sự truy tìm của thần thức.

Một ý niệm xuất hiện trong đầu Phong Vân Vô Kị, xua tan đi mây mù. Hiển nhiên còn có một thể lực khác đã tới vị diện này. Gã sát thủ kia có mấy trăm ngàn năm công lực, theo đạo lý không nên xuất hiện tại đây, bề mặt tiềm ẩn bên ngoài Phong Vân Vô Kị dường như nắm được một chút nào đó nhưng cũng không rõ ràng.

“Chúng ta đi tiếp thôi.” Phong Vân Vô Kị thờ dài một tiếng nói.

“Sư tổ, chẳng lẽ lại buông tha cho hấn như vậy?” Cổ Nguyệt Thiên khí sắc đã tốt hơn rất nhiều, nghe vậy không cam lòng nói.

“Vấn đề nhỏ này không cần phải chú ý, tạm thời tha cho hấn một mạng. . . . Mmm, hấn xuất hiện đã cung cấp cho chúng ta rất nhiều tin tức – thể lực của hấn đã gia nhập vị diện này, đây không phải là một tin tức tốt. Chúng ta cần đi nhanh hơn.

Cổ Nguyệt Thiên cả người chấn động, cả kinh nói: “Còn có những người khác.”

“Mmm, Phong Vân Vô Kị gạt đầu: “Nguyệt Thiên, Bắc băng kiếm phái còn xa lắm không?”

“Không còn xa nữa, chỗ ngọn núi kia là nơi tọa lạc của Bắc băng kiếm phái.” Cổ Nguyệt Thiên chỉ về hướng xa xa nói.

“Chúng ta đi thôi.” Phong Vân Vô Kị nhìn thoáng qua chỗ Cổ Nguyệt Thiên chỉ, trong lòng có nhiều vấn đề, nắm lấy Cổ Nguyệt Thiên rồi nhắm hướng ngọn núi phía xa bay tới.

Bắc băng kiếm phái.

Ở tại một tòa núi khổng lồ, những ngọn núi sắp xếp giống như một thanh đao kiếm, phía trên là một mặt phẳng, Bắc băng kiếm phái nằm tại một đỉnh núi thoai thoải, chung quanh cũng có những vách đá đen, từ đỉnh núi đi xuống chỉ có một con đường nhỏ gập ghềnh.

Ở phía trước sân của Bắc băng kiếm phái có một tảng đá rất to, nơi đây vốn là nơi đệ tử Bắc băng kiếm phái chuẩn bị luyện công. Phong Vân Vô Kị mang theo Cổ Nguyệt Thiên xuất hiện phía trên Bắc băng kiếm phái, liếc mắt thấy được phía dưới chia làm mấy phương trận, đám người này trang phục không giống nhau. Nhưng tuyệt đại đa số những người này đều có tu vi vượt qua phi thăng cảnh giới, trong đó có rất nhiều vũ giả tóc bạc, bộc lộ thực lực mãnh mẽ hơn rất nhiều.

Phía trước đám người này có một số lão giả ngang nhiên đứng thẳng. Phong Vân Vô Kị vừa mới hạ thân xuống đất, một gã ngân tu nho bào tiến lên từng bước một, chỉ vào Phong Vân Vô Kị quát lớn: “Tối thật đúng lúc, đúng là các ngươi!”

Người nọ chính là chương môn Thương mang kiếm phái, người này cùng thời với Trì Thương tiền bối, hơn 400 năm mà hấn còn chưa có phi thăng.” Cổ Nguyệt Thiên kinh hô.

“Thảm án Minh dạ son trang là do ngươi đứng đằng sau, hôm nay cao thủ các môn phái đều tụ tập tại đây, công lực ngươi dù có cao cũng đừng hòng chạy thoát.” Chương môn Thương mang kiếm phái một tay cầm kiếm, một tay chỉ Phong Vân Vô Kị quát, lời nói đầy chánh khí.

Mấy ngàn người này đột nhiên nhanh chóng chia làm hai hướng nhằm Phong Vân Vô Kị cùng Cổ Nguyệt Thiên bao vây, ẩn trong đó là một kiếm trận được bày bố. . . .

Bạn đang đọc truyện *Phi Thăng Chi Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 92: Mạnh mỗi sơ lộ

"Chậm đã!" Phong Vân Vô Kỵ phất tay ra quát.

“Tặc tử, ngươi muốn nói gì? “ một tên đứng tại phía lão già gầy ốm thuộc Thương Mang kiếm phái cất cao giọng nói, đứng đằng sau tên này là mười mấy tên phi thăng cảnh giới vũ giả, hiển nhiên là chương môn của các môn phái nhỏ.

“Bắc môn phái thái thượng chương môn Mạc Ly Dạ có ở đây không?” Phong Vân Vô Kỵ hỏi, trước mắt là sơn nhân hải nhân (rừng người biển người), trần thế này mặc dù khí thế bàng bạc, nhưng với hắn chẳng khác gì đối mặt với một người, loại chênh lệch thực lực này dù là dùng thực lực của số đông cũng không thể bù đắp được.

"hắc hắc," một lão già mặc trang phục Mộ Từ phái đáp tiến lên một bước, cực kỳ cảm phần cười nói: "ngươi như thế nào lại muốn học tại Mộ Từ kiếm phái nhất mạch nọ, lại đi đùa nghịch giả mạo Bắc Băng kiếm phái Thái thượng chương môn?!"

Đối với sự nhạo báng của lão già Mộ Từ kiếm phái, thật sự Phong Vân Vô Kỵ không để ý, trong lòng hắn đang suy nghĩ chuyện khác: "quả nhiên hắn không có mặt ở đây!"

"Ma đầu, lần này, đối mặt với nhiều đồng môn, ngươi lại muốn chạy trốn sao? Hừ! Hôm nay Dạ Minh sơn trang tất cả môn phái chương môn cùng ở đây, nợ máu trả máu, ma đầu, ngươi chuẩn bị chịu chết đi."

"Chậm đã!" Phong Vân Vô Kỵ lại xuất thanh âm chỉ đạo.

Nhưng những người này hiển nhiên đã nhận định Phong Vân Vô Kỵ là hung thủ cầm đầu vụ thảm án tại Dạ Minh sơn trang nọ, không nói một từ, từng đội đội phi thăng cảnh giới cao thủ đã phi nhanh tới, trong nháy mắt, tầng tầng lớp lớp bắt đầu vây quanh Phong Vân Vô Kỵ chỉ trong một khoảng thời gian, vòng người vây quanh đạt đến hơn cả ngàn vòng, hơn nữa mỗi một tầng vòng vây tựa hồ đều ẩn hiện một kiếm trận.

Kiểm trận hình vòm rặng chuyển động song song theo hai hướng trái ngược, kiếm quang sáng ngời, khí thế sát khí kinh nhân, một cỗ cảm giác kỳ dị truyền đến, Phong Vân Vô Kỵ biết rằng đã bị kiếm trận phong tỏa rồi.

"Chư vị đều là danh môn chánh phái, không tưởng lại đi vu khống, các ngươi nói ta là Dạ Minh Sơn trang chủ hung, cần phải xuất ra điểm chứng có chứ." Đối với kiếm trận, Phong Vân Vô Kỵ vẫn không thêm để ý, mà trong lòng ngược lại còn có chút hứng thú.

"Cũng được, để cho ngươi được chết sáng mắt." Thấy người nói chuyện nọ đứng phía sau hàng những phi thăng cảnh giới vũ giả, hiển nhiên là chương môn của một trung đẳng môn phái, người này nghe được Phong Vân Vô Kỵ chất vấn, quay đầu nhìn về phía chương môn Thương Mang kiếm phái Bách Lý Lăng, thấy Bách Lý Lăng gật đầu, lúc này mới mở miệng nói: "ngày ấy chương môn phái của ta cùng Thương Mang kiếm phái trưởng giả, còn có lão giả các phái cùng đệ tử theo lời mời của Dạ Minh sơn trang trang chủ, cùng thương nghị đại sự, chúng ta nhận được chương môn lệnh phù, bảo ta đợi còn người đi trước đến Dạ Minh sơn trang để nghênh tiếp, không nghĩ tới, khi chúng ta chạy tới Dạ Minh sơn trang thì, phát hiện từ trên xuống dưới, mọi người toàn bộ thảm tử, một nhân chứng cũng không có. Thương cảm cho chương môn chúng ta, ngay cả thi thể cũng không có lưu hạ (hai chữ này mình không hiểu nghĩa), khi chúng ta chạy tới trong núi, liền thấy một cái bóng đen bay lên, ma đầu, hôm nay, ta liều mình vì chương giáo phái ta báo thù."

Phong Vân Vô Kỵ trong lòng bức dọc, cả giận nói: "một bóng đen? Chỉ dựa vào đó, sao gọi là chứng cứ?"

"Hừ, sớm đoán được ngươi sẽ không thừa nhận, Lạc Minh, ngươi ra đây." Lão già nọ cười cảm phần nói, vẫy tay ra hiệu một người, một gã kiếm khách áo bào tro mù xanh từ trong đám người chen ra, thấy người này, Phong Vân Vô Kỵ đồng tử không khỏi co rút lại, người này hẳn cũng là có ẩn tượng, chính là lúc tại Thanh Tùng Thành, khi ba đầu năm, là tên nam tử kia cuối cùng bị hắn truy đuổi, vốn muốn từ trên người tên đó hỏi về vị trí Mộ Từ kiếm phái, nhất thời tưởng tên đó không nhớ, không nghĩ tới, lúc này, hắn lại đứng đây.

"Hừ hừ! Hảo tặc tử, ngày ấy sư thúc đi phía trước, ta bởi vì có chút nguyên nhân trì hoãn ở phía sau, đang ở chân núi thì, đã thấy một người từ không trung hạ xuống, hơi chút thờ dốt, ta tưởng là khách quý Dạ Minh sơn trang trang chủ mời, không nghĩ tới, cư nhiên là một ma đầu. Hừ, tặc tử, ngươi hẳn là còn có ẩn tượng với ta chứ." Tên nam tử Lạc Minh nọ về mặt đầy chánh nghĩa cảm phần nói.

Phong Vân Vô Kỵ không khỏi ngây ra, hành động vô tâm vào ngày nọ, sao cũng không nghĩ tới, việc này cư nhiên lại bị kéo vào Dạ Minh sơn trang thảm án, cái tên nam tử Lạc Minh này chỉ vừa mới trước đây gặp qua hắn, hiển nhiên là bị người chỉ phái, vu hãm mình.

"Ma đầu, ngươi còn gì để nói?", trong mắt trung đẳng môn phái trưởng lão nọ hiện ra tia máu, quát: "hôm nay để cho ngươi nợ máu trả máu"

Bên ngoài, vô số tầng kiếm trận đột nhiên rất nhanh bắt đầu vận chuyển, một trước một sau, một trước một sau, chỉ là thời gian trong mấy bước, tất cả như hòa hỗn vào một thể, mấy phái chương môn cùng trưởng lão thân hình lui về phía sau một bước, dĩ nhiên đã ẩn nhập vào trong kiếm trận.

Từng cỗ cỗ kiếm khí từ bốn phương tám hướng bay tới, kinh khởi một cỗ bụi khí. Ngoại tầng kiếm trận, đệ tử có khắp kiếm trận kiếm quyết, động tác nhất trí, nháy mắt, đã phân thành nhiều bóng ảnh mờ hồ, chỉ thấy một vòng kiếm quang rất nhanh phiêu động, kiếm trận ngoài ba thước, một đạo khí xanh nhạt lơ lơ lưu chuyển là do phi thăng cảnh giới vũ giả bày trận phát ra kiếm cương ngưng tụ mà thành.

Nguyệt Thiên, nơi này đối với người bất lợi, người quá nhiều, người đi trước đi, ta phải xem kiếm trận này có chỗ nào ảo diệu."

"Sư tổ, Nguyệt Thiên quyết không dám bỏ sư tổ một mình đào tẩu." Cổ Nguyệt Thiên vẻ mặt kiên nghị nói.

"Phong Vân Vô Kỵ không khỏi sắc nhiên, cười nói: "bằng công lực của ta, đừng nói chút phi thăng cảnh giới vũ giả này, dù là] lại thêm gấp mười lần, cũng không pháp thăng ta. Đi thôi ..... nếu ngươi còn nhận ta đây sư tổ, liền theo ta nói mà làm."

"Sư tổ ....." Cổ Nguyệt Thiên cắn răng, cuối cùng bay lên trời, tứ bề đột nhiên truyền đến một tiếng quát lạnh: "còn muốn chạy, không dễ dàng vậy đâu".

Kiểm trận nọ đột nhiên phát xuất một cỗ cực đại hấp lực, thân tại không trung, bằng Cổ Nguyệt Thiên công lực, cũng bị mấy vạn phi thăng cảnh giới vũ giả này sở bố đích kỳ thi, mà kiểm trận cực đại phát ra hấp nhiếp chi lực, kéo thân hình đang bay hạ xuống.

Phong Vân Vô Kỵ hừ lạnh một tiếng, một chưởng đánh ra, cỗ cự lực nọ liền phách nhập vào trong cơ thể Cổ Nguyệt Thiên, giúp hắn nhất cử tránh thoát trói buộc của kiểm trận, bầu trời Bắc Băng kiếm phái, cũng có mấy người tự tứ phía phi lên, dựa theo phương vị những người này mơ hồ hình thành một kiểm trận.

"Hạ xuống!" tám người thân hình trên trời ngưng không chấp kiểm nhất chuyển, đã hóa thành một vòng kiểm quang chuyển động rất nhanh, hướng Cổ Nguyệt Thiên mà tới.

"Hừ! Thật ra các ngươi bố trí cũng tích thủy bất lậu (kín kẽ, một giọt nước cũng không thể lọt qua)" Phong Vân Vô Kỵ cười lạnh một tiếng, một chưởng đánh ra, hấp tình đại pháp đã xuất thủ, tay áo cổ động, một cỗ đại khủng bố hấp xạ lực tương vào tám người trên không trung như chiết sí chi điều bàn xạ hạ (theo mình hiểu là chìm bị cột cánh mà rơi xuống). Mà Cổ Nguyệt Thiên được trợ giúp, đã nhanh chóng biến mất, một lúc lâu mới truyền đến âm thanh vang vọng của hắn: "sư phụ, ta tại dưới chân núi chờ ngươi."

Từ phía truyền đến một tiếng thanh âm cảm phần sắc lạnh, Thương Mang kiếm phái chưởng giáo Bách Lý Lăng thanh âm truyền đến: "ma đầu, còn không phải là ngươi sao?"

Không trung, tám người vừa rơi xuống đất, thân hình phiêu đăng, lại lập tức hòa vào trong kiểm trận khổng lồ.

"Chịu chết đi!"

Một trận gầm thét truyền đến, từ không trung phủ khảm, kiểm trận chia ra từng vòng giao thoa, đan xen lẫn nhau. Mỗi một vòng đều chỉ thấy kiểm quang, không thấy bóng người.

Trên quảng trường rộng lớn này, có hơn vạn nhân, mỗi người mang trăm năm công lực, thêm kiểm trận phụ trợ, vạn nhân hỗn hòa một thể, liền như một thân bách vạn niên (triệu năm) cao thủ, lợi hại hơn là kiểm trận này chẳng cần biết phát từ tay người nào, cũng có thể tăng năng lực lên mấy chục lần, trong lúc nhất thời mơ hồ, kiểm trận này tự nhiên có thể đối kháng cùng Phong Vân Vô Kỵ.

Một đạo cự đại kiểm luân đột nhiên rung động, liền nhanh như con gió hướng tới Phong Vân Vô Kỵ, Phong Vân Vô Kỵ hạ ý thức một kiếm bỏ ra, lập tức phách ra vô hình kiếm khí, khi đụng độ mệnh môn kiếm khí của kiểm trận, lập tức bị phân nhỏ thành tia tia, theo Phong Vân Vô Kỵ cảm giác, nhất kiếm vừa rồi lại bị tổ hợp mấy vạn người trong kiểm trận đồng thời gánh chịu, nhất kiếm chỉ uy bị phân thành vạn phần, lại có thêm kiểm trận chống đỡ giúp tiêu giải lực, nên không thể phát huy bất cứ lực thương hại nào.

Vòng kiểm quang nọ còn chưa tới gần, Phong Vân Vô Kỵ đã cảm thấy một cỗ kiếm khí kéo tới, hít sâu một hơi, 'Liễu Như Tùy Phong thân pháp' đã triển khai, nhưng chính là vẫn còn muộn một bước, trong tai đã truyền đến âm thanh sắc lạnh, chỉ thấy Phong Vân Vô Kỵ từ tay áo, đột nhiên thỉnh linh xuất hiện một thông đạo...

Bạn đang đọc truyện *Phi Thăng Chi Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 93: Chu thiên đại diễn kiểm trận

"Liễu phong thân pháp!" một tiếng kinh hô truyền đến, âm thanh này bị kiểm trận chuyển động che mất, nhưng không thể dấu được đôi tai linh mãnh của Phong Vân Vô Kỵ.

Phong Vân Vô Kỵ thân thể nhẹ nhàng rung động, rồi bay về phía sau, kiểm trận xoay gần người công tới một kiếm không trúng rồi lại lập tức lui ra, một vòng kiểm quang khác lập tức thay thế vị trí kiểm trận hướng Phong Vân Vô Kỵ công tới. Hai đợt kiểm trận hỗ trợ nhau trong lúc đó, cũng không có chút trở ngại, trì trệ nào.

Mặt khác tứ phía còn có một vài đạo kiểm quang khác rất nhanh chóng phối hợp cùng kiểm trận hướng Phong Vân Vô Kỵ đâm tới, mỗi một vòng kiểm

quang trở thành một kiếm trận, kiếm trận này trong lúc đó càng thêm mở rộng. Một kiếm trận ảo diệu như thế như thế nào lại không khiến Phong Vân Vô Kị hứng thú xem xét.

“Ma Ha kiếm trận” bảy người thành một tổ, dẫn động thiên địa, uy lực kiếm trận vô cùng khủng khiếp. Ma Ha kiếm trận uy lực cực lớn, cơ hồ có khả năng vượt trội hơn mấy chục lần, thậm chí đối thủ càng mạnh uy lực của Ma Ha kiếm trận càng tăng. Nhưng mà sự liên hệ lẫn nhau giữa các ‘Ma Ha kiếm trận’ cũng không nhiều lắm, hai Ma Ha kiếm trận cũng không có liên quan gì lắm với nhau. Phong Vân Vô Kị sau khi sáng lập kiếm trận này vẫn có chút tiếc nuối, một là thời gian còn lại không đủ, mặt khác nguyên nhân lớn nhất là Ma Ha kiếm trận sinh ra căn bản là do Phong Vân Vô Kị dựa vào sức mạnh cùng các kiếm trận của các môn phái mà lĩnh ngộ ra.

Sau một hồi thông qua kiếm trận vừa rồi nhận thức được vấn đề cốt lõi, lĩnh ngộ ra tâm pháp kiếm trận. Dù sao cũng có chút bất đồng với tâm pháp chính thức của kiếm trận. Kiếm trận này được truyền lại hơn mấy ngàn năm, rất nhiều người, thậm chí hàng trăm người sửa đổi, rốt cục cũng có nhiều sự ảo diệu. Phong Vân Vô Kị tự mình ngộ ra kiếm trận, lực phòng ngự công kích tăng lên mấy chục lần đã là tuyệt vời. Kiếm trận này còn có phương pháp hỗ trợ nhau nhưng Phong Vân Vô Kị không có được đầy đủ khẩu quyết của kiếm trận do đó không có biện pháp lĩnh ngộ đầy đủ kiếm trận này.

Càng xem càng thấy tuyệt vời. Nếu sự ảo diệu của kiếm trận này kết hợp với Ma Ha kiếm trận, uy lực khẳng định còn tăng hơn rất nhiều. Chính vì nguyên nhân này mà Phong Vân Vô Kị không vội rời đi. Nhưng uy lực của kiếm trận này cũng khiến Phong Vân Vô Kị kinh ngạc không thôi, nếu như bản thân không phải áp chế võ nghệ, có lẽ lần này sẽ phi thường tuyệt diệu.

Từ bầu trời không lồ, kiếm trận không ngừng quay vòng bao phủ, chuyển động rất nhanh. Kiếm quang từ bốn phương tám hướng nhắm Phong Vân Vô Kị công kích. Từng vòng kiếm quang liên tục thịt chất, công kích rất nhanh. Nhưng Phong Vân Vô Kị vẫn như một nhành liễu dao động theo sự tấn công của từng vòng kiếm. Kiếm trận uy lực mặc dù rất lớn, mỗi vòng kiếm trận công kích dẫn theo gió và sấm chớp. Chỉ cần có gió ‘Liễu phong thân pháp’ cơ hồ không thể thất bại.

Trước cửa Bắc băng kiếm phái có một vụn vũ giả đặt tới phi thăng cảnh giới đến từ các kiếm phái ở đại lục tạo thành một biển kiếm công kích. Nhưng mà Phong Vân Vô Kị trong biển kiếm rộng lớn này thân hình như một chiếc lá dao động, nhưng thủy chung vẫn không ngã. Thân hình trong lúc kiếm khí dâng lên thì rơi xuống, như một chiếc phao bập bênh tránh né kiếm trận.

Trong kiếm trận lúc đó cũng có khe hở, nhưng khe hở này cũng theo thời gian mà không ngừng biến hóa, di chuyển. Nhưng mà Phong Vân Vô Kị cơ hồ không cần phí tâm tìm kiếm, chỉ cần vận khởi ‘Liễu phong thân pháp’ kia theo kiếm thế phiêu đăng, đã tìm ra vị trí của khe hở nhỏ hẹp của kiếm trận.

Đứng trên lầu các phía xa của Bắc băng kiếm phái, một trưởng lão thân hình gầy, thấp đang nhìn vào trong kiếm trận nơi Phong Vân Vô Kị đang sử dụng ‘Liễu phong thân pháp’, trên mặt hiện ra vẻ nghi ngờ: “Không thể nào ... .. đó giống như tuyệt học đã thất truyền ‘Liễu phong thân pháp’?”

Bên cạnh những trưởng lão khác của môn phái cũng lộ vẻ mặt nghi hoặc, một trưởng lão mở miệng nói: “Dựa theo truyền thuyết kể lại chỉ có ‘Liễu phong thân pháp’ mới có thể nhẹ nhàng như thế trong Chu tiên đại diễn kiếm trận do thiên tài ở Thiên ky môn là tiên bối ‘Bách Hiếu Sinh’ đã toàn tâm toàn ý sáng tạo ra, chỉ sợ ngoại trừ Kiếm thần của bốn môn, không thể có người nào khác làm được. Chẳng lẽ đó chính là sư tổ?!”

“Các ngươi không cần đoán bừa” trưởng môn Thương mang kiếm phái phần nộ quát. Người này hơn 400 tuổi, nói về bối phận thậm chí còn vượt qua cả tông sư Trì Thương. Hắn vừa lên tiếng, mọi người chung quanh đều không nói, đưa mắt nhìn về phía hắn.

“Lần trước có mấy ngàn người phi thăng, ta mặc dù không có mặt tại đó nhưng cũng nên gặp lại mọi người phi thăng. Khi cửa thông đạo khai mở, đột nhiên xuất hiện quái nhân? Mấy ngàn đồng môn phi thăng giả trong nháy mắt bị những người này tiêu diệt hơn phân nửa, bây giờ xuất hiện một người tu vi cao như thế này, không bị kiếm trận đả thương, không thể nghi ngờ người này nhất định chính là Kiếm thần sư tổ? Chẳng lẽ người này che giấu tâm địa xấu xa? Lần trước mấy ngàn người bị thương, dĩ nhiên đó chỉ là một sự giáo huấn. Tiên giới cũng không có giống như chúng ta tưởng tượng là rất đẹp, tất cả đều là truyền thuyết. Kiếm thần tiên bối chưa bao giờ phi thăng tới tiên giới, tất cả đều phải cẩn thận.”

Mọi người nghe vậy tất cả đều gật đầu, lần trước mấy ngàn người phi thăng chính là một sự kiện lớn. Cơ hồ các môn phái đều có người hộ tống trưởng bối bốn môn phi thăng. Nhưng không nghĩ tới đột nhiên trong lúc đó hết thảy mọi thứ đều biến hóa, một cánh tay cụt rơi xuống, huyết trái đầy mặt đất, xuất hiện tình huống như vậy hoàn toàn không giống độ kiếp thất bại, rõ ràng là bị công kích. Cũng bởi sự cố này, từ đó về sau các môn phái có rất nhiều vũ giả đặt tới phi thăng cảnh giới nhưng đều ở tại vị diện này, không dám phi thăng. Phi thăng giả của các môn phái đạt tới một số lượng khiến người ta sợ hãi.

Dần dần Phong Vân Vô Kị hiểu được quy luật liên quan tới sự phối hợp, hỗ trợ cho nhau của kiếm trận này. Tuy nhiên cũng không có khả năng hoàn toàn hiểu được hết trừ phi có đầy đủ trận quyết của kiếm trận.

Phong Vân Vô Kị dĩ nhiên khẳng định lần này bọn người xuống tới vị diện trước hiển nhiên đã để lại một thế lực tiềm ẩn trong đó, nghiên cứu kỹ lưỡng thế lực này. Phong Vân Vô Kị thật ra không kịp đem những người đạt tới phi thăng cảnh giới chạy trốn, chỉ cần không chế tốt không cho đại lục này có một phi thăng giả, vậy dựa theo ước định của Thánh điện và Thiên giới, Thiên giới cũng không thể xuống tay được.

Phong Vân Vô Kị rốt cục cũng sử ra tuyệt học, kiếm hoàng chi cảnh được xuất ra. Tất cả các vòng kiếm quang đang tấn công đột nhiên bị kiếm hãm, sau đó tiếng kiếm vang đầy trời. Tất cả trường kiếm công kích Phong Vân Vô Kị, kiếm phong hạ xuống, tựa hồ thần phục khiến cho các vũ giả đặt tới phi thăng cảnh giới hoảng hốt.

“Quý xuống!” Phong Vân Vô Kị lạnh lùng nói, khí thế tăng lên một bậc. Dưới áp lực của kiếm hoàng, mọi thanh kiếm đồng thời cùng kêu lên, chúng nhân không khỏi quý xuống, cúi đầu hành đại lễ.

Chu thiên đại diễn kiếm trận hoàn toàn bị phá giải, kiếm vốn có quan hệ, dưới cảnh giới kiếm hoàng căn bản không thể tạo nên thương tổn cho Phong Vân Vô Kị. Không những thế, chỉ cần là Kiếm giả căn bản không thể phản kháng áp lực của Kiếm hoàng.

Mọi người trong lòng đều xuất hiện cảm giác đang diện kiến quân chủ, chỉ cảm thấy nên trung thành, nhưng trên một phương diện khác là không thể kháng cự.

Phong Vân Vô Kỵ chấp hai tay ra đằng sau mà đứng, trường bào theo gió lay động. Lấy hấn làm trung tâm, xung quanh từ trong ra ngoài là tầng tầng các kiếm giả cúi đầu quỳ xuống. Trong lầu các kia các trưởng lão đối diện kiếm hoàng chỉ cảnh này cũng vô lực phản kháng.

Trong lòng mọi người cảm thấy kinh hoàng, lúc này bọn họ thậm chí trong lòng muốn phản kháng căn bản cũng vô lực phản kháng. Trong lòng chỉ có ý nghĩ thần phục mạnh mẽ, đây là một loại ý nghĩ không thể thay đổi, hoàn toàn đến từ sự chấn động của linh hồn. . .

Bạn đang đọc truyện *Phi Thăng Chi Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 94: thần y Quỷ Kiến Sâu

Mấy vạn phi thăng cảnh giới võ giả cùng hướng về phía Phong Vân Vô Kỵ sùng bái quỳ lạy. Trông cảnh thật là hùng tráng. Song, bên ngoài tầng tầng lớp lớp bóng người quỳ lạy, trên đỉnh tiểu lâu, lại vẫn có một thân ảnh cao lớn đứng thẳng hiên ngang.

Phong Vân Vô Kỵ cơ hồ liếc mắt một cái, nhận ra người này chính là Thương Mang kiếm phái trưởng môn Bách Lý Lăng. Trước khi phi thăng, Phong Vân Vô Kỵ tùy chọn thiên hạ võ giả, lại đi vội vàng, nên có rất nhiều người gặp qua chân dung của hắn. Ban đầu, bởi vì Trì Thương duyên cớ, Phong Vân Vô Kỵ chỉ xuất ra chiêu thức phá giải Thương Mang kiếm pháp danh chấn thiên hạ, nhưng sau đó không lên son môn, vì việc này, coi như là gián tiếp làm cho Thương Mang đạt được thanh danh, dần dần khuếch trương rộng lớn.

Phong Vân Vô Kỵ liếc mắt nhìn, thấy Bách Lý Lăng nọ có thể không bị Kiếm Hoàng chỉ cảnh ảnh hưởng, bình thường mà nói, bằng Bách Lý Lăng tu vi, cho dù hắn gặp kỳ ngộ, tu vi thông thiên, chỉ cần tu luyện kiếm đạo, nếu công lực không bằng Phong Vân Vô Kỵ, chắc chắn sẽ bị kiếm hoàng chế ước, song thực tế tình huống lại hoàn toàn trái ngược.

Trăm dặm sóng tất có một con sóng cổ quái! Ý niệm này cơ hồ trong nháy mắt xuất hiện trong đầu Phong Vân Vô Kỵ, thân hình vừa động, Phong Vân Vô Kỵ đã nhanh như điện xạ bắn về phía Bách Lý Lăng, cùng lúc với thân pháp cực nhanh, Phong Vân Vô Kỵ phát xuất thần thức cường hãn, giống như một thanh tiêm trùy nhắm hướng Bách Lý Lăng mà lao tới.

Bách Lý Lăng vẻ mặt sợ hãi, cuống quýt lui về phía sau, trúng thần thức Phong Vân Vô Kỵ một kích, thân hình rung một cái, khoe miệng chảy ra một dòng máu, nhưng lại rất nhanh chóng dùng cực tốc tốc độ hướng Bắc Băng nhai mà hạ xuống.

Tình huống này đều nằm trong Phong Vân Vô Kỵ dự liệu, thần thức công kích kia, Phong Vân Vô Kỵ tự nhận đó là tự mình cũng vô năng chỉ có thể lưu điểm huyết. Gây ra vết thương nhẹ thật đơn giản, nhưng sự thật là như thế. Mắt thấy Bách Lý Lăng đã vọt tới gần Bắc Băng kiếm phái sơn nhai (vách núi), Phong Vân Vô Kỵ đầu dễ dung tha hắn thông dong rồi đi như vậy, nộ quát một tiếng, đã đuổi theo, tay phải rung lên, Đệ Ngũ kiếm đâm lợi hại tuyệt thiên hạ đã xuất thủ.

Dưới vách núi mây mù phiêu đảng, tiêu thất trong mắt mọi người cũng đã ngoài trăm dặm, Bách Lý Lăng đột nhiên quay người, quỷ dị cười, song thủ xuất ra nhất thủ, xoay người lại.

Tranh!

Một thanh âm kim thiết trong trẻo trực nhập vân tiêu (vang đến tận trời), Bách Lý Lăng rút ra một vũ khí hình con thoi, không biết từ vật liệu gì chú thành, trình độ sắc bén như Đệ Ngũ kiếm đâm cũng không thể chặt đứt. Một kích không trúng, tay phải nhất biến, Đệ Ngũ kiếm đâm thay đổi góc độ nhắm vào hướng khác, lại chém xuống, đồng thời tay trái giương lên, vô số hòa lượng kiếm khí xuất hiện từ ngón tay, bàn tay giờ lên, mấy trăm tia kiếm khí dày đặc đồng thời phát ra.

Lại một tiếng kim thiết va chạm vang lên, Đệ Ngũ kiếm đâm lại bị ngăn chặn, nhưng toa trạng vật nọ cũng xuất hiện một kiếm ngân (vết kiếm) sâu mấy tấc, tuy nhiên Bách Lý Lăng thật là cổ quái, những mấy trăm khí kiếm do Phong Vân Vô Kỵ phát ra, không có một kiếm khí khả năng nhập vào trong cơ thể hắn.

Phong Vân Vô Kỵ hừ lạnh một tiếng, thần thức phát xuất, nhanh chóng truy tung tung tích của Bách Lý Lăng, không một chút do dự, trực tiếp một kiếm hướng về phía Bách Lý Lăng tại trong sơn thể vị trí mà đâm tới.

Oanh!

Đệ Ngũ kiếm đâm kiếm khí tăng vọt, một đạo trường trường kiếm khí phá kiếm mà xuất, mang theo nhiệt lượng quang mang tiến nhập vào nham thể,

những nơi đi ngang qua, như tôi khô lap hủ (cái câu thành ngữ này mình ko hiểu, nhờ ai pm giải thích rồi mình update lại) oanh tạc tạo thành một cái thông đạo , oanh tạc vào khối nham thể (đất đá) theo một đường thẳng, nhắm vào hướng Bách Lý Lăng.

A!

Bách Lý Lăng rốt cục phát ra một tiếng hét thảm, càng khiến Phong Vân Vô Kỵ chuẩn bị tiến nhất bộ truy sát, Bách Lý Lăng thật ra mượn lực nhất kiếm nọ, phá nham thể bay ra xa vài dặm, mà thần thức của Phong Vân Vô Kỵ trên người Bách Lý Lăng đột nhiên lại tiêu thất, mất đi cảm ứng.

Phong Vân Vô Kỵ lòng cảm thấy bất cam, thần thức lại khuyếch trương đến hơn mười vạn công lý (kilometers) phạm vi , nhất biến tìm tôi từ thiên thượng đến địa hạ, song bất luận hấn dụng tâm như thế nào, sự thật cũng là không thay đổi rồi: Bách Lý Lăng đã biến mất quý dị, Phong Vân Vô Kỵ vô pháp cảm ứng.

“Ồ trên trời, ta gọi là Kiếm Hoàng, tại vị diện đây, ta từng tên là Kiếm Thần, tất cả vũ giả đạt tới phi thăng cảnh giới nghe lệnh, ta bằng thân phận Kiếm Thần, yêu cầu các ngươi trong vòng ba tháng không được phi thăng, trong đó nguyên do, ngày sau các ngươi tự biết.”

Phong Vân Vô Kỵ từ bỏ việc truy tung Bách Lý Lăng rồi, quay mình trở lại Bắc Băng kiếm phái trên không, trong ánh mắt sợ hãi của mọi người đã nói ra một phiên thoại, sau đó cũng bắt kẻ bọn họ có phản ứng gì, trực tiếp điện xạ mà đi, rồi khỏi Bắc Băng kiếm phái.

Bất kể mọi người tin hay không, Phong Vân Vô Kỵ tin tưởng, bằng việc tự triển lộ một thân kiếm tu vi, đủ khiến cho một bộ phận người bắt đầu hoài nghi Bách Lý Lăng nói dối, chỉ có một bộ phận, vậy cũng đủ rồi. ....

Thần thức đảo qua, Phong Vân Vô Kỵ đã phát hiện ra tại một kẻ ẩn thân và một Cô Nguyệt Thiên ở phía sau nham thể, nhưng kỳ quái chính là, Phong Vân Vô Kỵ chỉ lạnh lùng liếc mắt một cái, sau đó hướng phương khác, điện xạ đi.

Thần y Quý Kiến Sầu, người này được xưng có năng thiên chi năng (năng lượng của trời), nhục bạch cốt, sanh từ nhân. Nhưng đồng thời, người này tính tình cũng thật là cổ quái, cứu hoặc không cứu toàn dựa vào vui buồn, hơn nữa đòi người được cứu trị phải xuất ra một ít đồ vật cổ quái mới bằng lòng cứu trị.

Thân Đồ Ma Quân Hách Liên Nam Sơn, điều khiển xe ngựa chờ theo Lãnh Nhục Sương hồi hã tới nơi thần y Quý Kiến Sầu ở, nhưng phát hiện tiến nhập rất khó khăn.

Quý Kiến Sầu người này chuyên tâm với y thuật, võ công không cao, nhưng theo như khuyến cáo, tại nơi hấn ở, nuôi rất nhiều độc trùng, bố thành trận pháp bảo hộ nơi này. Rất nhiều độc trùng, thậm chí còn được xưng là hồng hoang dị chủng bảm sanh, độc tính cũng phách liệt vô cùng, nếu phi thăng giả bị cắn trúng một cái, cũng sẽ phi thường kham nổi.

Không đề cập tới Thân Đồ Ma quân hao phí nhiều ít bao nhiêu tinh lực mới xông qua độc trận nọ, nếu không dựa vào Phong Vân Vô Kỵ tạm thời phách nhập công lực thâm hậu vào cơ thể hấn, chỉ sợ bây giờ Thân Đồ đã là một người chết.

Khi nhìn thấy Quý Kiến Sầu, Quý Kiến Sầu liếc mắt nhìn đến Lãnh Nhục Sương, trên mặt nhất thời lộ ra tươi cười, lúc Thân Đồ Ma quân cho rằng người này đã đồng ý ra tay cứu, thì Quý Kiến Sầu kế tiếp nói mấy câu lại làm cho Thân Đồ Ma quân rơi vào đáy cốc.

“Ngươi dụng vật gì đổi với ta để cứu hấn?” thấp gầy bì ôi tiểu lão đầu Quý Kiến Sầu tiểu mị mị hỏi.

Thân Đồ Ma Quân muốn hỏi đáp, nhưng miệng vừa định mở ra, lại đột nhiên khựng lại, tiền sao? Quý Kiến Sầu cứu phú nhân không thiếu, sao có thể thiếu tiền, từng nghe nói hấn từng cứu một tên phú nhân (nhà giàu) với cái giá là toàn bộ tài sản của hấn.

Nữ nhân sao? Quý Kiến Sầu tuổi đã già, sớm qua bất hoặc chi niên (theo mình hiểu là sớm qua tuổi ham muốn), tuy là danh y, nhưng cũng vô pháp trị bất cứ chi chứng kia (chắc là chứng bất lực rồi).

Địa vị sao? Trong chốn giang hồ, dù là tuyệt đỉnh cao thủ cũng không dám quấy phá thần y Quý Kiến Sầu, tung hoành như Thân Đồ Ma quân, cũng không dám đắc tội với lão nhân này, trong chốn giang hồ nợ hấn ân tình nhiều lắm, đặc biệt là mấy năm nay, người nợ hấn ân tình càng nhiều.

Quý Kiến Sầu vừa nhìn Thân Đồ Ma quân thần sắc, nhất thời sắc mặt biến đổi, phát tay áo một cái, liền hướng bên trong phòng bước đi: "Cầu nhân cứu trị, lại bắt xuất chẩn kim (phí chuẩn bệnh), xin ngươi thông minh chút đi."

Thân đồ Ma quân thật sự là vừa vội, vừa giận, vừa tức lại vừa bất lực, dựa vào thân phận Thân Đồ Ma quân của hấn, tức thì đi tới nơi đâu, ăn ở nơi nào, căn bản không có gì gia đề (chắc là không tốn xu nào), vậy mà không có vật gì có thể xuất thủ được đề có thể khiến cho Quý Kiến Sầu hài lòng.

"Nếu là tặng ngươi một trăm năm thọ mệnh thì sao?" một thanh âm từ bên ngoài bay vào, ngẩng đầu lên, Phong Vân Vô Kỵ đã bước vào trong phòng. ....

Bạn đang đọc truyện *Phi Thăng Chi Hậu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 95: Độc được cổ quái

Quý kiến sâu bỗng nhiên quay đầu lại, tiến lên, một đôi hắc trảo nhắm hướng Phong Vân Vô Kị đưa ra. Lập tức Hách Liên Nam Sơn đang đứng một bên liền nói: “Đây là sư phụ của ta, hãy bỏ cái cái tay dơ bẩn của ngươi ra.”

Quý kiến sâu liếc mắt nhìn Hách Liên Nam Sơn, không để ý đến hắn, quay đầu nhìn thẳng về phía Phong Vân Vô Kị, song thủ không ngừng di động, nhân thần lộ vẻ tham lam: “Có thể nào đây là người trong truyền thuyết, người có nguyên đan?”

“Không có!” Phong Vân Vô Kị trả lời rõ ràng.

“Ngươi cầu lão phu” Quý kiến sâu khuôn mặt lập tức lạnh lùng đi xuống, nhưng Phong Vân Vô Kị đã nói một câu khiến hắn lập tức khôi phục sự kích động, nhiệt tình.

“Ta không có nguyên đan nhưng ta có phương pháp cho ngươi được trường thọ, hơn nữa còn khiến cho ngươi sống lâu nhưng vẫn khỏe mạnh. Để ta thể hiện một chút.” Phong Vân Vô Kị nói xong đột nhiên búng tay bắn ra một chỉ chế trụ huyết đạo của Quý kiến sâu.

“To gan, ngươi, các ngươi... ..” Quý kiến sâu trên mặt lộ vẻ hoảng sợ, đưa mắt nhìn Phong Vân Vô Kị đang đưa mặt lại gần.

“Hắc hắc, ngươi vốn là lão thất phu cao ngạo, bây giờ sư phụ lão tử ra tay trừng trị ngươi!” Hách Liên Nam Sơn kêu lên vui sướng trước tai họa của người khác, bất quá hắn hiển nhiên hiểu lầm ý đồ của Phong Vân Vô Kị.

“Ta từ lúc nào trở thành sư phụ của ngươi?” Phong Vân Vô Kị quay đầu liếc mắt nhìn Hách Liên Nam Sơn, đồng thời một chương đánh ra trên vai Quý kiến sâu.

“Điều này, điều này...” Hách Liên Nam Sơn nói lầu bầu trong miệng, trong lòng cũng thầm nói: “Chỉ cần ta hầu hạ khiến ngươi hài lòng, ngươi lại còn không trở thành sư phụ của ta chắc, hắc hắc.”

Phong Vân Vô Kị trước khi phi thăng đã được tẩy tủy thân thể và tâm hồn, tất cả các bí kíp võ học của bản thân đều là thánh điển, nhưng Phong Vân Vô Kị sau khi phi thăng mới minh bạch điều này. Tẩy tủy thân thể và tâm hồn nguyên lý cực kỳ đơn giản, chỉ cần có công lực cao đến một trình độ nhất định, hoàn toàn không cần có tẩy tủy công pháp, chỉ cần giúp người khác tẩy tủy là được, mà Phong Vân Vô Kị lúc này đang áp dụng cách này.

Quý kiến sâu chỉ cảm thấy một cỗ lực lượng dũng mãnh đi vào trong cơ thể, tại trái tim đi vòng quanh một vòng, dường như bảo vệ tâm mạch. Sau đó luồng lực ảm áp kia càng ngày càng cường đại, bắt đầu hướng các các huyết toàn thân đi qua, vô cùng thoải mái, một loại cảm giác thư thái, sáng khoái, khó giải thích truyền đến khiến Quý kiến sâu cơ hồ không kìm được phải rên rỉ.

Ba ba!

Hách Liên Nam Sơn tròn mắt, há hốc mồm nhìn tiểu lão nhân Quý kiến sâu thân thể rung động, các khớp xương phát ra tiếng kêu, thân thể chậm rãi từ từ biến đổi từng chút một, từ một lão nhân biến thành một người cường tráng khỏe mạnh. Tóc của Quý kiến sâu từ bạc trắng đột nhiên biến đổi thành xanh xám rồi biến đổi thành màu đen. Các nếp nhăn của tuổi tác trên da tay dần dần thay đổi, không còn khô nhăn như vậy nữa.

Hách Liên Nam Sơn cơ hồ không dám tin tưởng vào mắt mình nữa, đây thật sự là Quý kiến sâu? hiện tại Quý kiến sâu cơ hồ thay đổi nhân dạng, mọi người gặp lại cũng khó có thể tin tưởng rằng lão giả uy mãnh đó là Quý kiến sâu!!

Phong Vân Vô Kị giải khai huyết đạo cho Quý kiến sâu: “những gì nói đến ta đã trả trước cho ngươi một nửa, chờ khi Nhược Sương khỏe lại ta sẽ hoàn trả hết cho ngươi.”

“Cám ơn tiên bối... ..” Quý kiến sâu mở miệng nói. Ngay cả bản thân cũng giật nảy mình, âm thanh vừa rồi khi nào lại trở nên mười phần trẻ trung như vậy. Sờ vào hầu kết (yết hầu), Quý kiến sâu cơ hồ không dám tin tưởng vào lỗ tai mình. Phong Vân Vô Kị hiển nhiên đã cho hắn thật là tốt, vượt qua sự tưởng tượng của hắn.

“Hahaha ..... Quý kiến sâu .....Quý... ..” Hách Liên Nam Sơn cười ha hả, Phong Vân Vô Kị trừng mắt liếc nhìn hắn. Hách Liên Nam Sơn lập tức cầm miệng, không dám nói nữa.

Theo ánh mắt của Hách Liên Nam Sơn, Quý kiến sâu rốt cục cũng phát hiện thân thể có sự biến hóa, quần áo đang mặc trên người hiển nhiên có chút không phù hợp.

“Hai vị xin chờ một lát... ..” Quý kiến sâu về mặt đồ bưng, chạy nhanh đến một gian vòng khác. Lúc này Quý kiến sâu cảm giác mình tựa như trẻ hơn 20 tuổi vậy. Mạnh mẽ đi vào gian phong, không nhìn được bên ngoài mặt lên trời phát ra một tiếng cười dài, trong lòng thực sự rất cao hứng.

Một lát sau Quý kiến sâu thay đổi một bộ trường bào đi đến. Giờ phút này Quý kiến sâu trông rất có thần, hoàn toàn có phong thái thần y, tiên phong đạo cốt.

“Trước tiên để ta nhìn hắc xem sao, đã nhận một phần lễ vật, ta sẽ toàn lực cứu hắc.” Quý kiến sâu mặc dù võ công không cao, nhưng cũng hiểu được việc giúp hắc tẩy tẩy thân thể và tâm hồn rất tốn sức lực. Việc này ngay cả vũ giả đạt tới phi thăng cảnh giới cũng không thể làm được, chỉ có người ở phía trên xuống mới có thể. Quý kiến sâu mặc dù ẩn cư ở thâm sơn nhưng đều có hệ thống thu nhận tin tức, trên giang hồ phát sinh sự tình gì, một lát sau hắc đã biết được.

Mơ hồ đoán ra được lai lịch đối phương, trong lòng đã chắc một nửa, Quý kiến sâu không dám trì hoãn chút nào, lập tức kêu vài nha đầu tiếp nhận Lãnh Nhược Surong trong tay Hách Liên Nam Sơn đưa vào một chiếc giường nhỏ.

“Không phải thử xem, nhất định phải cứu được hắc, ngươi hiểu chưa?” Phong Vân Vô Kỵ bình thản nói, nhưng âm thanh không thể nghi ngờ thể hiện sự lạnh.

Quý kiến sâu thân thể hơi run rẩy một chút, trấn định nói: “văn bối đã minh bạch.”

Quý kiến sâu đưa tay phải nắm lấy cổ tay Lãnh Nhược Surong, nhắm mắt lại. Phong Vân Vô Kỵ và Hách Liên Nam Sơn đều không dám nói to.

Hai người đang nhìn chăm chú, đột nhiên Quý kiến sâu nhắm mắt, hơn nữa nếp nhăn trên trán càng sâu, trên mặt lộ ra vẻ mê hoặc, tựa hồ gặp được sự tình gì khó có thể giải thích.

Một khắc sau, Quý kiến sâu rốt cục mở mắt, trên mặt lộ vẻ cổ quái, uể oải.

“Như thế nào, có phải ngươi cũng không thể chữa được?” Hách Liên Nam Sơn lo lắng nói. Việc này liên quan đến tiền đồ của hắc, do đó hắc không thể không quan tâm.

Quý kiến sâu cũng không trốn tránh câu hỏi, nhìn về phía cửa sổ kia, cúi đầu nói: “Lão phu nghiên cứu y thuật hơn 60 năm, đối với kinh mạch trong thân thể con người nắm rất rõ, tuy nhiên cũng có những chỗ không thể giải thích được. Đó là một người chia ra làm mấy ngàn kinh mạch, lão phu cũng nắm chắc bệnh tình của hắc, đó là thiên cổ tuyệt chứng, trời sinh 9 mạch âm, 9 mạch dương. Thiên hạ này hàng vạn bệnh tật, lão phu tự nhận bằng vào y học của mình, chỉ cần đã gặp qua bệnh này là lão phu có thể thông qua bệnh lý để chữa trị.

“Nhưng loại bệnh này . . . . . lão phu thật sự có chút khó khăn. Phế phủ hắc bị lợi vật xuyên thủng, nhưng rõ ràng được cao nhân chữa trị, truyền nội lực hùng hậu vào người hắc, căn bản không còn lo ngại. Đến bây giờ hắc vẫn như cũ, chưa tỉnh, chỉ sợ nguyên nhất lớn nhất là loại độc trên người hắc.

“Cái này ta cũng biết một chút, ngươi được xưng y thuật cao minh không lẽ là danh hão, đối với loại độc này chẳng lẽ không giải được?!” Hách Liên Nam Sơn lo lắng nói.

Quý kiến sâu liếc nhìn Hách Liên Nam Sơn rồi nhìn về phía Phong Vân Vô Kỵ. Thấy thái độ này Hách Liên Nam Sơn cơ hồ nổi giận điên cuồng, nhưng hết lần này tới lần khác hắc không dám bộc phát.

“Tiền bối” Quý kiến sâu dĩ nhiên nhìn ra cao nhân trước mắt nhìn tuổi còn trẻ, nhưng chỉ sợ trên thực tế tuổi còn vượt xa nhiều. Đối với vị tiền bối này thần thái rất cung kính: “Loại độc kia, bình thường trong giang hồ chỉ cần dùng độc giải là có thể chữa trị được. . . . .chất độc lần này có lẽ không đơn giản vậy.”

“Cái gì?” Phong Vân Vô Kỵ cùng Hách Liên Nam Sơn đồng thời kinh hô. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Phi Thăng Chi Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 96: Phá cục

Phong Vân Vô Kỵ sở dĩ cũng có điều hoài nghi, bằng Lãnh Nhược Surong tu vi, độc tố bình thường cơ hồ có thể trong nháy mắt bức ra, về phần độc bá đạo, nhiều nhất hao phí chút thời gian, cũng không thể không bức ra được, nhưng kỳ quái chính là, Lãnh Nhược Surong vẫn bị vây trong hôn mê, thần trí bất tỉnh.

"Độc giả chia làm tam đạo lục thừa, mỗi đạo lại phân thành tam thừa, ta tuy mang danh thần y, trên thực tế cũng là một dụng độc cao thủ, trong giang hồ cũng là một thánh thủ, nhất định đối với độc đạo có điều hiểu rõ, mà ta tự nhận là người mạnh nhất, chỉ là thần y danh tiếng quá lớn, người bên ngoài chẳng biết ta độc y hàng đầu thôi."

"Điểm ấy ta nhận ra, dựa vào chút độc trùng ngoài cốc liền biết rằng ngươi độc thuật cao minh bao nhiêu, chúng ta không phải tới nghe ngươi nói về độc thuật, ngươi muốn nói gì, nói thẳng đi." Hách Liên Nam Sơn phát tay, ngắt lời Quý Kiến Sâu, trộm nhìn Phong Vân Vô Kỵ một chút, phát hiện Phong Vân Vô Kỵ vẫn sắc mặt bình thản, nhìn không ra vẻ mặt gì, nhưng hiển nhiên đây đã là một loại ngầm tán đồng, nhất thời yên tâm.

"Hào, ta liền nói thẳng vậy. Loại độc chứng biểu hiện này, không hoàn toàn giống trúng độc, ngược lại có chút cổ quái, nói các ngươi không rõ, tóm lại độc tính này vừa giống độc lại vừa không hoàn toàn là độc, mà cổ quái là vừa cùng loại lại không hoàn toàn cùng loại. Mặt khác, loại độc này cư nhiên ngay cả chân khí cũng cản trở không được, mặc dù tiền bối bảo vệ tâm mạch cùng yếu huyệt của hần, nhưng cổ độc kỳ quái này xâm nhập toàn thân hần cũng chỉ là vấn đề thời gian. Toàn thân chân lực của hần thật sự cự đại khiến người ta sợ hãi, cổ quái độc này bây giờ đã dần dần triển khai, trước mắt đã không chế tám phần chân khí của hần rồi, thời gian càng kéo dài, độc sẽ không chế chân lực càng nhiều, hơn nữa nguồn độc cũng không ngừng khuếch tán, nếu không kịp giải cứu, chỉ sợ hần phải chết không thể nghi ngờ."

Phong Vân Vô Kỵ cả người chấn động, tin tức này không thể nghi ngờ là hần bất nguyện nghe nhất, tay phải khẽ động, Quỷ Kiến Sâu đã bị một cỗ vô biểu lực lượng hấp nhiếp tới không trung, hai chân bị kéo thẳng tắp.

Phong Vân Vô Kỵ căn bản không có cùng Quỷ Kiến Sâu tiếp xúc, nhưng Quỷ Kiến Sâu lại từ từ phi lên không trung, cả người cứng đờ, làm cho cả nhà đầu phụ trách hầu hạ một bên không khỏi la hoảng lên, vừa chạy hoảng ra ngoài vừa la lớn.

"Ý người tức là không muốn cứu hần? Phong Vân Vô Kỵ rốt cục nhìn không được cả giận nói, từ sau khi bước vào này vị diện, liên tiếp việc cổ quái xảy ra, Lãnh Nhược Sương trúng độc, vốn vẫn không là vấn đề, sau đó gặp được Cổ Nguyệt Thiên, mà Mạc Ly Dạ căn bản chẳng biết tung tích, tiếp theo việc xuất hiện võ giả mấy trăm ngàn năm công lực xem ra, hiển nhiên là có liên quan đến một cỗ tăng lực lượng từ một nơi bí mật, dù loại dấu hiệu cho thấy, Mạc Ly Dạ rất có thể, đã bị cỗ thể lực nọ bắt đi.

Môn nhân thương vong, vẫn là nỗi đau vĩnh viễn trong lòng Phong Vân Vô Kỵ, bằng tự mình nỗ lực, nguyên bản hần là có thể bảo chứng an toàn cho bọn họ, nhưng không nghĩ tới cư nhiên vẫn còn có chuyện phát sinh. Tự trách cùng phần nộ đồng thời tràn ngập tại nội tâm Phong Vân Vô Kỵ, biết được tin tức này, cuối cùng nhẫn nhịn không được bộc phát rồi.

Quỷ Kiến Sâu tại không trung không ngừng giãy dụa, sắc mặt một mảng tái nhợt: "Tiền ..... tiền bối thỉnh nghe ta nói xong, ... độc này ta mặc dù chưa bao giờ gặp qua, tại độc kinh cũng vẫn chưa có ghi chép lại, nhưng mà bằng ta tại độc đạo cùng y đạo hiểu rõ, chỉ cần là bệnh, chỉ cần là cùng độc có liên quan, tự không có khả năng thủ thủ vô sách, ta mặc dù vô pháp bảo chứng thanh trừ quái độc trên người hần, nhưng có thể đại duyên hoàn độc tính trên người hần lan tràn, bằng vào kinh nghiệm y đạo của ta, chỉ cần cho ta thời gian, quyết có khả năng tìm ra cứu giải biện pháp."

Đồng!

Quỷ Kiến Sâu ngã xuống mặt đất, cỗ lực đạo vô hình kéo hần lên đã biến mất vô tung. Quỷ Kiến Sâu từ trên mặt đất nhanh chóng bò lên, động tác mạnh mẽ như thanh niên.

"Hách Liên Nam Sơn, Quỷ Kiến Sâu, Lãnh Nhược Sương giao cho các ngươi bảo vệ." Phong Vân Vô Kỵ bắt đầu suy nghĩ, suy nghĩ một chút, đột nhiên nhìn Quỷ Kiến Sâu nói: "ngươi phải lập tức rời nơi này, có Hách Liên Nam Sơn bảo vệ ngươi, tạm thời không có nguy hiểm. Qua một đoạn thời gian, ta sẽ an bài người đến đón các ngươi."

"A! ..... rời khỏi nơi này, ta nghĩ nơi này rất ...." Quỷ Kiến Sâu thấy Phong Vân Vô Kỵ mặt lộ vẻ không hài lòng, nhanh chóng sửa lời nói: "tốt, không thành vấn đề, cũng chỉ là một gian phòng nhỏ thôi."

"Hách Liên Nam Sơn, ngươi bảo vệ Quỷ Kiến Sâu cho tốt, nếu có nguy hiểm ta sẽ cảm ứng được, tự đến cứu ngươi, Quỷ Kiến Sâu nếu trị Nhược Sương tốt, công lao của ngươi cũng không nhỏ, ta tự nhiên cũng sẽ không bạc đãi ngươi. .... đoạn thời gian này ta ra ngoài có chuyện quan trọng, không có khả năng đợi ở đây, phòng vạn nhất, các ngươi hãy tìm một nơi bí mật, bắt tất không nên lộ diện, một tháng, trong vòng một tháng, các ngươi chạy tới kinh sư, đến lúc đó ta tự khắc tìm các ngươi."

"Vâng, sư phụ." Hách Liên Nam Sơn cao hứng nói, vừa mới tăng mấy ngàn năm công lực, dựa vào bản tính Hách Liên Nam Sơn, không sợ trời không sợ đất, huống chi thực lực bây giờ, nếu bị hơn mấy trăm phi thăng cảnh giới vũ giả vây công, Hách Liên Nam Sơn cũng không sợ.

Giang hồ biến đổi, sơn hà biến đổi, danh xưng biến đổi, nhưng bốn trăm năm nay, triều đình vẫn giữ nguyên, chỉ cần triều đình không thay đổi, vị trí kinh sư sẽ không đổi.

Phong Vân Vô Kỵ dĩ nhiên biết rằng, thể lực kia trước tự mình bước lên vào vị diện này, tựa hồ đã âm thầm không chế cả võ lâm rồi, địch ám ta mình, dưới tình huống chưa nắm rõ tình hình đối phương, Phong Vân Vô Kỵ cũng không chuẩn bị xuất thủ. Mặc dù, hần biết nếu đại khai sát giới mà nói, có thể đồ sát tất cả phi thăng cảnh giới vị diện cao thủ. Nhưng vấn đề là, nếu đồ sát phi thăng cảnh giới võ giả, vậy thì lần hành động này còn ý nghĩa gì? Mỗi một phi thăng cảnh giới võ giả, bất kể đối với thánh điện, đối với Phong Vân Vô Kỵ và tất cả thái cô, đều là một nguồn tài phú.

Tại tất cả phi thăng cảnh giới vũ giả bị đầu ám thể lực mê hoặc, dưới tình huống này, Phong Vân Vô Kỵ không còn lựa chọn, chỉ có thể chờ đợi cơ hội, tiết lộ thân phận bản thân, để làm cho thiên hạ vũ giả tán đồng, đồng thời âm thầm tiêu diệt thể lực kia.

Đồng thời, Phong Vân Vô Kỵ hiểu được, nếu muốn phá trừ đối phương bố cục này, biện pháp duy nhất thoát ly khỏi bố cục, thoát khỏi lòng bàn tay của đối phương. Trí thần cục ngoại, hiển nhiên so với trí thần cục nội thì có lợi hơn nhiều.

Từ xưa dân chúng bắt diện quan đầu, người trong giang hồ cho tới bây giờ cũng đều không muốn cùng quan phủ có quan hệ, đây là trong chốn giang hồ quy định bất thành văn, nhưng Phong Vân Vô Kỵ đã có chút lo lắng, một lần nữa trở lại vị diện, nhìn sơ, hiển nhiên đã nhận ra, đương kim thiên tử đã thể lực yếu, quan binh bị người trong võ lâm, từ loại hỗn loạn cục diện này xem ra trong triều đình, cũng có người nhúng tay a!

Phong Vân Vô Kỵ nhất lộ bay vút, rốt cục trước khi mặt trời lặn đã tới kim bích huy hoàng hoàng thành, đăng hỏa thấp sáng khắp trong hoàng thành, các nơi đều có cấm vệ quân vận hoa lệ khải giáp thủ vệ, thoạt nhìn thủ vệ thật là trang nghiêm, đương nhiên là đối với người bình thường trong giang hồ mà

nói.

Phong Vân Vô Kỵ cười nhẹ một cái, đã hướng hoàng cung phương hướng, từng bước đạp xuất, thân như Lưu Tinh bàn biến mất tại không trung, phía dưới cấm vệ quân tuần thủ qua lại cũng không ai phát giác .....

Bạn đang đọc truyện *Phi Thăng Chi Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 97: Đại Đức Thịnh Minh Hoàng Đế

Sâu trong hoàng cung, trong ngự thư phòng có một long án phản chiếu quang mang sáng ngời. Trên long án đặt một cuốn sách mỏng đang được mở ra, phía trên chỉ có đơn giản vài chữ: đã đọc.

Phía sau long án một gã nam tử đang ngồi trên long ngai, trán hơi nhăn lại, vẻ mặt u sầu.

Trẫm thân là hoàng đế, trị vì cũng đã được 20 năm, đã kiến lập nên uy vũ hoàng đế, cơ nghiệp cũng được mấy ngàn năm. Từ ngày lập quốc đến nay trải qua không dưới mấy trăm vị hoàng đế. Nhưng mà hoàng đế phải chịu uất ức cũng chỉ có một mình ta mà thôi.

Văn dĩ nho loạn pháp, hiệp dĩ vũ phạm cấm - - đây là lời cổ nhân đã nói.

Từ xưa hoàng đế luôn có suy nghĩ như vậy, lúc ban đầu trẫm cũng cho rằng là như vậy. Mấy ngàn năm qua điều duy nhất khiến hoàng tộc thực sự phiền não chính là tư tưởng đại nho, đại nho dựa vào kinh điển, nắm giữ nguồn gốc đấu tranh, căn bản không để ý tới lập trường của hoàng tộc, thậm chí đối kháng với hoàng tộc.

Văn nhân theo đạo nho gia, tư tưởng cũng cố hủ không chịu nổi, đại đức Minh tông hoàng đế hai mươi năm trước xảy ra đại loạn là do một tay văn nhân gây nên. Việc này hoàng thất thẳng thắn thừa nhận là một sự sỉ nhục. Tất cả các triều đại hoàng đế trước đây đối với nho tự cũng là quá trân trọng.

Trẫm vẫn tưởng rằng chỉ cần thủ dụ của Đại tiên hoàng truyền xuống phương pháp dĩ nho chế nho, liền có thể bình yên vô sự, an tâm ngồi tại ngôi vị hoàng đế quá trăm năm. Kể cả trẫm cũng sợ hãi, chỉ một câu trở thành sự thật sẽ nguy hại rất nhiều đối với triều đình.

Vũ giả làm hại triều đình, cái họa căn này cũng được chôn giấu từ hơn bốn trăm năm trước. Chỉ cần giang hồ không quá gây nguy hại cho triều đình, triều đình sẽ không can thiệp vào. Dù sao giang hồ cũng tồn tại lâu năm, không phải có thể dễ dàng tiêu diệt được. Những người này qua lại trên giang hồ, nếu chọc tức họ thì ngay cả cấm vệ quân hoàng tộc cũng phải không ngừng đề phòng, bảo vệ hoàng cung một cách chặt chẽ. Tuy nhiên những cái này đối với cao nhân trong giang hồ mà nói thì không đáng kể. Nếu triều đình đưa ra thủ đoạn cực đoan, nói không chừng đến ngày thứ hai đương kim hoàng đế đã trở thành xác chết.

Vũ giả cho tới bây giờ vẫn không có coi trọng lễ quân thần, giết người một cách công khai.

Đối với giang hồ, võ lâm triều đình không nhúng tay, nhưng cũng không phải hoàn toàn không quản đến. Trước kia thật lâu tiền đế đã thành lập một bộ phận giám sát võ lâm.

Vũ giả phạm vào điều cấm này, bắt đầu từ hơn 400 năm trước, lúc ấy tên là Phong Vân Vô Kỵ. Một thân võ học làm cho thiên hạ giật mình, được thiên hạ xưng là Kiếm thần. người này từ võ nhập đạo, ban ngày phi thăng, nhưng hẩn lưu lại một Diệt ma tâm kinh, trở thành căn nguyên của họa hoạn.

Bây giờ thế lực võ lâm ngày một lớn, thế lực triều đình ngày càng thu hẹp. Mỗi ngày các nơi đều xảy ra huyết án, tẩu chương liên tiếp bay về kinh sư, nhưng bộ khoái của Lục phiên môn không có năng lực truy bắt hung thủ, ngược lại còn bị hung thủ giết hại. Bây giờ võ lâm quá mạnh, đã thoát khỏi sự khống chế của triều đình. Giang hồ rối loạn triều đình cũng không thể quản thúc.

văn dĩ nho loạn pháp, hiệp dĩ vũ phạm cấm. Hai cái này so sánh với nhau, từ nay về sau càng là tai họa a.

Giang hồ loạn, khi đó thiên hạ loạn. Thiên hạ loạn, triều đình loạn. Trẫm tuy là hoàng đế nhưng nhưng đối với sự tình này cũng bị chúng nhân châm chọc a. Trẫm làm hoàng đế hai mươi năm, một vị hoàng đế bù nhìn.

Trẫm không cam lòng, trẫm mặc dù có ý định hiệu lệnh thiên hạ, có chí thống nhất giang hồ, điều đó vĩnh viễn không thể thực hiện được.

Trẫm không cam lòng, không cam lòng! Không cam lòng! Không cam lòng!

Nếu có một ngày trẫm nắm thực quyền trong tay, tất sẽ đem tất cả vũ giả trong thiên hạ ra tàn sát.

Cửa ngự thư phòng mở rộng ra, một trận gió tràn vào, ngọn lửa trong kim đăng bắt đầu lay động. Hoàng đế Thịnh Minh khoảng bốn mươi tuổi, dáng vẻ uy nghiêm, vẻ mặt đột nhiên rạng rỡ, cầm lấy chiếc bút lông, chấm mực, mở hé cuộn giấy ra, vung bút viết như rồng bay phượng múa, một hàng chữ hiện ra: Văn dĩ nho loạn pháp, hiệp dĩ võ phạm cấm.

Sau đó dùng hết toàn thân khí lực, tại đây viết một hàng chữ: Giết! Giết! Giết!

Cuối cùng toàn thân khí lực biến mất, chán nản ngồi dựa vào trong long ngai.

Bên ngoài thư phòng của hoàng thượng có một gã thái giám chậm rãi bước vào trong ngự thư phòng, nhẹ nhàng tiêu sái tới bên cạnh hoàng thượng, kim đăng bị gió thổi, ánh sáng chập chờn. Ánh mắt đảo qua hàng chữ như rồng bay phượng múa trên long án kia, nhìn chăm chú vào những chữ thật to, sắc mặt khẽ biến đổi, sau đó vươn hai tay ra rồi nhẹ nhàng thu về, vừa đi vừa nói: “Bệ hạ, người phải nghỉ ngơi. Trong ngự thư phòng người đã kém mình mất lắm rồi.”

“Tên khốn kiếp, người là cầu nô tài, trăm muốn làm cái gì, đâu đến phiên người nhúng tay vào!” Thịnh Minh hoàng đế giận dữ quát mắng.

Thái giám kia cũng không để ý, tiếp tục nói: “Nô tài đã nói rồi, muốn hay không muốn là do bệ hạ tự quyết định, hừ hừ!... ...”

Sau đó cầm lấy cuộn giấy mà Thịnh Minh hoàng đế kia đã viết, nhét vào trong áo rồi hướng ra ngoài cửa. Khi ra đến ngoài cánh cửa liền dừng chân, quay đầu lại quý dị nhìn hoàng đế cười một tiếng, sau đó đóng cửa phòng.

“Ngươi!...” Thịnh Minh hoàng đế chỉ vào gã thái giám kia, tức giận đến nỗi không nói ra lời, ngực tràn nộ khí, ngã ngồi xuống long ý (ghế ngồi của vua).

Trong ngự thư phòng trống rỗng, một cảm giác tịch mịch, tuyệt vọng, còn có sự khuất nhục trong thâm tâm, Thịnh Minh hoàng đế trong tâm nhỏ máu:

Vua không ra vua, bệ tôi không ra bệ tôi! Vua không ra vua, bệ tôi không ra bệ tôi! Ông trời ơi, có lẽ nào người muốn tiêu diệt cơ nghiệp ngàn năm của ta?

“Ngươi dường như không cam lòng!” Một âm thanh bình thản truyền đến. Thịnh Minh hoàng đế cả kinh, từ long ý đứng lên, kinh hoàng nhìn mọi nơi dò xét, đồng thời kêu lên: “Ngươi là ai? Mau đến cứu trẫm.”

Trong ngự thư phòng, Phong Vân Vô Kỵ vẻ mặt lãnh đạm, thờ ơ từ phía sau bức bình phong xuất hiện. Thịnh Minh hoàng đế cả kinh, thối lui mấy bước. Sau đó không biết vì sao lại trở nên bình tĩnh.

“Ngươi là người phương nào? Chẳng lẽ không biết nơi này chính là hoàng cung cấm địa, náo loạn nơi này sẽ bị tru di cửu tộc?” Thịnh Minh hoàng đế phát tay áo, cả giận nói. Sự giận dữ lần này cũng rất có uy thế.

Phong Vân Vô Kỵ cũng không trả lời, chỉ nhìn chăm chăm vào hai mắt Thịnh Minh hoàng đế, hỏi: “Ngươi có thể tưởng tượng được tay nắm thực quyền, khôi phục lại hoàng uy?”

Đại Đức Thịnh Minh hoàng đế giương hai mắt nhìn Phong Vân Vô Kỵ, trong lòng điên cuồng hét lên: “Ngươi tưởng rằng trăm nhất định phải chết!” Nhưng hấn kìm nén xúc động trong lòng, trầm giọng nói: “Ngươi bằng cái gì mà dám nói ra những lời này.”

Phong Vân Vô Kỵ không có trả lời, ống tay áo phất ra, một cỗ kiếm ý cuồng bạo phát xuất ra ngoài.

Pa pa!

Dưới chân Phong Vân Vô Kỵ từng đạo kiếm ngân hướng tứ phía triển khai. Cửa sổ gỗ bốn phía phát ra một trận âm thanh, tạo thành những chấn động nhỏ. Trong ngự thư phòng, khắp bốn phía tồn tại một sự uy hiếp vô hình, tất cả đồ vật bắt đầu chuyển động vòng quanh hai người.

Trong một sát na, Đại Đức Thịnh Minh hoàng đế cảm thấy ở Phong Vân Vô Kỵ một cỗ khí tức quen thuộc: Khí tức hoàng giả.

Sắc mặt biến đổi, Đại Đức Thịnh Minh hoàng đế cả kinh hô: “là ngươi!”

“Ngươi cho đến lúc nào mới nhận ra?”

Thịnh Minh hoàng đế trong lúc đó đột nhiên nhớ lại người này. Ngày ấy tại Lạc quốc giao chiến, đột nhiên thần bí nhân xuất hiện tại chiến trường, chỉ vung tay mà đã khống chế cả vạn mũi tên. Phong Vân Vô Kỵ dừng lại chiến trường trong thời gian rất ngắn, Thịnh Minh hoàng đế cũng chưa gặp qua Phong Vân Vô Kỵ, nhưng hấn cảm thấy khí tức quen thuộc đặc dị. Đúng là khí tức ngày đó cảm nhận được trên người thần bí nhân, hoàng giả khí tức. Hoàng đế nhân giới có lẽ đều không phải là võ lâm cao thủ, cũng không hiểu nguyên nhân gây ra cảm giác này, nhưng bọn họ trời sinh khí thể phi thường, đối với loại khí thể phi thường này vô cùng mẫn cảm.

Ngày ấy trên người Phong Vân Vô Kỵ hiện ra khí tức hoàng giả, đã lưu lại ấn tượng sâu sắc trong lòng Thịnh Minh hoàng đế.

“Ta tin tưởng rằng ngươi rất có thực lực” Thịnh Minh hoàng đế trầm giọng nói, “ta phải trả cho ngươi với giá nào?”

Phong Vân Vô Kỵ không lộ một biểu tình nào trên mặt, đột nhiên lộ ra vẻ tươi cười, nhìn Thịnh Minh hoàng đế, mở miệng nói: “Ngươi hãy ra một quyết định chính xác nhất ... ...”

Bạn đang đọc truyện *Phi Thăng Chi Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 98: Thần Phi Thần

Đại Đức Sùng Minh điện, chính là nơi hoàng đế cùng đại thần nghị sự, mà hôm nay trong đại điện, dưới yêu cầu của Thịnh Minh hoàng đế, đại điện điều được khắc long kim y bằng, thiết trí một bộ khắc hoa bình phong, bình phong tại ba mặt đều có vải màn bao bọc.

Hôm nay, Đại Đức Thịnh Minh hoàng đế rõ ràng so với ngày xưa có chút bất đồng. Sáng sớm, có ba gã thái giám, sáu ả cung nữ bởi vì có chút chần chờ khi nghe được mệnh lệnh của hoàng đế bệ hạ, mà bị Thịnh Minh hoàng đế không chút do dự dụng Thượng Phương bảo kiếm trăm roi đầu, từ xưa tới nay, dụng Thượng Phương bảo kiếm trăm cung nữ, thái giám, Thịnh Minh hoàng đế chính là người đầu tiên.

Trên triều đường, Đại Đức Thịnh Minh hoàng đế an tọa trên long kỷ, long mục thần quang quét khắp bốn phía, đứng dưới triều, gần trăm đại thần, chia cửu hành cửu liệt (chín hàng chín nhóm), dụ cửu cửu quy nhất ý (tạm hiểu là tất cả đồng hướng về 1 phía).

Mặt hữu là văn thần, mặt tả là võ thần, nhưng nhóm đứng phía trước tất cả đều thị văn thần. từ xưa đã định, văn thần khinh võ, võ thần khinh văn, nhưng trên triều đường văn thần được xem trọng hơn.

"Tả thừa tướng, Mộng Nguyệt thành tấu chương lên nói rằng, đại hạn, dân chúng vô thu, xin phát lương cứu tế, người xem coi thế nào?" Thịnh Minh hoàng đế nhìn một nho bào lão giả ở phía trái bên dưới, hỏi.

"Không thể, bệ hạ, Mộng Nguyệt thành thật ra có lương, đương phủ nha lại báo cáo sai, đáng trị tội mới phải." Tả thừa tướng trầm giọng nói.

"À ..... chuyện này tạm thời bất luận. .... Mặc Thủy kiểm phái mấy ngày trước cư nhiên tới Phong Phủ thành thành chủ toàn phủ cao thấp một ngàn ba trăm dư khẩu giết sạch, lại hành vi, chính là công nhiên khiêu khích triều đình, Tư Đồ thừa tướng thấy, nên như thế nào?"

"Mặc thủy kiểm phái chính là thế lực thâm căn cố đế tại Phong Phủ thành, không nên nhả động, chuyện cấp thiết bây giờ, chính là tái phái một thành chủ đi tiếp quản Phong Phủ thành, đây mới là chuyện cấp thiết."

"Vậy sao? Vậy đối với Mặc Thủy kiểm phái thì sao? Chẳng lẽ để mặc bất quản bất vấn." Thịnh Minh hoàng đế không đồng ý đạo.

Tả thừa tướng bất động thanh sắc, lạnh nhạt đạo: "hôm nay vô lâm thế đại, nên không thể nhả động."

"Bệ hạ, Phong Phủ thành khuyết mất một chức, thần tiến cử một người, Nam Dương Mục Dung có tài, có thể nhậm chức này." Hữu thừa tướng bước ra khỏi hàng nói.

Nam Dương Mục Dung, là người thuộc phe phía của hữu thừa tướng, Thịnh Minh nghe vậy trong lòng nộ tiểu, trên mặt vẫn giữ vẻ bất động thanh sắc.

"Bệ hạ, Mộ Tử kiểm phái Nam Thiên cũng có tài, vì thần báo tiến người này đảm nhiệm chức Phong Phủ thành thành chủ", hữu thừa tướng mở miệng nói.

Stịnh Minh hoàng đế nội tâm thở dài một tiếng, hai người được báo tiến này đều là người cùng nhất phái, hơn nữa đều là người trong võ lâm, triều đình đã tới bước đường cùng rồi, trừ phi ..... chỉ sợ thiên hạ thay đổi, võ nhân thành hoàng đế rồi.

"Bệ hạ, Hàn Lâm Viện đại học sĩ Cổ Lâm niên tuế đã cao, thỉnh xin bệ hạ phê chuẩn cáo lão hoàn hương." một gã nho thần bước ra, cúi đầu khời tấu.

Nho thần bị chỉ đích danh nọ nghe vậy trên mặt lộ ra vẻ mặt kinh hãi, ngơ ngác nhintên đại thần kia, môi nhuyển động: "ta ..... ta ..... ta chưa từng nói qua a ....."

Nhưng tựa hồ không ai nghe thấy thanh âm của hắn, thương cảm cho người này bất quá mới xấp xỉ ba bốn mươi tuổi, chánh trị tráng niên, đến tuổi cáo lão hoàn hương cái gì chứ.

"Cổ lâm, có việc này?" Thịnh Đức đột nhiên lớn thanh hỏi, trong thanh âm tiết lộ xuất uy nghiêm cùng khí thế lập tức đã chấn nhiếp Cổ Lâm.

Cơ hồ đã hạ ý thức, Hàn Lâm Viện đại học sĩ bật thốt lên nói ra suy nghĩ trong lòng: "bệ hạ, tuyệt không có việc này, thần niên tuế không tới bốn mươi, sao mà tới cái gì cáo lão niên. ...."

"Nhâm Sùng, người dám khi quân!" Thịnh Minh tại long kỷ đứng lên, lâu ngày tích lũy ức khí, trong nháy mắt bộc phát, thân là hoàng tộc, thiên hạ khí thế đứng đầu phách liệt vô cùng, ngay cả tả hữu thừa tướng cũng đã bị cỗ khí thế này ảnh hưởng, nhất thời kinh dị há hốc miệng nhìn Thịnh Minh hoàng đế.

Nhâm Sùng bây giờ tâm trung hữu quý, Thịnh Minh hoàng đế bẩm sinh luôn luôn mềm yếu, vì thế rất nhiều đại thần đều đã quên hẳn kỳ thật chính là một hoàng đế, đương khi một hoàng đế chánh thức tức giận, thật sự rất đáng sợ.

"Bệ hạ, tha mạng, bệ hạ tha mạng! Thần biết tội, thần biết tội!" Nhâm Sùng vừa bị Thịnh Minh hoàng đế quát, nhất thời mặt biến sắc, cả người tức thì run rẩy.

Thịnh Minh hoàng đế vừa thấy tả thừa tướng, hữu thừa tướng chuẩn bị mở miệng, lập tức liền định tội Nhâm Sùng rồi: "Nhâm Sùng, không ngờ ngươi thừa nhận, trầm liên dễ xử. .... Nhâm Sùng cường ngạo, khinh quân phạm thượng, xứng đáng tru diệt cử tộc.

Trẫm từ bỏ, tội chỉ tính lên đầu ngươi, người đâu, lôi Nhâm Sùng đi ra ngoài Ngọ môn chém đầu!"

Oanh! Nhâm Sùng cả người mê muội, đứng chết trân tại chỗ, nhìn Thịnh Minh hoàng đế.

Thịnh Minh hoàng đế đã hạ khẩu dụ, nhưng trong đại điện một mảnh trầm lặng, không một người lên tiếng, cũng không có vệ sĩ bước lên điện, tả hữu thừa tướng ngẩng đầu, hải húc nhìn Thịnh Minh hoàng đế.

"Người đâu!" Thịnh Minh hoàng đế rống giận, thanh âm từ Sùng Minh điện truyền ra rất xa, ngoài điện ngự lâm quân, cùng phụ cận thái giám, cung nữ, lại như thể không hề nghe thấy.

"Phản rồi, các ngươi! Trẫm nói, các người bắt Nhâm Sùng đi ra ngoài chém đầu!"

"Bệ hạ đã một mối, các người dẫn bệ hạ đi xuống nghỉ ngơi đi!" Tả thừa tướng trong mắt lướt qua một tia tinh mang, trầm giọng nói.

Trên đại điện tĩnh lặng, vẫn như cũ không có động tĩnh, tả thừa tướng sắc mặt biến đổi, đột nhiên ngẩng đầu nhìn hướng Thịnh Minh hoàng đế tả hữu hai bên xuất hiện hai thái giám gầy ốm.

Hai gã thái giám trên tay là một đôi song tu trường kết đầy kiển tử, chính là luyện gia tử. Lúc nghe được tả thừa tướng nói, hai người mặt cũng không chút thay đổi, vẫn không nhúc nhích.

"Ta nói bệ hạ đã một mối, mau dẫn hần đi xuống nghỉ ngơi." Tả thừa tướng thanh âm đề cao vài phân, nhưng hai gã thái giám này vẫn bất động như cũ.

Thịnh Minh hoàng đế lạnh lùng nhìn chăm chăm tả thừa tướng, nhưng trên mặt bất hình vô sắc.

Đồng đông!!

Hai gã thái giám không hề phản ứng đột nhiên ngã xuống rồi, nằm sòng xoài tại đại điện trên, chúng thần cả kinh hô, lúc này Thịnh Minh hoàng đế đã ung dung mở miệng: "Chư khanh không cần kinh hoảng, hai tên này bệnh lâu thành tật, hôm nay đột tử. Trẫm cảm thấy hai người hần hộ chủ trung tâm, sau này sẽ quang táng cho bọn chúng."

"Bệ hạ có chút nóng giận, bắt đầu nói hồ đồ rồi. Chúng thần phải khiến bệ hạ khó xử. Người đâu, Ngự Lâm quân dẫn hoàng thượng hồi điện an nghỉ, hôm nay tảo triều đến đây thôi." Hữu thừa tướng đột nhiên lúc này mở miệng nói.

Ngoài điện hai gã Ngự Lâm quân sĩ thân vận khải giáp trên tay cầm trường kích ứng thanh đi vào điện, hai người này trong tay mặc dù cầm một thanh trường kích, nhưng bên hông còn vắt hai thanh trường kiếm.

Hai gã võ sĩ trên người giáp片片 âm âm va chạm vào nhau, nhất lộ điện không chút thay đổi từ chúng thần trung đi xuyên qua, bước lên ngọc thai (cầu thang ngọc), hướng Thịnh Minh hoàng đế đi đến.

Thịnh Minh hoàng đế trên mặt vô tức vô kinh cũng vô nộ, chỉ là lẳng lặng liếc nhìn hai gã võ sĩ đang tiến lên.

Ngay khi hai gã võ sĩ đang cương cương bước lên tam tầng thai giai (bậc thang), đột nhiên kêu lên một tiếng đau đớn, một vòi máu tươi từ trán phun ra, sau đó như một khúc mộc, ầm ầm rồi ngã xuống.

"Hôm nay chính là ngày đại hung, liên tiếp vài tên bạo tử, trẫm quyết định, bây giờ tán triều, chúng khanh đều có thể rời đi, tả thừa tướng, hữu thừa tướng lưu lại, trẫm còn có chuyện quan trọng cần bàn." Thịnh Minh hoàng đế trầm giọng nói.

Chúng nhân một nhóm ngẩng người trước tràng cảnh biến hóa, trong vãn vô bách quan, có những người thật sự là tay trái gà không chặt, vừa nghe Thịnh Minh hoàng đế ra lệnh, lập tức như thủy triều hướng ra ngoài điện mà đi nhanh.

phía sau, thiết môn khoáng đại trong âm thanh kèn kẹt đã đóng cửa lại. Trong đại điện, tả hữu thừa tướng đứng thẳng ở thềm bằng bạch ngọc thạch, phía sau vẫn như cũ có gần mười mấy tên vãn vô quan viên không rời đi, mọi người sắc mặt trầm xuống, đồng thời ngẩng đầu nhìn về hướng long kỷ của Đại Đức Thịnh Minh hoàng đế .....

Chương 99: “Người nhường ngai vàng cho người khác!”

Tà thừa tướng đột nhiên lên tiếng phá tan không khí yên lặng của đại điện.

Thịnh Minh cả người chấn động, bật thốt lên: “Cái gì?!” lại nhìn vào vẻ mặt không chút biểu tình của Hữu thừa tướng cùng vẻ mặt gian xảo của các đại thần, cắn răng nói: “Nguyên lai các người đã sớm đạt thành hiệp ước, vừa rồi chỉ là diễn trò trước mặt trẫm, tặc tử khá lắm.”

Tà thừa tướng lãnh đạm, hồ hững nói: “Đó vốn là chuyện của chúng ta, nếu như người không ngang ngược, cứ yên phận, có lẽ chúng ta vẫn để cho người thư thả làm hoàng đế. Nhưng người lại không nhịn được, hành động như thế, người lại còn nhường ngai cho người khác. Điều này là đúng, ít ra chúng ta còn có thể giữ lại tính mệnh cho người.

“Ha ha ... ..” Thịnh minh hoàng đế giận dữ vô cùng, cười to nói: “Hiệp dĩ vũ phạm cấm, haha ... hiệp dĩ vũ phạm cấm, đến đây đi, các người tất cả đều đến đây đi. Giang sơn của trẫm bị các người làm rối loạn, thiên hạ của trẫm cũng bởi vì các người mà rối loạn. Hai mươi năm trước trẫm đã biết trước sẽ có một ngày như thế này, không ngờ rằng nó lại tới nhanh như vậy. Hai trăm năm trước các môn phái giang hồ phát triển mạnh mẽ, sở hữu và chiếm cứ hơn vạn mẫu ruộng tốt xung quanh. Nhân số môn phái đạt tới vạn người, trẫm đã biết được những môn phái này sớm hay muộn cũng sẽ gia nhập nhiều triều đình, liền để cho các người vào trong triều làm quan, hy vọng có thể thỏa mãn các người. Không nghĩ tới các người còn muốn trẫm ngã ngựa, từ bỏ ngôi hoàng đế, hừ hừ! Các người thật to gan lớn mật!” Thịnh Minh phẫn nộ đánh ra một chưởng vào long ngai, phát ra một tiếng kêu vang.

“Bệ hạ quả nhiên đã điên rồi!” Một gã vũ thần nhìn Thịnh Minh, lạnh lùng nói.

“Không sai, đúng rồi, bệ hạ làm việc mệt mỏi thành bệnh, nhiễm phải căn bệnh điên cuồng kia, bọn chúng thần đều tận mắt nhìn thấy.” Một gã vũ thần đứng ra giương mắt nhìn Thịnh Minh, lạnh lùng nói.

“Bệ hạ mắc chứng bệnh điên cuồng, không thể quản lý triều chánh.” Một gã đại thần đứng ra nhìn Thịnh Minh, lạnh lùng nói.

“Tà thừa tướng Tư Đồ Phụng Tiên có thực tài, được bệ hạ rất tin nhiệm.” một gã đại thần lên tiếng.

“Bệ hạ khi tỉnh lại, cảm thấy mệt mỏi, buồn rầu vì bản thân mang bệnh, mặc dù có tâm nhưng mà vô lực. Người quân chủ như thế thật bất lợi đối với quốc gia. Mà bệ hạ lại không có người thừa kế, nhưng bệ hạ vẫn còn có quốc gia, còn có người trong thiên hạ.”

Sáu gã đại thần đứng dậy: “Bệ hạ biết rằng Tà thừa tướng là người có tài đức, có thể đảm đương được gánh nặng của thiên hà xã tắc, cho nên quyết định nhường ngai cho Tà thừa tướng.”

“Ha ha ha ... .. loạn thần tặc tử khá lắm, ngay cả thánh chỉ nhường ngai cũng đã đưa ra, tốt ... ..tốt!” Thịnh Minh nghiêng răng nói: “Nói nốt đi, các người còn gì chưa nói nữa.”

Hữu thừa tướng lúc này đột nhiên đứng dậy, đưa ra câu nói: “Tà thừa tướng Tư Đồ luôn luôn khiêm tốn, không muốn nhận hoàng mệnh, nhưng không thể từ chối. Sau đó Đại Đức Thịnh Minh hoàng đế bệ hạ dưới sự chứng kiến của quần thần đã tự mình đề bút hạ chiếu nhường ngai, rồi giao cho thái giám ngự sự phòng hạ thánh chỉ. Sau khi bệ hạ tuyên thánh chỉ không lâu, đột nhiên phun huyết không ngừng, thái y mặc dù đã cố gắng chữa trị nhưng không có hiệu quả, bệ hạ đã băng hà! Đại Đức Thịnh Minh hoàng đế là một vị vua anh minh, có tấm lòng bố tát như vua Nghiêu vua Thuấn, có thể liệt vào tam hoàng ngũ đế chỉ đường

“Tốt! Tốt! Không hổ là sủng thần của trẫm! Ngay cả khi trẫm chết đều đến khóc thương.” Thịnh Minh hoàng đế giận dữ cười, tiếng cười chua chát đột nhiên ngừng lại. Thịnh Minh hoàng đế lạnh lùng nhìn chăm chú vào Tà thừa tướng: “Phản thần tặc tử, người còn âm mưu gì chưa nói ra.”

“Lời này bệ hạ nên hỏi hai thái giám, hai gã võ sĩ vô duyên vô cớ không vì một lý do gì mà bị hành quyết trên đại điện. Bệ hạ bây giờ còn có thể bình thần như thế, không có biểu lộ sợ hãi. Hãy để bọn tại hạ nhìn phía sau bức bình phong một chút, xem bệ hạ mời người nào đến làm chỗ dựa, khiến cho bệ hạ có gan phản kháng!” Tà thừa tướng lạnh nhạt nhìn bức bình phong phía sau long ngai kia. Phía sau bình phong không có nửa điểm thanh âm truyền ra.

“Vua không ra vua, thần không ra thần! tròng hoạt náo này cũng nên chấm dứt!” Một âm thanh lạnh lùng từ phía sau bức bình phong truyền ra.

“Tà thừa tướng sắc mặt khê biến: “Cuồng đồ từ đâu tới nơi này, người nếu là người trong giang hồ, như thế nào ứng đối được đây.”

Âm thanh chưa dứt, một vài vũ thần phía sau đột nhiên xé mở khăn giáp, lộ ra phía trong là phục sức của Nam tinh kiếm phái, Bắc băng kiếm phái. Phía dưới khăn giáp kia là những bội kiếm.

“Các người thật ngông cuồng, dám mang kiếm lên điện!” Thịnh Minh cả giận nói.

“Tất cả các sự tình cuồng vọng chúng ta đều đã làm, nhưng cũng chuẩn bị một chuyện cuồng vọng nhất!” Hữu thừa tướng đồng tử co rút lại, trong mắt hiện hàn mang.

“Kiểm tra bức bình phong kia xem trong đó có tên giang hồ bại hoại nào, sau đó bắt Thịnh Minh viết thư đóng dấu nhường ngôi!” Tả thừa tướng phát tay áo, hướng ra phía ngoài cửa điện bước tới, không hề quản việc này. Đối với Tả thừa tướng Tư Đồ mà nói, mặc kệ cái người trốn ở sau bức bình phong kia, âm thầm giúp hoàng đế là ai, với hơn mười vũ giả đặt tới phi thăng cảnh giới hoàn toàn đủ ứng phó, chỉ như một người diễn trò mà thôi, không cần quan tâm.

Đát! Đát! Đát! .....

Những tiếng bước chân mãnh liệt từ phái sau truyền đến, tựa hồ đã đi tới phía sau, nhưng vì cái gì lại chỉ có tiếng bước chân kia, còn bọn Hữu thừa tướng? Như thế nào lại không có động tĩnh? Tả thừa tướng trong lòng tràn đầy nghi hoặc, đã đi đến cửa nhưng rốt cục không nhìn được, quay đầu nhìn lại. Một thanh âm lạnh như băng truyền đến tai: “Người không nên quay đầu lại ....”

Tả thừa tướng cuối cùng nhìn lại, trong đại điện kia là các vũ giả với những tư thế không giống nhau, trong miệng tiên huyết tuôn trào, thân thể bị một quang kiếm xuyên thủng, còn có một quyền đầu hướng cửa đánh tới... ..

Oanh!

Đại môn của Sùng minh điện bị phá vỡ, đại môn mở ra, một bóng đen từ bên trong rơi xuống trên mặt đất, dĩ nhiên rất đáng thương không đành lòng nhìn, ngay cả diện mục cũng không thể nhận ra, chỉ có một thân quan phục hiện lộ ra thân phận là Tả thừa tướng.

“Tả thừa tướng Tư Đồ có ý đồ mưu phản, trên đại điện mưu sát trẫm, bây giờ dĩ nhiên phải giết! Hữu thừa tướng không tiếc thân họ giá, nhưng bị phản tặc Tư Đồ sát hại. Trẫm sẽ dùng quốc lễ mai táng, còn lại phản tặc phải bị giết chết. Đại Đức Thịnh Minh năm thứ hai mươi sáu. Thân thử.”

Một âm thanh uy nghi từ trong Sùng minh điện truyền ra, sau đó đạo khẩu dụ này được công bố thành thánh chỉ. Tả thừa tướng Tư Đồ mưu phản được công bố khắp thiên hạ. Ngay sau đó liền có cao thủ Lục phiến môn cùng cao thủ đại nội phối hợp trốn nã dư đảng. Cùng với Lục phiến môn xuất động còn có đại nội cao thủ, tất cả đại nội cao thủ của phân đảng ra tay phản kháng đều bị một thần bí nhân kỳ quái ra tay giết chết.

Lúc này lực lượng ảm tàng của hoàng tộc toàn bộ đều lộ mặt. Thịnh Minh hoàng đế trước khi đăng cơ đã an bài, bồi dưỡng lực lượng này. Nhưng hai mươi sáu năm nay vẫn ảm nấp, che dấu lực lượng. Trong chốn giang hồ khi nói đến kiếm đạo thì người trong triều đình không có cách nào so với. Nhưng nếu nói là về âm mưu, trí lược, mười người trong giang hồ cũng không thể so sánh với một học sĩ hàn lâm viện.

Triều đình vẫn vũ trăm quan cơ hồ chỉ còn lại một nửa, mà một nửa còn lại đều là dư đảng nhưng Thịnh Minh hoàng đế cũng không có động tới bọn họ. Rất nhiều người được Thịnh Minh hoàng đế phê chuẩn cho cáo lão hoàn hương, sau khi tiếp thánh chỉ bọn họ lập tức quay về, vẫn được giữ nguyên chức quyền. Chúng lão thần không khỏi rơi lệ, từ biệt nhau. Phản đảng cuối cùng rốt cục cũng được giải quyết.

Bạn đang đọc truyện *Phi Thăng Chi Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 100: Triều đình cấm lệnh: không được phi thăng

Thịnh Minh hoàng đế lòi đình thủ đoạn rốt cục hiển xuất hiệu quả, cùng với Phong Vân Vô Kỵ vũ lực phối hợp, thế lực của tả hữu thừa tướng tại kinh thành cơ hồ liền tan rã, đối với người trong giang hồ nhiễu loạn triều cương, Phong Vân Vô Kỵ ra tay không lưu tình. sau khi tru diệt tả hữu thừa tướng, ngày thứ hai, người võ lâm tại kinh sư cận hồ tuyệt tích, một ít người giang hồ còn sót lại vội vã rời khỏi kinh sư, mặc dù bọn họ cùng loạn đảng triều cương không liên quan. Về phần các giang hồ môn phái cơ nghiệp tại kinh sư, cũng rút vào gia môn, cả đại môn (cửa lớn) cũng không dám bước ra.

Nhưng hành động này không có nghĩa là sẽ được bình an vô sự, không lâu sau, liền có đại nội cao thủ phối hợp Lục Phiến Môn cao thủ bộ khoái đăng nhập các môn phái này, Lục phiến môn biểu đạt nguyện ý chiêu nạp ý đồ của các môn phái này, về phần kết quả, đều nằm trong kỳ vọng.

Trong kinh sư có tuyệt đỉnh cao thủ tương trợ, trong vòng một ngày đã thanh trừ tất cả thế lực giang hồ tại kinh sư, tin tức này nhanh chóng truyền khắp giang hồ. Vốn chuyện trong triều đình, người trong giang hồ không quan tâm, nhưng mà lần này, liên lụy tới tam đại kiếm phái: Mộ Tử kiếm phái, Bắc Băng kiếm phái, Nam Tinh kiếm phái.

Tam phái này trước mắt chính là tam đại môn phái trong chốn giang hồ, loại mưu phản tội trạng này, triều đại nào cũng được coi là một đại tội, người trong giang hồ can thiệp vào triều cương, ý đồ mưu phản này chính là đại tội.

Kinh sư có phản ứng như thế nào, thời điểm này mọi võ nhân đều chú ý, song càng thêm chú ý, chính là vị thần bí cao thủ, trong kinh sư, đặt tới phi thăng cảnh giới trong tam phái người cũng không ít, nhưng là tất cả bị toàn diệt chỉ trong một đêm, công lực người này, có thể nói là kinh thiên khiếp quỷ thần. Nếu không có người này trợ giúp, người giang hồ cũng không chú ý Đại Đức triều đình này, nhưng khi người này gia nhập giúp Đại Đức triều đình. Hơn nữa, gần đây xuất hiện nhiều đại nội cao thủ, võ công rõ ràng so với trước kia cao hơn một cấp bậc, cao thủ trong các môn phái, khi giao đấu đại nội cao thủ, thường thường chiếm không được bao nhiêu ưu thế, thậm chí giữ bình thủ (đánh hòa) cũng khó khăn.

Hoàng cung nội, cao thủ đã dần dần xuất hiện, việc này đối với người trong giang hồ mà nói, cũng không phải tin tức tốt đẹp gì. Dĩ vãng triều cương bất lực, giang hồ mấy vạn môn phái, lại có môn phái nào không cường hành chiếm đoạt đại lượng hảo lương điền (ruộng tốt) cho riêng mình, trực tiếp tạo thành hậu quả Đại Đức quốc hư danh, Đại Đức nếu muốn chánh thức trọng chấn chính triều cương, tất phải thay đổi võ lâm.

Người trong võ lâm phản kháng xảy ra trễ một chút so với dự đoán. Từ khi bình định triều cương, trong vòng mười tám đêm tổng cộng đã có hơn trăm giang hồ cao thủ tập kích hoàng cung, thực lực chênh lệch rất rõ ràng, dựa vào công lực của Phong Vân Vô Kỵ, những người này thậm chí đều còn kịp thấy diện mục của hấn, liền dễ bị giam cầm rồi.

Sở dĩ người trong giang hồ tiến nhập hoàng cung là để cố gắng giết chết Đại Đức Thịnh Minh hoàng đế, toàn bộ như nê ngư nhập hải, đều biệt vô âm tín, một lần hoặc hai lần hoàn có thể nói là trùng hợp, nhưng bất cứ ai tiến vào hoàng cung toàn bộ một đi trở về, người trong giang hồ không hẹn đều tâm trung hàn tâm. Từ đó về sau, liền tái không ai dám xông vào hoàng cung.

Hoàng cung bên trong ngự thư phòng.

Đại Đức Thịnh Minh hoàng đế tự thấp cung đăng (đèn trong cung), lẳng lẳng phê chuẩn tấu chương, tấu chương này, rất nhanh đã được lão thần môn thông qua nhấn nhủ xuống, được quan viên địa phương thực thi, cơ chế suy tàn này của triều đình, rốt cục dưới sự cố gắng của Thịnh Minh hoàng đế, nhanh chóng khôi phục hoạt động lại. Trong triều đình, tất cả quy thuộc về giang hồ chư kiếm phái đại thần, toàn bộ bị Thịnh Minh hoàng đế hạ chỉ, ngự tứ cáo lão hoàn hương.

Trước long án, Phong Vân Vô Kỵ một thân áo bào trắng đứng chấp tay, lẳng lẳng nhìn kỹ Đại Đức Thịnh Minh hoàng đế, Phong Vân Vô Kỵ mở miệng nói: "bệ hạ, ta trợ giúp ngươi hoàn thành nguyện vọng rồi, bây giờ ta có nguyện vọng, cũng hy vọng ngươi có thể hỗ trợ một chút."

Thịnh Minh hoàng đế vốn phê chuẩn tấu chương, nghe được Phong Vân Vô Kỵ mở miệng, buông bút, ngừng đầu, hỏi: "sư phụ cứ tự nhiên nói, trầm năng trợ quyết tương trợ, bất quá việc giang hồ môn phái, lại hy vọng sư phụ giúp trầm tới cùng. Nếu không, bất cứ lúc nào khi sư phụ vừa đi khỏi, trầm là hoàng đế cũng có thể tùy thời bị ngã xuống ngựa."

"Ngươi không cần lo lắng, trong vòng bốn tháng, tất cả lo lắng vấn đề ngươi lo lắng tất nhiên sẽ được giải quyết xong, về phần ngươi vẫn phải chú ý việc giang hồ môn phái xâm chiếm lương điền, làm cho quốc khố trống rỗng. Cũng không cần ưu phiền, Bất kể bọn họ chiếm bao nhiêu lương điền, cũng bất kể bọn họ mưu đồ bao nhiêu tư lợi, sớm muộn cũng quy về Đại Đức quốc khố."

"Chẳng biết sư phụ tại sao nắm chắc như thế?" Thịnh Minh rốt cục nhìn không được hỏi ra vấn đề này, chuyện này Phong Vân Vô Kỵ cũng đối với hấn đề cập qua nhiều lần, nhưng thủy chung không chịu nói rõ rốt cuộc vì sao.

"Việc này ngươi không cần biết, khi thời gian tới, cần ngươi biết, ngươi tự sẽ biết, ta chỉ có thể nói cho ngươi, ngươi nếu muốn làm một hoàng đế tốt, vậy ta liền dùng toàn lực trợ giúp ngươi. Cuối cùng, hay là hỏi ngươi một lần, ngươi là chuẩn bị làm một phi thăng cao thủ hay là nguyện ý làm một hoàng đế?"

"Tại sao không thể làm một võ công hoàng đế chứ?" Thịnh Minh hỏi.

Phong Vân Vô Kỵ lắc đầu: "không có khả năng, đó là ta quán công cho ngươi, cho ngươi trong một đêm trở thành một vị tuyệt thế cao thủ, đồng thời cũng là một hoàng đế, ngươi một thân võ công cũng không có khả năng bảo lưu thật lâu. huống hồ, ta cũng truyền cho hộ vệ hoàng cung đại nội cao thủ võ công đề cao rất nhiều rồi, có bọn họ cũng đủ bảo vệ ngươi rồi, một hoàng đế muốn võ công cao cường làm gì? chẳng lẽ nghĩ tự mình lâm trận đánh đánh giết giết sao?"

Thịnh Minh trầm mặc, một lúc lâu mở miệng nói: "sư phụ nói cho trầm biết, hy vọng trầm giúp người cái gì đi?"

Phong Vân Vô Kỵ thở dài: "đó là ngươi tự mình lựa chọn, ta cũng không bắt buộc, chỉ hy vọng bản thân ngươi không nên hối hận, một hoàng đế tiêu sái, cũng chỉ có trăm năm thời gian, một gã phi thăng vũ giả, ít nhất có thể sống một đoạn thời gian rất lâu, ta trước khi đi một bước, ta sẽ lại cho ngươi một lần cơ hội, hy vọng ngươi cân nhắc kỹ lưỡng. .... ta hy vọng ngươi thay ta lập một phần thánh chỉ, nội dung như sau: giang hồ tất cả môn phái, đặt tới phi thăng cảnh giới vũ giả, đều không được phi thăng, nếu không đối với môn phái có phi thăng, triều đình truyền phái trọng binh tiêu diệt!".

Cái gì?!!!!" Thịnh Minh hoàng đế chu bút trong tay vì khiếp sợ bị đánh rơi xuống long án.

"Đừng vậy!" Phong Vân Vô Kỵ nói như đinh chém sắt: "Công bố dùm ta triều đình công văn: cấm phi thăng."

Không lâu, mấy trăm con khoái mã nhanh chóng đem công văn từ kinh sư xuất phát, ngày đêm không ngừng hướng tới các nơi truyền lại, số ngựa chết dọc đường lên tới mấy trăm con.

Sau đó, do phù nha các nơi trên tường thành dán đầy công văn triều đình:

Đại Đức Thịnh Minh năm hai mươi sáu:

Phụng thiên thừa vận:

Hoàng đế chiếu viết

Giang hồ các môn các phái nghe lệnh, tính từ ngày ra công văn, tất cả vũ giả môn phái đặt tới phi thăng cảnh giới, không được phi thăng, nếu không, triều đình sẽ xuất trọng binh tiêu diệt môn phái của phi thăng giả đó.

Khâm thờ.

Giang hồ sôi trào rồi, loạn lên rồi. Ngày trước, người trong giang hồ vọng đồ cương loạn triều cương, đại cải hoán triều hướng, dùng võ nhân lên làm hoàng đế, nhưng bây giờ, hoàng đế một lần nữa phục hồi quyền vị, lại phát xuất loại công cáo cổ quái này, đây là triều đình đối với giang hồ tuyên chiến sao?

Tất cả mọi người tự hỏi, ngày đó liền có hơn tám người trong giang hồ dũng mãnh vào huyền nha, mang toàn nha nội bộ nhanh chóng giết sạch. Kinh sư nội, một nhóm lớn đại nội cao thủ nhanh chóng xuất động, khoái mã gia tiến, nhanh chóng tới các nơi. rất nhiều người trong giang hồ tùy ý sát hại người trong công môn, cùng với độc hành đạo tặc giết người không nháy mắt đều bị tập bộ quy án, luận về trảng cảnh phản kháng, hải bộ công văn, mấy năm không có bộ hoạch quy án, trong thời gian ngắn, một số lượng lớn bị cắt đứt gân chân, nhốt vào đại lao.

Thiên hạ, càng rối loạn .....

Bạn đang đọc truyện *Phi Thăng Chi Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 101: Thiên hạ đại loạn

Bóng đêm tối đen như mực, trên bầu trời chỉ lóe lên vài điểm sáng, dưới những điểm sáng giống như sao ở dưới bầu trời là một ngọn núi lớn mờ hồ xuất hiện trong bóng đêm. Tại chân núi có rất nhiều bóng đen đang giờ cao những ngọn đuốc, bao vây vòng quanh. Dưới những ngọn lửa rất nhiều cao thủ đại nội thi vệ vây quanh một chiếc kiệu màu đen do tám người khiêng, bên cạnh chiếc kiệu là một hô bảo ma đạo cao thủ sắc mặt lạnh lùng bị đại nội cao thủ trói chặt hai tay, cưỡng ép quỳ trên mặt đất. Trên người ma đạo cao thủ này toàn thân đều là vết roi, nhưng nghiêm trọng nhất là đôi chân đã bị đánh gãy.

Đây vốn là một gã ma đạo cao thủ đạt tới phi thăng cảnh giới, lúc này hai mắt vô hồn, vô lực, miệng hắn lúc này câm lặng như bị nhét đầy gie, đan điền đã bị phế, hơn mười năm khổ tu đã bị phá hủy trong một chốc.

Ma đạo cao thủ này ngẩng đầu nhìn, thấy rõ các đại nội cao thủ chung quanh, trong mắt lộ ra thần sắc oán hận.

“Cổ Hương Sơn Bất diệt đạo đã bị bao vây, đại quân tùy thời đều có thể bắt đầu công kích tiêu diệt phản đảng, thỉnh đại nhân ra lệnh hành động.” Một gã đại tướng trên người mặc khôi giáp khom người quay về phía chiếc kiệu màu đen kia nói.

“Mmm, tốt lắm, hãy hạ lệnh tất cả quân sĩ tiến lại gần, chuẩn bị chém giết những ma đạo môn nhân đào thoát.” Một thanh âm lãnh đạm từ trong kiệu truyền đến.

“Tuân lệnh đại nhân!” Tên tướng quân kia lĩnh mệnh lui ra, mệnh lệnh nhanh chóng được truyền đến mười ngàn cung thủ bao vây quanh chân núi, trên lưng mỗi người đều mang mười mũi tên đồng.

Cổ Hương Sơn Bất diệt đạo, lần này Thịnh Minh hoàng đế lợi dụng triều đình, có kế hoạch đối phó với ma đạo môn phái. Phong Vân Vô Kị không có động thủ với chánh đạo kiếm phái, nhưng đối với những kẻ ngang bướng trong ma đạo, Phong Vân Vô Kị không có khách khí như thế.

Thần thức tìm thấy những ma đạo cao thủ chuẩn bị đột kiếp, sau đó Phong Vân Vô Kị dẫn theo mấy ngàn cao thủ đại nội và mười ngàn đại quân của Thịnh Minh hoàng đế đến đây, thừa dịp đêm tối bao vây ngọn núi lớn này, chuẩn bị xông lên chém giết.

Dưới chân núi Cổ Hương Sơn, toàn bộ quân sĩ ném đuốc đi, sau đó mấy ngàn câu hòa thật lớn chiếu sáng hoàn toàn một khoảng rộng, đồng thời không ngừng có người thêm lửa vào. Ánh lửa chiếu cao mấy trượng.

Dưới chân núi ngọn lửa rực cháy, rốt cục cũng kinh động đến những kẻ ma đạo khác. Vô số quân sĩ từ các phương hướng nhắm Cổ Hương Sơn phóng tới. Cổ Hương Sơn cũng không phải là nơi hiểm trở, cơ hồ tại các địa phương đều có thể nhìn thấy đỉnh núi. Đám giáp sĩ kia rời khỏi, cứ cách năm thước lại đặt một cây câu hỏa cắm sâu xuống mặt đất.

Toàn quân tiến lên đỉnh núi, trên đỉnh núi truyền xuống một tiếng hét lớn.

“Phóng tiễn!”

Phong Vân Vô Kị ra mệnh lệnh, rất nhanh đã truyền xuống dưới. Quân sĩ đang tiến lên núi sắc mặt không chút thay đổi, từ từ rút tên dài bên người, châm lửa rồi nhắm đỉnh núi bắn tới.

Suru! Suru! Suru!

Tiếng xé gió không ngừng vang lên bên tai, hỏa tiễn từ bốn phía bắn tới như mưa, sau đó rơi xuống những nơi ở trên núi. Bất diệt đạo, Phong Vân Vô Kỵ vô cùng miễn cảm với ba từ này. Lúc trước lựa chọn tiêu diệt ma môn này nguyên nhân hoàn toàn không phải không có quan hệ.

“Người nào!” Một thanh âm từ đỉnh núi truyền đến, sau đó một bóng người từ đỉnh núi hạ xuống giữa màn mưa tên kia.

đông!

Từ hắc khiếu truyền đến một tiếng nói rõ ràng dứt khoát, mười mấy tên đại nội cao thủ nghe tiếng, cả người chấn động, khom người cung kính nói: “Vâng đại nhân!” sau đó cả đám nhắm bóng người trên không trung đánh tới.

Trận hỏa tiễn đầu tiên rơi xuống, trên núi thỉnh thoảng xuất hiện những ngọn lửa, sau đó các cung thủ liên tục bắn tên, tốc độ so với trước nhanh hơn gấp mấy lần nhằm hướng đỉnh núi đi tới, tiếng bước chân vang lên không dứt bên tai.

Trên núi Cổ Hương Sơn, mấy trăm bóng người dừng hẳn như đánh ra, nhắm hướng tiến của cung thủ đại khai sát giới.

“Hộ Long thất vệ, các ngươi mang năm trăm người tiến lên, đem toàn bộ bọn họ tiêu diệt!” Phong Vân Vô Kỵ từ trong khiếu phát ra mệnh lệnh, thần thức của hắn đã sớm đảo qua toàn bộ Cổ Hương Sơn, ngoại trừ tên cao thủ sớm xuất hiện kia, các cao thủ khác của Cổ Hương Sơn, hộ long thất vệ hoàn toàn có thể đối phó. Tu vi của hộ long thất vệ đã được Phong Vân Vô Kỵ nâng lên tới trình độ cao nhất của vũ giả đạt tới phi thăng cảnh giới, cho dù gặp tình huống ngoài ý muốn cũng có thể đối phó.

“Tuân lệnh đại nhân!” Bảy cao thủ đại nội hồng đeo bội đao nghe vậy khom người lui ra mấy bước, lúc này mới dám quay đầu nhanh chóng rời đi.

“Chúng ta quay trở về . . . . .” tám gã cao thủ đại nội khinh công tuyệt đỉnh khiêng khiếu ngự không mà đi, biến mất trong bóng đêm, phía sau âm thanh sát phạt vang lên không dứt bên tai.

.....

Ngày thứ hai, ma đạo đạo phái Bất diệt đạo tại Cổ Hương Sơn đã biến thành một đồng đồ nát, chỉ có khói nhè nhè bay lên. Trên đỉnh núi Cổ Hương Sơn la liệt các thi thể môn nhân Bất diệt đạo, mỗi một thi thể đều cắm hàng trăm mũi tên, giống như một con nhím, nằm trải dài trên mặt đất.

Sau đó triều đình ban hành công văn truyền ra, thông cáo được dán tại tất cả tường thành của các thành trì.

Cổ Hương Sơn Bất diệt đạo công nhiên phản nghịch triều đình! Triều đình đã cử mười ngàn đại quân tiêu diệt. Các môn phái giang hồ đều lo sợ.

Do triều đình ban bố cấm lệnh: Không được phi thăng, rốt cục cũng gây ảnh hưởng đến thanh danh các môn phái. Lúc này đây triều đình rõ ràng truyền đạt ý chí.

Thịnh Minh hoàng đế một khi nắm giữ thực quyền, hệ thống tin tức tình báo hữu hiệu liên tục được truyền đến. Nhất cử nhất động trong chốn giang hồ đều thông qua các nơi truyền vào kinh sư, sau đó truyền đến Phong Vân Vô Kỵ.

Hé mở ra nhiều tin tức giết chóc, sau khi triều đình công bố giang hồ cấm lệnh, cả giang hồ trở nên rối loạn. Trước kia giang hồ là tai ương của triều cương, lúc này đây trở thành đầu tranh trong giang hồ. Mỗi thành trì đều có các môn phái, Phong Vân Vô Kỵ xe ra không thể hiểu hết các nguyên nhân kỳ diệu dẫn đến tranh đấu.

Ngay cả một trong ba đại môn phái là Nam tinh kiếm phái cũng đã bị lôi kéo, liên quan tới trận cừu sát cùng với Mộ tử kiếm phái. Trong hai, ba ngày tin tức chém giết không ngừng truyền đến, tin tức hỗn loạn, thông qua sự phân tích của những nhân tài trong triều đình, cuối cùng thông tin đến Phong Vân Vô Kỵ đã được giảm bớt không ít.

“Ngày hai mươi, Phiêu Lưu kiếm phái cùng Vô Tung kiếm phái tranh đấu, tử thương mất mấy trăm người, hai mươi vũ giả đạt tới phi thăng cảnh giới đã chết...”

“Ngày hai mươi, vũ giả Bắc Băng kiếm phái trêu ghẹo ái nữ của chương môn Nam Tinh kiếm phái, dẫn đến xung đột của hai phái, mấy trăm vũ giả đạt tới phi thăng cảnh giới đã chết...”

“Ngày hai mươi mốt, Hoàn Đoạn toàn phái cùng Phi Huyết kiếm phái tranh đấu, tám vũ giả chết...”

“Ngày hai mươi mốt...”...

Phong Vân Vô Kỵ nhìn tin tức cuối cùng, đột nhiên trong lúc đó mình bạch: “Ngày hai mươi, ngày hai mốt... . . phi thăng giả... . . phi thăng giả... . . trăm ngàn năm công lực... . . trong vòng trăm dặm... . . thần thức truy tìm không tới... . . thế lực bên ngoài... . . trùng điệp... . . không phải trùng điệp bình thường... . . ba đại môn phái mâu thuẫn...”

Sự kiện này sẽ mở rộng trong tương lai, khi sự tình này trôi qua, trong đầu Phong Vân Vô Kỵ xẹt qua một đạo ánh sáng, đột nhiên hiểu được: “Thế lực kia đang âm thầm làm giang hồ nội loạn nhằm tiêu hao một số lượng lớn vũ giả đạt tới phi thăng cảnh giới, đặt giang hồ vào một trường chém giết...”

Chương 102: Hồng Hoang Di Chứng

Quý Kiến Sầu cùng Hách Liên Nam Sơn vội vã thu thập hành lý rời Thần Y Cốc, so với sản nghiệp kinh doanh hơn mười năm nay, mấy trăm năm sanh mạng càng khiến Quý Kiến Sầu mê mẩn điên cuồng. Hai người không hề biết, ngay khi bọn họ ly khai không lâu, một thân ảnh liền xuất hiện tại bầu trời Thần Y Cốc, khi phát hiện cả Thần Y Cốc không một bóng người, nhân ảnh nọ không khỏi hừ lạnh một tiếng, một chưởng phách xuống, cả Thần Y Cốc đã bị ấn sâu lún xuống vài thước. Quý Kiến Sầu sở dĩ lo sợ địch nhân tiến nhập Thần Y Cốc, trong cốc, Quý Kiến Sầu tốn hao vô số tâm huyết nuôi độc trùng, nhưng lại bị lãng không nhân ảnh nọ phách hạ một chưởng cương áp biến thành một đồng đồ nát. Cả địa hình Thần Y Cốc vì chịu một chưởng này mà đại biến, nhân ảnh nọ tức giận mắng chửi vài câu: "Tính ra các người may mắn." Liền quý đệ ly khai Thần Y Cốc thượng không .....

Hai người ly khai Thần Y Cốc không được bao lâu, Quý Kiến Sầu liền giải tán mấy nha hoàn, cấp cho mỗi người vài lượng bạc, đợi các nàng đi khuất, Quý Kiến Sầu đột nhiên từ trong ngực móc ra một khóa được hoàn đưa tới trước mặt Hách Liên Nam Sơn.

"Người muốn làm gì?!" Hách Liên Nam Sơn đại nộ, nghĩ rằng lão bắt từ tâm ý bất thiện, xuất thủ chụp tay Quý Kiến Sầu.

"Buông tay, tên hỗn đản nhà ngươi, ngươi không muốn sống nữa sao!" Quý Kiến Sầu nhe răng nhếch mép, phần nộ nói: "đây là Dịch Dung hoàn, chỉ cần vỗ nhẹ lên mặt là có thể khiến khuôn mặt ngươi đại biến, chúng ta bây giờ đang đào mệnh, mặc dù lão phu cũng không muốn như vậy, nhưng, hắc hắc, là để tránh mạo hiểm, lão phu mặc dù niên kỷ cao, nhưng vẫn còn chưa muốn chết. vì trăm năm thọ nguyên, ta liều mạng."

"Việc này, chúng ta lặng lẽ tiến hành được rồi, mang theo người nhiều như vậy, dám chắc sẽ bại lộ hành tung, ta cũng bắt kể các ngươi chọc nhân vật khó dây vào nào, ta chỉ cần trăm năm thọ nguyên, điều này ngươi thành thật nghe ta, khi chúng ta dịch dung, cách thức hành sự rất nhiều, nếu không nói, bằng bộ mặt thật của ngươi và ta, rất nhiều người trên giang hồ nhận ra chúng ta, như vậy sợ là chạy không được tới kinh sư, cũng đừng nghĩ tới cái gì ẩn núp."

"ngươi trước đi." Hách Liên Nam Sơn tuy bị thuyết phục, nhưng trong lòng vẫn còn nghi ngờ.

Quý Kiến Sầu tức giận hừ một tiếng, thu hồi tay, thuận thế liền tại trên mặt mình liền nhất vỗ, nhất xoa, tựa tại Hách Liên Nam Sơn mất trùng miệng ngốc đã thấy hần thay đổi thành một khuôn mặt khác, mười phần giống như một lão đầu tàn bệnh.

Quý Kiến Sầu lại từ quai hành lý lấy ra một khóa được hoàn, kỳ này Hách Liên Nam Sơn không cự tuyệt, nhìn sắc mặt đầy thi vị của Quý Kiến Sầu, chưa tới một khắc, Hách Liên Nam Sơn đã biến thành một trung niên lão nhân, thật giống với nông phu diện dung. Quý Kiến Sầu lại bôi lên mặt Lãnh Nhược Suong một khóa dịch dung hoàn, sau đó hai người liền ôm Lãnh Nhược Suong đến một trấn cận thành trấn mưa một mã xa, tại một nơi ở đại thành trấn, mua một căn nhà, ba người liền trụ tại bên trong, rất ít khi xuất môn. Mỗi ngày, Quý Kiến Sầu đều nấu thuốc và châm cứu Lãnh Nhược Suong rất lâu. Mỗi ngày, trấn hần càng hần sâu thêm.

Hách Liên Nam Sơn căn bản không giúp được gì, chỉ có thể nhìn lão thần y mỗi ngày thở dài than ngắn, trấn hần càng ngày càng sâu, thỉnh thoảng lại tra khảo sách được lý rất lâu.

Quý Kiến Sầu nguyên bản đầu tóc bạc có chỗ tóc đen đã có xu thế phát triển, nhưng chỉ trong vòng năm ngày, lại toàn bộ biến bạc, đỉnh đầu bắt đầu phát xuất vài nơi tóc bong ra, nguyên bản làn da trơn mượt cũng bắt đầu biến đổi, biến thành nhăn nheo, Hách Liên Nam Sơn cũng nhất chùng chán kinh khi chứng kiến Quý Kiến Sầu suy lão, Hách Liên Nam Sơn đã cố gắng ngăn cản hần, nhưng sau đó nhanh chóng hối hận, nếu một khi hần cứu trị không được, không phải tự đi tiền đồ cũng bị hủy theo sao?

May mà, lúc này Quý Kiến Sầu tựa hồ đã nhập ma rồi, khi Hách Liên Nam Sơn cố gắng ngăn trở, Quý Kiến Sầu không chút khách khí liền thổ xuất một từ: "Cút!"

Quý Kiến Sầu đã hoàn toàn quên mất bốn nguyên nhân là vì tham lam điểm thọ nguyên nọ mới cứu trị người này. Lúc này, toàn bộ tâm thần hần đều hao phí khi suy nghĩ phương pháp chữa trị tốt cho Lãnh Nhược Suong. Quý Kiến Sầu cơ hồ dùng tất cả bình sanh sở học, từ các bệnh lý học thuyết phương diện đến nghiên cứu chữa trị phương pháp.

Quý Kiến Sầu đầu tóc rụng ngày càng nhiều, thân thể cũng càng ngày càng còng, thậm chí so với lần đầu tiên Phong Vân Vô Kỵ giúp hần phạt mao tẩy tẩy thì có vẻ còn muốn già hơn, còn muốn không kham nổi.

Dần dần, Hách Liên Nam Sơn cũng bắt đầu lo lắng dùm hần, nhưng Quý Kiến Sầu căn bản đã nhập ma, thỉnh thoảng tự lẩm bẩm một mình, mặc cho Hách Liên Nam Sơn liên tục đứng kể bên hần kêu to, lay động thân thể hần, hần cũng không có một phản ứng, tựa hồ quên cả ngay bên cạnh mình còn có một người. Gian phòng chất đầy chai lọ, trong không khí nồng nặc mùi dược vị, trên mặt đất la liệt túi vải, mỗi túi vải chứa đầy ngân châm độ dài ngắn khác nhau.

đồng đồng~

Đêm nay, Hách Liên Nam Sơn đang ở trong phòng nghỉ ngơi, đột nhiên bên ngoài truyền đến một tràng tiếng đập cửa, Hách Liên Nam Sơn mở cửa nhìn, ngoài cửa là một người từng đi cùng Phong Vân Vô Kỵ, ngày ấy hắn đã thoáng thấy qua.

“a! người. .... người là. ....” Hách Liên Nam Sơn há to miệng, nhưng lời nói vừa đến miệng liền phát hiện hắn đã quên tên người này.

“Ta là Cổ Nguyệt Thiên, ngày nọ cùng người ở cùng một chỗ là sư tổ ta.” Cổ Nguyệt Thiên cười nhẹ đáp lại, Hách Liên Nam Sơn sực nhớ ra, bước ra chào hắn, nhưng tâm lý lại có cảm giác là lạ, tự mình cũng không hiểu vì sao.

“Ta tìm được rồi, ta tìm được biện pháp cứu Lãnh Nhược Sương rồi. ....” trong phòng đột nhiên truyền tới một thanh âm cuồng tiếu, Hách Liên Nam Sơn tức thì kinh hãi, la lên “người nói sao?!” sau đó nhanh chóng chạy vào bên trong phòng.

Cổ Nguyệt Thiên đứng nguyên tại chỗ, sắc mặt tựa hồ lộ vẻ chán chường, sau đó đi nhanh theo vào. Trong phòng, Quỷ Kiến Sầu đầu tóc tán loạn, bên chân đặt rất nhiều ngân châm, mà trên thân Lãnh Nhược Sương cắm càng nhiều hơn, ngân châm nông sâu bất đồng thâm nhập Lãnh Nhược Sương thể nội, mỗi vài ngân châm ẩn ẩn thành một hình dạng kỳ lạ.

Quỷ Kiến Sầu cổ tay phải huyết lưu như suối, rõ ràng là bị một vật sắt bén cắt phá, vết thương không ngừng chảy máu. Hách Liên Nam Sơn thấy máu bên mép Lãnh Nhược Sương, tức thì hiểu được thân y này vừa làm gì.

Loại thân y như Quỷ Kiến Sầu, cả đời thừa qua linh dược độc dược vô số, thể nội huyết dịch cơ bản cũng có thể tính là một cự đại linh dược khó rồi.

Quỷ Kiến Sầu thân dung rất tiêu tụy, trong tay hắn nắm một thanh đao sắc bén, Hách Liên Nam Sơn tiến tới, hắn cả nhìn cũng không nhìn, chỉ là rất nhanh bên ngoài thân Lãnh Nhược Sương xuất hiện rất nhiều vết thương, sau đó không ngừng nhất trái chụp lấy một con tiểu trùng xấu xí quái dị từ trong một cái bình nhỏ ra, thả nó lên trên miệng vết thương, tiểu trùng quái dị liền phi tốc theo vết thương chui vào Lãnh Nhược Sương thể nội.

“Loại Hồng Hoàng dị chủng này cận hồ diệt tuyệt, lão phu vô ý trong một thâm sơn đại trạch tìm được hai con, tỉ mỉ bồi dục, hôm nay mới có được mấy chục con đồng đúc. Loại dị chủng này thiên sinh có khả năng thôn phệ độc, dùng trong trường hợp này rất hiệu quả. Phối hợp kim huyết chi thuật, nếu lại truyền thêm huyết dịch ẩn hàm vô số linh dược của lão phu, chúng sẽ chạy khắp thể nội của hắn, thôn phệ cỗ kịch độc quái dị này, như thế ta cho rằng đó là tối hảo phương pháp rồi, hi vọng hữu hiệu.” Quỷ Kiến Sầu một lời nói.

Chỉ liếc nhìn trùng tử quái dị xấu xí nọ, bằng tính tình Hách Liên Nam Sơn, tự nhiên cũng nhịn không được trong lòng nổi lên một trận lạnh lẽo, một khi nghĩ đến loại trùng tử này tại thể nội du tẩu, cả người nổi lên một trận hàn ác, không khỏi lùi lại một bước.

Chi chi!

Một trận côn trùng thanh âm kêu vang từ Lãnh Nhược Sương thể nội truyền tới, sau đó một cỗ cỗ khói xanh từ thân thể Lãnh Nhược Sương phiêu xuất, trong phòng xộc lên mùi một mùi vị nhân nhạ.

Hống!~

Một đạo thanh âm như Hồng Hoàng mãnh thú từ Lãnh Nhược Sương thể nội truyền xuất, sau đó một cỗ vô hình âm ba lấy Lãnh Nhược Sương làm trung tâm, hướng tứ phía phát xạ, tại chỗ ở, dưới đất chai lọ vỡ vụn, Quỷ Kiến Sầu tay đang cầm kỳ trùng, kêu lên một tiếng đau đớn, bị một cỗ vô hình lực đạo phi trúng, ném tung tung xuống mặt đất, ngưỡng thiên phun xuất một ngụm huyết thủy, liền ngất đi. ....

Bạn đang đọc truyện *Phi Thăng Chi Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 103: Quỷ quyết thanh ảnh

Ngay cả Hách Liên Nam Sơn cũng khiếp sợ, ánh mắt tập trung nhìn lên người Lãnh Nhược Sương từ trên giường chậm chậm bay lên, sau đó hạ chân xuống. Một loạt thanh âm từ thân thể Lãnh Nhược Sương truyền ra, tiếp theo đó là những những tiếng kêu thảm thiết.

Trên lớp da tay của Lãnh Nhược Sương lộ ra một tầng màu xanh tái, mái tóc dài bắt đầu vũ động như những con rắn.

“Các người đều phải chết!” Lãnh Nhược Sương mở miệng, phát ra một âm thanh không giống tiếng người, giọng nói khàn khàn khó nghe.

Vừa nói xong, thân thể Lãnh Nhược Sương liền nhanh như thiểm điện bước từng bước một, một bóng người màu xanh từ trong cơ thể Lãnh Nhược Sương đi ra, trong phòng xuất hiện từng luồng gió lạnh. Ngay cả Hách Liên Nam Sơn cũng bị bóng người đột nhiên từ trong cơ thể Lãnh Nhược Sương đi ra dọa cho nhảy dựng lên, cả kinh kêu lên: “Người ... người rất cuộc là cái gì!”

Bóng người màu xanh trong suốt kia cũng tương tự như Lãnh Nhược Strong, ngoại trừ da tay không giống, cơ hồ giống nhau như khuôn đúc, cũng ánh mắt lạnh lùng mà tàn khốc. Nghe được thanh âm của Hách Liên Nam Sơn, bóng người màu xanh nhạt cũng không trả lời, đột nhiên giơ tay lên, cuồng phong xuất hiện, sau đó đánh một chưởng với kinh khí mãnh liệt về phía Hách Liên Nam Sơn.

A! Hách Liên Nam Sơn kêu to một tiếng, người này không có mối liên hệ, hắn cũng không ngại ngừng đánh ra một chưởng, chưởng phong với sức mạnh ngàn năm công lực được Phong Vân Vô Kỵ truyền cho hóa thành một đạo kinh khí vô hình nhằm bóng người màu xanh đánh tới.

Oanh!

Một tiếng nổ lớn vang lên, ngay cả Hách Liên Nam Sơn cũng bị cường lực đánh bay đi, liên tục đụng mạnh, phá vỡ các bức tường, rồi kêu lên một tiếng, phun ra một ngụm tiên huyết lớn, thân hình vừa dừng tại không trung đã quá lớn: “Cổ Nguyệt Thiên, còn không nhanh chóng xuất thủ!”

Vụ nổ kia thật lớn, bóng người màu xanh không có bị ảnh hưởng gì, tất cả kinh khí cuồng loạn toàn bộ nhập vào cơ thể, nhưng bóng người màu xanh vẫn bất động tại chỗ. Chỉ là một vòng thanh sắc vây quanh thân thể màu xanh trong suốt từ từ dao động.

Hách Liên Nam Sơn nhìn thấy vậy, trong lòng thầm kêu tuyệt vọng, kêu lên một tiếng, đồng thời phun ra một ngụm máu tươi, ngã xuống trên mặt đất.

“Sur phụ, nếu người không ra tay, chúng ta có thể đều bị giết, trời ơi! Rốt cục đây là cái quái gì!”

Cổ Nguyệt Thiên cơ hồ bị hoảng sợ đến ngất người, cũng đứng bất động tại chỗ. Hách Liên Nam Sơn trong lòng vừa tức giận, vừa lo lắng, trong miệng tràn đầy máu tươi, muốn nói gì đó, nhưng chỉ phun ra một ngụm máu tươi.

“Các ngươi đều phải chết!” Bóng người màu xanh kia kêu lên, âm thanh vô hình xuất hiện, lan ra cả căn phòng, rồi tập trung xung quanh người hắn.

Cổ Nguyệt Thiên vẻ mặt bình tĩnh, chỉ lẳng lặng nhìn bóng người màu xanh này, cũng không lùi bước nào, cứ chỉ thật là cổ quái. Một lát sau, Cổ Nguyệt Thiên như là hiểu rõ điều gì, xoay người hướng Hách Liên Nam Sơn bước tới, trên mặt lộ ra nụ cười quỷ quyết.

Căn phòng nhỏ đột nhiên nổi lên một trận gió, sau đó Hách Liên Nam Sơn chỉ cảm thấy trước mắt chợt lóe lên, một người vận bạch y không nhiễm chút bụi trần, tóc dài tới bả vai, vẻ mặt lạnh lùng xuất hiện trước mặt, đó chính là Phong Vân Vô Kỵ.

“Sur ... Sur phụ!” Hách Liên Nam Sơn vừa mừng vừa sợ, không dám tin vào ánh mắt mình, tâm tình thoải mái, lập tức cảm thấy tứ chi xương cốt đau đớn, kêu lên một tiếng thống khổ rồi hôn mê.

“Sur tổ! ...” Cổ Nguyệt Thiên cả kinh kêu lên, hiển nhiên không có nghĩ tới Phong Vân Vô Kỵ sẽ xuất hiện lúc này.

“Hồng! ...” bóng người màu xanh kiac cả kinh rít lên, nhưng Phong Vân Vô Kỵ như không nghe thấy, quay về phía bóng người màu xanh kia, trong tay nhanh như chớp xuất ra một kiếm nhanh như thiểm điện.

Xuy!

Một thanh sắc lạnh vang lên, bóng người màu xanh bị kiếm của Phong Vân Vô Kỵ chém thành hai nửa, nhưng rất nhanh chóng, quỷ dị hợp lại thành một, không bị thương chút nào, khí tức cường đại tăng lên không ít.

Tay phải bóng người màu xanh kia nắm lại, từng đạo khí màu xanh hình thành ở ngón tay, sau đó lan ra tạo thành một thanh trường kiếm

“Ngươi cũng phải chết ...” bóng người cổ quái kia kêu lên, thân ảnh nhanh như thiểm điện hướng Phong Vân Vô Kỵ chém tới.

Keng!

Phong Vân Vô Kỵ tùy ý xuất ra một kiếm chắn kiếm của bóng người màu xanh lại. Oanh một tiếng, kinh khí tỏa ra bốn phía, cả căn phòng nhỏ bị kinh khí đánh trúng phát ra tiếng động ầm ầm, rồi bị đánh sập.

Bóng người màu xanh ngưng tụ một thanh trường kiếm vô cùng cổ quái, một thanh trường kiếm bình thường bằng kim thiết va chạm dữ dội với đệ ngũ kiếm đâm cũng không có sứt mẻ gì nhiều, nhưng công lực Phong Vân Vô Kỵ cao hơn suy nghĩ của bóng người màu xanh. Chỉ là một kiếm không chỉ chống đỡ một kiếm của bóng người màu xanh mà ngay cả bóng người màu xanh kia cũng bị đánh bay đi.

Phong Vân Vô Kỵ bèn đuổi theo, bóng người màu xanh kia bay ra hai mươi thước, hai chân từ từ co lại, thân hình dừng lại. Nhưng trước khi hắn kịp phản ứng, Phong Vân Vô Kỵ đã nhanh như tia chớp xuất hiện phía hắn, đệ ngũ kiếm đâm trong tay xuất ra vô số quang hoa, vung kiếm chém tới

Bóng người màu xanh kia liên tục bị chém thành nhiều mảnh, kêu to một tiếng, bóng người màu xanh kia muốn kết hợp thân thể lại. Phong Vân Vô Kỵ sắc mặt lạnh lùng, hừ lạnh một tiếng, ống tay áo lay động, xuất ra hấp tinh đại pháp.

Dưới sự cảm ứng của thần thức, hơn nửa trải qua lần xuất thủ, Phong Vân Vô Kỵ cơ bản biết được chi tiết về bóng người màu xanh này. Căn bản là chân khí trong cơ thể Lãnh Nhược Strong bị cướp đoạt, dưới đặc thù công pháp hình thành hóa thân, nhưng lại có thể hấp thu trực tiếp chân khí trong cơ thể hắn. Phong Vân Vô Kỵ một khi đã nhìn ra hư thực làm sao còn có thể khách khí. Tuy không biết người nọ dùng loại bí pháp gì, nhưng Phong Vân Vô Kỵ có hấp tinh đại pháp, căn bản có thể vô hiệu bí pháp kia, trực tiếp hấp thu thân thể chân khí này, bí pháp tức khắc bị phá.

Ông tay áo giương lên, một cổ hấp lực xuất ra, thân ảnh bóng người màu xanh bị hút vào trong lòng bàn tay.

“Người! . . . .” bóng người màu xanh kia phát ra tiếng kêu kinh hoàng, thân thể dưới tác dụng của hấp tinh đại pháp nhanh chóng co rút lại, hóa thành một đạo thanh ảnh bay vào lòng bàn tay Phong Vân Vô Kỵ.

Một luồng bụi màu xanh từ lòng bàn tay Phong Vân Vô Kỵ xuất hiện, Phong Vân Vô Kỵ giữ ông tay áo một cái, phát xuất một luồng gió mạnh cuốn đám bụi màu xanh quét đi.

Nhìn thoáng qua bốn phía, Phong Vân Vô Kỵ thấy bọn người Quỷ kiến sầu đang nằm trên mặt đất. Hình dáng Quỷ kiến sầu thật thê thảm, ngay cả Phong Vân Vô Kỵ thấy được cũng không khỏi ngẩn ngơ, cơ hồ không dám tin rằng lão nhân đã sắp bước vào quan tài này là vị thần y đã được hán phạt mao tây tủy. Chỉ trong một thời gian ngắn không có gặp lại, hán đã suy nhược như một lão nhân, rốt cuộc những ngày qua hán đã hao phí rất nhiều tâm huyết!

Nghĩ vậy Phong Vân Vô Kỵ không khỏi sinh ra cảm tình với kẻ chỉ biết tham tiền tài này. Tay phải nắm lấy cổ tay hán, chân khí dũng mãnh như thủy triều truyền vào trong cơ thể Quỷ kiến sầu, khiến hán từ chỉ còn một nửa tánh mạng được cứu lại, đồng thời lần thứ hai vì hán tiến hành phạt mao tây tủy. . . .

Cơ hồ đồng thời khi bóng người màu xanh kia tiêu tán, cách đó mấy ngàn dặm, trong một hoàng cung huy hoàng, một bóng đen phát ra một tiếng hét giận dữ, một luồng khí vô hình khuếch tán mọi nơi. Tại hoàng cung nguy nga kia cũng đột nhiên phát ra một tiếng nổ, hóa thành mạt phán.

Bạn đang đọc truyện *Phi Thăng Chi Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 104: Hồi kinh

Phong Vân Vô Kỵ ôm Lãnh Nhược Sương đang hôn mê, cùng Cô Nguyệt Thiên, Thân Đồ Ma Quân Hách Liên Nam Sơn hai người đi theo phía sau, chạy vào trong thành mướn một cỗ mã xa đơn giản, sau đó thẳng hướng kinh sư xuất phát.

Trên đường đi, Quỷ Kiến Sầu vẫn không ngừng sờ soạn các bộ vị trên thân thể, thỉnh thoảng lại phát xuất kêu lên một tiếng ngây ngốc, có khi miệng lại chảy nước miếng. Hán thực tại rất hưng phấn rồi, quả thực không dám tin tưởng thân thể cường tráng thiếu niên này cư nhiên là mình. Làn da trắng nõn đã hoàn toàn thay thế làn da lão hóa đen đui, thân thể cao to, cân đối đã thay thế nguyên bản thân hình lão già còng lưng, ngay cả tóc bạc trên đầu cũng hoàn toàn biến thành một đoàn đen thui, chỉ trừ cặp mắt thương tang vẫn không thay đổi, mặc dù khó có ai tin, nam tử khoảng hai mươi ba tuổi này cư nhiên lại là một lão đầu từ tuổi gần đất xa trời.

Tại trong mắt Quỷ Kiến Sầu, Phong Vân Vô Kỵ lúc này quả thực liền chẳng khác một vị thần khả ái, ngẫu nhiên ánh mắt nhìn về hướng Phong Vân Vô Kỵ, cũng có chút úy kỵ, trong lòng hán, một người có thủ đoạn như vậy, dĩ nhiên chân chánh chẳng khác gì là quỷ thần.

Khi tới một trấn phụ cận đại thành, tại cửa thành môn đã có một nhóm đại nội cao thủ nghênh tiếp, đại đội quân sĩ triều đình thủ vệ khiến cho rất nhiều bách tính vây xem.

Tại cửa thành môn một cỗ xe màu đen siêu hoa lệ, chi hoàng tộc mới có khả năng cho mã xa dừng tại thành môn khẩu, chứng kiến Phong Vân Vô Kỵ tại mã xa đơn giản xuất ra một kim bài, một đám cao thủ đại nội liền cúi đầu quý xuống, kêu lên: “cung nghênh đại nhân quay về!”

Một nhóm giáp sĩ từ hai phía hùng dũng đi tới, giúp mã xa ly khai khỏi quần nhân. Sau đó, tất cả giáp sĩ đồng thời chuyển đầu hướng lưng về phía mã xa. Ấn chiếu theo ý của Đại Đức Thịnh Minh hoàng đế bệ hạ, người ngoài không được thấy mặt của Phong Vân Vô Kỵ.

Một nhóm đại nội cao thủ xuyên hoàng mã quái từ tứ phía cảnh giác đảo mắt nhìn khắp phía.

Hai tên đại nội cao thủ tráng kiện chạy nhanh đến màn cửa mã xa, khom thân quỳ xuống, thân thể cong thành cung hình, làm thành bậc thang bằng nhục thể.

Phong Vân Vô Kỵ đạp lên lưng hai tên đại nội cao thủ nọ từ trong mã xa đi ra, bọn Quỷ Kiến Sầu đi theo phía sau.

Xa phu trên mã xa ngậy người trước sự phô trương này, như thế nào cũng không liệu đến cổ chủ này lai lịch lại to lớn như vậy, không chỉ mình hán, ngay cả Hách Liên Nam Sơn cũng không ngờ đến, vèn vèn vài ngày không gặp, Phong Vân Vô Kỵ liền đã tiến nhập hoàng cung rồi, mà xem ra địa vị hoàn toàn không thấp. Chỉ có Quỷ Kiến Sầu vẫn giữ vẻ mặt đạm nhiên, đối với hán, thủ đoạn quỷ thần như Phong Vân Vô Kỵ thực tại có gì không đạt được đây.

“tặc tử, nạp mạng đi!” đột nhiên từ trong đám quần nhân, một thanh âm nộ hét, sau đó một đạo nhân ảnh từ trong quần nhân nhảy lên, chiêu thủ liền một kiếm hướng Phong Vân Vô Kỵ đâm tới.

Phong Vân Vô Kỵ nét mặt mặc nhiên không đổi, đối với lát khách (kẻ đâm tó) đột nhiên xuất hiện như không thấy, tay ôm Lãnh Nhược Sương đang hôn mê, cước hạ tốc độ không giảm tốc hướng mã xa hoa lệ nọ mà đi tới. Quả nhiên, lát khách kia xuất hiện không lâu, liền có mấy tên đại nội cao thủ hộ hồng nhắm hướng cao cao nhảy lên, nghênh tiếp thích khách rồi.

Hai tên nguyên bản cung thân làm nhục thang nọ chính là đại nội cao thủ, đột nhiên ngừng đầu, trong mắt bạo khởi một đoàn quang mang hung lệ, cước hạ điểm một cái, dĩ nhiên như ly huyền chi tiễn nhằm hướng bọn Quý Kiến Sầu mà tập kích.

Tại trước lúc hai người này hành động, hai mũi tên sắc nhọn mang theo âm thanh lãnh khốc, nhằm trước ngực hai tên đại nội cao thủ giả mạo mà bay tới, trước khi tên tới ngực liền xoay chuyển lực lượng mà hướng xuống, đem hai người ghim xuống đất.

Cách đó không xa, trong đám quân sĩ, một gã giáo úy bộ dạng giáp sĩ thu hồi cung tiễn trong tay, sau đó quay thân, tiếp tục quan sát xung quanh, nhất tiên kia uy lực thật quá hải nhân, căn bản một phổ thông giáp sĩ không có khả năng xạ xuất, trong đám quân nhân, vô số ánh mắt hiện lên một tia úy kị, cuối cùng chậm rãi thoái lui.

Phong Vân Vô Kỵ một tay vén màn cửa mã xa, chậm rãi bước vào bên trong, phía sau mấy đạo thân ảnh đằng đằng không phóng tới, cùng lúc hần từ từ hạ màn kiệu xuống, thân ảnh từ không trung rơi xuống, máu chảy đầy đất.....

Mã xa đi trên đường được mấy đại nội cao thủ cùng quan binh hộ tống, hướng kinh sư đi tới, khi đến kinh thành, mã xa một đường không trở ngại trực hướng hoàng cung mà tiến, khi tới nơi, hoàng thành thủ vệ quân thi hành quân vương đại lễ, đây cũng chính là yêu cầu của Thịnh Minh, phàm khi thấy cỗ mã xa giá đáo, đều phải dừng quân vương chỉ lễ đối đãi, mà cỗ mã xa này, cơ hồ đã thành Phong Vân Vô Kỵ chuyên dụng mã xa rồi.

Đối với sự phô trương này, Phong Vân Vô Kỵ tịnh không để ý, bất luận hần được hà lễ tương đãi, những thứ này cuối cùng cũng chỉ là phù vân, khi hần đạt đến độ cao như hôm nay mà nói, loại lễ tiết hoàng gia này, thật sự không có ý nghĩa gì, thuần như xem kịch thông thường. Tuy nhiên, cũng không hề vô nghĩa, tự nhiên cũng không có đặc ý tất yếu trở ngại hoặc tiếp thụ.

Trước một tòa cung điện, mã xa dừng lại, sớm đã có thái giám tiến lên nghênh tiếp, dẫn chư nhân nghênh nhập điện nội, tòa cung điện này là tẩm cung của Phong Vân Vô Kỵ được Thịnh Minh hoàng đế đặc biệt chuẩn bị.

Để Lãnh Nhược Sương an trí trên một đại sàng, Phong Vân Vô Kỵ bảo Quý Kiến Sầu tiến lên thay hần chẩn đoán nhất phiên. Quý Kiến Sầu ngồi xuống bên cạnh sàng, sau một hồi chẩn mạch, trấn lại bắt đầu hỏi: “Kỳ quái, thể nội hần độc tính đã sạch, tuy nhiên thể nội chân khí tựa hồ không đi được quá nửa, nhưng thân thể vô sự, chiếu thuyết hần sớm đã thanh tịnh lại, nhưng không hiểu sao tới giờ vẫn chưa tỉnh.”

“Cái gì?! Quý Kiến Sầu, ngươi ý tứ là ngươi cứu không được hần?!” Hách Liên Nam Sơn la lớn một tiếng, vọt tới bên giường, liền nắm chặt lấy Quý Kiến Sầu.

“Không phải cứu không được, mà hần đã vô sự rồi, chính là không biết vì nguyên nhân nào, mà y vẫn hôn mê bất tỉnh.” Quý Kiến Sầu một bên hất tay Hách Liên Nam Sơn, một bên liên tục biện giải.

“Thân Đồ, buông hần ra” Phong Vân Vô Kỵ trầm giọng nói, Hách Liên Nam Sơn hung hãn buông tay, lui về một bên.

“Quý Kiến Sầu, Lãnh Nhược Sương giao cho ngươi chiếu cố, ngươi muốn tài liệu gì, cứ bảo ngự y, hần tất không dám lười nhát, nói xong liền chuyển thân đi ra đại điện.

Tình huống của Lãnh Nhược Sương, Phong Vân Vô Kỵ nguyên lai đã có dự đoán, chỉ bất quá thông qua Quý Kiến Sầu xác tín thêm một chút. Lãnh Nhược Sương xác thật thể nội dư độc đã sạch, nhưng hần tới hôm nay vẫn chưa tỉnh, không còn nghi vấn, chính là do ám trung thể lực kia, thi dụng kỳ quái bí pháp, chỉ cần bắt được thi pháp chi nhân kia, chắc chắn Lãnh Nhược Sương tự sẽ hồi tỉnh lại. Trước mắt, đã không cần lo lắng cho sanh mệnh Lãnh Nhược Sương, vô luận như thế nào, tin tức này đã khiến phong Vân Vô Kỵ phi thường cao hứng.

Trong một nơi bên cạnh đại điện, Phong Vân Vô Kỵ trực tiếp đi vào ở giữa đại điện, an tọa trên long kỷ. Đại điện u ám, một tên hắc y nhân mang mặt nạ cung thân bước lên phía trước, khom thân quỳ xuống nói: “tham kiến đại nhân.”

“Nói đi.” Phong Vân Vô Kỵ song thủ đặt tại hai bên tay điều long phù, nhìn thấy hắc y nhân nọ, toàn thân tán phát ra một cỗ khí thế uy nghiêm.

“Đại nhân, hôm nay Phiêu Lưu kiếm phái một thiếu niên bị tiêu diệt, thập danh phi thăng cảnh giới cao thủ toàn diệt, ngoài ra, đến hôm nay, trong võ lâm, tất cả tám ngàn bảy trăm hai mươi tư phi thăng cảnh giới đích vũ giả đã chết, trước mắt giang hồ y nhiên hỗn loạn vô cùng.....” hắc y nhân rành mạch nói, nhưng khi nghe nội dung Phong Vân Vô Kỵ càng nghe lòng càng lạnh.

Nửa ngày sau, đợi hắc y nhân nọ đi ra, Phong Vân Vô Kỵ ngồi ngây người trong đại điện, rất lâu, mới đạm nhiên thổ thanh nói: “ngươi, cũng nên xuất thủ đi.....”

Bạn đang đọc truyện *Phi Thăng Chi Hậu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

